

Giới thiệu Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê

Gian nịnh Quốc sư yêu Tà thê - Đang tiến hành - Nhược Thủy Luru Ly

Giới thiệu truyện xuyên không đặc sắc này:

Kiếp trước nàng hao hết tâm tư, thâm nghĩ giúp phụ mẫu báo thù, vì muội muội duy nhất lót đường, nhưng lại đổi lấy muội muội oán hận thấu xương. Thân phận cao cao tại thượng, nhưng chỉ có nàng cùng vô tận cô tịch.

Kiếp này nàng thâm nghĩ vì chính mình mà sống, tùy tâm sở dục, nhưng mà vẫn là vận mệnh? Gặp gỡ người nọ, thế nhân đều nói hần là đại gian thần, gian nịnh giả dối, tàn nhẫn âm hiểm, duy chỉ có hần làm cho nàng tin vào tình yêu.

Hoàng Thượng từng khen, "Mộ lâu chủ quả nhiên xứng với danh xưng Đệ Nhất Mỹ Nhân Mặc Lạc quốc ta!"

Quốc sư đại nhân lại mỉm cười nói, "Mộ lâu chủ từng nói Bồn tọa là yêu nghiệt ngàn năm, giờ nghĩ lại, trong lòng nàng, Bồn tọa mới là đẹp nhất."

Mọi người cười ngắt, cùng nữ nhân so sánh loại sự tình này cũng chỉ có Quốc sư đại nhân mới làm được đi!

Mà lời hần nói, cũng không hần là sai a...

Không lâu sau, Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ có một cuộc nói chuyện tâm tình.

"Phu nhân, hiện tại mọi người đều nói nàng là do yêu quái hoá thân, nàng không cần lo lắng chính tà chi phân."

"Thật đúng là đa tạ Quốc sư đại nhân đó." Người nào đó thật ra đang thâm nghĩ rằng nghiêng lợi trong lòng. Lạc Tiên lâu của nàng là đứng đầu chính đạo, hiện tại nàng - Lâu chủ của Lạc Tiên lâu, cư nhiên biến thành yêu quái hoá thân?!

Quốc sư đại nhân khoé miệng mỉm cười, thâm tình mà chân thành, "Vi phu nhân phân ưu, là chức trách của vi phu, phu nhân không cần khách khí."

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương 1: Sinh Không Thể Luyện (Sinh Ra Đã Được Định Sẵn Là Cô Độc)

Chương này là về kiếp trước của nữ chính

Trên trường kỷ đen như nhung, nữ tử xinh đẹp mặc y phục màu trắng có đai lưng viền xung quanh váy, đôi mắt buồn xuống. Tại nơi ánh đèn chiếu rọi xuống, da thịt trắng nõn cùng với trường kỷ đen tuyền tạo thành hình ảnh tương phản, lông mi thật dài hạ xuống tại mí mắt của nàng tạo thành một cái bóng hư ảo.

Nàng nhẹ nhàng nâng tay lên bóp nát chiếc ly thủy tinh. Những mảnh thủy tinh đâm vào tay, một chất lỏng đặc sệt có màu đỏ tươi như rượu nhanh chóng tràn ra, khiến cho những ngón tay mảnh khảnh càng thêm trong sáng (trong suốt + sáng chói).

Nàng không nói một lời giống như một pho tượng oa nhi xinh đẹp bằng lưu ly, trong suốt mà mộng ảo, lại giống như nhẹ nhàng chạm vào thì sẽ vỡ vụn, làm cho người ta nhìn không được muốn tí mị che chở.

Mà phía dưới, tại xương quai xanh xinh đẹp của nàng, một con bướm huyết sắc (chắc là bướm có màu đỏ như máu) giương cánh muốn bay đi, ẩn hiện xinh đẹp. Mắt thấy rõ ràng rằng con bướm đó ở chung với nàng là muôn vạn không hợp nhau, nhưng chỉ chớp mắt một cái, sẽ làm người khác cảm thấy là do bản thân mình nhìn lầm mà thôi. Kỳ thật, con bướm đó thực thích hợp với nàng, cùng với da thịt trắng nõn có thể nói là càng tăng thêm sức quyến rũ.

Thật lâu sau, nàng từ từ ngước lên, con ngươi đen bóng. Liếc mắt nhìn lại, trong veo không thấy đáy, cái gì cũng đều không có. Đôi mắt thanh thấu (trong veo) như vậy, không khỏi làm cho người ta cảm thấy, có lẽ bất luận kẻ nào, bất luận việc gì cũng không thể lưu lại tại đáy mắt nàng một chút dấu vết.

Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng khoát tay áo, mở miệng nói, "Đi xuống đi, hết thầy đều theo kế hoạch mà làm." Thanh âm trong trẻo như chim hoàng anh, dễ nghe êm tai, nhưng vào giờ phút này, thanh âm đó mang theo mỗi một cùng thất vọng không dễ phát hiện.

"Chủ nhân..."

Cách đó không xa, trước mặt nàng có mười hai người đứng. Lúc này, mười hai người nhất tề (cùng) mở miệng, nhưng khi nhìn đến nữ tử thân nhiên hạ tầm mắt, tự giác ngậm miệng.

Cuối cùng nhìn lại nữ tử, mười hai người lui ra ngoài, nhưng mà đáy lòng lại không thể nào ngừng được lo lắng. Tuy biết rằng mọi việc đều nằm trong tay chủ nhân, nhưng mà bọn hắn lại luôn luôn có dự cảm xấu.

Nữ tử ngồi thêm chốc lát, buông chén rượu trong tay, lấy tay day day cái trán. Đột nhiên cười thấp ra tiếng, nàng tự nhiên (không ai ngờ) đã quên mất hình dáng của phụ mẫu, lại chỉ nhớ rõ lời cuối cùng bọn họ dặn, hảo hảo chiếu cố (chiếu cố tốt) muội muội.

"Hết thấy ngay tại ngày mai đều chấm dứt đi!"

Ngày thứ hai, thời tiết sáng sủa, ánh nắng chói chang, toàn bộ trên Thánh đảo một cảnh sắc vui mừng, nhưng người miễn cảm lại có thể cảm giác được trong không khí mang theo một tia áp lực buốt chặt.

Trong phòng nghỉ của tân nương, một nữ tử xinh đẹp mặc đồ phụ dâu nhìn tân nương trước mắt, cười tán dương, "Tỷ tỷ... Người thật đẹp!" Nói xong cánh tay còn huých vào hi phục trắng muốt, trong mắt mang theo tia vui mừng.

Tân nương được khen ngợi đang nhìn hi phục trên người, cười nhẹ, tay sờ sờ đầu nàng, đáy mắt mang theo vài phần sùng nịnh.

Nữ tử xinh đẹp so với tân nương còn vui vẻ hơn, lấy nước trái cây đang để một bên đưa cho tân nương, cười nói, "Tỷ tỷ, chúc tỷ hạnh phúc!"

Tân nương nhận nước trái cây, khoé miệng cong lên, tươi cười đó cơ hồ nhanh đến mức không thể nhìn thấy, quơ quơ nước trái cây trong tay, dưới ánh nhìn chăm chú của nữ tử kia, uống một ngụm, phảng phất như không nhìn thấy người bên cạnh tay nắm chặt thành quyền cùng với tâm trạng khẩn trương đầy vẻ bất thường.

Thấy nàng uống hết vào, nữ tử xinh đẹp nhẹ nhàng thở ra, đột nhiên mở miệng nói, "Tỷ tỷ, cho tới bây giờ ta đều không nhìn thấu được người suy nghĩ cái gì. Những thời điểm đối mặt cùng người, ta lại luôn luôn bị người xem thấu cảm giác, cái loại cảm giác này rất khó chịu, người có biết không?"

Nhìn tân nương bộ dáng bất vi sở động (không nhúc nhích), nữ tử xinh đẹp tiếp tục nói, "Người có lẽ là không biết đi? Ta từng tận mắt nhìn thấy người cười khi cắt đứt cổ người khác, thật giống như người đang giẫm chết một con kiến vậy. Khi đó, ta thật sự cảm thấy người thực đáng sợ, thực sự bản thủ. Ta thường xuyên suy nghĩ, trên tay người rốt cuộc đã lấy dính bao nhiêu máu tươi? Người có biết hay không, thời điểm mỗi lần tay người đụng tới ta, ta đều cảm thấy cả người khó chịu." Tựa hồ (Đề) chứng minh cho lời nói của mình, nàng lui từng bước ra sau, cách tân nương xa một ít.

"Đúng ra ta thật may mắn, vì ta là muội muội của người, ít nhất người sẽ không ra tay với ta. Nhưng ta sai lầm rồi, người đối với ta độc ác hơn so với người khác. Những gì thuộc sở hữu của ta, người đều phải cướp đi. Trước kia là sự sùng ái của phụ mẫu, kẻ tiếp là Thánh đảo, hiện tại là tâm nam nhân mà ta yêu,..."

Nói tới đây, sắc mặt của nữ tử xinh đẹp đã muốn đỏ bừng, có thể nhìn ra được cảm xúc của nàng thực kích động. Nhìn nữ tử trước mắt vẫn như cũ giữ vẻ mặt hồ hững, phần hận trong lòng nàng không khỏi càng đậm, lớn tiếng quát nói, "Vì sao? Ta là người thân của người, là muội muội ruột của người, người không thể lưu lại một ít này nọ cho ta sao? Người đã là Đáo chủ của Thánh đảo, muốn cái dạng nam nhân gì mà không có? Vì sao còn muốn cùng ta giành?"

Trong mắt nữ tử xinh đẹp mang theo hận ý dày đặc hơn, không chút nào che giấu, trên mặt tất cả đều là ý cười thống khoái (sung sướng), "Bất quá, người rất nhanh sẽ không thể lại cùng ta đoạt (giành), tất cả những gì thuộc về ta, ta muốn đoạt (giành) lại toàn bộ!"

"Ha ha... Thật sự là một màn tỷ muội tương tàn (đấu với nhau đến mức một mất một còn) hảo a!"

Lúc này, tân lang tuần mỹ đẩy cửa đi đến, vẻ mặt đầy ý cười nhìn hai nữ tử trong phòng. Sau đó, trong ánh nhìn đầy vẻ mến mộ của nữ tử xinh đẹp, nam tử đi tới tân nương đang ngồi bên bàn trang điểm, nhìn khuôn mặt tinh xảo của nàng, thờ dãi nói, "Ta biết ngay mà. Chỉ cần Mộc Vũ đưa cho người, cho dù là người biết rõ có độc, người cũng sẽ uống hết, bây giờ người đối với nàng hoàn toàn thất vọng rồi phải không? Mộc Lưu Ly, người so với ai khác cũng đều thông minh, nhưng lại cố tình so với ai khác cũng đều ngốc, nàng không đáng để người che chở như vậy." Trong giọng nói mang theo một tia thương tiếc thân nhiên.

Bị những lời nói của nam tử làm cho kinh ngạc, Mộc Vũ vẫn nhìn chăm chú vào hắn. Trong nháy mắt, sắc mặt tái nhợt, có chút kinh sợ lắc đầu nói, "Không, nàng làm sao có thể biết được? Không có khả năng." Nếu biết, nàng ta làm sao có thể uống vào hết được? Chẳng lẽ nàng ta căn bản không có uống?

Nghĩ đến thủ đoạn của Mộc Lưu Ly, sắc mặt của Mộc Vũ càng trắng thêm một phần. Nàng e ngại Mộc Lưu Ly, mặc dù cho tới bây giờ Mộc Lưu Ly chưa từng thương hại (thương tổn + hãm hại) nàng một phần, thậm chí đến tận giây phút này nàng ấy vẫn có khả năng bảo vệ và che chở cho nàng.

Nam tử không để ý tới Mộc Vũ đang khiếp sợ, tay nhẹ vỗ về hai má của Mộc Lưu Ly, đáy mắt mang theo một tia nhu tình, "Lưu Ly, ta thật sự rất thích người. Đáng tiếc, người quá thông minh, quá thủ đoạn, giữ lại người, ta chung quy (kết cục) vẫn không thể yên tâm."

Mộc Lưu Ly vẫn không có phản ứng gì, Mộc Vũ thì kích động lên, "Tề Dương, người nói bây giờ gì đó? Người làm sao có thể thích nàng? Người đã nói chỉ thích ta, người nói là nàng bức (ép buộc) người thành hôn với nàng mà!"

Tề Dương rốt cuộc cũng liếc mắt về phía Mộc Vũ một cái, trong mắt tất cả đều là khinh thường, lại quay đầu nhìn về phía Mộc Lưu Ly, trên mặt mang

theo tươi cười ôn hoà, lắc đầu nói, "Lư Ly, người thông minh như vậy, vì sao lại có muội muội ngu xuẩn như thế? Nàng cảm thấy tay người dính đầy huyết tinh (máu tanh), lại không biết tay người dính đầy huyết tinh (máu tanh) là vì đôi tay cuộc sống như công chúa cho nàng. Người như vậy có phải hay không lang tâm cầu phệ (lòng lang dạ sói)? Bất quá, lần này nàng thật ra đã giúp ta một việc lớn, ta sẽ giúp nàng được toàn thân. Lư Ly, người xem, ta thật tốt với người. Mộc Vũ là chỗ dựa duy nhất của người, ta liền giúp người lau đi nàng!"

Mộc Vũ cả người mềm nhũn, sắc mặt trắng bệch ngã xuống đất. Tại sao có thể như vậy? Mọi chuyện không nên là như vậy, Tề Dương là của nàng, làm sao có thể giết nàng?

Mộc Lư Ly giương mắt nhìn về phía Tề Dương, tay đẩy ngón tay trên mặt nàng, thản nhiên nói, "Người không cần dùng Mộc Vũ để khích ta, trên đời này đã không còn gì để ta lưu luyến nữa. Ta không tính sống tiếp, người đưa được (thuốc), ta thật sự đã uống hết. Bất quá, Mộc Lư Ly ta muốn làm chuyện gì, mặc dù đã chết ta cũng có thể làm được. Huống chi, hiện tại ta còn chưa chết đâu!"

Liếc mắt về phía Mộc Vũ đã sớm nhuỷ người ngã xuống đất, nói trái tim không rét lạnh là giả. Tuy rằng đã trải qua vô số sự phản bội, lại không nghĩ rằng muội muội mà nàng một lòng thương yêu cũng không chút do dự phản bội nàng.

Nàng vẫn biết trong lòng Mộc Vũ đối với nàng không thân cận, lại không nghĩ rằng nàng ta cư nhiên (không ai ngờ) oán hận nàng.

Những năm gần đây, nàng một lòng bảo hộ nàng ấy, không cho nàng ấy bị một chút thương hại (thương tổn + hãm hại) nào. Nàng cũng không phải tham quyền, nếu nàng muốn, cho dù là tự tay thành lập một Thánh đảo khác cũng không phải việc gì khó, lên làm Đảo chủ của Thánh đảo cũng bất quá vì phụ mẫu chết quá mức kì quái, nàng muốn tra ra phía sau là ai hạ độc thủ, thay phụ mẫu báo thù, đồng thời cũng vì Mộc Vũ trái sẵn con đường tốt đẹp.

Bởi vì nàng biết, nếu nàng không đem những tiềm tàng răng nhọn (nguy cơ tiềm ẩn - về mặt nguy hiểm) trên Thánh đảo này nhỏ đi toàn bộ, Mộc Vũ nhất định ngồi không được vị trí đảo chủ này.

Hôn lễ lần này, mục đích chỉ là vì bỏ đi dã tâm bùng bùng của Tề gia. Tề gia cũng là đồng phạm tham dự sự kiện lần đó, là người sai thủ phạm hại chết phụ mẫu của nàng.

Tề gia - đã là điều cuối cùng. Giải quyết xong chuyện của Tề gia, sau đó nàng sẽ gặp Mộc Vũ để giao Thánh đảo vào trong tay nàng ấy, coi như là đối với phụ mẫu có công đạo, đáng tiếc...

Tề Dương nghe xong lời nói của nàng, hai mắt nhú lại, hừ lạnh nói, "Hiện tại, mười hai Thánh sử của người chỉ sợ tự thân khó bảo toàn (khó bảo toàn cho bản thân), người không cần trông cậy vào bọn họ!" Tuy rằng nói như thế, nhưng là đáy lòng lại sinh ra một tia bất an, không có hưng phấn của việc phía trước nắm chắc thắng lợi. Hắn đã biết Mộc Lư Ly rất thủ đoạn, nhưng mà sự tình lần này phát triển cũng quá mức thuận lợi, thuận lợi đến mức làm cho người ta cảm thấy không chân thực.

"Phanh..." Cửa phòng lại bị mở ra lần nữa.

Đi vào là mười hai Thánh sử tự thân khó bảo toàn (khó bảo toàn cho bản thân). Sau khi bọn họ tiến vào, trong phòng nghỉ cũng dâng lên một cỗ huyết tinh (máu tanh), trên người mười hai người đều ít nhiều lây dính chút máu tươi.

Tề Dương biến sắc, chỉ liếc mắt một cái, cũng đủ khiến hắn thấy rõ ngoài cửa máu tươi cùng thi thể, nhưng lại không thấy bất kỳ người nào của mình còn sống, trong lòng biết đại thế (thế mạnh) đã mất. Thân thủ Tề Dương bắt lấy Mộc Vũ yếu đuối đang ở một bên, mặt âm trầm nhìn Mộc Lư Ly, hắn biết Mộc Vũ là người duy nhất có thể ràng buộc Mộc Lư Ly.

Mộc Lư Ly chậm rãi đứng lên, động tác vẫn tao nhã như trước, nhìn không ra cái gì không ổn, nhưng khoé miệng lại có một ít máu tươi.

Mười hai Thánh sử trong lòng cả kinh, "Chủ nhân!" Còn có ai có thể thương tổn đến chủ nhân? Mười hai người suy nghĩ, không hẹn mà cùng nhìn về phía Mộc Vũ đang ngờ ngác ngây ngốc, trong mắt tất cả đều là lửa giận.

Mộc Lư Ly khoát tay áo, đối với tình trạng của thân thể không chút chú ý nào, thản nhiên phân phó, "Giết Tề Dương xong, các người liền đi theo bên người Mộc Vũ đi!"

"Chủ nhân..." Mười hai người nhất tề (đồng loạt) quỳ xuống, chỉ hy vọng nàng có thể hồi tâm chuyển ý (thay đổi ý định), Thánh đảo không thể không có nàng!

Mộc Lư Ly lại không để ý đến bọn họ, hướng từng bước ra ngoài mà đi. Mặc dù là độc phát (độc phát huy tác dụng), thân hình của nàng tuyệt không có một chút chật vật nào cả.

Hí mắt nhìn ánh mặt trời sáng lạn bên ngoài, Mộc Lư Ly cười nhẹ. Đời này, nàng đều là sống vì người khác, nàng thật là mệt mỏi. Cao cao tại thượng thì thế nào? Không ai hiểu nàng, tựa như (giống như) lời Mộc Vũ nói, người khác vĩnh viễn nhìn không thấu nàng suy nghĩ cái gì, lại luôn luôn cảm giác bị nàng xem thấu. Như vậy, cảm giác của họ hẳn là (chắc là) thực không thoải mái? Cho nên người khác hoặc kính nàng, hoặc sợ nàng, nhưng không ai thật thích nàng, muốn thân cận nàng cả.

Muốn một người thật lòng thân cận nàng cũng bất quá là hy vọng xa vời của bản thân nàng mà thôi, mà hy vọng xa vời như vậy từ năm nàng mười tuổi ấy, thời điểm bị bằng hữu duy nhất phản bội, liền không còn nữa. Nàng - người như vậy, số phận kiếp này của nàng đã định là nhất định phải cô độc.

Thậm chí đến giờ khắc này, nàng không thể nghĩ ra là còn có cái gì mà nàng không bỏ xuống được, thù của phụ mẫu cũng đã báo, muội muội duy

nhất đã phản bội nàng, mà nàng vẫn chuẩn bị Thánh đảo vì Mộc Vũ. Thời điểm nàng từ vong (chết) đã đến, cư nhiên như thể không có gì làm cho nàng hơi hoãn (ngừng) cuộc bộ một chút, nghĩ đến cả đời này của nàng đúng thật là đáng buồn.

Thôi, nếu có kiếp sau, nàng chắc chắn sẽ hảo hảo sống một lần vì chính mình.

Mộc Vũ hai mắt đầm lệ, mơ hồ nhìn bóng dáng ngày càng xa của người kia. Lần đầu tiên, nàng tựa hồ (giống như) đã hiểu tỷ tỷ, cảm nhận được cô tịch (cô đơn + tịch tĩnh) của nàng ấy, nàng ấy khi sinh ra đã không thể có người thật lòng yêu thương, nàng sai lầm rồi sao?

Nghĩ đến bản thân nàng, bất quá là lợi dụng nàng ấy, mà nàng ấy vẫn nghĩ giả mù sa mưa (giả bộ không biết) để tiếp tục bảo hộ nàng, người luôn luôn cướp đi những thứ thuộc về sở hữu của tỷ tỷ, thật là nàng sao? Mà nàng thế nhưng lại tự tay giết chết người thật tình che chở cho nàng sao?

Trên mặt lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, tỷ tỷ chắc hẳn là đối với nàng thất vọng rồi?

Theo lịch sử Thánh đảo ghi lại, Thánh đảo năm 1338, Đảo chủ đời thứ 27 - Mộc Lưu Ly qua đời ngoài ý muốn, năm ấy 22 tuổi. Đại gia tộc Tề gia tồn tại hơn ngàn năm, người phản loạn toàn bộ tộc đều bị diệt, trở thành lịch sử cho đến tận bây giờ. Mười hai Thánh sử nhất tề (đồng loạt) mất tích, chỉ để lại bốn chữ này, "Thiên vong Thánh đảo" (Thánh đảo sẽ bị mất), muội muội của Mộc Lưu Ly - Mộc Vũ kế nhiệm chức vị đảo chủ.

Sau hai năm, Thánh đảo bắt đầu nội loạn, Đảo chủ Mộc Vũ lực lượng không đông đảo, chết dưới thương của người nội loạn.

Lúc tắt thở, chỉ vừa khóc vừa cười nói, "Thì ra không có tỷ tỷ bảo hộ, ta thật sự quá vô dụng."

Đến tận bây giờ, Mộc gia trong lịch sử Thánh đảo vĩnh viễn trở thành dĩ vãng. Thánh đảo sụp đổ, tiến vào thời kì hỗn chiến chưa từng có trước nay.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chương 2: Tuyệt Vọng Tự Sát

Chương này là về quá khứ của thân thể mà tỷ ấy sẽ trọng sinh vào @@

Tiếng chiêng trống vọng lại nơi không trung, pháo đỏ nhất tề (cùng) nổ, những hồng trù (dải lụa đỏ) bay đầy trời, nơi nơi đều ngập tràn không khí vui sướng.

Nhắc đến Hường Liên Thiên các, trong chốn võ lâm, không người nào không biết về vị Các chủ - Mộ Nham đã nhận được thanh Phá thiên đao danh dự trên giang hồ. Trong chốn giang hồ, ngoại trừ vị Võ Lâm Minh Chủ từ nhậm (từ chối nhậm chức) kia, chỉ sợ uy phong của hắn là cao nhất.

Mà hôm nay lại vừa vặn là ngày đại tiểu thư của Hường Liên Thiên các xuất giá (đi lấy chồng), ai cũng có thể nghĩ ra ngày hôm nay nhất định náo nhiệt đến nhường nào.

Những tiếng chúc mừng không ngừng truyền đến, trên mặt của Mộ Nham tràn đầy ý cười. Trong không khí tràn ngập tiếng cười, ai cũng đều nói hắn có một nữ nhi (con gái) như bảo bối. Hôm nay, người mà bảo bối nữ nhi (con gái bảo bối) của ông gả cho chính là Phó các chủ của Hường Liên Thiên các. Hắn rất xem trọng người trẻ tuổi lại có tài, bây giờ Hường Liên Thiên các của hắn cũng coi như là có người kế nghiệp.

Mặt trời lặn xuống núi. Màn đêm buông xuống, mọi người nói một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng (ý chỉ đêm động phòng vô cùng đáng giá). Nhưng mà tân nương từ hôm nay lại ngồi một mình ở trên giường, đợi lâu như vậy thủy chung (vẫn) không thấy tân lang vào phòng, mà tiếng động bên ngoài đã sớm tĩnh lặng lại.

Mặc dù có chút lo lắng đã có chuyện xảy ra, nhưng mà hiện tại nàng cũng không thể đi ra. Nghĩ đến phụ thân (cha) còn ở ngoài, hẳn là (chắc là) không có việc gì to tát đâu, liền quyết tâm an tĩnh lại.

Không biết qua bao lâu, một tiếng "loảng xoảng", cửa phòng bị người có khí lực lớn đá văng. Tân nương run một chút, rõ ràng là đã bị dọa.

Mộ Lưu Ly nhỏ giọng hỏi, "Trạch... Là người sao?" Nàng đột nhiên có chút hoảng hốt, sớm biết thế thì nàng sẽ không để Hi Nhi lui ra ngoài rồi.

Dưới khăn voan chỉ có thể nhìn thấy hai đôi chân của nam tử hán, khoan đã... Hai đôi chân??? Mộ Lưu Ly trong lòng cả kinh, bất chấp tất cả, giương tay lấy khăn voan xuống mới nhìn rõ trước mặt nàng là hai đại hảo hán không có hảo ý (không có ý tốt).

"Tiểu thư cũng thật là đẹp! Những sủng phi của lão hoàng đế đó căn bản không thể so với tiểu thư được." Nói xong, tầm mắt mang đầy lửa nóng còn nhìn quét qua Mộ Lưu Ly. Hắn ta càng nhìn càng cảm thấy nàng vừa mắt, lòng bàn tay còn vung lên về phía nàng.

Ai ngờ một đại hán khác lại bước về phía nàng, lòng bàn tay đánh úp về phía vai của nàng, đánh cho nàng lão đảo một cái làm nàng cư nhiên (đột nhiên) bỏ nhào vào trong lòng hắn ta. Đại hán kia tuy rằng tức giận Mộ Lưu Ly ra tay với hắn, nhưng là giờ phút này có mỹ nhân ở trong ngực làm cho hắn ta tiêu khí (tiêu tan tức giận), tay liền sờ soạng trên người Mộ Lưu Ly một phen, cười đến rất là đáng khinh.

Đại hán còn lại lạnh giọng, nhắc nhở hán ta, "Người muốn làm hồng chuyện của Phó các chủ sao?"

Nghe vậy, người nọ vội vàng thu liễm (thu lại tính tình đáng khinh ấy mà) lại một ít, cười mỉa nói, "Ta nào dám a? Chúng ta đem người đi đi."

Bị hai người đại hán chế trụ (không cho chạy thoát) lời kéo đi, đáy lòng Mộ Lưu Ly thập phần bất an (đáy lòng vô cùng bất an). Vừa rồi, người nọ nói Phó các chủ, Phó các chủ không phải là Trạch sao? Bọn họ là người của Trạch, nhưng vì sao lại đối với nàng bất kính như vậy?

Trong đầu vô cùng hỗn loạn, không suy nghĩ rõ ràng được, lại ảo não vì võ công của bản thân mình không cao, ngay cả hai người này nàng đều đánh không lại.

Lúc này đại sảnh đã không còn náo nhiệt như ban ngày nữa. Sự tĩnh lặng quá mức ở đây cất dấu một cỗ áp lực không nói nên lời.

Đến đại sảnh, hai đại hán liền buông Mộ Lưu Ly ra. Mộ Lưu Ly giương mắt nhìn, chỉ thấy Dạ Trạch đứng giữa đại sảnh, mà Mộ Nham đang ngồi ở phía trên chủ vị, tinh thần nếu so sánh với ban ngày thì hiện tại bộ dạng hán uể oải không chút nào phấn chấn, sắc mặt tái nhợt. Song (Nhưng) tay lại găt gao cầm lấy tay vịn của ghế, hai mắt trừng Dạ Trạch, đáy mắt bình thường có vui mừng, nay chỉ còn thất vọng cùng thống hận.

"Phụ thân... Người làm sao vậy?" Mộ Lưu Ly cảm thấy cả kinh, vội vàng đi qua đỡ lấy Mộ Nham, bất an trong lòng càng ngày càng nhiều, giương mắt nhìn Dạ Trạch, chỉ thấy vẻ mặt hán có lãnh ý (thờ ơ), không còn ôn nhu ngày xưa.

"Trạch..." Vì sao nàng cảm giác rằng hán giống như thay đổi thành một người khác?

Mộ Nham rút cục đem tầm mắt tới mặt của Mộ Lưu Ly, đáy mắt lộ ra vẻ thương tiếc, đảo mắt nhìn về phía Dạ Trạch, trầm giọng nói, "Người nếu muốn Hưởng Liên Trời các, ta có thể cho người, nhưng mà Ly nhi... Người hãy thả cho nàng đi đi, tính tình của nàng như thế nào, người rất rõ ràng, nàng sẽ không cùng tranh!" Kỳ thật, đến bây giờ đáy lòng hán còn có chút không rõ, Dạ Trạch rốt cuộc vì sao phải làm như vậy?

Hiện tại, toàn bộ người trong giang hồ sợ là đều rõ tâm tư của hán đi. Hán chỉ có một người nữ nhi (con gái), Ly nhi tính tình lại quá mức ôn hoà, căn bản không thể tiếp nhận Hưởng Liên Thiên các. Hán đem Ly nhi gả cho Dạ Trạch, chẳng khác nào là đem Hưởng Liên Thiên các giao cho hán ta (Dạ Trạch), vì sao hán lại muốn làm ra loại sự tình như thế này ngay ngày đại hôn?

Mộ Lưu Ly cho dù không hiểu thế sự (chuyện đời), hiện tại trong lòng cũng hiểu được vài phần. Nhưng mà nàng vẫn không thể hiểu được - hai mắt thẳng tắp nhìn về phía Dạ Trạch, vì sao hán phải hại phụ thân? Vì sao?

Trên gương mặt tuần mỹ lộ ra thần sắc thương tâm, nàng nghĩ là do hán đau thương mà có, nhưng mà Dạ Trạch lại thờ ơ, cười lạnh nói, "Thả nàng rồi đi? Mộ Nham, thủ diệt môn của Diệp gia ta, người cho là mệnh của một mình người đủ đền sao?"

Mộ Nham cả người chấn động, sắc mặt khê biến, "Người là người của Diệp gia?"

"Đúng, ta họ Diệp, là người của Diệp gia, là Diệp gia bị người dẫn người đi diệt môn!"

Tay Mộ Nham đang nắm lấy tay vịn của toạ ý (ghế ngồi) đột nhiên nắm chặt, trầm giọng nói, "Diệp Hải Thiên giết người như ngoé, thủ đoạn thập phần tàn ác. Ta giết hán là thay giang hồ trừ hại!"

Lúc trước, chỉ trong một đêm Mộ Nham thành danh là vì hán giết Đại ma đầu Diệp Hải Thiên tu luyện tà công. Đối với điều này, Mộ Nham không nghĩ là mình làm sai, điều duy nhất làm trong lòng hán áy náy là...

"Ha ha... " Dạ Trạch ngửa mặt lên trời cười to, "Hào, quả không hổ danh là Các chủ của Hưởng Liên Trời các, quả nhiên đủ chính nghĩa nghiêm nghị, phụ thân (cha) ta là tà ma ngoại đạo. Như vậy, nương (mẹ) ta thì sao?"

Mộ Nham sắc mặt càng thêm tái nhợt, Dạ Trạch nhìn chăm chú vào hán, thần sắc quý dị hỏi, "Người có biết nàng chết như thế nào không?"

Đôi môi Mộ Nham run rẩy, không nói nên lời. Đôi này, hán chưa bao giờ

giết qua một người nào không nên giết, chỉ trừ nữ tử vô tội kia. Nàng là vì hán mà chết, hán không thể nào thoát khỏi sự khiển trách của lương tâm.

Thấy Mộ Nham không còn lời nào để nói, khoe miệng của Dạ Trạch cong lên sung sướng, thông thả nói, "Nàng là bị người của Mộ đại Các chủ người mang theo đùa bốn bức chết."

Hai tay Mộ Nham càng thu càng chặt, đầu ngón tay cơ hồ (đã) muốn đâm vào ghế, trước mắt hiện ra thảm trạng lúc trước của nàng kia, chỉ có thể lẩm bầm, "Ta đã muốn giết mấy người kia..." Lời vừa nói ra, bản thân hán cũng không có cách nào tin được. Dù sao cũng là do hán không can thiệp. Nàng kia là vô tội, bất quá nàng chỉ bị Diệp Hải Thiên cướp đi, cũng chưa làm bất kỳ chuyện xấu gì, lại bởi vì hán thúc thủ vô sách (không có cách nào) mà chết thảm, đó là người duy nhất mà hán nọ.

Lãnh ý trong đáy mắt của Dạ Trạch càng sâu. Đối với phụ thân, cho dù người có chết, hán cũng không có cảm giác, bởi vì phụ thân rất biến thái. Nhưng mà mẫu thân của hán cũng là nỗi đau của hán, tận mắt nhìn thấy mẫu thân bị tra tấn đến chết, lúc ấy hán liền thề, nhất định phải làm cho người hại mẫu thân hán nhà tan cửa nát!

Về mặt của Mộ Lưu Ly sớm đã đầy nước mắt, chịu đựng đau lòng, mở miệng hỏi, "Người đã một lòng muốn báo thù, vì sao còn muốn cưới ta? Người..."

Người rót cuộc có từng yêu ta không?" Đấy mắt mang theo một tia chờ đợi thật cẩn thận.

Ngay sau đó liền bị lời nói người nam tử trước mặt không chút nào lưu tình, hung hăng đánh nàng vào địa ngục, "Cười người là vì chỉ có như vậy mọi người mới có thể thả lỏng cảnh giác trong ngày hôm nay, nhất là phụ thân của người." Lời nói lạnh nhạt như thể đang trần thuật một câu chuyện có thực.

Sắc mặt của Mộ Lưu Ly tái nhợt, hai mắt đắm lệ sưng mù nhìn hắn, đây thật là Dạ Trạch mà nàng biết sao?

"Tốt lắm!" Dạ Trạch xoay chiếc nhẫn màu đen bằng ngọc trên cựa chỉ (ngón tay cái), cười nói, "Mộ Các chủ, đều đã nói xong rồi, màn diễn cũng nên lên sân khấu."

Dứt lời, không đợi Mộ Nham phản ứng, Dạ Trạch liền quăng Lưu Ly xuống nền.

Mộ Lưu Ly phun ra một ngụm máu tươi, nhuyển người, ngã xuống đất. Mộ Nham kích động đứng dậy, lại chỉ đi chuyển được nửa thân mình, liền ngã về phía ghế ngồi, há miệng thở dốc.

Hiện tại hắn chỉ tương đương với phế nhân, Dạ Trạch hoàn toàn không để hắn vào mắt, nhìn về Mộ Lưu Ly mặc hi phục (áo cưới), hướng về phía hắn, hảo tâm (có ý tốt) giải thích, "Tuy rằng nữ nhi của người chỉ có công phu mèo quào (võ công kém), nhưng là cũng có thể có phiên toái, phế đi nàng thì có vẻ bất tiện!"

Sau đó, đảo mắt nhìn về hai đại hán đang đứng ở phía cửa, mở miệng nói, "Mộ đại tiểu thư liền thưởng cho các người, biểu diễn cho tốt vào, đừng để cho Mộ Các chủ thất vọng."

Mộ Lưu Ly đang nằm trên mặt đất cũng không nhúc nhích, giống như nàng chỉ đang choáng váng mà thôi. Mộ Nham kích động phun ra một ngụm máu đen, hai mắt đỏ bừng, gắt gao trừng mắt với Dạ Trạch.

Dạ Trạch lạnh lùng nhìn hai tên đại hán đang xé rách y phục của Mộ Lưu Ly, xem nhẹ đau lòng trong lòng, cười lạnh nói, "Mộ Lưu Ly, muốn trách thì người hãy trách phụ thân tốt của người, đây là món nợ mà người phải trả thay cho hắn!"

Biểu tình lạnh nhạt trên mặt của hắn đâm vào ngực của Mộ Lưu Ly từng trận đau đớn. Nàng đột nhiên cười ra tiếng, nước mắt theo khoé mắt lướt qua thái dương, trên người có những bàn tay sờ soạng làm cho nàng cảm thấy ghê tởm, nàng lại không giãy dụa chút nào, chỉ trợn to mắt, nhìn xuyên qua nước mắt, mơ hồ nhìn nóc nhà, mở miệng nói, "Phụ thân, là do nữ nhi sai, là do nữ nhi có mắt như mù, đã dẫn sói vào nhà, làm hại người." Nàng là nữ nhi của phụ thân, là Đại tiểu thư của Hưởng Liên Thiên các, không ai có thể vũ nhục nàng, nàng sẽ không làm cho phụ thân mất mặt!

Dạ Trạch chợt ý thức được không tốt, bước nhanh lên phía trước, lại như chậm hơn một bước. Máu tươi theo khoé miệng của Mộ Lưu Ly không ngừng chảy xuống, làm nổi bật lên da thịt như ngọc, muốn phản xinh đẹp, vô văn thê lương.

Hắn không nghĩ tới nữ tử như Mộ Lưu Ly sẽ có thuốc độc trong miệng, hơn nữa còn là kịch độc (độc không có thuốc giải).

"Ly nhi..." Mộ Nham thương tâm nữ nhi muốn chết, kích động kêu lên, nhưng là thanh âm cũng rất suy yếu.

Chất lỏng tinh ngọt từng đợt trào ra khỏi cổ họng, Mộ Lưu Ly lại giống như không hề phát giác (phát hiện ra), chỉ tiếp tục nhìn nóc nhà, nói, "Dạ Trạch, ta thật sự rất hối hận... Năm đó, ta không nên xuất môn (ra khỏi nhà), không nên gặp người... Không nên đem người về Hưởng Liên Thiên các, không nên cầu (cầu xin) phụ thân giữ người lại, không nên nghĩ đến... Người là người có thể đi cùng ta suốt cuộc đời."

Dứt lời, Mộ Lưu Ly rốt cuộc chuyển động con ngươi nhìn về phía Dạ Trạch, đấy mắt rớt cục cũng không phải một mảnh trong suốt, trong đôi mắt đó là vô văn hận ý, tầm mắt gắt gao nhìn Dạ Trạch. Mộ Lưu Ly gằn từng tiếng, "Dạ Trạch, ta nguyện rửa người không được chết từ tế!"

Kỳ thật, thế này không tính là nguyên rửa âm độc gì, nhưng nhìn Mộ Lưu Ly trên mặt tái nhợt mang theo tươi cười, trong lòng Dạ Trạch lại run lên, thật giống như hắn sẽ không được chết từ tế.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 3: Quốc Sư Đại Nhân Chuẩn Bị Lên Sân

Đập vào mắt nàng là một khuôn mặt mơ hồ, tầm mắt sắc bén pha lẫn chăm chú dừng tại người nàng, tựa hồ muốn đem nàng xuyên thấu, làm cho nàng muốn trốn cũng không trốn được, bên tai lại vang lên âm thanh lạnh như băng, "Lưu Ly, ta muốn người thề, hảo hảo chiều cô Mộc Vũ. Trước khi Mộc Vũ lớn lên thì người phải bảo vệ Thánh đảo, loại trừ đi những người có dị tâm (ý đồ xấu), sau đó đem Thánh đảo hoàn chỉnh đưa cho Mộc Vũ!"

Người nọ cũng chẳng thêm để ý rằng trước mặt hắn cũng chỉ là đứa nhỏ mười tuổi và chỉ lớn hơn Mộc Vũ một tuổi mà thôi. Hắn chỉ gắt gao nhìn nàng, muốn nàng thề.

Khi đối mặt với tầm nhìn đó, trong lòng Mộc Lưu Ly cảm thấy vô cùng lạnh lẽo. Ánh mắt như vậy làm cho nàng cảm nhận được hắn đối với nàng hoàn

toàn bất đồng (khác biệt) với Mộc Vũ.

Đúng vậy! Quả thật là bất đồng (khác biệt). Đáng tiếc, trước kia nàng không hiểu được, cho nên giờ phút này mới có thể cảm thấy đau lòng.

Đột nhiên mở mắt ra, Mộc Lưu Ly nhìn trướng đỉnh (màn che trên đầu giường), lấy tay đè ngực, khẽ nhíu mày, làm sao có thể đột nhiên mơ thấy giấc mộng như thế?

Tuy rằng đã tỉnh, nàng lại nằm không hề động như trước, bình phục cảm xúc của bản thân sau giấc mộng kia.

Cuộc đời ở kiếp trước của nàng bắt đầu thay đổi từ khoảnh khắc đó. Ngay tại khoảnh khắc đó, nàng tỉnh lại trong giấc mộng đẹp đã tan vỡ, tay nhiễm đầy máu tanh, phải đấu trí và so đũa khí với một đám lòng muông dạ thú đã trưởng thành. Nàng xử lý thoả đáng những gì có thể gây ra trở ngại với Mộc Vũ trong tương lai khi nàng ấy trở thành Đáo chủ của Thánh đảo.

Mộc Vũ nói nàng đã đoạt đi sự sủng ái của phụ mẫu. Lúc trước, nàng cũng nghĩ rằng họ là phụ mẫu của nàng nhưng sau đó nàng hiểu được, bọn họ không phải là phụ mẫu của nàng, họ chỉ là thương thức năng lực của nàng mà thôi. Họ đối tốt với nàng, chỉ là vì nàng rất hữu dụng với bọn họ, được phụ mẫu sủng ái cũng chỉ là mộng đẹp của bản thân nàng.

Bởi vì căn bản nàng vốn không phải là đứa nhỏ của Mộc gia. Lúc trước, khi vợ chồng Đáo chủ xuất ngoại đi du lịch đã nhặt nàng về, người trên Thánh đảo cũng không biết nàng không phải nữ nhi thân sinh (con gái ruột) của Đáo chủ.

Kỳ thật, nàng làm sao có thể không rõ cơ chứ? Nàng nghĩ phụ mẫu ngay từ đầu đã có ý định đem nàng làm tấm bia đỡ đạn cho nên mới có thể coi trọng nàng như vậy, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy phụ mẫu sủng ái nàng hơn so với Mộc Vũ. Chỉ có như vậy mới có thể đem thân thể của nàng giấu kín, không ai có thể biết được. Nếu không vì trong lòng nàng đã bắt đầu hoài nghi, phái người đi thăm dò thì chỉ sợ đây vĩnh viễn sẽ là bí mật.

Ai cũng không thể ngờ được, trước khi chết, Đáo chủ của Thánh đảo đòi trước đem Thánh đảo giao cho nữ nhi không phải là nữ nhi thân sinh của chính mình.

Bất quá, nàng vẫn muốn cảm tạ bọn họ. Dù sao, nếu không có bọn họ thì cũng sẽ không có Mộc Lưu Ly nàng!

Cho nên, nàng đem Mộc Vũ như muối muối ruột mà đối đãi. Nàng giữ lời thề của chính mình, bảo hộ Mộc Vũ, bảo vệ Thánh đảo, loại trừ đi những kẻ có dị tâm, sau đó đem Thánh đảo giao vào trong tay của Mộc Vũ. Đáng tiếc, lại bởi vì một người nam nhân mà làm cho oán hận của Mộc Vũ đối với nàng hoàn toàn bạo phát ra rồi.

Uống xong độc dược Mộc Vũ đưa cho nàng, những gì nàng thiếu Mộc gia cũng đã trả lại rồi. Có mười hai Thánh sử phụ tá (giúp đỡ), tin chắc Mộc Vũ có thể quản lý tốt Thánh đảo, nàng cũng có thể thoải mái vì chính mình mà sống.

Nhưng nàng cũng không nghĩ đến, mười hai Thánh sử luôn luôn đối với nàng duy mệnh (chỉ nghe mệnh lệnh của tỷ ấy) lại không tuân theo mệnh lệnh trước khi chết của nàng, làm cho Thánh đảo có nguy cơ bị sụp đổ.

"Lâu chủ..."

Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Thiên Liễu, Mộc Lưu Ly phục hồi lại tinh thần, mở miệng nói, "Vào đi!"

Nàng đến thế giới này đã được ba năm, dung nhan vẫn như trước, nhưng ở phía dưới xương quai xanh lại thiếu đi con bướm huyết sắc. Không biết là do trùng hợp hay là vận mệnh nhưng nàng cũng mặc kệ, nàng vẫn còn sống cho đến bây giờ đã là rất may mắn rồi.

Hiện tại, nàng đã không phải là Mộc Lưu Ly nữa, mà là Mộ Lưu Ly. Là một nữ nhân nhận hết ân sủng của phụ thân, cuối cùng lại chết đi do tuyệt vọng.

"Mộ Lưu Ly" cũng không phải nữ tử vụng về, nhưng dù sao cũng là bảo bối trong lòng phụ thân mà lớn lên. Đối với thế gian hiểm ác lại hiểu biết không sâu, nội tâm còn tồn tại một phần ngây thơ, cho nên mới tin nhiệm người nam nhân kia. Bất quá, người nam nhân kia ngay cả Mộ lão Các chủ đều đã lừa gạt, có thể lừa gạt được Mộ Lưu Ly cũng không phải chuyện kỳ quái gì.

Nàng có thể cảm nhận được nỗi hận trong lòng của "Mộ Lưu Ly", nhưng nàng không tính giúp nàng ta báo thù. Lại nói đến nam tử kia, làm tất cả mọi thứ chỉ để báo thù, oan oan tương báo, ai đúng ai sai, ai còn có thể nói rõ ràng?

Nàng sẽ không để cảm xúc người khác ảnh hưởng đến nàng, cho dù là chủ nhân của thân thể này cũng không được. Đời này, nàng chỉ sống vì bản thân mình!

Chỉ cần Dạ Trạch không chọc đến nàng, nàng cũng không tính đi đòi phò hấn ta.

Bất quá, nàng đã tiếp nhận thân thể này, như vậy cũng phải đối mặt với một ít sự việc có liên quan đến thân thể này. Nàng có sở thích nắm giữ mọi thứ trong tay - là thói quen do kiếp trước có thân phận cao cao tại thượng tạo thành. Vì thế, nàng đã sớm cho người điều tra nhất thanh nhị sở (rõ ràng) về những gì có liên quan đến "Mộ Lưu Ly". Nếu chỉ dựa vào những gì có trong trí nhớ khi nàng nhập vào thân thể này thì chỉ có thể nói là hiểu biết về bản thân nàng thực sự là quá ít.

Nhưng làm cho nàng thật không ngờ là, "Mộ Lưu Ly" cũng là do Mộ Nham nhặt được. Chuyện này giống như kiếp trước của nàng - không có ai biết, nhưng khác ở chỗ là Mộ Nham thật tâm thương "Mộ Lưu Ly".

Nàng cũng từng nghĩ muốn tra ra thân phận của bản thân, không nghĩ rằng bằng thực lực của Lạc Tiên lâu cũng không thu hoạch được gì.

Mộ Luru Ly tựa vào trên giường, nhìn về Thiên Liễm đang đứng cạnh cửa, hỏi, "Có việc gì?"

Bích Tiêu và Thiên Liễm là Lạc Tiên lâu tá hữu hộ pháp - một người có tính cách nóng như lửa, người còn lại thì lạnh như băng, bọn họ đều là trợ thủ đắc lực của nàng. Lạc Tiên lâu có thể trong vòng ba năm đứng đầu trong Võ lâm, không thể thiếu công lao của bọn họ được.

Biểu tình của Thiên Liễm luôn luôn lạnh như băng, tuy khuôn mặt lúc này vẫn như trước không có biểu tình gì nhưng trong mắt lại có cảm xúc kích động, bàn tay lại nhanh nhẹn dâng lên cho Mộ Luru Ly một cái bình sứ nhỏ, nói, "Lâu chủ, đây là thuốc mà thuộc hạ vừa mới chế tạo ra, hẳn là có thể loại trừ đi dư độc còn sót lại trong cơ thể người."

Nói xong, nhìn vết sẹo lớn bằng ngón cái trên mặt Mộ Luru Ly. Khuôn mặt vốn tinh xảo, xinh đẹp đột nhiên có thêm vết sẹo làm cho người khác cảm thấy vô cùng đột ngột. Da thịt hoàn hảo, trong suốt, nõn nà nhưng lại có vết sẹo nhăn nhăn, hồng hồng, quả thật là có chút dọa người.

Mộ Luru Ly thật ra không chút để ý đến khuôn mặt chính mình, nhưng nhìn thấy Thiên Liễm kích động như vậy, nàng thực nể tình nuốt đan dược của nàng ấy.

Lúc trước, "Mộ Luru Ly" đã cắn nát kịch độc trong miệng tự sát. Độc tố còn lưu lại trong cơ thể bị nàng mạnh mẽ áp chế, cuối cùng tập trung đến trên mặt, khiến nàng bị huỷ dung.

Kỳ thật, nàng cũng không muốn làm cho độc tập trung lại trên mặt, dù sao vết sẹo đó rất dọa người. Nhưng khi đó nàng chỉ vừa mới tỉnh lại, tuy một thân công lực cũng theo nàng đến đây nhưng chung quy cũng không phải là thân thể chân chính của nàng, sử dụng công lực có chút bất tiện. Kết quả tốt nhất mà nàng có thể làm là ngăn chặn độc tính, làm sao còn tâm tư quản với chả không quản nơi mà độc sẽ bị áp chế chứ?

Bộ dạng hiện tại của nàng đã là rất tốt rồi. Ba năm trước, hơn nửa khuôn mặt của nàng chỉ chít các vết sẹo, vết sẹo lúc đó không có "đẹp" như bây giờ đâu, hoàn toàn là thịt thối, làm sao cũng không khép miệng vết thương lại được. Trong vòng ba năm này, Thiên Liễm đã bỏ không ít tâm tư vào việc chữa trị cho nàng.

Thật ra, chỉ cần công lực của nàng tăng thêm một bước thì vết sẹo đó tự nhiên sẽ biến mất thôi. Nhưng mà, hai vị thuộc hạ này của nàng tựa hồ quá để tâm đi.

Ăn viên thuốc vào, Mộ Luru Ly vận công giúp dược tính rất nhanh đã được phát huy. Một lát sau, nàng mở mắt ra liền thấy Thiên Liễm luôn luôn mang khuôn mặt lạnh lại lộ ra nụ cười hiếm hoi, "Lâu chủ, người thật đẹp!"

Mộ Luru Ly cười cười từ chối cho ý kiến. Trên đời này, dung mạo (nhan sắc) cũng không phải là quan trọng nhất nhưng cũng không ai muốn có bộ dáng dọa khóc tiểu hài tử (xấu đến nỗi có thể làm cho con nít khóc).

Bích Tiêu đi vào, liền thấy khuôn mặt hoàn mỹ tựa như điêu khắc của Lâu chủ, không khỏi đứng sững tại chỗ. Bình thường, nhất cử nhất động (từng cử chỉ nhỏ) của Lâu chủ đều thường thường đã làm cho người khác như đui như mù. Hiện tại, người lại có một khuôn mặt xuất sắc như vậy, có còn muốn cho người khác sống hay không? Ngay cả hắc cũng không nhận được mà thất thần thì nói chỉ đến bọn người đó.

Vì thế, sau khi hắc thần thờ liền đưa lên một cái khăn che mặt.

Kết quả, nhận được một cái liếc mắt khinh thường của Thiên Liễm, "Hiện tại Lâu chủ đã không cần thứ này!"

Bích Tiêu hé miệng, muốn nói hiện tại càng cần hơn, nhưng đột nhiên nhớ tới chính mình còn có chính sự cần nắm bắt, không khỏi nhú mày nói, "Lâu chủ, Quốc sư đến!" Hắc nghĩ mãi vẫn không ra, Quốc sư đại nhân chạy đến Lạc Tiên lâu của bọn họ để làm gì, Lạc Tiên lâu vốn không có liên quan gì đến triều đình cả.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chương 4: Làn Đầu Giao Phong (Làn Đầu Giao Đầu)

"Quốc sư?" Mộ Luru Ly hơi hơi nhú mày, miệng lẩm bẩm hai chữ này như có điều suy nghĩ.

Quốc sư của Mặc Lạc quốc - Văn Nhân Dịch có thể coi là người nổi tiếng gần xa. Thân là con dân của Mặc Lạc quốc, người có thể không biết Hoàng đế là ai nhưng tuyệt đối không thể không biết Quốc sư là ai.

Văn Nhân Dịch trên triều đình hô phong hoán vũ (làm mưa làm gió) còn chưa đủ hay sao, bây giờ lại còn muốn kết giao với giang hồ ư?

Đuổi Bích Tiêu đi, Mộ Luru Ly rửa mặt xong, đeo khăn che mặt lên rồi mới đi ra khỏi phòng.

Thiên Liễm thấy trên mặt nàng đeo khăn che mặt có chút bất mãn, nhưng nàng ấy chỉ dám trung ra bộ dạng bất mãn với cái khăn thôi, còn đối với Mộ Lưu Ly thì lại không dám tỏ ra nghi ngờ gì cả.

Thiên Liễm đành phải thờ dài trong lòng. Lời đồn đãi bên ngoài về Lâu chủ của Lạc Tiên lâu vô cùng khó nghe, nàng ấy không thể nhìn được nữa. Nếu như Lâu chủ không có thân phận là Lâu chủ Lạc Tiên lâu thì sợ rằng những lời đồn đãi sẽ càng khó nghe hơn nhưng Lâu chủ lại luôn thờ ơ.

Hiện tại, dư độc trên mặt của Lâu chủ đã hết hẳn, vừa hay Quốc sư lại đến thăm. Nếu mượn miệng của hắn thì nhất định có thể làm cho những lời đồn đãi nhảm nhí sẽ tự biến mất nhưng hình như Lâu chủ không hề nghĩ vậy.

Đến đại sảnh, Mộ Lưu Ly liếc mắt liền nhìn thấy quốc sư đại nhân không hề để ý đến hình tượng mà nằm trên nhuyễn tháp. Đúng vậy, là nhuyễn tháp đó!

*nhuyễn tháp: là một cái giường nhỏ, có lót đệm đơn giản.

Còn nhuyễn tháp từ đâu mà có, không cần phải nói, hẳn là hắn tự chuẩn bị, Lạc Tiên lâu của nàng không có khả năng cung cấp những dịch vụ tận tình thế.

Một bộ tử y (trang phục màu tím) làm nổi bật lên khí chất cao quý của hắn, thân hình thon dài, tao nhã nằm trên nhuyễn tháp liền có thể nhận biết được nhuyễn tháp xa xỉ đến cỡ nào. Hai chân chồng lên nhau, một tay đỡ đầu, một tay đặt trên đùi, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ gõ, bộ dáng vô cùng kiên nhẫn.

Nghe thấy động tĩnh từ ngoài cửa, hắn mới ngẩng đầu lên. Đôi mắt hoa đào lộ lên ánh sáng không rõ, trên mặt đeo mặt nạ màu bạc có gắn một ít bảo thạch, chỉ lộ ra cái cằm duyên dáng cùng với bạc môi.

Mộ Lưu Ly đánh giá xong chỉ có thể đưa ra một kết luận, đây tuyệt đối là một yêu nghiệt, mà còn là một yêu nghiệt bí hiểm. Dung mạo của hắn không hề liên quan gì cả, chỉ là một thân đầy khí chất cao quý và cặp mắt hoa đào câu dẫn lòng người liền có thể làm cho thế nhân thất thần.

Trong lúc Mộ Lưu Ly đánh giá Văn Nhân Dịch, Văn Nhân Dịch cũng đang đánh giá nàng. Nữ tử trước mặt đeo khăn che mặt, không phải loại khăn che mặt giấu đầu hở đuôi mà là che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, làm cho người khác không nhìn rõ dung mạo của nàng nhưng lại có cảm giác thanh thấu. Một đôi mắt trong suốt thông thấu như lưu ly lại mang theo hàn ý lạnh như băng, tạo ra khoảng cách với người khác.

Đôi mắt của nàng tạo ra tầm bình phong vô hình, đem hết thấy mọi thứ ngăn cách bên ngoài, làm cho người ta không biết được sau tầm bình phong đó đang chứa đựng những gì.

Hành động ôn hoà thông dong, văn đàm phong kinh như thế lại có thể câu dẫn tầm mắt của thế nhân.

Trong mắt Văn Nhân Dịch không khỏi mang theo một tia nghiền ngẫm. Chỉ cần liếc mắt một cái, hắn liền biết nữ tử trước mặt này hoàn toàn bất đồng với những lời đồn đãi. Nghe đồn, đại tiểu thư của Hường Liên Thiên các bị Dạ Trạch phản bội nên sinh ra hận thù, muốn thành lập Lạc Tiên lâu để báo thù nhưng Mộ Lưu Ly trước mặt hắn hoàn toàn lạnh nhạt, muốn nói là vì sinh ra hận thù nên mới đối phó người khác không bằng nói rằng là do nàng không vừa mắt người đó.

Mộ Lưu Ly chậm rãi ngồi xuống ghế chủ vị, Thiên Liễm dâng trà. Mộ Lưu Ly giơ tay tiếp nhận, gạt gạt cái chén nhưng cũng không uống, chỉ ngồi nhìn hơi nước bốc lên từ chén trà.

Văn Nhân Dịch có chút tiếc nuối, nếu không uống trà thì sẽ không thể nhìn thấy khuôn mặt của nàng. Kỳ thật, hắn có chút tò mò, vị Mộ lâu chủ chỉ cần liếc mắt liền có thể hấp dẫn tầm mắt của người khác này, có phải xấu xí như lời đồn hay không.

Vì có hơi nước bốc lên từ chén trà nên hắn không nhìn thấy rõ thần sắc nơi đáy mắt của Mộ Lưu Ly. Bất quá, hắn vẫn bất động thanh sắc như trước, hắn chưa bao giờ là người thua khi so kiên nhẫn.

Nhưng hắn có thể im lặng, không có nghĩa là người khác cũng làm được. Gã sai vật đứng phía sau nhìn thấy Mộ Lưu Ly hoàn toàn không nhìn Văn Nhân Dịch, không khỏi tức giận nói, "Lớn mặt, thấy Quốc sư đại nhân còn không mau hành lễ?"

Mộ Lưu Ly buông chén trà trong tay, tầm mắt rút cuộc cũng nhìn đến Văn Nhân Dịch, thản nhiên mở miệng nói, "Quốc sư đại nhân, gã sai vật này của ngươi quá mức kiêu ngạo cùng ương ngạnh." Ngự khí thản nhiên như thể đang trần thuật một câu chuyện có thực, cũng không tức giận. Ngay cả Thiên Liễm cũng không rõ là nàng có tức giận hay không.

Nàng ấy chưa bao giờ nhìn thấy Lâu chủ tức giận nhưng đã thấy qua vô số kết cục thảm của những kẻ trêu chọc Lâu chủ.

Bạc môi hơi hơi giơ lên, Văn Nhân Dịch mở miệng nói, "Mộ lâu chủ, người bên cạnh Bồn toạ nếu không kiêu ngạo ương ngạnh, Bồn toạ như thế nào là gian thần?"

Đối với sự đánh giá này của người đời, hắn tựa hồ không thêm để ý, thậm chí còn có chút kiêu ngạo.

Dù tính tình của Thiên Liễm trong treo lạnh lùng cũng hơi rút rút khoé miệng, đây có phải mặt mũi là vật ngoài thân trong truyền thuyết không a?

Mộ Lưu Ly thật ra rất bình tĩnh, nghe xong lời Văn Nhân Dịch nói, nàng còn hơi hơi gạt đầu, "Cũng đúng, là do Bản lâu chủ không chu toàn."

Văn Nhân Dịch lười biếng khoát tay áo, nói với gã sai vật phía sau, "Tiểu Tam nhi, Mộ lâu chủ đại nhân đại lượng không so đo với ngươi, còn không mau

cảm tạ Mộ lâu chủ?"

Gã sai vật trong lòng tuy rằng không muốn, nhưng Văn Nhân Dịch đã mở miệng, hắn ta phải tuân theo, bất quá thái độ không hề cung kính chút nào, "Tạ ơn Mộ lâu chủ."

Mộ Luru Ly biết Văn Nhân Dịch đến Lạc Tiên lâu nhất định là vô sự không đăng tam bảo điện. Nhưng mà người ta cũng không sốt ruột, nàng càng không nóng nảy. Nếu Văn Nhân Dịch không mở miệng, nàng cũng không mở miệng, hoàn toàn không biết đạo lý đãi khách, không đặt Văn Nhân Dịch vào trong mắt.

* vô sự không đăng tam bảo điện: Không có việc gì thì không đến chùa. (Ý là tỷ nói anh là có việc nên mới đến đây chứ không phải là rảnh rỗi ghé qua)

Sau khi ngồi xuống, ai cũng không để ý ai, đều nhàn nhã tự tại. Thiên Liễm mắt xem mũi, mũi nhìn tâm, bất vi sở động mà Tiểu Tam nhi cũng không ngừng nhủ mảy, đem tâm mắt bắt mắt quét về phía Mộ Luru Ly nhưng cũng không dám nhiều lời.

Mắt thấy sắp đến giữa trưa, Văn Nhân Dịch rót cuộc mới mở miệng, bất quá lời nói vừa nói ra làm cho người ta không nói được gì, "Mộ lâu chủ, Bồn toạ có chút đói bụng, Lạc Tiên lâu sẽ không keo kiệt đến mức không cho Bồn toạ dùng ngọc thiện đi?"

Mộ Luru Ly khẽ thờ dài một cái, đột nhiên ý thức được việc chịu đựng này còn mệt hơn nhiều so với việc lấy lòng người khác, mở miệng hỏi, "Quốc sư đại nhân tới Lạc Tiên lâu không phải là vì dùng ngọc thiện đi?"

Mộ Luru Ly nâng đầu dậy, Văn Nhân Dịch lại không hề nhúc nhích, chỉ giương mắt nhìn về phía Mộ Luru Ly, câu môi cười, "Bồn toạ lần này đến chỉ là thỉnh Mộ lâu chủ giúp một việc nhỏ mà thôi."

Mộ Luru Ly nhìn hắn một cái, ý bảo hắn nói tiếp.

"Kỳ thật, cũng không phải đại sự gì, chỉ là Huyết tơ phi thủy vòng tay mà Hoàng Thượng ban cho Văn quý phi không cẩn thận bị mất, muốn nhờ Mộ lâu chủ hỗ trợ tìm giúp."

Mộ Luru Ly trong lòng hơi động, nghi hoặc nói, "Văn quý phi ở trong thâm cung, đồ của nàng làm rơi, hẳn là Quốc sư đại nhân phải tìm trong cung mới đúng chứ?"

Văn quý phi cũng tính là nổi danh bởi vì nàng là phi tần được Đương kim Hoàng đế - Mạc Thiên sủng ái nhất.

Văn Nhân Dịch lười biếng thay đổi tư thế, tầm mắt vẫn dừng trên mặt của Mộ Luru Ly, thờ dài nói, "Nếu thật sự là bị rơi mất ở trong cung, Bồn toạ cũng không cần vất vả chạy tới Lạc Tiên lâu. Không dám dối gạt Mộ lâu chủ, vòng tay phi thủy này không phải bị lạc mà là bị trộm."

"Quốc sư đại nhân hẳn là biết Lạc Tiên lâu của ta không phụ trách bắt trộm, nhất là trộm trong hoàng cung." Lạc Tiên lâu luôn luôn không lui tới với triều đình. Kỳ thật, nguyên nhân lớn nhất là người trước mắt này, theo những sự tích vinh quang cũng biết hẳn không phải người dễ đối phó. Mộ Luru Ly cũng không tính cùng hắn giao tiếp, nàng không phải sợ hắn mà là nàng cảm thấy phiền toái.

Văn Nhân Dịch mi mắt rũ xuống, cười đến thập phần hữu hảo, "Về điểm này Mộ lâu chủ cứ yên tâm. Tuy trộm này trong hoàng cung nhưng cũng là người trong giang hồ."

Mộ Luru Ly vẫn chối từ như trước, "Đã có liên quan đến giang hồ, Quốc sư đại nhân nên đi tìm Võ lâm minh chủ." Nàng cũng không nhân hạ thoải mái đến mức đi giúp sủng phi của hoàng đế tìm trang sức, tuy rằng trang sức đó có thể có chút không giống với trang sức bình thường.

"Thương Ngao tuy rằng cũng không sai nhưng Bồn toạ càng xem trọng Mộ lâu chủ hơn." Thương Ngao cũng xem như là nhân vật đặc biệt nhưng mà Lạc Tiên lâu chỉ cần dùng ba năm liền có thể đứng đầu Võ lâm, thủ đoạn của Mộ Luru Ly không cần nghĩ cũng biết là có bao nhiêu cao minh.

"Nếu Bản lâu chủ không muốn nhận việc này thì sao?"

Văn Nhân Dịch nhìn nàng một cái, đột nhiên lắc đầu nói, "Hôm qua Hoàng Thượng còn nói Lạc Tiên lâu ngày càng kiêu ngạo, đang muốn xuất binh thảo phạt. Bồn toạ vốn muốn đem chuyện này giao cho Mộ lâu chủ làm, sau khi hoàn thành, Hoàng thượng nhất định sẽ không làm khó Lạc Tiên lâu nhưng mà xem ra Mộ lâu chủ cư nhiên không cảm kích, thật sự là Bồn toạ đã phí công vô ích."

Mộ Luru Ly cụp mắt, lãnh đạm nói, "Quốc sư đại nhân đây là đang uy hiếp Bản lâu chủ?" Hoàng đế muốn xuất binh thảo phạt? Nực cười! Ai mà chẳng biết Mạc Thiên - Hoàng đế Mạc Lạc quốc ngu ngốc vô năng, trầm mê sắc đẹp, không để ý tới triều chánh. Toàn bộ triều chính đều do vị gian nịnh Quốc sư nắm giữ trong tay, cho dù là xuất binh thảo phạt thật, cũng là ý tứ của hắn đi?

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 5: Bị Khinh Bạc

Văn Nhân Dịch hơi kinh ngạc nhìn nàng, lắc đầu nói, "Làm sao có thể là uy hiếp đâu? Mộ lâu chủ thật sự đã hiểu lầm Bồn toạ rồi."

Mộ Lư Ly cười lạnh trong lòng, đáy mắt vẫn thản nhiên như trước, nhìn không ra cảm xúc, ngón tay vuốt ve tay vịn của ghế ngồi, từ tốn nói, "Đã sớm nghe nói quan hệ giữa Quốc sư đại nhân và Văn quý phi đã phế đi một thân công lực, huỷ đi dung mạo của Quốc sư đại nhân nhưng ngài vẫn cuồng đại vịn Quý phi kia như trước. Dù cho Văn quý phi đã vào cung làm phi, ngài vẫn một mực thủ hộ (bảo vệ), Bồn lâu chủ vốn cũng không tin tưởng mấy nhưng nhìn thấy Quốc sư đại nhân vì tìm giúp Văn quý phi một chiếc vòng tay mà tận tâm như thế, ngẫm lại lời đồn đãi cũng không sai. Quốc sư đại nhân quả thật là nam nhân si tình nhất trên đời!" Lời nói giống như có ý tứ khen ngợi nhưng lại không nghe ra một chút khen tặng nào, ngữ khí thản nhiên đó căn bản không mang theo bất kì cảm xúc gì.

Nghe vậy, đáy mắt Văn Nhân Dịch loé lên một chút rồi biến mất, nhanh đến mức làm cho người khác không nhìn rõ. Hắn cong môi, nhìn Mộ Lư Ly cười, "Bồn toạ cũng nghe nói, trong ngày thành hôn Mộ lâu chủ bị Các chủ của Hưởng Liên Thiên các vứt bỏ, phế đi võ công, cấp cho hai tên hạ nhân. Cuối cùng, không chịu nổi nhục nhã, cắn độc tự sát. Tuy rằng vận khí tốt nên mới có thể bảo toàn tánh mạng nhưng dung nhan cũng bị huỷ. Bây giờ, Mộ lâu chủ có thể nói là đứng đầu Vô lâm lại không hề hứa hẹn sẽ bảo thủ và đoạt lại Hưởng Liên Thiên các. Xem ra, Mộ lâu chủ vẫn còn vương vấn với Dạ Trạch, cuồng đại thành si. Lại nói đến, chúng ta quả thật đúng là đồng bệnh tương liên (cùng cảnh ngộ)."

Dừng một chút, tầm mắt lại quét về phía Mộ Lư Ly. Văn Nhân Dịch ngồi dậy, cụp chỉ vuốt ve những ngón tay còn lại, đột nhiên nói, "Mộ lâu chủ, vì sao ta lại cảm thấy rằng chúng ta chính là một đôi trời sinh đây? Nếu không, hai ta cùng ở chung một chỗ đi?"

Thiên Liễm trừng mắt, Lâu chủ ở chung với Quốc sư ư? Tầm mắt không dấu vết nhìn về phía Văn Nhân Dịch, lại nhìn xem Mộ Lư Ly, nhin không được lắc đầu. Tuy rằng hai người này ở chung trong chốc lát bình an vô sự, đều vô cùng thản nhiên nhưng lời nói lại sắc bén như dao, nàng ấy làm sao nghe không hiểu đây? Nếu hai người này ở chung một chỗ với nhau, chẳng phải là mỗi ngày sẽ trôi qua không an bình sao?

Quốc sư đại nhân vừa nhìn đã biết là người khó chơi nhưng Lâu chủ cũng không phải là người hảo sống chung (dễ sống chung) được. Một núi không có hai hồ - những lời này vô cùng có đạo lý.

Hiển nhiên, nàng ấy đã quên còn có nửa câu sau: Một núi không có hai hồ, trừ phi là một đực một cái. Cho nên, điều này quả thật là rất khó nói nga...

Mộ Lư Ly chỉ thản nhiên cười, "Quốc sư đại nhân nói như thế, không sợ làm Tang Nhu cô nương thương tâm sao?"

"Tang Nhu a..." Văn Nhân Dịch rừ mắt, thì thào, khoé miệng cong lên, tựa tiểu phi tiểu (cười mà như không cười). Một lát sau, lại giương mắt nhìn về phía Mộ Lư Ly, tiếu nói, "Xem ra, vì không cho Tang Nhu thương tâm, Bồn toạ cùng Mộ lâu chủ không có duyên phận. Bất quá, Mộ lâu chủ đã tra chuyện của Bồn toạ rõ ràng như thế, chẳng lẽ đã sớm coi trọng Bồn toạ?"

Mộ Lư Ly không đáp lời, rừ mắt như đang suy nghĩ điều gì. Chốc lát sau, nàng rút cuộc mở miệng nói, "Quốc sư đại nhân hẳn là đã biết thân phận của tên trộm?" Câu hỏi này tương đương với việc sẽ đồng ý hỗ trợ Văn Nhân Dịch bắt trộm.

Bây giờ, Mộ Lư Ly cũng không định chống lại Văn Nhân Dịch. Có thể nói, trừ phi tất yếu, nàng hy vọng vĩnh viễn sẽ không chống lại Văn Nhân Dịch, tốt nhất là không cần phải xuất hiện tình huống tất yếu. Mặc dù có đối thủ tài giỏi rất tốt nhưng mà nàng sẽ bị mệt chết khi đối phó với hắn.

Xem ra, hiện tại Lạc Tiên lâu cần phải chú ý hơn mới được. Văn Nhân Dịch có thể nắm toàn bộ triều đình trong tay, không chắc chắn rằng sẽ không đánh chủ ý với giang hồ, nàng cần phải sớm chuẩn bị thôi. Đối với những người có ý đồ khác, nàng hoàn toàn không lo lắng, nhưng mà Văn Nhân Dịch...

Văn Nhân Dịch không hề kinh ngạc chút nào, tựa hồ (giống như) chắc rằng nàng nhất định sẽ đáp ứng, thốt lên bốn chữ, "Kinh Thiên đạo tặc."

Kinh Thiên đạo tặc - Yên Kinh Thiên, khinh công trác tuyệt (khinh công tuyệt đỉnh) mà ít người biết đến. Bất quá, khinh công của hắn rất đặc sắc, chỉ cần là người biết nhìn thì sẽ nhận ra ngay. Văn Nhân Dịch biết gã ta đánh cắp Huyết tơ phi thủy vòng tay cũng không có gì là lạ.

"Kinh Thiên đạo tặc quả thật là thần long kiến thủ bất kiến vĩ với Lạc Tiên lâu. Muốn bắt gã có thể nói là khó như lên trời, Quốc sư đại nhân sẽ không phải là muốn Lạc Tiên lâu của ta không công xuất lực (Không có lợi ích gì nhưng vẫn phải làm) đi?

* thần long kiến thủ bất kiến vĩ: Rồng thần thấy đầu không thấy đuôi (Ý nói anh Kinh Thiên bí ẩn đó mà)

Văn Nhân Dịch cũng rõ ràng, quơ quơ thực chỉ (ngón trỏ) thon dài, bạc môi khẽ mở, chậm rãi phun ra một câu, "Vạn lượng hoàng kim."

Mộ Lư Ly gật gật đầu, ngược lại chỉ khẽ cười, "Có thể khiến cho Kinh Thiên đạo tặc chú ý, nhất định là tuyệt thế trân bảo, chỉ sợ vạn lượng cũng không cầu được. Nhưng mà, Quốc sư đại nhân khẳng khái như vậy là vì vòng tay đó, hay là vì Văn quý phi?"

Văn Nhân Dịch yên lặng giương mắt nhìn nàng trong chốc lát. Đột nhiên, hắn đứng dậy rồi đi nhuyễn tháp, đi vài bước liền đến bên người Mộ Lư Ly, thân thủ chụp tới, trực tiếp đem nàng ôm vào lòng.

Thiên Liễm kinh ngạc nhìn chằm chằm hai người, không biết có nên động thủ hay không. Nếu giống như bình thường, hẳn là Lâu chủ phải hất ra mới phải, hay là Lâu chủ thật sự coi trọng Quốc sư đại nhân?

Lư quang trong mắt Văn Nhân Dịch lưu chuyển, mị hoặc vạn phần, cúi đầu giống như tinh nhân đang thì thầm, "Mộ lâu chủ đang ghen tỵ?"

Mộ Lư Ly bất động thanh sắc, thân thủ để trước ngực của hắn, hơi hơi tách ra khoảng cách giữa hai người nhưng cũng không gãy dựa.

Văn Nhân Dịch bất mãn nhìn hai tay nhỏ bé trước ngực mình, thân thủ trực tiếp cầm cổ tay nàng đẩy ra, đem nàng ôm nhanh vào trong lòng, con người

hơi loé lên.

Mộ Luru Ly hừ lạnh trong lòng, nghĩ làm như vậy là có thể tìm hiểu được công lực của nàng?

Sở dĩ nàng không tránh là vì không muốn để lộ công lực trước mặt Văn Nhân Dịch. Lúc trước, "Mộ Luru Ly" bị Dạ Trạch phé đi võ công, lại cần thuốc độc tự sát, độc tố đã phá huỷ gương mặt xinh đẹp đó. Việc này, chỉ cần là người biết suy nghĩ liền có thể hiểu được. Cho nên, bây giờ người đòi điều đền đại rằng dung mạo của nàng xấu vô cùng, tay trái gà không chặt.

Nhưng mà, Văn Nhân Dịch vô cùng hoài nghi. Một nữ tử tay trái gà không chặt, dù cho trí tuệ hơn người thì làm sao trong vòng ba năm có thể làm cho Lạc Tiên lâu phát triển đến như thế? Thật sự là có chút làm cho người ta khó tin, dù sao giang hồ cũng nơi dùng võ vi tôn (Lấy võ công làm trọng).

Mà đồng dạng, Mộ Luru Ly cũng không tin Văn Nhân Dịch bị phé đi võ công.

Thân thủ bắt lấy cổ tay của Văn Nhân Dịch, đưa cánh tay của hắn ngang qua lưng của nàng, Mộ Luru Ly đậm bạc nói, "Dù cho Quốc sư đại nhân quên Vân quý phi thì cũng nên nhớ kỹ Tang Nhu cô nương, đừng làm cho mỹ nhân rơi lệ." Không tìm hiểu được điều gì dị thường, Mộ Luru Ly cũng không thất vọng. Nếu thật sự bị nàng phát hiện dễ dàng như vậy thì mới là kỳ quái!

Nghe vậy, Văn Nhân Dịch tiếc nuối thờ dài một tiếng, chậm rãi buông tay ra. Đột nhiên, hắn cúi đầu, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai (bất ngờ) hôn khẽ một cái trên trán Mộ Luru Ly. Sau đó, khoe miệng mang theo tươi cười tà mị, nghênh ngang rời đi.

Tiểu Tam nhi hừ một tiếng, vội vàng đi theo. Hai hắc sắc thân ảnh đột nhiên xuất hiện, chợt loé rồi biến mất. Đồng thời, nhuyễn tháp giữa đại sảnh cũng biến mất.

Mộ Luru Ly lẳng lặng đứng, không nói lời nào. Thiên Liễm cũng không biết làm sao để phá vỡ bầu không khí quỷ dị này.

Nàng ấy thật sự là quá thất chức, cư nhiên làm cho Lâu chủ bị người khinh bạc ngay trước mặt của bản thân. Nàng ấy còn tưởng rằng Lâu chủ coi trọng Quốc sư nhưng mà nhìn bộ dáng hiện tại của Lâu chủ cũng không giống như cao hứng, xem ra chỉ là do nàng ấy hiểu lầm mà thôi.

Đột nhiên, Mộ Luru Ly nhẹ giọng nói, "Hoa sen bị nhiễm bùn, thật sự là phá hư!"

Ách? Lúc này, Thiên Liễm mới chú ý tới, trong không khí tựa hồ có mùi hoa sen thoang thoảng. Đây là mùi Lâu chủ thích, sao lại nói là phá hư?

Dĩ nhiên, nàng ấy không hề biết đó là mùi trên người Văn Nhân Dịch lưu lại. Đối với Mộ Luru Ly, mùi hoa sen xuất hiện trên người tên Văn Nhân Dịch âm hiểm tiểu nhân quả thật đã bị phá hư!

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chương 6: Quý Phi Hạ Độc

Thiên Liễm nghĩ mãi không ra, kiên quyết không nghĩ nữa, mở miệng nói, "Lâu chủ, thật sự chúng ta phải giúp Quốc sư đại nhân tìm Huyết tơ phi thủy vòng tay ư?"

Mộ Luru Ly hai mắt híp lại, trầm giọng nói, "Sẽ tìm nhưng không phải là tìm giúp hắn."

"Lâu chủ là muốn..." Thiên Liễm dừng một chút, đem nửa câu sau nuốt vào bụng. Lạc Tiên lâu luôn luôn sòng phẳng, lần này Lâu chủ sẽ không phải là muốn tư nuốt (chiếm làm của riêng) vòng tay đó đi?

Đối phương là Quốc sư, nếu Lạc Tiên lâu muốn nuốt vật mà hắn muốn tìm, khẳng định sẽ có phiền toái. Cho dù Lâu chủ không sợ Quốc sư nhưng hình tượng của Lạc Tiên lâu sẽ bị ảnh hưởng.

Mộ Luru Ly không nói, hừ lạnh trong lòng. Nàng biết cái hôn kia cũng là Văn Nhân Dịch thử nàng. Nếu nàng né thì sẽ bại lộ thực lực của chính mình, cho nên chỉ có thể tro mắt nhìn hắn chiếm tiện nghi của mình.

Nhưng mà, tiện nghi của Mộ Luru Ly nàng dễ chiếm như vậy sao? Nàng căn bản không có hứng thú với vòng tay này, nhưng hiện tại thì...

Văn Nhân Dịch coi trọng cái gì, nàng đều phải đoạt đi!

Như vậy không biết có tính là tức giận đánh mất lí trí không nhưng nàng vẫn không có ý định đổi đầu với Văn Nhân Dịch.

"Điều tra rõ ràng đã có chuyện gì xảy ra với Huyết tơ phi thủy vòng tay, còn có nơi cuối cùng mà Yến Kinh Thiên xuất hiện."

"Vâng." Thiên Liễm lĩnh mệnh đi xuống. Mộ Luru Ly giương mắt nhìn bầu trời xanh thẳm bên ngoài, khẽ nhíu mày. Văn Nhân Dịch thật sự chỉ là tìm kiếm

Huyết tơ phi thủy vòng tay thôi sao, hay là còn vì muốn thử thực lực của Võ lâm - điều này quả thật rất khó nói. Nhưng nàng có cảm giác rằng, Võ lâm sẽ không bình yên thêm được bao lâu nữa.

Hiện tại Văn Nhân Dịch sẽ không ngờ được rằng, lúc đầu hắn với Mộ Lư Ly vì lợi ích của mỗi người nên có thể chung sống hoà bình với nhau nhưng từ sau khi hắn hôn nàng, làm cho hai người bắt đầu đấu nhau, đấu qua đấu lại, đấu từ giang hồ đến phủ Quốc sư, lại từ phủ Quốc sư đấu đến trên giường. Mà Mộ Lư Ly thường thường làm hắn đau đầu mà không biết mệt mỏi.

Lúc này, Quốc sư đại nhân đang nằm trên nhuyễn tháp. Phía trên nhuyễn tháp có tấm màn che đi ánh mặt trời, phía dưới có hai hắc y nhân nâng nhuyễn tháp, chân gần như không chạm đất, tốc độ nhanh nhẹn đi về phía trước. Tiểu Tam nhi đi bên cạnh nhuyễn tháp, mặc dù không thoải mái như hai hắc y nhân nhưng cũng không chậm chạp, thì ra cũng là cao thủ.

Ngón tay thon dài trắng nõn hướng về bàn trà nhỏ bên cạnh, há xuống một trái nho, ném vào trong miệng. Văn Nhân Dịch nhẹ giọng thở dài, "Ai... Đã quên dùng ngọc thiện rồi." Ngón tay khẽ vuốt mỗi cửa bàn thân, tươi cười nơi khoe miệng có chút tà ác, không biết hiện tại vị Mộ lâu chủ kia có đang tức giận đến mức nguyên rửa hắn trong lòng không?

Nhớ lại ngày hôm nay, Văn Nhân Dịch nhìn không được lắc đầu. Lúc đầu tìm đến Mộ Lư Ly chỉ vì thưởng thức tác phong hành sự gọn gàng của nàng, hắn cũng không nghĩ rằng sẽ tốn nhiều thời gian vào chuyện nhàm chán này nhưng lại không ngờ sẽ tốn nhiều thời gian thế, thật sự là quá thất sách.

Bất quá, vị Mộ lâu chủ này nhìn qua có vẻ thần bí, làm cho hắn có chút tò mò.

Tuy rằng trên giang hồ đánh giá rất cao đối với Mộ Lư Ly nhưng hắn biết thủ đoạn của nàng cho tới nay tuyệt không thể xem là ôn hoà. Đắc tội với Lạc Tiên lâu thường không có kết cục tốt, mặc dù Lạc Tiên lâu chưa từng động thủ.

Dạ Trạch đã vút bỏ nàng, lại hại chết Mộ Nham, đoạt đi Hường Liên Thiên các, Mộ Lư Ly lại chẳng hề quan tâm, thật sự là có chút không phù hợp với tính cách của nàng. Nguyên bản hắn còn nghĩ rằng nàng đối với Dạ Trạch còn vương vấn nhưng sau khi gặp Mộ Lư Ly, hắn liền biết mọi chuyện không phải như hắn đã nghĩ.

Khi hắn nhắc tới Dạ Trạch, Mộ Lư Ly tuyệt đối không giống như vẫn còn vương vấn tình xưa. Nếu không phải do che dấu quá sâu, nàng thật sự là thờ ơ với Dạ Trạch, hơn nữa hắn thấy chung (vẫn) cảm thấy Mộ Lư Ly căn bản không phải là người dễ dàng động tâm. Hắn thật sự không tưởng tượng ra nàng - một người đậm đặc sẽ biểu hiện như thế nào đối với nam nhân của nàng nữa...

Quốc sư phủ.

Văn Nhân Dịch vừa vào đại môn liền có gã sai vặt vội vàng chạy tới, bẩm báo, "Quốc sư đại nhân, Tang Nhu cô nương bị bệnh."

"Ngà?" Văn Nhân Dịch quét mắt về phía gã sai vặt một cái, thần nhiên nói, "Buổi sáng, thời điểm bốn toạ xuất môn, Tang Nhu còn hoàn hảo (tốt). Lúc này lại bị bệnh, các người hầu hạ như thế nào?" Ngữ khí rất bình thản nhưng gã sai vặt lại sợ đến mức quỳ xuống.

"Quốc sư đại nhân tha mạng. Buổi sáng không lâu sau khi ngài đi, Vân quý phi có đến đây." Căn thận xem xét sắc mặt của Văn Nhân Dịch, sau đó gã sai vặt mới tiếp tục nói, "Vân quý phi đem tất cả hạ nhân đuổi ra, chỉ lưu lại một mình Tang Nhu cô nương cùng nói chuyện, kết quả... Sau khi Vân quý phi đi không lâu, Tang Nhu cô nương liền ngã bệnh."

Văn Nhân Dịch khẽ nhíu mày, nhắc chân đi tới Dầu Ấp các. Thấy vậy, gã sai vặt vội vàng đi theo.

Dầu Ấp các là do Tang Nhu tự mình đặt tên. Dầu Ấp, dầu, Dịch (Tương tự Dịch), người thông minh đều hiểu được có ý tứ gì. Nhưng chủ nhân trong phủ - Quốc sư đại nhân tựa hồ như không hiểu.

Lúc trước, nghe nói Tang Nhu sửa lại viện danh (tên của viện), hắn cũng chỉ cười cười, từ chối cho ý kiến, để lại một câu, "Tang Nhu thích là tốt rồi."

Nhìn nam tử ở cửa vào, Tang Nhu hoảng hốt một trận. Dương quang (ánh sáng mặt trời) phía sau tựa như lọt đường vì hắn, tôn sùng hắn. Hắn tựa như thần thánh, cao cao tại thượng làm cho người khác với không tới.

Cho tới bây giờ, nàng đều không nhìn thấu người nam nhân này.. Hắn đối với nàng ta tốt lắm, chi phí ăn mặc đều là tốt nhất, đối với nàng ta thực ôn nhu nhưng mà nàng ta lại cảm thấy còn thiếu một thứ gì đó, thứ đó làm cho nàng cố gắng bao nhiêu đều không thể bỏ khuyết (bù vào), thậm chí nàng ta còn không biết làm sao để cố gắng.

Khoẻ miệng Văn Nhân Dịch mang theo ý cười thần nhiên, hỏi, "Tang Nhu không khoẻ sao?"

Tang Nhu gật gật đầu. Sắc mặt hơi tái nhợt, quả thật là một bộ dáng bệnh tật.

Văn Nhân Dịch ngồi xuống bên giường, nhìn nhìn sắc mặt của nàng ta, lấy từ trong lòng ra một bình sứ nhỏ, đổ được hoàn (viên thuốc) ra, đưa cho nha hoàn hầu hạ nàng ta nuốt vào.

Thấy nàng ta nuốt được vào, tươi cười nơi khoe miệng Văn Nhân Dịch vẫn không có chút biến hoá nào, sự ôn hoà vẫn không thay đổi, ôn nhu nói, "Hào hảo nghỉ ngơi (Nghỉ ngơi cho tốt)."

Tang Nhu cụp mắt xuống, trầm mặc nhìn ngón tay của mình. Nàng ta biết rõ năng lực của hắn, sau khi nuốt được hắn là thân thể sẽ tốt lắm mới đứng nhưng mà ngực cứ như bị thắt lại, khiến nàng ta không thở nổi.

Phát hiện nàng ta không đúng, Văn Nhân Dịch nhú mày hỏi, "Làm sao vậy?"

Tang Nhu cắn cắn môi, nhẹ giọng hỏi, "Dịch, chàng thích ta sao?"

"Nói cái gì ngốc thế? Tang Nhu ngoan như vậy, Bồn toạ đương nhiên thích."

Thật sự là thích sao? Nếu như vậy, vì sao biết rõ nàng ta không phải sinh bệnh mà là bị hạ độc, sao không hề có phản ứng gì cả? Rốt cuộc là hấn quá mức bình tĩnh hay là căn bản không thêm để ý sự sống chết của nàng ta, hoặc là phải nói, ở trong lòng hấn, người hạ độc nàng ta quan trọng hơn nàng ta rất nhiều!

Nhớ tới sau khi trúng độc, nàng ta từng khiếp sợ Văn quý phi quá mức to gan, ngang nhiên hạ độc tại Quốc sư phủ. Nếu không phải là không để Văn Nhân Dịch vào mắt thì làm sao có thể làm như thế? Ngay cả Hoàng Thượng cũng phải luôn khách khí với hấn, một vị Quý phi sao có thể không chút kiêng dè như thế?

Nhưng mà, Văn quý phi chỉ nhìn nàng ta, cười nói, "Người có tin hay không, cho dù hấn biết ta hạ độc người, cũng sẽ không nói gì cả? Cho dù người thật sự sẽ chết, hấn cũng tuyệt không tìm ta khởi binh vẫn tội."

Sự chắc chắn như vậy làm cho nàng ta hoảng hốt, hiện tại Văn Nhân Dịch lại bất động thanh sắc làm cho nàng ta tuyệt vọng...

Hai tay đặt ở chỗ dần dần buột chặt, đoá hoa thêu trên chăn nở rộ như thể châm chọc nàng ta. Văn Nhân Dịch nhú mày, mở miệng định nói lại bị tiếng ồn ào bên ngoài đánh gãy.

Đứng dậy đi tới cửa, thấy người tới, Văn Nhân Dịch không khỏi nhú mày, giương giọng nói, "Dừng tay!"

Thị vệ nhất tề (đồng loạt) lui ra, Thiên Liễm đi đến trước mặt Văn Nhân Dịch, khuôn mặt của nàng ấy vẫn không có biểu cảm nào, theo quy củ nói, "Quốc sư đại nhân, Lâu chủ rảnh rồi, sửa đổi một ít lâu quy (quy định của lâu)."

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 7: Chưa Hôn Được

Văn Nhân Dịch tựa vào khung cửa, nhú mày nói, "Cho nên?"

Thiên Liễm duỗi tay ra, miệng thốt ra bốn chữ, "Trả thù lao trước!"

Thật ra, Lạc Tiên lâu vốn không có quy củ này, bởi vì không ai dám thiếu tiền của Lạc Tiên lâu mà không trả. Hơn nữa, bình thường để tỏ thành ý, những người đó trực tiếp mang theo từng xấp ngân phiếu dày cộm tới Lạc Tiên lâu.

Muốn trách thì chỉ có thể trách Quốc sư đại nhân thôi, ai bảo tự dưng khi không chiếm tiện nghi của Lâu chủ làm chi. Lâu chủ đã hạ quyết tâm muốn tuốt Huyết tợ phi thủy vòng tay, nếu không lấy tiền trước, đến lúc đó sẽ không thể thu được cho nên nàng ấy mới bị phải đi thu tiền. Kỳ thật nhiệm vụ này không thích hợp với Thiên Liễm nhưng tên Bích Tiêu kia lại không rảnh.

Văn Nhân Dịch thờ dãi, lắc đầu nói, "Bồn toạ vừa mới hỏi phủ, Thiên Liễm cô nương liền tới. Bồn toạ còn nghĩ rằng Mộ lâu chủ nhớ nhưng Bồn toạ, không ngờ là vì vạ lượng hoàng kim, thật sự là làm cho người ta thương tâm mà!"

Thiên Liễm bắt vì sờ động, trên mặt vẫn lạnh như trước, Văn Nhân Dịch cảm thấy có chút không thú vị, vẫn là vị Mộ lâu chủ kia khi bị ngoạn (đùa giỡn) thú vị hơn nhiều. Bất quá, có vẻ hấn đã chọc giận Mộ lâu chủ rồi!

Khoé miệng Văn Nhân Dịch giương lên, tâm tình rõ ràng không tồi, giao ngân phiếu ra, đúng lúc Thiên Liễm sắp rời đi liền mở miệng nói, "Làm phiền Thiên Liễm cô nương chuyển lời tới Mộ lâu chủ, Bồn toạ chưa có sự đồng ý của nàng liền chiếm tiện nghi, là Bồn toạ không đúng, Bồn toạ xin lỗi nàng."

Lời này nói thực quang minh chính đại, không hề có chút bận tâm trong phòng còn có nữ tử ái mộ hấn, cũng không suy nghĩ rằng sau khi Tang Nhu nghe lời này có thể thương tâm hay không.

Thiên Liễm khề nhú mày, Quốc sư đại nhân hướng người khác tạ lỗi?

Người đã gặp qua Hoàng đế tùy ý nhận lỗi với người khác sao? Quốc sư đại nhân so sánh với Hoàng đế còn muốn quyền lực hơn nhiều, đột nhiên mở miệng xin lỗi, như thế nào cũng thấy có ý đồ không tốt.

Mặc kệ Thiên Liễm suy diễn như thế nào, Văn Nhân Dịch dừng một chút, lại nói thêm, "Bất quá, Bồn toạ hy vọng Mộ lâu chủ có thể công tư phân minh (chuyện công và chuyện tư phải rõ ràng). Bồn toạ đã trả tiền, nàng cũng không nên để cho Bồn toạ thất vọng mới phải."

Trong lòng Thiên Liễm hơi kinh hãi, nàng ấy dường như cảm giác được Quốc sư đại nhân biết rất rõ tính tình của Lâu chủ?

Dù sao nàng ấy cũng là hữu hộ pháp của Lạc Tiên lâu, tuy rằng trong lòng kinh nghi (kinh hãi + nghi hoặc), trên mặt vẫn không hề biểu hiện ra, lãnh đạm nói, "Lời nói của Quốc sư đại nhân, Bản hộ pháp nhất định sẽ chuyển lời!"

Trên thực tế, Thiên Liễm quả thật đã chuyển lời của Văn Nhân Dịch tới Mộ Lưu Ly. Dù sao nàng ấy cũng chỉ làm tròn bổn phận của một thuộc hạ thôi.

Mộ Lưu Ly nghe xong, cũng chỉ thản nhiên "Nga" một tiếng, căn bản cũng không để trong lòng.

Sau khi Thiên Liễm đi, Văn Nhân Dịch liền ở gian ngoài phê duyệt tấu chương. Tuy Hoàng đế là Mặc Thiên nhưng mà đương gia tác chủ (người nắm giữ triều chính) lại là Văn Nhân Dịch, cho nên, hắn luôn bề bộn nhiều việc.

Có thể nói, Mặc Lạc quốc chưa đại loạn cũng ít nhiều nhờ vị gian thần nắm giữ triều chính - Văn Nhân Dịch.

Tang Nhu nhìn thân ảnh ở gian ngoài, có chút đau lòng, lại cảm thấy rất vô lực. Rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể lưu lại một ít dấu vết tại đây lòng hắn?

Đối với chuyện của vị Mộ lâu chủ kia, hắn hoàn toàn không có ý tứ muốn giải thích. Đối với chuyện nàng ta bị trúng độc, hắn cũng không hề đề cập tới. Hắn không để ý tới nàng ta - nhận định chưa từng có đột nhiên xuất hiện rõ ràng như thế.

Chờ Văn Nhân Dịch xong việc, sắc trời đã tối đen như mực. Tuý ý quăng tấu chương trong tay lên bàn, tay xoa xoa thái dương, trong lòng thờ dài. Kỳ thật, hắn rất muốn đem việc này giao cho vị Thái tử điện hạ kia, đáng tiếc, hắn có một tật xấu - chính là không thích nhìn người đối nghịch với hắn đắc ý.

Cho nên, nếu Thái tử điện hạ muốn thu quyền lợi trong tay hắn về, hắn liền không cho.

Văn Nhân Dịch chống tay lên đầu, tựa hồ đang tự hỏi cái gì. Đột nhiên trên vai xuất hiện hai bàn tay nhỏ bé, làm cho hắn không khỏi nhú nhú mảy, đang muốn nói, ngay sau đó, trên lưng lại xuất hiện một thân mình mềm mại.

Đáy mắt Văn Nhân Dịch lộ ra một tia kinh ngạc, xoay người, đẩy người phía sau ra, đứng lên, mảy hơi hơi nhẩn lại, có vẻ hờn giận.

Tang Nhu cắn cắn môi, trong mắt mang theo một tia cầu xin, nhìn hắn nhẹ giọng nói, "Dịch, lưu lại được không?"

Đối với câu xin của nàng ta, Văn Nhân Dịch chỉ lãnh đạm nói, "Tang Nhu, ngươi thay đổi." Ngực khí mang theo một tia lãnh ý.

Thay đổi? Tang Nhu ngoéo khoé miệng một cái, cười có chút chua xót, "Văn Nhân Dịch, rốt cuộc chàng xem ta là gì?"

Đáy mắt Văn Nhân Dịch xẹt qua một tia không kiên nhẫn, thản nhiên nói, "Như thế này không giống ngươi, Tang Nhu!" Dứt lời, không chút nào lưu luyến, xoay người rời đi.

Tang Nhu nhìn bóng dáng hắn rời đi, trong lòng tất cả đều là chua xót. Đúng vậy! Như thế này quả thật không giống nàng, lúc trước nàng kiêu ngạo cỡ nào! Đối với mặt với nam nhân này, nàng ta đem kiêu ngạo vốn có cùng rứt rứt đều buông xuống. Mặc dù như vậy, vẫn không tiến vào trong tim của hắn được một chút nào.

Trở lại gian phòng, nha hoàn hầu hạ nhìn ra sắc mặt của hắn hờn giận, thật cẩn thận hỏi, "Quốc sư đại nhân, muốn dùng thiện sao?"

"Tắm rửa trước!"

Thời điểm Văn Nhân Dịch tắm rửa không cần người hầu hạ vì thế nha hoàn tính kỹ thời gian, bố trí bữa tối hảo nhưng đợi thật lâu cũng không thấy Văn Nhân Dịch ra, đành phải dọn đi, chính mình cũng yên lặng lui ra ngoài.

Vài nha hoàn bên người Văn Nhân Dịch đều là Mặc Thiên ban tặng. Người trong cung tự nhiên biết cách hầu hạ người khác, đi theo Văn Nhân Dịch lâu như vậy, đã sớm hiểu rõ tính tình của hắn. Thời điểm không nên quấy rầy, các nàng tuyệt đối sẽ không đi quấy rầy.

Văn Nhân Dịch tựa vào thành bể, cánh tay tùy ý gác tại bên cạnh. Bọt nước theo bạch ngọc da thịt chảy xuống, gọi cảm mà mị hoặc. Trên mặt vẫn mang mặt nạ như trước, ý cười thường thấy nơi khoé miệng cũng không còn, bộ dáng thực thâm trầm làm cho người ta hoàn toàn không hiểu hắn đang suy nghĩ điều gì.

Đột nhiên, một thanh âm từ chỗ tối truyền đến, "Lạc Tiên lâu hiện đang điều tra về Huyết tở phi thủy vòng tay."

Hiện đang điều tra về Huyết tở phi thủy vòng tay mà không phải điều tra nơi Huyết tở phi thủy vòng tay mất tích, Văn Nhân Dịch tự nhiên nghe hiểu được ý tứ của lời này, câu môi cười nói, "Quả nhiên, nữ nhân đó cái gì cũng dám làm." Chờ nàng điều tra rõ bí mật của Huyết tở phi thủy vòng tay, chỉ sợ nàng sẽ mình mực trương đảm ăn tươi nuốt sống hắn đi.

Một lát sau, Văn Nhân Dịch mới mở miệng nói, "Không cần để ý tới." Bí mật của Huyết tở phi thủy vòng tay tiết lộ ra ngoài rất đúng lúc, hắn cũng muốn biết làm sao nó (cái vòng tay á) rơi vào tay Mặc Thiên.

Đợi chỗ tối lặng yên, Văn Nhân Dịch đi ra khỏi bể, tùy ý chọn một bộ áo bào, theo cửa sổ ra ngoài.

Mộ Luru Ly chuẩn bị đi vào mộng đẹp, đột nhiên nghe được cửa sổ có động tĩnh, đang muốn ra tay, chớp mắt truyền đến mùi hoa sen, biết được người đến là ai, nàng đành phải tiếp tục bất động thanh sắc nằm.

Văn Nhân Dịch từng bước đến gần bên giường, nhìn người trên giường vẫn thờ ơ như trước, không khỏi cảm thấy buồn cười. Tuy rằng Mộ Luru Ly không có lộ ra một chút sơ hở nào nhưng hắn dám khẳng định, nàng nhất định đã tỉnh.

"Mộ lâu chủ..."

Nhẹ giọng nỉ non vẫn chưa làm Mộ Luru Ly tỉnh lại, đẩy mắt Văn Nhân Dịch lộ ra một tia tà ác, đột nhiên cúi đầu, chậm rãi tới gần đôi môi đỏ mọng kia.

Đập vào mắt là một khuôn mặt hoàn mỹ tinh xảo, ngũ quan thon gọn. Con ngươi lạnh nhạt kia khi nhắm lại, mặt mày càng thêm kiều mỵ, huyền ảo tựa như mộng, làm cho người ta không tài nào rời mắt đi được.

Nếu để cho những kẻ nghĩ rằng dung mạo của nàng vô cùng xấu nhìn thấy, không biết sẽ có phản ứng thế nào nhỉ?

Nghĩ như vậy, độ cong nơi khoe miệng của Văn Nhân Dịch không khỏi mở rộng một ít.

Hô hấp ầm ập rơi trên mặt, đôi môi cơ hồ có thể cảm giác được nhiệt độ của đôi môi khác, lông mày Mộ Luru Ly hơi nhíu một chút. Ngay sau đó, rốt cuộc mở mắt, chống lại con ngươi hơi tiếu nuối của Văn Nhân Dịch, thân nhiên hỏi, "Trở như vậy lại xuất hiện ở Lạc Tiên lâu của ta, Quốc sư đại nhân đã gây ra chuyện gì?"

Lạc Tiên cũng không phải dễ dàng vào như vậy. Hiện tại trong lâu vẫn im ắng như trước, có thể thấy được không có người phát hiện trong lâu có người ngoài.

Nàng bại lộ dung mạo của chính mình mà Văn Nhân Dịch lại bại lộ tu vi của bản thân, cũng là công bằng, nàng dĩ nhiên không có năng lực để cho hắn chiếm tiện nghi.

Nhưng sự thật thường thường cũng không tốt đẹp như trong tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 8: Quốc Sư Hiến Thân?

Chờ Văn Nhân Dịch ngồi thẳng, Mộ Luru Ly cũng ngồi dậy, lạnh lùng thân nhiên nhìn hắn.

"Mộ lâu chủ, Bồn tọa còn chưa dùng ngọc thiện (bữa trưa), bây giờ là đến dùng văn phạm (bữa tối)." Miệng nói như vậy nhưng tay lại hiện ngang mở chặn, chui vào.

Dù Mộ Luru Ly có bình tĩnh tới đâu thì thái dương cũng không khỏi nảy lên, duy trì ngữ khí lạnh đạm hỏi, "Quốc sư đại nhân, ngươi không biết bản thân mình là nam hay nữ ư?" Không biết nam nữ thụ thụ bất thân (nam nữ giữ lễ với nhau) sao?

Văn Nhân Dịch làm như không biết thật, cúi đầu đánh giá chính mình một chút, quay đầu nhìn về phía Mộ Luru Ly, nghiêm trang hỏi, "Mộ lâu chủ có muốn xác nhận?"

Khi tầm mắt nguy hiểm của Mộ Luru Ly chiếu đến, Văn Nhân Dịch thu liễm lại, không nháo nữa nhưng cũng không có ý định xuống giường, tựa vào giường, ngữ khí suy yếu, "Bồn tọa còn chưa dùng ngọc thiện lẫn lẫn văn phạm, không có khí lực."

Khi nào thì phủ Quốc sư cùng đường đến mức ngay cả chủ nhân đều chết đói? Thân thủ Mộ Luru Ly đẩy đẩy hắn xuống giường, mở miệng nói, "Ra khỏi cửa rẽ trái rẽ trái lại rẽ trái, ngươi có thể thấy trù phòng (phòng bếp)."

Văn Nhân Dịch vẫn không nhúc nhích, không nhìn đến khí lực nhỏ nhoi của nàng, nhíu mày nói, "Nàng xác định nơi đó là trù phòng chứ không phải đây?"

Nếu nàng đã kiên trì không muốn bại lộ võ công của chính mình, hắn cần gì phải khách khí? Khoé miệng nhếch lên, thân thủ trực tiếp ôm Mộ Luru Ly vào lòng, cầm đặt tại đỉnh đầu của nàng vuốt ve, rừ mi mắt, tươi cười nơi khoe miệng thập phần tà ác.

Bởi vì động tác của hắn quá mức thân mật, sắc mặt Mộ Luru Ly có chút cứng ngắc, ngữ khí cũng mang theo một tia lãnh ý, "Ngươi cho là ngươi rất đáng giá sao? Đáng giá để Bản lâu chủ đối phó ngươi?"

Văn Nhân Dịch cười nói, "Bồn tọa lại nghĩ rằng Mộ lâu chủ rất muốn giải quyết ta đấy!"

Bàn tay đặt tại hông nàng ái muội vuốt ve, tay kia thì kéo tay nàng đặt trong chân, lời nói đang định thốt ra lại đột nhiên nuốt vào trong bụng, tươi cười nơi khoe miệng cũng thu lại, nhú mảy, "Sao lại lạnh như vậy? Sinh bệnh?" Ban ngày hắn vẫn chưa phát hiện nàng có gì không ổn, nhưng hiện tại độ ẩm trên tay nàng rõ ràng không được bình thường. Phát hiện ra điều này, hắn mới cảm thấy độ ẩm của thân mình đang ôm trong ngực thấp hơn người bình thường rất nhiều.

Tay Mộ Lưu Ly hất bàn tay đang đặt tại bên hông, mở miệng nói, "Không phải chuyện người cần quan tâm."

Mây Văn Nhân Dịch nhăn lại, nắm lấy cổ tay nàng, cẩn thận bắt mạch nhưng không phát hiện ra có gì không ổn.

Mộ Lưu Ly thấy hắn ôm mình không chịu buông tay, thôi tùy hắn đi, chỉ cần trong phạm vi nàng có thể chịu được là tốt rồi. Bất quá, nàng sẽ đòi lại ở việc khác.

Văn Nhân Dịch lẳng lặng suy nghĩ trong chốc lát, dò hỏi, "Là dư độc của lần đó?"

Trước khi tìm đến Mộ Lưu Ly, hắn đã điều tra cẩn thận về nàng. Ngoại trừ lần tự sát đó thì vẫn chưa từng bị thương, dĩ nhiên sẽ không có di chứng. Hiện tại, nhiệt độ cơ thể nàng không bình thường cũng chỉ có thể vì nguyên nhân kia.

Mộ Lưu Ly thấy hắn tựa hồ thực chấp nhất với vấn đề này, không khỏi nhú nhú mảy, không muốn tiếp tục vấn đề rối rắm này, liền nói sang chuyện khác, "Rốt cuộc người tới làm cái gì?"

Quả thật nguyên nhân làm cho nhiệt độ cơ thể của nàng không giống với người bình thường là do độc đó. Trừ lần đó ra, thân thể của nàng cũng không có chỗ nào không khỏe. Hơn nữa, nội lực của nàng thâm hậu, tuy rằng nhiệt độ cơ thể thấp nhưng cũng không thấy lạnh. Bất quá, được Văn Nhân Dịch ôm quả thật làm cho nàng cảm thấy rất ấm áp.

Nhưng càng ấm áp thì càng nguy hiểm, bởi vì nó dễ dàng khiến người ta trầm luân. Mà nàng đã sớm có thói quen luôn thanh tỉnh, từ lâu nàng đã không hề hy vọng xa vời có được một chút ấm áp nào. Cho nên, ấm áp chỉ làm nàng cảnh giác, muốn nàng trầm luân là điều không thể nào.

Văn Nhân Dịch ôm nàng chặt hơn một chút, đem chặn bao hai người lại thực kín, nhìn Mộ Lưu Ly đang nhú mảy.

Tuy rằng có chút nhận thức với đối phương, nhưng nếu nói cho đúng, hai người vừa mới gặp nhau hôm nay mà thôi. Hơn nữa, trong lòng hai người đều có một phần kiêng kỵ với đối phương, theo lý mà nói thì nên duy trì khoảng cách nhất định và quan hệ lễ phép nhưng xa cách mới phải.

Hiện tại họ lại nằm trên cùng một chiếc giường, đắp cùng một cái chăn, thân mật ôm nhau, rốt cuộc mọi chuyện sao thế này?

Phản ứng của Mộ Lưu Ly có chút lạnh nhạt, Văn Nhân Dịch tựa hồ rất vừa lòng, câu hỏi trả lời vấn đề của nàng, "Tâm tình của Bồn toạ không tốt, tới tìm Mộ lâu chủ nói chuyện phiếm." Nàng còn chưa biết từ khi nào mà quan hệ của hai người lại tốt đến mức này.

"Àn?" Mộ Lưu Ly nhú mảy, "Tâm tình không tốt? Phát sinh chuyện tốt gì sao?"

Lời này cũng không hề che dấu sự bất mãn của nàng đối với Văn Nhân Dịch, chuyện có thể khiến cho tâm tình của Quốc sư đại nhân không tốt, đối với nàng là chuyện tốt.

Văn Nhân Dịch lại không thèm để ý, cong khoe môi lên. Có thể làm cho Mộ Lưu Ly nói lí mang xuyên (lời nói mang theo sự tức giận), hắn có cảm giác rất thành tựu.

Không thể không nói, Quốc sư đại nhân thật là có chút ác liệt!

"Mộ lâu chủ, nàng nói nữ nhân có phải đều muốn nắm giữ tâm nam nhân hay không?" Dừng một chút, nhú mảy, lại bỏ thêm một câu, "Còn có thân thể."

Dứt lời, nhìn bộ dáng thờ ơ của Mộ Lưu Ly, Văn Nhân Dịch có chút thất vọng. Dù sao bây giờ nàng còn ở trong lòng hắn, đàm luận vấn đề như vậy, nàng cư nhiên không hề phản ứng?

Không nhìn thấy mặt của Mộ lâu chủ biến sắc, Văn Nhân Dịch bất mãn, thân thủ trên lưng nàng kháp (bấm) một phen, không nhẹ không nặng lại làm cho Mộ Lưu Ly cương (cứng ngắt) một chút, sắc mặt âm u trùng về phía đầu sở gây nên, phát hiện đáy mắt của Văn Nhân Dịch đều là ý cười, tựa hồ (giống như) sắc mặt biến sắc của nàng lấy lòng hắn.

Trong lòng Mộ Lưu Ly càng thêm cảm tức nhưng trên mặt đã lấy lại sự bình tĩnh, "Như thế nào? Có người hiến thân cho Quốc sư đại nhân? Không phải đây là chuyện tốt sao?"

"Nàng cảm thấy đây là chuyện tốt?" Văn Nhân Dịch nhú mảy, tay đột nhiên kéo y phục của nàng, mở miệng nói, "Nếu là như vậy thì, Mộ lâu chủ, hiện tại Bồn toạ muốn hiến thân!"

May mắn là Mộ Lưu Ly nhanh tay bảo vệ bộ trung y xốc xếch do bị hắn kéo, nhưng thiếu chút nữa bị lời nói của hắn làm nghẹn chết.

Có thể nói những lời nói như thế này như thể đương nhiên chỉ sợ chỉ có mình Quốc sư đại nhân. Hiến thân ư? Hắn có rõ ràng người chịu thiệt là ai không?

Không muốn cùng Văn Nhân Dịch dây dưa thêm nữa, khi không lại lẳng phí ban đêm tốt đẹp, Mộ Lưu Ly đành phải làm cổ vấn một lần, bắt đắc dĩ hỏi,

"Là Tang Nhu cô nương, Vân quý phi, hay là mỹ nhân khác?"

Vân Nhân Dịch tựa đầu trên vai nàng, miễn cưỡng trả lời, "Tang Nhu."

Nhìn hắn một bộ dáng không chút nào để ý, Mộ Lư Ly hoài nghi hắn vốn không phải là tâm tình không tốt mà là cố ý đến làm phiền nàng.

"Người để ý cảm thụ của nàng ta hay là cảm thấy phiền?"

Vân Nhân Dịch nghiêng đầu nhìn nàng, hỏi lại một câu, "Nếu Bồn tọa quần quít Mộ lâu chủ đòi hiến thân, muốn nắm giữ tâm của nàng, nàng có cảm thấy phiền hay không?"

Mộ Lư Ly không chút do dự, nói, "Thực phiền!"

Vân Nhân Dịch thờ dãi, "Thật sự là làm cho người ta thương tâm."

Mộ Lư Ly mặc kệ hắn, tiếp tục hỏi, "Tang Nhu không phải do người mang về phủ sao? Nếu người đã không thích, vì sao còn mang nàng ta về?"

Thấy Mộ Lư Ly thần sắc thật sự không hiểu, Vân Nhân Dịch cũng hữu vấn tất đáp (hỏi gì đáp nấy), "Lúc trước ta chỉ là thuận tay cứu nàng ta mà thôi. Hơn nữa, nhìn nàng ta cũng không cảm thấy chán ghét, nàng ta lại kiên trì muốn đi theo ta, ta cũng không phản đối, dù sao ta cũng không thêm để ý về việc lương thực có tăng thêm hay không. Lúc trước nàng ta cam tâm tình nguyện, không cầu hỏi báo, chỉ cần đi theo ta liền cảm thấy mỹ mãn (hạnh phúc), bây giờ cần gì bày ra bộ dáng như thế ta phụ bạc nàng ta? Nếu lúc trước biết nàng ta sẽ thành như thế này, ta tuyệt không cho nàng ta đi theo, quả thật là tự mình tìm phiền toái, Mộ lâu chủ, nàng nói nữ nhân có phải đều biến đổi dần thành như vậy không?"

Mắt đào hoa chớp chớp, một bộ dáng thực vô tội, rõ ràng ý tứ đều là lỗi của Tang Nhu, không liên quan đến hắn, Mộ Lư Ly thậm chí còn ảo giác trong mắt hắn viết năm chữ thật to "Ta là người bị hại."

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 9: Người Thực Biến Thái - _

Thực hiển nhiên, lại thêm một nữ nhân ngây thơ tin vào việc chân thành sở tới kiên định (luôn chân thành thì sẽ thành công chẳng?).

"Chân thành sở tới kiên định" cũng không có gì là sai, nhưng cũng phải tùy đối tượng. Hàn Băng có thể tan chảy khi người làm thế nhưng nếu người đang ôm một viên kim cương thì cả đời nó cũng sẽ không trở nên nhu tình như nước được.

Tay Mộ Lư Ly xoa hằm dưới của hắn, nhều mày nói, "Muốn nghe ý kiến của ta?"

Vân Nhân Dịch bắt lấy tay nàng, cười nói, "Nếu nàng thật sự muốn xem bộ dáng của ta, ta cũng có thể cho nàng xem. Nhưng mà, người nàng báo đáp."

Mộ Lư Ly bình tĩnh thu hồi tay, thần nhiên nói, "Người vốn là người tự xem mình là trung tâm, chưa từng có người kẻ cận người, người cũng chán ghét người muốn kẻ cận người. Đối với Tang Nhu, nếu nói người nuôi dưỡng một nữ nhân không bằng nói người nuôi dưỡng một sủng vật, đã là sủng vật thì nên ngoan ngoãn, không nên đòi từ chủ nhân thứ mà nàng ta không có được."

Thời điểm người cao hứng sẽ cho phép nàng ta làm nũng, thời điểm người mất hứng sẽ cảm thấy nàng ta thực đáng ghét. Người sẽ hảo hảo dưỡng nàng ta, nhưng tuyệt không cho nàng ta nhiều lắm. Đối với loại người vô tình như người, chỉ sợ nếu nàng ta chết, người cũng sẽ không có một chút thương tâm.

Người đối tốt với nàng ta là vì nàng ta thực ngoan, thực nghe lời. Một khi nàng ta làm ra chuyện gì chọc cho người không vui, người sẽ không chút nào lưu tình mà vứt bỏ sủng vật này."

Mộ Lư Ly nhìn con người thâm trầm của Vân Nhân Dịch, giống như muốn nhìn sâu vào nội tâm của hắn, cuối cùng tổng kết lại một câu, "Vân Nhân Dịch, người thực biến thái!"

Hiện tại nàng có thể khẳng định, Vân Nhân Dịch đến Lạc Tiên lâu không phải vì Tang Nhu làm hại hắn tâm tình không tốt.

Bởi vì sủng vật không có phân lượng quan trọng như vậy. Cho dù lúc ấy trong lòng có một tia không vui, cũng chỉ là lúc đó mà thôi.

"Ha ha..." Vân Nhân Dịch chôn đầu ở gáy của nàng, cười thấp ra tiếng, "Người hiểu ta cũng chỉ có Mộ lâu chủ."

Thân thủ vuốt ve lưng của nàng, Vân Nhân Dịch cười nói, "Bị người khác nhìn thấu là một chuyện rất nguy hiểm!" Ngừ khí tựa hồ như thờ dãi lại lộ ra một chút nguy hiểm.

Thật sự hắn không nghĩ Mộ Lư Ly có thể xem thấu triệt hắn. Tuy rằng những lời hắn nói đều có thể suy đoán ra nhưng người bình thường sẽ không thể

nào lý giải được đến mức này. Đây là lần đầu tiên hắn gặp được người có thể nhìn thấu hắn, thật không biết là tốt hay là không tốt nữa? Bất quá, có thể xem như ở một mức độ nào đó, Mộ lâu chủ cũng cùng là một loại người với hắn. Nếu không, sao có thể hiểu hắn như thế?

Mộ Lưu Ly không để ý đến hắn lộ ra nguy hiểm, chỉ hơi hơi nhắm mắt, "Kỳ thật, người đã sớm cảm giác được cảm tình của Tang Nhu đối với người có biến hoá đi? Nhưng người lại tùy ý để nàng ta đuổi theo người, bởi vì người vốn không thêm để ý, không thêm để ý đến cuối cùng nàng ta có thể bị thương hay không. Văn Nhân Dịch, người thật vô tình."

Lời nói cứ như thể trách cứ nhưng từ trong miệng nàng nói ra thực thản nhiên, không có một chút ý tứ trách cứ nào.

Chuyện này vốn không có quan hệ với nàng, cho nên Văn Nhân Dịch xử sự như thế nào cũng không cần đến sự bình phẩm của nàng.

Nàng chỉ là nói ra sự thật mà thôi, Văn Nhân Dịch nói lúc trước Tang Nhu cam tâm tình nguyện, không cầu hồi báo, cũng chỉ là khi đó mà thôi. Lúc trước, nàng ta đối với Văn Nhân Dịch có lẽ là sùng bái, còn chưa cần hồi báo, cũng có lẽ nàng ta tràn đầy tự tin, tự tin có thể chân thành sở tới kiên định (chân thành sẽ thành công), có thể làm tan chảy trái tim lạnh như băng đó.

Nhưng Văn Nhân Dịch yêu nghiệt như vậy, không khác gì thuốc phiện. Một khi dính vào, chỉ biết cảnh cáo bản thân dừng lại, nhưng lại không rời bỏ được, nàng ta đã bị nghiện mà Văn Nhân Dịch vẫn là Văn Nhân Dịch, sẽ không vì nàng ta mà thay đổi. Phát hiện như vậy - làm cho lòng người hoảng hốt, làm cho người ta muốn nắm chặt hắn nhưng hành vi như vậy sẽ chỉ làm hắn phản cảm.

Đối với vị Tang Nhu cô nương kia, Mộ Lưu Ly một chút cũng không cảm thấy đồng tình. Yêu mến nam nhân như vậy, nàng ta nhất định sẽ phải chịu khổ, muốn trách chỉ có thể trách nàng ta nhìn người không rõ.

Văn Nhân Dịch cãi lại, "Kỳ thật, ta cũng không tính là rất vô tình đi? Ta chưa từng đòi lấy bất luận thứ gì từ trên người nàng ta, còn cung cấp lương thực cho nàng ta, ta cũng không nợ nàng ta cái gì. Nếu muốn nói đến thiếu thì cũng phải là nàng ta thiếu ta một mệnh, còn chi phí ăn mặc của nàng ta tại Quốc sư phủ cũng tốn không ít bạc."

Mộ Lưu Ly liếc trắng mắt, "Giải thích sao cũng không che giấu được bản chất vô tình của người."

Văn Nhân Dịch gồi đầu lên vai nàng, nghiêng đầu nhìn nàng, tươi cười nơi khoe miệng dị thường tà mị, ngón tay khẽ vuốt qua má của nàng, thông thả nói, "Cũng đúng. Bất quá, Mộ lâu chủ, nàng cũng không hữu tình, nàng phải tin tưởng, chúng ta là cùng một dạng người."

Mộ Lưu Ly khẽ khàng gạt mình nhưng rất nhanh liền thu liễm thần sắc, thân thủ đem đầu của hắn đẩy ra, nhú mày nói, "Bây giờ đã tán gẫu xong rồi, người có thể đi."

Văn Nhân Dịch bị nàng đẩy ra, rất nhanh lại dính trở về, cười nói, "Mộ lâu chủ hiểu biết Bồn toạ như vậy, Bồn toạ thực hoài nghi nàng có ý đồ bất lương với ta!"

"Quốc sư đại nhân đã suy nghĩ nhiều, Bản lâu chủ có vẻ hiểu biết người, mà người vừa vặn coi như là nửa người mà thôi." Chữ "nửa" được nhấn mạnh.

"Hiểu biết người sao?" Văn Nhân Dịch cười có chút bí hiểm, "Ngoại trừ ba năm này, Mộ lâu chủ tựa hồ đều ở tại khuê phòng đi?" Tuy rằng Hường Liên Thiên các hết sức quan trọng trong chốn giang hồ nhưng theo những gì hắn biết, lúc trước Mộ Lưu Ly không phải là nữ nhân giang hồ mà là tiểu thư khuê các.

"Xem ra về phương diện nhìn người, Mộ lâu chủ quả thật rất có thiên phú." Cho dù là người từng lăn lộn hơn mười năm trong chốn Võ lâm cũng không thể có nhãn lực như vậy!

Đối với hoài nghi của Văn Nhân Dịch, Mộ Lưu Ly chỉ hơi nhú nhú mày, khoe miệng lộ ra một chút tươi cười. Mặc dù Văn Nhân Dịch rất lợi hại nhưng cũng vô pháp biết (không cách nào biết được) nàng mượn xác hoàn hồn. Về điểm này, Văn Nhân Dịch nhất định thua.

Liếc mắt nhìn vị Quốc sư đại nhân không có nửa điểm tự giác sẽ rời đi, Mộ Lưu Ly hờn giận hỏi, "Rốt cuộc người có đi hay không?"

Văn Nhân Dịch trực tiếp ôm nàng nằm xuống, mặt dày nói, "Đã khuya thế này, đi một mình trên đường rất nguy hiểm, ta chấp nhận ở tạm trong này một đêm là tốt rồi."

Chấp nhận ở tạm trong này một đêm? Đáy mắt Mộ Lưu Ly tất cả đều là nguy hiểm, xem ra tính tình nàng thật tốt quá rồi!

Không đợi nàng tức giận, thân thủ Văn Nhân Dịch che đi đôi mắt của nàng, thấp giọng nói, "Ngủ..."

"Cốc cốc..."

Tiếng gõ cửa vang lên, Mộ Lưu Ly mở mắt ra, chống lại một đôi mắt hoa đào mang ý cười, không khỏi sửng sốt ngẩn ngơ. Sau đó, nàng liền có phản ứng. Sao lại thế này? Sắc mặt không khỏi đen thui, nàng cứ nhiên để cho Văn Nhân Dịch ôm nàng ngủ một đêm? Rốt cuộc nàng làm sao ngủ?

Nhìn sắc mặt nàng đỏ tới đỏ lui, độ cong nơi khoe miệng Văn Nhân Dịch dần dần mở rộng, cúi đầu cắn một ngụm trên môi nàng. Sau đó liền xoay người, nhanh chóng xuống giường, tránh chân Mộ Lưu Ly đang đá tới.

Mộ Lưu Ly ngồi dậy, lấy tay xoa xoa môi, mặt bình tĩnh nhìn về phía Văn Nhân Dịch.

Văn Nhân Dịch nhủ mày nhìn nàng, cười nói, "Động tác của Mộ lâu chủ thật ra rất nhanh, thiếu chút nữa Bồn toạ đã bị thương."

Ngụ ý là, người thường sẽ không làm được động tác nhanh như vậy, người tự thừa nhận là bản thân có võ công đi!

Thiên Liễm ần ần (khó nhận biết) nghe thấy trong phòng có thanh âm của nam nhân, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc. Mới sáng sớm, phòng của Lâu chủ làm sao có thể có nam nhân được?

Nếu không thì nàng ấy vào xem thử? Nhưng mà, trên đời này cũng không có mấy người có thể chiếm được tiện nghi của Lâu chủ mới đúng. Nếu nàng ấy lỡ mồm đi vào thì có thể làm hỏng chuyện tốt của Lâu chủ không a?

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 10: Thái Tử Mặc Diễm

Thiên Liễm ở bên ngoài trần đầy rồi rấm, Mộ Lưu Ly trong phòng cũng tức đẩy mình.

Nhưng trước khi nàng tức giận Văn Nhân Dịch lại có biện pháp làm cho nàng không giận - nói sang chuyện khác. Tuy rằng hấn thích nhìn nàng thay đổi sắc mặt nhưng lại không thích dẫn lửa thiêu thân (chắc là không muốn để tỷ ấy tức giận thật).

"Cái gì vậy?" Nhìn bình sứ nhỏ đưa tới trước mặt, thanh âm của Mộ Lưu Ly có chút lạnh, rõ ràng trong lòng đang có khí.

Văn Nhân Dịch bật nắp bình, đổ ra một đực hoàn, đưa tới bên miệng của nàng, nói, "Có thể có lợi đối với cơ thể của nàng." Tuy rằng nhiệt độ cơ thể của nàng rất thấp nhưng lại không phát hiện trong cơ thể nàng có độc tố cho nên hấn cũng không chắc Giải Bách Độc có hữu hiệu hay không.

Mộ Lưu Ly nhìn viên thuốc trước mắt, hừ lạnh nói, "Ai biết có độc hay không?"

"Nàng thu vạn lượng hoàng kim của Bồn toạ còn chưa làm việc đâu. Nếu nàng chết, Bồn toạ chẳng phải sẽ bị thiệt lớn?" Nói xong, trực tiếp đem đực hoàn nhét vào miệng của nàng.

Đực hoàn toả ra mùi hương thơm ngát, là thứ tốt nhưng mà nàng cũng không nghĩ sẽ thiếu ân tình của hấn, cắn người miệng mềm, bắt người ngấn tay (ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng sẽ mềm mỏng hơn). Nhất là hạng tiểu nhân gian trá như Văn Nhân Dịch, sao khi không lại tốt với người khác?

Mất thấy Mộ Lưu Ly muốn nghiêng đầu nhỏ ra, thân thủ Văn Nhân Dịch rất nhanh nắm cằm của nàng, bạc môi đặt lên môi đỏ mọng của nàng, đầu lưỡi tham nhập, làm cho nàng nuốt đực hoàn vào.

Mộ Lưu Ly híp mắt lại, trong mắt tất cả đều là quang mang. Văn Nhân Dịch nhẹ ôm, bàn tay vỗ về trên lưng nàng, trấn an tức giận của nàng, trong lòng lại không nhìn được mà thờ dài. Đực này không chỉ có thể giải bách độc mà còn có thể phạt gân tẩy tủy, thoát thai hoá cốt (thay da đổi thịt, thay đổi xương cốt), trên đời cũng chỉ có hai viên, cho dù là xuất ra vạn lượng hoàng kim cũng không mua được. Chính hấn đã dùng một viên, hiện tại chỉ còn một viên này.

Hấn cũng không biết vì sao mình lại tốt với nữ nhân này như vậy, mà nàng còn không thêm cảm kích!

Mộ Lưu Ly đẩy Văn Nhân Dịch ra, lên tiếng đuổi người, "Quốc sư đại nhân có phải nên trở về hay không? Tang Nhu cô nương còn đang đợi người an ủi!" Sắc trời đã sáng dần, rõ ràng đã qua thời gian lâm triều. Thật không biết Văn Nhân Dịch chạy đến Lạc Tiên lâu để làm gì, lưu lại lâu như vậy cũng không thấy hấn nói chính sự.

Mộ lâu chủ một chút cũng không có tự giác của "Cắn người miệng mềm", Văn Nhân Dịch cũng không kỳ vọng nàng sẽ vì "Ôn huệ nhỏ" này mà đối với hấn khách khách khí khí, lắc lắc đầu, lười biếng nói, "Sùng vật không ngoan, Bồn toạ thật không thích, không phải Mộ lâu chủ đã biết sao?"

"Cẩn thận sẽ bị báo ứng!" Lời này của Mộ Lưu Ly có chút ý vị thâm trường.

Văn Nhân Dịch không khỏi nhủ mày, "Mộ lưu chủ chẳng phải nên xuất đầu vì người?"

Dù sao ôm cũng đã ôm qua, thân mật thì cũng đã thân mật rồi, Mộ Lưu Ly cũng lười so đo vấn đề nam nữ thụ thụ bất thân, đi thẳng xuống giường mặc y phục, mở miệng nói, "Vấn đề của chúng ta còn chưa tính rõ đâu, Bản lâu chủ cũng không rảnh rồi thay người xuất đầu." Muốn xuất đầu thì cũng phải là hấn thay nàng mới đúng. Nàng chịu thiệt nhiều lần trong tay Văn Nhân Dịch, làm sao có thể không báo thù cơ chứ?

Văn Nhân Dịch cảm thấy trong lời nói của Mộ Lưu Ly tựa hồ (giống như) có thâm ý nhưng nghĩ mãi cũng không tìm ra được kết quả, đành phải buông xuôi. Quả thật hấn còn có việc, cho nên, sau khi Mộ lâu chủ đuổi người mãi, rốt cuộc Quốc sư đại nhân mới ngheêng ngang rồi khỏi Lạc Tiên lâu, làm choáng váng một đám thủ vệ của Lạc Tiên lâu.

Người nọ đã đi vào từ khi nào?

Thiên Liễm cũng có chút kinh hãi, vị Quốc sư đại nhân này thật sự không hề đơn giản chút nào, cư nhiên vô thanh vô tức (không tiếng động) chạy đến phòng của Lâu chủ. Nghĩ đến sáng sớm nay, Quốc sư đại nhân là đi ra từ phòng Mộ lâu chủ, có lẽ là đêm qua đã ngủ tại phòng của Lâu chủ. Sắc mặt Thiên Liễm trở nên khó coi, Lâu chủ sẽ không bị thiệt đi?

Sau đó, nàng ấy cố ý quan sát Mộ Lư Ly, phát hiện tâm tình của nàng giống như không tồi, không giống như là bị đau khổ mới thoáng yên lòng nhưng trong lòng lại đem Quốc sư đại nhân trở thành người nguy hiểm nhất. Sau này nhất định phải canh phòng nghiêm ngặt hơn!

Sau khi Quốc sư đại nhân trở lại phủ Quốc sư, mới biết được cái gọi là báo ứng của Mộ Lư Ly.

Vuốt cằm đầy những mụn nhọt màu hồng, Văn Nhân Dịch dờ khóc dờ cười. Lúc này thật sự là bị huỷ dung, còn là huỷ hoàn toàn. Trên mặt rất rất làm cho hắn khẳng định rằng khuôn mặt mình đều đầy mụn nhọt. Quả nhiên, tiện nghi của Mộ lâu chủ không phải dễ chiếm như vậy.

Bất quá, nữ nhân này thật giỏi hoạt, độc bình thường đều không có tác dụng với hắn. Chắc không phải là nàng biết hắn sẽ ép nàng ăn đi?

Mụn nhọt nhìn như không sao cả nhưng mà cảm giác rất như bị bỏng cũng không phải thực thoải mái, xuống tay thực ngoan. Hắn đem được hoàn vẹn lượng khó cầu cho nàng, nàng không đối tốt với hắn còn chưa tính, cư nhiên hạ độc để trả lại hắn, hắn nên hồi báo nàng như thế nào nhỉ?

Đang suy nghĩ, hạ nhân bẩm báo, "Quốc sư đại nhân, Thái tử điện hạ đến."

Văn Nhân Dịch nhíu nhíu mày. Tuy rằng không đối đãi như khách quý quả thật có chút thất lễ nhưng hắn cũng không biết là cần lấy lễ đãi khách với Mặc Diễm.

Kết quả là, sau khi Thái tử Mặc Diễm theo gã sai vặt đi vào, liền thấy Quốc sư đại nhân mềm nhũn nằm trên nhuyễn tháp, cùng bộ dạng lười biếng bình thường cũng không khác là bao, chẳng qua cằm đã vô cùng thâm.

Mặc Diễm câu môi cười, mở miệng nói, "Quốc sư đại nhân đây là làm sao vậy?" Tầm mắt lợi hại nhìn chăm chăm hai mắt của Văn Nhân Dịch, giống như muốn nhìn ra cái gì.

Nguyên nhân Văn Nhân Dịch bị huỷ dung cũng giống với Mộ Lư Ly, đều vì độc. Hiện tại đột nhiên cảm bị huỷ, trong lòng Mặc Diễm tự nhiên hoài nghi có phải độc trong cơ thể hắn đã không áp chế được, đối với hắn ta, điều này dĩ nhiên là tin tức tốt.

Mặc Diễm thân là Thái tử, dung mạo cũng xem như xuất sắc. Tổng thể khuôn mặt tuy hơi âm nhu nhưng lông mày sắc bén lại trung hoà được phần âm nhu đó. Hai mắt hẹp dài mang theo ý cười, sóng mũi thẳng, bạc môi có chút đậm, đường cong của hàm dưới bén nhọn nhưng lại không mang một chút cay nghiệt nào, dung mạo quả thật không có gì để soi mói.

Chẳng qua, ý cười trong mắt hắn ta lại không mang theo độ ấm, mơ hồ mang theo một tia lệ khí, vừa nhìn đã biết là người thủ đoạn tàn nhẫn, không dễ thân cận.

Thái tử Mặc Diễm cùng Mặc Thiên ngu ngốc háo sắc quả thật có chút khác biệt, tuy rằng có chút thủ đoạn nhưng nếu đem so sánh với Văn Nhân Dịch thì còn kém rất xa. Thủ đoạn của Văn Nhân Dịch tuyệt đối chỉ có hơn chứ không có kém so với hắn ta nhưng Văn Nhân Dịch lại là hồ ly giỏi hoạt, giỏi về che dấu, tư thái tùy ý đó làm cho người khác không thể đem huyết tính liên hệ với hắn.

Văn Nhân Dịch giống như thanh kiếm sắc bén được giấu trong vỏ kiếm tinh xảo, đã thương người trong vô hình. Còn Thái tử điện hạ lại giống với thanh kiếm dính rất nhiều máu tanh, không hề che dấu sát khí.

Văn Nhân Dịch tự nhiên biết trong lòng Mặc Diễm đang suy nghĩ điều gì, không giải thích cũng không che dấu, lười biếng nói, "Dài lông ngắn bệnh mà thôi, nhọc lòng Thái tử phải quan tâm."

Mặc Diễm trong lòng hừ lạnh, hắn ta quan tâm ai cũng không quan tâm địch nhân lớn nhất của bản thân. Bất quá, hắn ta cũng sẽ không dây dưa với chuyện này nữa, hôm nay đến là vì có chính sự.

Liếc mắt nhìn về phía Văn Nhân Dịch tựa như không xuong, Mặc Diễm cười nói, "Quốc sư đại nhân không gì làm không được, lần này chỉ là bắt một tên trộm nhỏ nhoi mà cũng cần sự giúp đỡ của người trong giang hồ sao?"

Điều này làm cho hắn ta không thể không hoài nghi rằng, hắn đã bắt đầu đánh chủ ý với giang hồ rồi. Cảm thấy dã tâm của Văn Nhân Dịch cũng lớn lắm nhưng đồng thời, hắn ta cũng hiểu được đây là một cơ hội tốt.

Trên triều đình, Văn Nhân Dịch rất thành thạo làm cho hắn ta không thể chen vào. Nhưng nếu Văn Nhân Dịch đánh chủ ý với giang hồ, kết quả thật rất khó nói.

Trong nhận thức của Mặc Diễm, sở dĩ Văn Nhân Dịch dễ dàng khống chế toàn bộ triều đình như vậy hoàn toàn là vì Mặc Thiên ngu ngốc vô năng. Khi đó hắn ta cũng chỉ mới mười hai tuổi, chưa có nhiều quyền lực, đối với thế tới ào ạt của Văn Nhân Dịch, hắn ta cũng chỉ có thể tạm lánh mũi nhọn. Hiện tại, hắn ta đã có năng lực nhưng toàn bộ triều đình lại nằm trong lòng bàn tay của Văn Nhân Dịch, làm cho hắn ta không thể xuống tay được. Hắn ta luôn chờ một cơ hội - một cơ hội để lật đổ Văn Nhân Dịch.

Nếu Văn Nhân Dịch mất quyền lực tại Mặc Lạc quốc, hắn ta liền cảm thấy chính mình là thiên hạ vô địch, hoàn toàn có thể nắm mười phần thiên hạ

trong tay.

Phải biết rằng, người trong giang hồ cũng không phải dễ đối phó như vậy. Lạc Tiên lâu, Hưởng Liên Thiên các, Kinh Thiên điện, Phiêu Miểu trang, Địa Ngục nhai - ngũ đại thế lực không thể khinh thường, không phải dễ dàng mà nắm trong tay được.

Một khi Văn Nhân Dịch chống lại những thế lực trong giang hồ, đó là cơ hội ngàn năm có một.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 11: Kinh Thiên Đạo Tặc

Văn Nhân Dịch giả vờ ho khan hai tiếng, nói, "Bổn tọa ốm nhẹ, không thi chuyện này nhờ Thái tử điện hạ làm giúp vậy!"

Nếu Mặc Diễm đã hoài nghi hẳn bị độc phát (độc tái phát), hẳn liền suy yếu một chút, dù sao hẳn cũng bị trúng độc thật.

Tuy rằng Mặc Diễm luôn muốn thu hồi quyền lực trong tay Văn Nhân Dịch nhưng cũng không muốn tranh đoạt việc đi bắt trộm. Huống chi, là Văn quý phi chỉ đích danh Văn Nhân Dịch tìm Huyết tợ phi thủy vòng tay đó về, hẳn ta mới không rảnh đi làm chuyện lấy lòng này.

Nghĩ đến vị Văn quý phi kia, Mặc Diễm không khỏi cười cười. Thật đúng là ứng với câu nói kia - thà đắc tội với tiểu nhân còn hơn là đắc tội với nữ nhân, có một nữ nhân không ngừng gây Văn Nhân Dịch phiền toái đúng là làm hẳn ta bớt lo không ít.

Văn Nhân Dịch luôn bị nàng kia sai khiến, mặc kệ là chuyện nhiều yêu cầu như thế nào, Văn Nhân Dịch đều hết sức thoả mãn nàng kia, làm cho hẳn ta không thể không hoài nghi, Văn Nhân Dịch có tình cảm đặc biệt với vị Văn quý phi kia. Nhưng mà, người như Văn Nhân Dịch, có khả năng sao?

Nếu như không phải như thế thì tại sao Văn Nhân Dịch lại nhân nhượng một nữ nhân như vậy? Mà đó còn là nữ nhân của người khác.

Có thể nói, hiện nay toàn bộ Mặc Lạc quốc đều nằm trong tay của Văn Nhân Dịch. Một Văn quý phi có thể đem đến lợi ích đáng giá gì mà hẳn lại phải lấy lòng như thế?

Mặc Diễm không tiếp lời của Văn Nhân Dịch, cười nói, "Hai ngày nay Văn quý phi giống như không được vui vẻ mấy, nếu Quốc sư đại nhân có rảnh thì nên tiến cung để trò chuyện đi!"

Nghe vậy, ánh mắt Văn Nhân Dịch chợt loé, khoé miệng vẫn mang theo tươi cười ôn hoà, mở miệng nói, "Đa tạ Thái tử điện hạ đã nhắc nhở."

Trong lòng Mặc Diễm có chút không vui, Văn Nhân Dịch quả thật là hồ ly ngàn năm, mắm muối đều không thấm. Mặc kệ hẳn ta thù như thế nào cũng không thể nhìn thấu hẳn. Mỗi lần cảm giác sắp ra khỏi màn sương mù thì lại phát hiện mình vẫn còn ở màn sương mù như trước, làm cho người khác cảm giác rất thất bại.

Nhưng mà hẳn ta là người càng bị áp chế càng hăng, hẳn ta xem Văn Nhân Dịch là đối thủ cường đại nhất, nếu thật sự đã bại hẳn ta dễ dàng như vậy thì ngược lại đã làm cho hẳn ta thất vọng rồi.

Đột nhiên, một gã thị vệ tiến vào. Thấy Thái tử điện hạ còn ở đây, do dự một phen, đi đến bên nhuyển thập, cúi người thì thầm vào tai Quốc sư đại nhân.

Chỉ thấy sau khi Quốc sư đại nhân nghe xong, nhíu mày, xua tay cho gã đi ra.

Hành động đó quả thật không để Thái tử điện hạ vào mắt nhưng Quốc sư đại nhân lại không chút phật lòng (không vui). Sắc mặt Mặc Diễm hơi trầm xuống nhưng cũng không nói thêm điều gì. Nếu hẳn ta so đo việc này tại đây thì chỉ sợ cũng không có năng lực cùng Quốc sư đại nhân đối nghịch.

Văn Nhân Dịch liếc mắt về phía Mặc Diễm, ôn hoà mở miệng nói, "Thái tử điện hạ còn có việc?" Đây rõ ràng là muốn đuổi người.

Mặc Diễm cười nói, "Quốc sư đại nhân có việc bận? Bây giờ Bản thái tử đang rảnh rồi, có thể giúp đỡ Quốc sư đại nhân." Trong lòng đang đoán thử việc mà tên thị vệ kia bẩm báo là gì, thấy bộ dáng của Văn Nhân Dịch như vậy, hẳn ta thật có hứng thú muốn biết.

Văn Nhân Dịch hí mắt nhìn về phía Mặc Diễm, Mặc Diễm nhíu mày nhìn lại, hiển nhiên là đã hạ quyết tâm muốn đi theo hẳn.

Cuối cùng, Văn Nhân Dịch lạnh lùng cười, "Thái tử điện hạ tự tiện." Liền mặc kệ Mặc Diễm, chuẩn bị xuất môn.

Đáy mắt Mặc Diễm xẹt qua một tia kinh ngạc, đây xem như là Quốc sư đại nhân trở mặt sao? Thật sự là hiếm thấy!

Phải biết rằng, định lực của Quốc sư đại nhân ít ai sánh bằng. Trước mặt Quốc sư đại nhân, hẳn ta nói Văn quý phi cùng Mặc Thiên khoái lạc như thế nào cũng không làm hẳn ta biến sắc. Hiện tại, hẳn ta thật muốn đi theo hẳn ta để xem chuyện gì lại có thể làm cho hẳn ta biến sắc? Chẳng lẽ, hẳn thật sự đi làm chuyện trọng yếu (quan trọng)?

Lòng hiếu kỳ của Mặc Diễm đã hoàn toàn bị khơi dậy nhưng Văn Nhân Dịch đã khôi phục lại bộ dáng ôn hoà. Mặc kệ Mặc Diễm thử như thế nào, hắn cũng không lộ ra chút ít nào.

Ngoài kinh thành, rừng cây nơi ít người qua lại, đang rất náo nhiệt.

Âm thanh binh khí va chạm không ngừng vang lên, giọng nói dễ nghe đầy tức giận của nam nhân rống lên, "Con bà nó, Mộ Luru Ly, lão tử sẽ không để yên cho ngươi!"

"Hồn đàn, ngươi nghĩ kỹ lại đi. Nếu ta bị thương, ngươi bồi gia được sao?"

"Lão tử không muốn chơi, Lạc Tiên lâu không phải luôn luôn quang minh lỗi lạc sao? Hiện tại các ngươi lại ý đồ hiệp yếu? Mộ Luru Ly, ngươi đi ra cho ta, lão tử một mình đấu với ngươi."

Mặc kệ gã rống như thế nào, đều không có ai để ý tới.

Một đám người bạch y (y phục trắng) vây quanh một hán tử râu xồm, mặc áo vải thô. Đám người đánh rất hung hãn, muốn chế trụ hán tử.

Nhưng khinh công của người nọ rất quý dị, không ngừng né tránh. Trong lúc nhất thời, nếu muốn bắt được gã quả thật có chút khó khăn. Bất quá, nhiều người vây quanh gã như thế, gã muốn đào thoát cũng không phải là dễ dàng.

Mộ Luru Ly đứng ngoài vòng vây, thản nhiên nhìn con mồi bắt đầu trở nên táo bạo. Thanh âm dễ nghe cùng với hình tượng râu xồm quả thật không hề tương xứng. Nhưng nàng cũng không hề cảm thấy kì quái, Kinh Thiên đạo tặc - Yên Kinh Thiên không chỉ có khinh công trác tuyệt (khinh công tuyệt đỉnh) mà còn có trăm ngàn khuôn mặt. Nghe nói, đến tận bây giờ, người gặp qua khinh công của gã không ít nhưng chưa nghe qua có người nào đã thấy tướng mạo chân chính của gã.

Bích Tiêu cùng Thiên Liễm đứng phía sau Mộ Luru Ly, hai người đồng loạt trừng mắt nhìn Yên Kinh Thiên đang bị vây khốn, trong lòng rất ư là khinh thường tên trộm tro trên này. Ngoại trừ người của Lạc Tiên lâu, ai cũng nghĩ Lâu chủ là một nữ tử tay trái gà không chặt, tên trộm này lại dám nói muốn một mình đấu với Lâu chủ, bỏ qua cho gã chính là khi dễ Lâu chủ.

Đương nhiên, bây giờ còn có thêm một vị Quốc sư đại nhân không xem Mộ Luru Ly chủ như một thiếu nữ. Nghĩ đến Quốc sư đại nhân, Thiên Liễm cũng suy nghĩ về sai lầm mà nàng ấy phạm phải. Quốc sư đại nhân thử Lâu chủ, nàng ấy hẳn là nên ngăn cản nhưng nàng ấy lại nghĩ võ công của Lâu chủ trác tuyệt sẽ không bị khi dễ, lại không ngờ rằng Lâu chủ lại muốn che dấu thực lực của bản thân.

Kỳ thật, điều này cũng chẳng thể trách nàng ấy. Bình thường, Mộ Luru Ly cũng không có ý che dấu võ công của chính mình. Bất quá, ngoại trừ người của Lạc Tiên lâu, những người được chứng kiến võ công của nàng đều xuống Địa ngục chơi cả rồi. Cho nên, tin đồn có liên quan nhất đến Mộ Luru Ly là tay trái gà không chặt.

Mà cảm giác đầu tiên Văn Nhân Dịch đem đến cho Mộ Luru Ly là nguy hiểm. Cho nên, bản năng của nàng muốn che dấu bản thân mình càng nhiều càng tốt, phản ứng của Thiên Liễm có thể thông cảm được.

Thấy Yên Kinh Thiên thật giống với cá chạch trơn bóng, trượt qua trượt lại, Mộ Luru Ly mở miệng nói, "Bích Tiêu, giải quyết nhanh chút."

"Dạ, Lâu chủ!"

Bích Tiêu tuân mệnh, trực tiếp gia nhập vòng vây, giật giật cổ tay, hắc hắc cười nói, "Yên Kinh Thiên, ngươi không phải muốn một đấu một sao? Gia gia đến chơi đùa với ngươi." Hừ, muốn đấu với Lâu chủ sao? Đánh thắng hắn rồi nói sau!

Chỉ thấy hàn quang chọi loé, bàn tay thon dài loan (rút) đao ra khỏi vỏ, mang theo sát khí dày đặc, bổ thẳng tới mặt của Yên Kinh Thiên.

Yên Kinh Thiên vội vàng lui về phía sau, còn chưa định thần, quát, "Nương, ngươi muốn huỷ dung của lão tử à!"

Uy lực của một đao này không hề giống giả vờ, trong mắt Yên Kinh Thiên đã có một tia ngưng trọng. Quả nhiên, Lạc Tiên lâu có thể đứng đầu chính đạo không phải không có đạo lý.

Bích Tiêu hừ lạnh, "Đó là vinh dự của ngươi. Huỷ dung thì sẽ đẹp mắt hơn, ngươi không cần cảm tạ ta." Hiện tại, mặt Yên Kinh Thiên râu ria xồm xoà, căn bản không thể thấy được mặt. Quả thật, không thể tính là đẹp mắt được.

Bích Tiêu nói xong, lại đánh tới Yên Kinh Thiên. Tuy rằng khinh công của Yên Kinh Thiên rất cao nhưng võ công lại không mạnh gì cho cam. Bị vây trong vòng vây, khinh công đã phát huy đến cực hạn, lại không thể đỡ một đao sắc bén của Bích Tiêu. Cuối cùng, giống như dự tính, Yên Kinh Thiên bị bắt.

Nhưng mà, tù binh này không ngoan chút nào, gã trừng mắt với Mộ Luru Ly, quát, "Lão tử không phục, nhiều người khi dễ lão tử như vậy? Đây mà là Lạc Tiên lâu quang minh lỗi lạc sao?"

Nếu không vì một đám người bạch y không cho gã cơ hội chạy trốn, gã đã sớm rời khỏi, làm sao có thể bị Bích Tiêu bắt được?

Công phu của gã là chạy trốn, lại bị buộc phải tỷ thí công phu đánh nhau, nghĩ sao cũng không thấy công bằng!

Chương 12: Chương 12: Thái Tử Xảo trá

"Yến Kinh Thiên, Bồn toạ nhớ rõ có người từng thề sẽ không trộm đồ trong cung nữa, ngay cả trộm cũng biết Kinh Thiên đạo tặc rất tuân thủ chữ tín. Thì ra, Kinh Thiên đạo tặc cũng chỉ là tên trộm nhỏ nhoi thích nuốt lời sao?"

Tiếng nói trầm thấp pha chút lười biếng truyền đến, Yến Kinh Thiên cả kinh, hai mắt trừng lớn. Sau khi phục hồi tinh thần, rụt cổ trốn phía sau Bích Tiêu.

Mộ Lư Ly không khỏi nhún mày, sự uy hiếp của Quốc sư đại nhân quả nhiên rất cao. Chỉ cần nghe âm thanh của hắn, một khắc trước Kinh Thiên đạo tặc còn kiên cường vạn phần liền biến thành tiểu bạch thỏ vì sợ hãi mà run rẩy.

Một cơn gió thổi qua, hai hắc y nhân nhẹ nhàng nâng một cái kiệu lại đây. Sa mành (mành bằng vải mỏng) màu tím lay động, thấp thoáng bóng người lờ lờ hơi thở tôn quý ở bên trong, làm cho người ta nhìn không được muốn tìm tòi đến cùng.

Mộ Lư Ly trong lòng khinh bỉ, lần này lại đòi kiệu nữa. Nàng thật muốn biết, Quốc sư đại nhân đang che dấu công lực của bản thân hay căn bản là đồ lười biếng?

Xuyên qua sa mành, thấy được thần sắc không cho là đúng của Mộ Lư Ly, Văn Nhân Dịch ngoéo môi một cái, vẫn lười biếng dựa vào thành kiệu, hiển nhiên không tính lộ diện.

Mộ Lư Ly nghĩ đến tin tức đưa cho Quốc sư đại nhân buổi sáng, hẳn là đã đưa đến nơi rồi đi, không khỏi câu môi cười cười, đi đến kiệu đó.

Vừa mới đi được hai bước, lại xuất hiện thêm ba người. Người đi đầu đúng là Thái tử điện hạ - Mặc Diễm.

Cước bộ của Mộ Lư Ly ngừng một chút, nhìn về phía ba người mới xuất hiện, Mặc Diễm cũng đang đánh giá Mộ Lư Ly. Thực đáng tiếc, Mộ lâu chủ vẫn che kín mặt như trước, chỉ để lộ ra chân mày thanh tú và đôi mắt trong suốt. Khí chất đậm đặc quanh thân lại mơ hồ làm cho người khác bị hấp dẫn.

Đây là Lâu chủ của Lạc Tiên lâu? Tầm mắt Mặc Diễm dừng lại trên cái khăn che mặt trong chốc lát, nghĩ đến vị Mộ lâu chủ này đã từng là tuyệt sắc mỹ nhân, bị hủy đi dung mạo thực đúng là đáng tiếc.

Nhìn ra tiếc nuối nơi đáy mắt của Mặc Diễm, Mộ Lư Ly không hề thay đổi ấn tượng đầu tiên với người này. Người này tùy thời (lúc nào cũng có thể) đều lộ ra móng vuốt của mãnh thú đã thương người, không phải là người nhân từ gì cả.

Mộ lâu chủ luôn luôn thích nhìn bản chất chứ không phải dung mạo, cho nên dung mạo xuất chúng của Mặc Diễm hoàn toàn bị nàng xem nhẹ. Ở trong lòng nàng, Mặc Diễm xếp sau Quốc sư đại nhân, đương nhiên không phải là tầm quan trọng mà là hệ số nguy hiểm. Về mặt này, Quốc sư đại nhân có thể dẫn đầu rất xa.

Đây cũng xem như là Mộ lâu chủ coi trọng Quốc sư đại nhân đi!

"Thái tử điện hạ cũng có hứng thú với Kinh Thiên đạo tặc?" Văn Nhân Dịch vừa mở miệng đã "nhân tiện" tiết lộ thân phận của Mặc Diễm, cũng không quản Mặc Diễm có muốn hay không.

Mặc Diễm gật gù đầu với Mộ Lư Ly xem như chào hỏi, thái độ cũng coi như hữu hảo (bằng hữu), mới mở miệng nói, "Bản thái tử còn tưởng Quốc sư đại nhân có việc gì rất trọng yếu đâu? Thì ra là vì Huyết tơ phi thủy vòng tay. Xem ra, chuyện của Văn quý phi rất quan trọng với Quốc sư đại nhân."

Đối với việc hắn ta thử, Văn Nhân Dịch cứ theo bình thường không ngại không ngại đối đáp, "Chuyện của Quý phi nương nương dĩ nhiên trọng yếu."

Mặc Diễm từ chối cho ý kiến. Sau khi hắn ta đánh giá một phen, cảm thấy vẫn không hiểu nguyên nhân mà Văn Nhân Dịch làm như vậy. Nếu nói vì Huyết tơ phi thủy vòng tay cũng không cần đến bây giờ mới sốt ruột a.

Như vậy, sẽ không phải là vì Kinh Thiên đạo tặc đi?

Ngẫm lại cũng chỉ có khả năng này là lớn nhất, Mặc Diễm mới trả lời vấn đề Văn Nhân Dịch đưa ra phía trước, "Bản thái tử quả thật có chút hứng thú đối với Kinh Thiên đạo tặc." Đào mắt nhìn về phía Mộ Lư Ly nói, "Không biết Mộ lâu chủ có thể giao tên trộm này cho Bản thái tử được không?"

Lấy thân phận của Mặc Diễm, không trực tiếp động thủ mà còn hỏi như thế đã là rất tôn trọng Mộ Lư Ly rồi.

Không đợi Mộ Lư Ly mở miệng, Quốc sư đại nhân đã lên tiếng trước, "Thái tử điện hạ muốn cướp người của Bồn toạ?" Ngừ điệu vẫn lười biếng như trước lại mang theo sự cường thế.

Chuyện của Huyết tơ phi thủy vòng tay rất phức tạp, hẳn cũng không huy vọng Mặc Diễm nhúng tay vào. Lúc trước, hẳn nói muốn đem chuyện này giao cho Mặc Diễm cũng bởi vì biết Mặc Diễm nhất định sẽ không chịu tiếp nhận.

Hơn nữa, hẳn cũng không hy vọng Mộ Lưu Ly sẽ chống lại Mặc Diễm. Hẳn biết từ khi Lạc Tiên lâu thành lập tới nay chưa bao giờ dính dáng gì đến triều đình. Chuyện lần này, đều do hẳn cường chế nằng nằng, nên không muốn nằng nằng đối đầu với Mặc Diễm.

Hẳn biết, Mộ Lưu Ly dám đánh chủ ý với Huyết tơ phi thủy vòng tay, khẳng định sẽ không đem Yến Kinh Thiên giao cho Mặc Diễm. Với tính cách của Mặc Diễm, sẽ đối đầu với nằng.

"Mộ lâu chủ, đừng quên người đã thu vạn lượng hoàng kim của Bồn toạ." Ngừ khí lúc này của Văn Nhân Dịch có vài phần lãnh đạm hơn so với lúc ở Lạc Tiên lâu.

Mặc Diễm cảm thấy hứng thú đối với Yến Kinh Thiên có lẽ vì Quốc sư đại nhân coi trọng tên trộm này. Mà Quốc sư đại nhân lãnh đạm với Mộ lâu chủ như thế, không cần nói cũng biết là vì không muốn Mặc Diễm chú ý tới nằng.

Đây cũng là lí do hẳn đối với việc Mặc Diễm muốn đi theo lại hờn giận như vậy.

Đáng tiếc, Mộ lâu chủ chưa từng sợ ai. Hiện tại, đã chống lại Quốc sư đại nhân, nằng cũng không cần lảng tránh người trong triều đình nữa. Hảo ý của Quốc sư đại nhân, Mộ Lưu Ly cũng không hề cảm kích. Đối với Mộ Lưu Ly, mặc kệ là giao Yến Kinh Thiên cho ai, cũng không nằm trong tay nằng, căn bản không hề khác nhau.

"Giao dịch của Bản lâu chủ với Quốc sư đại nhân hình như là giúp người tìm về Huyết tơ phi thủy vòng tay, cũng không bao gồm bắt Kinh Thiên đạo tặc giúp người. Hiện tại, Kinh Thiên đạo tặc ở trong tay Lạc Tiên lâu, nên xử trí như thế nào dĩ nhiên là do Bản lâu chủ định đoạt."

Văn Nhân Dịch tức cũng không xong mà cười cũng không được, nữ nhân này thật là! Vì Huyết tơ phi thủy vòng tay mà muốn đắc tội với cả Thái tử? Rốt cuộc là nằng coi trọng vòng tay đó hay là muốn cùng hẳn đối nghịch đến cùng?

Mặc Diễm ha ha cười, mở miệng nói, "Quốc sư đại nhân, người đã sớm có hiệp nghị với Mộ lâu chủ, nên tuân theo hiệp nghị mới phải. Không nên lấy quyền áp nhân."

Văn Nhân Dịch không thèm để ý đến hẳn ta, Mộ Lưu Ly hờ hững mở miệng, "Thái tử điện hạ nói phải, việc lấy quyền áp nhân này thật sự làm cho người khác khinh thường."

Những lời này giống như khen tặng Mặc Diễm nhưng Mộ Lưu Ly lại nói sang chuyện khác, "Thái tử điện hạ muốn Yến Kinh Thiên cũng không phải không được. Thủ lao Quốc sư đại nhân cho Bản lâu chủ tìm kiếm vòng tay Huyết tơ phi thủy là vạn lượng hoàng kim. Nếu bây giờ đem người giao cho Thái tử điện hạ, Huyết tơ phi thủy vòng tay dĩ nhiên không thể tìm được, Bản lâu chủ cũng không có cách nào thu thủ lao được. Với tính cách của Quốc sư đại nhân, còn có thể bắt Bản lâu chủ bồi thường tổn thất. Hơn nữa, Thái tử điện hạ nhớ trả thủ lao bắt được Yến Kinh Thiên. Tổng cộng là ba vạn lượng hoàng kim."

Tươi cười nơi khoé miệng Mặc Diễm cứng đờ, ba vạn lượng hoàng kim? Mộ lâu chủ thật đúng là biết nói giỡn nhưng bây giờ hẳn ta lại không thể lấy quyền áp nhân, nếu không chính là tự sát một bạt tai vào mặt mình.

Tiếng cười của Văn Nhân Dịch nghẹn lại trong cổ họng. Hẳn sai lầm rồi, kỳ thật nữ nhân này chính là một người tư lợi cho bản thân lại âm hiểm giả dối. Bộ đáng hờ hững đó căn bản chỉ là gạt người, hẳn vốn không cần lo lắng cho nằng.

Nói không có biện pháp thu thủ lao? Nếu hẳn nhớ không nhầm thì hẳn đã nói là nằng đã thu thủ lao rồi đi? Còn dám nói với tính cách của hẳn thì sẽ bắt nằng bồi thường. Cho dù hẳn bắt nằng bồi thường, nằng sẽ chịu bồi thường sao?

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 13: Người Hai Không (Người Vô Lí Chẳng?)

Mặc Diễm rối rắm. Hẳn không có tiền giống như Văn Nhân Dịch, ba vạn lượng hoàng kim cũng không phải là số tiền nhỏ, vì một Yến Kinh Thiên đáng giá sao?

Văn Nhân Dịch cũng không ngại giúp Mộ lâu chủ một phen, thức thời mở miệng nói, "Mộ lâu chủ muốn đối đầu với Bồn toạ?"

Lời vừa thốt lên, trong lòng Mặc Diễm đã nhận định rằng Văn Nhân Dịch coi trọng Yến Kinh Thiên. Nếu không, Văn Nhân Dịch cũng sẽ không tùy tiện nói trở thành địch nhân với Lạc Tiên lâu. Phải biết rằng, địa vị của Lạc Tiên trong chốn giang hồ cũng không hề tầm thường. Nếu trở thành địch nhân với Lạc Tiên lâu, không cần thận còn có thể đắc tội với toàn bộ giang hồ.

Văn Nhân Dịch rất lợi hại, làm việc cũng vô cùng cuồng vọng nhưng giáo hoạt còn nhiều hơn. Nếu không phải tình thế bắt buộc của Yến Kinh Thiên, hẳn

tuyệt đối sẽ không làm chuyện không lý trí như thế - ngang nhiên tuyên chiến với Lạc Tiên lâu.

Mộ Luru Ly không hề để ý tới sự uy hiếp của Quốc sư đại nhân, nhìn về đáy mắt Mặc Diễm đang gầy dựa, mở miệng nói, "Thái tử điện hạ quyết định như thế nào?"

Tuy rằng việc này có liên quan đến ba vạn lượng hoàng kim nhưng ngữ khí của nàng vẫn thản nhiên như trước, không mang theo một chút vội vàng nào cả.

Mặc Diễm nhìn nàng, cắn răng một cái, gật đầu nói, "Được."

Dĩ nhiên Mặc Diễm không có mang theo ba vạn lượng trên người, đành phải viết giấy nợ, đóng dấu, giao cho Mộ Luru Ly.

Mộ Luru Ly không ngờ hẳn ta vội vàng như vậy., có lẽ đây là lần đầu tiên Thái tử điện hạ viết giấy nợ đi!

Sở dĩ Mặc Diễm chịu bỏ ra ba vạn lượng hoàng kim thứ nhất vì cảm thấy Văn Nhân Dịch coi trọng Yến Kinh Thiên như vậy nhất định là có bí mật gì đó không muốn cho người khác biết. Thứ hai là vì muốn có giao tình với Mộ lâu chủ.

Mặc kệ Văn Nhân Dịch có muốn đánh chủ ý với giang hồ hay không, bây giờ, thể lực của Mặc Diễm quá kém so với thể lực của Văn Nhân Dịch. Nếu có thể hữu hảo ở chung với Lạc Tiên lâu thì mới có lợi với hẳn ta, đây cũng là nguyên nhân vì sao hẳn ta khách khí như vậy với Mộ lâu chủ.

Cho nên, Văn Nhân Dịch không muốn Mặc Diễm chú ý tới Mộ Luru Ly là điều không thể nào. Lạc Tiên vốn đứng đầu chính đạo trong Võ lâm, Mặc Diễm muốn cùng Võ lâm liên hợp để đánh hẳn ta, dĩ nhiên sẽ đem ánh mắt đặt trên người của Mộ Luru Ly. Cho dù lần này không gặp mặt, chỉ sợ Thái tử điện hạ sẽ tìm đến tận cửa đi.

Mộ Luru Ly nhận lấy giấy nợ, đưa cho Thiên Liễm, hồ hững nói, "Hiện tại trong lâu đang thiếu tiền. Thiên Liễm, ngươi đi một chuyến đến tiền trang để lấy tiền đi."

Bạc đặt ở khó phòng của mình có vẻ vững chắc hơn nhiều. Nàng rất rõ ràng, Văn Nhân Dịch không lên tiếng nhưng cũng không có nghĩa là thỏa hiệp với việc này. Chuyện kể tiếp phát sinh, Thái tử điện hạ nhất định sẽ tức giận. Tuy rằng thân phận của Thái tử điện hạ rất cao quý nhưng cũng không có nghĩa là hẳn ta sẽ không quyệt nợ, dù sao ba vạn lượng hoàng kim cũng phải là con số nhỏ.

Nghe Mộ Luru Ly nói thế, Mặc Diễm không khỏi nhìn nàng nhiều hơn một cái. Giống như muốn xem đang thiếu tiền thật hay là không tín nhiệm hẳn ta.

Mặc kệ nguyên nhân là vì sao, hẳn ta đều không có lý do gì để trách tội nàng. Bất quá, hẳn ta cùng Mộ lâu chủ cũng xem như là người quen đã từng có giao dịch, hơn nữa, Mộ Luru Ly đã nhận được tiền. Có một số việc làm rồi thì tốt hơn nhiều (Ý nói là tỷ ấy nhận tiền trước thì có lợi cho hẳn ta).

Thiên Liễm cầm giấy nợ rời đi, Mộ Luru Ly nói với Bích Tiêu, "Bích Tiêu, đem Yến Kinh Thiên giao cho Thái tử điện hạ."

Từ khi nghe được thanh âm của Quốc sư đại nhân, Yến Kinh Thiên liền thành thật vô cùng. Ba người thương thảo vấn đề ai sẽ sở hữu gã, gã cũng không hề lên tiếng, im lặng cực kỳ, hoàn toàn khác hẳn hình tượng tức giận lúc trước.

Nếu không phải gã vẫn luôn bị Bích Tiêu kiềm chế thì Mộ Luru Ly thực rất hoài nghi có phải đã đổi thành người khác hay không. Nàng có chút tò mò rằng Quốc sư đại nhân đã làm gì với gã mà gã lại sợ đến thế?

Phía sau Thái tử điện hạ xuất hiện hai thuộc hạ thân tín. Nhưng hai người thị vệ đó vừa tiến lên liền bị bốn hắc y nhân ngăn trở đường đi.

Sắc mặt Thái tử điện hạ lập tức thay đổi, "Văn Nhân Dịch, ngươi có ý gì?" Người bình thường căn bản không phải là đối thủ của ám vệ của Văn Nhân Dịch. Huống chi, người bên kia (ám vệ của Văn Nhân Dịch) còn nhiều gấp hai của hẳn ta. Thời điểm hẳn ta giao dịch với Mộ lâu chủ, Văn Nhân Dịch cũng không có lên tiếng ngăn cản, căn bản là hành vi hai không (hành vi vô lý).

Thái tử điện hạ chỉ đoán đúng một nửa, chiếm lợi ích của hẳn ta chỉ là việc phụ, cấp mặt mũi cho Mộ lâu chủ mới là hàng đầu. Thái tử điện hạ muốn tạo quan hệ với Mộ lâu chủ nhưng lại không ngờ rằng đã chạm chán hơn Quốc sư đại nhân. Phải biết rằng, Mộ lâu chủ đã bị Quốc sư đại nhân ôm, quan hệ đó tự nhiên thân mật khăng khít hơn với Thái tử điện hạ.

Văn Nhân Dịch trơ trẽn nói, "Thái tử điện hạ, người giao dịch với Mộ lâu chủ là chuyện của người, Bồn toạ vẫn chưa đồng ý cho người mang Yến Kinh Thiên đi."

Nghe vậy, sắc mặt của Thái tử điện hạ liền đen như đáy nồi mà Yến Kinh Thiên cũng là một bộ dáng trời sắp sụp xuống.

Ông trời phù hộ, để cho Thái tử điện hạ mang gã đi đi. Cho dù là dùng cực hình tra tấn gã cũng không sao cả, trăm ngàn lần đừng để cho gã ở trong tay của người gian ác a!

Mộ Luru Ly im lặng đứng một bên xem diễn, tầm mắt đều dừng tại người của Yến Kinh Thiên. Lúc trước gã còn hiên ngang khí phách, bây giờ lại giống như con chuột gặp mèo. Mộ lâu chủ cảm thấy ánh mắt của mình vẫn không sai, Quốc sư đại nhân tuyệt đối là người nguy hiểm đến cùng cực.

Mặc Diễm biết rõ nếu chỉ dựa vào hai người hẳn ta mang đến thì không thể nào cứng rắn đối kháng với Văn Nhân Dịch được. Vì thế, hẳn ta thực tự nhiên đem chủ ý chuyển tới trên người Mộ lâu chủ, "Mộ lâu chủ, giao dịch của chúng ta còn chưa xong đâu." Rõ ràng là muốn Mộ lâu chủ phụ trách đem người giao tới tay của hẳn ta, muốn nàng đá văng chướng ngại vật mới xuất hiện - Quốc sư đại nhân.

Văn Nhân Dịch càng muốn giữ lấy Yến Kinh Thiên, hắn ta càng muốn dẫn Yến Kinh Thiên đi. Huống chi, hắn ta đã xuất ra ba vạn lượng hoàng kim, há có thể buông tha được?

Hắn ta chỉ mang theo hai tên thị vệ nhưng Lạc Tiên lâu lại có không ít người.

Mộ Lư Ly thân nhiên nhìn hắn ta một cái, mở miệng nói, "Thái tử điện hạ, việc buôn bán đều nói chữ tín. Hiện tại có người ngăn trở người tiếp nhận người, cũng không phải là ngăn trở Bản lâu chủ đưa người. Vấn đề đều do người mà ra. Cũng không bởi vì người không thể hoàn thành giao dịch này được nên muốn đổi ý chăng? Hay là người muốn Bản lâu chủ trả lại tiền cho người?"

Văn Nhân Dịch ho nhẹ hai tiếng, thiếu chút nữa đã cười ra tiếng. Hắn đột nhiên phát giác ra, nữ nhân này thật sự là càng ngày càng thú vị, hắn không tin là nàng nghe không hiểu ý tứ của Mặc Diễm.

Mặc Diễm nghiêm mặt lại, nói, "Mộ lâu chủ, Bản thái tử cũng không phải muốn người trả lại tiền, chỉ muốn người giúp một việc nhỏ, làm cho giao dịch này thuận lợi hoàn thành mà thôi."

"Nga." Mộ Lư Ly gật gật đầu, "Ý tứ của Thái tử điện hạ, Bản lâu chủ hiểu được. Nhưng mà, Thái tử điện hạ có biết vì sao Bản lâu chủ đáp ứng sẽ giúp Quốc sư đại nhân tìm kiếm Huyết to phi thủy vòng tay không?"

Mặc Diễm nhú nhú mày, phát hiện mình có chút không theo kịp ý nghĩ của Mộ lâu chủ. Đang nói chuyện của Yến Kinh Thiên, sao lại nhảy qua chuyện của Huyết to phi thủy vòng tay rồi?

Vì sao nàng phải đồng ý giúp Văn Nhân Dịch?

Hay là, bọn họ có quan hệ bất minh?

Dưới tầm mắt nghi ngờ của Thái tử điện hạ, Mộ Lư Ly rất ư là bất đắc dĩ, nói, "Bởi vì Quốc sư đại nhân nói, Hoàng Thượng muốn xuất binh thảo phạt Lạc Tiên lâu. Cho nên, Bản lâu chủ không thể không giúp Quốc sư đại nhân làm một việc nhỏ, để hắn nói tốt vài câu trước mặt Hoàng thượng, giúp Lạc Tiên lâu được an bình."

"Nay, Lạc Tiên lâu có thể nói là tự thân khó bảo toàn. Không phải Bản lâu chủ không muốn giúp Thái tử điện hạ, mà là vô lực (không có cách nào) giúp đỡ, xin Thái tử điện hạ thứ lỗi."

Thanh âm hồ hững của Mộ Lư Ly cất lên, có vẻ trịnh trọng lẫn chân thành.

Sắc mặt Mặc Diễm trầm xuống một ít. Tuy Mộ Lư Ly nói Hoàng thượng muốn xuất binh thảo phạt nhưng tin rằng nàng cũng hiểu được, đây thật ra là Văn Nhân Dịch đang uy hiếp. Điều này, Văn Nhân Dịch hoàn toàn có thể làm được.

Mặc Diễm hiểu được hôm nay hắn ta nhất định sẽ phải chịu thiệt, Mộ Lư Ly không có khả năng đem Lạc Tiên lâu ra nói đùa.

Bất quá, Thái tử điện hạ cũng tính là một nhân vật thâm trầm, không có nổi giận. Nhưng nhìn đến cái kiêu màu tím, ánh mắt thiếu chút nữa toé ra lửa. Sau đó, hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 14: Không Phải Bị Mất Trộm

Sau khi Thái tử điện hạ rời khỏi, đám người bạch y nhân của Lạc Tiên lâu cũng rời khỏi luôn. Mộ lâu chủ đánh giá Yến Kinh Thiên một chút, bình tĩnh phân phó, "Bích Tiêu, mang về Lạc Tiên lâu."

Ánh mắt Yến Kinh Thiên nhìn Mộ lâu chủ hoàn toàn là sùng bái. Hiện tại, gã thật là bội phục Mộ lâu chủ a! Không những dám nuốt ba vạn lượng hoàng kim của Thái tử điện hạ mà còn dám đối nghịch với người gian ác nữa. Nàng quả thật là thần tượng của gã!

Sa mảnh màu tím lay động, Quốc sư đại nhân rút cuộc cũng chịu lộ diện. Mộ Lư Ly nhìn cái cảm thê thâm của Văn Nhân Dịch, không khỏi ngoéo môi một cái, những ghen ghét do Văn Nhân Dịch gây ra cũng tiêu tán.

Mất của Yến Kinh Thiên cũng tràn đầy ngạc nhiên, đã có chuyện gì xảy ra với cảm của người gian ác vậy? Ai dám huy cảm của hắn a?

Chỉ thấy hai chân thon dài của Quốc sư đại nhân tao nhã đi đến bên người của Mộ lâu chủ. Sau đó, xoay người nàng lại, dang hai tay ra, ôm nàng vào lòng, giọng nói mím cười cũng mang theo trêu tức, "Mộ lâu chủ, Huyết to phi thủy vòng tay còn chưa tìm được, thù lao Bốn toạ đã đưa cho nàng có phải nên trả lại hay không? Dĩ nhiên phải bồi thường tổn thất cho Bốn toạ nữa, Bốn toạ còn tần tần khổ khổ (cực khổ) giúp nàng đuổi Thái tử điện hạ. Tổng cộng là ba vạn lượng hoàng kim, nàng cho người trả tiền đi."

Bích Tiêu trợn mắt há mồm vì kinh ngạc. Từ khi nào mà Lâu chủ lại thân cận với Quốc sư đại nhân như thế? Chẳng phải Thiên Liễm nói hai người không hoà thuận với nhau sao?

Yến Kinh Thiên thì lại giống như phát hiện ra đại lục mới, mắt trừng lớn, vẻ mặt hưng phấn nói, "Oa, thì ra các người có gian tình!"

Mộ Lư Ly nguy hiểm liếc Yến Kinh Thiên một cái, khủy tay hung hăng huých một cái tới Quốc sư đại nhân. Đáng tiếc, bị Quốc sư đại nhân không dấu vết hoá giải.

Biết Quốc sư đại nhân khó có thể thuyết phục được nhưng bạc mà Mộ lâu chủ đã nhận thì tuyệt đối sẽ không trả lại, "Người tổn thất cái gì? Người đuổi Thái tử điện hạ đi là việc của người, không can hệ tới Bản lâu chủ. Còn có, người đã trả thù lao, Lạc Tiên lâu đã làm việc, không có việc trả thù lao lại."

"Ai..." Quốc sư đại nhân thờ dài, có chút thương tâm nói, "Mộ lâu chủ đây là chỉ nhận tiền không nhận người ư? Nói cho cùng thì chúng ta cũng đồng sàng cộng chẩm (đồng giường chung gối), không phải nói nhất nhật phu thê bách nhật ân sao? Mộ lâu chủ sao có thể tuyệt tình như vậy?"

*nhất nhật phu thê bách nhật ân: Một ngày vợ chồng, trăm năm tình nghĩa.

Trong mắt Mộ Lư Ly chợt loé lên một ánh lửa rồi biến mất, cái gì gọi là nhất nhật phu thê bách nhật ân? Không phải chỉ là ngủ chung giường, đắp chung một cái chăn thôi sao? Hình như nàng không có quan hệ gì với hắn đi!

Bích Tiêu có chút hoang mang, nhất nhật phu thê bách nhật ân? Sẽ không phải là chuyện tối hôm qua đi? Xong rồi, Lâu chủ thật sự chịu thiệt.

"Quốc sư đại nhân không sợ Bản lâu chủ nói ra bản lĩnh của người?" Ban đêm xông vào Lạc Tiên lâu, nàng không tìm hấn tính sổ, hấn lại còn dám đem chuyện đồng sàng cộng chẩm ra nói.

Tuy rằng không biết vì sao Văn Nhân Dịch giấu diếm việc mình có võ công nhưng nàng có thể khẳng định, Văn Nhân Dịch cũng không muốn bại lộ việc này.

Văn Nhân Dịch không giống với nàng. Lạc Tiên lâu chỉ mới thành lập được ba năm, có Bích Tiêu với Thiên Liễm, thời điểm nàng tự mình động thủ không nhiều lắm nhưng một khi nàng đã ra tay, tất nhiên là đuổi cùng giết tận. Cho nên, thế nhân mới không biết việc nàng có võ công, chỉ biết "Mộ Lư Ly" đã bị Dạ Trạch phế đi võ công.

Bằng thủ đoạn của mình, triều chính đã bị Văn Nhân Dịch nắm giữ trong tay hơn sáu năm, căn cơ vững chắc vô cùng. Người đời đều biết, Quốc sư đại nhân không gì làm không được, khuyết điểm duy nhất là dung mạo và võ công. Mỗi lần Quốc sư đại nhân xuất hiện, sẽ mang mặt nạ, xung quanh sẽ có ám vệ đi theo.

Điều này chỉ có thể nói lên, Văn Nhân Dịch có ý muốn như thế.

Quốc sư đại nhân cũng không bị lời nói của Mộ lâu chủ bức lui, ngược lại còn được đằng chân lân đằng đầu, chôn đầu ở gáy của Mộ lâu chủ, thanh âm trầm thấp tràn ngập dụ hoặc, "Bồn toạ tin tưởng Mộ lâu chủ sẽ không nhẫn tâm nhìn ta bị thương."

Mặt nạ lạnh lẽo dán vào da thịt, Mộ Lư Ly không khỏi run rẩy một chút, thân thủ đẩy đầu của hấn ra, gắt gao nhìn hai mắt của hấn, tựa hồ muốn nhìn ra lời nói của hấn có mấy phần là thật.

Phải biết rằng, đối thủ có thể khiến cho Mộ lâu chủ coi trọng tuyệt đối không đơn giản nhưng hiện tại, Quốc sư đại nhân lại nói hấn sẽ bị thương. Đây là đang ám chỉ hấn có địch nhân, còn là địch nhân khiến hấn kiêng kỵ?

Chỉ là, đôi mắt hoa đào kia, yêu đã vô song nhưng cũng sâu không lường được, vô luận nhìn thế nào cũng không làm cho người ta đoán ra được bất kỳ điều gì.

Tay Mộ Lư Ly chọc cảm đầy mụn nhọt của hấn, nhíu mày nói, "Quốc sư đại nhân muốn dùng mỹ nam kế? Chẳng lẽ người không cảm thấy bây giờ người chết thì sẽ rất tiện nghi cho người sao?"

Văn Nhân Dịch vội vàng bắt bàn tay gây rối của nàng, trong lòng nhin không được thờ dài, nữ nhân này thật đúng là ngoan độc, cư nhiên dùng sức như vậy.

Chỗ đau rất đang rất khổ sở, lại bị nàng dùng sức chọc một cái, dù Quốc sư đại nhân định lực rất tốt cũng cứng ngắc một chút, dờ khóc dờ cười nói, "Đa tạ Mộ lâu chủ thù hạ lưu tình (nuông tay)."

Thế nhưng hấn cũng không đòi giải được, Mộ Lư Ly cũng chưa nói sẽ đưa.

Hai người cự qua cự lại. Một người muốn đẩy ra, một người lại muốn ôm, thỉnh thoảng nói vài câu có thâm ý lại làm cho người khác lầm tưởng thành liếc mắt đưa tình.

Yến Kinh Thiên nhìn đến quên cả sợ hãi. Hiện tại, hấn sùng bái Mộ lâu chủ cuộn cuộn tựa hải hà. Đó là ai a? Đó là người gian ác đấy! Cư nhiên có nữ nhân liếc mắt đưa tình với hấn? Cư nhiên có nữ nhân hiểu được ý nghĩ của hấn? Cư nhiên có nữ nhân làm cho hấn cảm thấy hứng thú? Ông trời ơi, có phải người đã ngủ quên hay không?

Bích Tiêu nhìn qua nhìn lại, gãi gãi đầu, trong mắt tất cả đều là khó hiểu. Rốt cuộc, quan hệ giữa Lâu chủ và Quốc sư đại nhân là tốt hay không tốt? Còn chuyện vợ chồng ân ái là thật hay giả a?

"Yến Kinh Thiên, người đã quên chuyện người đáp ứng với ta?" Quốc sư đại nhân bắt thình lình hỏi làm cho Yến Kinh Thiên phục hồi tinh thần lại. Gã lại biến thành một tiểu chủ (chú chuột) nhỏ bé, ánh mắt né tránh không dám nhìn đại miêu - Quốc sư đại nhân.

Tuy không nhìn Quốc sư đại nhân nhưng câu trả lời của gã của rất sợ sệt, "Bản thiếu gia đã đáp ứng người sẽ không trộm đồ trong hoàng cung, dĩ nhiên sẽ không nuốt lời. Huyết tơ phi thủy vòng tay đó không phải ta trộm đi. Hơn nữa, đồ ta lấy ra vốn là giả."

Giả? Mộ Lưu Ly nhủ mảy, cũng không kiên trì muốn đem Yến Kinh Thiên đi nữa, tò mò hỏi, "Còn có hàng giả có thể thoát được pháp nhãn của Yến Kinh Thiên người?"

Yến Kinh Thiên buồn bực nói, "Ta là trộm chứ không phải là thần tiên. Ta chưa từng nhìn thấy Huyết tơ phi thủy vòng tay thì làm sao phân biệt được thật giả chứ?"

"Vậy sao bây giờ người phân biệt được?"

Yến Kinh Thiên tức giận nói, "Bởi vì trong lòng ta có chút hoài nghi nên mới quăng nó xuống đất. Kết quả là hàng giả đó bể rồi."

Huyết tơ phi thủy vòng tay vốn là bảo vật nhưng là bảo vật như thế nào thì cũng không ai rõ. Có người nói đó là Huyết ngọc vô giá, cũng có người nói đó là một quyền bí tịch võ công, ai có nó (vòng tay) thì sẽ luyện thành tuyệt thế thần công. Lại có người nói vật đó có liên quan đến bảo tàng. Đối với những lời đồn đại này, có người tin cũng có người không tin.

Sau khi Lạc Tiên lâu điều tra cũng không biết đó là bảo bối gì nhưng lại biết Huyết tơ phi thủy vòng tay thật bị rớt sẽ không vỡ.

Vân Nhân Dịch như có điều suy nghĩ, hỏi, "Vì sao người lại hoài nghi?"

Yến Kinh Thiên hừ một tiếng, nói, "Ta nhớ rõ lời hứa của mình nên chỉ định vào hoàng cung một chút để xem Huyết tơ phi thủy vòng tay là cái dạng gì mà thôi, cũng không tính trộm ra ngoài. Kết quả lại bị Vân quý phi kia phát hiện, nàng ta cư nhiên chủ động tặng vòng tay cho ta. Sau đó, ta càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, đầu óc của Vân quý phi đó cũng không phải cửa kẹp trứng, sao lại tự nhiên đem bảo bối tặng cho người? Cho nên, ta hoài nghi đồ mà nàng ta đưa là giả vì không muốn ta trộm đồ thật đi." Cuối cùng, quăng một cái là vỡ luôn rồi.

Mộ Lưu Ly không khỏi nhủ mảy, nếu thật đúng như vậy thì Huyết tơ phi thủy vòng tay vốn không bị mất, hẳn là còn ở trong tay Vân quý phi. Chỉ là, vì sao nàng ta lại muốn Vân Nhân Dịch đi tìm?

Nhưng mà nàng đã phát hiện ra, Kinh Thiên đạo tặc này nhìn rất khôn khéo nhưng trên thực tế là một người hồ đồ. Nếu gặp phải sự tình như vậy, ai cũng biết là có quỷ (điều không đúng), sau khi xuất cung gã đem vật ra mới cảm thấy không thích hợp, có phải là quá muộn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chương 15: Sư Huynh Sư Đệ

Đáy mắt của Vân Nhân Dịch thập phần bình tĩnh, tựa hồ cũng không giật mình chút nào, chỉ nhìn Yến Kinh Thiên, "Về núi cho Bồn toạ."

"Không cần..." Yến Kinh Thiên bị thăm hết một tiếng, vội vàng nói, "Sư huynh, người không thể như vậy, ta không có gây phiền toái cho người a, không cần đuổi ta về..."

Vân Nhân Dịch không nhìn bộ dáng đáng thương của gã, hai mắt nhủ lại, hừ lạnh nói, "Bồn toạ phải tự mình dọn dẹp hậu hoạn cho người còn không phải là gây phiền toái cho Bồn toạ?"

Nếu không phải vì nể mặt của sư phụ, hẳn thật muốn để sư đệ này học tập để tăng thêm hiểu biết. Mỗi lần gã đi đến đâu thì lại gây ra phiền toái đến đó, bị người lợi dụng cũng không biết nhưng lại vô tình có được thanh danh Kinh Thiên đạo tặc.

Trong lòng Mộ Lưu Ly có chút kinh ngạc, Quốc sư đại nhân và Kinh Thiên đạo tặc là sư huynh đệ? Điều này nhìn thế nào cũng không giống, Mộ lâu chủ nhìn không được chọc chọc Quốc sư đại nhân, hỏi, "Người chắc chắn rằng hai người các người đều được dạy dỗ bởi một sư phụ?" Vì sao một người giáo hoạt như vậy còn một người lại ngu ngốc như thế?

Vân Nhân Dịch nhìn Yến Kinh Thiên, bình tĩnh nói, "Tuy rằng cùng một sư phụ nhưng không phải cùng phụ mẫu."

Mộ Lưu Ly gãi đầu, tổ chất quả thật rất trọng yếu.

Bây giờ Yến Kinh Thiên đang thăm nghĩ làm sao mới không bị đuổi về núi, gã tự biết bản thân mình không phải là đối thủ của người gian ác nên gã trực

tiếp đem chủ ý dò về phía người trong lòng Quốc sư đại nhân.

"Sư huynh, rõ ràng là Mộ lâu chủ mời ta đến, nào có làm phiền đến người a?" Không đợi Quốc sư đại nhân mở miệng, Kinh Thiên tiểu tặc liền hé ra khuôn mặt bị râu ria che khuất, nịnh nọt cười, lấy lòng nói, "Mộ lâu chủ, nàng quả thật là nữ nhân mỹ lệ nhất, ôn nhu nhất, thiện lương nhất mà ta từng thấy. Lạc Tiên lâu của nàng còn nhận thêm người không?"

Trong lòng Yến Kinh Thiên vô cùng đắc ý. Gã thật sự là quá thông minh, lấy lòng tẩu tử (chị dâu) thì sẽ không cần sợ người gian ác nữa, vào Lạc Tiên lâu, sư huynh sẽ không thể xen vào chuyện của gã được nữa.

Cũng may Mộ lâu chủ không biết suy nghĩ trong lòng của gã. Nếu không, chỉ bằng cái xưng hô tẩu tử này, Mộ lâu chủ sẽ làm cho gã cực kỳ thê thảm.

"Mỹ lệ nhất, ôn nhu nhất, thiện lương nhất?" Mộ Lưu Ly nhũn mảy, không chút để ý nói, "Trong chốn Võ lâm, không ai không biết dung mạo của Bản lâu chủ xấu vô cùng."

Yến Kinh Thiên biến sắc, là gã tự bê đá đập vào chân mình rồi.

Thân thủ Mộ Lưu Ly chỉ cái cảm vô cùng thê thảm của Quốc sư đại nhân, mở miệng nói, "Đây là kết cục của Quốc sư đại nhân khi đắc tội với Bản lâu chủ, hơn nữa, Bản lâu chủ còn đang suy nghĩ làm sao để rút gân lột da Quốc sư đại nhân. Như vậy, người có còn cảm thấy Bản lâu chủ ôn nhu thiện lương sao?"

Khoé miệng Yến Kinh Thiên run rẩy. Quả nhiên, không phải ai cũng có đủ can đảm để đắc tội với người gian ác. Gã nên sớm nghĩ đến người đã huỷ cái cảm hoàn mỹ của Quốc sư đại nhân chính là nữ nhân to gan lớn mật này, ai... Vì sao gã lại cố tình ca ngợi như vậy a?

Đừng nói là gã chưa lộn lành thành lộn què đó?

Văn Nhân Dịch cũng dở khóc dở cười. Nữ nhân này tuyệt đối là người can đảm nhất, ở trong lòng hấn mà còn dám nói mình mục trương đảm (rõ ràng) làm sao để rút gân lột da hấn.

Yến Kinh Thiên về mặt ai oán, hiện tại cũng đắc tội với tẩu tử rồi, chẳng lẽ gã phải về núi thật ư? Không cần a! Gã còn trẻ tuổi như vậy, làm sao có thể chịu đựng được cuộc sống ăn dật giống như hoà thượng được?

Ngay tại thời điểm gã cảm thấy cuộc đời vô cùng đen tối, thanh âm dễ nghe như hoàng anh của Mộ lâu chủ truyền đến, chiếu sáng nhân sinh của gã.

"Bích Tiêu, mang về!"

Gia nô đưa tới cửa, dĩ nhiên là phải nhận. Mặc dù đầu óc của Yến Kinh Thiên này không được linh hoạt lắm nhưng tài nghệ ăn trộm cũng được giang hồ ca tụng không ngớt.

"Vâng."

Trong lòng của Bích Tiêu đang cảm thán không ngừng. Lạc Tiên lâu cường thế quét khơi (bắt đầu lớn mạnh) làm cho mọi người chú ý tới nhưng lại không có ai biết Lạc Tiên lâu chỉ mới thành lập được mới ba năm thôi nhưng lại vô cùng giàu có, có thể nói là phú thương luôn đấy chứ. Mà nguyên nhân là vì Lâu chủ của bọn họ rất biết cách kiếm tiền.

Thấy không, Lâu chủ vừa ra tay liền có thể lấy ba vạn lượng hoàng kim của Thái tử điện hạ và một vạn lượng của Quốc sư đại nhân nữa. Chỉ trong hai ngày liền có thể kiếm được bốn vạn lượng hoàng kim, tốc độ kiếm tiền như vậy ai có thể theo kịp?

Bích Tiêu nhìn Yến Kinh Thiên, trong mắt mang theo một tia đồng tình. Bởi vì hấn ta thật sự hoài nghi lý do Lâu chủ nhận gã, chắc không phải là vì đem gã thành cây hái ra tiền đi? Thậm chí hấn ta còn có thể tưởng tượng ra bộ dáng Yến Kinh Thiên trộm này nọ rồi.

Quốc sư đại nhân nhìn Yến Kinh Thiên bị Bích Tiêu mang đi, trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ, Mộ lâu chủ thật đúng là không để hấn vào mắt mà.

Bất quá, để cho Yến Kinh Thiên đến Lạc Tiên lâu tốt hơn nhiều so với việc gã nơi nơi đều gây ra phiền toái cho nên hấn cũng lười ngăn cản.

Người nên đi đã đi, người nên ăn cũng đã ăn, chỉ còn lại Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ, cộng thêm một cái kiệu.

Mộ lâu chủ nhìn cánh tay bên hông, thập phần hờn giận mở miệng nói, "Bàn tay của Quốc sư đại nhân có phải quá dài hay không?"

"Có sao?" Văn Nhân Dịch nhìn nhìn cánh tay của chính mình, đột nhiên nói, "Mộ lâu chủ muốn biết cái gì?"

Kết quả là, lực chú ý của Mộ Lưu Ly lại bị dời đi, miết Quốc sư đại nhân hỏi, "Người đã sớm biết Huyết tơ phi thủy vòng tay bị trộm là giả?"

Nhìn như chất vấn nhưng trên thực tế Mộ lâu chủ cũng không tức giận, dù sao tiền nàng nên kiếm cũng đã kiếm đủ, không hề bị thiệt.

"Chỉ là hoài nghi mà thôi."

Không đợi cho Mộ lâu chủ mở miệng, Quốc sư đại nhân liền nói trước, "Không cần hỏi việc khác, ta sẽ không nói cho nàng biết."

Lời nói thành thực như thế, Quốc sư đại nhân rất ít nói. Đáng tiếc, lại bị Mộ lâu chủ liếc mắt xem thường, sau đó liền bị Mộ lâu chủ không chút do dự đá văng ra phía sau.

Vân Nhân Dịch nhìn bóng người càng lúc càng xa, nhẹ giọng thở dài nói, "Thật sự là nữ nhân vô lương tâm."

Nghĩ đến vị trong cung kia, Vân Nhân Dịch ngoéo môi một cái, nhưng lại làm cho người khác không hiểu tươi cười đó có ý tứ gì, chỉ sợ Quý phi nương nương đang chờ hấn để khởi binh vắn tội đi!

Chuyện này, từ đầu đến đuôi, Yến Kinh Thiên đều là con cò bị người ta lợi dụng.

Rất nhiều người biết, Bình bộ thượng thư Liễu Nhạn Bắc bởi vì ngẫu nhiên có được bảo vật nên mới dẫn đến thảm họa diệt môn, chỉ còn một nữ tử tránh được một kiếp nhưng rất ít người biết được, bảo vật đó là Huyết tơ phi thủy vòng tay.

Hiện tại, Huyết tơ phi thủy vòng tay đột nhiên xuất hiện ở trong tay của Mặc Thiên, ông ta lại đưa cho chi nữ (nữ nhi duy nhất) của Liễu Nhạn Bắc, Vân quý phi - Liễu Vân Sương. Sau đó, Huyết tơ phi thủy vòng tay lại bị trộm, như thế nào cũng thấy bất bình thường.

Vân quý phi hẳn là biết Huyết tơ phi thủy vòng tay đã làm hại cả nhà ả bị diệt môn, ả vốn cất giữ cẩn thận mới đúng. Nhưng ả vừa có được Huyết tơ phi thủy vòng tay, Kinh Thiên đạo tặc lại xuất hiện, không thể không làm cho người ta hoài nghi là đã có người cố ý thả tin tức ra.

Nếu nói đến vấn đề thì phải nói đến việc Mặc Thiên ban Huyết tơ phi thủy vòng tay ngay trước mặt mọi người, chuyện xảy ra sau khi Mặc Thiên ban Huyết tơ phi thủy vòng tay cho Vân quý phi cũng chỉ có hai người bọn họ biết. Cho dù trên đời này không có bức tường nào không lọt gió (không chuyện gì có thể giữ bí mật lâu được) nhưng cũng không thể truyền nhanh như vậy, trừ phi tin tức này do hai đương sự cố ý truyền đi.

Đánh cắp Huyết tơ phi thủy vòng tay lại là Kinh Thiên đạo tặc - sư đệ của Quốc sư đại nhân. Mặc dù Yến Kinh Thiên có chút tuý hứng nhưng cũng là người biết tuân thủ lời hứa.

Lúc trước, Quốc sư đại nhân vì không muốn gây ra phiền toái cho chính mình, đã bắt gã thè, dưới bất kỳ tình huống nào cũng không cho phép gã trộm bảo bối trong hoàng cung. Cho nên, gã tuyệt đối sẽ không chủ động trộm đi Huyết tơ phi thủy vòng tay.

Dưới tình huống như vậy, Quốc sư đại nhân làm sao có thể không nghi ngờ? Sự thật cũng đã chứng minh, những gì hấn đoán đã đúng.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chương 16: Tâm Tư Của Thái Tử

Nguyên nhân mà Vân quý phi làm vậy cũng khá là dễ giải thích. Lúc trước, Huyết tơ phi thủy vòng tay làm hại Liễu gia bị diệt môn thì bây giờ cũng có thể đem tới đại họa.

Ả lợi dụng Kinh Thiên đạo tặc đem Huyết tơ phi thủy vòng tay giả ra khỏi cung, lại giống trống khua chiêng (làm ầm ĩ) muốn để Quốc sư đại nhân tự tìm kiếm - đây là muốn thông báo cho người khác biết, Huyết tơ phi thủy vòng tay đã không còn ở trong tay ả.

Nếu Huyết tơ phi thủy vòng tay bị mất trộm không phải là hàng thật, dĩ nhiên Quốc sư đại nhân không có khả năng tìm về cho ả. Cứ như vậy, những người thèm khát Huyết tơ phi thủy vòng tay cũng sẽ bán tín bán nghi rằng Huyết tơ phi thủy vòng tay đã ở trong tay của Quốc sư đại nhân hoặc là trong tay của Kinh Thiên đạo tặc, sẽ không có người nào nghi ngờ ả được. Dù sao, thanh danh của Kinh Thiên đạo tặc cũng thập phần vang dội, ai cũng không ngờ được gã đã trộm được hàng giả cả.

Kỳ thật, Vân quý phi còn chuẩn bị thêm một cái vòng tay hoàn toàn giả (100% giả) nữa. ả vốn chuẩn bị trước một cái vòng tay có vẻ giả (80% giả), sau đó lại xuất ra cái hoàn toàn giả để đổi lấy cái dỏm, như vậy thì Kinh Thiên đạo tặc càng dễ tin tưởng. Ai lại ngờ được Kinh Thiên đạo tặc kia lại không làm theo kế hoạch, trực tiếp cầm cái hàng giả - chỉ cần rút một cái là bẻ ra khỏi cung.

Cho nên, kế hoạch của Vân quý phi đúng là diễn ra phi thường thuận lợi.

Quốc sư đại nhân trở lên kiệu, miễn cưỡng phun ra hai chữ, "Tiến cung."

Hai bóng đen thoáng hiện, kiệu màu tím rất nhanh loé lên rồi biến mất. Quốc sư đại nhân dựa vào thành kiệu nhắm mắt dưỡng thần, đối với chuyện bị người khác lợi dụng tựa hồ cũng không tức giận, còn có thể dự liệu trước, sau khi tiến cung, Vân quý phi nhất định sẽ khởi binh vắn tội.

Kỳ thật, đối với việc Vân quý phi sẽ gây phiền phức cho mình, Vân Nhân Dịch một chút cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Huyết tơ phi thủy vòng tay xuất hiện, dĩ nhiên sẽ làm cho Vân quý phi nhớ tới một số chuyện không thoải mái. Kể tiếp, chỉ sợ một thời gian dài hấn cũng không được dễ chịu - đây đều là chuyện hấn đã lường trước.

Chuyện duy nhất ngoài dự kiến của hấn chính là Mộ lâu chủ. Lúc trước, Quốc sư đại nhân đoán sẽ có một thế lực đen tối đang chờ mình cho nên mới

tìm đến Lạc Tiên lâu, ai biểu Lạc Tiên lâu đứng đầu chính đạo trong giang hồ làm chi? Nếu được Mộ lâu chủ hiệp trợ (trợ giúp), đến lúc đó dĩ nhiên có thể làm chứng hần không có tư nuốt (chiếm làm của riêng) Huyết tơ phi thủy vòng tay.

Nhưng hần lại không ngờ, Mộ lâu chủ lại là người khó chơi như vậy. Hiện tại, hần hoàn toàn không trông cậy vào nữ nhân đó có thể chứng minh sự trong sạch của hần, cho nên phiền toái này hần vẫn phải tự giải quyết.

Tồn thất vạn lượng hoàng kim lại không đạt được mục đích của mình, đưa ra được hoàn trân quý lại đổi được một mặt đầy mụn nhọt - đây vẫn là lần đầu tiên Quốc sư đại nhân ăn một như vậy. Biết thế thì lúc trước nên đi tìm Thương Ngao - vị Võ lâm Minh chủ kia tuy rằng không thú vị chút nào nhưng tuyệt đối chính trực, không giống với Mộ lâu chủ trong ngoài không đồng nhất.

Quốc sư đại nhân sờ sờ cằm vẫn rất như lúc trước, nhin không được ngoéo môi một cái. Hần ăn thiệt thòi nhiều như vậy, Mộ lâu chủ có phải nên bồi thường cho hần một chút không?

Được rồi, kỳ thật Quốc sư đại nhân một chút cũng không hối hận việc mình tìm đến Lạc Tiên lâu. Tuy rằng ăn một chút thiệt thòi nhưng hần cũng ăn không ít đậu hũ (tiện nghi) của Mộ lâu chủ, hơn nữa, hần còn định chiếm càng nhiều tiện nghi của Mộ lâu chủ.

Điều tiếc nuối là, hần biết được chân tướng của chuyện phiền toái nhưng vẫn không biết được làm sao Huyết tơ phi thủy vòng tay xuất hiện ở trong tay của Mặc Thiên.

Ở ngoài mặt, Huyết tơ phi thủy vòng tay là cống phẩm của Yên Nguyệt quốc. Trên thực tế, cống phẩm của Yên Nguyệt quốc vốn không có Huyết tơ phi thủy vòng tay nhưng sau khi cống phẩm tiến cung thì Huyết tơ phi thủy vòng tay lại đột nhiên xuất hiện. Chuyện này, Văn Nhân Dịch không dám đảm bảo rằng có dính dáng gì đến Mặc Thiên hay không.

Vốn định để cho Mộ lâu chủ đi thăm dò nhưng là ai biết Mộ Lâu chủ lại không để ý đến Huyết tơ phi thủy vòng tay, hoàn toàn không giống như những gì nàng biểu hiện ra bên ngoài. Một khi tra được một ít chuyện kiêng kỵ liên lùi bước, chỉ sợ Mộ lâu chủ phồng chĩnh (có lẽ) cũng không biết Huyết tơ phi thủy vòng tay là bảo vật gì.

Nếu không phải đã có chút hiểu biết tính cách của Mộ lâu chủ, hần sẽ nghĩ Mộ lâu chủ là người nhất gan.

Xem ra, so sánh với bảo vật, Mộ lâu chủ có vẻ thích bạc hơn.

Thái tử phù.

Mặc Diễm chấp tay ở sau lưng, mặt bình tĩnh nhìn cảnh vật bên ngoài thư phòng, phía sau có người tức giận nói, "Thái tử điện hạ, Văn Nhân Dịch thật sự càng ngày càng quá đáng, rõ ràng hần cố ý đào một cái hố rồi dụ người nhảy vào."

Mặc Diễm hừ lạnh nói, "Người cho là Bản thái tử không biết sao?"

"Nếu Thái tử điện hạ đã biết, vì sao lại để cho hần thực hiện được?"

Mặc Diễm xoay người lại, nhìn lão giả (ông lão) tóc hoa râm mặt đỏ tía tai, câu môi nói, "Trong lúc thực lực chưa đủ, không nên cứng đối cứng. Kì địch lấy nhược (giã vờ yếu ớt để tập kích đối thủ), để cho địch nhân thả lỏng cảnh giác mới là cách sáng suốt.

Nghe thấy chưa, Văn Nhân Dịch! Ta sẽ không để cho người đắc ý lâu đâu!

"Thái tử điện hạ anh minh."

Hai người lại thương thảo một vài việc, lão giả mới cáo từ, thị vệ vẫn chưa từng tránh mặt mở miệng nói, "Thái tử điện hạ, Càn vương này có thể tin được sao?"

Mặc Diễm cười khẽ một tiếng, đáy mắt hiện lên một tia lệ khí, "Lão thất phu này đã tâm không nhỏ, người cũng sắp bước vào quan tài rồi còn mưu cầu những gì không thuộc về mình, Bản thái tử với lão ta cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi." Ai cũng sẽ không để lộ thực lực của chính mình.

Càn vương Tiêu Vũ là Tiên đế sở phong (ban cho) vương khác họ với hoàng thất, đối với Tiên đế coi như trung thành nhưng từ khi Tiên đế băng hà, Mặc Thiên ngu ngốc vô đạo, Tiêu Vũ cũng bắt đầu có dã tâm.

Thái tử Mặc Diễm có thể hợp tác với Càn vương Tiêu Vũ cũng chỉ vì bọn họ có chung một địch nhân nhưng đó lại là một địch nhân cường đại - Quốc sư đại nhân, Văn Nhân Dịch.

"Thái tử điện hạ, lần này trả giá có phải lớn quá không?" Đó là ba vạn lượng hoàng kim a, không phải là ba ngàn lượng, lại càng không phải là ba trăm lượng!

Vị thị vệ dám nói chính là hộ vệ thân tín của Thái tử điện hạ - Thạch Lâm. Thạch Lâm võ công không tính là cao nhất, mưu lược cũng không quá mức xuất sắc, ưu điểm duy nhất của gã là dám nói.

Tuy rằng thủ đoạn của Thái tử điện hạ tàn nhẫn nhưng cũng không phải không nghe được những lời khó nghe của người chính trực. Ngược lại, hần ta biết rõ những kẻ bên người chỉ biết phụ họa, chuyện đó mới là bất đắc dĩ nhất. Đây cũng là nguyên nhân hần ta trọng dụng Thạch Lâm, hần ta cần một người có gan lên tiếng.

"Ba vạn lượng hoàng kim đúng là làm cho người ta có chút đau lòng, nhưng cũng không phải không có thu hoạch. Nếu Mộ Lư Ly là một người yêu tiền thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều. Lúc này, nàng nuốt ba vạn lượng hoàng kim của Bản thái tử mà lại không làm gì cả, tính ra nàng còn thiếu Bản thái tử một cái nhân tình." Như vậy, nếu lần tới hần ta muốn hợp tác, thế nào Mộ lâu chủ cũng phải nể mặt hần ta vài phần.

Mặc Diễm không khỏi ngoéo môi một cái. Tiền của hần ta cũng không phải nuốt dễ dàng như vậy, đã nhận tiền, nhất định phải trả giá.

Hần ta vốn định hợp tác với Thương Ngao nhưng người này quá mức chính trực, lại đặt an nguy của Võ lâm lên hàng đầu, kiên quyết không chịu nhúng tay vào việc của triều đình. Cho nên, hần ta mới nhìn đến Mộ Lư Ly, lại phát hiện Mộ Lư Ly rất có tiền đồ, đó là chuyện tốt với hần ta. Hơn nữa, Mộ Lư Ly hình như không được hoà thuận với Văn Nhân Dịch lắm, tất cả đều có lợi với hần ta.

Dù có bị tổn thất ba vạn lượng hoàng kim đi chăng nữa, Thái tử điện hạ cũng không tức giận chút nào. Hiện tại, hần ta đang suy nghĩ làm sao để nhanh một chút gặp mặt Mộ Lư Ly.

"Bên Vân quý phi có tin gì mới?"

Mặc Diễm đối với đối thủ Văn Nhân Dịch này khá là xem trọng. Cho nên, chỉ cần là những người có liên quan đến hần, hần ta đều phải xem chừng. Vì Vân quý phi này cũng có thể xem như là người rất trọng yếu.

"Vừa mới nhận được tin tức của ám vệ, gã sai vặt bên người Văn Nhân Dịch đến Vân Thiên cung."

Vân Thiên cung là cung Mặc Thiên ban cho Liễu Vân Sương. Cung của phi tần lại có thể lấy tên của Đế vương, có thể thấy được mức độ sủng ái của Liễu Vân Sương.

Nghe vậy, Mặc Diễm không khỏi cười lạnh một tiếng. Cũng chỉ có Liễu Vân Sương mới có can đảm như vậy, dám công khai xếp cơ sở ngầm vào bên cạnh Văn Nhân Dịch. Hần ta không tin Văn Nhân Dịch không biết nhưng Quốc sư đại nhân đối với vị Vân quý phi dễ dàng tha thứ giống như không có giới hạn. Hần ta thật muốn nhìn xem, Liễu Vân Sương làm đến trình độ nào thì mới có thể làm cho Quốc sư đại nhân trở mặt.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chương 17: Kẻ Thù? Tình Nhân?

Lúc này, trong Vân Thiên cung.

Vân quý phi một thân phục sức quý giá nằm nghiêng trên nhuyễn tháp, nhắm mắt dưỡng thần. Cung nữ bên cạnh cẩn thận hầu hạ, rất sợ sẽ quấy rầy ả, không dám gây ra bất kỳ tiếng động nào, ngay cả hô hấp cũng nhẹ nhàng.

Liễu Vân Sương quả là mỹ nhân hàng thật giá thật (lời của tác giả). Dung mạo diễm lệ, xinh đẹp động lòng người. Mũi thẳng, môi đỏ mọng, da trắng như tuyết, mỗi một tác đều hoàn mỹ. Một thân áo bào đẹp đẽ cũng không cách nào che được dáng người lung linh đó, khó trách lại được sủng ái như vậy.

Ả nhẹ nhàng khoát tay áo, cung nữ phúc thân, lẳng lặng lui ra ngoài.

Lúc này, Vân quý phi mới trợn mắt nhìn về phía Tiểu Tam nhi đang cúi đầu, nhũ mày nói, "Hần thật sự bé Mộ Lư Ly kia, còn hôn nàng?" Trong giọng nói mang theo một tia hờn giận nhưng càng nhiều là áp lực, làm cho người ta không dò xét được cảm xúc của ả.

Mỹ nhân nhũ mày, thật khiến cho người khác thương xót nhưng Tiểu Tam nhi vẫn cúi đầu như trước, không dám nhìn loạn, nghiêm cẩn đáp, "Nô tài không dám bịa đặt."

Phượng mâu Vân quý phi mị mị, rõ ràng là biểu tình hờn giận nhưng cũng phong tình vô hạn, đôi mắt đó tựa hồ muốn câu linh hồn nhỏ bé của người ta ra.

Đột nhiên, cung nữ bẩm báo, "Quý phi nương nương, Quốc sư đại nhân cầu kiến."

Vân quý phi thu hồi biểu tình hờn giận, nói với Tiểu Tam nhi, "Người lui xuống trước đi!"

"Nô tài cáo lui." Tiểu Tam nhi dĩ nhiên không dám ở lại nơi này. Nếu bị Quốc sư đại nhân phát hiện gã ta là người của Vân quý phi, gã ta thật sự không dám nghĩ đến kết cục của bản thân.

Sau khi Tiểu Tam nhi rời đi, Vân quý phi mới mở miệng, "Để cho Quốc sư đại nhân vào đi!"

Văn Nhân Dịch vừa vào liền mở miệng nói, "Thần cô phụ tín nhiệm của Quý phi nương nương, không tìm được Huyết tợ phi thủy vòng tay, thỉnh nương nương giáng tội." Tuy trong miệng nói vậy nhưng lại không hề có một chút tư thái nhận tội, chỉ đứng ở đó, thậm chí cũng không hành lễ, tuy rằng ngữ khí ôn hoà nhưng lại không hề yếu ớt chút nào, thậm chí còn có vẻ cường thế.

Nhưng mà, điều này cũng không kỳ lạ chút nào. Cho dù là nhìn thấy Mặc Thiên, Quốc sư đại nhân cũng không cần hành lễ, Văn quý phi có được sủng ái như thế nào đi chăng nữa thì chỉ là một vị phi tử mà thôi, không thể lớn hơn Mặc Thiên được.

Không biết Văn quý phi có phải bị thái độ của hần chộc giận hay không, lập tức ném chén trà vừa mới dâng lên tới bên cạnh chân hần, cả giận nói, "Văn Nhân Dịch, ngươi cho rằng Bản cung sẽ không dám giáng tội ngươi sao?"

Văn Nhân Dịch mắt cũng không nâng một chút, vẫn vững vàng đứng ở đó, thoát nhìn rất quy củ nhưng sự cao quý từ trong xương làm cho người ta lại không chắc hần có thật như thế không, giương mắt nhìn về phía Văn quý phi đang tức giận, Văn Nhân Dịch thản nhiên mở miệng nói, "Thần không dám."

"Không dám?" Văn quý phi cười lạnh nói, "Trên đời này còn chuyện gì mà ngươi không dám làm sao?" Cũng không biết nghĩ đến chuyện gì, phượng mâu hiện lên một tia thống hận.

Văn Nhân Dịch không thềm nhắc lại, trong lòng Văn quý phi tức giận càng sâu nhưng không có thất thố nữa. Tay vuốt vuốt ngực, dần dần bình tĩnh trở lại, mở miệng nói, "Nghe nói quan hệ giữa ngươi và vị Mộ lâu chủ kia cũng không tồi?"

Chỉ một cái chớp mắt liền có thể khôi phục sự tôn quý bình thường, vị Văn quý phi này không hề đơn giản chút nào.

Nghe nói như thế, mắt Văn Nhân Dịch rũ xuống hiện lên một tia ánh sáng, "Quý phi nương nương nói đùa. Tuy rằng thần có hợp tác một lần với Mộ lâu chủ để tìm Huyết tợ phi thủy vòng tay nhưng kết quả lại không được như ý. Lạc Tiên lâu nhận vận lượng hoàng kim của thần nhưng lại không tìm được Huyết tợ phi thủy vòng tay, lại không chịu trả lại tiền, quả thực chính là hành vi của thổ phỉ." Năm chữ cuối cùng được nói xong, giọng nói của hần tựa hồ mang theo mỉm cười lại giống như tức giận, làm cho người ta không tài nào phân biệt được.

Văn quý phi hí mắt nhìn hần, từ chối cho ý kiến, "Phải không? Bản cung lại nghe nói Quốc sư đại nhân có mỹ nhân trong ngực vui đến nỗi quên cả trời đất?"

Ánh mắt Văn Nhân Dịch chợt loé, bất đắc dĩ nói, "Quý phi nương nương là nghe ai nói? Bởi vì chuyện ba năm trước đây mà dung mạo của Mộ lâu chủ đã bị huỷ, làm sao có thể là mỹ nhân? Huống hồ, tính tình của Mộ lâu chủ đó..."

Có đẹp hay không, tự hần biết là tốt rồi. Tính tình ư? Hần cảm thấy rất hợp khẩu vị.

"Xem ra Quốc sư đại nhân thực có ý kiến với Mộ lâu chủ?"

Văn Nhân Dịch thở dài nói, "Thần bị Mộ lâu chủ tra tấn thành như vậy, nếu nói không có ý kiến thì quá dối trá."

Kỳ thật, Văn quý phi đã sớm chú ý đến cảm không hề hoàn mỹ của hần, nhưng lại vội vàng tức giận, chưa kịp hỏi, cũng chưa nhìn kỹ. Lúc này, nhìn kỹ lại thì phát hiện có chút thâm, nhú nhú mảy, ngữ khí cũng nhu hoà một ít, "Mặt bị sao vậy?"

Lời này mang theo sự quan tâm không hề che dấu, lúc trước rõ ràng còn giống như kẻ thù, bây giờ lại giống tình nhân rồi.

Quốc sư đại nhân vẫn như trước, thản nhiên nói, "Chỉ bị Mộ lâu chủ hạ độc mà thôi, không có gì đáng ngại."

Văn quý phi không khỏi nhú mảy, "Mộ lâu chủ này rất bừa hần?"

Văn Nhân Dịch cười nói, "Nữ tử bị huỷ dung mạo, tính khí dĩ nhiên thất thường. Bất quá, nếu sau này ai cưới nàng, chỉ sợ cũng không được yên ổn."

"Phải không?" Văn quý phi đùa nghịch vòng ngọc trên cổ tay, như có điều suy nghĩ, tùy ý phun ra hai chữ mang theo ý vị thâm trường.

Văn Nhân Dịch tựa hồ không nghe thấy, mắt xem mũi, mũi nhìn tâm, không hề phản ứng.

"Hoàng Thượng giá lâm..."

Theo tiếng hô to này, Mặc Thiên một thân long bào đi đến. Tuy rằng Mặc Thiên còn chưa đến năm mươi tuổi nhưng hai mắt đã phù thũng, cước bộ lão đảo, vừa nhìn đã biết là do mệt mỏi quá độ, ánh mắt dần dần nhìn đến Văn quý phi không dứt ra được.

"Ái phi..." Mặc Thiên trực tiếp ngồi xuống nhuyễn tháp, một tay kéo Văn quý phi vào lòng, tay còn lại niết trước ngực mềm mại của ả, bộ dáng giống như khó dẫn lòng được.

"Ân..." Văn quý phi khinh ngâm ra tiếng, thân hình mềm mại không xương tựa vào người ông ta, không thuận theo xoay xoay người, mị thanh nói, "Hoàng Thượng, Quốc sư đại nhân còn đang ở đây!"

Nói xong, phượng nhãn câu nhãn nhìn về phía Văn Nhân Dịch đang cụp mắt, khoé miệng gọi lên nụ cười không thiện ý, thân mình càng sát vào trong lòng Mặc Thiên, bàn tay mềm xoa xoa ngực Mặc Thiên, chậm rãi phác thảo, làm cho hần của Mặc Thiên suýt chút nữa bay ra.

Mặc Thiên đang khó dẫn lòng được, một bàn tay đã thò vào trong y bào của Văn quý phi, nghe xong lời nói của Văn quý phi mới phát hiện Văn Nhân Dịch đang đứng bên cạnh, thấy bên cạnh chân hần có mảnh vỡ của chén trà, không khỏi nhú mảy nói, "Quốc sư lại chộc giận ái phi?"

Văn Nhân Dịch không nói gì, thái độ của hần với Mặc Thiên lạnh nhạt hơn nhiều so với Văn quý phi.

Vân quý phi thở hắt hắt, mở miệng nói, "Cũng không hẳn. Huyết tơ phi thủy vòng tay Hoàng Thượng ban cho thần thiếp bị trộm, thần thiếp để cho Quốc sư đại nhân tìm về, kết quả Quốc sư đại nhân lại cô phụ tín nhiệm của thần thiếp." Nói xong, nhún mày, vẻ mặt mất hứng.

Mặc Thiên vội vàng vỗ về ả, "Ái phi đừng tức giận, không phải chỉ là Huyết tơ phi thủy vòng tay thôi sao? Nếu đã bị mất thì thôi, trẫm ban bảo bối khác cho nàng."

Nghe vậy, Vân quý phi nở nụ cười, dựa sát vào lòng Mặc Thiên, mềm mại đáng yêu nói, "Vẫn là Hoàng Thượng tốt với thần thiếp. Nhưng mà, Quốc sư đại nhân không hoàn thành chuyện thần thiếp giao cho, có phải nên bị trách phạt hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 18: Hoàng Thượng Ban Hôn Ồ_Ồ

Mặc Thiên nhìn Văn Nhân Dịch, có chút do dự hỏi, "Ái phi muốn phạt Quốc sư như thế nào?" Ông ta có thể thanh nhàn (thanh thân + an nhàn) như thế hoàn toàn là nhờ vào Văn Nhân Dịch giúp ông ta xử lý quốc sự nhưng mỹ nhân tức giận, dĩ nhiên là muốn ả người giận.

Vân quý phi liếc mắt nhìn về phía Văn Nhân Dịch vẫn thờ ơ như trước, đáy mắt xẹt qua một tia tức giận, loé lên rồi biến mất ngay, mở miệng vẫn là thanh âm mềm mại đến tận xương, "Nghe nói Lâu chủ của Lạc Tiên lâu - Mộ Lưu Ly giúp đỡ Quốc sư đại nhân không ít, Mộ lâu chủ còn đồng bệnh tương liên với Quốc sư đại nhân - đều bị huỷ dung mạo. Nữ tử không có dung mạo rất khó gả vào gia đình tốt, không bằng để cho Quốc sư đại nhân thú Mộ lâu chủ kia. Đây cũng là ban ân huệ cho Mộ lâu chủ, trừng phạt Quốc sư đại nhân. Và lại, Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ cũng coi như tuyệt phối, chỉ bằng Hoàng Thượng thành toàn cho bọn họ?"

Chuyện Văn Nhân Dịch bị huỷ dung không thoát được can hệ với Vân quý phi. Bây giờ, Vân quý phi lại nói ra lời như vậy cũng chẳng khác nào xát muối vào vết thương của Quốc sư đại nhân. Hơn nữa, quan hệ của hai người (Vân quý phi và Quốc sư) làm cho người ta đoán không ra. Nếu Quốc sư đại nhân thật sự có cảm tình với Vân quý phi, tận tay giao hán cho nữ nhân khác quả thật là hành vi thương tổn hán rất lớn. Tuy rằng ả nói là ban ân huệ cho Mộ Lưu Ly nhưng trong lời nói tất cả đều là khinh thường, không khác gì bố thí, cũng không quản Mộ lâu chủ có nguyện ý hay không. Nữ tử đều rất coi trọng dung mạo, đối với nữ tử bị huỷ dung mà nói, dung mạo là điều tối kỵ, ả lại thần nhiên nói ra như thế, dường như muốn cho thế nhân đều biết.

Ả nói Quốc sư đại nhân cùng với Mộ lâu chủ là tuyệt phối, chẳng phải là đang nhắc nhở Quốc sư đại nhân rằng, dung mạo của hán bị huỷ đi, dĩ nhiên chỉ có thể thú (cưới) một vô diễm nữ nhân (nữ nhân bị huỷ dung mạo)? Đây rõ ràng là nhục nhả.

Mặc dù dung mạo của Quốc sư đại nhân bị huỷ nhưng thân phận tôn quý khó ai sánh bằng, bây giờ lại bị ép buộc thú một vô diễm nữ tử. Chỉ cần Văn Nhân Dịch là người biết suy nghĩ thì dĩ nhiên sẽ cảm thấy không cam lòng, nếu không có hán, Mộ lâu chủ sẽ gả cho người khác.

Một kẻ này của Vân quý phi có thể nói là vô cùng thâm độc.

Vân quý phi gây phiền toái cho Quốc sư đại nhân cũng không phải là lần một lần hai. Trong dĩ vãng, Văn Nhân Dịch đều trầm mặc chống đỡ nhưng lần này tựa hồ Quốc sư đại nhân đã bị tổn thương. Tuy rằng hán không nói gì nhưng ánh mắt nhìn Vân quý phi nhiều hơn một chút lãnh ý.

Vân quý phi nhìn thấy mắt của hán mang lãnh ý, cười càng thêm quyến rũ, mở miệng nói, "Như thế nào? Quốc sư đại nhân không muốn?" Đáo mắt nhìn về phía Mặc Thiên, Vân quý phi lại nũng nịu nói, "Thần thiếp nghe nói Lạc Tiên lâu đứng đầu chính đạo trong giang hồ. Nếu Quốc sư đại nhân thú Mộ lâu chủ thì Hoàng Thượng có thể mượn sức của đại thế lực này trong giang hồ. Thần thiếp hoàn toàn là vì Hoàng Thượng suy nghĩ mà thôi, chẳng phải Quốc sư đại nhân nên lấy công chuộc tội sao?"

Tuy trong miệng nói như thế nhưng trong lòng ả ta rất rõ ràng. Mộ lâu chủ hạ độc Quốc sư đại nhân dĩ nhiên là không muốn gặp hán. Hơn nữa, có thể làm cho Quốc sư đại nhân trúng chiêu, Mộ Lưu Ly này rất có bản lĩnh, người như vậy làm sao dễ dàng khuất phục?

Hiển nhiên Quốc sư đại nhân cũng không phải rất xem trọng vị Mộ lâu chủ kia. Mặc dù Tiểu Tam nhi đã tình báo nhưng ả cũng không tin Văn Nhân Dịch có ý với vô diễm nữ nhân kia. Huống hồ, Văn Nhân Dịch lại là một người rất kiêu ngạo, chịu thiệt trên tay Mộ lâu chủ thì nhất định sẽ trả lại. Hai người không vừa mắt nhau thì làm sao có thể chung sống hoà bình?

Không phải Quốc sư đại nhân nói ai thú Mộ lâu chủ thì sẽ không được yên ổn sao? ả lại muốn nhìn phủ Quốc sư náo nhiệt một phen.

Tốt nhất là vợ chồng đấu đến mức lưỡng bại câu thương (hai bên đều bị thương) đi!

Mặc Thiên ôm Vân quý phi, cao hứng hỏi, "Ái phi quả nhiên thông minh. Quốc sư, người có ý kiến gì không?"

Văn Nhân Dịch liếc mắt nhìn về phía Vân quý phi một cái, cuối cùng rũ mắt xuống, "Nếu Quý phi nương nương đã mở miệng, thần không dám không tuân theo."

Vân quý phi nhìn Văn Nhân Dịch khuất phục, cười lạnh trong lòng. Văn Nhân Dịch, những gì ngươi nợ ta cũng không phải dễ dàng trả hết như vậy!

Quốc sư đại nhân tựa hồ còn muốn giẫy dụa, nói với Mặc Thiên, "Hoàng Thượng, Mộ lâu chủ là nữ tử tốt, chỉ sợ nàng sẽ chường mất thần."

Đĩ nhiên Vân quý phi sẽ không bỏ qua cho hắn như thế, nhú mày nói, "Quốc sư đại nhân không cần xem nhẹ bản thân. Đôi mắt khắp Mặc Lạc quốc cũng ít có nam tử tôn quý như người vậy. Lại nói, đây là ân điển Hoàng Thượng ban cho, Mộ lâu chủ dám không đáp ứng? Hoàng Thượng, người nói có phải không?"

Mặc Thiên vội vàng đáp, "Ái phi nói đúng, trăm ban hôn, Mộ lâu chủ đó dám không đáp ứng nghĩa là kháng chỉ."

Vân Nhân Dịch vẫn chưa hết hy vọng, nhắc nhở, "Hoàng Thượng, hiện nay Lạc Tiên lâu là thế lực lớn trong giang hồ, quá mức cường ngạnh chỉ sợ không tốt."

Tuy rằng Mặc Thiên vô năng nhưng ngồi trên ngôi vị Hoàng đế thì không cho phép ai xúc phạm đến uy quyền của ông ta, nghe xong lời nói của Vân Nhân Dịch, Mặc Thiên liền nổi giận, "Quốc sư nói gì vậy? Chỉ cần là trong thiên hạ này thì đều là đất của Vua, chẳng lẽ người trong giang hồ thì không phải là con dân của Trẫm sao? Được Trẫm ban hôn là vinh dự của Mộ Lưu Ly, chẳng lẽ Mộ Lưu Ly muốn kháng chỉ sao?"

Vân quý phi vội vàng vuốt vuốt ngực của ông ta, ôn nhu khuyên nhủ, "Hoàng Thượng, đừng nóng giận. Quốc sư đại nhân chỉ đoán mà thôi, biết đâu Mộ lâu chủ đã sớm coi trọng Quốc sư đại nhân!"

Con giận của Mặc Thiên còn chưa tiêu, hừ lạnh một tiếng, lập tức viết thánh chỉ, còn triệu Đại tướng quân vào cung gấp.

Đột nhiên bị triệu vào cung, Tập Càng có chút không hiểu. Phải biết rằng, Mặc Thiên chưa bao giờ quan tâm quốc sự, lần triệu kiến triều thần gần nhất cũng không biết là khi nào.

Thấy Quốc sư đại nhân cũng đang ở đây, tâm của Tập Càng cũng được thả xuống dưới, quy củ hành lễ.

Mặc Thiên bình tĩnh hạ lệnh, "Tập khanh, người đi một chuyến tới Lạc Tiên lâu truyền thánh chỉ. Nhớ mang theo nhiều binh lính, vây Lạc Tiên lâu cho ta. Trước khi thành hôn, một con ruồi cũng không được để lọt!" Thực hiển nhiên, Hoàng Thượng đã bị chọc giận, muốn ra oai.

Tập Càng như lọt vào sương mù. Ai muốn thành thân, còn phải phái binh gác? Lạc Tiên lâu không phải là thế lực giang hồ sao? Chẳng lẽ Lạc Tiên lâu đang làm đại sự gì?

Không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, Tập Càng đành phải không dấu vết nhìn về phía Quốc sư đại nhân. Thấy Quốc sư đại nhân gật đầu một cái, Tập Càng mới lĩnh mệnh, mang thánh chỉ đi.

Sau khi Tập Càng đi rồi, Mặc Thiên lại nhìn về phía Vân Nhân Dịch, nhú mày nói, "Quốc sư, người cũng ngoan ngoãn cho Trẫm. Nếu thành thân không xong, người cũng đừng làm Quốc sư nữa!"

Đã đến bước này, bằng mọi cách ông ta phải để Quốc sư đại nhân thú Mộ lâu chủ về nhà.

Nghe xong lời nói của Mặc Thiên, trong lòng Vân quý phi không khỏi cười lạnh. Mặc Thiên này đúng là đồ ngu ngốc, ông ta nghĩ ông ta nói không cho Vân Nhân Dịch làm Quốc sư thì sẽ được sao? Hoàng đế như ông ta, chỉ sợ một câu nói của Vân Nhân Dịch đã có thể quyết định được vận mệnh của lão.

Sở dĩ đến bây giờ ông ta còn có thể làm Hoàng đế để cũng chỉ vì Vân Nhân Dịch còn bận tâm về ả mà thôi.

Ả ta mượn sức của Mặc Thiên để tạo áp lực cho Vân Nhân Dịch chỉ là hình thức thôi. Nếu nói cho đúng thì, Vân Nhân Dịch khuất phục trước ả chứ không phải Mặc Thiên.

"Thần, tuân chỉ."

Phân phó xong mọi việc, Mặc Thiên cũng tạm thời tiêu khí, lại bắt đầu thêm nhỏ dãi thân hình mê người của Vân quý phi. Vân Nhân Dịch thức thời cáo lui, Mặc Thiên phía sau đã chờ không kịp, nhanh nhẹn rút đi y phục của Vân quý phi.

Nghe tiếng rên rỉ khoa trương của Vân quý phi, khe miệng của Vân Nhân Dịch không khỏi giờ lên, đáy mắt đều mang theo ý cười, làm gì còn có bộ dáng không cam lòng như lúc nãy?

Ai thiết kế ả? Ai trúng kế của ai, ai mà biết được?

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Chương 19: Mộ Lâu Chủ Cảnh Cáo

Đại tướng quân mang binh truyền chỉ cũng không phải là việc nhỏ, Mặc Diễm nhận được tin tức, không bình tĩnh hỏi, "Ban hôn?"

"Đúng vậy Thái tử điện hạ, Tập tướng quân đã mang binh mã tới Lạc Tiên lâu. Thái độ của Hoàng Thượng lần này thập phần cường ngạnh."

Mặc Diễm cá giận nói, "Thái độ của Hoàng Thượng thập phần cường ngạnh? Nếu Văn Nhân Dịch không muốn, thái độ của Hoàng Thượng cũng chỉ là cái rắm!"

Thực hiển nhiên, Thái tử điện hạ rất tức giận nên mới có thể nói ra lời khiếm nhã như thế.

Kỳ thật, điều này cũng không thể trách hần ta được. Hần ta vốn định tìm thời gian để nói chuyện với Mộ Lưu Ly, nếu hợp tác không thành liền thú Mộ Lưu Ly, cho nàng danh phận Trắc phi. Đến lúc đó, Lạc Tiên lâu dĩ nhiên sẽ thành vật sở hữu của hần ta, so với hợp tác thì đáng tin cậy hơn nhiều, lại không ngờ rằng Văn Nhân Dịch động tác lại nhanh nhẹn như vậy.

Bây giờ, Văn Nhân Dịch đã rất khó đã động được, nếu hần thuyết phục được Lạc Tiên lâu, hậu quả...

"Thái tử điện hạ, chuyện lần này là do Văn quý phi kiên trì. Hơn nữa, Quốc sư đại nhân vừa mới ra khỏi Vân Thiên cung liền đá một thái giám ngã lăn quay, thoát nhìn rất tức giận, hần là cũng không tình nguyện."

Hai mắt Mặc Diễm híp lại, "Người nói đây là chuyện Liễu Văn Sương làm ra?"

"Theo Âm vệ hồi báo, việc này là do Văn quý phi đề xuất. Quốc sư đại nhân luôn muốn cự tuyệt nhưng bởi vì Văn quý phi kiên trì nên mới thoả hiệp. Hoàng Thượng lập tức hạ thánh chỉ, còn lệnh cho Tập tướng quân mang binh vây Lạc Tiên lâu, trước ngày thành hôn, một con ruồi cũng không được để lọt."

Mặc Diễm nhũ mày suy nghĩ nửa ngày trời, cũng không biết Liễu Văn Sương lại phát rồ cái gì. Điều nghe nói, lòng của nữ nhân tựa như mò kim đáy bể - quả thật là như vậy. Hần ta nhìn ra được, tuy rằng Liễu Văn Sương khắp nơi gây phiền toái cho Văn Nhân Dịch nhưng vẫn có cảm tình với hần. Nữ nhân ái mộ Văn Nhân Dịch chẳng phải cũng bị á gây phiền toái sao? Sao bây giờ á lại muốn cấp một nữ nhân cho Văn Nhân Dịch, rốt cuộc Liễu Văn Sương đang có chủ ý gì?

Bất quá, địch ý Liễu Văn Sương đối với Văn Nhân Dịch ngang ngửa với tình ý, á sẽ không hảo tâm đến mức sẽ cho Văn Nhân Dịch sự trợ giúp mới đúng. Xem ra, chuyện này cần phải quan sát trước đã. Dù sao, ban hôn cũng không phải lập tức thành thân.

Trong khi Thái tử điện hạ đang dò đoán ý tưởng của Văn quý phi, thánh chỉ đã tới Lạc Tiên lâu.

Trong đại sảnh, Mộ lâu chủ ngồi ở ghế chủ vị, nhìn vị đại tướng quân phía dưới kia, thái độ thập phần lãnh đạm.

Sắc mặt Tập Càng có chút khó coi, rốt cuộc hiểu được vì sao Hoàng Thượng muốn lão mang binh đến đây. Vị Mộ lâu chủ này thật sự là không xem ai ra gì, dám không tiếp thánh chỉ, đây là coi rể hoàng quyền (quyền lực của hoàng thất)!

Trong lòng Mộ Lưu Ly cũng rất hờn giận. Từ trước đến nay, Lạc Tiên lâu không có dính dáng gì đến triều đình, sau khi Quốc sư đại nhân tìm tới liền xuất hiện tình huống bị bao vây. Còn có thánh chỉ gì đó, vừa nhìn đã biết là không có chuyện tốt đẹp gì.

Mặc kệ chuyện này có liên quan đến Quốc sư đại nhân hay không, nàng đều tính sổ trên đầu hần.

"Mộ lâu chủ, thỉnh tiếp chỉ!" Tập Càng lại lên tiếng, ngữ khí không còn hữu hảo như trước.

Mộ Lưu Ly giương mắt nhìn về phía lão một chút, ném một ánh mắt cho Thiên Liễm. Tay Thiên Liễm vừa động, tơ bạc bay ra, trực tiếp cuộn thánh chỉ, ngón tay khẽ động một chút, thánh chỉ liền bay tới nàng ấy.

Thiên Liễm nhẹ nhàng tiếp được thánh chỉ, đưa cho Mộ Lưu Ly. Sau khi Mộ Lưu Ly đọc xong, sắc mặt lập tức thay đổi.

Mặc dù cách một lớp khăn che mặt nhưng người trong đại sảnh đều có thể cảm giác được hơi thở lạnh giá trên người nàng.

Một lát sau, Mộ Lưu Ly mới tùy ý ném thánh chỉ lên bàn, lãnh đạm mở miệng, "Thánh chỉ đã tiếp, Tập tướng quân có thể trở về. Thuận tiện chuyển lời của Bản lâu chủ đến Quốc sư đại nhân, nếu không muốn nội bộ mâu thuẫn, hần biết nên làm thế nào rồi đó."

Ngữ khí vẫn đạm mạc như trước, nhưng khi nói đến bốn chữ Quốc sư đại nhân, tựa hồ có điểm nghiêng răng nghiêng lợi.

Không thể trách Mộ lâu chủ không có thái độ hữu hảo với Quốc sư đại nhân, Quốc sư đại nhân thật sự là rất đáng giận. Lần đầu tiên gặp mặt, uy hiếp Mộ lâu chủ, buổi tối còn chiếm tiện nghi của Mộ lâu chủ. Ngày thứ hai, lại xuất hiện thánh chỉ ban hôn, nếu còn tiếp tục, không biết chuyện gì đang đợi nàng đâu!

Đối với Mộ lâu chủ, Quốc sư đại nhân là tuệ tinh (sao chổi). Hần vừa xuất hiện, phiền phức liền lũ lượt kéo tới, đã vậy, còn tự tay hần gây ra.

"Bản tướng quân phụng mệnh tuyên chỉ, đồng thời cũng phụ trách an toàn của Lạc Tiên lâu. Trước ngày thành hôn, tạm thời không cho người ngoài tiến vào Lạc Tiên lâu. Lời của Mộ lâu chủ, bản tướng quân nhất định sẽ truyền tới Quốc sư đại nhân."

Ngữ khí của Tập Càng có chút cường ngạnh, hần là còn đề ý tới thái độ của Mộ lâu chủ lúc trước nhưng lão cũng không dám làm ra chuyện quá khích

gi. Bởi vì lão là người của Quốc sư đại nhân, mặc dù trong lòng không vui cũng không hưng sư động chúng (giống trống khua chiêng) đòi lại mặt mũi cho Mặc Thiên. (Nhạc Dao: Cảm thấy nhân vật trong truyện có vẻ hơi đại nghịch bất đạo? Máy người chức cao hơn mà toàn gọi thẳng tên..)

Kỳ thật, lão ta đến bây giờ còn chưa rõ ràng lắm, ai sẽ thành hôn với ai a? Bởi vì lão còn chưa kịp xem thánh chỉ đâu. Bất quá, thánh chỉ này cấp cho Mộ lâu chủ, tân nương chắc là nàng.

Xem ra, Mộ lâu chủ có ý kiến với hôn lễ này nhưng Quốc sư đại nhân đã đồng ý để lão mang binh thủ tại đây. Và lại, Hoàng Thượng đã ban hôn, mặc kệ Mộ lâu chủ có cao hứng hay không đều phải gả.

Sau khi Tập Càng vừa nói xong, Thiên Liễm nhú nhú mày, nghĩ thâm triều đình thật sự quá bá đạo, khó trách Mộ lâu chủ không thích dính dáng đến người trong triều đình.

Bích Tiêu vừa nhìn thánh chỉ vừa suy nghĩ, thời điểm Lâu chủ nói đến Quốc sư hình như không được bình tĩnh lắm? Không phải chỉ ban hôn thôi sao? Nếu Lâu chủ không muốn, ai có thể ép nàng thành thân chứ? Lâu chủ lại vì loại chuyện này mà lại tức giận, thật sự là rất bất thường.

Tuy rằng thái độ của Mộ lâu chủ có chút dị thường với Quốc sư đại nhân nhưng vẫn vẫn đậm phong kinh với người khác. Đối với thái độ không chút nào hữu hảo của Tập Càng, nàng vẫn không tức giận, thản nhiên nói, "Vệ thành Tập tướng quân đừng đi vào phạm vi của Lạc Tiên lâu, tránh tạo ra hiểu lầm không cần thiết."

Tập Càng nhú nhú mày nhưng cũng không nói gì thêm. Lão chỉ phụng mệnh không cho người của Lạc Tiên lâu đi ra ngoài, đóng binh ở bên ngoài là tốt rồi.

Tập Càng vừa ra khỏi Lạc Tiên lâu liền ra lệnh cho thuộc hạ xốc lại tinh thần. Tuy rằng lão là người trong triều đình nhưng cũng không dám xem thường người trong giang hồ, huống chi, đây còn là Lạc Tiên lâu đứng đầu chính đạo.

Nhưng lão chưa nói được hai câu, chung quanh Lạc Tiên lâu đột nhiên xuất hiện một đám sương mù. Lầu các vừa mới đây lại đột nhiên mờ mờ ảo ảo, rõ ràng ngay tại trước mắt nhưng lại xa tận chân trời, khó nhận biết được.

Tập Càng không khỏi ngẩn ra, đây là trận pháp!

Trận pháp của Lạc Tiên lâu rất giống với trận pháp bình thường. Người bên ngoài muốn đi vào khó tựa lên trời, người bên trong mà đi ra, không biết binh lính có chống đỡ được hay không.

Tập Càng cho người đi phủ Quốc sư một chuyến, bẩm báo tình hình ở đây sẵn tiện truyền lời của Mộ lâu chủ. Tuy rằng Mặc Thiên phái lão ta đến nhưng lão lại muốn Quốc sư đại nhân hạ lệnh.

Đương nhiên, chỉ sợ Mặc Thiên cũng không biết nên hạ lệnh cho lão như thế nào.

Văn Nhân Dịch nghe lời cảnh cáo của Mộ lâu chủ, sờ sờ cằm đã khôi phục lại như ban đầu, cười rất sung sướng.

Cũng may, Mộ lâu chủ không thấy bộ dáng sung sướng của hắn. Nếu không, khẳng định sẽ không nhẹ nhàng như hôm qua.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 20: Gặp Lại Ở Phòng Tắm

Một ngày bình thần trôi qua.

Quốc sư đại nhân cái gì cũng không có làm, thậm chí ngay cả cửa trước cũng không ra, lâm triều cũng không đi. Ai bảo nhà người ta sắp có đại hôn, chẳng lẽ còn không được nghỉ ngơi vài ngày sao? Huống hồ, Quốc sư đại nhân cũng không vào triều sớm, mọi người tập mãi cũng thành thói quen.

Trong phủ Quốc sư đã bắt đầu chuẩn bị đại hôn nhưng Quốc sư đại nhân một chút cũng không quan tâm, tựa hồ không mong chờ hôn lễ này, chuyện gì cũng giao cho thuộc hạ phụ trách.

Nhưng mà, Hoàng Thượng ban hôn, dĩ nhiên phải phô trương. Phủ Quốc sư ngoại trừ Quốc sư đại nhân thờ ơ, những người khác đều bận tới mất tới mũi. Nơi nơi trong phủ đều ngập tràn vui mừng.

Mặc Thiên trong con phần nộ hạ thánh chỉ, hôn kỳ là ba ngày sau, thời gian thập phần chật chội. Hiện tại đã trôi qua một ngày, chỉ còn thời gian hai ngày thôi.

Mộ Lưu Ly đợi Quốc sư đại nhân cả một ngày để giải quyết chuyện này nhưng cũng không thấy Quốc sư đại nhân xuất hiện. Quốc sư đại nhân vốn không định giải quyết, hắn đã cố hết sức để làm cho Mặc Thiên ban thánh chỉ, há có đạo lý thu hồi lại?

Mộ Lưu Ly cũng không kiên nhẫn ngồi đợi. Xem ra, Quốc sư đại nhân căn bản không đem cảnh cáo của nàng để ở trong lòng.

Lạc Tiên lâu.

Trong đại sảnh, Yến Kinh Thiên đột nhiên phun một ngụm trà ra, ho khan hơn nửa ngày mới ngừng ho. Với Mộ Lưu Ly, thất thanh quát, "Đề ta đi phủ Quốc sư làm việc này? Không được!"

Thấy vẻ mặt của Bích Tiêu không tốt lắm, Yến Kinh Thiên đau khổ nói, "Lâu chủ, người đây không phải là kêu ta đi chết sao? Người không biết sư huynh của ta đáng sợ thế nào đâu. Trước đây, ta thực thích hắn, mỗi lần ta bị sư phụ phạt, đều là hắn cầu tình giúp ta, ta cảm kích hắn thật nhiều năm. Sau đó, ta mới phát hiện, ta bị sư phụ phạt đều do hắn cáo trạng. Bản lĩnh của người gian ác là người bị hắn bán còn vui vẻ giúp hắn đêm tiền, tuyệt không thể trừu chọc!"

Mộ lâu chủ liếc mắt nhìn gã, ôn hoà nói, "Là do người ngốc." Vừa nhìn Văn Nhân Dịch đã biết là người giả dối, cư nhiên lại đem hắn thành người tốt như vậy.

Yến Kinh Thiên sắc mặt cứng đờ, lòng đầy ai oán, khó trách người gian ác thực coi trọng Mộ lâu chủ. Quả nhiên, người một nhà sẽ vào chung nhà mà. Lúc trước, gã phát hiện ra mình đã nhìn nhầm hồ ly thành người tốt, tìm người gian ác lý luận, người gian ác cũng ôn hoà nói bốn chữ này với gã, làm gã suýt hộc máu tại chỗ.

Mộ lâu chủ không nhìn gã đang ai oán, mở miệng nói, "Hiện tại, người là người của Lạc Tiên lâu, mọi việc đều phải phục tùng mệnh lệnh của ta. Nếu không, ngôi miếu nhỏ Lạc Tiên lâu cũng không cung nghênh nổi Đại Phật người, Bản lâu chủ chỉ có thể đem người trả lại cho Quốc sư đại nhân thôi."

Yến Kinh Thiên càng thêm ai oán, giựt giựt tóc, đáng thương hề hề nói, "Ta đi còn không được sao?" Lần này bộ dạng của gã không phải là đại hán râu xồm nữa, mà là một thư sinh thanh nhã. Bộ dáng thư sinh cũng làm cho người ta nảy sinh vài phần đồng tình, thật đáng tiếc khi Mộ lâu chủ không ở trong những người đó.

Yến Kinh Thiên là trộm, dĩ nhiên am hiểu nhất là lén lút. Ngay cả hoàng cung gã còn ra vào vô cùng tự nhiên nhưng phủ Quốc sư lại không được. Người ở chỗ sáng không phát hiện ra gã không có nghĩa là người ở chỗ tối cũng không.

Trăng nhô lên cao, Yến Kinh Thiên nhìn sát thần ngăn trở đường đi của gã, rút rút khoé miệng, ngửa mặt lên trời thở dài, "Sao ta có thể xui xẻo đến thế? Không phải là người đang đợi ta đi?"

Người ngăn trở Yến Kinh Thiên là một nam tử hắc y, mặt mày đều là hàn khí nhưng cũng không tổn hại gì đến sự tuấn mỹ của y. Bạc môi nhếch, lạnh nhạt nhìn Yến Kinh Thiên, thấy phía sau gã không có người, khẽ nhíu nhíu mày, mở miệng nói, "Ta đang chờ chủ mẫu." Một tên trộm cũng không có mặt mũi lớn đến mức để y tự mình đứng đợi.

Nhìn thấy sự ghét bỏ nơi đáy mắt của nam tử, Kinh Thiên tiểu tặc cả giận nói, "Minh Y, ánh mắt đó của người có nghĩa là gì? Bản tiểu tặc nói như thế nào cũng là sư đệ của chủ tử người, cũng được tính là một nửa chủ tử của người!"

Minh Y không nhìn tức giận của gã, lạnh lùng nói, "Thời điểm hoan hỉ, người không phận sự miễn vào."

Thời điểm hoan hỉ? Thời điểm hoan hỉ gì? Không phải là đại hôn sắp đến sao? Hơn nữa, Minh Y còn nói là chủ mẫu!

Yến Kinh Thiên nghe ra ý tứ, lập tức cười đến đáng khinh, tay đặt trên vai của Minh Y, nhưng lại bị một cái liếc xéo của y, ngưng ngừng rút tay về, thần thần bí bí hỏi, "Chẳng lẽ người gian ác thật sự coi trọng Lâu chủ nhà ta ư?"

Tuy rằng gã cũng phát hiện Quốc sư đại nhân đối đãi với Mộ lâu chủ rất khác biệt nhưng gã lại không phân biệt được thật giả. Bởi vì Quốc sư thực bí hiểm, thật thật giả giả, bề ngoài tốt đẹp lại làm cho người ta không nhận thức được. Dần dà, gã cũng không dám đoán vị sư huynh này đang nghĩ cái gì, miễn cho chính mình hiểu sai cũng không biết, thiết thời còn tưởng được lời.

Minh Y không để ý đến gã, trong đầu đang suy nghĩ về lời nói của Quốc sư đại nhân. Chủ thượng nói, người đến lập tức mang chủ mẫu đến, cho dù không đợi được người thì cũng không sao. Giống như chủ thượng cũng chắc chắn rằng chủ mẫu sẽ đến lại giống như sẽ dự đoán được y sẽ không đợi được người cần đợi.

Minh Y nhíu nhíu mày, cũng không suy nghĩ nhiều lắm nhưng kiên quyết không cho Kinh Thiên tiểu tặc luôn gây phiền toái cho chủ thượng vào.

Yến Kinh Thiên nói nửa ngày trời, Minh Y một câu cũng không đáp lại. Vài lần gã tìm cơ hội để chạy trốn nhưng đều bị Minh Y bắt lại, liền ra vẻ nghĩa vô phần cố (vì đạo nghĩa không chùn bước), giậm chân thật mạnh, tức giận nói, "Minh Y, người thật muốn ngăn cản ta? Ta phụng mệnh chủ mẫu tương lai làm việc, nếu bị trì hoãn, người tự mình giải thích với nàng đi!"

Nghe vậy, Minh Y nhìn gã một cái, đột nhiên xoay người bước đi, lưu lại Kinh Thiên còn đang ngốc lăng, như vậy là được rồi hả? Nếu sớm biết vậy thì gã cần gì phải nói nhiều lời vô nghĩa như thế?

Quốc sư đại nhân còn có một mệnh lệnh khác, thời kỳ hoan hỉ, người không phận sự miễn vào nhưng nếu người của Lạc Tiên lâu muốn làm gì, cũng không cần ngăn cản.

Sở dĩ Minh Y ngăn cản Yến Kinh Thiên cũng chỉ vì gã thường xuyên gây ra phiền toái, trực tiếp bị xem thành người không phận sự miễn vào. Bất quá, gã

phụng mệnh của Mộ lâu chủ mà đến, dĩ nhiên y sẽ không ngăn trở gã trong một phạm vi nhất định.

Hơi nước lượn lờ trong phòng tắm, tâm tình của Quốc sư đại nhân đang tốt lắm, tựa vào thành bể nhắm mắt dưỡng thần. Phía sau tấm bình phong đột nhiên thấp thoáng một bộ bạch y, Quốc sư đại nhân mở mắt ra, khoé miệng hơi hơi gợn lên, khẽ cười, "Nếu Mộ lâu chủ đã đến đây, vì sao còn trốn tránh?" Đã sớm biết rằng không phải ai cũng có thể ngăn trở nàng được, cũng biết rằng nàng sẽ không ngoan ngoãn lập gia đình mà.

Mộ Lư Ly cũng không quản việc Quốc sư đại nhân không mặc y phục, lập tức đi đến thành bể, từ trên cao nhìn xuống hắn, mở miệng hỏi, "Văn Nhân Dịch, rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?"

Ánh sáng trong mắt Văn Nhân Dịch lưu chuyển, không đáp lời nàng mà hỏi vặn lại, "Mộ lâu chủ cảm thấy Bồn toạ muốn làm cái gì?"

Mộ Lư Ly nhìn hắn không nói gì, Văn Nhân Dịch vẫn mang mặt nạ màu bạc như trước, hơi nước bốc lên làm cho người ta cảm thấy thần bí, dụ hoặc nhưng cũng nguy hiểm trùng trùng.

Một hồi lâu, Mộ Lư Ly mới mở miệng, "Nếu là vì Lạc Tiên lâu, Bản lâu chủ khuyên Quốc sư đại nhân không cần làm nhiều như vậy. Chỉ cần Quốc sư đại nhân không làm tổn hại đến lợi ích Lạc Tiên lâu, muốn làm gì cũng có thể. Bản lâu chủ cũng không rảnh rỗi mà đi quản chuyện của ngươi, cũng không có tâm tình can dự vào việc triều đình. Nếu Quốc sư đại nhân kiên trì muốn đánh chủ ý với Lạc Tiên lâu, Bản lâu chủ chỉ có thể là kẻ thù với Quốc sư đại nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 21: Hậu Viện Bị Cháy

Văn Nhân Dịch nhíu mày, "Chỉ cần không tổn hại đến lợi ích của Lạc Tiên lâu, muốn làm việc gì cũng được sao? Có phải Mộ lâu chủ đặc biệt tới cảnh cáo Bồn toạ?"

Mộ Lư Ly nhíu mày, Văn Nhân Dịch lại câu môi nói, "Mộ lâu chủ, hắn là thủ người sẽ không gây hại đến lợi ích của Lạc Tiên lâu đi?"

Mộ Lư Ly lạnh nhạt nhìn hắn, nàng mới không tin Văn Nhân Dịch chỉ đơn thuần là muốn thú nàng thôi. Bọn họ chỉ mới biết nhau có ba ngày, nàng còn không biết bản thân mình có mị lực lớn như vậy. Vả lại, Văn Nhân Dịch còn là một con người vô tình, giả dối.

Tang Nhu bên cạnh hắn đã ba năm, quyết tâm muốn làm tan chảy trái tim lạnh như băng đó mà hắn vẫn không mấy may lay động. Nếu nói Văn Nhân Dịch nhất kiến chung tình với nàng, đánh chết nàng cũng không tin.

Tầm mắt hai người giao nhau, Văn Nhân Dịch lười biếng cười, tùy ý nàng nhìn, vô cùng thần nhiên. Mộ Lư Ly nhìn bộ dáng yêu nghiệt đó của hắn, trong lòng đã có chút cảm tức.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi, "Không tốt, Quốc sư đại nhân, hậu viện bị cháy!"

Văn Nhân Dịch nhíu mày, không chút hoang mang phân phó, "Cho người dập lửa." Hắn vẫn đứng yên ở trong bồn tắm, không có nửa phần ý tứ muốn đứng lên. Không phải hắn rụt rè mà là hắn sợ dọa đến Mộ lâu chủ, bọn họ còn chưa giải quyết xong đâu, hắn cũng không hy vọng xuất hiện cái gì ngoài ý muốn vào ngày thành hôn.

Người nọ tựa hồ cũng quá quen với thái độ thờ ơ của Quốc sư đại nhân, nghe được mệnh lệnh liền rời đi.

Nghe tiếng bước chân bên ngoài đã đi xa, Mộ Lư Ly thu hồi thái độ nghiêm túc, thần nhiên cười, "Quốc sư đại nhân, ngôi hương tề nhân chi phúc cũng phải chú ý nhiều đến hậu viện chứ?"

*Ngôi hương tề nhân chi phúc: cuộc sống sung sướng.

Hiển nhiên, hậu viện của Quốc sư đại nhân bị cháy khiến cho tâm tình của nàng tốt lên không ít.

Văn Nhân Dịch nhíu mày cười, "Hậu viện của Bồn toạ đến nay còn trống không, làm sao có thể cháy? Xem ra, Bồn toạ cần phải điều tra rõ ràng, để xem có phải là Mộ lâu chủ vụng trộm vào phủ của Bồn toạ phóng hỏa hay không."

Mộ lâu chủ thờ dãi nói, "Lời này nếu bị Tang Nhu cô nương nghe được, nhất định sẽ rất thương tâm."

Văn Nhân Dịch câu môi cười, tay đột nhiên túm lấy cổ chân của Mộ lâu chủ.

"Đồng" một tiếng, bọt nước văng tung toé, Mộ Lư Ly cũng không dự đoán được hắn sẽ ra tay như thế, trực tiếp bị kéo vào trong bể.

Bất quá, Quốc sư đại nhân vẫn rất thương hoa tiếc ngọc, găt gao ôm thắt lưng Mộ Lư Ly, không để nàng uống nước tắm của hắn.

Mặc dù như vậy, hai mắt Mộ lâu chủ vẫn bốc hỏa, trừng mắt với hắn, không hề chú ý đến sự chật vật của bản thân.

Bộ bạch y ướt nhẹp dính sát vào người nàng, đường cong nóng bỏng hoàn toàn lộ ra ngay trước mắt Quốc sư đại nhân.

Ánh mắt Văn Nhân Dịch tối sầm lại nhưng rất nhanh hắn liền dời tầm mắt đi, không lộ ra một chút khác thường nào. Đạo lý hấp tấp không ăn hết đậu hũ - hắn vẫn biết.

Giương mắt nhìn lại, chiếc khăn che mặt của Mộ lâu chủ đã không còn, mái tóc dài bị thấm nước nhè nhẹ dán vào khuôn mặt trắng nõn. Tuy đôi mắt mang theo lửa giận nhưng sự mê hoặc lại tăng thêm, bên trong chỉ có hình ảnh phản chiếu của hắn, trong lòng Văn Nhân Dịch đột nhiên sinh ra một cảm giác vô cùng thoải mái.

Không phải là cái cảm giác nhột nhèo khi nắm trong tay tất cả mọi thứ mà là giống như có người cầm lông vũ gãi ở nơi mềm mại nhất trong lòng, vô cùng thoải mái, ấm áp.

Văn Nhân Dịch không tính buông nàng ra, tay vén sợi tóc dính trên mặt nàng, cười nói, "Mộ lâu chủ ghen sao?"

Mộ lâu chủ trả lời một cách mỉa mai, "Quốc sư đại nhân đang nằm mơ?"

Văn Nhân Dịch thờ dãi, thân thủ vuốt ve má nàng, nói, "Nếu Mộ lâu chủ muốn tới hậu viện của Bồn toạ, Bồn toạ rất hoan nghênh tiếp đón, không cần phải lén lút lút lút."

Mộ Lưu Ly hất tay hắn ra, mặt không chút thay đổi hỏi, "Quốc sư đại nhân có phải hiểu lầm cái gì không?"

Văn Nhân Dịch chớp chớp đôi mắt câu nhân, hỏi, "Bồn toạ có hiểu lầm cái gì sao?"

Mộ Lưu Ly mặt không biến sắc nói, "Người muốn Quốc sư đại nhân chết rất nhiều. Quốc sư đại nhân sẽ không cho rằng lần này là do Bản lâu chủ phóng hỏa đi?"

Văn Nhân Dịch hơi kinh ngạc hỏi, "Bồn toạ đã nói như vậy khi nào? Có phải Mộ lâu chủ hiểu lầm gì không?"

Mộ Lưu Ly hừ lạnh nói, "Không phải là tốt nhất. Bản lâu chủ chỉ sợ Quốc sư đại nhân có điều hiểu lầm mà thôi, đến lúc đó ngao cò tranh chấp ngư ông đắc lợi, thật đúng là tiện nghi cho người khác."

*ngao cò tranh chấp ngư ông đắc lợi: Con cò và con trai nắm giữ nhau, chỉ lợi cho ông đánh cá (Nếu hai bên mà xảy ra tranh chấp thì chỉ có lợi cho bên thứ ba)

Văn Nhân Dịch cười nhưng không nói. Nếu hắn và Mộ lâu chủ thật sự xé rách da mặt (trở mặt với nhau) thì đúng là ngư ông đắc lợi. Cả đám tép riu nữa chứ!

Bị Quốc sư đại nhân lảng sang chuyện khác, Mộ lâu chủ hoàn toàn quên việc nàng đang bị người ăn đậu hũ. Thật tình mà nói, không biết là Mộ lâu chủ mơ hồ hay đã quen bị Quốc sư đại nhân chiếm tiện nghi nên mới phản ứng chậm chạp nữa.

Bất quá, nàng vẫn không quên chính sự.

Chỉ thấy Mộ lâu chủ liếc Quốc sư đại nhân một cái, hừ lạnh nói, "Chuyện ban hôn người tính giải quyết thế nào?"

"Mộ lâu chủ, đều do Hoàng Thượng tự mình hạ chỉ, không có liên quan đến Bồn toạ." Quả thật, không liên quan đến hắn. Từ đầu tới cuối hắn không hề nói muốn thú nàng, thậm chí còn một mực từ chối.

Cho nên, Quốc sư đại nhân thực uy khuất mượn Văn quý phi và Mặc Thiên để thúc đẩy chuyện tốt, mục đích chỉ có một - trốn tránh trách nhiệm. Đáng tiếc, Mộ lâu chủ vẫn đem việc này tính trên đầu hắn.

"Bản lâu chủ mặc kệ chuyện này có liên quan đến người hay không, tóm lại là người phải giải quyết chuyện này!"

Thân thủ Quốc sư đại nhân vuốt vuốt lưng của nàng, mở miệng nói, "Bồn toạ đang chuẩn bị giải quyết."

Mộ Lưu Ly hí mắt nhìn hắn, hiển nhiên không tin, hỏi, "Người định giải quyết như thế nào?"

"Hai ngày sau thành thân."

Lời vừa dứt, Mộ lâu chủ trực tiếp đá một cước vào xương cốt của hắn, Quốc sư đại nhân hút vào một ngụm lãnh khí, có chút bất đắc dĩ nói, "Bồn toạ thực sự không đánh chủ ý với Lạc Tiên lâu." Muốn đánh chủ ý thì cũng phải là Lâu chủ Lạc Tiên lâu.

"Không đánh chủ ý với Lạc Tiên lâu thì Bản lâu chủ cũng không muốn gả cho người!" Làm sao lại mặc danh kỳ diệu (đột nhiên) có thêm một lão công thế này? Thứ nam nhân này, nàng không cần. Huống hồ, đây còn là hồ ly ngàn năm, nàng cũng không muốn mỗi ngày đều cùng hồ ly đầu trí so đũa khí đầu!

"Vì sao nàng không muốn gả cho ta?"

"Vậy vì sao ngươi bằng bất cứ giá nào cũng phải thú ta?"

Quốc sư đại nhân thở dài, "Mộ lâu chủ, đây là Bồn toạ muốn tốt cho nàng mà thôi. Nay Thái tử điện hạ đã nhìn chăm chăm vào Lạc Tiên lâu, nàng cho là nàng còn có thể thanh tịnh được sao? Nàng thử nghĩ kỹ đi, biện pháp thu phục Lạc Tiên lâu nhanh nhất là gì? Nếu nàng không muốn Thái tử điện hạ dây dưa về sau, gả cho Bồn toạ, hoàn toàn cắt đứt ý nghĩ của Thái tử điện hạ là biện pháp tốt nhất. Nếu không phải chuyện này do Bồn toạ gây ra, Bồn toạ cần gì phải hao tâm tổn sức như vậy."

Mộ lâu chủ cũng không ngờ đến mức tin tưởng lí do thoái thác của Quốc sư đại nhân. Nếu Quốc sư đại nhân là người trách nhiệm như thế thì vị Tang Nhu cô nương kia cũng không đến mức phải đau khổ vì tình.

Bất quá, Thái tử điện hạ đang nhìn chăm chăm vào Lạc Tiên lâu là thật. Lúc trước, thái độ của Thái tử điện hạ đối với nàng tuyệt đối có vấn đề, bị nàng nuốt ba vạn lượng hoàng kim cũng không gây phiền toái cho Lạc Tiên lâu. Nếu nói là không có yêu cầu gì mới kỳ quái, dù sao Mặc Diễm cũng không phải là quả hồng mềm mại như người ta tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 22: Đàm Phán Điều Kiện

Mộ lâu chủ vô cùng hoài nghi nguyên nhân Văn Nhân Dịch thú nàng là do Lạc Tiên lâu. Mặc kệ nàng có muốn hay không thì hiện tại Lạc Tiên lâu đã bị cuốn vào vòng xoáy tranh đấu trong triều đình, nếu không đứng bên Quốc sư đại nhân thì phải đứng bên Thái tử điện hạ thôi.

Nếu chỉ muốn bo bo giữ mình là chuyện không thể nào, nếu nàng không giúp bên nào cả thì ngược lại sẽ làm cho cả hai bên lo lắng, sau đó chỉ sợ hai bên đều muốn giết nàng để phòng ngừa hậu hoạn.

Dù sao, không ai muốn để lại một thế lực có thể tùy thời uy hiếp đến bản thân. Loại tranh giành quyền thế như vậy - thắng làm vua thua làm giặc, không thể có một chút sơ sót nào, thà giết lầm còn hơn bỏ sót dù chỉ là một nhân vật tiêu tốt.

Nàng không lo lắng Thái tử điện hạ, nàng chỉ lo lắng về Quốc sư đại nhân mà thôi.

Kỳ thật, từ lúc Văn Nhân Dịch xuất hiện tại Lạc Tiên lâu, Mộ Lưu Ly cũng đã dự liệu đến tình huống ngày hôm nay. Lạc Tiên lâu ngay từ lúc đầu đã quá mức cường thế, rất dễ làm cho người khác chú ý. Cho dù Văn Nhân Dịch không tìm đến Lạc Tiên lâu trước, chỉ sợ vị Thái tử điện hạ kia cũng định đánh chủ ý với giang hồ.

Tuy rằng thời gian nhận thức Văn Nhân Dịch không lâu nhưng Mộ lâu chủ cũng có thể hiểu rõ tính cách của Quốc sư đại nhân. Nếu hắn đã nắm giữ toàn bộ triều đình, khẳng định sẽ không để Mặc Diễm tìm ra sơ hở. Như thế, ngoại trừ tìm kiếm cứu viện từ bên ngoài, Mặc Diễm không còn biện pháp nào khác.

Mà Thái tử điện hạ cũng không phải là kẻ ngu dốt. Dưới tầm mắt của Quốc sư đại nhân, hắn ta tuyệt đối sẽ không cấu kết với phụ quốc. Dẫu sao, lúc trước Mặc Lạc quốc thống nhất thiên hạ cũng đã phải trả cái giá không nhỏ, nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, hắn ta sẽ không dẫn sói vào nhà. Cho nên, giang hồ là lựa chọn tốt nhất.

Đây cũng là lý do vì sao Mộ lâu chủ dễ dàng đáp ứng giúp Quốc sư đại nhân làm một việc nhỏ, đã không thoát thân ra được, gãy dựa cũng vô ích còn không bằng chiếm ưu thế trước rồi hẵng tính sau.

Khi đó, nàng đã suy nghĩ tốt lắm. Nếu đứng bên Thái tử điện hạ giúp đối phó Quốc sư đại nhân thì nhất định sẽ có một hồi tranh đấu vô cùng khốc liệt, cho dù có thắng thì Lạc Tiên lâu cũng sẽ bị tổn thất nghiêm trọng nhưng nếu đứng bên Quốc sư đại nhân thì sẽ không có tổn thất gì cả.

Cho dù không có Lạc Tiên lâu, Quốc sư đại nhân cũng sẽ đánh bại được Thái tử điện hạ. Cho nên, chỉ cần Lạc Tiên lâu không đứng bên Thái tử điện hạ, đã là rất tốt với Quốc sư đại nhân rồi.

Còn sau đó, Quốc sư đại nhân có thể đuổi theo Lạc Tiên lâu hay không thì đó cũng là chuyện của sau này. Cái gì nàng cũng không làm, tùy ý để phát sinh chuyện thì khôn chết chó săn bị nẫu (Ý nói tỷ sẽ phản bội lại Quốc sư đại nhân) trên người Lạc Tiên lâu.

Nếu Văn Nhân Dịch muốn chèn ép Lạc Tiên lâu, hãy chờ xem thủ đoạn của ai cao minh hơn!

Vẫn là câu nói đó, trừ phi vạn bất đắc dĩ, Mộ lâu chủ sẽ không trở thành kẻ thù của Quốc sư đại nhân. Tiếu đánh tiếu nháo thì không sao cả nhưng nếu thật sự xé rách da mặt, biến thành lưỡng bại câu thương, người khoái lạc nhất định không phải là nàng.

Nhưng mà, Mộ Lưu Ly tính đến chu toàn lại không ngờ rằng phải đem chính mình bán đi. Ngắm lại lời của Quốc sư đại nhân cũng rất có lý, tuân theo thánh chỉ, trở thành Quốc sư phu nhân đúng là có thể giảm bớt không ít phiền toái.

Không cần kháng chỉ cũng không cần lo lắng về Thái tử điện hạ - thật rất hợp ý nàng.

Đừng nhìn Mộ lâu chủ không chút nào chán ghét với sự dấy dưng của Quốc sư đại nhân mà hiểu lầm. Nếu đổi lại thành Thái tử điện hạ suốt ngày quẩn quít lấy nàng, nàng tuyệt đối sẽ cảm thấy thực phiền, một chương chụp chết hẳn ta.

Một người rõ ràng có ý đồ khác, lại cố tình giả vờ thâm tình trước mặt người, bộ dáng thực ôn nhu, chỉ mới nghĩ thôi mà Mộ lâu chủ nhin không được phải nhủ này.

Cũng may, nàng không biết Thái tử điện hạ tính ban cho nàng thân phận Trắc phi, nếu không, trong lòng càng thêm chán ghét. Một thân phận như thế làm sao có thể sánh với thân phận Lâu chủ Lạc Tiên lâu của nàng?

Còn về lý do vì sao Quốc sư đại nhân không làm cho nàng cảm thấy chán ghét, có lẽ là vì Quốc sư đại nhân đạo hạnh cao thâm, sẽ không làm ra chuyện khiến người ta chán ghét. Cũng có lẽ là vì Quốc sư đại nhân mị lực to lớn, không làm người ta chán ghét được hoặc có lẽ là vì mưu kế của Quốc sư đại nhân không hiện lên mặt, cho nên mới không gây ra cảm giác đối trá. Mặc dù Mộ lâu chủ bị chiếm tiện nghi cũng chỉ bức mình một chút, sau đó suy nghĩ làm sao để đòi lại.

Nói tóm lại, nếu Quốc sư đại nhân chịu phối hợp, trở thành Quốc sư phụ nhân vẫn là biện pháp tốt để ngăn chặn phiền phức. Dù sao, đối với nàng, ở Lạc Tiên lâu hay là phủ Quốc sư cũng không có sự khác biệt lắm. Nói cách khác, nàng không bị tổn thất chút nào.

Văn Nhân Dịch không đánh gãy suy nghĩ của nàng, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, chờ đợi quyết định của nàng. Kỳ thật, kết quả hẳn cũng dự liệu được, chuyện Mộ lâu chủ có thể nghĩ đến, dĩ nhiên hẳn cũng có thể nghĩ được, người thông minh như Mộ lâu chủ tự nhiên sẽ biết lựa chọn sao cho có lợi cho bản thân nhất.

Chỉ cần nhìn cách nàng điều tra về Huyết tơ phi thủy vòng tay, Quốc sư đại nhân liền nhìn ra Mộ lâu chủ là người sợ phiền toái. Tuy nàng không sợ thủ đoạn của Thái tử điện hạ nhưng nếu có thể dễ dàng giải quyết một phiền toái, đảm bảo Mộ lâu chủ rất thích.

Cũng may là hẳn chưa có lộ ra nguyên nhân hẳn hứng thú với Mộ lâu chủ. Một khi Mộ lâu chủ biết mục đích thật sự của hẳn, chỉ sợ nàng sẽ lo lắng thêm nữa.

Giống như những gì Yến Kinh Thiên suy nghĩ, ý tứ của Quốc sư đại nhân rất khó đoán, thật thật giả giả, chỉ tốt ở bề ngoài, chỉ cần bắt cần một chút thì sẽ rơi vào cạm bẫy của hẳn, trở thành con mồi của hẳn từ lúc nào cũng không hay.

Mộ lâu chủ thật đúng là một đời thông minh, nhất thời hồ đồ. Tuy rằng Quốc sư đại nhân giả dối, muốn thú nàng cũng là "hảo tâm" nhưng nàng lại không nghĩ nguyên nhân là bản thân nàng. Mặc dù bị Quốc sư đại nhân chiếm không ít tiện nghi nhưng nàng chỉ cho rằng là do Quốc sư đại nhân che giấu mục đích chân chính. Cho nên, Mộ lâu chủ không tin mị lực của chính mình đã ra một quyết định chẳng biết là chính xác hay sai lầm nữa, giải quyết một phiền toái nhỏ, lại dính phải một phiền phức lớn dính chặt không buông.

"Gã cho người không thành vấn đề nhưng Bản lâu chủ có điều kiện!" Tuy nàng không rõ mục đích của Quốc sư đại nhân khi thú nàng nhưng cũng chỉ có thể bình đến tướng chán, nước đến đất chặn. Nếu Quốc sư đại nhân đã có sẵn ý đồ, nàng tuyệt không đi theo con đường hẳn đã sắp đặt, nàng sẽ đi con đường của mình.

Như thế, còn không bằng giải quyết phiền toái trước mắt rồi hẵng nói sau.

Tiền thể cũng biểu lộ lập trường của chính mình, miễn cho Quốc sư đại nhân ngờ vực vô căn cứ.

Khoẻ miệng của Văn Nhân Dịch hơi hơi giơ lên, rất là rộng rãi nói, "Bồn tọa sẽ cố hết sức để thoả mãn."

Mộ lâu chủ cũng không khách khí, việc đã đến nước này, tranh thủ một ít lợi tức cho chính mình mới là chính sự.

"Thứ nhất, Bản lâu chủ bề bộn nhiều việc, người tự ứng phó với Thái tử điện hạ. Còn nữa, người phải cam đoan rằng Thái tử điện hạ sẽ không gây phiền toái cho Lạc Tiên lâu."

Văn Nhân Dịch trong lòng buồn cười, biết ngay là nữ nhân này không phải là người chịu thiệt thòi, làm như vậy chính là tự tìm cho mình một ô dù (đại ý là nói anh ấy là chỗ dựa) không công. Bất quá, ai bảo hẳn thú nàng về nhà làm chi, bảo hộ phụ nhân cùng vật sở hữu của nàng là nghĩa vụ của hẳn. Vì thế, Quốc sư đại nhân gật đầu có chút miễn cưỡng.

"Thứ hai, không thể để cho đám hồng nhan tri kỷ của người gây phiền toái cho Bản lâu chủ, bất kể là Tang Nhu cô nương hay là Văn quý phi. Các người chàng chàng thiếp thiếp như thế nào cũng được nhưng tuyệt đối không được vì tranh giành tình cảm mà nháo đến trước mặt Bản lâu chủ. Càng không nên cho người giờ thủ đoạn với Bản lâu chủ, nếu không chết lúc nào cũng không biết, đến lúc đó chớ trách Bản lâu chủ không nhắc trước."

Điều này rất trọng yếu, nàng cũng không muốn sau này không được thanh tịnh. Mặc dù vị Tang Nhu cô nương kia thoát nhìn rất giống người ôn hoà nhưng lại chấp nhất quá sâu với Văn Nhân Dịch, rất khó đảm bảo sẽ không làm ra chuyện gì. Mà vị Văn quý phi kia có quan hệ không minh bạch với Quốc sư đại nhân, thủ đoạn tuyệt đối không kém, và lại, thân phận của ả còn rất cao, nếu muốn gây phiền toái cho nàng, thật đúng là chuyện vô cùng phiền phức.

Trong lòng Văn Nhân Dịch có chút không vui, cái gì gọi là bọn hắn chàng chàng thiếp thiếp đều được?

Thấy hẳn không gạt đầu, Mộ lâu chủ nhin mảy liễu, hỏi, "Có ý kiến?"

Chương 23: Chương 23: Giao Đấu :))

"Không." Văn Nhân Dịch nhận mệnh nói, "Bồn toạ sẽ chú ý. Bất quá, nếu không cẩn thận nháo đến trước mặt nàng, nàng không cần nương tay." Ý tứ rõ ràng ám chỉ là, nàng muốn ngược như thế nào cũng được, Bồn toạ sẽ dọn dẹp cho nàng.

Mộ Lưu Ly không khỏi lắc lắc đầu, quả nhiên, ai coi trọng người vô tình như Quốc sư đại nhân chính là tự tìm ngược.

Giống như hiểu được ý tứ trong mắt Mộ lâu chủ, Quốc sư đại nhân lại bồi thêm một câu, "Nếu Mộ lâu chủ thiếu một sợi tóc, Bồn toạ sẽ làm cho các nàng đền một mạng, được không?"

Mộ Lưu Ly ngẩn ra, sau đó bĩu môi nói, "Tuỳ ngươi." Nếu nàng chịu thiệt thì nàng sẽ tự đòi lại công đạo, không thể trông cậy vào Quốc sư đại nhân được.

Nói cho chính xác, cho tới bây giờ, nàng sẽ không trông cậy vào bất kỳ ai.

Hơn nữa, tựa hồ những lần nàng chịu thiệt toàn đến từ Quốc sư đại nhân, có đòi thì cũng phải đi đòi hắn.

"Thứ ba, tuy rằng chúng ta báí đường nhưng tuyệt đối không động phòng. Ngươi không thể bởi vì Bản lâu chủ đã báí đường với ngươi mà dùng đủ loại cớ để ép Bản lâu chủ động phòng. Đương nhiên, Bản lâu chủ cũng sẽ không ép ngươi. Ngươi là ngươi, ta là ta, ngươi mang đến phiền toái cho ta, ngươi tự giải quyết, ta mang đến phiền toái cho ngươi, ngươi cũng phải tự giải quyết." Dù sao năng lực của Quốc sư đại nhân rất mạnh, có thể tự giải quyết thôi!

Quốc sư đại nhân bắt đắc dĩ gạt đầu, trong lòng càng không vui. Hắn không ngại để Mộ lâu chủ chiếm chút tiện nghi nhưng nàng có thể không phân biệt rõ ràng giữa hắn và nàng được không?

"Thứ tư... Tạm thời cứ lưu trữ vậy." Cứ thế, nàng thay đổi nơi ở lại tránh được một phiền toái lớn, một chút cũng không bị thiệt.

Kỳ thật, nàng cũng rất tò mò vì sao Văn Nhân Dịch để lại Mặc Diễm, cho hắn ta mọc đủ lông đủ cánh. Bất quá, nàng cũng không định đi tìm câu trả lời. Lòng hiếu kỳ quá nặng không phải là chuyện tốt, nhất là chuyện có liên quan đến Văn Nhân Dịch, nàng vẫn không biết nhiều thì tốt hơn.

"Chỉ như vậy?"

"Tạm thời cứ vậy đã!" Nói xong, Mộ lâu chủ chuẩn bị bỏ chạy mới phát hiện tư thế hiện tại của hai người quá mức ám muội, khẽ nhíu mày, đột nhiên nhấc đầu gối lên, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đánh tới giữa hai chân của Quốc sư đại nhân, hờ hững nói, "Quốc sư đại nhân, đột nhiên Bản lâu chủ cảm thấy, phé đi ngươi mới có thể yên tâm."

Tay Quốc sư đại nhân vội vàng đề lại đầu gối của nàng, bắt đắc dĩ nói, "Mộ lâu chủ, không thể phé, dòng họ nhà ta cũng chỉ có mỗi mình ta thôi, ngươi muốn dòng họ ta tuyệt hậu sao?" Nữ nhân này thật quá độc ác, nếu bị nàng đánh trúng, hắn còn không phải bị phé đi?

Mộ lâu chủ bình tĩnh buông chân, mặt không đổi sắc nói, "Quốc sư đại nhân đừng nói lung tung. Bản lâu chủ làm sao làm ra chuyện thiếu đạo đức như vậy - làm cho người ta tuyệt hậu?"

Văn Nhân Dịch dở khóc dở cười, hắn còn chưa bị phé nên không có chứng cứ.

Mộ lâu chủ đẩy hắn ra, đi ra khỏi bể, không chút khách khí cầm lấy y phục của Quốc sư đại nhân, chuẩn bị thay y phục ẩm ướt. Nàng không tính về lại Lạc Tiên lâu. Dù sao giao dịch cũng đã hoàn tất, ở phủ Quốc sư coi như làm quen với hoàn cảnh mới trước vậy.

Nhưng mà, nàng phát hiện Quốc sư đại nhân cư nhiên chuẩn bị hai bộ y phục, đây là biết trước? Hay là...

Quốc sư đại nhân ngênh ngang ra khỏi bể liền phát hiện sắc mặt của Mộ lâu chủ không được tốt lắm, nhìn nhìn hai bộ thuy y (áo ngủ) đó, Quốc sư đại nhân thân nhiên nói, "Hạ nhân trong phủ thật sự là càng ngày càng không thể khiến chủ nhân bớt lo, chuẩn bị y phục cũng có thể sai sót."

Mộ lâu chủ còn lâu mới tin lời nói hoang đường của hắn, trực tiếp đá một cước qua, cả giận nói, "Văn Nhân Dịch, ngươi đi chết đi!" Cư nhiên dám tính kẻ nàng, tên hỗn đản này rõ ràng đã tính kỹ mọi chuyện rồi, đây là đang chờ nàng chui đầu vào lưới mà!

Mà nàng, cố tình lại chui đầu vào lưới.

Quốc sư đại nhân thấy sự việc bị lật tẩy cũng không bối rối, tao nhã tránh đi chân của Mộ lâu chủ, mở miệng nói, "Mộ lâu chủ, muốn luận võ cũng không cần nóng lòng như thế, đợi Bồn toạ mặc xong y phục rồi hẵng giao đấu, được không?"

Thật ra, hần không sao cả nhưng Mộ lâu chủ còn mặc y phục ẩm ướt. Nhiệt độ cơ thể Mộ Lưu Ly vốn thấp hơn so với người bình thường, ăn xong được của hần cũng không thấy có chiều hướng tốt lên, bây giờ lại mặc y phục ướt bực bội với hần, bị nhiễm phong hàn sẽ không tốt.

Kỳ thật, hần cũng không phải liệu việc như thần. Hần đoán Mộ lâu chủ sẽ đến tìm hần, cảm thấy Mộ lâu chủ sẽ ra tay với hần vì chuyện ban hôn. Nếu là trùng hợp vào thời điểm hần tắm rửa, giao thủ trong đục thắt (phòng tắm) khó tránh khỏi việc nước bắn tung toé, đến lúc đó chắc chắn là cần y phục để thay rồi? Chính là, Mộ lâu chủ so với tưởng tượng của hần bình tĩnh hơn rất nhiều, không có giao đấu ngay lập tức.

Đáng tiếc, bây giờ còn không tránh khỏi việc phải giao đấu với nhau một hồi. Bất quá, Quốc sư đại nhân không hề lo lắng Mộ lâu chủ sẽ đổi ý, Mộ lâu chủ ra quyết định như vậy dĩ nhiên đã cân nhắc về mọi mặt rồi mới ra quyết định có lợi cho bản thân nhất, năng sẽ không vì nhất thời bực bội với hần mà thay đổi quyết định ban đầu.

Không thể không nói, Quốc sư đại nhân thực hiểu biết Mộ lâu chủ. Mộ Lưu Ly cũng không tính đổi ý, trước khi nàng ra quyết định đã biết Văn Nhân Dịch nhất định không có hảo tâm, hiện tại lại phát hiện tất cả đều nằm trong kế hoạch của hần cũng không phải là chuyện khó chấp nhận gì. Chỉ là, trong lòng khó tránh có điểm bất bình, cần phải phát tiết một chút.

Cho nên, không đợi Quốc sư đại nhân dứt lời, Mộ lâu chủ liền đánh ra một chưởng sắc bén tới mặt của Quốc sư đại nhân. Cùng lúc đó, bọt nước từ trong tay áo văng ra, mang theo sát khí hướng tới Quốc sư đại nhân.

Văn Nhân Dịch thờ dài trong lòng, xem ra lần này đã chọc giận Mộ lâu chủ rồi. Nhưng mà, đáng người của hần rất kém cỏi sao? Vì sao Mộ lâu chủ lại thờ ơ?

Văn Nhân Dịch mở thụy y bên cạnh ra, nội kinh vừa tới, y bào lộ ra, ngăn trở chưởng phong sắc bén với bọt nước đòi mạng.

"Bang bang bang..." Thanh âm tựa pháo nổ vào giao thừa vang lên, Quốc sư đại nhân lại có tai như điếc, rũ mắt đánh giá đáng người của chính mình, cũng không phải quá kém đi, không đến mức không có sức hấp dẫn chứ?

Trên thực tế, không phải là quá kém mà là tốt lắm. Thân hình thon dài, tỉ lệ hoàn mỹ, cơ bắp tràn ngập sức bật, trên bạch ngọc da thịt còn đọng lại bọt nước, thỉnh thoảng theo da trượt xuống, gợi cảm đến cực hạn, ngực rắn chắc, thắt lưng gầy, cơ bụng sáu múi ẩn ẩn lại câu dẫn tầm mắt của người khác.

Quốc sư đại nhân tựa hồ là người hoàn hảo nhất, làm cho thế nhân đổ kỵ, chỉ là không biết khuôn mặt có phải bị huỷ hay không.

Mặc kệ Quốc sư đại nhân mê người thế nào, Mộ lâu chủ cũng không có tâm tình thương thức. Hiện tại, nàng thầm nghĩ đánh Quốc sư đại nhân mặt mũi bầm dập để phát tiết mối hận trong lòng. Từ sau khi nàng tiếp nhận Thánh đảo, đây là lần đầu tiên có ý nghĩ muốn đánh người mãnh liệt như vậy.

Động tĩnh từ bên trong phát ra, bên ngoài lập tức xuất hiện vài cái bóng đen, Minh Y đứng lúc xuất hiện, ngăn cản mọi người, hạ lệnh, "Lui ra, đừng cho bất luận kẻ nào tới gần."

"Vâng." Hắc y nhân chột loé rồi biến mất, trở lại vị trí của bản thân.

"Minh Y, ngươi không lo lắng cho chủ tử nhà ngươi sao?" Kinh Thiên tiểu tặc đứng bên cạnh Minh Y, rướn cổ lên, một bộ dáng muốn xuyên thấu cửa sổ để nhìn bên trong.

Gã không phải là lo lắng cho Văn Nhân Dịch. Bản lĩnh của người gian ác như thế nào, gã rất rõ ràng. Điều gã tò mò là, Mộ lâu chủ cư nhiên cũng là cao thủ.

Tuy rằng không nhìn thấy cảnh tượng bên trong nhưng chỉ bằng có thể giao thủ với người gian ác, liền có thể xác định công lực không hề kém, ai... Rõ ràng là hai người "bị phê đi vô công", bây giờ lại đánh nhau kịch liệt như thế, động tĩnh khiến cho người khác nghe thấy nhiệt huyết sôi trào. Nếu không phải có sát thần cạnh bên, gã nhất định sẽ chạy vào xem.

Phải biết rằng, sau khi phóng hoả hậu viện của người gian ác, đến bây giờ gã vẫn còn rất hưng phấn!

Minh Y nhắm mắt không nói, căn bản không hề để ý đến gã. Kinh Thiên tiểu tặc không khỏi hừ một tiếng, túm cái gì mà túm? Không phải là võ công cao hơn gã một chút thôi sao!

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 24: Hồ Ly Tinh?

Trong phòng, vẫn tiếp tục giao đấu. Quốc sư đại nhân nhìn Mộ lâu chủ càng đánh càng hăng, không khỏi nhíu nhíu mày, nháy mắt tăng công lực lên tới cực hạn, chồm tới trước mặt Mộ lâu chủ.

Mộ Luru Ly nhìn sự cố này, nhìn không được nhủu mảy, do dự một chút, rút tay sắp chụp tới ngực của Quốc sư đại nhân về.

"Phanh..." Mộ lâu chủ trực tiếp bị Quốc sư đại nhân áp đảo trên tháp trúc ngay bên cạnh bề.

Sau đó "Soạt..." một tiếng, Mộ Luru Ly sững sốt một chút, nháy mắt lại mới có phản ứng, sắc mặt âm trầm vô cùng, "Buông ra, Văn Nhân Dịch!" Hồn dân, cư nhiên dám xé y phục của nàng.

Mộ lâu chủ bắt đầu hối hận vì mình quá nhân từ, lúc này nàng nên một chưởng chụp chết hẳn mới đúng.

Từ lúc Văn Nhân Dịch bỏ nhào vào nàng đã giữ chặt tay chân của nàng, để tránh việc nàng lại ra tay, nhanh nhẹn cởi xiêm y ướt sũng của nàng ra, Quốc sư đại nhân câu môi cười nói, "Nếu Mộ lâu chủ đau lòng bộ xiêm y này, Bồn toạ sẽ đền cho ngươi."

Lúc này đây, Quốc sư đại nhân khó được quân tử một lần, cũng không nhìn loạn, trong lúc nói chuyện cũng đồng thời mở thuy y ra, hướng tới trên người Mộ lâu chủ.

Mộ Luru Ly hiểu được ý đồ của hắn, đột nhiên an tĩnh lại, tuy ý để hắn giúp mình mặc thuy y rộng thùng thình, mới hừ lạnh nói, "Đã dính nước tắm của ngươi, Bản lâu chủ cũng không tính giữ lại."

Khoé miệng Văn Nhân Dịch mở rộng một ít, cảm thấy bộ dáng như tiểu hài tử của Mộ lâu chủ rất khả ái, không khỏi cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người kia, cảm giác thoải mái tràn đầy trong lòng.

Quốc sư đại nhân vẫn có chừng mực, dù sao thời gian vẫn còn nhiều, không cần nóng nảy. Nếu không, dọa Mộ lâu chủ chạy thì chẳng phải là mất nhiều hơn được?

Mộ Luru Ly tức giận trừng mắt với hắn một cái, nhưng lại không ra tay, chỉ lắc lắc tay áo rộng thùng thình, hừ lạnh, "Nếu Quốc sư đại nhân đã có sở liệu, vì sao lại không chuẩn bị một bộ nữ trang?"

Quốc sư đại nhân hợp tình hợp lý đáp lại một câu, "Bồn toạ không mặc nữ trang." Ngụ ý, không có a.

Mộ Luru Ly nhủu mảy hỏi, "Có Tang Nhu cô nương ở đây, Quốc sư phủ chắc chắn là không tìm thấy nữ trang?"

Quốc sư đại nhân miễn cưỡng đáp, "Bồn toạ nghĩ Mộ lâu chủ không thích mặc y phục của người khác."

"Vậy ngươi còn bắt Bản lâu chủ mặc y phục của ngươi?" Ý tứ là không muốn bỏ qua chuyện này.

"Làm sao giống nhau được?" Dứt lời, Quốc sư đại nhân kéo Mộ lâu chủ đứng dậy, nói, "Đi thôi, mang nàng đi nghỉ ngơi." Thế này mới thuận tay chỉnh trang y phục, che đi dáng người mê hoặc của bản thân nhưng lại không dụ được Mộ lâu chủ.

Hiển nhiên, Quốc sư đại nhân cũng không định giải thích có cái gì không giống, Mộ Luru Ly thấy hắn không nói gì, có chút mất hứng, nhìn vạt áo tha trên đất, khề nhủu mảy.

Thân hình Quốc sư đại nhân rất cân đối, nhìn qua cũng không phải to lớn lắm nhưng y phục của hắn mặc trên người Mộ lâu chủ lại gây cho người ta cảm giác như tiểu hài tử mặc trộm y phục của đại nhân. Quốc sư đại nhân cảm thấy buồn cười, một tay bế nàng lên, mở miệng giải thích, "Người trong chỗ tối không ít." Hình tượng này của Mộ lâu chủ, hắn cũng không muốn để cho người khác nhìn thấy.

Mộ Luru Ly giờ tay lên ôm cổ hắn, hơi hoài nghi nhìn hắn một cái, nàng dĩ nhiên biết người trong chỗ tối không ít, nhưng là vì sao nàng lại có cảm giác như bị tính kế? Quốc sư đại nhân bế nàng như vậy là vì để thuận tiện cho việc cởi xiêm y của nàng ra hay chỉ là không muốn nàng phải tự đi?

Suy nghĩ một chút, Mộ lâu chủ không khỏi nhủu nhủu mảy, Quốc sư đại nhân tựa hồ rất thích chiếm tiện nghi của nàng, nàng có phải nên hỏi báo hay không?

Về mặt của Quốc sư đại nhân vô cùng thần nhiên, chống lại tầm mắt hoài nghi của nàng, không hề cảm thấy chột dạ, ấn nàng vào trong ngực của mình, đem toàn bộ khuôn mặt của nàng giấu đi.

Văn Nhân Dịch trực tiếp ôm Mộ Luru Ly đến gian phòng của chính mình, đã thấy một tiểu nha đầu đứng ngay cửa, hiển nhiên là đang chờ hắn.

Nhận ra đó là nha hoàn bên người Tang Nhu, Văn Nhân Dịch không khỏi nhủu mảy, hỏi, "Chuyện gì?"

Tiểu nha đầu nhìn thấy hắn ôm một người trong lòng, không khỏi sững sốt một chút, sau đó, ánh mắt có chút không tốt lắm nhìn chăm chú vào Mộ Luru Ly trong chốc lát, mới nhìn Văn Nhân Dịch nói, "Quốc sư đại nhân, vừa rồi hậu viện bị cháy, Tang Nhu cô nương có chút kinh hách."

Lúc trước, Tang Nhu cô nương mới bị bệnh một lần, hai ngày nay lại rầu rĩ không vui, Quốc sư đại nhân cư nhiên cũng không quan tâm chút nào. Nếu không phải Tang Nhu cô nương ngăn cản, nàng ấy đã sớm tìm đến Quốc sư đại nhân.

Vừa mới này, hậu viện bị cháy, lửa lớn kinh người, tuy rằng Tang Nhu cô nương không bị thương nhưng cũng bị sợ hãi không nhẹ. Rốt cuộc, nàng ấy bắt chấp tất cả đi tìm Quốc sư đại nhân, cho dù Tang Nhu cô nương đang giận đối với Quốc sư đại nhân. Phát sinh chuyện như vậy, Quốc sư đại nhân cũng nên an ủi cô nương một chút mới phải.

Nhưng khi nàng ấy đi tìm Quốc sư đại nhân lại bị ám vệ ngăn trở không cho phép tới gần nên mới chờ tại chỗ này. Hiện tại lại nhìn thấy Quốc sư đại nhân ôm một nữ nhân trở về, hơn nữa, y phục của hai người đều xốc xếch, nàng ấy rất cuộc hiểu vì sao ám vệ không cho đến gần rồi.

Tang Nhu cô nương thiếu chút nữa bị thương, Quốc sư đại nhân lại đang vui vẻ với nữ nhân khác, trong lòng tiểu nha đầu không khỏi bất công thay Tang Nhu, ánh mắt nhìn Quốc sư đại nhân cũng mang theo một tia trách cứ.

Tuy nói nam tử ở Mặc Lạc quốc ba vợ bốn nàng hầu đều rất bình thường nhưng ở trong phủ Quốc sư chỉ có mỗi Tang Nhu. Trong mắt hạ nhân, tình cảm giữa Quốc sư đại nhân và Tang Nhu cô nương tốt lắm. Cho nên, nha hoàn này đột nhiên nhìn thấy Quốc sư đại nhân ôm nữ nhân khác, liền cảm thấy hấn cô phụ Tang Nhu, tự động xem Mộ lâu chủ là hồ ly tinh câu dẫn nam nhân.

Nhưng mà, một nha hoàn nhỏ nhoi cũng dám trách cứ chủ tử, mặc dù không nói ra nhưng thái độ lại rất bất mãn, có thể nhìn ra được nha hoàn này rất trung thành với Tang Nhu.

"Ta đã biết." Thái độ của Quốc sư đại nhân vô cùng lãnh đạm, bỏ xuống ba chữ này, liền nhắc chân đi vào.

Tiểu nha đầu sững sốt một chút, có chút không dám tin. Trong quá khứ, mỗi lần Tang Nhu cô nương có chuyện gì, Quốc sư đại nhân nhất định sẽ quan tâm, bây giờ nghe tin Tang Nhu cô nương bị kinh hách, thái độ sao lại lãnh đạm như thế?

Nhìn người trong lòng Quốc sư đại nhân, tức giận trong lòng tiểu nha đầu khó nén, quỳ cù cũng bỏ ra sau đầu, lập tức chần trước mặt Quốc sư đại nhân, chỉ trích, "Quốc sư đại nhân, người làm sao có thể đối xử như vậy với Tang Nhu cô nương? Tang Nhu cô nương tốt như vậy, làm sao có thể kém con hồ ly tinh này?"

Ánh mắt Quốc sư đại nhân đột nhiên lạnh lùng, tiểu nha đầu sợ tới mức lui một bước về phía sau, lúc này mới hồi phục lại tinh thần, vội vàng cúi đầu nói, "Quốc sư đại nhân thứ tội." Trong giọng nói còn mang theo một tia không phục.

Mộ lâu chủ nhô đầu ra khỏi lòng Quốc sư đại nhân, thấy cửa phòng ngay trước mắt, thật sự không muốn Quốc sư đại nhân hao phí thời gian vào việc này thêm nữa, thân thủ vỗ vai hấn, hồ hững nói, "Thả ta xuống dưới."

Thanh âm dễ nghe truyền đến, tiểu nha đầu không khỏi ngẩng đầu lên nhìn, liền sững sốt trong nháy mắt. Nàng ấy nghĩ Tang Nhu cô nương đã rất đẹp rồi - người nhu nhược như vậy luôn làm cho người khác nhìn không được mà muốn bảo vệ nhưng bây giờ, nữ nhân trước mặt này còn đẹp hơn nhiều. Chỉ liếc mắt một cái, đã làm cho người khác hồn bay phách lạc, cả người nàng đều giống như lưu ly tinh xảo, tựa hồ chỉ cần đụng nhẹ một chút thì sẽ vỡ vụn. Rõ ràng không hề có một tia nhu nhược nào lại làm cho người ta hận không thể ôm nàng vào trong ngực, sợ gây ra một chút tổn thương cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chương 25: Thích?

Mộ Lưu Ly không hề tức giận vì bản thân trở thành hồ ly tinh, chỉ thần nhiên nhìn nha hoàn đó một cái. Là một nha đầu trung thành, biết bảo vệ chủ nhưng lại chưa đủ thông minh, căn bản không hiểu được chủ tử của mình là ai. Phủ Quốc sư này đều là do Quốc sư đại nhân làm chủ nên phải hiểu rõ ai là chủ tử rồi mới phải.

Hơn nữa, nàng ấy liễu lĩnh như vậy, nếu chọc giận Quốc sư đại nhân, chỉ sợ sẽ liên lụy đến vị Tang Nhu cô nương kia.

Nha đầu kia không biết nặng nhẹ như thế cũng sợ bởi vì Văn Nhân Dịch đối xử có vẻ đặc biệt với Tang Nhu. Cho nên, nha hoàn bên người nàng ta cũng có chút can đảm.

Chỉ sợ, người chân chính khiến cho Văn Nhân Dịch đặt ở trong lòng sẽ không xuất hiện. Đáng tiếc, lại không ai nhìn thấu sau mặt nạ lười biếng cùng với ôn hoà của Quốc sư đại nhân là trái tim lạnh lùng, cứng rắn như thế nào.

Nghĩ kỹ lại thì, Quốc sư đại nhân đúng là đã lừa không ít người với bộ dạng này.

Mộ Lưu Ly bắt đầu có chút hoài nghi, Quốc sư đại nhân thật sự là đem Tang Nhu trở thành sủng vật mà dưỡng sao? Mọi người đều nhìn thấy biểu hiện độc sủng giả dối, chẳng lẽ là Quốc sư đại nhân không có ý gây ra?

Nghĩ nghĩ rồi lại nhìn Văn Nhân Dịch, không chừng hấn còn có mục đích khác.

Chỉ là, vị Tang Nhu cô nương kia có cái gì đáng giá để cho Quốc sư đại nhân tính kế?

Văn Nhân Dịch chống lại tầm mắt nghiên cứu tìm tòi của nàng, không khỏi ngoéo môi một cái, nhú mày nói, "Cũng không nhất định sẽ dùng đến Tang Nhu. Theo lời trước đó của Mộ lâu chủ mà làm cũng không sao cả."

Mộ Lưu Ly không khỏi lắc đầu nói, "Thật không biết, Tang Nhu cô nương nên cảm thấy may mắn hay là bi ai." May mắn là vì, Quốc sư đại nhân không

xem nàng ta như con cò mà lợi dụng, bị ai là vì, nàng ta có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Nếu Quốc sư đại nhân muốn lợi dụng nàng ta, ít nhất còn có thể nói lên tầm quan trọng của nàng ta.

"Mộ lâu chủ đồng tình với Tang Nhu?"

Mộ Lưu Ly khẽ cười, "Thế gian đều là cá lớn nuốt cá bé mà thôi. Thế nhân thích đồng tình với kẻ yếu, Bản lâu chủ cũng không phải nhân hạ thoát mái như vị kia." Lúc trước, thời điểm nàng yếu đuối cũng không thấy ai đồng tình, sau lưng lại có một đám sai lang như hồ rình mồi, khiến cho nàng một khắc cũng không dám thả lỏng.

Nàng cũng không cần người khác đồng tình.

Con người - nếu muốn được sống tốt, chỉ có thể dựa vào chính mình. Cho dù có người thiện ý đồng tình, cũng chỉ là nhất thời mà thôi. Có lẽ có thể tạo ra một cơ hội cho người nhưng nếu bản thân không nắm bắt, cuối cùng vẫn không thể thay đổi số mệnh.

Nghe vậy, Quốc sư đại nhân cười khẽ một tiếng, đá cửa, trực tiếp ôm nàng vào, đem nàng đặt trên giường lớn của mình.

Bên ngoài, tiểu nha đầu vẫn còn ngẩn ra, bị đối thoại của hai người làm cho lọt vào màn sương mù. Tuy không rõ có ý tứ gì nhưng trực giác chắc chắn đây không phải là chuyện tốt, trong lòng càng thêm bất an nhưng nàng ấy vẫn muốn Quốc sư đại nhân đi xem Tang Nhu cô nương, "Quốc sư đại nhân..."

Tuy rằng công việc trong phủ bận rộn hơn nhiều nhưng tiểu nha đầu này không hề cảm giác được bất kỳ sự khác thường nào.

Từ sau khi hiến thân thất bại, Tang Nhu vẫn rầu rĩ không vui, luôn ở trong phòng ngăn người. Tiểu nha đầu sợ nàng ta làm ra việc ngu ngốc gì, đành phải ở cùng nàng ta, tự nhiên không biết trong phủ đang chuẩn bị cho đại hôn. Hạ nhân khác lại không thân cận với Tang Nhu như vậy, hơn nữa, nhìn thấy bộ dáng ưu thương của Tang Nhu cũng không dám nói cho nàng ta chuyện này. Cho nên, hạ nhân trong phủ đối với việc chủ tử - Quốc sư đại nhân sắp sửa thành thân, nửa điểm cũng không cảm kích.

Tiểu nha đầu lại không biết Mộ lâu chủ là người như thế nào.

Nhưng mà, dù cho nàng ấy có biết thì chuyện này đi đã định sẵn là sẽ gặp họa sát thân.

Quốc sư đại nhân đắp chăn giúp Mộ lâu chủ, lười biếng mở miệng, "Mình Y..."

Hắc y nam tử về mặt lạnh lùng chớp mắt đã xuất hiện trong phòng, "Chủ thượng."

"Giải quyết đi." Mặt Quốc sư đại nhân cũng chưa nâng, vẫn là bộ dáng ôn hoà đó.

Chỉ là, bộ dáng lười biếng cùng với ôn hoà đó luôn dễ dàng làm cho người ta quên đi sự vô tình của hắn.

Tuy rằng chỉ đơn giản là ba chữ nhưng Minh Y cũng hiểu được ý hắn, trong nháy mắt đã biến mất khỏi phòng, tiểu nha đầu ở bên ngoài cũng không thấy.

Mộ lâu chủ nhíu mày nhìn về phía Quốc sư đại nhân, hỏi, "Vì sao?"

Quốc sư đại nhân tựa vào thành giường, nhìn nàng nói, "Nàng ấy đã nhìn thấy dung mạo của nàng."

"Chỉ như vậy?" Sau này nàng có cần phải che mặt đi gặp người không?

Tay Văn Nhân Dịch vén vén sợi tóc mai của nàng, thành thật nói, "Ít nhất trước ngày thành thân đừng cho người khác nhìn thấy dung mạo của nàng."

Lí do lớn nhất mà hắn làm vậy là vì sợ chuyện ban hôn có uẩn khúc gì, thứ hai là suy nghĩ cho an toàn của nàng. Nhưng mà, việc này hắn cũng không định nói với Mộ lâu chủ - ít nhất không phải là bây giờ.

Mộ Lưu Ly cũng không rối rắm, nàng vốn là người đăm đạc đến cực điểm, người không có quan hệ đến nàng, sống hay chết nàng cũng không quan tâm.

"Quốc sư đại nhân không đi nhìn Tang Nhu cô nương?"

"Bỏ toạ tin tưởng Mộ lâu chủ tự có chừng mực."

Nghe vậy, Mộ Lưu Ly không khỏi nhíu mày. Quả thật, nàng không định đã thương người, đây chỉ là cấp Văn Nhân Dịch một cái cảnh cáo mà thôi. Xem ra, lòng tốt của nàng có chút dư thừa.

"Nghỉ ngơi đi." Quốc sư đại nhân bỏ lại một câu, liền đứng dậy muốn rời đi.

Mộ lâu chủ không khỏi hỏi một câu, "Người phải đi?" Trong giọng nói còn mang theo một tia ngạc nhiên.

Cũng không thể trách Mộ lâu chủ, nàng bị Quốc sư đại nhân chiếm tiện nghi nhiều lắm. Bây giờ, Quốc sư đại nhân lại buông tha cho cơ hội tốt như vậy, thật sự là không giống hần tỵ nào. Đột nhiên tiểu nhân biến thành quân tử, dĩ nhiên không thể không làm cho người ta cảnh giác.

Quốc sư đại nhân chớp mắt nhìn về phía nàng, hoa đào trong mắt nở rộ, tà mị lan tràn, tiếng nói trầm thấp mang theo nhẹ nhàng hoặc, "Nếu Mộ lâu chủ luyến tiếc, Bồn tọa rất sẵn lòng ở lại."

Mộ Lưu Ly bình tĩnh nhắm mắt lại, bỏ lại một chữ, "Cút."

Quốc sư đại nhân cười đến tuyệt thế vô song, nhìn nàng trong chớp lát, thân thủ buông màn xuống mới xoay người đi ra cửa, hướng đến thư phòng. Một chút tiện nghi mà thôi, vẫn là đợi lấy nàng về nhà rồi hẵng tính.

Quốc sư đại nhân vừa mới đi, Kinh Thiên tiểu tặc liền tiến vào, không khách khí cầm ấm trà trên bàn rót ra một ly trà, ngửa đầu uống hết mới mở miệng, "Lâu chủ, người cần phải hảo hảo khen ngợi ta nha. Ta rất khó khăn mới thoát khỏi tên lãnh sát thần kia để đến giải cứu người."

Mộ Lưu Ly lười biếng tựa vào giường, không chút để ý hỏi, "Người nói Minh Y?"

"Ồ? Lâu chủ cũng biết sao?" Không thể nào, chẳng lẽ lần này người gian ác là thật lòng?

Mộ lâu chủ không để ý đến gã. Không cần nói cũng biết, Minh Y vốn không phải là do gã đá văng ra mà là do chủ tử phân phó y làm việc đi. Mộ Lưu Ly bắt đầu hoài nghi việc nhận lấy Yến Kinh Thiên rốt cuộc là đúng hay sai, tiểu tặc thích gào thét này hoàn toàn không so sánh được với Bích Tiêu cùng Thiên Liễm.

Kinh Thiên tiểu tặc còn không biết bản thân đã bị Mộ lâu chủ ghét bỏ, vẫn nói thầm, "Thật sự chuyện là trăm năm khó gặp. Ta còn tưởng người gian ác chỉ biết tính kế người khác, không nghĩ tới người gian ác cư nhiên cũng thích một người nào đó. Lâu chủ, người thật sự là mị lực vô song..."

Thích?

Mộ lâu chủ không khỏi ngơ ngác một chút, Văn Nhân Dịch cũng sẽ thích một người nào đó sao?

"Lâu chủ, chúng ta đi mau đi! Chờ người gian ác về sẽ không thể đi được."

Tuy rằng Kinh Thiên tiểu tặc có chút mơ hồ nhưng vẫn hiểu quy củ, không có giờ màn lên. Nguyên nhân chủ yếu là vì quan hệ của Mộ lâu chủ với Quốc sư đại nhân trong ngoài không hề đồng nhất, gã cũng không dám đi vượt râu hùm, chỉ có thể ở bên ngoài mà rống.

Thanh âm gào thét của Yến Kinh Thiên làm Mộ lâu chủ phục hồi tinh thần lại, mím môi, mở miệng phân phó, "Thông báo cho Bích Tiêu và Thiên Liễm, hai ngày sau Bản lâu chủ sẽ xuất giá."

"A?" Kinh Thiên tiểu tặc ngăn người, kinh hô, "Lâu chủ, người thật sự muốn gả cho người gian ác?"

Trong lòng Yến Kinh Thiên tràn đầy rối rắm. Hiện tại, nói như thế nào thì gã cũng là người của Lạc Tiên lâu, tự nhiên là hướng về Lâu chủ nhà mình. Người gian ác tâm cơ lại quá mức thâm trầm, nếu Lâu chủ gả cho hắn, chắc chắn sẽ chịu thiệt. Nhưng nếu người gian ác thật lòng thích Lâu chủ, phá hủy nhân duyên của người khác chẳng phải thực thất đức?

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 26: Đón Dâu

Thoạt nhìn Kinh Thiên tiểu tặc có ý kiến nhiều hơn với Quốc sư đại nhân nhưng mà gã thực sự bái vị sư huynh này, hơn nữa, Quốc sư đại nhân cũng rất tốt với gã. Tuy Quốc sư đại nhân đều ghét bỏ mỗi lần gã gây ra phiền toái nhưng vẫn giúp gã thu dọn tàn cuộc. Nếu không, cũng chỉ sợ đến bây giờ gã cũng không phải là bộ dáng vô ưu vô lo này.

Nếu Quốc sư đại nhân có thể được hạnh phúc, dĩ nhiên gã cũng thấy mừng lây.

Chỉ là, gã không dám suy đoán lung tung, lần này là thật tâm hay giả ý.

"Như thế nào? Người có ý kiến?"

"Không." Yến Kinh Thiên thở dài trong lòng. Quên đi, gã sẽ không nhúng tay vào, dù sao Lâu chủ cũng rất thông minh, hẳn là sẽ không bị chịu thiệt, "Lâu chủ, không quay về sao?"

"Không, tạm thời đừng để Bích Tiêu và Thiên Liễm xuất hiện tại phủ Quốc sư. Nếu có việc thì người đi chuyển lời."

Quốc sư đại nhân giống như sợ nàng bại lộ dụng náo trước ngày đại hôn, cũng không biết đang làm trò quỷ gì. Kỳ quái là, rõ ràng biết được Quốc sư đại nhân không có ý tốt, Mộ lâu chủ cư nhiên còn phối hợp như thế.

Yến Kinh Thiên cũng không nán lại lâu, sau khi Mộ lâu chủ nói xong, gã liền đi, cũng không có người ngăn cản.

Mộ Lưu Ly ngậy người tại phủ Quốc sư cả một ngày, đem phủ Quốc sư dạo một lần. Quốc sư đại nhân cũng không dính dáng, làm cho Mộ lâu chủ thực vừa lòng. Xem ra, thành thân cũng không phải tệ như vậy.

Chỉ là, dù Quốc sư đại nhân chưa xuất hiện nhưng luôn có ám vệ đi theo. Mỗi một chỗ Mộ lâu chủ đi đến, nhất định sẽ có người đến trước một bước, cho nên, Mộ lâu chủ dạo một vòng quanh Quốc sư phủ cũng không gặp một ai.

Mộ Lưu Ly cũng không để ý, dù sao nàng cũng không phải đi xem người trong phủ Quốc sư.

Sau khi ghi nhớ bố cục của phủ Quốc sư, Mộ lâu chủ ngay cả từ biệt cũng không làm, liền trở về thẳng Lạc Tiên lâu.

Để lại Quốc sư đại nhân cảm thán nàng vô tình đồng thời không quên phản phó thủ hạ tăng mạnh đề phòng trước ngày thành hôn. Đây là đề phòng ai, cũng chỉ có Quốc sư đại nhân rõ ràng.

Tuy Văn Nhân Dịch biết cơ sở ngầm ở phủ Quốc sư cũng không ít nhưng lại mặc kệ nó. Nhưng mà, một khi có chuyện gì cần giữ bí mật, cơ sở ngầm này tuyệt đối không hề hay biết. Dù hành động này có chút rêu rao nhưng sẽ không làm cho người khác hoài nghi bởi vì chuyện rêu rao gì Quốc sư đại nhân cũng đã làm qua, thậm chí còn từng trực tiếp mở miệng nhờ cơ sở ngầm này nhấn trở về với chủ nhân của bọn họ. Điều này lại làm cho những người luôn nhìn chằm chằm Quốc sư ý thức được, bọn họ không thể phát hiện ra cái gì, không phải vì Quốc sư đại nhân thực cẩn thận mà là hấn đối với cơ sở ngầm này nhất thanh nhị sở, ngay cả người nào là thuộc hạ của ai - hấn cũng rõ như lòng bàn tay, nhắc nhở người ta rằng Quốc sư đại nhân thật đáng sợ.

Vì thế, người thông minh tự giác đem người về nhưng vẫn có những người không sợ chết. Cho nên, Mộ lâu chủ chỉ dạo một vòng lại hưng sư động chúng.

Hai ngày rất nhanh đã trôi qua, Quốc sư phủ cũng đã an bài thoả đáng, khắp nơi trong phủ đều là hồng trù (dải lụa đỏ), vạn phần vui mừng. Đồng thời, Lạc Tiên lâu cũng náo nhiệt không kém.

Dựa theo tập tục của Mặc Lạc quốc, Lạc Tiên lâu phải mở cửa đón khách nhưng Mộ lâu chủ hôm nay chính là tân nương, dĩ nhiên không có khả năng tự mình ra tiếp đón. Nhưng mà, ngoài có Bích Tiêu, trong có Thiên Liễm, mọi thứ cũng xem như đầu vào đầy.

Ngũ đại thế lực của giang hồ, ngoại trừ Lạc Tiên lâu, thì còn Hưởng Liên Trôi các, Kinh Thiên điện, Phiêu Miểu trang, Địa Ngục nhai đều đưa hạ lễ tới nhưng lại không thấy người. Các chủ Hưởng Liên Trôi các - Dạ Trạch có ân oán tình thù với Mộ Lưu Ly, người trong giang hồ đều rõ ràng, gã ta nhất định sẽ không đến.

Mà Điện chủ Kinh Thiên điện là Võ lâm minh chủ Thương Ngao, đối với đại hôn giữa Mộ lâu chủ và Quốc sư đại nhân, không cần nghĩ cũng biết, tất nhiên hấn ta sẽ không đồng ý.

Tuy Thương Ngao chính trực nhưng cũng không phải là người cố chấp không biết thuận theo thời thế. Nhưng mà, hôn sự lần này thật sự có quan hệ tới an nguy của Võ lâm, hấn ta thật sự không dễ dàng đồng ý được. Một khi có liên quan đến triều đình, chi sợ giang hồ cũng không được an bình nhưng đây là đích thân Hoàng đế ban hôn, hấn ta cũng không thể xúi giục Mộ lâu chủ kháng chi được, chỉ có thể âm thầm bắt đầu đi. Thái độ của hấn ta cũng coi như thay mặt cho đông đảo Võ lâm - không muốn dính dáng gì đến người trong triều.

Còn Trang chủ Phiêu Miểu trang - Quân Như Ngọc công tử, mọi người đều biết rõ tính tình của y. Trừ phi tất yếu, nếu không thì việc y không lộ diện cũng chẳng có gì kỳ quái.

Đứng cuối bảng lại là sự tồn tại đặc biệt nhất - Địa Ngục nhai, thực lực tuyệt đối có thể phân cao thấp với Lạc Tiên lâu. Sở dĩ, xếp hạng cuối cùng là vì Địa Ngục nhai là tà đạo.

Trong giang hồ có luật bất thành văn đối với ngũ đại thế lực - mặc kệ người là chính hay tà, tuyệt đối không được chọc vào bọn họ. Tuy rằng thanh danh của Địa ngục nhai rất kém nhưng cũng không phải là đối tượng dễ bị bắt nạt gì. Người của Địa Ngục nhai vô cùng tàn nhẫn, hành xử cuồng vọng, căn bản không để tâm đến những lời chỉ trích của chính đạo. Lạc Tiên lâu làm việc rất ôn hoà nhưng chỉ dùng ba năm đứng đầu chính đạo, làm sao có thể đơn giản? Huống chi, chi cần là người có đầu óc sẽ phát hiện, những người đối địch với Lạc Tiên lâu đều không có kết cuộc tốt đẹp gì. Lâu dần, cũng ít người dám dây vào Lạc Tiên lâu.

Lâu chủ Lạc Tiên lâu với Nhai chủ Địa Ngục nhai - một chính một tà, thật không biết, khi ở chung một chỗ sẽ phát sinh ra chuyện gì nữa.

Bất quá, cũng không biết là trùng hợp hay cố ý, hai người chưa từng chạm mặt nhau bao giờ.

Tuy rằng tứ đại thế lực còn lại không có phái người tới dự nhưng Lạc Tiên lâu vẫn náo nhiệt vô cùng. Dù sao, giang hồ cũng không phải chỉ có ngũ thế lực này, còn có vô số tiểu môn phái đến góp vui nữa mà, Lạc Tiên lâu đông như trẩy hội.

Mộ Lưu Ly vốn không thích sự ồn ào nhưng đây là điều khó tránh khỏi khi thành hôn, cũng may có Bích Tiêu lo liệu. Những việc như thế này, chưa bao giờ cần nàng quan tâm.

"Lâu chủ, đội ngũ đón dâu đến rồi."

Nghe được thanh âm huyền ảo bên ngoài, Thiên Liễm vội vàng lấy khăn voan đưa cho Mộ Lưu Ly, trên mặt vẫn là biểu tình vô cảm. Nàng ấy cũng không rõ vì sao Lâu chủ đột nhiên quyết định gả cho Quốc sư đại nhân nhưng đã là quyết định của Lâu chủ, nàng ấy chỉ cần nghe lệnh là được.

Quốc sư đại nhân cười một con ngựa to lớn, một thân hi phục đồ thẩm, tự mình đón đầu. Bộ dáng ôn hoà cũng không thấy nữa, thay vào đó là bộ dáng tràn đầy lãnh ý, trong mắt đầy hàn quang, hàm dưới buộc chặt. Hắn vừa xuất hiện liền xua tan đi không khí vui mừng.

Mọi người không khỏi ngẩn ra, Quốc sư đại nhân tựa hồ rất không vui a! Hay là, Quốc sư đại nhân vốn không muốn thú Mộ lâu chủ?

Ngẫm lại cũng phải. Phàm là nam tử, ai mà chẳng mong muốn cưới được thiếu nữ xinh đẹp về nhà? Tuy thân phận của Mộ lâu chủ cao, thật đúng là phận má hồng cũng không thua kém nam tử hán nhưng đầu sao dung mạo cũng bị huỷ. Quốc sư đại nhân quyền cao chức trọng, muốn dạng nữ nhân gì lại không có, đột nhiên thành thân với một xấu nữ, thật làm cho người khác cảm thấy kì quái. Bộ dáng này hoàn toàn không giống với đón đầu mà là đưa tang mới đúng, khiến cho người ta đoán già đoán non.

Đại hôn ở Mặc Lạc Quốc rất đơn giản, không cần phải đá cửa kiệu hay bế tân nương qua chậu than gì cả, chỉ cần tân lang ẵm tân nương lên kiệu rồi từ trong kiệu ẵm đến hi đường là được.

Quốc sư đại nhân cũng không nhìn mấy người giang hồ này, trực tiếp xoay người xuống ngựa, đi vào khuê phòng của Mộ Lưu Ly.

Thiên Liễm nhìn thấy bộ dáng không tình nguyện đó của Quốc sư đại nhân, sắc mặt không khỏi lạnh vài phần. Nàng ấy vốn đã đem Quốc sư đại nhân liệt vào danh sách những người cần phòng bị nhất nhưng mà Lâu chủ lại gả cho hắn, nàng ấy cũng khó nói được điều gì. Nhưng Quốc sư đây là ý gì? Thú Lâu chủ rất uy khuất cho hắn sao?

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 27: Nghênh Đón Thích Khách Trong Ngày Đại Hôn

Ngày đại hôn, Mộ lâu chủ vẫn mang khăn che mặt như trước, chỉ đổi thành màu đỏ mà thôi. Bởi vì khăn voan trong suốt, Mộ Lưu Ly có thể nhìn thấy bộ dáng hiện tại của Quốc sư đại nhân một cách rõ ràng.

Lập tức không khỏi ngoéo môi một cái, nhũ mày nói, "Như thế nào? Chẳng lẽ Quốc sư đại nhân cảm thấy điều kiện của Bản lâu chủ rất quá đáng, cho nên muốn đổi ý?"

Văn Nhân Dịch trực tiếp đi qua dùng một tay ôm lấy nàng, mới thấp giọng nói bên tai nàng, "Mộ lâu chủ không cần đột nhiên đổi ý mới tốt!"

Nhìn Quốc sư đại nhân ôm người ra cửa viện, Thiên Liễm mới phục hồi lại tinh thần, trong mắt vẫn mang theo kinh ngạc. Có lẽ nào... Lâu chủ đã lấy hạnh phúc của chính mình ra trao đổi điều kiện?

Bởi vì thái độ của Quốc sư đại nhân làm cho người khác nhìn không được mà nghĩ nhiều, cho nên, sau khi Quốc sư đại nhân ôm Mộ lâu chủ đi ra, bên ngoài đã không còn sự huyền ảo như ban nãy, chỉ có thanh âm nghị luận nhỏ nhỏ nhưng cũng không có ai dám nói những lời bất kính.

Một tay Mộ Lưu Ly ôm cổ Quốc sư đại nhân, nhỏ giọng nói bên tai hắn, "Quốc sư đại nhân, người đây là huỷ hoại thanh danh của Bản lâu chủ."

Rõ ràng bị bức hôn là nàng, bây giờ lại đổi thành nàng không thể không gả đi, cứng rắn ép buộc Quốc sư đại nhân.

Kỳ thật, Mộ lâu chủ cũng chẳng để ý đến vấn đề thanh danh, nàng chỉ cảm thấy rất bất mãn khi bản thân thường xuyên bị Quốc sư đại nhân tính kế. Bất quá, lần này thật sự rất oan uổng cho Quốc sư đại nhân nga

~Nắm thật chặt cánh tay của nàng, Quốc sư đại nhân bắt đầu nói, "Chẳng lẽ Mộ lâu chủ không biết, Bồn toạ càng không muốn, hôn lễ sẽ càng thuận lợi sao? Chẳng lẽ Mộ lâu chủ hy vọng Thái tử điện hạ sẽ cướp tân nương?" Đương nhiên nguyên nhân không chỉ có như vậy nhưng chỉ cần điểm này cũng đủ để thuyết phục Mộ lâu chủ rồi.

Quả nhiên, Mộ Lưu Ly không hề so đo với hắn nữa, "Vậy người cứ tiếp tục giả bộ đi!" Tuy rằng nàng không muốn làm việc theo ý của Quốc sư đại nhân nhưng để Thái tử điện hạ cướp đầu, vẫn là quên đi.

Nếu phải lập gia đình, nàng tình nguyện gả cho Quốc sư đại nhân. Tuy vị Thái tử điện hạ kia không có tâm cơ thâm trầm như Quốc sư đại nhân, dễ đối phó hơn rất nhiều nhưng tính cách rất cứng nhắc, không linh hoạt như Quốc sư đại nhân. Ở chung với người như vậy sẽ không khoái trá - ít nhất nàng rất không thích.

Sau khi ôm Mộ lâu chủ vào kiệu hoa, Quốc sư đại nhân lại leo lên ngựa, vẫn duy trì bộ dáng không tình nguyện, dẫn đầu đội ngũ rước đầu hướng về Quốc sư phủ.

Thời điểm Quốc sư đại nhân ôm người vào bên trong, Hoàng Thượng đã chờ sẵn cùng với Văn quý phi. Hai người là tới làm chủ hôn - đương nhiên là

Mặc Thiên bị Vân quý phi kéo đến mà ý nghĩ trong lòng của Vân quý phi là gì, rất ít người rõ.

Trừ bỏ hai nhân vật lớn này, các vị đại thần trong triều đều tề tụ đông đủ. Đương nhiên, Thái tử điện hạ tâm tình sa sút cũng đến. Tuy rằng thái độ của Quốc sư đại nhân rất không tình nguyện nhưng hôn lễ này cũng không phải nhỏ.

Qua khăn voan, Mộ Lư Ly nhìn thấy Vân quý phi tươi cười quyến rũ và Mặc Thiên mang vẻ mặt đáng khinh, nhin không được nhú nhú mày, nàng thành thân còn phải bái hai vị này sao?

Vân quý phi nhìn Văn Nhân Dịch lãnh ý đầy người, tựa hồ đối với dáng vẻ không cam lòng của hắn rất vừa ý, mở miệng nói, "Quốc sư đại nhân, giờ lành đã đến, mau bái đường!"

Lãnh ý trong mắt Văn Nhân Dịch tăng thêm một tầng, thân thủ giữ chặt tay của Mộ Lư Ly, dắt nàng qua bái đường.

Quốc sư đại nhân diễn bộ dáng không cam lòng pha lẫn bất đắc dĩ phải thành thân vô cùng nhuần nhuyễn, khi nắm bàn tay nhỏ bé của Mộ Lư Ly còn nhéo nhẹ hai cái trán an.

Mộ Lư Ly quay đầu nhìn hắn một cái, chẳng lẽ Quốc sư đại nhân cũng biết nàng không muốn bái hai vị này?

Kỳ thật, không chỉ mình nàng không muốn bái hai vị này, Quốc sư đại nhân cũng không muốn. Nói cho cùng, thân lãnh ý đó cũng không hoàn toàn là giả vờ.

Mặc dù có chút không tình nguyện nhưng vì để lấy Mộ Lư Ly về nhà, Quốc sư đại nhân vẫn nhẫn nhịn. Dù sao, cơ hội để đòi lại còn rất nhiều, không phải sao?

"Nhất bái thiên địa..."

Mộ Lư Ly ngoan ngoãn khom người xuống một chút xem như bái. Sau đó, khi thanh âm của người chủ trì vang lên lần nữa, Mộ Lư Ly lại ngoan ngoãn xoay người, chỉ là động tác có chút chậm. Quốc sư đại nhân nhú mày, trong lòng lập tức nổi lên cảnh giác.

Hắn một lòng muốn lấy Mộ Lư Ly về nhà cho nên cảm thấy bái hai người điều vô giương oai này một chút cũng không sao cả nhưng Mộ Lư Ly cũng không phải một lòng muốn gả cho hắn, không tất yếu phải uy khuất chính mình.

Hiện tại, hắn không dám xác định là Mộ Lư Ly sợ phiền toái hơn hay là sợ uy khuất chính mình hơn, trong lòng có chút sợ hãi.

Mộ Lư Ly nhìn Vân quý phi tươi cười quyến rũ, đáy mắt tất cả đều là ác ý, lại nhìn Thái tử điện hạ ý cười không chạm đến đáy, đột nhiên phát hiện chính mình hiện tại đã ở hang sói, mà người bên cạnh nàng lại là Lang Vương (vua của sói).

Thấy nàng chậm chạp không động, Thái tử điện hạ mở miệng cười nói, "Mộ Lư Ly làm sao vậy? Chắc không phải là không muốn gả cho Quốc sư đại nhân chứ?"

Chuyện hậu viện của Quốc sư đại nhân bị cháy, hắn ta dĩ nhiên biết. Hắn ta không dám phán đoán Quốc sư đại nhân có tình nguyện thú Mộ Lư Ly không nhưng vị Mộ Lư Ly này, chỉ sợ không nguyện ý gả cho Quốc sư đại nhân a!

Mặc Diễm tự mình đến tham gia hôn lễ này cũng không phải nể mặt mũi Quốc sư đại nhân, mà đến để thăm dò tình hình. Một khi sự tình phát triển theo hướng không có lợi cho hắn ta, hắn ta dự định cướp hôn. Nhưng mà, nếu Mộ Lư Ly ngàn vạn lần không muốn thành thân thì việc Quốc sư đại nhân thú Mộ Lư Ly cũng không nhất định là chuyện tốt. Chỉ cần sử dụng một chút mưu kế thì Mộ Lư Ly hoàn toàn có thể thành bả đào trên cổ Văn Nhân Dịch.

Không đợi cho Mộ Lư Ly mở miệng, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi, "Có thích khách!"

Nghe vậy, người trong phòng cả kinh, hét lớn, "Bảo vệ Hoàng Thượng!"

Thân thủ của thích khách quả thật không hề tầm thường, chỉ trong chớp lát đã vào tới cửa, lúc này Quốc sư đại nhân mới ra dấu cho ám vệ hiện thân. Ám vệ quần lấy thích khách, trong lúc nhất thời khó phân thắng bại.

Mộ Lư Ly thản nhiên nhìn lướt qua những đại thần đang bối rối, khoé miệng hơi hơi gợi lên, tới thật là đúng lúc.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên phát hiện bên cạnh đã bắn ra một đạo ám kinh. Mộ Lư Ly giương mắt nhìn Văn Nhân Dịch, hắn vẫn thản nhiên nhìn bên ngoài đánh nhau.

"Hoàng Thượng..."

"Hoàng Thượng bị thương, mau bảo vệ Hoàng Thượng đi trước."

Thanh âm bối rối vang lên, Mộ Lư Ly nhìn về phương hướng ám kinh bắn ra - đúng là chỗ của Mặc Thiên. Lúc này, Mặc Thiên đã sợ tới mức rét run, sắc mặt tái nhợt, trên cánh tay máu chảy ròng ròng.

Vân quý phi mặt mũi đều là nước mắt nhưng trong mắt không hề có một chút bối rối nào, Mộ Lư Ly nhú nhú mày. Xem ra, Vân quý phi này thật đúng

là một người không đơn giản.

Hôn lễ đang tốt đẹp bỗng dưng gặp phải thích khách, Hoàng Thượng còn bị thương, Văn Nhân Dịch đành phải phái một ám vệ mở một đường đi khác cho Mặc Thiên và Vân quý phi, còn có không ít đại thần đi sát theo sau.

Trong nháy mắt, đại sảnh thiếu đi không ít người nhưng Thái tử điện hạ vẫn còn ở lại. Mặc Diễm nhìn hai bên không phân cao thấp, dường như có điều suy nghĩ. Có thể không phân cao thấp với ám vệ của Văn Nhân Dịch chỉ sợ không có mấy người, lại nhìn Mộ Lưu Ly đang lẳng lặng đứng đó, hần ta không khỏi hoài nghi rằng đây là người của Lạc Tiên lâu. Nếu quả thật như vậy, hôn lễ này cũng không tất yếu phải ngăn cản.

Nghĩ nghĩ, Thái tử điện hạ ném một ánh mắt cho thị vệ bên người. Trong chớp lát, liền thấy một đạo binh lính tiến vào, vây thích khách ở bên trong.

Quốc sư đại nhân hơi nhíu mày, đáy mắt mang theo ý cười không rõ, nhẹ nhàng nâng tay lên, ám vệ lập tức biến mất.

Mặc Diễm cảm nhận được một tầm mắt hơi mang lãnh ý dừng ở trên người của mình, không khỏi giương mắt nhìn lại, phương hướng đó không phải là Mộ lâu chủ sao? Lập tức cười thầm trong lòng, xem ra, hần ta đã đoán đúng.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Chương 28: Mượn Rượu Giả Diên?

Mặc Diễm cười cười với Mộ lâu chủ, mở miệng nói, "Tuy rằng những người này phá hoại hôn lễ của Mộ lâu chủ nhưng ngày đại hi kiêng kỵ đổ máu, Bản thái tử cảm thấy chỉ cần trừng phạt nhỏ là tốt rồi, không biết ý của Mộ lâu chủ thế nào?"

Thái tử điện hạ đây là trực tiếp ném Quốc sư đại nhân sang một bên. Hơn nữa, hần ta giống như đã quên việc phụ hoàng của hần ta vừa mới bị thương, bây giờ hần ta lại cư nhiên muốn bỏ qua cho những thích khách đó.

Tuy rằng trên thực tế chuyện Mặc Thiên bị thương có thể không liên quan đến thích khách nhưng chỉ sợ những người ở đây không có mấy ai nghĩ thế.

Thái tử điện hạ có thể xem là người biết suy tính kỹ lưỡng. Đầu tiên, Mộ lâu chủ phóng hỏa hậu viện của Quốc sư phủ bây giờ lại để thích khách phá hoại hôn lễ - hần ta đã chắc chắn rằng Mộ lâu chủ không muốn gả cho Quốc sư đại nhân. Có thể đoán được, nếu hôn lễ này thành, chỉ sợ Văn Nhân Dịch cũng không được thanh tịnh.

Đây chẳng phải là kết quả mà hần ta muốn sao? Làm sao hần ta có thể để hôn lễ này dở dang được chứ?

Nếu hần ta đã ra tay ngăn cản thích khách để hôn lễ được tiếp tục, sao không thừa dịp này để Mộ lâu chủ thiếu hần ta một cái nhân tình?

Dù cho Mặc Thiên không vui, thì có sao? Ai bảo Mặc Thiên chỉ có mình hần ta là nhi tử.

Chỉ là, Thái tử điện hạ đã suy nghĩ quá mức tốt đẹp. Mộ lâu chủ làm sao không nhìn ra trò vật vãn này? Nàng để thích khách náo loạn khắp nơi cũng không phải thật sự muốn phá hư hôn lễ. Dù sao, nàng cũng đã đạt thành hiệp nghị với Quốc sư đại nhân. Chỉ là nàng không muốn để Quốc sư đại nhân quá đặc ý, nhân tiện cũng giao thủ nghiêm chỉnh một lần với Quốc sư đại nhân luôn nhưng bây giờ lại bị Mặc Diễm phá rối. Mộ lâu chủ không tìm hần ta để tính sổ thì hần ta ngay cả trong mộng cũng cười mới phải, cư nhiên còn muốn Mộ lâu chủ thiếu hần ta một cái nhân tình?

Nói cho cùng, Mặc Diễm vẫn là xem thường Mộ lâu chủ. Nếu hần ta đặt Mộ lâu chủ đặt ngang hàng với Quốc sư đại nhân, có lẽ sẽ không ngại thơ như vậy.

Mộ Lưu Ly ngoéo môi một cái, thần nhiên mở miệng, "Thái tử điện hạ nhân từ."

Lần này, người của nàng xem như là tình anh, chỉ cần Văn Nhân Dịch không ngăn cản, người của Mặc Diễm căn bản là không ngăn được. Bất quá, Mặc Diễm đã muốn diễn trò, vậy tuy hần ta đi, dù sao cũng không có hại tới nàng.

Nghe câu trả lời của nàng, Mặc Diễm có chút vừa lòng, tầm mắt đảo qua người vô hình - Văn Nhân Dịch, câu môi cười, vẫy tay để người của mình mang thích khách đi.

Những người vương bận đã đi rồi, hôn lễ dĩ nhiên là tiếp tục. Dưới ánh nhìn của hơn một nửa đại thần trong triều, Quốc sư đại nhân lôi kéo Mộ lâu chủ bái chỗ ngồi cao đường rồng tước, sau đó phụ thê giao bái. Trước khi đưa vào động phòng, Quốc sư đại nhân thần nhiên nói, "Chư vị vẫn là tiến cung quan tâm một chút thương thế của Hoàng Thượng đi!"

Những đại thần ở đây, có mấy ai chưa thành tình? Vừa nghe đã biết Quốc sư đại nhân đang đuổi người, lập tức cáo từ.

Vốn đang náo nhiệt lại đột nhiên an tĩnh lại, hai vị này cũng không thèm để ý. Quốc sư đại nhân trực tiếp ôm Mộ lâu chủ trở về phòng, không người quấy rầy, thật tốt!

Sau khi vào phòng, Quốc sư đại nhân vội vàng giơ khăn voan lên cho Mộ lâu chủ. Không phải hấn sốt ruột mà hấn biết, nếu hấn kéo dài đến tận buổi tối, chỉ sợ Mộ lâu chủ sẽ tự làm.

Mộ Lưu Ly ngồi xuống giường, giường mắt nhìn về phía Quốc sư đại nhân, không mẫn không nhạt nói, "Quốc sư đại nhân như thế này có tính là bán cho Thái tử điện hạ một cái nhân tình không?"

Văn Nhân Dịch lười biếng cười nói, "Vì sao Mộ lâu chủ không nói là Bồn toạ bán cho người một cái nhân tình?" Hấn làm như vậy chẳng khác nào để người Lạc Tiên lâu thoải mái đào thoát, không phải sao?

Mộ lâu chủ ngậy người tại phủ Quốc sư một ngày, chuyện gì cũng chưa làm, chỉ dạo một vòng quanh Quốc sư phủ. Văn Nhân Dịch liền biết nàng lại nghĩ ra mưu ma chước quỷ gì rồi nên mới phân phó thủ hạ tăng mạnh đề phòng. Nhưng cuối cùng vẫn bị người của Lạc Tiên lâu trà trộn vào.

Trò vật vĩnh của Mặc Diễm, Mộ lâu chủ hiểu được thì Quốc sư đại nhân sao lại không rõ cơ chứ nhưng hấn biết rõ, Mặc Diễm nhúng tay bậy bạ vào chuyện của Mộ lâu chủ thì sẽ không tạo được hảo cảm với Mộ lâu chủ. Thậm chí còn khiến cho Mộ lâu chủ nhớ rằng hấn ta nợ nàng một lần. Nếu đã như thế, hấn sao phải ngăn cản? Dĩ nhiên để cho Mặc Diễm tự do thể hiện.

Hơn nữa, người của Mộ lâu chủ, hấn bắt được lại không thể giết thì không thể báo cáo với Mặc Thiên và Vân quý phi. Nếu không bắt thì hấn cũng là thất trách. Bây giờ, giao người cho Mặc Diễm là hoàn hảo, Mặc Thiên có tức giận thì cũng đổ lên người Mặc Diễm rồi.

Trong chuyện này, người thắng lớn nhất vẫn là Quốc sư đại nhân. Điều này khiến cho Mộ lâu chủ rất là bất bình, sớm biết thế thì nàng đã để cho Thái tử điện hạ cướp tân nương rồi!

Nàng vốn muốn tạo phiền toái cho Quốc sư đại nhân, kết quả lại làm cho hôn lễ này thuận lợi tiến hành, thật sự là quá thất sách.

Nhưng mà, nhìn Quốc sư đại nhân tặng một lỗ trên cánh tay của Mặc Thiên, giúp nàng không cần phải báai hai vị nàng nhìn không thuận mắt, nàng cũng lười đi so đo.

Hai người nhìn nhau một hồi lâu, Mộ Lưu Ly không chút khách khí nói, "Bản lâu chủ đói bụng." Tuy rằng không có làm bao nhiêu việc nhưng hiện tại đã là giữa trưa.

Nghe vậy, Quốc sư đại nhân lập tức phân phó hạ nhân chuẩn bị bụng đồ ăn lên. Cũng may, Quốc sư đại nhân còn chưa đuổi hết mọi người đi, nếu không, ai sẽ chăm sóc Mộ lâu chủ a!

Thức ăn được dọn lên, Mộ lâu chủ không khách khí liền động đũa, cũng không để ý đến Quốc sư đại nhân là chủ nhân, tuyệt không có một chút tự giác của người làm khách. Bất quá, bây giờ nàng đã là Quốc sư phu nhân, cũng coi thể xem như là nửa chủ nhân.

Không đợi cho Mộ lâu chủ ăn được hai miếng, cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra, Quốc sư đại nhân vốn đứng một bên người nàng lập tức chắn trước mặt Mộ lâu chủ.

Mộ Lưu Ly hơi hơi nhíu mày, bây giờ cũng xem như là sau đại hôn rồi đi? Nàng còn không thể dùng dung mạo thật gặp người? Lấy khăn che mặt ra, mang vào, trong lòng vẫn còn đang suy nghĩ, rốt cuộc Văn Nhân Dịch lại làm trò quỷ gì, giống như hấn và nàng rất ám muội vậy. Bất quá, cẩn thận ngẫm lại, khuôn mặt này của nàng có lẽ thật đúng là chọc phải rất nhiều phiền toái.

Người khác không nói, chỉ tính riêng Mặc Thiên thôi, ông ta cũng đã làm qua loại sự tình này - giành phu nhân của đại thần.

Thấy người đến là ai, Văn Nhân Dịch không khỏi nhíu nhíu mày, gọi, "Tang Nhu."

Lúc này, Tang Nhu vẻ mặt đỏ bừng, nghiêng nghiêng ngã ngã, cả người toả ra mùi rượu, chứng minh nàng ta đã uống rượu, nhìn thấy Văn Nhân Dịch, Tang Nhu liêu xiêu khi đi tới chỗ hấn, khi chỉ còn cách Văn Nhân Dịch khoảng hai bước chân, chân liền bước hụt một bước, ngã vào lòng của Văn Nhân Dịch.

Văn Nhân Dịch vừa muốn tránh ra, lại bị một bàn tay từ phía sau giữ chặt lại, khiến cho Tang Nhu bắt được hấn.

Quốc sư đại nhân bất đắc dĩ quay đầu, "Mộ lâu chủ..." Đôi mắt hoa đào còn mang theo ai oán nhẹ nhàng. Nữ nhân này chuyên môn chọc giận hấn a, nào có ai nhìn nữ nhân khác yêu thương nhưng nhớ phu quân của mình không ngăn cản đã đành, lại còn ra tay giúp đỡ?

Chống lại ánh mắt ai oán pha lẫn câu hỏi, dù Mộ lâu chủ bình tĩnh cũng không kiềm được mà run lên, lùi về phía sau, ho nhẹ một tiếng mới thản nhiên nói, "Nếu người tránh ra, chẳng lẽ muốn Bản lâu chủ đón lấy sao?"

Quốc sư đại nhân thực bất dĩ nhận mệnh. Được rồi, hấn lấy nàng về nhà thì phải là người che mưa chắn gió giúp nàng.

"Dịch..." Tang Nhu gắt gao ôm Văn Nhân Dịch, thanh âm khẽ run mang theo vô tận ưu thương, nữ nhân nhu nhược như thế, làm cho người ta nhìn không được mà thương tiếc.

Nhưng mà, Quốc sư đại nhân chính là động vật máu lạnh, không hề có cảm giác với điều này, hờn giận nhíu nhíu mày, không chút lưu tình đẩy nàng ta ra, ngữ khí ôn hoà nhưng lời cất lên chẳng dễ chịu chút nào, "Tang Nhu, loại chuyện mượn rượu giả điên này không phải là việc mà cô nương tốt nên làm."

Chương 29: Chương 29: Lễ Uống Rượu Hợp Cản Dững Cầm ~ (^o^)

Lời này vừa nói ra, Mộ lâu chủ vốn đang đưa lưng về phía cửa phòng, một tay vén khăn che mặt, một tay không ngừng gấp rau đột nhiên ho không ngừng, tay Quốc sư đại nhân vỗ vỗ lưng của nàng, cười nói, "Mộ lâu chủ không cần gấp gáp, Bồn toạ sẽ không giành đồ ăn với nàng."

Mộ Lưu Ly ho dữ dội còn không quên trừng mắt một cái với Quốc sư đại nhân. Không phải nàng kích động mà là bị lời nói thâm thúy của Quốc sư đại nhân làm người khác còn nghĩ rằng hán đang giáo huấn nữ nhi làm bị sặc đấy!

Quốc sư đại nhân chắc không phải đều nói chuyện như thế này với Tang Nhu đi? Điều này cũng không thể trách Quốc sư đại nhân a, hán đã biểu hiện vô cùng rõ ràng, hoàn toàn không có một tia âm mưu, thậm chí còn mang theo xa cách, thường thường đều dùng khẩu khí trưởng bối để nói chuyện với hậu bối, cũng có thể nói là khẩu khí giữa chủ nhân và sủng vật. Hình thức ở chung như vậy, Tang Nhu làm sao có thể cảm thấy việc "chân thành sở tới kiên định" sẽ có hy vọng, còn vọng tưởng muốn hàng phục Quốc sư đại nhân?

So sánh với nhau, nàng cảm thấy khi Quốc sư đại nhân và nàng ở chung có vẻ bình thường hơn nhiều - tuy nàng luôn bị hán chiếm tiện nghi.

Mộ Lưu Ly sặc ra cả nước mắt, không khỏi cảm thấy Quốc sư phủ nhất định là không hợp phong thủy với nàng, đã bao lâu nàng không chạm vật thể này?

Thấy nàng ho dữ dội, Văn Nhân Dịch vội vàng rót một ly trà đưa cho nàng, trong lòng đã có chút dờ khóc dờ cười, hình như hán cũng chưa nói điều gì không phải a!

Tang Nhu cúi đầu, không muốn nhìn động tác vô cùng thân thiết của hai người, nước mắt nhịn không được lại chảy xuống. Từ sau khi hiến thân thất bại, nàng ta không nhìn thấy hán, nàng ta nghĩ hán còn tức giận nên nàng ta đối hán hết giận. Ai biết, hán lại đột nhiên cười thê tử.

Mộ lâu chủ một chút cũng không nói sai. Một khi sủng vật làm ra chuyện khiến cho chủ nhân hờn giận, Văn Nhân Dịch sẽ không chút nào lưu tình mà vứt bỏ nàng ta. Tang Nhu tự cố gắng làm ra điều mà bản thân cho là đúng lại đem cái gọi là thích của Văn Nhân Dịch đều bóp chết. Nếu hán đã muốn vứt bỏ, tự nhiên sẽ không đi quản sự chết sống của nàng ta.

Tuy rằng Văn Nhân Dịch còn tồn tại một phần tâm tư khác với Tang Nhu nhưng cũng không nhất thiết phải là nàng ta mới được. Suy cho cùng, Tang Nhu chính là có tồn tại hay không đều được.

Tiếng ho của Mộ Lưu Ly dần dần dịu lại, vẫy vẫy tay nói, "Tốt rồi." Sau đó, cầm chén trà uống, không để ý tới Quốc sư đại nhân, nhìn thế nào cũng giống bộ dáng dùng xong rồi vứt bỏ.

"Dịch... Chẳng thật sự không thích ta một chút nào sao?"

Mộ lâu chủ nhin không được lác đầu. Đối với người thích người, nước mắt của người có thể làm hán đau lòng nhưng đối với người vô tình, nước mắt của người chỉ sợ gây phiền lòng, vì Tang Nhu cô nương này vì sao còn chưa hiểu được? Bất quá, đây là chuyện của hai người này, không có quan hệ với nàng, dĩ nhiên nàng sẽ không quản.

Văn Nhân Dịch nhìn lướt qua Tang Nhu, nhíu mày nói, "Nháo đủ rồi thì trở về đi."

Tang Nhu không khỏi lui về sau một bước, nước mắt lại chảy dài. Thì ra, hán thật sự nghĩ nàng ta đang cố tình nháo sao? Hán là đã thật sự phiền chán nàng ta rồi chăng? Ngay cả khi hậu viện bị cháy, hán cũng không thèm liếc mắt nhìn nàng ta một cái, Tiểu Đào đi tìm hán, chẳng những hán không có xuất hiện, ngay cả Tiểu Đào cũng không trở về.

Hai mắt Tang Nhu đắm lệ mông lung nhìn nam tử trước mắt. Nhất cử nhất động của hán vẫn hấp dẫn ánh nhìn của người khác như vậy nhưng đồng thời, trái tim hán lại lạnh như băng. Nàng ta theo hán ba năm, tuy thái độ của hán luôn mang theo một phần xa cách nhưng thường thường vẫn là thái độ ôn nhu. Nàng ta nghĩ hán đối xử đặc biệt với nàng ta, nàng ta luôn luôn đợi đến ngày hán có thể chấp nhận tấm chân tình của nàng ta, cho nên, nàng ta mong chờ đến thế lại ra kết quả cực kỳ bi thảm. Hán đã thú người khác, hán chẳng hề quan tâm đến nàng ta.

Ba chữ Mộ lâu chủ này - tại ngày nàng ta trúng độc đã được nghe thấy lần đầu tiên. Tuy rằng trong lòng nhớ kỹ nhưng nàng ta cũng không dám hỏi nhiều, sợ làm hán mất hứng. Lại không ngờ được, cũng là nữ tử từ đâu xuất hiện này đột nhiên thành thê tử của hán.

Rõ ràng là xưng hô khách sáo nhưng từ miệng hán toát ra lại vô cùng thân thiết. Hán, thật sự thích nữ tử này, còn nàng ta thì sao? Nàng ta tính là cái gì?

Nàng ta đột nhiên phát hiện, ba chữ đó - ngay cả sự ôn nhu giả dối cũng không sánh được, điều gì cũng không thể sánh bằng. Từ lúc bắt đầu, đều là nàng ta tự mình đa tình sao?

Khoé miệng gọi lên nụ cười chua xót, Tang Nhu nâng tay lên lau nước mắt, ổn định thân thể không nghe lời của mình, mở miệng nói, "Dịch, tâm tư của chàng quá mức thâm trầm. Cho tới bây giờ, ta vẫn không thể đoán được chàng nghĩ cái gì, ta cũng không muốn cả ngày lại phải đoán tâm tư của chàng, ta rất mệt mỏi, cho nên, ta cũng không thể tiếp tục được nữa, ta... Ta phải rời khỏi chàng..." Câu cuối cùng, nàng ta cơ hồ dùng hết tất cả khí lực để nói ra.

Phải chấm dứt thôi, mong đợi ba năm lại đổi lấy kết quả như thế, nàng ta thật sự rất mệt mỏi.

Mộ lâu chủ nhìn Tang Nhu, thấy đáy mắt thâm oán (thê lương + ai oán) của nàng ta, nhìn không được mà nhíu nhíu mày, nếu đã nhìn không thấu, đã không biết thì làm sao có thể bên nhau. Trong lòng nàng ta chỉ bắt quá là bóng dáng mơ hồ kia mà thôi, căn bản không phải là người trong thực tại. Đột nhiên nàng cảm thấy Quốc sư đã nói đúng, hẳn vốn không nợ Tang Nhu, hẳn không cần vì thỏa mãn lòng người mà phải phụ trách đối với người mang mộng đẹp với hẳn.

Tang Nhu cảm thấy chỉ có nàng ta trả giá nhưng đã quên mất một điều, đây đều do nàng ta cam tâm tình nguyện, không phải người khác bức nàng ta, Văn Nhân Dịch cũng không nhất thiết phải đáp lại nàng ta. Và lại, nếu không nhờ Văn Nhân Dịch, nàng ta làm sao có cuộc sống bình thân như thế này, làm sao có thể rảnh rỗi mà có tâm tư về nhi nữ tình trường?

Có lẽ, Văn Nhân Dịch không nên tồn tại một phần tâm tư lợi dụng nàng ta nhưng hẳn mới dự tính chứ chưa hành động. Mặc kệ thái độ hẳn đối đãi như thế nào với Tang Nhu, chung quy vẫn là có ân hộ nàng ta ba năm.

Mộ lâu chủ lắc lắc đầu, có lẽ trong khi yêu thì người ta sẽ đánh mất lí trí, người ngoài cuộc nhìn thấy rất rõ ràng nhưng người trong cuộc vẫn không hay biết.

Đột nhiên nghĩ đến Mộc Vũ, đáy mắt của Mộ Lưu Ly mang theo một tia tự giễu. Mộc Vũ oán hận nàng đã lâu, là do nàng không để ý đến nên mới gây ra kết quả như thế. Bất quá, giống như bây giờ cũng không tệ, không cần gánh một gánh nặng như vậy trên vai nữa.

Tang Nhu không biết suy nghĩ trong lòng nàng, nhìn thấy tia tự giễu trong mắt Mộ lâu chủ, không khỏi suy diễn thành nàng châm chọc nàng ta, sắc mặt tái nhợt, móng tay đâm vào lòng bàn tay nhưng cũng không nói lời nào, nàng ta có thể nói cái gì? Nàng ta quả thật đã thua, thua dưới tay của một nữ nhân bị huỷ dung mạo.

Văn Nhân Dịch không hề có cảm xúc gì với lời của nàng ta, chỉ cười cười, gật đầu nói, "Được." Một chữ rõ ràng lại làm cho Tang Nhu nhìn không được mà muốn rơi lệ.

Thâm trầm nhìn hẳn một cái liền chặt vật rời đi.

Mộ Lưu Ly nhìn nụ cười không sao cả nơi khoé miệng của Văn Nhân Dịch, đáy lòng có chút phức tạp. Xem ra, người như bọn họ, vẫn luôn khiến người khác nhìn không thấu, dù là người thân hay là người ngoài đi nữa.

"Đã đường ba năm giờ lại thả nàng ta đi, Quốc sư đại nhân không cảm thấy đáng tiếc sao?" Giá trị của vị này còn chưa dùng hết đâu.

Văn Nhân Dịch ngồi xuống bên cạnh nàng, câu môi cười nói, "Hôm nay là ngày đại hi của Bồn toạ, xem như là làm một việc thiện tích đức đi. Như thế, Bồn toạ mới có thể bên nhau thật lâu dài với Mộ lâu chủ, ân ái đến bạc đầu."

Mộ lâu chủ cúi đầu không nói, làm sao nàng có thể cảm thấy Văn Nhân Dịch đồng bệnh tương liên với nàng chứ? Thật sự là đầu bả đậu.

Tuy nghĩ như vậy nhưng Mộ lâu chủ lại hiếm có không tranh phong với hẳn, tay đổ rượu ra chén rồi nhét vào tay hẳn, nói, "Uống."

Quốc sư đại nhân lắc lắc chén rượu trong tay, cười nói, "Lẽ uống rượu hợp cần sao?"

Mộ Lưu Ly hừ lạnh trong lòng, đúng là lúc nào cũng không quên chiếm chút tiện nghi.

Mặt mày rạng rỡ, Mộ lâu chủ cười nói, "Lẽ uống rượu hợp cần chỉ vậy thôi sao? Một chút cũng không có thành ý." Nói xong, Mộ lâu chủ đi tới cửa bảo người chuyển hơn mười bình rượu ngon vào.

Tầm mắt của Quốc sư đại nhân quét qua lại giữa đồng vò rượu và Mộ lâu chủ, vì sao hẳn không biết Mộ lâu chủ hào sảng như vậy?

Mộ Lưu Ly tháo khăn che mặt vương vãi xuống, nhắc hai vò rượu lên, đặt trên bàn, mở nút ra, kéo tay Quốc sư đại nhân quán quanh tay mình, lại ôm lấy một vò rượu, vừa hát cảm, ý bảo Quốc sư đại nhân cũng uống.

Quốc sư đại nhân nhìn vò rượu đó, trong lòng không khỏi cảm thán. Phóng chừng đây là lần đầu tiên có người dũng cảm uống nhiều rượu như thế vào lễ uống rượu hợp cần đi? Hẳn dám đảm bảo, Mộ lâu chủ rất buh hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 30: Khuê Mật?

Bất quá, thấy Mộ lâu chủ hưng trí đang dâng cao, Quốc sư đại nhân cũng chỉ có thể liêu minh bởi quân tử.

Mộ lâu chủ vừa uống vừa nhìn Quốc sư đại nhân, tầm mắt hai người giao nhau, quán quýt si mê không rời. Nhưng ý nghĩ trong lòng của Mộ lâu chủ lại là, lễ uống rượu hợp cần phải không? Say chết người!

Mà ý nghĩ của Quốc sư đại nhân lại là, rốt cuộc Mộ lâu chủ được hay không a? Đứng trong chốc lát đã say mềm, chịu khổ vẫn là nàng.

Hai người hai tâm tư, tu ừng ực cả một vò rượu vào dạ dày, lễ uống rượu hợp cần này xem như thành ý mời phần.

Mộ lâu chủ nhìn Quốc sư đại nhân, cúi người lấy hai vò rượu để lên bàn, Quốc sư đại nhân nhú nhú mày, thân thủ để lại tay nàng, nói, "Đừng uống nữa, lại uống nữa sẽ say."

Hiện tại, hai gò má Mộ Lưu Ly ửng đỏ, mắt lơ lơ mông lung vì say nhưng ý nghĩ của nàng vẫn còn thực rõ ràng, thân thể cũng còn nghe lời, chưa có say, thân thủ đẩy tay Văn Nhân Dịch ra, mím môi nói, "Bản lâu chủ chưa bao giờ say, muốn thử cảm giác say rượu là như thế nào."

Nhận ra cảm xúc của nàng không tốt lắm, Văn Nhân Dịch do dự một chút, cuối cùng vẫn không có ngăn cản nàng, cảm xúc tiêu cực phát tiết ra ngoài có vẻ hay hơn nhiều. Người như Mộ lâu chủ - chỉ sợ bình thường đều đem cảm xúc của bản thân giấu dưới bộ dáng hồ hững đó, đây cũng không phải là việc tốt.

Nhưng Quốc sư đại nhân lại không để cho nàng tự mình động thủ mà tự mình mở giấy niêm phong ra rồi mới đưa vò rượu cho Mộ lâu chủ, mở miệng nói, "Mộ lâu chủ đang đồng tình với Bồn tọa sao?" Cảm xúc của Mộ Lưu Ly, hẳn đều nhìn thấy.

Kỳ thật, hẳn cũng biết đây là vẽ vờ thêm chuyện, hẳn cũng không cần người khác đồng tình nhưng đối với hảo ý Mộ lâu chủ vô tình thể hiện ra, hẳn không cách nào cự tuyệt được, thậm chí còn rất hưởng thụ.

Mộ lâu chủ liếc mắt nhìn hẳn, hừ nhẹ nói, "Quốc sư đại nhân, người căn bản không cần người khác đồng tình." Và lại, thứ gọi là đồng tình này, nàng hẳn là không có.

Quốc sư đại nhân khẽ cười một tiếng, tay chụp tới, ôm nàng vào lòng, trác một ngụm tại khuôn mặt của nàng, nhìn chăm chăm nàng hỏi, "Vậy, đó là đau lòng?"

Mộ lâu chủ một lòng muốn thử cảm giác say rượu là như thế nào, trong khoảnh khắc này, đầu có chút choáng váng nhưng cũng coi như thanh tỉnh, nghe xong câu hỏi của Quốc sư đại nhân, không khỏi lắc đầu cảm thán, "Tự mình đa tình."

Nghe vậy, Quốc sư đại nhân không khỏi rút rút khoé miệng, rõ ràng đã bị đá kích.

Nhìn Mộ lâu chủ ôm vò rượu uống mãnh liệt, rõ ràng là chính tiên loại nhân nhưng lại lộ ra vài phần hào khí, tay Quốc sư đại nhân vén sợi tóc trên mặt nàng ra, cầm một vò rượu khác lên, uống cùng nàng.

Hai người im lặng uống rượu. Cũng không biết trôi qua bao lâu, Mộ Lưu Ly ngồi ở trên đùi Quốc sư đại nhân bỏ vò rượu qua một bên, đảo mắt nhìn về phía Quốc sư đại nhân hỏi, "Ta say sao?"

Khoé miệng Văn Nhân Dịch hơi hơi gợn lên, sờ hai má nóng bỏng của nàng, ôn nhu nói, "Say."

Mộ lâu chủ nháy mắt mấy cái, không khóc cũng không nháo, ngoan ngoãn tựa vào trong lòng Quốc sư đại nhân, tổng kết kinh nghiệm say rượu, "Có chút choáng váng."

Dừng một chút, Mộ lâu chủ còn nói thêm, "Ta còn thực thanh tỉnh."

Sợ nàng uống tiếp, Quốc sư đại nhân kiên định nói, "Nàng say."

Tuy rằng Mộ lâu chủ nhìn qua rất bình thường nhưng Văn Nhân Dịch có thể khẳng định, nàng đã say. Bởi vì hiện tại Mộ lâu chủ dị thường thuận theo, thập phần khác thường.

Mộ lâu chủ phân vân một chút, cuối cùng vẫn đồng ý với câu nói của Quốc sư đại nhân, im lặng tựa vào trong lòng Quốc sư đại nhân, thưởng thức ngọc bội hoa sen bên hông hẳn.

Thấy Mộ lâu chủ khó ngoan ngoãn được như vậy, Văn Nhân Dịch cũng không phá nàng, hưởng thụ không khí tĩnh lặng này. Nhưng hẳn không mở miệng, Mộ lâu chủ đã lên tiếng.

"Văn Nhân Dịch, người không cảm thấy phiền lụy sao? Tính kẻ nhiều như vậy, cuối cùng người đạt được cái gì?"

Quyền thế? Chỉ sợ Quốc sư đại nhân cũng không quan tâm. Nếu không, với năng lực hiện tại của hẳn, cho dù đăng cơ làm vua cũng không ai có thể ngăn cản.

Mỹ nhân? Nếu Quốc sư đại nhân muốn, với địa vị và thân phận bây giờ của hấn, dù hậu cung ba ngàn cũng không ai dám nói gì.

Tài phú? Toàn bộ Mặc Lạc quốc đều nằm trong tay của hấn, chỉ sợ, không ai có nhiều tiền bằng hấn nhưng nàng lại không thấy vui mừng bao nhiêu.

Mộ Lư Ly nhin không được thờ dài. Nàng dễ dàng tha thứ cho Văn Nhân Dịch có lẽ là vì nàng nhìn thấy bóng dáng của mình trên người Văn Nhân Dịch. Văn Nhân Dịch tương tự như nàng kiếp trước, mỗi bước đi đều phải tính kế, cảm giác nắm trong tay mọi việc cũng không tồi, nàng cũng không cảm thấy có gì không tốt nhưng đột nhiên quay đầu lại, nàng liền cảm thấy mệt mỏi, mới phát hiện việc tính kế không mang lại bất kỳ thứ gì cho nàng. Cho nên, kiếp này, nàng không muốn tính kế nhiều như vậy.

Mặc dù có thói quen không tốt - không tích cực làm việc nhưng nàng cũng lười sửa. Mặc dù đấu với Văn Nhân Dịch nhưng nàng cũng không có ý định không chết không ngừng.

Kiếp này, nàng thậm chí nghĩ tuý tâm mà sống.

Văn Nhân Dịch nắm tay nàng thật chặt, thấp giọng cười nói, "Không phải còn có nàng sao?"

Nói cái gì nhất kiến chung tình với Quốc sư đại nhân, hấn sẽ không cho là đúng. Hấn cũng không nghĩ đem từ này đặt trên người hấn và Mộ lâu chủ. Hấn chỉ cảm thấy Mộ lâu chủ nhìn thuận mắt, tính tình hợp khẩu vị của hấn. Tuy ở chung với Mộ lâu chủ không hoà thuận cho lắm nhưng hấn lại cảm thấy thoải mái vô cùng, nhìn nàng lộ ra biểu tình khác ngoài đạm mạc, hấn có cảm giác thực thành tự.

Hấn muốn nàng luôn luôn ở bên cạnh hấn cho nên hấn thú nàng về nhà - chỉ đơn giản như vậy.

Đối với nghi vấn của Mộ lâu chủ, hấn cảm thấy chỉ cần có nàng kề bên thì hấn không tính là trắng tay.

Phản ứng của Mộ Lư Ly có chút trì hoãn, qua một hồi lâu mới hiểu được ý của hấn, nhớ tới lời nói của Yến Kinh Thiên, không khỏi hỏi, "Ngươi thích ta?"

Quốc sư đại nhân do dự một chút mới gật đầu "Ân" một tiếng. Vấn đề này, Tang Nhu cũng từng hỏi qua, chỉ là, Mộ lâu chủ khác với Tang Nhu, để phân loại sự khác biệt này, Quốc sư đại nhân lại bổ sung một câu, "Thực thích."

Mộ lâu chủ ngửa đầu nhìn hấn trong chốc lát rồi nói, "Tuy rằng ngươi hoạt một chút nhưng cũng xem như thuận mắt."

Khoẻ miệng Quốc sư đại nhân khẽ nhếch, Mộ lâu chủ có chút buồn rầu rồi thêm một câu, "Bất quá, ta sẽ không thích bất cứ ai." Cho đến bây giờ còn chưa thử qua, dĩ nhiên là không có rồi.

Đối với tình ái, Mộ lâu chủ cũng không phải ngây thơ không biết gì, chỉ là nhìn thấy những tình cừu rồi rắm này liền cảm thấy không thú vị, cũng không đi nếm thử mùi vị của tình dục.

Quốc sư đại nhân rất bất đắc dĩ, Mộ lâu chủ thật biết cách đả kích người khác.

Nhìn thấy ai oán trong mắt Quốc sư đại nhân, tay Mộ Lư Ly vỗ vai hấn, an ủi nói, "Ngươi cũng không cần ủ rũ, chúng ta có thể làm bằng hữu. Nhưng mà, ngươi không thể tính kế ta nữa." Mộ lâu chủ như thế này đã là phá lệ khai ân rồi. Nàng đã sớm không còn tin tưởng vào bằng hữu, bây giờ lại nói như vậy với Quốc sư đại nhân, đủ để chứng minh, Quốc sư đại nhân thực đặc biệt.

Nếu như là bình thường, Mộ lâu chủ tuyệt đối sẽ không nói ra lời này. Thực hiển nhiên, nàng đã quên đi sự nguy hiểm của Quốc sư đại nhân.

Nhưng Quốc sư đại nhân lại không cảm thấy vinh hạnh một chút nào. Không tính kế nàng? Hấn khó mà tuân theo! Hấn không thể cứ bị động nhìn Mộ lâu chủ giống như ốc sên được, đợi nàng chậm rãi bò tới chỗ hấn đi? Đợi như vậy đến năm nào tháng nào a? Hơn nữa, nếu Mộ lâu chủ đi sai hướng, chẳng phải là vĩnh viễn đều không đến được sao?

Không đợi Quốc sư đại nhân đáp lời, Mộ lâu chủ mỉm môi cười, nói, "Quốc sư đại nhân, bây giờ chúng ta xem như là khuê mật đi?" Quả thật, Mộ lâu chủ đúng là thần trí có chút mờ mịt, mới nói một chút đã xem hấn thành khuê mật.

Khuê mật? Quốc sư đại nhân dở khóc dở cười, bất đắc dĩ nhắc nhở nàng, "Mộ lâu chủ, chúng ta là phu thê."

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Chương 31: Mộ Lâu Chủ Đùa Giỡn Như Lư Mạnh

==#x27;

Mộ lâu chủ cau mày, còn thật sự nhắc nhở, "Đó là giả."

Thấy Quốc sư đại nhân không nói lời nào, Mộ Lưu Ly nhả mào liễu, thân thủ túm áo bào của hắn, lại cường điệu lần nữa, "Đó là giả."

"Được. Hiện tại là giả, sau này sẽ là thật."

Mộ lâu chủ chỉ nghe nửa câu đầu, trực tiếp không quan tâm nửa câu sau, gật gật đầu, lại dụi dụi trong lòng Văn Nhân Dịch, có chút buồn ngủ, mở miệng lầm bầm, "Quốc sư đại nhân, Bản lâu chủ thích người..."

Tâm Văn Nhân Dịch nhảy lên một cái, đôi mắt đào hoa nhìn chằm chằm người nào đó sắp ngủ. Vừa nãy còn nói không thích hắn, hay là ban nãy không có say hoàn toàn, hiện tại mới là rượu sau phun thực ngôn (uống rượu vào thì sẽ nói thật)?

Dưới sự chờ đợi của Quốc sư đại nhân, Mộ lâu chủ nắc cụt một cái, lại phun ra ba chữ, "... Thân thể người..."

Quốc sư đại nhân thật không biết nên giận hay cười, thích thân thể hắn? Hắn nên cao hứng vì thân thể mình có sức hấp dẫn với nàng hay nên bi ai cho chính mình vì chỉ có thể bán đứng thân thể?

Ngay tại thời điểm Quốc sư đại nhân dở khóc dở cười, Mộ lâu chủ lại thoả mãn thêm hai chữ, "Rất thơm." Nói xong, còn cọ cọ trong lòng hắn, ngửi hai cái.

Quốc sư đại nhân càng thêm không nói gì, rất thơm? Thân là nam nhân, lại chỉ có thể dựa vào mùi hương mới hấp dẫn được nữ nhân của mình, đây xem như là thành công hay thất bại? Dẫu sao, Quốc sư đại nhân cảm thấy bản thân thực thất bại.

Mộ lâu chủ không biết tâm tình của hắn, vẫn cọ cọ trước ngực hắn, im lặng nghe tiếng đập của hắn. Một lát sau, đột nhiên ngừng đầu nói, "Quốc sư đại nhân, tìm người đập không bình thường!"

Văn Nhân Dịch rất bất đắc dĩ, nếu nàng còn cọ như vậy nữa thì càng có thể không bình thường.

Thấy hắn không nói lời nào, thân thủ Mộ lâu chủ mở vạt áo của hắn ra, đặt tay trên ngực hắn, nhìn hắn, thập phần chân thành nói, "Càng ngày càng không bình thường, không tin chính người sờ thử."

Thân thể Văn Nhân Dịch cứng đờ, nhìn bàn tay nhỏ bé sờ tới sờ lui trước ngực mình, trong lòng không khỏi nói thầm, Mộ lâu chủ rõ ràng chính là đùa giỡn như lưu manh.

Văn Nhân Dịch hít một hơi thật sâu, rũ mắt nhìn người trong lòng một hồi lâu. Đột nhiên chế trụ cái gáy của nàng, hôn nàng thật sâu, Mộ lâu chủ hí mắt, nhìn thẳng hắn trong chốc lát, than một tiếng, thập phần phối hợp mà vòng tay qua ôm cổ hắn.

Nhờ có sự phối hợp triệt để của Mộ lâu chủ, đến khi Quốc sư đại nhân hồi phục lại tinh thần, hai người đã gần như trần trụi trên giường.

Văn Nhân Dịch vội vàng dừng động tác, thờ hồn hèn, trong lòng cảm thấy may mắn khi chưa đem người ăn sạch sẽ. Xem ra, hắn cũng uống hơi nhiều, thiếu chút nữa đã say rượu loạn tính.

Nhưng Mộ lâu chủ cũng mặc kệ nhiều như vậy, vẫn cọ xát hắn như trước, trên mặt đỏ ửng, con ngươi luôn trong suốt lúc này lại bị một tầng sương bịt kín, vì hí mắt nhìn người phía trên, kiều mỵ động lòng người, không ai có thể sánh bằng.

Thiếu chút nữa Văn Nhân Dịch đã không thể kiềm chế được, rất muốn hoàn toàn say rượu loạn tính, dẫu sao đêm nay cũng vốn là đêm động phòng hoa chúc nhưng nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng, Quốc sư đại nhân không thể không duy trì lý trí, dựa vào định lực kinh người đầy nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng ra, mở mắt, đem mỗi tác trên người Mộ lâu chủ cuộn chặt vào chăn mới ôm nàng vào lòng, vỗ nhẹ trấn an, "Ngoan, ngủ đi."

Thanh âm quá mức khàn khàn cất lên, làm hại Mộ lâu chủ hí mắt nhìn hắn một hồi lâu mới mơ màng hỏi thử, "Văn Nhân Dịch?"

"Ân?" Hiện tại, Quốc sư đại nhân tâm viên ý mãn (viên mãn), không dám nhìn tầm mắt câu nhân của Mộ lâu chủ, thầm nghĩ, trước khi ăn sạch Mộ lâu chủ, nhất định không thể để nàng uống rượu nữa. Tình huống như vậy mà xảy ra nhiều lần, sẽ chết người!

Bởi vì không yên lòng, Quốc sư đại nhân cũng không có phát hiện, sau khi Mộ lâu chủ nghe được hắn đáp lời mới tiếp tục thả lỏng.

Hiện tại, Mộ lâu chủ cũng không thành thật như lúc nãy, không biết có phải do Quốc sư đại nhân cuộn chặt chăn quá, chỉ thấy nàng uốn éo qua lại giống như sâu lông. Mãi vẫn không thoát ra được, mới mang về mặt mắt hừng mà nhắm mắt lại.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, Mộ Lưu Ly mơ mơ màng màng nói, "Văn Nhân Dịch, ta chán ghét bị người lợi dụng, thực chán ghét." Thanh âm rất nhỏ, nếu không phải Quốc sư đại nhân tai thính, chỉ sợ sẽ không thể nào nghe được.

Qua một lúc lâu, Văn Nhân Dịch mới nhìn nàng, thân thủ vuốt ve hai má nóng bỏng như trước, thấp giọng, nói, "Ta chưa từng nghĩ sẽ lợi dụng nàng."

Mộ Lưu Ly nói hắn vô tình, quả thật không sai chút nào. Hắn có thể vì đạt được mục đích mà không từ bất kỳ thủ đoạn nào, lợi dụng hết thấy những gì có thể, nhưng mà, nàng không giống vậy.

Trước khi tìm đến nàng, hắn vốn định lợi dụng Lạc Tiên lâu nhưng sau khi gặp nàng, hắn hoàn toàn từ bỏ chủ ý này. Bởi vì, hắn biết rõ, hắn không muốn là địch với Mộ lâu chủ, cũng không hy vọng bọn họ sẽ lưu lạc đến bộ dạng nếu không phải là người chết thì chính là ta mất mạng.

Có rất nhiều thứ hần có thể lợi dụng, không cần phải là nàng.

Tuy thoát nhìn rất giống như hần luôn luôn tính kế Mộ Lưu Ly nhưng hần chưa bao giờ muốn lợi dụng nàng để đạt được ích lợi cho bản thân. Dĩ nhiên, không phải hần vô cầu với nàng nhưng hần chỉ cầu nàng mà thôi.

Người trên thế gian này tuy nhiều nhưng đều có khoảng cách với hần, không cách nào đến gần được, không có quan hệ gì. Tuy nhìn hần có vẻ như sở hữu mọi thứ trong tay, lại không cách nào dung hợp được với trần thế này, cô tịch vô tận, không ai hay biết.

Chỉ có nàng, có thể đến gần hần, ở bên cạnh hần.

Tuy rằng nhìn Mộ lâu chủ không quá cam lòng nhưng hần đã nhận định nàng là người duy nhất có thể bầu bạn với hần. Bọn họ tuyệt đối không thể là người lạ, chỉ có thể gắn bó với nhau.

Sáng sớm ngày thứ hai, Mộ Lưu Ly bị ánh nắng chói chang quá nhiều mộng đẹp, mắt còn chưa mở đã nhúu mày, tay nhu nhu thái dương. Đau đầu quá!

Nàng cứ nhiên uống say?

Nàng nói chưa bao giờ say rượu tuyệt đối không phải là nói giỡn. Quả thật, nàng chưa bao giờ uống rượu. Từ khoảnh khắc tiếp nhận Thánh đảo, thời khắc khắc nàng đều phải duy trì cảnh giác, với nàng, chất cồn là độc dược trí mạng. Cho nên, nàng cũng không dính dáng đến nó nhiều lắm.

Bây giờ, nàng đang ở cạnh hồ ly ngàn năm có khả năng sẽ tính kế nàng mà cứ nhiên còn uống say mềm, làm ra chút chuyện ngu xuẩn nữa.

Xem ra, ngày người ở thế giới này ba năm, tính cảnh giác của nàng thật sự đã giảm xuống không ít.

Đầu ần ần đau, cổ họng cũng rất, Mộ lâu chủ nhúu mày, uống say cũng không phải là trải nghiệm khoái trá gì, lần sau vẫn không cần nếm thử mới tốt.

Mộ Lưu Ly mở mắt ra, ngồi dậy, chấn trợn xuống mới phát hiện mình không có mặc y phục.

Nhìn những dấu hôn ngân trái rộng trên thân thể, Mộ lâu chủ nguy hiểm眯 mắt, nhưng mà, ngoại trừ những dấu vết này, thân thể không có gì khác thường. Tuy Quốc sư đại nhân gian trá nhưng còn biết điểm mấu chốt của nàng, nàng rất không thích bị người ăn sạch sẽ trong mơ hồ.

Đột nhiên, nghĩ đến cái gì, Mộ lâu chủ động dậy một chút, nhìn không được mà rút rút khoe miệng. Quốc sư đại nhân không hổ là con cáo già, có thể bắt tri bất giác khiến cho nàng tăng thêm một phần hảo cảm với hần, đây mới là gian trá chân chính, bấy người trong vô hình a!

Còn có, ý nghĩ của nàng sao có thể kỳ quái như vậy. Rõ ràng là bị người chiếm tiện nghi, cứ nhiên còn cảm thấy mình buồn bán lời... Nhất định là vẫn còn say rượu.

Quốc sư đại nhân đẩy cửa vào liền thấy Mộ lâu chủ ngồi ngây ngốc ở trên giường, sắc mặt không ngừng biến hoá, ngay cả khi hần bước vào cũng không phát hiện. Tính cảnh giác của Mộ lâu chủ có phải quá kém hay không?

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 32: Tin Hay Là Không Tin? :3

Nhìn dấu hôn trên cổ nàng, ánh mắt Văn Nhân Dịch tối sầm lại, sau đó, liền dời tầm mắt đi. Quốc sư đại nhân đang không bình tĩnh a.

Tiến lên vài bước, đem Mộ lâu chủ cuộn chặt vào chăn mới hỏi, "Mộ lâu chủ ngủ ngon không?" Kỳ thật, hần không phải quân tử như vậy nhưng mà, chỉ nhìn không thể ăn là chuyện vô cùng thống khổ. Xem ra, hần phải nhanh chóng khiến cho Mộ lâu chủ tự nguyện yêu thương nhưng nhớ mới được.

Lúc này, Mộ Lưu Ly mới hoàn hồn trừng hần, có chút nghiêng răng nói, "Không tồi. Còn phải đa tạ GIƯỜNG của Quốc sư đại nhân!"

Văn Nhân Dịch ôn hòa cười nói, "Mộ lâu chủ không cần khách khí. Được mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ, Bồn toạ mang lên giường là chuyện thường tình mà thôi."

Trước khi Mộ lâu chủ nổi bão, Quốc sư đại nhân cầm bát trong tay để gần miệng nàng, thấp giọng nói, "Uống vào đi."

Mộ Lưu Ly nhẹ nhàng liếc hần một cái, ánh mắt đó rõ ràng đang nói, sẽ không phải là độc dược đi?

Chống lại tầm mắt hoài nghi của Mộ lâu chủ, Quốc sư đại nhân tâm tình tốt nói, "Đây là trà giải rượu đặc chế." Quả thật là đặc chế! Quốc sư đại nhân tự mình nấu, sao có thể không phải là đặc chế?

Nghe thế, Mộ Lư Ly mới mở miệng uống hết cái bát gọi là trà giải rượu đặc chế. Hương vị không phải quá kém, cổ họng cũng thoải mái hơn.

Văn Nhân Dịch nâng tay lau đi giọt nước còn đọng lại trên khoé môi nàng, đặt nàng nằm xuống giường, dèm chăn, ôn nhu nói, "Ngủ thêm một chút nữa đi."

Mộ lâu chủ mờ to mắt nhìn trướng đình (mành che trên đầu giường), lại đảo mắt về phía Văn Nhân Dịch, khẽ nhíu mày. Quốc sư đại nhân sao lại đột nhiên trở nên hiền lành như vậy, sẽ không phải là đang muốn tính kế nàng đi?

Đối với ánh nhìn tò mò pha lẫn nghi ngờ của nàng, Văn Nhân Dịch vờ như không thấy, buông bát xuống, thân thủ cầm lấy ngọc bội bạch liên bên hông, ngón tay thon dài tùy ý làm vài động tác, ngọc bội liền tách thành hai đoá hoa sen - một lớn một nhỏ.

Quốc sư đại nhân dùng một sợi dây màu đỏ xỏ đoá hoa sen nhỏ vào, mang vào cổ Mộ Lư Ly, chống lại tầm mắt nghi vấn của nàng, câu môi cười nói, "Nói như thế nào thì bây giờ chúng ta cũng là phu thê. Nếu ngay cả tín vật đính ước đều không có, cũng quá kỳ quái, hơn nữa..."

Dưới tầm mắt chăm chú của Mộ Lư Ly, Quốc sư đại nhân cúi đầu cắn khoé môi của nàng một chút, thấp giọng cười nói, "Không phải Mộ lâu chủ thực thích hương vị trên người Bồn toạ sao?" Thanh âm mang theo một chút ái muội, dễ dàng khiến cho nữ nhân mặt đỏ tim đập nhanh.

Tuy rằng trước đó hắn cảm thấy rất thất bại nhưng ngẫm kỹ lại thì cũng không phải tệ như vậy. Ít nhất có thể xem như là một ưu điểm hấp dẫn Mộ lâu chủ.

Sắc mặt Mộ lâu chủ tức thời đen lại, quả nhiên, không nên uống rượu mà. Nàng đã làm ra chuyện ngu xuẩn gì rồi?

Tuy sau khi Mộ lâu chủ say rượu có chút bất thường nhưng bây giờ nàng đã thanh tỉnh, dưới ánh mắt trêu tức của Quốc sư đại nhân, Mộ lâu chủ rất bình tĩnh nói, "Bồn lâu chủ vốn thích mùi hương thanh nhã của hoa sen. Chỉ là, mùi hương này xuất hiện trên người của Quốc sư đại nhân quả thật là có chút bị phá hư. Quốc sư đại nhân vẫn là nên đổi loại huân hương khác đi!"

Văn Nhân Dịch nhíu mày, "Ai nói với nàng đây là huân hương của Bồn toạ? Bồn toạ chưa bao giờ dùng huân hương cả."

Mộ lâu chủ lườm hắn, hừ nói, "Sẽ không phải là trời sinh đã có đi?"

Quốc sư đại nhân thập phần bình tĩnh đáp, "Đúng là trời sinh đã có. Theo lời mẫu thân ta, thời điểm lúc ta sinh ra, có một đàn bướm bay tới."

Mộ lâu chủ có chút hết chỗ nói rồi, trời sinh mùi thơm lạ lùng? Quốc sư đại nhân thật là yêu nghiệt sao? Yêu nghiệt thì yêu nghiệt đi, vì sao lại là mùi hương yêu thích của nàng - hoa sen a?

Quốc sư đại nhân thấy bộ dạng nàng giống như đã bị đá kích, khoé miệng không kiềm chế được mà cong lên, cười đến phong hoa tuyết đại, trác ở môi nàng một chút mới lên tiếng, "Ta ở thư phòng, nếu có việc thì có thể trực tiếp phân phó hạ nhân. Bất quá, nếu Mộ lâu chủ nhớ ta, có thể tới tìm ta." Đây là tương đương với việc cho phép Mộ lâu chủ ra vào nơi cơ mật trọng địa (hồi xưa thì thư phòng thường là nơi chứa cơ mật trọng địa).

Đến khi Quốc sư đại nhân đi ra ngoài đã rất lâu, Mộ lâu chủ vẫn còn trừng mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, vẻ mặt ngạc nhiên, Quốc sư đại nhân phát rõ sao?

Qua một hồi lâu, Mộ Lư Ly mới thu hồi tầm mắt, cầm lấy khối ngọc bội trên cổ, lại đưa lên mũi ngửi ngửi.

Ngưng Hương ngọc - không mùi vị lại có thể hấp thu mùi bên ngoài cho đến khi bão hoà. Hiển nhiên là Văn Nhân Dịch vẫn luôn mang khối ngọc bội bên người cho nên mới có hương vị của hắn.

Mộ Lư Ly thường thức khối ngọc bội đó như có tâm sự. Hôm qua, chuyện xảy ra sau khi nàng say rượu, mặc dù nàng có nhớ được một ít nhưng không chắc chắn lắm. Nhưng bây giờ, Văn Nhân Dịch rất bất thường làm cho nàng phải suy nghĩ một chút.

Rốt cuộc, Văn Nhân Dịch thích nàng thật hay vẫn có mục đích riêng? Nếu như hết thảy đều là diễn trò, thứ có thể khiến cho Văn Nhân hy sinh lớn như vậy chỉ có thể là Lạc Tiên lâu. Chỉ là, người nắm giữ toàn bộ Mặc Lạc quốc, thật sự sẽ uỷ khuất bản thân chỉ vì một Lạc Tiên lâu thôi sao?

Cho dù nàng nghĩ Văn Nhân Dịch là một người không từ bất kỳ thủ đoạn nào nhưng cũng rất rõ ràng Văn Nhân Dịch không phải không có điểm mấu chốt. Nếu Văn Nhân Dịch đang diễn trò, hành vi hiện tại của hắn cũng có thể xem như là bán đứng thân thể đi? Vì Lạc Tiên lâu mà không tiếc bán đứng thân thể, không giống với tác phong của Quốc sư đại nhân chút nào!

Mộ lâu chủ có chút rối rắm. Nàng cảm thấy, với thủ đoạn của Quốc sư đại nhân sẽ không lưu luyến đến việc bán đứng thân thể chỉ vì Lạc Tiên lâu nhưng đồng thời cũng cảm thấy người giả dối như Quốc sư đại nhân sẽ không dễ dàng thích một ai.

Tin hoặc không tin - chỉ tùy vào quyết định của nàng.

Viện của Quốc sư đại nhân là Văn Y các - địa phương thanh nhã nhất trong phủ Quốc sư. Trong viện đó, Mộ lâu chủ thích nhất là Hương Tuyết Hải - vật phẩm tiến cống từ nước khác. Tuy là cây nhưng không vương một chiếc lá nào, tuyết trắng cũng chỉ có thể nép mình dưới tán cây. Một năm bốn mùa cũng không héo tàn, lúc nào cũng có thể nhìn thấy những bông hoa tung bay trong gió, mang theo hơi thở thanh khiết, làm cho người ta như lạc vào tiên cảnh.

Bởi vì là cống phẩm, cả phủ Quốc sư cũng chỉ có một gốc. Có thể tưởng tượng ra, nếu cả sân đều là cây này, tuyệt đối sẽ không hổ thẹn với cái tên

Hương Tuyết Hải này.

Lúc này, trong tay Mộ lâu chủ cầm một quyển sách, ngồi ở xích đu dưới tàng cây, gió thổi nhẹ nhẹ, bên cạnh là bàn nhỏ đã bày biện sẵn đồ ăn vặt, khỏi cần nói cũng biết là có bao nhiêu nhân nhả.

Đối với vị Quốc sư phu nhân - Mộ lâu chủ đột nhiên xuất hiện này, hạ nhân phủ Quốc sư vẫn hầu hạ thập phần chu đáo. Trước không bàn đến thái độ của Quốc sư đại nhân với Mộ lâu chủ, đầu sao Mộ lâu chủ cũng là Hoàng Thượng ban cho Quốc sư đại nhân, hơn nữa, còn tự mình ban hôn. Và lại, Mộ lâu chủ cũng không phải là người mà bọn họ có thể trêu vào. Đã có việc Tang Nhu cô nương bị Mộ lâu chủ đuổi ra khỏi phủ cảnh tỉnh, hạ nhân phủ Quốc sư tuyệt đối không dám chậm trễ.

Hiện tại, trong phủ Quốc sư, Mộ lâu chủ tuyệt đối là độc sủng. Ai bảo hậu viện của Quốc sư đại nhân chỉ có một mình nàng chứ?

Cạnh bên nàng là Quốc sư đại nhân mềm nhũn nằm trên nhuyễn tháp, híp đôi mắt hoa đào câu nhân lại, nhìn chăm chăm nàng, khoe miệng mang theo ý cười ôn hoà, bộ dáng nười phần là yêu nghiệt ngàn năm. Chỉ là, Quốc sư đại nhân đang rất rối rắm.

Bởi vì, hần phát giác Mộ lâu chủ đột nhiên trở nên bí hiểm, hần hoàn toàn không đoán ra được nàng đang suy nghĩ cái gì. Đối với Quốc sư đại nhân nóng lòng muốn bắt được nàng đến tay mà nói, đây tuyệt đối không phải là hiện tượng tốt gì.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Chương 33: Quốc Sư Đại Nhân Ai Oán :#x27;((

Mấy ngày nay, không biết nên diễn tả thái độ của Mộ lâu chủ đối đãi với hần thế nào nữa.

Hần ở thư phòng cả một ngày, Mộ lâu chủ cũng không hỏi han một câu, làm cho hần cảm thấy bản thân mình không có một phân lượng nào cả. Nhưng nếu hần muốn ngủ cùng Mộ lâu chủ, nàng cũng sẽ không nói gì cả, tùy ý để hần ôm vào lòng. Đối với động tác thân thiết của hần, chỉ cần không quá phận, Mộ lâu chủ cũng sẽ không để ý đến nhưng một khi vi phạm, Mộ lâu chủ sẽ thần nhiên liếc hần một cái, ôn hoà nhắc nhở hần về điều kiện lúc trước của nàng - chỉ bãi đường không động phòng.

Hơn nữa, mặc kệ hần làm gì, Mộ lâu chủ cũng không hi không nộ, thông dong tự tại, cảm xúc không mấy may dao động - có thể nói là đậm mặc đến cực điểm. Điều này khiến cho Quốc sư đại nhân cảm thấy thực thất bại.

Quốc sư đại nhân cảm thấy Mộ lâu chủ không đặt hần vào mắt, bao gồm việc đồng sàng cộng chẩm cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

Tuy rằng bây giờ nhìn bọn họ ôm ôm ấp ấp rất thân thiết rất gần gũi nhưng hần có thể cảm giác rõ ràng được Mộ lâu chủ xa cách với hần hơn. Chỉ là, hần không biết Mộ lâu chủ bị sao vậy, cũng không đoán được nàng đang suy nghĩ cái gì, tự nhiên cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cho nên, hần mới quyết định dính lấy Mộ lâu chủ, để nhìn xem đã có chuyện gì xảy ra với nàng. Biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng, hơn nữa, chiêu lật mềm buộc chặt đã được chứng minh là vô dụng đối với Mộ lâu chủ. So với việc ngày người ở thư phòng chỉ bằng kẻ cận Mộ lâu chủ còn hay hơn!

Hiện tại, Quốc sư đại nhân xem như bán đứng thân thể của mình, sử dụng mỹ nam kế. Chỉ là, Mộ lâu chủ một chút cũng không để ý đến, tầm mắt vẫn dừng trên quyển sách, ngay cả một cái khoe mắt cũng không bỏ thí cho Quốc sư đại nhân.

Mộ lâu chủ xem sách vô cùng say sưa, đối với những thứ bên ngoài cũng mặc kệ, tay thỉnh thoảng lấy một viên mứt hoa quả bỏ vào miệng nhắm nháp, hoàn toàn không nhìn đến Quốc sư đại nhân, giống như trong viện này căn bản không có hần.

Bởi vì hạ nhân đều cho lui, Mộ lâu chủ cũng không mang khăn che mặt. Dung nhan tinh xảo, đáng người thanh thoát, xuất trần thoát tục như không thuộc về nhân gian khói lửa này.

Quốc sư đại nhân nhìn nàng một hồi lâu, thờ dài trong lòng sau đó ân cần lột vỏ, bỏ hạt sang một bên, còn phụ trách đút đến bên miệng của Mộ lâu chủ.

Nhìn long nhân được đút đến bên miệng của mình, Mộ lâu chủ thần nhiên liếc Quốc sư đại nhân một cái, người nọ là có bao nhiêu rảnh rỗi? Chẳng phải hai ngày trước còn bận đến mức chân không chạm đất sao?

Tuy rằng Quốc sư đại nhân chơi lật mềm buộc chặt một hồi nhưng hần cũng không phải hoàn toàn giả vờ bận rộn.

Quốc sư đại nhân đã qua thời kỳ hao tâm tổn trí làm chu toàn một việc. Bây giờ, mỗi một sự kiện mà Quốc sư đại nhân làm, sẽ kèm theo rất nhiều mục đích.

Mấy ngày nay, hần nương nhờ bận rộn để lật mềm buộc chặt, đồng thời không để cho người ta phát hiện ra yếu điểm gì và giải quyết tất cả những việc còn tồn đọng lại. Bây giờ mới có thời gian rảnh rỗi, có phải nên hưởng thụ cùng Mộ lâu chủ không?

Tuy rằng trong lòng Mộ Lưu Ly nghĩ đông nghĩ tây nhưng cái gì cũng không nói, hé miệng, nuốt long nhãn vào, liến dờn tầm mắt về quyền sách.

Quốc sư đại nhân nhin không được nhú nhú mày, Mộ lâu chủ thật đúng là một chút cũng không để ý đến hấn a! Nhưng hấn cũng không biết bản thân đã làm sai cái gì.

Hấn biết Mộ Lưu Ly vẫn còn hoài nghi tâm ý của hấn. Hấn vốn định bất động, dù sao, Mộ lâu chủ thông minh như vậy, nhất định rất nhanh sẽ phát hiện ra hấn không hề có mưu đồ gì với Lạc Tiên lâu cả. Chỉ là, thái độ hiện tại của Mộ lâu chủ làm cho hấn nhin không được mà suy nghĩ rằng, có phải nàng đã quyết định từ thù hay không. Nếu quả thực như vậy, có thể tưởng tượng ra, tiền đồ của hấn thực u ám, con đường truy thê sẽ rất nhấp nhô.

Bởi vì đang lo lắng về vấn đề có phải mình đã bị Mộ lâu chủ phán từ hình rồi hay không, Quốc sư đại nhân luôn luôn bí hiểm mới có ý nghĩ hấp tấp như vậy. Tuy hấn âm hiểm giả dối, luôn tính kẻ người khác nhưng hấn vẫn hy vọng Mộ lâu chủ có thể tin tưởng mình. Hấn không thêm để ý thái độ của người khác, lại hy vọng Mộ lâu chủ có thể kiên định đứng bên cạnh hấn.

Mà Quốc sư đại nhân đang nóng nảy hoàn toàn không phát hiện, với cục diện này, Mộ lâu chủ đã bắt tri bất giác đảo khách thành chủ.

Xem ra, một khi gặp được ý trung nhân, ngay cả người lắm mưu nhiều kế, thủ đoạn nhiều không kể xiết cũng phải suy yếu. Tình hình hiện tại của Quốc sư đại nhân của chúng ta là như thế đó.

Mộ lâu chủ lật trang sách, khoé mắt liếc Quốc sư đại nhân một cái, thấy bộ dáng của hấn vẫn yêu nghiệt nhưng cảm xúc có chút trầm xuống, không dấu vết ngoéo mỗi một cái, hừ lạnh trong lòng, tiểu Dịch nhi, thật nghĩ mình là bách chiến bách thắng sao? Sao bây giờ không làm gì cả?

Thực ra, Mộ lâu chủ rất thù dai, bị Quốc sư đại nhân chiếm nhiều tiện nghi như vậy, làm sao cũng muốn hảo hảo giáo huấn yêu nghiệt này. Hiện tại, nàng đã mưu tính để tranh cao thấp với Quốc sư đại nhân rồi.

Lại dứt nàng một trái nho, rót cục Quốc sư đại nhân ôn hoà mở miệng, "Mộ lâu chủ, nàng đang đọc cái gì thế?" Có cần phải chuyên tâm đến vậy không? Trong lòng Quốc sư đại nhân đang vô cùng ai oán.

Mộ Lưu Ly thần nhiên nhin hấn, ý tứ trong mắt thực rõ ràng, muốn biết thì tự xem đi!

Quốc sư đại nhân liếc mắt qua một cái, nhin không được rút rút khoé miệng, ho nhẹ một tiếng, thẩm thía nói, "Mộ lâu chủ, tam tự kinh này nọ không thích hợp với nàng đâu."

Mộ Lưu Ly nâng mí mắt lên, thông thả nói, "Uống nước nhớ nguồn. Ngay cả điều này mà Quốc sư đại nhân cũng không hiểu sao?"

Quốc sư đại nhân không biết tam tự kinh chỉ là đạo cụ giúp Mộ lâu chủ không nhin hấn mà thôi.

Quốc sư đại nhân tội nghiệp vẫn còn đang bận bi ai vì mị lực của bản thân không bằng một quyển tam tự kinh. Thậm chí, Mộ lâu chủ còn xem vô cùng chăm chú nữa.

Thân thủ đoạt lấy tam tự kinh trong tay Mộ lâu chủ, Quốc sư đại nhân hợp tình hợp lý nói, "Đã nhin lâu như vậy, nghỉ ngơi một lát đi. Đừng để bản thân bị mệt."

Mộ lâu chủ bình thần gật gật đầu, sau đó ngửa đầu nhin trời, nhẹ nhàng đung đưa xích đu, vẫn không để ý đến Quốc sư đại nhân.

"Mộ lâu chủ, nàng lại nhin cái gì nữa?" Kỳ thật, Quốc sư đại nhân của chúng ta rất muốn nói, nàng nhin ta đi!

"Nhin mây."

Quốc sư đại nhân ngẩng đầu liếc một cái, sau đó lại nhin chăm chú vào Mộ lâu chủ một hồi, rót cục nhin không được mà dùng một tay ôm lấy nàng vào lòng, ai oán nói, "Mộ lâu chủ, mây có đẹp mắt hơn Bồn toạ sao?"

Mộ Lưu Ly nhú mày, chạm tay vào mặt nạ của hấn, thần nhiên nói, "Đẹp mắt hơn mặt nạ này."

Quốc sư đại nhân bưng tỉnh, thì ra là Mộ lâu chủ không thích mặt nạ này a! "Mộ lâu chủ muốn nhin thấy dung mạo của Bồn toạ?"

Mộ Lưu Ly nhin hấn một hồi lâu, lắc lắc đầu, "Không muốn."

Trong nháy mắt, Quốc sư đại nhân cảm thấy định lực của mình không đủ dùng, Mộ lâu chủ thật rất biết cách đã kích người khác.

"Phu nhân, vì phu làm sai cái gì?"

Bộ dáng hiện tại của Quốc sư đại nhân rất giống với tiểu tức phụ (nàng dâu nhỏ) bị khi dễ, trong lòng Mộ Lưu Ly cảm thấy buồn cười, trên mặt vẫn thần nhiên như trước.

Nóng nảy sao? Phản ứng của Quốc sư đại nhân lúc này rất là bình thường thôi!

Nàng cũng không định buông tha cho hấn, chỉ là, nàng cũng biết rõ đạo lý vừa đâm vừa xoa.

Chương 34: Chương 34: Thái Tử Cho Mời

Mộ lâu chủ chủ động ôm Quốc sư đại nhân đang ai oán, mặt không đỏ tâm không nảy nói, "Bản lâu chủ chỉ không quá thích ứng với hoàn cảnh mới mà thôi."

Lời này vừa nghe đã biết ngay là nói dối nhưng ánh mắt Văn Nhân Dịch chợt loé, trong nháy mắt đã hồi phục lại tinh thần, Mộ lâu chủ cư nhiên chủ động ôm hắn, vậy thì cũng không giống như những gì hắn đang suy đoán - quyết tử thủ duy trì khoảng cách với hắn.

Xem ra, hắn đã suy nghĩ sai lệch rồi, hoặc là nói do Mộ lâu chủ cố ý khiến hắn suy nghĩ sai lệch.

Nhảy cảm phát hiện ra cảm xúc của hắn có biến đổi, Mộ Lư Ly nhíu nhíu mày, có chút ảo não. Đã biết rõ Quốc sư đại nhân không phải hạng tầm thường, khi giao đầu với hắn, một chút cũng không thể thả lỏng, nàng còn không cẩn thận như vậy - buông lỏng đề phòng khi nhìn thấy bộ dáng đáng thương của hắn.

Quốc sư đại nhân quả không hổ là con cáo già, chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ bắt tri bất giác lộ ra mục đích thật của bản thân.

"Phu nhân..."

Khoé miệng Văn Nhân Dịch khẽ nhếch, hai chữ này tựa như ma ám mê hoặc lòng người.

Mộ Lư Ly tựa vào trong lòng hắn, cặp mắt không để ý đến, trong đầu lại đang nghĩ phương pháp để cứu vãn nhưng Quốc sư đại nhân cũng không phải dễ lừa như vậy. Nếu đã bị hắn phát hiện dấu vết, chỉ sợ một kế này cũng sẽ thành đồ bỏ. Càng nghĩ càng cảm thấy không cam lòng mà.

Quốc sư đại nhân nhìn bộ dạng đa sầu của nàng, độ cong nơi khoé miệng không khỏi mở rộng thêm một chút, thiếu chút nữa là bị nàng lừa rồi. Xem ra, khi giao thủ với Mộ lâu chủ một khắc cũng không thể thả lỏng a!

Thấy Mộ lâu chủ tựa hồ muốn thành đa sầu thật, tay Quốc sư đại nhân nâng đầu nàng lên, hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người kia.

Mộ Lư Ly rối rắm một chút, sau đó phối hợp mở miệng, dĩ nhiên trong lòng Quốc sư đại nhân tràn đầy vui sướng, đầu lưỡi không khách khí mà tham nhập, chuẩn bị công thành đoạt đất... Còn không chờ hắn tìm được cái lưỡi đỉnh hương đó, đột nhiên đầu lưỡi truyền đến một trận đau nhức, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi.

Quốc sư đại nhân bất ngờ rên lên một tiếng, chống lại tầm mắt khiêu khích của Mộ lâu chủ, bắt đầu dĩ cười cười, vẫn ôm nàng như trước, vuốt nhẹ mái tóc của nàng, trong mắt tất cả đều là ôn nhu sùng nịnh.

Hiển nhiên, đây là lần đầu Quốc sư đại nhân lộ ra thần sắc ôn nhu như vậy, Mộ lâu chủ không khỏi sùng sột một chút, nhìn đôi mắt thần nhiên của Quốc sư đại nhân, tâm tình có chút phức tạp, trong miệng cũng bất tri bất giác thả lỏng lực đạo.

Chưa bao giờ có người lộ ra thần sắc như vậy với nàng, cho dù là khi bé được phụ mẫu sủng ái vô tận, cũng chỉ là phương diện vật chất mà thôi, vẫn chưa quá thân cận với nàng. Về sau, không có ai sủng ái nàng như vậy nữa, tuy Tề Dương ở trước mặt nàng rất ôn nhu nhưng phần ôn nhu đó trộn lẫn âm mưu hiểm kế, mà nàng, từ lúc bắt đầu đều xem hắn ta là đối thủ. Bọn họ - bất quá chỉ là diễn trò mà thôi.

Lại không ngờ rằng, bây giờ nàng có thể nhìn thấy sự sùng ái thuần túy từ trong mắt một con hồ ly già dối như hắn.

Dù Mộ Vũ tự tay đưa độc dược cho nàng, nàng chỉ cảm thấy có điểm thất vọng, cũng có chút mệt mỏi, cảm xúc cũng không có biến hoá gì lớn, không hề không nộ, thậm chí còn mang theo một tia giải thoát. Cho nên, nàng nghĩ, nàng đã sớm thờ ơ với trần thế này.

Nhưng đến giờ khắc này nàng mới hiểu được, mặc kệ nàng tự làm cho bản thân lạnh nhạt vô tình đến cỡ nào, sâu trong nội tâm vẫn khát vọng một tia ấm áp, cho nên mới buộc bản thân không được kỳ vọng quá lớn, nếu đã biết rõ không phải là của mình thì cần gì phải nuôi hy vọng hảo huyền. Trước không nói đến việc làm cho bản thân trở nên hèn mọn, đến cuối cùng chỉ còn thất vọng mà thôi, thậm chí, còn có thể làm cho bản thân vong mệnh.

Văn Nhân Dịch này luôn che dấu mục đích thật sự rất sâu, người như vậy luôn làm cho người ta theo bản năng mà phòng bị. Chỉ là, Văn Nhân Dịch rất giống nàng, cho nên, đồng thời lúc nàng phòng bị lại bất tri bất giác cho hắn cơ hội đến gần.

Nàng vẫn luôn đoán mục đích của Văn Nhân Dịch, vẫn cảm thấy hắn không có ý tốt nhưng rốt cuộc vẫn tin hắn, tin hắn thú nàng không vì âm mưu gì.

Bởi vì nàng tin tưởng bản năng hám lợi tránh hại của chính mình. Người luôn trường kỳ lâm vào hiểm nguy thì đều có bản năng như vậy, chỉ bất đồng về độ mạnh yếu mà thôi.

Tại phương diện này, bản năng đã cứu nàng vô số lần, cho nên, nàng tin tưởng Văn Nhân Dịch. Mặc dù thoát nhìn nàng tỉnh táo không tin vào hắn nhưng sự thật cũng không hoàn toàn như vậy. Nếu Văn Nhân Dịch thật sự không có hảo ý, nàng tuyệt không thể không có một chút bài xích nào.

Tuy rằng nàng tin Văn Nhân Dịch thú nàng không vì âm mưu gì nhưng nàng vẫn không rõ thái độ của mình với Văn Nhân Dịch. Nàng không chán ghét Văn Nhân Dịch tới gần nàng, không chán ghét nụ hôn của hắn, thậm chí, lúc trước suýt nữa rượu say loạn tính, nàng cũng không cảm thấy phản cảm. Nhưng mà, nàng cũng không dám đảm bảo, đây có phải là điều nàng thật sự muốn hay không.

Mặc dù nàng và Văn Nhân Dịch tương đối tranh phong, trong lòng cũng không có cảm xúc chán ghét nào, cách thức ở chung quá mức tự nhiên lại làm cho nàng có chút mờ mịt. Trường kỳ bị vây trong hiểm nguy làm cho nàng luôn cảnh giác, bên cạnh lại đột nhiên có thêm một người, một chút cũng không bài xích, có thể nói là nguy hiểm đến cực độ. Bởi vì không bài xích, sẽ không phòng bị. Một khi người này sinh ra dị tâm, sẽ khiến nàng

vạn kiếp bất phục.

Nếu chỉ vì Lạc Tiên lâu, nàng nhất định sẽ tin tưởng bản năng hám lợi tránh hại của bản thân mà tin vào Văn Nhân Dịch nhưng nếu muốn đánh cược bằng mệnh của mình, nàng cần phải cân nhắc.

Cho dù hiện tại Văn Nhân Dịch không tính kế nàng nhưng sau đó thì sao?

Nàng luôn nghĩ rằng, nếu đã là người thân mật nhất thì nên phó thác mạng sống cho người đó. Cho nên, một khi nhận định người đó, nàng sẽ hoàn toàn không phòng bị.

Trước khi quyết định, nàng phải cân nhắc chu toàn, Văn Nhân Dịch có đáng giá để nàng đánh cược bằng mạng sống của mình hay không, có phải nàng thật sự muốn hắn hay không.

Mấy ngày nay, tuy nhìn nàng đang so chiêu với Văn Nhân Dịch nhưng trên thực tế đang cấp chính mình thời gian để suy nghĩ kỹ lưỡng.

Chỉ là, Quốc sư đại nhân kiên nhẫn lại đột nhiên nóng nảy, mới trôi qua được vài ngày liền mặt dày mày dạn dính lấy nàng.

Nghĩ đến bộ dạng ai oán của Quốc sư đại nhân, đáy mắt Mộ Lưu Ly không khỏi lộ ra ý cười.

Văn Nhân Dịch thấy tâm tình nàng không tồi, nhủ mày, thừa dịp nàng thất thần, chế trụ gáy của nàng, không để ý đến đầu lưỡi vẫn còn đau đớn, cuốn lấy cái lưỡi đình hương, nụ hôn mang theo mùi máu tươi nhàn nhạt. Mộ Lưu Ly nhủ nhủ mày nhưng tay vẫn ôm lấy cổ hắn.

Khi Bích Tiêu tiến vào Vân Y các, vừa vận nhìn thấy hai người ái muội dây dưa, không khỏi ho nhẹ hai tiếng, nhắc nhở hai người đang hôn nhau đến trời đất quay cuồng.

Mộ lâu chủ vốn đang thập phần nhu thuận, sau khi nghe Bích Tiêu ho, dùng tay đẩy Quốc sư đại nhân ra, thản nhiên mở miệng hỏi, "Chuyện gì?"

Mộ lâu chủ thập phần bình tĩnh nhưng Quốc sư đại nhân đang ôm nàng, không ngừng cọ xát tại căn cổ nàng, thoát nhìn như thẹn thùng, kì thực đang âm thầm tiếu nười, không khí tốt như vậy lại bị phá hủy.

Bích Tiêu rũ mắt nhìn mũi chân của chính mình, dằng bái thiếp đang cầm trong tay lên, nói, "Lâu chủ, thái tử điện hạ mời người đến Thánh Phong lâu."

Tay Mộ Lưu Ly nhận lấy bái thiếp, nhìn thoáng qua, nhẹ nhàng ngoéo môi một cái. Biết ngay là vị Thái tử điện hạ kia không đợi lâu được mà, vội vàng như vậy, hẳn là lo lắng thủ đoạn Quốc sư đại nhân cao minh, sợ hắn đi trước một bước, thiết lập được quan hệ tốt đẹp với Lạc Tiên lâu đi!

Xem ra, Thái tử điện hạ rất kiêng kỵ Quốc sư đại nhân. Mặc dù cảm thấy bây giờ Quốc sư đại nhân với Mộ lâu chủ thủy hỏa bất dung, hắn vẫn lo lắng như trước.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chương 35: Liếc Mắt Đưa Tình

Quốc sư đại nhân liếc nhìn bái thiếp, thấp giọng thì thầm bên tai Mộ lâu chủ, "Mộ lâu chủ sẽ không phải vì thoát khỏi sự dây dưa của Thái tử điện hạ mà hợp tác với Bồn toạ, bây giờ lại hợp tác với Thái tử điện hạ để đối phó ngược lại với Bồn toạ đi?"

Mộ Lưu Ly đưa lưng về phía đôi mắt yêu dã kia, trầm ngâm nói, "Cũng có thể lắm."

Văn Nhân Dịch há miệng cắn vành tai trắng nõn trước mắt, mải mải, hừ nhẹ, "Chẳng lẽ Mộ lâu chủ muốn mưu sát phu quân?"

Mộ lâu chủ đột nhiên thân cận đã cho Quốc sư đại nhân một viên đan dược, cho nên, Quốc sư đại nhân đã khôi phục lại bộ dáng yêu nghiệt như bình thường, mọi việc đều nắm trong tay.

Mộ Lưu Ly run rẩy một chút, thân thủ đẩy đầu của hắn ra, đối với bộ dáng ôn hoà của hắn có chút bất mãn, tựa như việc Quốc sư đại nhân muốn chọc Mộ lâu chủ tức giận. Tất nhiên Mộ lâu chủ cũng phát hiện ra Quốc sư đại nhân đã trở về như bình thường, nghĩ lại bộ dáng ai oán lúc trước, quả nhiên, một bước sa chân ngàn đời lỡ hận mà. Vất vả lắm mới nắm được tiên cơ lại bị huỷ trong tay nàng, chỉ sợ sau này muốn đối phó Quốc sư đại nhân sẽ khó hơn nhiều.

"Chẳng lẽ Quốc sư đại nhân đã quên, Bản lâu chủ với ngươi là phu thê danh phù kỳ thực?"

*danh phù kỳ thực: có tiếng mà không có miếng, hữu danh vô thực.

Bích Tiêu mắt xem mũi, mũi nhìn tâm, không nhìn hai người đang náo loạn, không khí thập phần ái muội, trong lòng đang nói thầm, nếu khi này hắn ta không tới kịp thì không biết có phải đã lên giường chưa nữa, bây giờ lại nói là phu thê danh phù kỳ thực, Lâu chủ đang lừa ai thế? Vả lại, hắn ta cũng không biết hôm đó Quốc sư đại nhân nói phu thê ân ái có phải thật sự hay không, bởi vì hắn ta cũng không dám đến hỏi Lâu chủ a!

Quốc sư đại nhân nhìn chằm chằm vào Mộ lâu chủ một hồi lâu, đột nhiên, một tay ôm lấy nàng đi vào phòng, ngữ khí lười biếng mà tà mị, "Để biến điều này thành sự thật đúng là không dễ dàng chút nào, bây giờ chúng ta biến nó thành sự thật đi."

Mộ Lưu Ly cũng không giãy dụa, chỉ tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn một cái, tựa vào ngực hắn nhắm mắt dưỡng thần, Văn Nhân Dịch nhú mày, nhìn nàng như có điều suy nghĩ, bây giờ Mộ lâu chủ cao thâm hơn nhiều, tâm tư càng ngày càng khó đoán a!

Đây là lại có tính toán gì nữa?

Đều nói phong thủy luân chuyển, một chút cũng không sai. Trước kia Mộ lâu chủ mơ hồ, cộng thêm thái độ tùy ý, luôn bị Quốc sư đại nhân khi dễ. Hiện tại, Mộ lâu chủ còn thật sự vững chắc, Quốc sư đại nhân động tâm trước liền không hay ho.

Đoán đi, dùng sức đoán đi! Đoán xem Mộ lâu chủ đang suy nghĩ cái gì? Kỳ thật, Mộ lâu chủ đang suy nghĩ, cảm giác được Quốc sư đại nhân ôm cũng không tệ lắm.

Bích Tiêu bị người quên lãng ngờ ngác nhìn thân ảnh hai người biến mất, thờ dài trong lòng, lặng lẽ lui xuống.

Quốc sư đại nhân dĩ nhiên không dám đem Mộ lâu chủ ăn sạch sẽ, mà Mộ lâu chủ cũng mặc kệ tâm tình của hắn, sáng sớm ngày thứ hai liền chuẩn bị gặp mặt Thái tử điện hạ.

Chỉ là, Quốc sư đại nhân rất không cam lòng.

Hôm sau, Mộ lâu chủ vừa ngồi dậy, bên hông liền có thêm một cánh tay ôm nàng về, "Phu nhân, sớm như vậy là muốn đi đâu?" Tiếng nói khàn khàn dị thường mỉa mai, bàn tay to không thành thật dao động, y phục xóc xệch xệch trên người Mộ lâu chủ đều sắp bị cởi ra.

Mộ Lưu Ly thầm mắng yêu nghiệt, tay cũng đồng thời bảo vệ y phục của mình, đá Quốc sư đại nhân thối tha một cước, trong miệng thốt ra hai chữ, "Cút ngay."

Đáng tiếc, một khi Quốc sư đại nhân muốn bám người, so với kẹo bọc đường chỉ có hơn chứ không kém, một cước không đến nơi đến chốn đó làm sao có thể đá văng hắn? Quốc sư đại nhân thu cánh tay lại, nắm vòng eo mềm mại của Mộ lâu chủ, ôm nàng chặt hơn nữa.

Hai thân thể chặt chẽ thiếp hợp (dính sát vào nhau), dường như Quốc sư đại nhân ngại chưa đủ, duỗi chân dài ra, giữ chặt hai đùi của Mộ lâu chủ, phòng ngừa nàng lại hành hung.

Mặt Mộ Lưu Ly dán vào ngực trần trụi của hắn, cả người đều bị hắn nhét vào trong lòng, chỉ còn một bàn tay có thể động đậy. Vì thế, tay nàng không

khách khí bấm một cái trên lưng hắn, nhú mày nói, "Lần sau không cho phép không mặc thủy y (áo ngủ)!"

Tuy rằng sau khi đại hôn bọn họ vẫn chưa phân phòng, cũng chưa phân giường nhưng Văn Nhân Dịch cũng không dám làm càn. Dù đôi khi có động tác thân mật nhưng cũng không dám động vào điểm mấu chốt của Mộ lâu chủ.

Hôm qua, sau khi Quốc sư đại nhân phát hiện một kẻ đó của Mộ lâu chủ, lo lắng trong lòng trở thành hư không, khôi phục lại bộ dáng vô lại, có thể chiếm được bao nhiêu đầu hũ của nàng thì cứ chiếm. Ngũ một giấc lại có thể làm y phục rơi mất, chút y phục ít ỏi còn sót lại trên người Mộ lâu chủ đều do nàng liều mạng bảo vệ.

"Tê... Mộ lâu chủ, nàng cảm tình con mèo sao?" Quốc sư đại nhân ngoài miệng oán giận, thân thủ lại bắt lấy bàn tay đang hành hung của Mộ Lưu Ly, đặt ở bên môi, khẽ hôn một cái, khoe miệng tràn ra một nụ cười, ái muội nói, "Không mặc thủy y, ngủ thoải mái hơn nhiều. Lần sau Mộ lâu chủ cũng thử xem?"

Mộ Lưu Ly đảo tầm mắt qua mặt nạ của hắn, thân nhiên toát ra một câu, "Quốc sư đại nhân, đỉnh của ngươi đựng ta."

Lời này thực trắng trợn nhưng nếu muốn Quốc sư đại nhân xấu hổ thật sự là không dễ chút nào, chỉ thấy hắn nhú mày, hơi nghi hoặc nói, "Phải không?" Dứt lời, làm như muốn điều tra thật giả, thắt lưng động đậy, lửa nóng từ nơi nào đó thuận thế hướng tới địa phương bí ẩn. (Nhạc Dao: Khụ, đọc H nhiều rồi nhưng edit H là lần đầu tiên... Không biết từ ngữ đã ổn chưa nhỉ?)

Cách y phục đơn bạc, Mộ Lưu Ly có thể cảm giác rõ ràng nhiệt độ đó, sắc mặt liền đen lại, hắt văng Quốc sư đại nhân, cả giận nói, "Từ sắc lang!"

Nhìn Mộ lâu chủ "chạy trốn chết", Quốc sư đại nhân không che không dấu, loã thể nằm trên giường lớn cười ra tiếng. Thanh âm tao nhã vô hạn, yêu nghiệt vô song, rõ ràng cái gì cũng không thấy, lại cố tình câu hồn của người khác như vậy.

Đến khi Mộ lâu chủ ra khỏi phòng, Quốc sư đại nhân mới đột nhiên ngừng lại, không đứng a! Hắn vốn định giữ nàng lại, như thế nào lại không cẩn thận để cho người ta trốn thoát rồi?

Quốc sư đại nhân vội vàng nhảy xuống giường, mặc y phục vương vĩ ở dưới đất vào, bước nhanh ra cửa phòng, "Minh Y..."

Minh Y lác mình xuất hiện, khuôn mặt lãnh đạm bẩm báo, "Chủ thượng, chủ mẫu trời tường ra." Không hổ là thủ hạ đắc lực của Quốc sư đại nhân, cái gì cũng chưa nói, liền biết Quốc sư đại nhân muốn hỏi gì.

Trời tường? Văn Nhân Dịch nhìn không được nhú mày, nữ nhân này ngay cả cửa chính đều không đi, rõ ràng là sợ hắn bắt nàng về. Xem ra, nàng đã quyết tâm muốn liên hợp với Mặc Diễm để đối phó với hắn.

Văn Nhân Dịch thở dài, quên đi, nếu nàng đã muốn đùa giỡn thì để nàng đùa giỡn đi. Dù sao, hắn cũng sẽ bảo hộ nàng.

Liếc mắt đưa tình với Quốc sư đại nhân một hồi, Mộ lâu chủ vẫn không vội vã đi gặp Thái tử điện hạ mà về Lạc Tiên lâu trước. Hôm qua, khi Bích Tiêu tới Quốc sư phủ, bị Văn Nhân Dịch náo loạn, nàng đã quên mất một chuyện trọng yếu.

Hiện tại, nàng đã là Quốc sư phu nhân, như thế nào cũng phải hiểu biết một chút thế cục trong triều, mới biết ai là địch ai là bạn chứ.

Nói tóm lại, toàn bộ Mặc Lạc quốc đều nằm trong sự khống chế của Văn Nhân Dịch. Mặc Thiên hoàn toàn không màng chính sự, Mặc Diễm một lòng muốn so sánh với Văn Nhân Dịch, dĩ nhiên sẽ có thể lực của chính mình. Mộ Lưu Ly hoài nghi, có lẽ trong triều còn có người của Văn quý phi, tuy rằng nàng chỉ mới gặp Văn quý phi một lần vào ngày đại hôn nhưng lại cảm giác được nữ nhân này không hề đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chương 36: Mộ Lâu Chủ Khó Chơi

Liễu Vân Sương tuy thân là một sủng phi nhưng chỉ sợ Mặc Thiên cũng bị ả đùa giỡn trong lòng bàn tay. ả có thể bồi dưỡng thế lực ở trong triều cũng không phải là chuyện gì lạ.

Nàng đã sớm bảo Thiên Liễm và Bích Tiêu đi thăm dò chuyện trong triều. Chỉ là, mấy ngày nay tâm tư đều đặt trên người Văn Nhân Dịch, suýt nữa đã quên bống đi chuyện này.

Tuy rằng lúc trước Lạc Tiên lâu luôn không dính dáng gì đến đại thần trong triều nhưng không có nghĩa Lạc Tiên lâu không có nhân thủ trong triều. Kiếp trước, Mộ Lưu Ly vẫn luôn đấu trí với các đại gia tộc trên Thánh đảo, tác phong luôn cẩn thận, mặc dù nàng không nghĩ đi trêu chọc triều đình nhưng vẫn để lại đường lui cho mình, phòng ngừa triều đình trêu chọc đến nàng.

Chỉ vì nàng lười biếng không có nghĩa nàng là quả hồng mềm mại người ta bóp méo. Nếu thực sự có ngày đó, mặc dù nàng có khả năng tự bảo vệ mình nhưng cũng không dám đảm bảo sẽ không có bất kỳ thương tổn gì.

Bị Quốc sư đại nhân kéo xuống nước, Mộ lâu chủ cũng không nghĩ đây là chuyện xấu gì. Không nói đến việc khác, chỉ riêng sự tích cực của Mộ lâu chủ đã bị Quốc sư đại nhân khơi dậy. Chỉ cần nàng có lòng, muốn đối phó với nàng rất khó khăn.

Sau khi Mộ Lưu Ly trở về Lạc Tiên lâu một chuyến, lại chậm rì rì đi đến Thính Phong lâu, đã gần giữa trưa, vừa vặn dùng cơm trưa nhưng chậm hơn rất nhiều so với thời gian Thái tử điện hạ hẹn nàng.

Bất quá, Thái tử điện hạ thực kiên nhẫn, chờ đến tận bây giờ cũng chưa rời đi.

Thấy Mộ Lưu Ly xuất hiện, Mặc Diễm câu môi cười. Xem ra, Mộ lâu chủ cố tình đánh đòn phủ đầu với hắn ta. Tuy rằng trong lòng có chút hờn giận nhưng bây giờ không phải là thời điểm hắn ta tự cao. Huống chi, nhìn thân ảnh khoan thai chậm rãi của Mộ lâu chủ, trái tim vốn xao động của hắn ta liền không tự chủ được mà lắng xuống.

Mặc Diễm vẫn còn cảm thấy đáng tiếc, nếu dung mạo của Mộ lâu chủ chưa bị hủy, sẽ kinh diễm đến cỡ nào? Chỉ sợ, muốn thành Đệ Nhất Mỹ Nhân Mặc Lạc quốc cũng là dư dả. Khí chất có thể trấn an lòng người đó ngay cả Nhất đẳng nữ nhân như Liễu Vân Sương cũng còn kém rất xa.

Tầm mắt Mộ Lưu Ly đảo qua, đánh giá những người khác. Một người là thị vệ của Thái tử điện hạ, công lực cũng không tính là cao cường. Người còn lại là nữ tử của Thính Phong lâu đang tấu đàn, tiếng đàn uyển chuyển, êm tai.

Chỉ mang theo một thị vệ, xem ra, thành ý hợp tác của Thái tử điện hạ là mười phần. Bất quá, Mộ lâu chủ có vẻ còn có thành ý hơn hẳn ta, ngay cả một người nài cũng không dẫn theo. Mọi người đều biết, Mộ lâu chủ là một nữ tử tay trái gà không chặt, Mặc Diễm nói như thế nào cũng là người luyện võ. So sánh với nhau, dĩ nhiên là Mộ lâu chủ có thành ý hơn.

Ở kinh thành, Thính Phong lâu là chốn phong nhã nổi tiếng gần xa. Đại thần trong triều, phú thương nổi tiếng, giai nhân tài tử đều thích nơi này nhưng không một ai biết chủ nhân của Thính Phong lâu là ai, chỉ biết y là người trong giang hồ.

Sở dĩ Thính Phong lâu được hoan nghênh như thế, không chỉ vì nơi này phong nhã mà còn vì người của Thính Phong lâu rất biết điều, điều không nên hỏi tuyệt không hỏi, không nên nghe tuyệt không nghe, mặc dù không cần thận mà biết được một ít việc không nên biết, cũng tuyệt đối không tiết lộ ra ngoài. Cũng vì điểm này, tuy những vị khách đến nơi này không tin người của Thính Phong lâu có thể thủ mật được nhưng lại không tự chủ được mà thả lỏng một ít.

Một khi con người thả lỏng, rất dễ dàng bại lộ bí mật mà bản thân cực lực che giấu.

Từ khi biết được sự tồn tại của Thính Phong lâu, Mộ lâu chủ liền biết, nơi như vậy rất thích hợp để thu thập tình báo. Tuy rằng Thính Phong lâu không có tiết lộ bí mật của khách nhân nhưng chỉ sợ chủ nhân sau lưng nơi này đã biết không ít bí mật.

Thái tử điện hạ vung tay lên, mỹ nhân đánh đàn liền ôm quyền thi lễ, yên lặng ôm cầm lui xuống.

"Mộ lâu chủ, mời ngồi." Thái tử điện hạ ra lệnh bằng ánh mắt, thị vệ đứng đằng sau hắn ta liền tiến lên kéo ghế, về mặt cung kính chờ Mộ lâu chủ nhập toạ, thành ý mười phần.

Hành động như vậy của Thái tử điện hạ đã cấp cho Mộ lâu chủ mặt mũi rất lớn rồi. Nhưng vị đương sự của chúng ta lại không có một chút cảm giác thụ sủng nhược kinh nào. Cho dù là Mặc Diễm tự mình kéo ghế cho nàng, nàng cũng sẽ không cảm thấy thụ sủng nhược kinh. Huống chi, đây chỉ là một tên thị vệ nho nhỏ, dù đó là thị vệ của Thái tử điện hạ.

Mộ lâu chủ đi qua, vừa muốn ngồi xuống, đột nhiên cảm giác được kinh phong đánh tới, liền hơi nghiêng qua bên cạnh, không nhiều không ít, chỉ vừa vặn để một cước tên thị vệ đá ra suýt qua mép váy của nàng.

Biểu hiện của Mộ lâu chủ lại là cái gì cũng không biết, nâng tay, cầm ấm trà trên bàn, mới chậm rãi ngồi xuống, bình thần châm trà cho mình, hết thấy đều như trùng hợp.

Tay của Thái tử điện hạ đã nâng lên, tư thế đó nhìn như thế nào cũng giống như muốn kéo mỹ nhân vào lòng, nhìn thấy nàng vẫn bình thản ngồi xuống, sắc mặt lập tức cứng lại. Bất quá, phản ứng của hắn ta cũng xem như nhanh nhẹn, tay liền giành lấy ấm trà trên tay Mộ lâu chủ, ôn nhu cười nói, "Loại sự tình này Mộ lâu chủ chỉ cần nói một tiếng là được rồi, cần gì phải tự mình làm?" Như vậy, việc hắn ta nâng tay là thay Mộ lâu chủ châm trà, động tác đó cũng không quá đột ngột.

Mộ Lưu Ly thân nhiên nhìn hắn một cái, giả vờ như không thấy vẻ lo lắng loé lên trong đáy mắt hắn ta, tùy ý để Thái tử điện hạ châm trà cho nàng.

Mà thị vệ kéo ghế cho Mộ lâu chủ, lúc này đã ngã xuống mặt đất, mặt xanh mét, môi thâm đen, biểu tình có chút vặn vẹo, vừa nhìn đã biết là đang phải chịu thống khổ cực hạn nhưng gã không có lên tiếng.

Mặc kệ hành động vừa nãy của Mặc Diễm là vì thù hay vì mục đích gì khác, quả thật là ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Mộ lâu chủ giống như không hề phát hiện người ngã bên cạnh chân mình, thân nhiên mở miệng hỏi, "Không biết Thái tử điện hạ hẹn gặp Bản lâu chủ là vì chuyện gì?"

Mặc Diễm liếc nhìn thị vệ đó, đây hiển nhiên là dấu hiệu trúng độc, chỉ là trùng hợp sao?

Cho dù thị vệ này không phải cao thủ nhất đẳng, thân thủ cũng tuyệt đối không kém, sao Mộ lâu chủ có thể né được?

Trong lòng Mặc Diễm có hoài nghi, liền nóng lòng muốn thăm dò năng lực của Mộ lâu chủ, không có trả lời vấn đề Mộ lâu chủ đề ra mà nhìn thị vệ đó nói, "Tên thị vệ này của Bản thái tử không hiểu quy củ, đụng chạm đến Mộ lâu chủ, mong Mộ lâu chủ đại nhân đại lượng không chấp nhặt với kẻ tiểu nhân. Coi như là nể mặt Bản thái tử, tha cho gã một mạng được không?"

Lúc này, Mộ Lưu Ly mới quay đầu nhìn thị vệ đó một cái, nhíu nhíu mày, thờ dãi nói, "Xem ra là gã không cần thận đụng phải y phục của Bản lâu chủ rồi. Mong Thái tử điện hạ thứ lỗi, tuy Lạc Tiên lâu của Bản lâu chủ thân là đứng đầu chính đạo nhưng Bản lâu chủ chỉ là một thiếu nữ tử, dù sao cũng phải có thủ đoạn bảo vệ mình, không nghĩ vì vậy mà làm phiền đến thị vệ của Thái tử điện hạ, mong Thái tử điện hạ thứ lỗi!"

Mộ lâu chủ dừng một chút, còn nói thêm, "Không phải Bản lâu chủ không muốn cứu hắn, chỉ là lúc nói chuyện với Thái tử điện hạ, độc đã xâm nhập vào tâm mạch, có giải được cũng không cứu được."

Sắc mặt Mặc Diễm khê biến. Độc là do nàng hạ, không thể nào không biết độc tính, nếu đã biết như thế, nên giải độc liền mới phải. Kết quả, Mộ lâu chủ lại nói một đồng lời vô nghĩa với hắn ta, làm cho độc xâm nhập tâm mạch, không cách nào cứu chữa. Đây không phải là nài cố ý sao!

Tuy rằng hắn ta vẫn biết Mộ lâu chủ là Lâu chủ Lạc Tiên lâu, tuyệt đối không thể khinh thị nhưng đúng là vẫn còn xem thường nàng. Phản ứng của Mộ Lưu Ly đã làm cho hắn ta chắc chắn, nàng rõ ràng đã biết ý đồ của hắn ta, đây hoàn toàn là trả thù.

Xem ra, nữ nhân này rất thù dai!

Thái tử điện hạ không ngừng nhíu nhíu mày, Mộ lâu chủ cũng không quan tâm tình của hắn ta như thế nào, vân đạm phong kinh nói, "Thị vệ không cần thận như vậy, chết đi cũng tốt. Nếu còn ở bên người của Thái tử điện hạ, sớm muộn gì cũng sẽ hỏng việc."

Mặc dù có một mạng người kết thúc trên tay nàng, biểu tình của nàng vẫn đạm mạc như cũ, không thương xót, không đắc ý, giống như trong mắt nàng, một mạng người cũng không là gì cả.

Chỉ là, lời này vào tai Mặc Diễm, vì sao nghe như thế nào cũng giống như nàng hả hê khi người gặp họa vậy? Mặc Diễm cũng không nhìn thị vệ đang thống khổ, trong lòng đánh giá hai chữ cho Mộ lâu chủ - khó chơi!

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 37: Kế Này Không Dùng Được =..=

Trong mắt Thái tử điện hạ, một tên thị vệ cũng không trọng yếu như vậy, không còn cũng không sao. Hắn ta vốn cũng định hy sinh tên thị vệ này khi gã ra tay với Mộ lâu chủ. Đây cũng là nguyên nhân hắn ta không mang theo thuộc hạ thân tín - Thạch Lân.

Dù thị vệ này có trúng độc hay không nhưng gã dám động thủ với Mộ lâu chủ, mặc kệ thành công hay thất bại, hắn ta đều muốn cấp một cái công đạo cho Mộ lâu chủ. Vì thế, tên thị vệ này bắt buộc phải hy sinh. Lúc trước, Thái tử điện hạ mở miệng cầu tình chỉ vì thử Mộ lâu chủ mà thôi.

Trong lòng Thái tử điện hạ không thoải mái không phải vì hy sinh một thị vệ nhỏ nhoi mà là vì chịu thiệt trên tay Mộ lâu chủ, lòng tự trọng bị đá kích rất lớn.

Ngoại trừ Văn Nhân Dịch, hắn ta chưa bao giờ chịu thiệt trong tay ai nhiều như vậy. Bất quá, cũng tại hắn ta sơ suất vì hình tượng thiếu nữ tử của Mộ lâu chủ, xem thường nàng nên mới thất thủ.

Tất nhiên Thái tử điện hạ không biết, trên người Mộ lâu chủ căn bản không có độc gì cả. Nếu không, Quốc sư đại nhân cả ngày chiếm tiện nghi của nàng làm sao vẫn bình an vô sự? Phải biết rằng, độc Mộ lâu chủ sử dụng không giống với bình thường, theo lời của Quốc sư đại nhân là, trân quý vô cùng, độc tính quý dị. Dù Quốc sư đại nhân bách độc bất xâm, một khi gặp phải độc của nàng, cũng bị trúng chiêu, chẳng phải lúc trước bị nàng hại mất đầy mụn nhọt sao?

Sở dĩ Mộ lâu chủ để cho thị vệ đó đá đến mép váy của nàng cũng chỉ vì chứng minh việc nàng không có ra tay, khiến cho Thái tử điện hạ không còn lời nào để nói, chỉ có chịu thiệt mà thôi. Quả thực, Mộ lâu chủ rất thù dai, thị vệ đó đá mép váy của nàng, nàng há có thể dễ dàng buông tha? Dĩ nhiên muốn ban cho gã một chút độc được.

Về phần người khởi xướng - Thái tử điện hạ, đắc tội Mộ lâu chủ, thù mới thêm hận cũ, dĩ nhiên là không có kết cục tốt. Mộ lâu chủ đúng là muốn hợp tác với Thái tử điện hạ thật nhưng mà, mục đích của nàng chỉ là muốn hảo hảo giáo huấn Quốc sư đại nhân, chờ sau khi nàng đạt được mục đích, kết cục của Thái tử điện hạ, thực rất khó nói.

Mộ Lưu Ly không ngờ được, nàng đã gả cho Văn Nhân Dịch, vị Thái tử điện hạ này cư nhiên còn muốn dùng mỹ nam kế để đối phó với nàng, nhắc mới nhớ, Quốc sư đại nhân cũng đang dùng mỹ nam kế với nàng. Chẳng lẽ, nàng nhìn rất sắc sao? Cho nên mới làm người khác cảm thấy nàng nhất định sẽ trúng mỹ nam kế?

Mộ lâu chủ cảm ly trà trước mặt lên, nhẹ nhàng liếc mắt một cái, lại nhẹ buông xuống, thân nhiên nói, "Ngay cả thủ đoạn như vậy cũng dùng, Thái tử điện hạ cảm thấy Bản lâu chủ vẫn nên hợp tác với người sao?"

Lời này vừa thốt lên, sắc mặt Thái tử điện hạ càng khó nhìn, từ một khắc hắn ta nhìn thấy thị vệ bị trúng độc đó, trong lòng liền có chút lo lắng. Chỉ là, lượng thuốc hắn ta bỏ vào cũng rất ít, chẳng phải rất nhiều người am hiểu độc cũng không phòng bị độc này sao? Không ngờ vẫn bị phát hiện ra. Xem ra, về mặt dụng độc, thiên phú của Mộ lâu chủ thật không tầm thường.

Áp chế suy nghĩ trong lòng, Mặc Diễm câu môi cười cười. Nhưng nhìn kỹ lại, tươi cười có chút cứng nhắc, kế hoạch thất bại chỉ là chuyện nhỏ, đắc tội với Mộ lâu chủ mới là việc lớn.

Cho tới nay, nữ nhân có tâm kế mà hắn ta từng tiếp xúc chỉ có mỗi Văn quý phi. Đối với hắn ta, Văn quý phi cũng bất quá ý vào sự dễ dàng tha thứ của Văn Nhân Dịch mới có thể điều võ giương oai. Kỳ thật, sâu trong nội tâm, hắn ta vẫn cảm thấy khinh thường nữ nhân, mặc kệ là nữ nhân thông minh đến cỡ nào, cuối cùng vẫn phải dựa vào nam nhân.

Ngẫm nghĩ, Mặc Diễm không khỏi thở dài trong lòng, lần này, hắn ta thật sự là quá thất sách. Quả thật là không thể khinh thường nữ nhân mà.

Ngón tay mảnh khảnh trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve miệng ly, Mộ Lưu Ly ngừng một chút mới nói tiếp, "Nếu hậu viện của phủ Thái tử rất rộng lớn, Bản lâu chủ cấp Thái tử điện hạ vài mỹ nhân, như thế nào?"

Ngữ khí vẫn bình thản như trước, Mộ Lưu Ly cũng không tức giận chút nào. Nàng vốn sống trong nơi đầy rẫy âm mưu quỷ kế, nếu chỉ vì việc nhỏ như vậy mà tức giận, thuần túy là ngược đãi bản thân. Nếu người khác tính kế nàng, nàng chỉ yên lặng ghi nhớ trong lòng, sau đó trả lại gấp bội.

"Mộ lâu chủ thứ lỗi, Bản thái tử cũng vì có lòng thăm dò. Chỉ là, nếu đã hợp tác với nhau, dĩ nhiên Bản thái tử cũng phải biết năng lực của đối tượng hợp tác mới có thể yên tâm được chứ. Mộ lâu chủ nói có đúng không?" Không hổ là Thái tử điện hạ, lý do này đầy đủ cỡ nào!

Mà sự thật như thế nào, trong lòng Thái tử điện hạ cũng rõ ràng, trong lòng Mộ lâu chủ cũng rõ ràng. Hai hành động liên tiếp của Thái tử điện hạ, Mộ lâu chủ há có thể không rõ tính cách của hắn ta.

Nếu là những người khác, Thái tử điện hạ cũng sẽ không vội vàng như thế, cũng sẽ không dùng tới thủ đoạn như thế nhưng Mộ lâu chủ không phải là những người khác, nàng vô cùng quan trọng trong cuộc tranh đấu giữa hắn ta và Văn Nhân Dịch, tuyệt đối không thể nàng đứng bên Văn Nhân Dịch. Nếu không, chỉ sợ hắn ta thật sự vô lực xoay người.

Dưới tình huống như vậy, nếu là quan hệ hợp tác, dĩ nhiên Thái tử điện hạ sẽ có chút lo lắng, cách tốt nhất là biến Mộ Lưu Ly thành nữ nhân của hắn ta, khẳng khái nghe lời hắn ta.

Bất quá, Thái tử điện hạ làm việc cũng không phải không dùng đầu óc. Nếu hắn ta cưỡng chế giữ lấy thân thể của Mộ lâu chủ, cũng không có được lòng của nàng, chỉ sợ như vậy cũng chỉ lòng xảo thành chuyên, ngược lại còn khiến Mộ lâu chủ hận hắn ta.

Tuy rằng như vậy hắn ta có thể khiến Văn Nhân Dịch thành trò cười cho thiên hạ, cũng có thể khiến Mộ lâu chủ sinh ra oán hận với Văn Nhân Dịch, châm thêm ngòi lửa thì có thể làm cho hai người họ hoàn toàn phản bội nhau nhưng đồng thời, hắn ta cũng không chiếm được sự trợ lực của Mộ lâu chủ, đối phó với Văn Nhân Dịch vẫn khó khăn như trước. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn ta cũng không tính làm thế.

Cho nên, tuy có hạ được vào trà, cũng chỉ là lo trước khỏi họa, hơn phân nửa là không dùng được.

Ai mà ngờ được, Mộ lâu chủ vừa đến đã muốn uống trà, nàng rõ ràng có một ấm trà ở bên đó, lại cố tình duỗi tay đến bên này, làm cho hắn ta không có lựa chọn.

Bởi vì tầm quan trọng của Mộ lâu chủ, Thái tử điện hạ căn bản không quản Mộ lâu chủ đã thành thân chưa, mà Mộ lâu chủ cũng không có khinh bỉ Thái tử điện hạ có ý đồ câu dẫn phụ nhân. Nàng chỉ đang suy nghĩ, xem ra, Thái tử điện hạ rất xem trọng quyền thế, xem trọng đến mức cũng không ngại nàng có xấu hay không.

Thấy Mộ Lưu Ly không nói gì thêm, Thái tử điện hạ chủ động đổi một ly trà xanh mới cho nàng, trong lòng tự biết kế này không dùng được, cũng không đánh chủ ý ở phương diện này nữa, bắt đầu nói chính sự, "Mộ lâu chủ cảm thấy Quốc sư đại nhân như thế nào?"

Mộ Lưu Ly mang khen chê mặt, không tiện cho lắm, nhìn ly trà đó cũng không định uống, đối với chuyện trước đó, nàng vẫn hồ hững như trước, không hề nhắc tới lỗi lầm của Thái tử điện hạ. Bất quá, Mặc Diễm cũng tự giác thu liễm một ít, không hề giống lúc này - nhìn như khách khí lại khí thế đoạt nhân.

Nghe xong câu hỏi của Thái tử điện hạ, Mộ lâu chủ bình tĩnh nói ra đánh giá của bản thân đối với Quốc sư đại nhân, "Giản nhĩ giả dối, tàn nhẫn âm hiểm." Nghĩ đến chuyện ban sáng, lại bồi thêm một câu, "Vô sỉ hạ lưu."

Nhìn đầy mắt Mộ lâu chủ có một tia tức giận, Mặc Diễm thực vừa lòng, lại không biết ý nghĩ trong lòng Mộ lâu chủ là, nếu không phải vì đi ra ngoài kiếm tiền, buổi sáng nàng tuyệt đối không dễ dàng buông tha cho kẻ háo sắc đó!

Kiếm tiền của ai? Đương nhiên là của Thái tử điện hạ, nói cho chính xác, hắn là lừa tiền mới đúng.

Đáng thương cho Thái tử điện hạ vừa lòng với thái độ bất mãn của Mộ lâu chủ đối với Quốc sư đại nhân, một chút cũng không hay biết bản tính trong lòng Mộ lâu chủ. Xem ra, hắn ta vẫn là xem thường Mộ lâu chủ. Tuy rằng hắn ta đã biết Mộ lâu chủ khó chơi nhưng không nhận thức được, Mộ lâu chủ cũng âm hiểm như Quốc sư đại nhân. Có thể là vì bộ dáng hồ hững như tiên đó, không cách nào khiến người khác liên tưởng đến hai từ âm hiểm được.

Bạn đang đọc truyện *Giản Nhĩ Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 38: Chật Vật Vì Gian Dối

Mặc Diễm cười nói, "Xem ra, Mộ lâu chủ thực không thích Quốc sư đại nhân."

Mộ lâu chủ thu hồi suy nghĩ trong lòng, thần nhiên nhìn hắn nói, "Nếu một ngày nào đó, Thái tử điện hạ bị một nữ thổ phi bắt người làm áp trại phụ quân của nàng, tin rằng người cũng sẽ không thích nàng ấy."

"Khụ..." Thái tử điện hạ để tay lên môi, ho nhẹ ra tiếng, che giấu nụ cười sắp thành tiếng. Bây giờ hắn ta mới phát hiện ra, Mộ lâu chủ là người thật thú vị,

Quốc sư đại nhân quyền khuyên triều dã cư nhiên bị nàng so sánh với thổ phi. Bất quá, Thái tử điện hạ cũng không định nói tốt giúp Văn Nhân Dịch, ai bảo bọn họ là đối thủ của nhau làm chứ?

Và lại, có rất nhiều thời điểm, Quốc sư đại nhân còn hơn cả thổ phi.

"Nếu một khi đã như vậy, người sáng mắt không nói tiếng lòng. Ân oán giữa Bản thái tử và Quốc sư đại nhân, tin chắc Mộ lâu chủ cũng biết một ít. Mộ lâu chủ cũng muốn giáo huấn Quốc sư đại nhân một chút, chỉ bằng hợp tác với Bản thái tử?"

Thái độ của Thái tử điện hạ vẫn kiêu ngạo như vậy, bây giờ là hấn ta đang cầu người khác đấy. Bất quá, Mộ lâu chủ cũng không ngại, nàng chỉ đang nghĩ, nàng khi nào thì nói là muốn giáo huấn Quốc sư đại nhân? Dù ý tưởng trong lòng của nàng là như vậy.

Mộ Lưu Ly không chút để ý nói, "Thái tử điện hạ hấn đã biết, Bản lâu chủ gả cho Quốc sư đại nhân đã là sự thật không thể thay đổi. Tuy rằng Bản lâu chủ không quá hoà thuận với Quốc sư đại nhân nhưng nếu thật sự phản bội hấn, đối với Bản lâu chủ mà nói, cũng không có điều gì tốt."

Mặc Diễm hí mắt nhìn nàng trong chốc lát, cười nói, "Mộ lâu chủ muốn bồi thường như thế nào? Hậu vị có được không?"

Căn cứ vào độ khó chơi của Mộ lâu chủ, Thái tử điện hạ chỉ có thể dùng miếng mồi béo bở nhất, Mẫu Nghi Thiên Hạ - là nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ, rất khó có nữ nhân vượt qua được dự hoặc này.

Mộ lâu chủ hoàn toàn không đặt vị trí đó vào mắt, thân nhiên nói, "So với vị trí đó, Bản lâu chủ thích tiền hơn. Thái tử điện hạ có thể bỏ ra bao nhiêu?"

Mặc Diễm không khỏi ngẩn ra một chút, Quốc sư đại nhân đã nhìn thấu bản chất hám tài của Mộ lâu chủ mà Thái tử điện hạ bị lừa ba vạn lượng hoàng kim còn chưa giác ngộ. Lúc này, Mộ lâu chủ đột nhiên nói ra một câu như vậy, khiến Thái tử điện hạ ngẩn người.

Không khỏi nhắc nhở một câu, "Mộ lâu chủ, làm Hoàng hậu còn sợ thiếu tiền sao?" Nói xong, liền không ngừng nhú nhú mày. Kỳ thật, hấn ta cũng không hy vọng sẽ có một vô diễm Hoàng hậu nhưng mà xui quýt khiến thế nào lại nói ra một câu như vậy.

Mộ Lưu Ly hờ hững nói, "Một nữ không hầu hai chồng." Lời này hiện ngang lăm liệt cỡ nào! Trên thực tế, Mộ lâu chủ chỉ là cảm thấy chướng mắt với Thái tử điện hạ mà thôi.

"Huống hồ, bạc lúc nào cũng ở trong túi tiền của chính mình mới có thể an tâm."

Hậu vị hay là thôi đi, theo sau bạc là vô số phiền toái, thậm chí còn có một vị Hoàng đế tác oai tác oái trên đầu mình. Nếu là như thế, Mộ lâu chủ tình nguyện không cần bạc, không đúng, là tình nguyện dùng biện pháp khác để kiếm bạc!

Nghe nàng nói như thế, Mặc Diễm chỉ cười cười, cũng không khuyên nữa. Từ khi khai quốc đến nay, Hoàng đế Mặc Lạc quốc đều hậu cung ba ngàn, chưa nghe nói có xấu nữ vào cung làm phi bao giờ. Huống chi, sau này hấn ta sẽ lên làm vua, Mộ lâu chủ không đồng ý vẫn tốt hơn.

"Mộ lâu chủ ra giá đi!"

Ngón tay trắng nõn của Mộ Lưu Ly gõ gõ mặt bàn, mở miệng nói, "Vẫn là Thái tử điện hạ ra giá đi, Bản lâu chủ làm việc dựa theo giá Thái tử điện hạ định ra là được rồi."

Mặc Diễm trầm ngâm một chút mới lên tiếng, "Mười vạn lượng hoàng kim thì Mộ lâu chủ có thể làm đến trình độ nào?"

"Thời điểm tất yếu thì Lạc Tiên lâu sẽ ra tay nhưng tiểu đánh tiểu nháo thì đừng tìm tới Lạc Tiên lâu. Dù sao, Lạc Tiên lâu cũng rất bận rộn, hơn nữa, thời điểm tất yếu không thể vượt qua ba lần nhưng cũng không thể không có thời hạn, trong vòng một năm đi!"

Cũng không thể chỉ vì mười vạn lượng hoàng kim liền khiến cho Lạc Tiên lâu gặp tai hoạ phải không? Kỳ thật, mười vạn lượng hoàng kim đổi lấy ba lần ra tay của Lạc Tiên lâu, Thái tử điện hạ vẫn còn lời. Nếu không phải Mộ lâu chủ đã từng lợi dụng Thái tử điện hạ, nàng cũng sẽ không đặc biệt ưu đãi cho hấn ta.

"Nếu ngay cả tiểu đánh tiểu nháo cũng giao cho Lạc Tiên lâu giải quyết thì sao?"

Mộ lâu chủ trực tiếp phun ra hai chữ, "Không rảnh."

Mặc Diễm câu môi cười, cũng không trách nàng vô lễ, hấn ta cũng chỉ là tùy ý hỏi một chút mà thôi, nghĩ kỹ về yêu cầu của Mộ lâu chủ, Thái tử điện hạ thêm vào một điều kiện, "Lạc Tiên lâu tuyệt đối không thể giúp đỡ Quốc sư đại nhân đề đối phó Bản thái tử." Đại sự như vậy, tuyệt đối không thể để người ta lợi dụng sơ hở nào.

Người yêu tiền dễ dàng thu mua. Hấn ta có thể thu mua được thì đồng thời cũng có thể bị người khác thu mua.

Mộ Lưu Ly gật gật đầu, chút chuyện nhỏ nhoi này, Văn Nhân Dịch căn bản không cần nàng giúp.

"Ngày ngày mai, mười vạn lượng hoàng kim sẽ được đưa đến Lạc Tiên lâu. Mong Mộ lâu chủ sẽ tuân thủ ước định giữa chúng ta."

Mộ lâu chủ biết Thái tử điện hạ vẫn chưa an tâm về nàng, bình thân nói, "Thái tử xin cứ yên tâm. Lạc Tiên lâu có thể đứng đầu chính đạo, làm sao lại không coi trọng danh dự?"

Cũng phải, thanh danh của Lạc Tiên luôn tốt lắm, đạt thành hiệp nghị, Mặc Diễm cũng thả lỏng một ít, bưng chén rượu trước mặt lên, kính Mộ lâu chủ, "Hợp tác vui vẻ!"

Nói xong, cũng không quan phản ứng lãnh đạm của Mộ lâu chủ, tự ngửa cổ uống hết. Lúc này, mới kêu người tiến vào đánh đàn.

Sự đặc biệt của người trong Thính Phong lâu liền hiện ra ngay tại lúc này. Chỉ là một ưu linh (nhạc công), nhìn thấy thi thể thê thảm, mặt cũng không đổi sắc, giống như không nhìn thấy, tiêu sái ngồi xuống, bắt đầu đánh đàn. Tiếng đàn thong dong, không có một âm run rẩy cũng đã cho thấy người này không phải cố gắng trấn định.

Tâm tình Thái tử điện hạ đang tốt lắm, tuy rằng mười vạn lượng hoàng kim đổi lấy ba lần ra tay của Lạc Tiên lâu có chút lãng phí nhưng có khiến thể Lạc Tiên lâu hoàn toàn đối đầu với Quốc sư đại nhân, Mặc Diễm cảm thấy mười vạn lượng hoàng kim đó vẫn thực giá trị.

Mộ lâu chủ cũng không có tâm tình thương thức, lên tiếng cáo từ, Thái tử điện hạ đưa cho nàng một gói gì đó, nói, "Lần đầu tiên chỉ sợ còn cần Mộ lâu chủ tự mình ra tay, Quốc sư đại nhân ăn vào là được."

Tay Mộ Lưu Ly tiếp nhận, gật đầu nói, "Không thành vấn đề."

Mặc Diễm nhìn nàng một cái, còn nói thêm, "Mộ lâu chủ, hiện tại chúng ta đã là đối tượng hợp tác, cũng có thể coi như là người một nhà. Bản thái tử nhắc nhở người một câu, cẩn thận Văn quý phi. Đối với những nữ nhân bên người Văn Nhân Dịch, Văn quý phi xuống tay vô cùng thâm độc, không hề lưu tình."

Mộ lâu chủ gật gù đầu, không nói gì nữa, trực tiếp rời đi.

Nhìn Mộ lâu chủ rời đi, Thái tử điện hạ thu hồi thư thái thả lỏng, lệ khí hiện lên trong mắt, ngửa đầu uống hết chén rượu mới rời đi.

Mộ Lưu Ly đi vào một ngõ nhỏ âm u, không người qua lại mới lên tiếng, "Xuất hiện đi!"

Chỉ thấy một bóng đen chợt loé, một người xuất hiện bên cạnh nàng, mặt mày lạnh lùng, bạc môi nhếch, đúng là Minh Y.

Mộ lâu chủ nhíu mày nói, "Đi theo Bản lâu chủ làm gì?" Tuy chỉ mới nhìn thấy một lần nhưng Mộ lâu chủ vẫn nhận ra y. Trên thực tế, nàng đã sớm biết người đi theo là người phương nào, nếu không, cũng sẽ không để y theo nàng đến Thính Phong lâu.

Minh Y rũ mắt nói, "Hồi bẩm chủ mẫu, chủ thượng phân phó thuộc hạ bảo hộ người."

"Chỉ như thế?"

Khoẻ miệng cứng ngắc của Minh Y tựa hồ rút rút, mới lặp lại mệnh lệnh của Văn Nhân Dịch bằng thanh âm vô cảm, "Chủ thượng còn nói, nếu Thái tử điện hạ dám chiếm tiện nghi của chủ mẫu liền thiên hấn ta. Nếu chủ mẫu dám chiếm tiện nghi của Thái tử điện hạ, phải thiên hấn ta. Nếu chủ mẫu cấu kết với Thái tử điện hạ làm việc xấu, tội chủ mẫu chơi đã, thiên hấn ta cũng chưa muộn."

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Chương 39: Đây Là Quan Tâm Hấn Sao? ^8^

Tuy Mộ lâu chủ nhìn có vẻ hồ hững như trước nhưng nơi khoẻ miệng lại hơi hơi run rẩy, chỉ cần là chuyện có liên quan đến Văn Nhân Dịch, cảm xúc của nàng sẽ dao động không nhỏ.

Mộ lâu chủ nhìn không được hỏi, "Người sẽ không định thực hiện mệnh lệnh này chứ?" Rốt cục là Quốc sư đại nhân có bao nhiêu thâm thù đại hận với Thái tử điện hạ? Còn nữa, sao lại nói nàng cấu kết với hắn ta làm việc xấu? Đây rõ ràng là hợp tác.

Lúc này, Minh Y mới giương mắt nhìn nàng một chút, rất nhanh lại rũ mắt xuống, cung kính nói, "Chủ thượng ra lệnh, dĩ nhiên thuộc hạ phải phụng mệnh làm việc."

Mộ Lưu Ly cảm nín. Bất quá, mệnh lệnh này của Văn Nhân Dịch rất hợp ý nàng, ai bảo Mặc Diễm dám kê đơn với nàng, ngay cả phụ nhân cũng không buông tha. Quả thực còn vô si hơn cả Quốc sư đại nhân.

Mộ lâu chủ khoát tay, Minh Y tiếp tục ẩn thân, bình thản như không có việc gì xảy ra, trở về phủ Quốc sư.

Quốc sư đại nhân vừa nhìn thấy nàng liền đem người áp trên tường, hôn một trận nồng nhiệt, sau khi hài lòng mới ấn nàng vào tường hỏi, "Mộ lâu chủ muốn đối phó như thế nào với Bồn toạ?"

Mộ lâu chủ thân nhiên bị hấn đề, tay lấy ra gói gì đó Thái tử điện hạ cấp nàng, đưa cho hấn, nói, "Quốc sư đại nhân, người ăn đi!" Dù sao, chỉ cần hấn ăn vào, nàng không tính là thất hứa, ai thêm quân là lên lút hạ được hay là quang minh chính đại.

Hơn nữa, kết quả sau khi hấn ăn vào cũng không phải việc nàng có thể khống chế. Dù sau khi Văn Nhân Dịch ăn vào vẫn vui vẻ yêu đời như trước, Thái tử điện hạ cũng không thể trách nàng, muốn trách thì chỉ có thể trách Quốc sư đại nhân bách độc bất xâm mà thôi. Tuy được Thái tử điện hạ đưa nàng rất độc nhưng chỉ có tác dụng với người bình thường thôi.

Mộ lâu chủ vô cùng rõ kết quả sau khi Quốc sư đại nhân ăn được này vào, lại không có ý định nhắc nhở Thái tử điện hạ.

Đây không phải là trong phạm vi nàng hứa hẹn sao?

Quốc sư đại nhân liếc mắt nhìn gói đó, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi của nàng, lười biếng hỏi, "Nếu Bồn toạ ăn vào thì sẽ có lợi gì?" Trên đời này, chỉ sợ cũng chỉ có độc của Mộ lâu chủ có thể hại hấn, những độc khác hấn cũng không thêm đề vào mắt.

Tay Mộ Lư Ly đẩy hấn ra, đi đến cạnh bàn, rót một ly trà ra, sau đó, đổ bột phần trong gói vào, lắc lắc cái chén, đưa cho Quốc sư đại nhân, nói, "Bản lâu chủ thưởng cho người một lạng bạc."

Quốc sư đại nhân rất bất đắc dĩ, Mộ lâu chủ thật là "lớn mật". Xem ra, ở chỗ của Thái tử điện hạ đã xảo trá không ít.

Tuy rằng Minh Y đi theo Mộ lâu chủ nhưng mệnh lệnh của Quốc sư đại nhân giao cho y là bảo hộ Mộ lâu chủ không bị người chiếm tiện nghi mà không phải giám thị nàng. Đối với việc khác, cái gì hấn cũng chưa hỏi, Minh Y biết ý tứ của hấn, dĩ nhiên cũng sẽ không bầm báo.

Bất quá, Quốc sư đại nhân đã nhìn thấu tính tình của Mộ lâu chủ, hấn dám đảm bảo nàng nhân cơ hội này mà xảo trá không ít bạc.

Thấy Quốc sư đại nhân không động đậy, Mộ lâu chủ đưa ly trà gần miệng hấn, Quốc sư đại nhân thế này mới chịu há miệng, giữ tay nàng, một ngụm uống hết, lập tức không khỏi nhũn mảy, nhìn về phía Mộ lâu chủ thần sắc bình tĩnh, cười đến phong hoa tuyết đại, "Mộ lâu chủ có giải được?"

Tuy Quốc sư đại nhân đang uống trà nhưng trong lòng lại ngọt ngào như mật. Hiểu biết của hấn ở phương diện độc dược cũng không kém, uống vào cái gì hấn cũng biết rõ. Tuy rằng Mộ lâu chủ đã đổ bột phần vào trà nhưng khi hấn uống cũng không có độc.

Biết rõ hấn bách độc bất xâm lại giải độc trước mới đưa hấn uống, Mộ lâu chủ đây là quan tâm hấn sao? Quan tâm hấn thật sao?

Nhìn Quốc sư đại nhân cười đến yêu nghiệt như vậy, Mộ lâu chủ hừ lạnh trong lòng, trên mặt vẫn bình tĩnh vô cùng, nghiêm mặt nói, "Quốc sư đại nhân đừng nói lung tung. Đây là độc dược Thái tử điện hạ cấp, làm sao Bản lâu chủ có giải được được?" Nàng chỉ là không cẩn thận làm đổ giải được ở thời điểm châm trà mà thôi. Nếu sớm biết Quốc sư đại nhân sẽ cười đắc ý như thế, nàng nhất định sẽ không cẩn thận như vậy.

Quốc sư đại nhân cười thấp ra tiếng, ôm Mộ lâu chủ cọ xát hai cái, đôi mắt đào hoa câu nhân nhìn nàng, nói, "Mộ lâu chủ, thân mật thêm một chút, Bồn toạ liền giúp nàng ám chỉ với Thái tử điện hạ, như thế nào?"

Mặc Diễm yêu cầu Mộ lâu chủ kê đơn Quốc sư đại nhân phần nhiều là thử, cũng không mong đợi gì vào việc nàng có thể độc chết Quốc sư đại nhân. Nếu Quốc sư đại nhân dễ đối phó như vậy, hấn ta đã sớm giải quyết Văn Nhân Dịch, sao lại có thể chờ đến bây giờ?

Mộ lâu chủ liếc mắt nhìn hấn, hừ nói, "Quốc sư đại nhân đây là đánh giá thấp năng lực của Bản lâu chủ sao?"

Nếu hấn ám chỉ với Thái tử điện hạ, chẳng phải là nói cho Thái tử điện hạ, năng lực của nàng không đủ, hạ được bị Văn Nhân Dịch phát hiện sao?

Nàng đã hạ được, Mặc Diễm tin hay không thì tùy. Dù sao, lúc này hấn ta rất sợ Lạc Tiên lâu đứng bên Văn Nhân Dịch, dĩ nhiên không dám thiếu nàng bạc, nếu hấn ta không tin, nàng còn có thể tiết kiệm khí lực cho hai lần ra tay.

Chỉ cần nàng không thẹn với thiên địa, kiếm bạc có thể yên tâm xài rồi.

Nhìn bộ dáng chính khí nghiêm nghị của Mộ lâu chủ, Quốc sư đại nhân lại bật cười. Hấn rốt cuộc biết vì sao Lạc Tiên lâu đứng đầu chính đạo rồi, bởi vì Lâu chủ Lạc Tiên lâu rất chính trực - chỉ mình nàng nghĩ thế thôi nhưng lại khiến cho những người khác cũng nghĩ như vậy.

Hôm sau, Mặc Diễm giữ vững chữ tín đưa mười vạn lượng hoàng kim đến Lạc Tiên lâu, Mộ lâu chủ tất nhiên rất vừa lòng.

Hai ngày kế tiếp cũng coi như tự tại. Trong cung, Mặc Thiên bị thương chưa lành, tạm thời không có hơi sức để ý đến bọn họ, hai người cũng vui vẻ thanh nhàn.

Dưới tàng cây, Quốc sư đại nhân không ngồi nhuyến thối mái của mình mà đi chen chúc với Mộ lâu chủ trên xích đu chật hẹp. Cuối cùng, ôm mỹ nhân vào trong ngực, cảm giác trên vai Mộ lâu chủ, đọc chung quyển sách nàng đang cầm trên tay.

Hoa Hương Tuyết Hải không ngừng bay trong gió, nhẹ nhàng rơi xuống vai họ, mềm nhẹ vô cùng, giống như rất sợ quấy rầy khí chất thanh tao thoát tục đó. Tư thế vô cùng thân thiết tựa như tranh vẽ, khiến cho người khác không nỡ quấy rầy, chỉ hy vọng hình ảnh tốt đẹp như vậy có thể vĩnh viễn dừng lại tại khoảnh khắc này.

Không khí tĩnh lặng, chỉ còn lại âm thanh lật soạt của sách, tốc độ đọc sách của Mộ lâu chủ cũng thật là nhanh, trang này vừa lật qua, trang nọ lại lật nữa, nhìn bộ dạng nghiêm túc của nàng, là đang chăm chú đọc.

Tốc độ đọc như vậy cũng chỉ có Quốc sư đại nhân theo kịp.

Đột nhiên, Mộ lâu chủ dùng khuỷu tay thúc thúc người phía sau, mở miệng nói, "Văn Nhân Dịch..."

"Ân?" Quốc sư đại nhân đang cọ ở hõm vai nàng, ý bảo nàng nói đi.

Mộ Lư Ly nghiêng đầu nhìn hắn, hỏi, "Vì sao người lại nhàn rỗi như vậy?" Cả ngày đều quần quít lấy nàng, hắn cũng không có việc gì làm sao? Mặc Thiên gặp chuyện, hắn cũng không tiến cung thăm hỏi, thật sự là rất bất kính, khó trách nhiều người muốn hạ bệ hắn. Năng lực của Quốc sư đại nhân cũng cao cường, đem hết thầy động tĩnh đều ép xuống.

Quốc sư đại nhân hôn mặt nàng một cái, lười biếng nói, "Chỉ nhàn rỗi hai ngày này mà thôi, nàng cũng vậy."

Mộ lâu chủ gấp quyển sách lại, nhú mồm nói, "Người đang nói Văn quý phi?"

Nhớ tới lời nhắc nhở của Mặc Diễm, Mộ Lư Ly không khỏi nhú nhú mồm, nói, "Người tự giải quyết ân oán tình thù giữa người và Văn quý phi, đừng liên lụy đến người vô tội là Bản lâu chủ." Điều này, trước khi đại hôn, nàng đã nói trước.

Quốc sư đại nhân thấy nàng cái gì cũng không hỏi, ngữ khí vẫn bình thản như cũ, có chút bất mãn với thái độ thờ ơ của nàng, không khỏi thờ dãi nói, "Mộ lâu chủ, nàng có thể ăn dấm một chút hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chương 40: Giáo Huấn Nho Nhỏ :#x27;)

Mộ lâu chủ xuy một cái, nói, "Vì sao Bản lâu chủ phải ăn dấm chua? Chúng ta chỉ là phu thê danh phù kỳ thực mà thôi!"

Trong lòng Quốc sư đại nhân thập phần hờn giận, ôm chặt thắt lưng của nàng, uy hiếp, "Nàng có tin Bồn toạ sẽ lập tức biến giả thành thật không?"

Đáng tiếc, đối với uy hiếp của hắn, Mộ lâu chủ chỉ chậm rãi nâng tay, ngón tay luồn vào sợi tóc lạnh lẽo của hắn, tỉ mỉ thưởng thức, trên mặt mang theo nụ cười thần nhiên, thong thả nói, "Quốc sư đại nhân - danh dự, phong độ, hình tượng a."

Bọn họ đã sớm đàm phán điều kiện tốt lắm - chỉ bái đường không động phòng. Nếu Quốc sư đại nhân nuốt lời thì danh dự sẽ bị tổn hại. Đường đường là một Quốc sư mà lại đi uy hiếp một nữ tử "nhu nhược", dĩ nhiên là một chút phong độ cũng không có. Tuy rằng Quốc sư đại nhân thủ đoạn rất cao tay, lại luôn luôn biểu hiện rằng bản thân rất ôn hoà nhưng bộ dáng hung tợn hiện tại rất phá hoại hình tượng.

Văn Nhân Dịch rất thích động tác thân thiết của nàng, buồn bực trong lòng thoáng chốc liền vui đi một nửa, ngón tay thon dài lướt qua khuôn mặt của nàng, rồi duỗi tay cầm lấy tay nàng, mười ngón tay đan vào nhau, lười biếng cười nói, "Những thứ đó không trọng yếu bằng phu nhân."

Mộ lâu chủ cũng sẽ không vì lời ngon tiếng ngọt của hắn mà mặt đỏ tim đập nhanh, chỉ cười nhẹ, nhú mồm nói, "Quốc sư đại nhân, Bản lâu chủ cũng không phải là tiểu cô nương."

"Bồn toạ cũng không có lừa tiểu cô nương a!" Dừng một chút, Quốc sư đại nhân lại trầm ngâm nói, "Có phải phu nhân cảm thấy chúng ta nên làm việc đó?"

Nghe vậy, Mộ lâu chủ không khỏi nghiêng người, tận lực rời khỏi hắn, đáng tiếc lại bị cánh tay vững vàng như núi chặn đứng ý niệm này, "Người muốn làm gì?"

Quốc sư đại nhân câu môi cười nói, "Đương nhiên là biến thành phu thê chi thực."

Mộ lâu chủ nhìn thần sắc lưu chuyển trong đôi mắt hoa đào của hắn, bình tĩnh hỏi, "Có cần Bản lâu chủ giúp người tìm một mỹ nhân thực hiện nguyện vọng của người không?"

"Không cần phiền phức như vậy, nước xa không cứu được lửa gần mà. Phu nhân, nàng làm đi!"

Nói xong, liền giả vờ nhào lên như sói đói, thân thủ Mộ Lư Ly để ở ngực hắn, né tránh môi của hắn, cười nói, "Đừng nháo!"

Quốc sư đại nhân hí mắt nhìn nàng, đáy mắt cũng mang theo ý cười nhu hoà, muốn hôn lên đôi môi tươi cười của nàng, Mộ lâu chủ làm sao để hắn toại nguyện, luôn hợp thời nghiêng đầu né tránh.

Đang cười đùa vui vẻ, Quốc sư đại nhân đột nhiên dừng lại, lấy khăn che mặt Mộ lâu chủ lại.

Mộ Luru Ly nhẹ nhũm mày, rất ư là buồn bực nói thầm, "Đời này, Bản lâu chủ không thể gặp người sao?"

Khoé miệng Quốc sư đại nhân khẽ nhếch, tay vuốt vuốt mái tóc mềm mại của nàng, thấp giọng nói, "Không lâu lắm là có thể gặp người được rồi. Đến lúc đó, cho dù nàng không muốn tháo khăn che mặt này xuống, cũng sẽ có người buộc nàng làm."

Nói xong, nhìn lướt qua người từ ngoại viện đang đi về hướng này.

Mộ lâu chủ nhìn theo tầm mắt của hắn, nhũm mày nói, "Vậy, Bản lâu chủ có cần đánh đòn phủ đầu trước không?"

Cách khăn che mặt, Quốc sư đại nhân sờ sờ khuôn mặt hoàn mỹ không chút tỳ vết của nàng, ôn nhu nói, "Theo ý nàng."

Kỳ thật, Văn Nhân Dịch rất không muốn để cho những người đó nhìn thấy dung mạo của Mộ lâu chủ, khiến cho người khác cả ngày mơ ước. Nhưng lời đồn đại trong giang hồ rất khó nghe - một nữ tử "yếu đuối" có địa vị như vậy, khó tránh khỏi việc bị đồ kị, mặc dù kiêng kỵ thế lực của Lạc Tiên lâu nhưng những người ác ý thường ngấm chọc vào khuyết điểm của Mộ lâu chủ cũng không thiếu.

Cho nên, Quốc sư đại nhân đã quyết định để Mộ lâu chủ lộ ra dung mạo thật đã, sau đó sẽ bộc lộ tài năng.

Mộ Luru Ly thả lỏng thân thể, dựa vào người hắn, bữu môi nói, "Vẫn là quên đi, thực phiền." Hơn nữa, bôi son trét phấn trên mặt thật sự không thoải mái tý nào.

Văn Nhân Dịch ngoéo môi một cái, biết ngay là nàng sẽ như vậy mà.

Đối thoại được vài câu, người từ ngoại viện đã đi đến bên cạnh hai người. Không phải ai khác, là gã sai vặt đi hầu bên cạnh Quốc sư đại nhân - Tiểu Tam nhi.

Nhìn thấy động tác thân mật của hai người, Tiểu Tam nhi khẽ nhũm mày, âm thầm trừng Mộ Luru Ly một cái. Cũng không biết có phải vì lần đầu tiên gặp không quá khoái trá nên Tiểu Tam nhi không vừa mắt với Mộ lâu chủ hay không.

Thấy Mộ lâu chủ không nhìn mình, Tiểu Tam nhi vô cùng buồn bực, trong lòng đang thầm nghĩ, để xem người có thể đắc ý được đến khi nào, thật sự nghĩ Văn quý phi là ăn không ngồi rồi sao?

Nhắc tới Tiểu Tam nhi này quả thật là cũng nổi tiếng gần xa, chỉ vì gã ta là người của Văn quý phi, sau lại theo bên người Văn Nhân Dịch. Văn Nhân Dịch có chút dung túng gã, bình thường cũng không quản gã. Dần dà, khó tránh khỏi việc cáo mượn oai hùm, kiêu căng tự mãn.

Nói đến thanh danh không tốt của Văn Nhân Dịch, còn phải cảm tạ công lao của gã.

Thấy Tiểu Tam nhi vô lễ với Mộ lâu chủ, Quốc sư đại nhân có chút hờn giận, thanh âm cũng trầm thấp một phần, "Chuyện gì?"

Tiểu Tam nhi vội vàng gục đầu xuống, cung kính bẩm báo, "Quốc sư đại nhân, Văn quý phi mời người và phu nhân tham gia cung yến tối nay."

Tuy rằng Văn Nhân Dịch chưa bao giờ hạ thủ ngoan độc với gã nhưng trong lòng Tiểu Tam nhi vẫn luôn sợ hắn, cũng không biết chột dạ với thân phận của mình hay vì thủ đoạn của Quốc sư đại nhân khiến người ta sợ hãi.

"Ta đã biết."

Nghe được ba chữ không chút để ý của Quốc sư đại nhân, Tiểu Tam nhi thập phần tự giác lui xuống, trước khi đi còn không quên liếc Mộ Luru Ly một cái, ánh mắt đó là vui sướng khi người gặp họa.

Chỉ là, Mộ lâu chủ hoàn toàn không nhìn sự khiêu khích của gã, rừ mắt như có điều suy nghĩ.

Chốc lát sau, ngoài cửa viện đột nhiên truyền đến một tiếng "Phanh", Mộ lâu chủ mới hoàn hồn lại, giương mắt nhìn lên, thấy Tiểu Tam nhi đang ngã sòng soài trên mặt đất.

Ngay sau đó, một tiếng hét thảm thiết vang vọng khắp phủ Quốc sư, chỉ thấy tay Tiểu Tam nhi đang che một con mắt đang trợn lồi bùn đất, máu tươi theo kẽ tay không ngừng trào ra, mùi máu thoang thoang trong gió.

Văn Nhân Dịch thán nhiên đảo mắt qua một cái, có chút không kiên nhẫn lên tiếng, "Sao lại thế này?"

Mộ lâu chủ nhũm mày, đây không phải là biết rõ còn giả vờ sao. Hắn rõ ràng thấy Tiểu Tam nhi không hay ho đụng vào gốc cây Khuyển Mộc Tiên ngoài cửa viện, không đứng, chính xác mà nói hắn là Quốc sư đại nhân ra tay làm gã đụng vào gốc cây Khuyển Mộc Tiên mới đứng.

Quốc sư đại nhân làm như thế, vì người sau lưng Tiểu Tam nhi? Thái tử điện hạ hay là Văn quý phi?

Nếu là Thái tử điện hạ, hình như hắn không cần phải làm như thế, hắn là Văn quý phi, thái độ Quốc sư đại nhân đối với Văn quý phi có chút kỳ quái a!

Quốc sư đại nhân mặt không đổi sắc, dám trừng phu nhân nhà hắn, lần này chỉ là giáo huấn nho nhỏ, nếu còn dám có lần sau...

Tiểu Tam nhi vội vàng ôm mắt đứng lên, quỳ gối ở ngoại viện, con mắt còn lại có chút hoảng sợ nhìn Văn Nhân Dịch và Mộ Luru Ly, không ngừng lắc

đầu nói, "Không có việc gì không có việc gì, tiểu nhân cáo lui trước." Nói xong, liền chạy đi như đằng sau có mãnh thú rượt theo.

Tiểu Tam nhi dĩ nhiên biết, đây không phải tai nạn, mà là có người hạ độc thù với gã. Một khắc ban nãy, gã hoàn toàn vô lực phản kháng, nếu người nọ muốn mạng gã, chỉ sợ gã đã chết.

Rốt cuộc là ai? Quốc sư đại nhân? Hay là Mộ lâu chủ? Gã biết rõ, bên người Quốc sư đại nhân có vô số ám vệ mà Mộ lâu chủ thân là người đứng đầu Lạc Tiên lâu, khẳng định cũng có cao thủ bảo hộ nàng. Trong khoảng thời gian ngắn, Tiểu Tam nhi không khỏi hồi hận vì bản thân quá mức lỗ mãng, cư nhiên mình mực trương đảm (lớn mật) khiêu khích quý nhân như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Chương 41: Diễn Trò?

Bởi vì sợ hãi Quốc sư đại nhân, Tiểu Tam nhi thà rằng người ra tay với gã là Mộ lâu chủ. Và lại, Quốc sư đại nhân cũng không có lý do gì ra tay với gã, không phải sao?

Tuy rằng vẫn còn hoảng sợ, trong lòng vẫn hồi hận mình lỗ mãng nhưng trong lòng Tiểu Tam nhi lại hung tợn nghĩ, chỉ mong nữ nhân đó tham dự dạ yến chỉ có đi không có về mới tốt.

Con mắt đau nhức khiến biểu tình của gã có chút vặn vẹo, tăng thêm một phần sợ hãi với Mộ Lư Ly cũng đồng thời tăng một phần oán hận.

Mộ Lư Ly không biết bản thân đã gánh tội thay cho Quốc sư đại nhân, thân nhiên thu hồi tầm mắt dừng ở ngoại viện. Nàng rất rõ ràng, cú va này Tiểu Tam nhi sẽ không chết nhưng con mắt đã hoàn toàn bị phé. Hơn nữa, độc tố còn lưu lại nhất định sẽ khiến gã nếm mùi khổ sở.

Đối với hành vi trút giận thay nàng của Quốc sư đại nhân, nàng không nói gì, chỉ mở miệng nói, "Quốc sư đại nhân, chuyện dạ yến giao cho người."

Nàng vốn không có quan hệ gì với Văn quý phi, nếu không phải vì Văn Nhân Dịch thì sẽ không có phiền phức như thế.

Nếu đã là Văn Nhân Dịch gây phiền toái cho nàng, hẳn nên giải quyết, điều này đã bàn bạc từ trước. Cho nên, đối với dạ yến, Mộ Lư Ly một chút cũng không lo lắng.

Trăng tròn mới nhú, ngự hoa viên đã vô cùng náo nhiệt, mọi người cũng không câu nệ. Từ khi Mặc Thiên thượng vị, mỗi lần cung yến đều là hoan lạc.

Lúc Mặc Thiên gặp chuyện, kinh hách nhiều hơn, vết thương lại không nặng. Cho nên, lúc này ông ta đang ngồi trên long ý, trái ôm phải ấp, rất khoái hoạt.

Đại thần phía dưới tuy thấy nhưng cũng không thể trách, từng người tán gẫu.

"Quốc sư đại nhân đến..."

Tiếng hô này vừa vang lên, trong nháy mắt, ngự hoa viên lập tức tĩnh lặng.

Bên ngoài ngự hoa viên, Văn Nhân Dịch đột nhiên cúi đầu, thấp giọng nói bên tai Mộ Lư Ly, "Phu nhân, không cần chờ mặt mũi cho ta."

Hơi thở ấm áp phun bên tai, có chút ngứa, Mộ lâu chủ nhíu mày, nghiêng đầu, âm trầm nhìn hắn một cái, vẫn chưa nói gì, chỉ tùy ý hắn ôm vào ngự hoa viên.

"Bái kiến Quốc sư đại nhân..."

Mặc kệ các vị đại thần nghĩ như thế nào, ngoài mặt vẫn cung kính với Quốc sư đại nhân. Tuy rằng không có khoa trương như quân thần chi lễ (đạo nghĩa quân thần) nhưng cấp bậc lễ nghĩa xem như chu đáo.

Khoé môi Quốc sư đại nhân khẽ nhếch, thoạt nhìn rất bí hiểm, chỉ thân nhiên gật đầu một cái, sau đó, ôm Mộ lâu chủ ngồi xuống vị trí bên phải. Vị trí đối diện bọn họ còn trống - là vị trí của Thái tử điện hạ.

Mặc Lạc quốc vốn lấy hữu vi tôn (bên phải cao quý hơn bên trái). Bởi vậy, vừa nhìn đã biết, trong triều, Quốc sư đại nhân tuyệt đối áp đảo Thái tử điện hạ.

Một lát sau, Thái tử điện hạ mới chậm rãi đi vào ngự hoa viên. So với ban nãy, các đại thần không có thân thiện với Thái tử điện hạ cho lắm nhưng lễ nghĩa vẫn đầy đủ. Mặc Diễm nhìn Văn Nhân Dịch cùng Mộ Lư Ly, câu môi cười, không để ý đến Mặc Thiên đang dây dưa với mỹ nhân trong lòng, đi thẳng đến vị trí của mình.

Với việc này, mọi người cũng không cảm thấy có gì sai. Nếu lúc này Mặc Diễm hành lễ, quấy rầy Mặc Thiên, ngược lại sẽ làm cho ông ta mất hứng.

Có Hoàng đế như vậy đúng là bi ai thay cho Mặc Lạc quốc. Nếu không phải có Quốc sư đại nhân, chỉ sợ những phụ quốc đã chiếm Mặc Lạc quốc từ lâu rồi, làm gì còn yên ổn làm nước lớn được cơ chứ?

Cho nên, song song với danh hiệu gian thần của Quốc sư đại nhân, người thông minh cũng thập phần kính trọng hắn.

Người đến cuối cùng là Vân quý phi nhưng cũng không ai dám trách ả đến chậm. Chưa nói đến việc Mặc Thiên sùng ả ta bao nhiêu, thái độ Quốc sư đại nhân đối với ả cũng ái muội không rõ, dĩ nhiên sẽ không tính toán với việc nhỏ này.

Mặc Thiên vừa nhìn thấy Vân quý phi liền đẩy hai mỹ nhân trong lòng ra, say mê nhìn ả, vội vàng nói, "Ái phi, mau tới đây..."

Hai vị mỹ nhân bị đẩy ra tuy không cam lòng nhưng chỉ có thể yên lặng đứng sang bên cạnh. Vân quý phi có thể được Mặc Thiên sùng ái không suy, còn có núm dựa như Quốc sư đại nhân, tuy chỉ là quý phi nhưng tôn quý hơn cả Hoàng Hậu.

Ngay cả Hoàng Hậu Nương Nương cũng ngày ngày đều ăn chay niệm phật, không màng việc hậu cung, tránh đi mũi nhọn, các nàng lúc nào cũng có thể thành phi tần thất sủng, nào dám đi trêu chọc ả?

Về mặt Vân quý phi tràn đầy ý cười, dáng người là lướt đi đến bên Mặc Thiên, khoe nét đào qua Văn Nhân Dịch. Hắn một chút cũng không để ý đến ả, đang cúi đầu thì thầm với người bên cạnh, tươi cười nơi khoe miệng tà mị, cơ hồ khiến người ta đui mù.

Trong tay áo, hai tay Vân quý phi đang âm thầm siết chặt, trong lòng có chút oán hận. Nam nhân này lúc nào cũng như vậy, rõ ràng là một động tác vô cùng đơn giản nhưng hắn làm ra, luôn luôn đặc biệt đến kỳ lạ, khiến thế nhân trầm luân nhưng hắn lại thờ ơ lạnh nhạt nhìn từng người bị hắn hấp dẫn đến điên cuồng.

Tươi cười trên mặt Vân quý phi không khỏi nhạt đi một ít, một tay Mặc Thiên ôm ả vào lòng, tay còn lại vuốt ve bên hông ả, mở miệng hỏi, "Ái phi làm sao vậy? Sao lại không vui?"

Trong lòng Vân quý phi sinh ra chán ghét, trên mặt vẫn tươi cười quyến rũ như trước, nhích sát vào lòng ông ta hơn, nói, "Thần thiếp không có không vui. Chỉ là, nhìn Quốc sư đại nhân ân ái như thế với Quốc sư phụ nhân, thiếp rất vui mừng. Xem ra, Bản cung làm bà mối cũng không sai."

Nghe vậy, Mặc Thiên nhẹ nhàng nhìn Văn Nhân Dịch với Mộ Lưu Ly. Tầm mắt dừng trong chốc lát trên người Mộ Lưu Ly, đầu tiên là hai mắt sáng lên sau đó lại nhú nhú mảy, về mặt nuôi tiếc.

Từ khoảnh khắc Quốc sư đại nhân xuất hiện, trong ngự hoa viên chỉ còn lại tiếng thì thầm nho nhỏ, tuy mọi người có vẻ rất tùy tiện nhưng đã thu liễm rất nhiều. Tuy rằng giọng nói của Vân quý phi không lớn nhưng mọi người đều nghe rành mạch, mọi người làm sao không biết Vân quý phi muốn gây phiền toái? Huống chi, chuyện như vậy cũng không phải là lần đầu tiên phát sinh.

Các vị đại thần lập tức đều mất xem mũi, mũi nhìn tâm, rất sợ bản thân sẽ thành cá trên thớt.

Khoẻ miệng Mặc Diễm gọi lên một nụ cười lạnh, trong mắt đều là thần sắc xem kịch. Hắn ta tham gia dạ yến chỉ vì xem diễn thôi, không cần nghĩ cũng biết Vân quý phi nhất định sẽ gây phiền toái cho Văn Nhân Dịch. Nữ nhân ghen tị thật đáng sợ.

Bất quá, vị Vân quý phi này đúng là không nói lý. Rõ ràng là ả đem người khác đẩy vào vòng tay của Quốc sư đại nhân, lại không muốn nhìn họ ân ái.

Mặc Diễm nhìn Văn Nhân Dịch thờ ơ, lại nhìn Mộ Lưu Ly bị hắn ôm. Quả thật, hắn ta để Mộ Lưu Ly kê đơn Văn Nhân Dịch có ý thử nàng, đồng thời cũng cảnh cáo Văn Nhân Dịch, hiện tại, Lạc Tiên lâu đang đứng bên hắn ta. Nếu Văn Nhân Dịch muốn làm gì, cần phải suy tính kỹ lưỡng mới tốt.

Hắn ta vốn không muốn Văn Nhân Dịch biết quan hệ hợp tác giữa mình và Mộ Lưu Ly, đến lúc cần thiết có thể cho hắn một kích trí mạng nhưng hắn ta biết việc này không qua được mắt Văn Nhân Dịch. Đã như thế, che dấu cũng là uống công vô ích.

Chỉ là, bộ dạng ân ái của hai người này là chuyện gì đây? Diễn trò ư?

Không riêng gì Mặc Diễm, Vân quý phi cũng nghĩ như thế. Dầu sao, lúc trước Văn Nhân Dịch cũng không muốn thú Mộ Lưu Ly. Hiện tại lại đột nhiên vô cùng sùng ái Mộ Lưu Ly, như thế nào cũng thấy bất thường.

Hơn nữa, Văn Nhân Dịch bảo hộ ả nhiều năm như vậy, ả không tin hắn sẽ dễ dàng thay lòng đổi dạ nhanh đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 42: Gì Gì Đó Đó À? 8

Thậm chí, Thái tử điện hạ còn cảm thấy, Quốc sư đại nhân căn bản chỉ lợi dụng Mộ lâu chủ để đòi đi lực chú ý, bảo hộ ý trung nhân của hắn. Chỉ là, đến tốt cùng thì ai mới là ý trung nhân của hắn - Vân quý phi hay là Tang Nhu? Nghe nói, ngay ngày đại hôn của hắn, Tang Nhu liền rời khỏi phủ Quốc sư, đây có phải là thủ thật che mắt không?

Thân là đối thủ của Quốc sư đại nhân, dĩ nhiên phải hao tâm tổn trí tìm nhược điểm của hắn. Không biết Quốc sư đại nhân thật không có nhược điểm hay do che dấu quá giỏi, vẫn chưa có người nào tìm ra được nhược điểm của hắn.

Quốc sư đại nhân vẫn không để ý đến lời nói của Vân quý phi, vẫn ân cần thay nàng rót nước bưng trà, nụ cười càng thêm ôn nhu, làm cho người ta càng thêm hoài nghi hắn đang diễn trò - đây cũng là hiệu quả mà Quốc sư đại nhân muốn.

Hắn không hy vọng trước ngày thành hôn có người nhìn thấy hắn ở chung với Mộ lâu chủ là vì muốn mọi người nghĩ hắn là bị ép buộc phải thành thân, bây giờ cũng không phải thật sự để ý Mộ Lưu Ly.

Hắn đã sớm biết rằng, khi hắn ở chung một chỗ với Mộ lâu chủ thì sẽ gặp không ít nguy hiểm, không riêng gì Thái tử điện hạ và Vân quý phi, còn có một người khiến hắn phải thật cẩn thận khi đối phó. Cho dù đã biết, hắn vẫn muốn giữ nàng bên cạnh. Nếu như thế, hắn cũng chỉ có thể tận lực thay nàng chần một ít.

Vì phần tâm tư đó, hắn cũng không ngại phiền mà diễn kịch, thậm chí còn muốn tiếp tục diễn. Chỉ đơn giản là hắn càng để ý, Mộ lâu chủ sẽ càng nguy hiểm, mặc dù nàng rất tài giỏi nhưng hắn cũng sẽ không đem nàng ra đánh cược, hắn sẽ khuynh tấn thiên hạ để bảo vệ nàng.

Mộ lâu chủ dĩ nhiên không biết Quốc sư đại nhân đang suy nghĩ cái gì, mặt không đổi sắc tùy hắn ân cần chăm sóc. Dù sao, hai ngày nay, nàng đã quen với việc Quốc sư đại nhân quần quít ân cần, cũng không có bất kỳ gánh nặng tâm lý gì. Đối với bộ dáng sắp gây phiền toái của Vân quý phi, Mộ lâu chủ vờ như không thấy, có tai như điếc, thực vâng lời của Văn Nhân Dịch ở bên ngoài ngự hoa viên.

Tuy rằng Vân quý phi nghĩ Văn Nhân Dịch đang đóng kịch nhưng ả vẫn cảm thấy bộ dạng ân ái của hai người rất chướng mắt. Văn Nhân Dịch huỷ đi hạnh phúc của ả, làm sao ả có thể để hắn được hạnh phúc cơ chứ? Dù là giả vờ hạnh phúc cũng không được!

Trong lòng hừ lạnh, ngoài mặt lại mở miệng, "Mộ lâu chủ thân là người trong giang hồ, không hiểu quy củ cũng là lẽ đương nhiên. Về tình có thể tha nhưng nay Mộ lâu chủ đã là Quốc sư phu nhân, cũng phải quy củ một chút, Quốc sư đại nhân có phải nên hảo hảo dạy bảo một chút. Vào triều triều kiến long nhan, há lại có thể mang khăn che mặt, che che dấu dấu?"

Các đại thần vẫn tiếp tục mắt xem mũi, mũi nhìn tâm. Hôn sự này của Quốc sư đại nhân là tự Vân quý phi thúc đẩy, việc này cũng không phải cơ mật. Từ lúc bắt đầu, mọi người liền cảm giác được điềm hung, xem ra, Vân quý phi là muốn hung hăng nhục nhã Quốc sư đại nhân.

Nghĩ lại cũng phải. Trong mắt thế nhân, dung mạo của Mộ Lưu Ly xấu vô cùng, không nói đến việc tay trái gà không chặt, ngay cả trong sạch cũng không còn. Vân quý phi giao nữ tử như vậy cho Quốc sư đại nhân, làm sao có thể có ý tốt?

Cho tới nay, những người nhìn thấy Mộ Lưu Ly, mặc dù rất thương thức phong thái của nàng, cuối cùng cũng chỉ có thể nuối tiếc cho khuôn mặt đó, không ai hoài nghi về vấn đề dung mạo của nàng. Dẫu sao, nữ tử đều yêu thích cái đẹp, nếu bản thân có dung mạo tuyệt trần, ai lại muốn bị người nói đến mức như vậy?

Văn Nhân Dịch giương mắt nhìn về phía Vân quý phi, thản nhiên mở miệng nói, "Chẳng lẽ Vân quý phi chưa nghe nói qua phu xướng phụ tùy sao?"

Mọi người không dấu vết nhìn mặt nạ trên mặt Quốc sư đại nhân, lại nhìn nhìn khăn che mặt của Mộ lâu chủ, đây đúng là... Phu xướng phụ tùy mà.

Phượng nhãn câu nhân của Vân quý phi nhú lại, sắc mặt hơi trầm xuống, cười lạnh nói, "Quốc sư đại nhân thật sự là thương hoa tiếc ngọc. Bản cung còn chưa làm gì, Quốc sư đại nhân liền vội vàng bảo vệ, chẳng lẽ, Bản cung có thể ăn thịt Quốc sư phu nhân sao?"

Quốc sư đại nhân không nặn không nhặt nói, "Quý phi nương nương nghiêm trọng."

Giận dữ trong lòng Vân quý phi không thể át, nhìn về phía Mộ Lưu Ly, cười lạnh nói, "Mộ lâu chủ thật sự là rất tài giỏi."

Trong quá khứ, Văn Nhân Dịch chưa từng chống đối ả như thế. Cho đến giờ, Văn Nhân Dịch không tính là ngoan ngoãn phục tùng nhưng cũng luôn tránh đi mũi nhọn, tận lực không trái lời ả, cũng không có ngang nhiên chống đối ả như vậy.

Mặc dù Tang Nhu ngậy người tại phủ Quốc sư, sau khi bị ả hạ độc, Văn Nhân Dịch cũng chỉ giải độc cho nàng ta rồi thôi.

Vân quý phi vốn còn vì chuyện này mà không vui. ả hạ độc, Văn Nhân Dịch lại giải độc - đây rõ ràng là muốn đối nghịch với ả.

Nhưng mà, so với sự bảo hộ của Văn Nhân Dịch đối với Mộ Lưu Ly, chút chuyện nhỏ này cũng không tính là gì.

Tầm mắt Vân quý phi dừng trên người Mộ lâu chủ cơ hồ muốn xuyên thủng nàng, chuyện này đã diễn ra bao lâu? Văn Nhân Dịch cư nhiên bảo vệ nàng đến thế. Nếu Văn Nhân Dịch không phải đóng kịch, như vậy, thủ đoạn của Mộ Lưu Ly này thật không khinh thường.

Chỉ là, một nữ nhân bị huỷ đi dung mạo thật có thể khiến Văn Nhân Dịch si mê?

Tầm mắt của mọi người không chút dấu vết nhìn về phía Mộ lâu chủ thong dong bình tĩnh, chỉ thấy nàng rót cục cũng nâng mắt lên nhìn Vân quý phi bị Mặc Thiên ôm vào trong ngực không ngừng sờ sảng.

Tầm mắt hai người giao nhau, một ghen tỵ, phần hận, một vẫn vẫn đậm phong khinh như trước.

Mặc Diễm hết nhìn Mộ Lư Ly rồi lại nhìn Vân quý phi, lắc lắc đầu. Nếu không phải có Văn Nhân Dịch về phe à, à căn bản sẽ không phải là đối thủ của Mộ lâu chủ.

Dưới bầu không khí vô cùng tĩnh lặng, mọi người nhìn chằm chằm vào Mộ lâu chủ, nàng nghiêng đầu nhìn Quốc sư đại nhân, nhẹ nhàng mở miệng, "Phu quân, nàng chính là Vân quý phi muốn cùng chàng gì gì đó đó? Nàng hận ta như vậy, có phải chàng đã cự tuyệt nàng hay không?"

Chỉ một thoáng, các vị đại thần đều nhất tề hút vào một ngụm lạnh khí, cái gì gọi là gì gì đó đó a? Nghĩ đến quan hệ ái muội giữa Quốc sư đại nhân và Vân quý phi, mọi người không khỏi nhìn về phía Mặc Thiên đang ngồi trên long ý.

Cho dù là nam nhân bình thường cũng sẽ không chịu được việc nữ nhân của mình hồng hạnh xuất tường. Tuy rằng Mặc Thiên ngu ngốc vô năng nhưng đầu sao cũng là Hoàng đế, sủng phi của chính mình quan hệ không mình bạch với thần tử, không phát hoá là chuyện hoang đường!

Nếu Hoàng thượng xé rách da mặt với Quốc sư đại nhân, bọn họ nên đứng bên phía ai? Giữa Hoàng thượng và Quốc sư đại nhân, bọn họ dĩ nhiên không chút nghĩ ngợi mà đứng bên Quốc sư đại nhân nhưng bây giờ còn một vị Thái tử điện hạ. Trước không nói đến việc Mặc Thiên là phụ tử với Mặc Diễm, chỉ riêng việc Thái tử điện hạ đang đối đầu với Quốc sư đại nhân, mọi người có thể khẳng định, hẳn ta nhất định sẽ về bên Mặc Thiên.

Cho nên, một hồi phân tranh giữa Quốc sư đại nhân và Hoàng thượng đến cuối cùng cũng sẽ thành cuộc quyết đấu giữa Quốc sư đại nhân và Thái tử điện hạ. Thế là, ngoại trừ những người bên phe của Quốc sư đại nhân và Thái tử điện hạ, những người khác có chút khó khăn khi quyết định, đứng bên nào cũng có thể liên lụy đến gia tộc của chính mình a!

Mặc Thiên vẫn đang trầm mê sắc đẹp tốt cực cũng ngừng lại, sắc mặt có chút âm trầm.

Tuy rằng Mặc Thiên háo sắc ngu ngốc nhưng không cho phép bất kỳ ai xúc phạm uy nghiêm của ông ta. Quốc sư đại nhân nắm giữ triều chính, Mặc Thiên cũng không hề có ý tứ phản kháng, lý do quan trọng nhất là Mặc Thiên vô năng, không có cách nào có thể tiếp nhận chính sự, ông ta lại một lòng muốn hưởng lạc, cách này dĩ nhiên là vô cùng hợp ý ông ta. Thứ hai là vì Quốc sư đại nhân quá mức giáo hoạt, dĩ nhiên là hẳn sẽ có cách khiến cho Mặc Thiên không sinh ra tâm lý phản kháng. Quả thật, hành vi của hắn rất quá đáng, chỉ cần là vị vua có chút đầu óc thì sẽ không cho phép.

Mặc kệ lời nói của Mộ lâu chủ là thật hay là giả, vẫn khiến thể diện của Mặc Thiên bị xúc phạm. Ánh mắt Mặc Thiên ban nãy còn nhìn Vân quý phi say đắm lập tức thành âm u, đồng thời, tầm mắt nhìn về Quốc sư đại nhân cũng mang theo sát khí.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Chương 43: Trời Quang Mây Tạnh ==

Nhìn tình thế phát triển theo chiều hướng như vậy, Mặc Diễm cau môi cười, Mộ lâu chủ gây phiền toái cho Quốc sư đại nhân, người cao hứng nhất dĩ nhiên là hắn ta. Đứng là thù địch tội nhân còn hơn đắc tội nữ nhân mà, Quốc sư đại nhân lại đắc tội với nữ nhân khó chơi như Mộ lâu chủ, chẳng phải là muốn tự tìm cái chết sao?

Chỉ một thoáng, những ghen ghét của Thái tử điện hạ thua thiệt trên tay Mộ lâu chủ liền biến vô tăm tích. Bởi vì, có vẻ Quốc sư đại nhân càng thâm hơn hẳn ta, cho nên, trong lòng hắn ta rất nhanh liền cân bằng lại.

Bất quá, phụ hoàng của hắn ta làm sao có thể là đối thủ của Văn Nhân Dịch đây? Mặc Diễm sờ sờ cằm, suy nghĩ làm sao để thêm dầu vào lửa, thừa dịp này hung hăng đả kích Quốc sư đại nhân.

Một câu nhẹ nhàng của Mộ lâu chủ lại tương đương bức người. Ám chỉ Mặc Thiên ngu ngốc vô năng, hoàn toàn không có phong thái minh quân. Nhưng cũng bởi vì ông ta ngu ngốc vô năng nên mới không biết cân nhắc nặng nhẹ, dám minh mục trương đảm lộ ra sát ý với Quốc sư đại nhân, thậm chí còn có thể hạ sát chiêu với Quốc sư đại nhân.

Tuy rằng một Mặc Thiên không thể gây ra chuyện lớn gì cho Văn Nhân Dịch nhưng nếu có Thái tử điện hạ dây dưa vào, vậy thì sẽ là một phiền phức lớn cho Quốc sư đại nhân. Vả lại, Văn Nhân Dịch lưu lại Mặc Thiên làm bù nhìn tất có ý của hắn. Một câu này của Mộ lâu chủ trực tiếp đánh tan quan hệ quân thần nhìn như cân bằng này, cũng phá rồi kế hoạch của Văn Nhân Dịch.

Nhưng Quốc sư đại nhân một chút cũng không lo lắng, cũng không thêm để ý, khoé miệng cong cong, tâm tình rõ ràng rất tốt, Mộ lâu chủ khó mà gọi một tiếng phu quân. Cho nên, trong lòng Quốc sư đại nhân đang thâm nghĩ, sau khi trở về nhất định phải làm Mộ lâu chủ gọi phu quân nhiều một chút.

"Hoàng Thượng..." Vân quý phi cũng ý thức được sự tình nghiêm trọng, trong mắt đều là ánh nước, đầm đìa đáng yêu nhìn Mặc Thiên, muốn nói lại ngập ngừng, đáng vẻ như rất ủy khuất.

Thần sắc đó rõ ràng là bị người ta hãm hại, thật đúng là không tiếng động lại thắng thanh âm. Nhưng mà, sắc mặt của Mặc Thiên vẫn khó coi như trước,

không như dĩ vãng, dễ dàng bảo bối tâm can.

Trong lòng các vị đại thần như có điều ngấm ngầm, không ít người tò mò đánh giá Mộ Lưu Ly. Phải biết rằng, Mộ lâu chủ không phải là nữ tử nơi khuê phòng, không lý nào không biết hậu quả sau khi nói ra những lời này, rốt cuộc vì sao nàng phải làm như vậy?

Tuy sắc mặt Mặc Thiên rất khó coi nhưng cũng không nói gì, Văn Nhân Dịch lại không lên tiếng, trong khoảnh khắc, không khí trong ngự hoa viên ngưng trọng khiến người ta ngay cả thở cũng không dám.

Đối với bầu không khí đầy khàn trương này, Mộ lâu chủ vẫn thong dong như trước, chỉ là trong lòng đang cảm thán định lực của đại thần trong triều quá kém. Chút việc nhỏ đây, Quốc sư đại nhân tuyệt đối có biện pháp ứng phó, dù Thái tử điện hạ tác quái cũng không có khả năng kéo Văn Nhân Dịch xuống nước, không thấy Quốc sư đại nhân rất thờ ơ sao?

Lý do lớn nhất mà Mộ lâu chủ nói như vậy là vì bất mãn Văn quý phi nhắm vào nàng, nhỏ nhỏ đánh trả một chút. Lý do thứ hai dĩ nhiên là gây phiền toái cho Quốc sư đại nhân, miễn cho hắn quá mức đắc ý.

Thù hận giữa nàng và Quốc sư đại nhân nhiều lắm, đã không nhớ rõ được. Cho nên, Mộ lâu chủ quyết định, nếu không nhớ rõ được, chỉ cần có cơ hội thì gây phiền toái cho Văn Nhân Dịch là được rồi.

Rốt cục, tại thời điểm mọi người sắp ngẹn chết, Quốc sư đại nhân mới mở miệng, chỉ thấy ánh mắt hắn nhìn Mộ lâu chủ thâm tình lại chân tình, tuyệt không oán hận, ngữ khí thương tâm lẫn uý khuất, "Phu nhân, vì phu là toàn tâm toàn ý với nàng, thiên địa chứng giám. Nàng làm sao có thể hiểu lầm như vậy?"

*thiên địa chứng giám: trời đất làm chứng

Văn quý phi nghe được tâm ý của Quốc sư đại nhân, trong lòng ghen ghét không thôi. Tuy ả rất hận Văn Nhân Dịch nhưng lại không muốn hắn đối xử tốt với bất kỳ nữ nhân nào.

Mặc kệ trong lòng ghen tỵ đến cỡ nào, trên mặt ả vẫn là bộ dáng uý khuất, mở miệng nói, "Quốc sư phu nhân, Bản cung với Quốc sư đại nhân là hoàn toàn trong sạch. Có phải có nô tài nào cố ý huyên thuyên trước mặt ngài hay không, nên mới khiến cho ngài hiểu lầm như vậy?"

Lời này rõ ràng đang ám chỉ là có người muốn hãm hại ả.

Mặc Diễm ngoéo môi một cái, buông chén rượu xuống, xen lời, "Chỉ sợ Quốc sư phu nhân đã hiểu lầm. Quý phi nương nương và Quốc sư đại nhân làm sao có thể làm ra chuyện như vậy? Từ trước đến giờ, Quý phi nương nương chỉ là xem trọng năng lực của Quốc sư đại nhân nên mới năm lần bảy lượt nhờ Quốc sư đại nhân hỗ trợ. Huống hồ, hôn sự của các ngài là do Quý phi nương nương niệm tình Quốc sư đại nhân có không ít công lao nên mới thúc đẩy. Quý phi nương nương có chút khắc nghiệt với ngài, chắc hẳn là có nguyên nhân riêng."

Tuy lời này của Thái tử điện hạ nhìn như khuyên giải nhưng thâm ý trong lời nói lại...

Coi trọng năng lực của Quốc sư đại nhân, năm lần bảy lượt nhờ hắn hỗ trợ? Một quý phi nhỏ nhỏ nào có nhiều việc như vậy, lại cần đến trọng thần trong triều hỗ trợ? Lời này ngược lại làm cho người ra cảm thấy Văn quý phi với Quốc sư đại nhân càng thêm ái muội. Tuy rằng hôn sự của Mộ lâu chủ và Quốc sư đại nhân là do Văn quý phi thúc đẩy nhưng nếu đã niệm tình Quốc sư đại nhân có không ít công lao, vì sao lại ban cho hắn một nữ tử dung mạo đã bị hủy? Điều này như thế nào cũng thấy cô quái? Hiện tại, Văn quý phi lại nhắm vào một mình Mộ lâu chủ, đây còn có thể là nguyên nhân gì?

Rất khó để người khác không nghĩ đến hai chữ - ghen tỵ đi?

Trong tay áo, hai tay Văn quý phi không khỏi xiết chặt, được lắm Mặc Diễm!

Ả biết Mặc Diễm với Văn Nhân Dịch bất hoà nhưng sau khi Mặc Diễm nói như vậy, căn bản chính là muốn kéo ả xuống nước. Ả vốn không có ý định đối phó Mặc Diễm nhưng từ giờ khác này, ả trực tiếp xem Mặc Diễm như địch nhân.

Đạo lý "đắc tội tiểu nhân chớ đắc tội nữ nhân" - Thái tử điện hạ rõ ràng biết lại luôn cố tình phạm phải, ả!

Nghe xong lời này, Mặc Thiên không bình tĩnh hừ lạnh, Văn quý phi khẽ nhíu mày, đột nhiên thấp giọng thăm thì bên tai Mặc Thiên, "Hoàng Thượng, mọi việc thần thiếp làm, đều là vì ngài. Nếu Hoàng Thượng bởi vì vậy mà hiểu lầm thần thiếp, thật sự làm thần thiếp rất thất vọng, rất đau khổ."

Thấy Mặc Thiên không nói gì, Văn quý phi cũng không nổi giận. Ả ở bên cạnh Mặc Thiên lâu như vậy, tính tình ông ta làm sao ả không biết. Nếu Mộ Lưu Ly chỉ như vậy mà đòi hạ bệ được ả thì quá ngây thơ rồi, chỉ sợ cuối cùng ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Tuy Mộ Lưu Ly hạ bệ ả nhưng cũng lời Văn Nhân Dịch xuống nước, Văn Nhân Dịch vốn không muốn thú nàng ta, chỉ sợ bây giờ càng thêm chán ghét. Tuy rằng Quốc sư đại nhân rất ôn nhu với Mộ lâu chủ nhưng ả đã có thể khẳng định Văn Nhân Dịch đang diễn trò. Với tích cách của Văn Nhân Dịch, chỉ bằng chuyện Mộ Lưu Ly làm, hẳn không tính sổ với nàng ta đã là phước đức lắm rồi, làm sao có thể đối xử ôn nhu?

Văn quý phi nhích lại gần Mặc Thiên, thấp giọng nói, "Hoàng Thượng, địa vị trong triều của Quốc sư đại nhân tựa như mặt trời ban trưa. Nếu tiếp tục như vậy, chỉ sợ hắn sẽ giành địa vị của Hoàng Thượng trong lòng bá quan văn võ cho nên thần thiếp mới buộc Mộ lâu chủ tháo khăn che mặt xuống, làm cho mọi người biết Quốc sư đại nhân thú một vô diễm nữ tử, từ đó mới có thể làm suy giảm hình tượng của Quốc sư đại nhân trong lòng bọn họ. Hoàng Thượng, thần thiếp là một lòng vì Hoàng Thượng a..."

Lời vừa dứt, ngữ khí đã nghẹn ngào, tay cũng nhẹ nhàng động đậy trên cổ tay Mặc Thiên, móng tay mềm mại khoi vào ngón lửa, gò bồng đảo trước ngực cũng cọ nhẹ ngực Mặc Thiên, hai mắt đắm lệ nhìn ông ta.

Quả nhiên, sau khi Mặc Thiên nghe xong lời ả, sắc mặt tốt lên không ít, lại bị động tác của ả khoi gọi dục vọng, cũng không còn tâm tình nghĩ việc khác, tay ôm lấy ả, vuốt ve khiêu khích.

Khi Vân quý phi nói những lời này, cơ hồ là thì thầm bên tai Mặc Thiên. Cho nên, những người khác không nghe được ả nói gì nhưng nhìn thấy tư thế này, cũng biết là trời quang mây tạnh.

Mặc Diễm nhìn Mặc Thiên một cái, trong mắt đều mang theo khinh thường. Tuy rằng hắn ta đã sớm biết phụ hoàng rất vô dụng nhưng hắn ta lại không ngờ được là vô dụng đến bậc này - bị một nữ nhân đùa bỡn trong lòng bàn tay cũng không phát giác.

Đáng tiếc, cơ hội tốt như thế lại để Văn Nhân Dịch thoát được.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Chương 44: Tháo Khăn Che Mặt Dung Mạo Như Tiên

Nhìn một màn này xảy ra, Mộ Lưu Ly nhủ mảy, liếc nhìn người bên cạnh, trong lòng hiểu rõ, khó trách hắn không lo lắng, thì ra đã sớm biết Vân quý phi sẽ có biện pháp làm Mặc Thiên nguôi giận. Sợ dĩ hắn trải lòng là vì biết Mặc Diễm sẽ nhìn không được mà ra tay, nhân cơ hội này kéo Mặc Diễm xuống nước.

Lời ban nãy của Mặc Diễm tất nhiên sẽ đắc tội Vân quý phi, Quốc sư đại nhân đang định để Vân quý phi đối đầu với Thái tử điện hạ ư?

Trong lòng Mộ lâu chủ rất hoài nghi nhưng vẫn bất động thanh sắc, lẳng lặng chờ đợi.

Bất quá, dạ yến này nhất định sẽ không được thanh tịnh, nàng kéo Vân quý phi với Quốc sư đại nhân xuống nước, hiện tại, lại đổi thành Vân quý phi kéo nàng và Quốc sư đại nhân xuống nước. Kỳ thật, suy cho cùng thì người đáng thương nhất vẫn là Quốc sư đại nhân, lần nào cũng là hắn chịu tội.

Đối với lời nói của Vân quý phi, Mặc Thiên vẫn thực để ý, chẳng phải xưa nay quân đều thích chen ép thần tử sao? Cho nên, ông ta cảm thấy Vân quý phi nói không sai, cũng định dựa theo kế hoạch của Vân quý phi mà làm.

Vì thế, Mặc Thiên hiếm được một lần không trầm mê sắc đẹp, buông lời vàng ngọc, "Mộ lâu chủ, quốc có quốc pháp, ở trong cung không giống với giang hồ, vẫn nên tháo khăn che mặt xuống đi!" Lời nói có vẻ khách khí nhưng ngữ khí thập phần cường ngạnh, rất có khí thế của một vị vua.

Mộ Lưu Ly hơi hơi nhủ mảy, Hoàng Thượng đã nói như vậy, nàng không thể từ chối, gương mặt nhìn lại vừa vận dụng phải ánh mắt không cam lòng của Văn Nhân Dịch, Mộ lâu chủ không khỏi ngơ ngác một chút, chẳng phải bọn họ đã thảo luận về việc tháo khăn che mặt xuống rồi sao? Nhìn lúc trước hắn không thêm để ý, nàng còn tưởng rằng hắn thật sự không để ý. Không ngờ khi việc này thành sự thật, người nào đó lại bắt đầu rối rắm?

Kỳ thật, nàng không sao cả, dù sao cũng không có gì ám muội, cho dù thật sự xấu vô cùng, người bị dọa cũng là người khác, nàng không bị tổn thất gì.

Mộ lâu chủ hơi rũ mắt, đáy mắt hiện lên một chút ý cười, sau đó, nhẹ nhàng nâng tay lên, tháo khăn che mặt xuống. Nàng giống như càng ngày càng thích đối nghịch với Quốc sư đại nhân.

Nếu lúc trước không phải Quốc sư đại nhân đến khi nàng vừa mới giải hết dư độc, nàng sẽ không có khả năng tháo khăn che mặt xuống. Cho nên, hiện tại, muốn tháo khăn che mặt xuống cũng không tính là quá miễn cưỡng. Hơn nữa, nhìn bộ dáng rối rắm của Quốc sư đại nhân, tâm tình của nàng cũng không tồi lắm. Nhưng mà tự nguyện cũng bị ép vẫn khác nhau.

Cho nên, người nào dám ép nàng chỉ cần trả giá một ít là được.

"Đợi chút..." Nội tâm của Quốc sư đại nhân đấu tranh dữ dội, đột nhiên hối hận, lên tiếng muốn ngăn cản, lại chậm một bước. Sau khi tháo khăn che mặt xuống, ngũ hoa viên vang lên một trận hút khí, thanh âm của Quốc sư đại nhân trực tiếp bị hoà lẫn vào, đáy mắt không khỏi lộ ra một tia ảo não, chỉ loé lên rồi biến mất ngay.

Da thịt trắng nõn như tuyết, đôi mắt đen nhánh trong suốt, mảy liễu, đôi môi đỏ mọng, tinh xảo hoàn mỹ không một chút tỳ vết, không giống với vẻ đẹp của Vân quý phi. Vẻ đẹp của Mộ Lưu Ly mang theo vẻ huyền bí, thanh khiết vô cùng, hơn nữa, khí chất đậm đặc đó, nếu nói nàng là tiên nữ đi lạc xuống trần gian, cũng sẽ không có ai hoài nghi.

Đây là Mộ lâu chủ dung mạo xấu không tả được? Sẽ không phải là có người dịch dung thành đi?

Mọi người nhìn Mộ Lưu Ly lại nhìn Văn quý phi, so sánh với nhau, Văn quý phi có vẻ bị lấn át. Nếu nữ tử như vậy có dung mạo xấu không tả được, trên đời này còn có mỹ nhân sao?

Mặc Thiên xem đã mắt, thậm chí còn nhìn không được mà nuốt nước miếng, trong mắt mang theo si mê, không chút nào cổ kị tình cảnh.

Liễu Văn Sương quả thật là một vụ vật, à đi theo Mặc Thiên cũng không phải là một hai năm, Mặc Thiên không có chán ghét ả. Lý do lớn nhất là vì ả rất đẹp, thủ đoạn cũng rất cao minh, biết cách để Mặc Thiên trầm mê với thân thể của mình. Thứ hai là vì Mặc Thiên chưa nhìn thấy nữ nhân nào đẹp hơn ả, cho nên, dù Mặc Thiên sùng ái phi tần khác thì cũng chỉ là ham vui nhất thời mà thôi, sẽ không lâu dài được, cuối cùng cũng sẽ quay về ôm ôm ấp ấp Văn quý phi.

Nhưng hiện tại, Mặc Thiên đột nhiên cảm thấy Liễu Văn Sương cũng không hiếm lạ gì, rất kém với tiên nữ trước mắt này.

Kỳ thật, công bằng mà nói, Văn quý phi có thể nói là tương xứng với Mộ Lưu Ly nhưng khi hai người ở chung, hào quang của Văn quý phi liền bị che lấp, không biết là do vấn đề khí chất hay là khí thế nữa.

Trên thực tế, nếu không phải thanh danh của Mộ lâu chủ vang dội như vậy, cho dù nàng mang khăn che mặt vẫn sẽ làm cho người ta không thể dời mắt được. Đáng tiếc là thanh danh của nàng quá lớn nhưng lại là xú thanh danh, cơ hồ tất cả mọi người đều biết dung mạo của nàng đã bị hủy. Cho nên, ngay từ đầu ánh mắt có sắc đến đâu cũng chỉ yên lặng thầm tiếc hận cho dung mạo của nàng mà thôi. Dù sao, không phải ai cũng tin tưởng vào hai mắt của bản thân như Quốc sư đại nhân.

Ngay cả Thái tử điện hạ cũng cảm thấy khí chất Mộ lâu chủ phi phạm nhưng lại âm thầm tiếc hận cho dung mạo của nàng.

Văn quý phi nhìn thấy dung mạo của Mộ lâu chủ cũng không khỏi ngẩn ra, sau khi định thần lại suýt nữa cắn phải lưỡi. ả không thể nào ngờ được, Mộ Lưu Ly cư nhiên không bị hủy dung, lại còn đẹp đến kinh tâm động phách, nhìn những tên nam nhân lộ ra thần sắc si mê, lòng của ả không ngừng ghen tỵ, khiến ả hận không thể vạch nát khuôn mặt xinh đẹp kia của Mộ Lưu Ly.

Từ nhỏ đến lớn, dung mạo vẫn là niềm kiêu hãnh của ả. Bây giờ lại xuất hiện một nữ nhân đẹp hơn ả, làm sao ả có thể chịu đựng được. Hơn nữa, nữ tử này lại là phu nhân Văn Nhân Dịch cưới hồi hoàng hôn, ả còn cố tình tự tay giao Mộ Lưu Ly cho Văn Nhân Dịch.

Hiện tại, ả đã không thể xác định được Văn Nhân Dịch có phải là hư tình giả ý với Mộ Lưu Ly hay không. Dù sao, không có nam nhân nào không yêu sắc đẹp, dù là Văn Nhân Dịch thì cũng khó mà đảm bảo sẽ không sinh ra tâm tư gì!

Vốn định đã kích Mộ Lưu Ly, nhục nhã Văn Nhân Dịch nhưng bây giờ lại như tự tát mình một bạt tai.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng của Văn quý phi ngũ vị tạp trần nhưng vẫn trực tiếp thăng cấp cho Mộ lâu chủ thành người cần phải loại bỏ nhất. Người đứng sau mới là Quốc sư đại nhân.

Mặc Diễm cũng không khỏi ngẩn ngơ khi nhìn thấy dung mạo của nàng. Hắn ta đã từng nghĩ tới, nếu dung mạo của Mộ Lưu Ly chưa bị hủy thì nhất định sẽ là Đệ Nhất Mỹ Nhân. Chỉ là, không nghĩ tới nàng đẹp đến nhường này.

Trong lòng hơi hơi rung động, Thái tử điện hạ rũ mắt xuống, rất nhanh liền khôi phục lại lý trí, mở miệng cười nói, "Chúc mừng Quốc sư đại nhân thú được một mỹ nhân."

Lời nói của hắn ta đã đánh thức chư vị đại thần, đồng loạt nhìn về phía Quốc sư đại nhân, thay phiên nhau chúc mừng.

Quốc sư đại nhân ngoéo môi một cái, bộ dạng vẫn tùy ý như trước nhưng trong lòng lại cười lạnh, bây giờ mới chúc mừng đã chậm, những ánh mắt xấu xa ban nãy hắn đã nhìn thấy nhất thanh nhị sở. Ngay cả phu nhân nhà hắn cũng dám mơ ước, hắn rất bội phục dũng khí của những người này.

Tuy rằng trong lòng Quốc sư đại nhân thập phần hờn giận nhưng việc đã đến nước này, cách tốt nhất là làm ngơ, theo kế hoạch mà làm.

Ngón tay thon dài như có như không gõ trên mặt bàn, tiết tấu lười biếng lại làm cho không khí khẩn trương. Không biết từ khi nào mà những lời khen tặng đã biến mất, các vị đại thần muốn nói gì đó để làm dịu không khí nhưng không có cách nào mở miệng, trong lòng chỉ có một suy nghĩ - Quốc sư đại nhân tức giận rồi!

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Chương 45: Hành Vi Kỳ Quái Của Mộ Lâu Chủ (~~)/

Dưới bầu không khí đầy áp lực này, Mặc Thiên rốt cuộc cũng phục hồi lại tinh thần, hoàn toàn không chú ý tới tình cảnh xung quanh, mở miệng nói, "Mộ lâu chủ quả nhiên xứng với danh xưng Đệ Nhất Mỹ Nhân Mặc Lạc quốc ta!" Thật sự là rất đẹp ả.

Tuy rằng Mộ lâu chủ thực bình tĩnh nhưng không có nghĩa là nàng thích bị người khác dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm, ánh mặt trắng trợn đó

của Mặc Thiên giống như nàng không mặc y phục.

Mộ Luru Ly mím môi, vẻ mặt thản nhiên không hề nhìn về phía Mặc Thiên.

Mặc Thiên nhìn thấy ánh mắt của nàng, trong lòng vô cùng vui vẻ, lập tức nở một nụ cười hữu hảo kì thực rất đáng khinh, tuyệt nhiên không biết ánh mắt đó của Mộ lâu chủ đại biểu cho việc tìm thấy mục tiêu - ông ta sắp không hay ho.

Quốc sư đại nhân xoay xoay ly rượu trong tay, cười nói, "Mộ lâu chủ từng nói Bồn toạ là yêu nghiệt ngàn năm, giờ nghĩ lại, trong lòng nàng, Bồn toạ mới là đẹp nhất." Ngữ khí vẫn lười biếng như trước, chỉ sâu kín liếc Mặc Thiên một cái.

Mọi người cười ngất, cùng nữ nhân so sánh loại sự tình này cũng chỉ có Quốc sư đại nhân mới làm được đi a!

Hơn nữa, hẳn cảm thấy bản thân có thể so sánh với Mộ lâu chủ sao? Đa số tầm mắt đều đảo qua gương mặt của Quốc sư đại nhân, đột nhiên có ý nghĩ muốn nhìn diện mạo thật sự của hắn. Đương nhiên, bọn họ sẽ không cho là Quốc sư đại nhân sẽ giống như Mộ lâu chủ. Dù sao, chuyện như vậy một lần cũng đủ khiến người ta kinh ngạc không thôi, nếu có thêm một lần, sẽ khiến người khác hoài nghi, có phải bây giờ mọi người đều theo phong trào vô diêm hay không.

Mộ Luru Ly liếc người bên cạnh một cái, có chút á khẩu, da mặt của Quốc sư đại nhân quả nhiên không phải dày bình thường, mà là siêu cấp dày.

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy nhưng tay cũng rất khác thường nắm tay áo của hắn dưới gầm bàn, kéo bàn tay hắn đang đặt trên mặt bàn xuống, sau đó cầm lấy.

Quốc sư đại nhân không khỏi sùng sốt một chút, có chút không biết vì sao Mộ lâu chủ đột nhiên thân cận hắn. Phải biết rằng, từ trước đến nay đều là hắn quần lấy Mộ lâu chủ, Mộ lâu chủ rất ít khi chủ động làm những động tác thân mật.

Mộ Luru Ly không để ý đến hắn, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, ngay cả khoé mắt cũng không nhìn hắn.

Điều này khiến Quốc sư đại nhân càng thêm không hiểu, trong lòng rất ư là bất đắc dĩ, Mộ lâu chủ lại trở nên bí hiểm rồi. Tuy cảm giác là kỳ phùng địch thủ cũng không tồi nhưng hắn càng thích ân ái ái ái với Mộ lâu chủ hơn.

Quốc sư đại nhân vẫn đang một lòng đoán tâm tư của Mộ lâu chủ, đột nhiên cảm thấy được một tầm mắt không buông tha, Quốc sư đại nhân giương mắt nhìn, phát hiện là Mặc Diễm. Mặc Diễm nhìn qua hắn, câu môi nói, "Nếu Quốc sư đại nhân khuynh thế tuyệt diễm như thế, sao không để cho mọi người mở mang tầm mắt?"

Đối với sự khiêu khích của Mặc Diễm, Quốc sư đại nhân sớm thấy nhưng không thể trách, cũng không để trong lòng. Chỉ là, khi Mặc Diễm vừa dứt lời, hắn liền cảm giác được bàn tay nàng đang nắm hơi siết lại, tuy không thể hiện rõ ràng nhưng hắn vẫn cảm giác được. Nghiêng đầu nhìn về phía Mộ lâu chủ, bộ dạng của nàng vẫn đạm mạc như trước nhưng hắn lại có thể cảm giác được, nàng có chút hờn giận.

Linh quang chợt lóe, Quốc sư đại nhân đột nhiên hiểu được hành vi kỳ quái của Mộ lâu chủ là vì sao rồi. Khoé miệng không nhịn được mà cong lên, miệng hơi rở xuống, che khuất ôn nhu sâu trong đáy mắt.

Hắn biết nàng vẫn luôn thắc mắc về vấn đề dung mạo của hắn, hơn nữa, càng có khuynh hướng tin tưởng hắn không bị sao. Nhưng bây giờ nàng lại làm động tác an ủi không tiếng động, là lo lắng hắn thật sự bị huỷ dung, sẽ bị chê cười sao?

Nhìn Mộ lâu chủ bất động thanh sắc, đáy lòng của Văn Nhân Dịch mềm mại không thôi, cầm lấy tay nàng, ngón tay nhẹ nhàng xoa trong lòng bàn tay của nàng, ý bảo hắn không có việc gì.

Quốc sư đại nhân đã đoán đúng, hiện tại Mộ lâu chủ rất không cao hứng, trong lòng âm thầm ghi nợ thêm một lần cho Thái tử điện hạ, nàng muốn khi dễ người của nàng như thế nào là chuyện của nàng, không cần người khác nhúng tay vào.

Cũng may Quốc sư đại nhân không biết suy nghĩ trong lòng của nàng, nếu không, chỉ sợ sẽ mọc thêm một cái đuôi vênh cao đến trời. Mặc dù Mộ lâu chủ cái gì cũng chưa nói, Quốc sư đại nhân cũng đã khoái hoạt muốn bay lên trời cao luôn rồi.

Đáng thương cho Thái tử điện hạ, Mộ lâu chủ ghi nhiều nợ như vậy, không biết đến khi nào hắn ta mới trả hết a!

Mộ lâu chủ không để ý đến Quốc sư đại nhân, nhìn Văn quý phi, phát hiện thần sắc của ả đã như thường, thậm chí còn cười tào nhả, hoàn toàn không còn khí thế bức người ban nãy, chỉ trong chốc lát đã thay đổi thanh sắc, Mộ lâu chủ không khỏi nhủ nhủ mày, xem ra, Liễu Văn Sương này không đơn giản chút nào.

Quốc sư đại nhân cao hứng, không khí áp lực cũng dịu xuống, mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Dĩ nhiên Mặc Diễm cũng đã nhận ra Văn Nhân Dịch thay đổi, có chút nghi ngờ.

Bởi vì chịu thiệt không ít lần trên tay Quốc sư đại nhân, Thái tử điện hạ khó tránh phải thật cẩn thận. Hắn ta vốn nhân cơ hội này đã kích dung mạo ám muội của Văn Nhân Dịch nhưng thấy Quốc sư đại nhân biểu hiện như vậy, hắn ta nhìn không được mà nghĩ nhiều, Quốc sư đại nhân rốt cuộc là có lòng huyền hư (ra về cao siêu) hay là thật sự đang có âm mưu gì chờ đợi hắn ta.

Trải qua một hồi do dự, Thái tử điện hạ vẫn quyết định xuống tay ở phương diện khác, hắn ta còn có một đồng minh mà. Nhìn Mộ lâu chủ hờ hững nhưng nhất cử nhất động đều hấp dẫn tầm mắt của thế nhân, Thái tử điện hạ cười nói, "Xem ra, Quốc sư đại nhân đã sớm biết Mộ lâu chủ có dung mạo

tuyệt sắc?"

Hiển nhiên, lời này của Mặc Diễm đang muốn thăm dò. Quả thật, biểu hiện bình tĩnh lúc trước của Quốc sư đại nhân giống như đã sớm biết dung mạo thật sự của Mộ lâu chủ.

Với Mộ lâu chủ, Thái tử điện hạ đều rất cẩn thận, sợ Mộ lâu chủ có quan hệ tốt không ai biết với Quốc sư đại nhân, cho nên, một khi có chút hoài nghi thì nhìn không được mà thăm dò thực hư.

Chuyện thăm dò này dĩ nhiên là xếp sau việc đá kích Văn Nhân Dịch, bởi vì hắn ta cần Mộ lâu chủ phối hợp.

Nhưng hắn ta cũng không dám thử Mộ lâu chủ thêm nữa, chỉ sợ bản thân đa nghi quá mức, lại chọc giận Mộ lâu chủ, quan hệ hợp tác sẽ bị huỷ hoại trong chốc lát. Dù sao, hắn ta cũng đã thử Mộ lâu chủ bằng việc nàng hạ độc Văn Nhân Dịch.

Trong lòng Mộ lâu chủ rất rõ ràng, trên phương diện hợp tác, thăm dò năng lực là điều không thể nào tránh khỏi. Tuy nàng không để tâm đến việc Mặc Diễm thử nàng nhưng nếu hắn ta thử liên tiếp, lần đầu tiên thử đã không ra gì, lại thử thêm lần nữa, dù có thể bỏ qua nhưng trong lòng dĩ nhiên là không thể nào thoải mái được. Cho nên, Mặc Diễm muốn thử cũng chỉ dám xuống tay từ chỗ Quốc sư đại nhân.

Văn Nhân Dịch một tay chống đầu, ôn hoà mở miệng, "Bồn toạ cũng không ngờ được, sau khi phu nhân gặp Thái tử điện hạ liền trở nên khuynh quốc khuynh thành, còn phải đa tạ Thái tử điện hạ."

Mộ lâu chủ nhú mày, không dấu vết nhìn Văn quý phi. Quả nhiên, khi nghe được lời nói của Văn Nhân Dịch, khuôn mặt gượng cười của Văn quý phi liền cứng ngắc một chút.

Mộ Luru Ly rũ mắt, xem chừng nàng đã đúng. Quốc sư đại nhân muốn Thái tử điện hạ kết thù với Văn quý phi, để hai người họ đấu nhau. Có vẻ như trong khoảng thời gian này Thái tử điện hạ quá mức thuận lợi, khiến Quốc sư đại nhân có chút phiền chán.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chương 46: Quốc Sư Đại Nhân Đáng Thương :0

Văn quý phi nhìn lướt qua Mặc Diễm, đáy mắt xẹt qua một tia lãnh ý, Mặc Diễm gặp Mộ Luru Ly? À biết ngay mà, Mộ Luru Ly vừa gả vào phủ Quốc sư làm sao có thể biết quan hệ ái muội giữa ả và Văn Nhân Dịch, bây giờ xem ra, hẳn là Mặc Diễm đã nói gì đó với nàng ta đi?

Hoặc có thể nói, Mộ Luru Ly vốn là người của Mặc Diễm, hai người bọn họ liên thủ với nhau để đối phó Văn Nhân Dịch nhưng lại kéo ả xuống nước. Tuy rằng hữu kinh vô hiểm (bị kinh sợ nhưng không nguy hiểm) nhưng ả cũng không phải là người ngậm bồ hòn (chịu thiệt nhưng không cách nào phản trả được). Và lại, ả nhìn Mộ Luru Ly thế nào cũng không vừa mắt, nhìn bộ dạng của Mặc Thiên si mê Mộ Luru Ly, trong lòng Văn quý phi vô cùng căm tức, sự xuất hiện của Mộ Luru Ly sẽ uy hiếp đến địa vị của ả.

Khi nghe những lời của Văn Nhân Dịch, Văn quý phi khẳng định rằng hẳn là hư tình giả ý với Mộ lâu chủ. ả có thể đoán ra được Mộ Luru Ly là người của Mặc Diễm, không lý nào mà hắn không biết, cho nên, hắn tuyệt đối không thể nào thích Mộ Luru Ly được.

Nghĩ đến việc này, trong lòng Văn quý phi dễ chịu không ít nhưng quyết định của ả vẫn cương quyết như cũ - nhất định phải trừ bỏ Mộ Luru Ly càng sớm càng tốt. Tuy rằng Mặc Thiên ngu ngốc vô năng, ả cũng không thích lão nhưng ả quyết không cho phép những người khác cướp đi lực chú ý của lão, ảnh hưởng đến địa vị của bản thân.

Còn Mặc Diễm, đã bị ả quy thành chủ mưu, những hành động của Mộ Luru Ly đều là do hắn ta sai sử. Cho nên, dĩ nhiên ả muốn tìm hắn ta tính sổ.

Nghĩ đến sắc đẹp của Mộ Luru Ly làm Văn Nhân Dịch với Mặc Thiên mê đắm là hắn ta có thể thoải mái ngồi vững ngôi vị hoàng đế này sao? Thật là nực cười!

Văn Nhân Dịch miễn cưỡng nâng mắt lên, nhìn Văn quý phi rồi lại nhìn về Mặc Diễm có chút kinh ngạc, hai mắt đề phòng, vừa lòng géo mỗi một cái. Dưới mặt bàn, nương nhờ ông tay áo rộng thùng thình, ngón tay Quốc sư đại nhân nhẹ nhàng vuốt ve tay Mộ lâu chủ, động tác thập phần thân mật.

Mộ lâu chủ không khỏi ngẩng đầu nhìn Mặc Diễm một cái, thờ dài trong lòng, đã bị tính kế rồi mới đề phòng, Thái tử điện hạ đúng là hiếm thấy.

Cho nên, thật sự không thể trách nàng không đứng bên hắn ta, nàng chỉ không muốn bị liên lụy mà thôi.

Nàng phát hiện ra Thái tử điện hạ quá xem trọng Quốc sư đại nhân, đến nỗi xem nhẹ những người khác. Nếu hắn ta chịu chú ý đến những người xung quanh một chút, nhất định có thể phát hiện dịch ý loé lên trong mắt Văn quý phi.

Đối với Mặc Diễm, đây quả thực là vấn đề trí mạng. Bởi vì sai lầm này của hắn ta, Quốc sư đại nhân muốn đối phó hắn ta quả thực là dễ như trở bàn tay. Chỉ là, Quốc sư đại nhân tựa hồ không có ý định huỷ hoại hắn ta, chỉ muốn hắn ta đấu một trận sống mái với Văn quý phi mà thôi.

Sau khi Mặc Diễm hết kinh ngạc, không khỏi nhìn về phía Mộ lâu chủ, Văn Nhân Dịch biết hẳn ta gặp mặt Mộ lâu chủ cũng không phải việc kỳ quái gì, hẳn ta đã quá quen thuộc với bộ dạng bí hiểm của Văn Nhân Dịch, chỗ nào cũng thích nhúng tay vào nhưng Mộ lâu chủ sau khi gặp hẳn ta mới trở nên khuynh thành khuynh quốc là việc gì a?

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Sẽ không phải là vì hẳn ta nhờ Mộ lâu chủ hạ độc với Văn Nhân Dịch, Mộ lâu chủ mới nghĩ đến mỹ nhân kế đi?

Hơn nữa, rốt cuộc là Mộ lâu chủ không có bị huỷ dung hay là đã bị huỷ dung mới trị liệu để khôi phục lại nhan sắc?

Kỳ thật, những vấn đề này, người khác cũng rất muốn biết nhưng bọn họ lại không thể trực tiếp hỏi, cho nên, vấn đề này chỉ có thể trở thành bí mật.

Trong khoảng thời gian ngắn, không khí trong ngự hoa viên có chút quỷ dị, Mộ lâu chủ cũng không để ý đến tầm mắt của những người này đặt trên người mình, yên lặng thu hồi tay bị Văn Nhân Dịch nắm.

Lúc trước Văn Nhân Dịch nói nàng không cần chữa mặt mũi cho hẳn, đó rõ ràng là muốn nàng giao đầu như bình thường với hẳn, muốn người khác cảm thấy bọn họ như địch nhân nhưng sau khi cân nhắc, nàng vẫn quyết định phối hợp với hẳn một chút.

Bởi vì, nàng rất rõ ràng, cho dù không phối hợp, Quốc sư đại nhân cũng sẽ có biện pháp, nói cho chính xác, hẳn là Quốc sư đại nhân đã làm được. Hiện tại, chỉ sợ đa số đại thần ở đây đều hoài nghi nàng là người của Thái tử điện hạ. Như vậy, mặc kệ nàng thân mật với Quốc sư đại nhân như thế nào, những người khác cũng sẽ cảm thấy bọn họ bằng mặt không bằng lòng.

Quả thật, Quốc sư đại nhân cũng rất dụng tâm, muốn thay Mộ lâu chủ đính chính thanh danh nhưng lại không thể khiến người khác cảm thấy hẳn bị sắc đẹp mê hoặc.

Chỉ vì không muốn Mộ lâu chủ lâm vào hiểm cảnh vì hẳn mà thôi. Còn Văn quý phi ư, hẳn cũng không để vào mắt.

Tuy rằng nàng cảm thấy bây giờ làm gì cũng là thừa nhưng Mộ lâu chủ thật sự không thích ánh mắt trắng trợn đó của Mặc Thiên. Hơn nữa, những người này cũng không phải là đối thủ của Quốc sư đại nhân, nàng ngồi ở đây cũng không có việc gì để làm. Cho nên, hậu quả của việc Mộ lâu chủ nhàn rỗi chính là tự nàng động thủ chinh người.

Mặc Thiên hẳn là nên cảm thấy vinh hạnh, Mộ lâu chủ rất ít khi tự mình động thủ. Bất quá, một khi Mộ lâu chủ tự mình ra tay, đối tượng sẽ thập phần bi thảm.

Quốc sư đại nhân nhìn bàn tay trống rỗng, nghiêng đầu nhìn về phía Mộ lâu chủ, đáy mắt có chút ai oán, Mộ lâu chủ không thể để hẳn nắm một chút sao?

Ai... Hẳn không nên đắc ý vênh váo, nếu sớm biết như vậy thì hẳn nên tỏ ra rằng mình rất bị thương mới đúng.

Mộ lâu chủ không để ý đến ai kia đang ai oán, bảo cung nữ hầu hạ phía sau rót một chén trà nóng, sau đó, thực hiện thực nâng chén trà lên đưa cho Quốc sư đại nhân, "Uống trà!"

Uống trà? Quốc sư đại nhân như có điều suy nghĩ, nhìn sắc mặt lạnh nhạt của Mộ lâu chủ. Sau đó, chậm rãi nâng tay, chuẩn bị tiếp lấy.

Nhưng thời điểm Quốc sư đại nhân sắp tiếp được chén trà, Mộ lâu chủ buông tay, tùy ý để chén trà rơi tự do.

"Ba..." Chén trà rớt xuống đất, vỡ nát ngay tại chỗ.

Mọi người nhìn nhau, bởi vì luôn luôn chú ý đến Mộ lâu chủ và Quốc sư đại nhân, cho nên, mỗi người đều rất rõ ràng, Mộ lâu chủ tuyệt đối là cố ý.

Nhưng là, chuyện gì đang xảy ra đây? Vì sao sắc mặt Mộ lâu chủ không tốt lắm còn Quốc sư đại nhân bị bóng lại không sao cả?

Chẳng lẽ, bọn họ bị hoa mắt? Thật ra không phải là Mộ lâu chủ cố ý buông tay trước khi Quốc sư đại nhân tiếp được, mà là Quốc sư đại nhân động tay động chân gì sao? Ai nấy đều biết, bên người Quốc sư đại nhân có vô số ám vệ, dưới thời điểm quỷ dị như vậy, phát sinh ra tình huống như thế cũng không phải là không có khả năng.

Lại nhìn sắc mặt của hai người, mọi người không khỏi suy đoán thêm một bước... Chẳng lẽ, nước trà có độc?

Văn quý phi nhíu nhíu mày, cũng không rõ hai người đến tột cùng là muốn bày trò gì đây? Mặc Diễm cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, sẽ không phải là nước trà có độc đi?

Đột nhiên nhớ tới độc dược hẳn ta giao cho Mộ lâu chủ, Mặc Diễm nhin không được mà nhíu mày, Mộ lâu chủ sẽ không ngộ đến mức động thủ trong trường hợp này đi?

Rốt cục, dưới bầu không khí quỷ dị này, Mặc Thiên mở miệng, "Xiêm y của Mộ lâu chủ đã bị ẩm ướt, vẫn nên đi thay thì tốt hơn!" Nói xong, liền ra hiệu với thái giám bên người, ý bảo赶紧 dẫn Mộ lâu chủ đi.

Lão luôn luôn nghĩ biện pháp tiếp cận Mộ Lư Ly, hiện tại là cơ hội ngàn năm có một, làm sao có thể buông tha?

Lại không biết rằng, sự háo sắc của lão lại là chất xúc tác cho Mộ lâu chủ.

Mộ lâu chủ đã khôi phục lại bộ dáng đậm mạc, đứng dậy rồi đi. Không ai chú ý đến, ngay khoảnh khắc nàng đứng dậy, khoé miệng Quốc sư đại nhân rút rút, yên lặng rút chân, mà trên ủng của hắn còn lưu lại một dấu hài vô cùng rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Chương 47: Chuyện Tốt Bị Quấy Nhiễu

Quốc sư đại nhân nhìn bàn tay bị bỏng, lại giật giật chân bị Mộ lâu chủ tâm ngoan thủ lạt giẫm, thờ dài trong lòng. Mộ lâu chủ tức giận với hắn thật rồi!

Nghĩ nghĩ, ngoéo môi một cái, Mộ lâu chủ đúng là càng ngày càng quan tâm hắn a. Xem ra, tiền đồ của hắn thực sáng lạn, chỉ cần không ngừng cố gắng, rất nhanh sẽ có thể chân thành sở tới kiên định.

Quả thật, Mộ lâu chủ đang rất tức giận. Nàng chỉ muốn Quốc sư đại nhân phối hợp một chút, chỉ cần y phục dính chút nước trà, sau đó rồi ngự hoa viên. Lại không nghĩ rằng Quốc sư đại nhân quá mức phối hợp, cũng không tránh nước trà nóng đổ xuống bàn tay.

Mộ lâu chủ đi theo thái giám, cúi đầu nhìn nước trà dính nơi ống tay áo, không khỏi thờ dài trong lòng. Không hổ là Quốc sư đại nhân, thật đúng là không từ bất kỳ thủ đoạn nào chỉ vì sự quan tâm nhỏ nhoi của nàng, có đáng giá không?

Hay là vì nàng quá lạnh nhạt, cho nên mới khiến Quốc sư đại nhân thiếu kiên nhẫn mà áp sát?

Mộ lâu chủ không nhìn được mà kiểm điểm lại bản thân, đáng tiếc là khi đến gần cung điện trước mắt, suy nghĩ này rất nhanh liền bị nàng bỏ ra sau đầu. Bởi vậy nên sau này đã xảy ra rất nhiều chuyện dở khóc dở cười.

Mộ Lưu Ly chân trước mới vừa đi, Mặc Thiên liền theo sau. Tuy rằng Văn quý phi rất cố gắng duy trì khuôn mặt đoan trang nhưng đáy mắt đã tràn đầy ngoan độc - Mộ Lưu Ly!

Tuy ả không thích Mặc Thiên nhưng Mặc Thiên biểu hiện như thế làm ả cảm thấy mình là bại tướng dưới tay Mộ Lưu Ly, ả làm sao có thể chấp nhận được?

Thái tử điện hạ cũng nhìn không được mà nhủ mảy, ánh mắt của Mặc Thiên khi nhìn Mộ lâu chủ quá mức rõ ràng, chỉ sợ ai cũng biết tâm tư của ông ta, hắn ta có chút lo lắng cho Mộ lâu chủ, mặc kệ Mộ lâu chủ thông minh thế nào, dù sao nơi này cũng là đại nội hoàng cung.

Thái tử điện hạ cảm thấy hắn ta hẳn là nên đi tìm Mộ lâu chủ, hắn ta rất vất vả mới có thể hợp tác với nàng, cũng không thể bị huỷ bởi sắc tâm của Mặc Thiên được. Hơn nữa, có thể nhân cơ hội này hỏi một chút về việc hạ độc Quốc sư đại nhân.

Rõ ràng rồi đi là chuyện vô cùng đơn giản nhưng trong lòng Thái tử điện hạ lại tìm rất nhiều lý do biện giải cho bản thân.

Thế nên, sau khi hắn ta hồi phục lại tinh thần, thời điểm chuẩn bị hành động mới phát hiện Quốc sư đại nhân đã biệt tăm vô tích.

Thái tử điện hạ chưa kịp đá kích Quốc sư đại nhân, đồng minh và đối tượng của hắn ta đều đi cả rồi. Kết cục, sau khi do dự mãi, hắn ta lại không đi tìm Mộ lâu chủ, bởi vì hắn ta còn có việc trọng yếu hơn.

Tuy rằng khi đáy lòng nghĩ đến việc Mộ lâu chủ sẽ gặp chuyện không may có chút phiền chán nhưng vẫn nhìn xuống, việc nhỏ không nhìn sẽ làm hỏng đại sự.

Mặc Diễm nhìn Văn quý phi và các vị đại thần tâm tư ngổn ngang, đứng dậy ly khai khỏi ngự hoa viên, "Thạch Lâm, toàn lực đề phòng, phái người giám thị nhất cử nhất động của Quốc sư đại nhân." Chắc chắn Văn Nhân Dịch còn chưa rời khỏi Hoàng cung.

"Vâng, Thái tử điện hạ."

Mặc Diễm xoay xoay chiếc nhẫn ở ngón cái, đáy mắt hiện lên lệ khí. Nếu Văn Nhân Dịch đã hoài nghi Mộ lâu chủ là người của hắn ta thì tuyệt đối sẽ không quan tâm đến sự sống chết của nàng mới đúng. Nhưng hắn lại cố tình ly khai ngự hoa viên, không thể không khiến cho hắn ta hoài nghi rằng hắn đang chuẩn bị việc khác.

Hắn ta hoài nghi rằng Văn Nhân Dịch đang đợi Mặc Thiên ra tay với Mộ lâu chủ, để hắn có một lý do danh chính ngôn thuận mà soái vị.

Nhưng mà, hắn ta vẫn cảm thấy có chút kỳ quái. Theo lý thuyết mà nói, lấy sự đa mưu túc trí của Quốc sư đại nhân, nếu muốn có một lý do danh chính ngôn thuận để soái vị thì rất dễ dàng mới đúng. Làm sao lại đợi nhiều năm như vậy? Nhưng nếu không phải là nguyên nhân này thì vì sao hắn ta không động đến căn cơ của Văn Nhân Dịch được?

Nếu nói hấn không có hứng thú với ngôi vị Hoàng đế, Mặc Diễm dĩ nhiên là không tin. Nếu thật sự không có hứng thú, vì sao phải hao tâm tổn sức để nắm giữ triều chính?

Sự thật như thế nào, chỉ sợ cũng chỉ có Quốc sư đại nhân rõ ràng.

Bất quá, chuyện trọng yếu nhất là không để Quốc sư đại nhân thực hiện được âm mưu. Nếu Văn Nhân Dịch thật muốn nhân cơ hội này mà hành động, hấn ta tất nhiên phải ngăn cản.

Không phải hấn ta không nghĩ đến việc trực tiếp ngăn cản Mặc Thiên đánh chủ ý lên người Mộ lâu chủ, đáng tiếc là phương pháp đơn giản nhưng hấn ta cảm thấy không đáng tin cậy. Tâm tư Văn Nhân Dịch quá mức thâm trầm, cho dù hấn ta lợi dụng cơ hội này mà đặt điều kiện với Văn Nhân Dịch thì Quốc sư đại nhân nhất định sẽ lật lá bài ẩn. Cho nên, hiện tại hấn ta cũng chỉ có thể toàn lực làm tốt công tác chuẩn bị mới là ý định đúng đắn.

Hơn nữa, hấn ta cũng lo lắng, nếu như bản thân đi giải cứu Mộ lâu chủ sẽ khiến cho Văn Nhân Dịch có cơ hội phản kích.

Cùng hồ ly giáo hoạt như Văn Nhân Dịch đấu pháp, một khắc cũng không thể buông thả bản thân, không thể để hấn ta lợi dụng bất kỳ sơ hở nào, hấn ta không cược nổi.

Huống hồ, với một thân toàn độc của Mộ lâu chủ, Mặc Thiên nhất định sẽ không thể chạm vào nàng, còn hậu quả...

Mặc Diễm nhìn không được mà nhú nhú mày, hấn ta thật không biết sự tình sẽ phát triển đến mức nào nữa, hiện tại cũng chỉ có đi bước nào hay bước nấy mà thôi.

Không thể không nói, lần này Thái tử điện hạ suy nghĩ nhiều quá rồi, Quốc sư đại nhân cũng không định bức vua soạn vị.

Về phần Mộ lâu chủ - sau khi vào cung điện liền bị bỏ rơi, chung quanh cũng không có ai, nàng lại thản nhiên nhìn cung điện, cũng không thay xiêm y, nhàn nhã ngồi đợi con mồi tự mình dâng đến miệng, trong lòng đang suy nghĩ làm sao thu thập Mặc Thiên vừa khiến nàng thoải mái vừa không làm hỏng việc của Văn Nhân Dịch.

Tuy rằng Mộ lâu chủ không biết Quốc sư đại nhân có âm mưu ngấp trời gì nhưng nàng biết Mặc Thiên, Mặc Diễm lẫn Văn quý phi đều là hấn cô tình giữ lại, nói đúng ra đều là con tốt trong tay hấn, liên lụy đến nhiều người như vậy - chuyện mà Văn Nhân Dịch đang trù tính tuyệt đối không hề đơn giản.

Một khi kế hoạch của hấn bị quấy nhiễu, phát sinh ra chuyện gì cũng rất khó đảm bảo nó sẽ không bị ảnh hưởng, tuy nàng cảm thấy Quốc sư đại nhân đã bố trí tốt lắm nhưng nàng vẫn không muốn quấy nhiễu kế hoạch của hấn, bởi vì nàng đã hoàn toàn xem Quốc sư đại nhân là người một nhà, chỉ có mình mới có thể khi dễ hấn, người khác tuyệt đối không được.

Đang chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân thì Mặc Thiên đã đi vào, vẻ mặt vội vàng, xoa xoa tay, bay thẳng đến Mộ lâu chủ, "Mỹ nhân..."

Mộ lâu chủ nhướng mày, đang muốn tránh thì trước mặt xuất hiện một thân ảnh màu tím. Nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia, Mộ lâu chủ nhú mày, trực tiếp ngồi xuống một bên xem diễn.

Văn Nhân Dịch nhìn nàng một cái, đáy mắt xẹt qua một ý cười bất đắc dĩ, khi tầm mắt dừng ở trên người Mặc Thiên liền trầm xuống, khoe miệng vẫn cong cong như trước, ngữ khí lại mang theo lãnh ý, "Hoàng Thượng làm sao lại đi đường không cẩn thận như vậy, long thể chịu không nổi đâu?"

Mặc Thiên sững sờ một chút liền phục hồi tinh thần lại, trong lòng có chút căm tức, giọng tay muốn đẩy tay của hấn ra, Quốc sư đại nhân nhanh tay lẹ mắt thu tay về trước một bước, nhích qua bên cạnh, đã quên đỡ lấy thân thể của Mặc Thiên, mắt đi sự chống đỡ của Quốc sư đại nhân, ông ta lão đảo hai bước, thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống, nhìn rất chật vật.

"Văn Nhân Dịch, ngươi đang làm cái gì?" Chuyện tốt bị quấy nhiễu, Mặc Thiên giận không át được, một chút cũng không chột dạ vì có ý đồ xâm phạm phu nhân của thân tử.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 48: Tá Dao Sát Nhân (Mượn Dao Giết Người)

Quốc sư đại nhân không nhìn lửa giận trời của Hoàng đế bệ hạ, thản nhiên mở miệng nói, "Bổn tọa đến đón phu nhân hồi phủ."

Những lời này rốt cục đã nhắc cho Mặc Thiên nhớ, mỹ nhân trước mặt đã là hoa có chủ.

Nhìn Văn Nhân Dịch một hồi, trong lòng Mặc Thiên cảm thấy chột dạ, đồng thời tức giận nhiều hơn, cơ hội tốt như vậy lại bị phá hỏng, ông ta làm sao mà cam tâm, trong khoảng thời gian ngắn ông ta không chú ý đến tự xưng (danh xưng của bản thân) của Quốc sư đại nhân có vấn đề.

Đầu óc Mặc Thiên chuyển động, đột nhiên mở miệng nói, "Quốc sư đại nhân, trẫm nghe nói Ninh thành có hái hoa tặc hoành hành, đã có không ít cô

nuong bị hại, chuyện này giống như một âm mưu, Quốc sư đại nhân vẫn là tự mình đi điều tra đi. Trăm tin tưởng Quốc sư đại nhân nhất định có thể vì dân trừ hại."

Mặc Thiên tự cảm thán bản thân mình thông minh. Chỉ cần điều Văn Nhân Dịch đi, cơ hội còn nhiều mà.

Chút tâm tư nhỏ ấy làm sao có thể qua mắt Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ? Trong lòng Mộ lâu chủ không khỏi cảm thấy buồn cười, nếu như là vì dân trừ hại thì vị Hoàng đế bệ hạ này phải là người đầu tiên bị thanh trừ mới đúng!

Quốc sư đại nhân lại thấp phần bình tĩnh mà gật gật đầu, "Ngày mai thần liền xuất phát." Sau đó, vờ như không nhìn thấy nét mặt vui mừng của Mặc Thiên, nắm tay kéo Mộ lâu chủ đi, Mộ lâu chủ tùy ý để hân lôi kéo, cũng không phản đối, chỉ là khi ngang qua người Mặc Thiên thì nhìn ông ta một cái.

Mặc Thiên đang cao hứng, không có ngăn hai người lại. Từ kinh thành đến Ninh thành cũng mất gần mười ngày đi đường, ít nhất là hai mươi ngày cả đi lẫn về. Ông ta đang suy nghĩ làm sao có thể bồi dưỡng cảm tình với mỹ nhân trong hai mươi ngày này.

Sau khi hai người thuận lợi ra khỏi hoàng cung, Mộ lâu chủ mới mở miệng hỏi, "Người định làm gì?"

Quốc sư đại nhân ôm nàng vào lòng, khẽ cắn một cái trên cổ nàng, hừ nhẹ, "Vì dân trừ hại!"

Mộ lâu chủ nhú mày, đang muốn hỏi hân đang bàn tính chuyện gì thì đột nhiên nhìn thấy mu bàn tay của hân đỏ bừng, sắc mặt không khỏi trầm xuống, không khí trong xe ngựa liền ngưng trệ.

Quốc sư đại nhân lại giống như không cảm giác được sự áp lực, gờ bàn tay của mình đến trước mặt nàng, tro trên cười nói, "Phu nhân, đây là do nàng làm bỏng ta, nàng phải chịu trách nhiệm!"

Mộ Lưu Ly liếc mắt nhìn hân, cười lạnh một chút, sau đó không nặn không nhạt nói, "Lạc Tiên lâu có việc, Bản lâu chủ sẽ không cùng Quốc sư đại nhân trở về."

Quốc sư đại nhân ôm chặt nàng, không có ý định buông tay, nhú mày nói, "Phu nhân, nàng muốn trốn tránh trách nhiệm đã đành, cư nhiên còn muốn trốn đi?"

Mộ lâu chủ trừng hân, cười không được tức cũng không xong, cuối cùng tức giận bắt lấy bàn tay của hân, vỗ mạnh một cái, hương thơm tràn ngập.

Cảm giác mát lạnh trên mu bàn tay làm cho Văn Nhân Dịch nhìn không được mà ngoéo môi một cái, cũng không ngại Mộ lâu chủ thô lỗ. Tuy rằng đêm nay có rất nhiều ruồi bọ nhưng tâm tình của hân rất tốt.

Mộ lâu chủ mặc kệ hân, tay vén mảnh cửa sổ lên, ông tay áo trắng muốt vừa động, trên bầu trời, một tia sáng chớp lên rồi biến mất ngay.

Quốc sư đại nhân cũng không hỏi nàng định làm gì, tay nắm một nhúm tóc của nàng, đặt bên môi hôn, một động tác tùy ý như vậy cũng khiến người khác mặt đỏ tim đập nhanh. Thực đáng tiếc, người trong lòng hân lại là Mộ lâu chủ, nếu muốn nhìn thấy mỹ nhân thẹn thùng là việc không thể nào..

Mộ lâu chủ bình tĩnh rút tóc của mình ra khỏi tay hân, hỏi, "Rốt cục người định làm gì Mặc Thiên?"

Quốc sư đại nhân cũng không để ý, câu môi nói, "Phu nhân cảm thấy đối phó với Mặc Thiên như thế nào mới được xem là vì dân trừ hại?"

Mộ lâu chủ nhú mày, nhìn hân, bốn mắt nhìn nhau, hiểu rõ tâm ý của đối phương dễ như trở lòng bàn tay.

Thấy nàng hiểu được, Quốc sư đại nhân hôn lên khoé môi của nàng một chút, thấp giọng hỏi, "Phu nhân, nàng đã nguôi giận chưa?"

Mộ lâu chủ thân nhiên hỏi, "Nếu Bản lâu chủ không nguôi giận, người còn có thể giết Mặc Thiên sao?"

Quốc sư đại nhân hơi hơi nhú mi, sau đó gật đầu nói, "Cũng có thể."

"Người chắc chắn?"

Đây chắc chắn không phải là lần đầu tiên Mặc Thiên xung đột với Văn Nhân Dịch nhưng ông ta vẫn có thể sống thanh thản dưới mí mắt của Văn Nhân Dịch nhiều năm như vậy, Văn Nhân Dịch lại dễ dàng tha thứ cho ông ta như thế, chỉ có thể chứng minh được Mặc Thiên là một quân cờ rất quan trọng. Bây giờ nói giết là giết, vậy chẳng phải là uống phí tâm cơ trước kia sao?

Quốc sư đại nhân câu môi cười, tao nhã vô vàn, một đôi mắt đào hoa nhìn Mộ lâu chủ chăm chú, thâm tình mà chân thành nói, "Trời đất bao la, phu nhân là lớn nhất."

Mộ lâu chủ nhìn hân trong chốc lát, lắc đầu nói, "Quốc sư đại nhân, người thật sự không thích hợp với bộ dạng thâm tình mà chân thành đâu." Khiến cho người ta cảm thấy hân đang dụ dỗ thiếu nữ, ai bảo cặp mắt hoa đào câu nhân kia quá mức đa tình làm chi? Mang đến cho người ta cảm giác không đáng tin cậy.

Đương nhiên, chỉ có một mình Mộ lâu chủ cảm thấy như thế. Nếu đổi lại là người khác thì đã sớm bị đôi mắt hoa đào kia câu hồn mất rồi, làm gì còn có thể suy nghĩ nhiều như vậy được. Không thể không nói, mặc kệ là bản chất hay hành động của Quốc sư đại nhân đều bị Mộ lâu chủ đánh giá rất khác người.

Quốc sư đại nhân bắt đầu dĩ thời dài, đang muốn mở miệng, lại đột nhiên nhìn thoáng qua mảnh xe, nhú mày nói, "Phu nhân, nàng kêu người ngoài tới làm gì?"

Mộ lâu chủ tròn trắng mắt, người của nàng khi nào đã thành người ngoài rồi?

Nàng nói Lạc Tiên lâu có việc cũng không phải là lấy cớ, nàng thật đúng là có việc thật. Nếu hắn không cho nàng về Lạc Tiên lâu, dĩ nhiên cũng chỉ có thể cho người khác đi đến tìm nàng.

"Lâu chủ." Người đến là Bích Tiêu.

"Như thế nào?"

"Hương Liên Thiên các mời anh hùng võ lâm hội tụ, mở Đại hội Võ lâm để thương thảo về quyền sở hữu Phá Thiên đao phổ. Lạc Tiên lâu cũng đã nhận được thiệp mời."

Quốc sư đại nhân nghe đến đó cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra, không khỏi cười nói, "Mộ lâu chủ, nay địa vị của Lạc Tiên lâu đã vượt mặt Hương Liên Thiên các. Dạ Trạch sợ hãi nàng sẽ trả thù hắn ta."

Hắn là Dạ Trạch đang nhớ đến việc bản thân đối xử tệ bạc với "Mộ Lưu Ly" lúc xưa, tuy rằng thế lực của Mộ lâu chủ đã vượt mặt hắn ta nhưng nàng cũng không có động tĩnh gì. Nhưng mà, ai có thể đảm bảo rằng một ngày nào đó nàng sẽ không gây khó dễ cho hắn ta, sống trong sự sợ hãi pháp phòng như thế còn không bằng tiền hạ thủ vì cường (ra tay trước mới có thể nắm được phần thắng lớn hơn).

Tin tức của Quốc sư đại nhân luôn luôn linh thông (mau lẹ), giang hồ cũng không phải là ngoại lệ. Về việc này, hắn đã sớm nhận được tin tức. Dạ Trạch tìm được Phá Thiên đao phổ, lúc trước Mộ Nham nhờ vào Phá Thiên đao mà thành danh, khó gặp địch thủ, lại có thể cùng tiền nhiệm Võ lâm Minh chủ - Thương Khung một đầu một. Từ đó có thể suy đoán ra được, Phá Thiên đao phổ có lực hấp dẫn như thế nào với người trong giang hồ.

Lúc trước, khi Mộ lâu chủ nghe được tin tức này liền biết trong này có ám. Theo nàng suy đoán, Dạ Trạch hẳn là đã sớm chiếm được Phá Thiên đao phổ nhưng tại sao đến bây giờ mới đột ngột truyền ra tin tức, thật sự là rất kỳ quái.

Cho dù suy đoán của nàng là sai, đến bây giờ Dạ Trạch mới tìm được Phá Thiên đao phổ, hắn ta cũng không nhất định phải công bố ra ngoài. Nếu không, với năng lực hiện nay của hắn ta, làm sao có thể để Lạc Tiên lâu ra tra dấu vết, tin tức này rõ ràng là Dạ Trạch cố ý thả ra.

Thực hiện nhiên, Dạ Trạch đang mưu tính gì đó, nên Mộ lâu chủ mới bảo Bích Tiêu cùng Thiên Liễm chú ý Hương Liên Thiên các.

Mà hiện tại, Dạ Trạch lại muốn mở Đại hội Võ lâm để thương thảo về vấn đề sở hữu Phá Thiên đao phổ, mục đích không cần nói cũng biết, đây rõ ràng là muốn mượn tay giang hồ để đã kích Lạc Tiên lâu.

Phá Thiên đao phổ là tâm huyết của Mộ Nham, suy nghĩ một chút là biết Mộ Lưu Ly nhất định sẽ không để nó lọt vào tay người khác nhưng đao phổ đó hấp dẫn như vậy, những người khác há có thể cam tâm buông tha dễ dàng được? Đao phổ xuất hiện, có lẽ không cần phải châm ngòi thổi gió, Lạc Tiên lâu nhất định sẽ bị phản động thế lực của giang hồ ép bức - đây là ví dụ điển hình cho câu tá đao sát nhân (mượn đao giết người)!

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương 49: Hoàng Đế Không Được (_ _ !)

Mộ lâu chủ nhìn không được mà nhú nhú mày, nàng vốn không định nhúng tay vào chuyện của "Mộ Lưu Ly" nhưng Dạ Trạch đã tìm đến tận cửa, nàng cũng không có lý do gì để từ chối. Hướng hồ, Dạ Trạch hiển nhiên là muốn loại bỏ tai hoạ ngầm là nàng đây, nàng tránh được một lần thì nhất định sẽ có thêm phiền phức, chỉ bằng giải quyết luôn một thể.

Đã có quyết định, Mộ lâu chủ cũng không còn hứng thú với chuyện này nữa, mở miệng nói, "Bích Tiêu, người đi phủ Thái tử một chuyến, chuyển lời đến Thái tử điện hạ."

Lời mà Mộ lâu chủ muốn Bích Tiêu chuyển đến Thái tử điện hạ cũng rất đơn giản, "Độc đã hạ, hiệu quả rất nhỏ."

Bởi vì Quốc sư đại nhân vẫn chưa có hành động gì, sự chuẩn bị của Thái tử điện hạ có vẻ dư thừa, hắn ta cảm thấy bản thân mình bị đùa giỡn. Thái tử điện hạ giận bản thân mình sợ bóng sợ gió, hơn nữa, Quốc sư đại nhân lại mang Mộ lâu chủ - người đang bị tình nghi là nội gián xuất cung. Điều này khiến hắn ta không tài nào hiểu được Văn Nhân Dịch lại có âm mưu gì, trong lòng không khỏi có chút hấp tấp.

Hiện tại lại thu được tin tức của Mộ lâu chủ, sự nóng vội tiêu tan không ít, bình phục cảm xúc, suy nghĩ mọi chuyện kỹ càng lại một lần, cảm thấy Mộ lâu chủ vẫn ở bên phe hắn ta, nhẹ nhàng thở ra.

Đáng tiếc, hẳn ta không biết, thời điểm Mộ lâu chủ nói những lời này là đang ở trong lòng Quốc sư đại nhân.

Canh ba, tấm cung của Hoàng đế đột nhiên truyền ra một tiếng động lớn, tiếp theo là tiếng rống giận dữ của Hoàng đế bệ hạ, "Cút!"

Sau đó, "Phanh" một tiếng, một bóng người lăn xuống từ mái hiên, trong nháy mắt đã bị thị vệ vây quanh, "Bắt thích khách!"

Kinh Thiên tiểu tặc nhìn thị vệ vây quanh, khóc không ra nước mắt, gã đây là trêu chọc ai a? Không phải là gã cảm thấy nhàm chán nên mới đi dạo trong hoàng cung thôi, gã cũng không định trộm cái gì cả, âm kém đương sai thế nào mà khi gã đi ngang qua tấm cung của Hoàng đế liền cảm thấy cảnh sắc nơi này thật tuyệt, vốn định nằm thưởng nguyệt một chút đã cảm thấy buồn ngủ.

Thời điểm gã sắp được đánh cò với Chu công, đột nhiên truyền ra một tiếng rống giận dữ, gã liền bị giật mình mà lăn xuống đây.

Người nói thử xem, Hoàng đế bệ hạ đang ôm ôm ấp ấp với mỹ nhân, sao lại đột nhiên rống lên chứ?

Đội chút, ôm ôm ấp ấp mỹ nhân? Kinh Thiên tiểu tặc không nhìn thị vệ xung quanh, cố gắng nhớ lại, tuy rằng gã buồn ngủ nhưng vẫn nghe được một ít ân ân a a âm thanh, rõ ràng lúc trước lửa cháy bùng bùng, gã còn nghe mỹ nhân kêu mỹ hô, "Hoàng Thượng... Nô tỳ muốn... ", sao Hoàng đế bệ hạ lại đột nhiên rống lên chứ?

Về mặt Yến Kinh Thiên tràn đầy suy tư, trong đầu đột nhiên loé lên linh quang, kinh hô, "Hoàng đế không được!" Đang kinh ngạc nên gã cũng không khống chế âm lượng cho tốt.

Tuy rằng một đám thị vệ vây quanh gã, cũng hô bắt thích khách nhưng vì Kinh Thiên tiểu tặc thành thành thật thật lại không nhúc nhích nên thị vệ cũng không có bất kỳ hành động gì. Mặc dù đông người nhưng lại rất im lặng, cho nên, tiếng kinh hô của Yến Kinh Thiên trực tiếp truyền vào tai Mặc Thiên, khiến lão không khỏi thẹn quá thành giận, giận dữ hét, "Giết hẳn cho trảm!"

Điều này làm Yến Kinh Thiên càng thêm khẳng định rằng đây là sự thật, trong lòng không khỏi hưng phấn, đây là bí mật động trời đó nha, cư nhiên lại để gã phát hiện được, trở về nhất định phải kể lại mới được.

Ánh sáng chói lóa, lưỡi kiếm sắc bén đánh tới, lúc này Kinh Thiên tiểu tặc mới hoàn hồn từ trong sự hưng phấn, nhìn thị vệ vây quanh mình, vén vén tay áo, cả giận nói, "Ta liều mạng với các ngươi!"

Ý đông hiệp ít thì làm sao, Kinh Thiên tiểu tặc gã còn phải sợ vài tên nhai nhép ư?

Diễn xuất của Kinh Thiên tiểu tặc lẫn về mặt của gã luôn có thể lừa dối thế nhân. Cho nên, đối với vẻ mặt hiên ngang lăm lăm của gã khiến thị vệ không khỏi nắm thật chặt kiếm trong tay, chuẩn bị đại chiến ba trăm hiệp với gã.

Kết quả chỉ thấy bóng người chột loé, bọn thị vệ sững sốt, chạy rồi... Chạy mất rồi?

Sau khi hoàn hồn, bọn thị vệ không khỏi thẹn quá thành giận, bọn họ bị người đùa giỡn!

"Đuổi theo..."

Vì thế, trong hoàng cung liền xuất hiện một màn như thế này, một bầy mèo rượt theo một con chuột nhưng mà con chuột này lại quá mức giáo hoạt. Cho nên, không ai bắt được gã cả.

Tuy Kinh Thiên tiểu tặc không có võ công nhưng khinh công lại thập phần cao cường. Một khi gã đã bỏ chạy, những thị vệ này chỉ có thể bị gã vờn quanh mà thôi.

Kinh Thiên tiểu tặc đùa đến bất diệt nhạc hồ (chơi vui đến quên cả trời đất), lại quên rằng có một câu gọi là vui quá hoá buồn. Những thị vệ này cũng không phải là bình hoa, dù sao Hoàng đế bệ hạ cũng đã hạ lệnh giết thích khách, bọn họ cũng không cần cố kỵ điều gì.

Không rảnh để bồi gã chơi trò mèo vờn chuột nữa, thống soái thị vệ vung tay lên, ra mệnh lệnh, "Bắn tên!"

Một trận mưa tên đổ ập xuống nơi Kinh Thiên tiểu tặc đang đứng, khiến cho gã gấp đến độ phải chạy vào tấm cung của Hoàng đế để ẩn thân.

"Mau bảo hộ Hoàng Thượng!"

Kinh Thiên tiểu tặc nhanh tay lẹ mắt bắt lấy Mặc Thiên vẫn còn đang âm u, khi tầm mắt nhìn thấy Vân quý phi thì không khỏi nhú nhú mày. Thì ra mỹ nhân gây phiền toái cho gã là ả ta.

Lúc trước Vân quý phi làm hại gã thành cá nằm trên thớt, gã vẫn còn không quên thù này đâu. Nếu không phải người gian ác cùng Lâu chủ không cho phép gã gây chuyện thì gã ta đã sớm tìm Vân quý phi báo thù rồi. Bây giờ lại không khéo mà gặp, không thể nào buông tha cho ả được.

Mà Vân quý phi cũng đang rất buồn bực. Tuy rằng vào thời điểm dạ yến, bộ dạng say đắm của Mặc Thiên đối với Mộ Lưu Ly khiến cho ả rất tức giận, sau đó Mặc Thiên còn vứt bỏ ả lại một mình nhưng ả cũng không vì vậy mà bực bội với Mặc Thiên.

Đây là chỗ thông minh của Vân quý phi - Mặc Thiên là loại người gì, ả rất rõ ràng, háo sắc đã là bản tính của lão, không đổi được. Nếu chỉ vì như vậy mà giận dữ với lão ta, Mặc Thiên sẽ phiền chán ả. Cho nên, ả chỉ cần biểu hiện ra rằng bản thân rất ai oán, sau đó ôm ờ với ông ta là tốt rồi. Nguyên

nhân mà ả được sủng ái, hoàn toàn có liên quan đến phần thông minh này.

Chỉ là, ả không thể nào ngờ được Mặc Thiên đột nhiên không được. Chỉ sợ chuyện này không thể nào thoát được can hệ với Mộ Lưu Ly.

Nếu Mặc Thiên vẫn tiếp tục không được, chỉ sợ địa vị của ả sẽ tràn ngập nguy cơ.

Một đại mỹ nhân như ả, Mặc Thiên chỉ nhìn được chứ không ăn được là chuyện thống khổ đến nhường nào. Và lại, chỉ cần nhìn thấy ả, lão nhất định sẽ nhớ đến chuyện thương tâm của chính mình, hận không thể cách ả rất xa.

Dĩ nhiên, Mộ lâu chủ của chúng ta cũng đã nghĩ đến việc này. Cho nên, đối với việc Quốc sư đại nhân thay nàng báo thù "bị buộc" phải tháo khăn che mặt, nàng vô cùng hài lòng.

Về phần Mặc Thiên, sau khi bị Kinh Thiên tiểu tặc bắt lấy, sắc mặt trở nên trắng bệch, run rẩy bầy, nhìn qua thật sự là có chút tội nghiệp. Kinh Thiên tiểu tặc bĩu môi ghét bỏ, vì báo thù lúc trước, gã trực tiếp ném Mặc Thiên về phía thị vệ, thuận tay bắt lấy Vân quý phi, trong tay xuất hiện một quả bom khói, dùng sức ném trên mặt đất. Trong nháy mắt, sương khói lan tràn khắp nơi, dù mở mắt ra cũng không thấy được gì cả.

Chờ sương khói tản ra, nơi đó làm sao còn bóng dáng của thích khách?

Mà Yến Kinh Thiên về mặt đắc ý, đang suy nghĩ làm sao để báo thù rất nhanh liền không cười nổi.

Tuy rằng Kinh Thiên tiểu tặc gặp không ít rắc rối nhưng không biết là do vận khí tốt hay là vì có Quốc sư đại nhân thay gã thu thập tàn cuộc nên gã rất ít bị thương. Nhưng mà, hôm nay lại là ngày gã gặp hạn.

Cảm giác khi chui thủ đâm vào cơ thể có chút lạnh, một lát sau mới cảm giác được đau đớn, rốt cục Kinh Thiên tiểu tặc cũng phản ứng, nhìn nữ nhân đã thoát khỏi sự kiềm chế của gã ta, biểu tình thập phần trấn định, hí mắt nói, "Ngươi biết võ công!" Hơn nữa, võ công cũng không thấp.

Dĩ nhiên gã biết thân phận thật của Vân quý phi, ân oán giữa Văn Nhân Dịch và ả, gã ta cũng biết đôi chút. Nhưng gã không biết là Vân quý phi có võ công.

Vẫn là gương mặt xinh đẹp đó, nhưng đôi phượng nhãn bởi vì có sát ý nên có vẻ âm trầm, "Nếu như ngươi đã biết, vậy thì... Đi chết đi!"

Dứt lời, thân hình chợt lóe, thủy chủ trong tay định đâm vào mặt của Yến Kinh Thiên, vừa nhanh vừa ngoan độc.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 50: Hoàng Mệnh Khó Chống :d

Kinh Thiên tiểu tặc ôm vết thương, thấp giọng rủa một tiếng, linh hoạt tránh thoát một kích, sau đó lại giờ mảnh cũ, ném mấy quả đạn khói xuống đất, chạy trời chết!

Thực đáng tiếc, Vân quý phi không dễ lừa như những thị vệ kia. Đợi gã chạy được một đoạn, mới phát hiện ra Vân quý phi vẫn còn đuổi theo.

Bọn họ đã sớm ra khỏi hoàng cung, phủ Quốc sư cũng không xa lắm. Nhưng sau một hồi ngẫm nghĩ, Kinh Thiên tiểu tặc cẩn thận chạy đến một địa phương khác. Dù sao, quan hệ giữa Quốc sư đại nhân và gã cũng là bí mật, rất ít người biết. Bởi vì Quốc sư đại nhân không cho phép gã tiết lộ ra ngoài.

Mặc dù Kinh Thiên tiểu tặc có chút mơ hồ nhưng rất tuân thủ hứa hẹn, nếu đã hứa thì nhất định sẽ làm được. Hơn nữa, khả năng giữ bí mật của gã cũng không tầm thường tí nào, rất nhiều bí mật đều ở trong bụng gã. Tỷ như quan hệ giữa Quốc sư đại nhân và Vân quý phi, gian tình giữa Mộ lâu chủ với Quốc sư đại nhân. Gã có thể để lộ quan hệ giữa gã và Quốc sư đại nhân là vì gã nhìn ra được Quốc sư đại nhân không muốn dấu điểm Mộ lâu chủ cho nên mới không chút nào cố kỵ mà nói ra.

Tuy rằng tuân thủ hứa hẹn rất quan trọng nhưng mạng nhỏ cũng không kém là bao, gã cũng sẽ không ngốc đến mức tự tìm cái chết. Tuy khinh công của gã rất tốt nhưng đã bị thương nhất định sẽ không chạy nhanh bằng Vân quý phi. Hiên nhiên, Vân quý phi đã quyết tâm muốn giết gã để diệt khẩu, gã còn chưa muốn chết sớm vậy đâu, dĩ nhiên là phải cầu cứu a!

Cho nên, khi gã chạy trời chết còn không quên bắn đạn cầu cứu, tốc độ dưới chân vẫn không giảm, đi ngang qua một ngôi nhà, nhẹ nhàng thờ ra. Nơi này cách phủ Quốc sư cũng không xa, sư huynh nhất định sẽ không bỏ mặc gã đi?

Máu tươi nơi vết thương không ngừng trào ra, Kinh Thiên tiểu tặc cảm phần nghĩ, đây là thế giới khi gió gì vậy? Vì sao những người nhìn như vô hại đều là cao thủ? Liều Vân Sương chết tiệt, nhớ rõ thù này cho ta!

Trong lòng đem Liễu Vân Sương mắng nghìn lần nhưng gã cũng không dám ngừng lại. Bởi vì, gã thực rõ ràng một sự thật tàn khốc rằng bản thân không phải là đối thủ của ả.

Mất quá nhiều máu khiến cho Kinh Thiên tiểu tặc choáng váng, ngay tại thời điểm gã cảm thấy tử thần đang tới gần mình thì phía sau vang lên tiếng đánh nhau. Kinh Thiên tiểu tặc quay đầu nhìn lại, thờ phào nhẹ nhõm, cũng không chạy nữa, hướng về phía Vân quý phi đang giao đấu với hắc y nhân mà quát, "Huynh đệ tốt, ngươi là ân nhân cứu mạng của ta, cho dù ta có làm quỷ cũng nhớ ân của ngươi!" Thanh âm rõ ràng có chút chột dạ, không có sự hiên ngang lắm liệt như bình thường.

Minh Y nhú nhú mày, ngưng tụ nội lực, xuất ra một chưởng, trong lòng bàn tay xuất hiện lục quang, Vân quý phi thấy vậy thì biến sắc. Vốn đang đánh nhau với y, sau khi nhìn thấy một chưởng nọ thì né qua một bên, nhưng thân thể cũng không kịp né tránh, một chưởng đó vừa vịn dừng bên vai của ả.

Vân quý phi lão đảo lui về phía sau hai bước, phun ra một ngụm máu, sắc mặt có chút suy yếu, lớn tiếng hỏi, "Ngươi là ai?" Giết Kinh Thiên tiểu tặc vốn không phải quá khó với ả, đột nhiên nửa đường lại xuất hiện một tên Trình Giáo Kim (Kỳ đã cắn mũi).

Minh Y không buồn để ý đến ả, đi thẳng đến chỗ của Yên Kinh Thiên, điểm hai huyệt để máu ngừng chảy, sau đó nắm lấy gã, chỉ trong chốc lát đã vô tung vô tích.

Để lại Vân quý phi với vẻ mặt phẫn hận, không phải ả không muốn đuổi theo, mà là ả biết bản thân mình không phải là đối thủ của Minh Y. Và lại, trùng phải một chưởng kia của Minh Y, không nói đến việc bị thương, ả còn bị trúng độc.

Kinh Thiên tiểu tặc trực tiếp bị ném đến trước mặt Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ, tro mắt nhìn Minh Y ẩn thân, gã rụt rụt cổ, trong lòng oán thăm, rất không có cốt cách ả, cư nhiên để gã một mình nhận hết xui xẻo.

Quốc sư đại nhân chỉ liếc gã một cái liền thu hồi tầm mắt, ôm Mộ lâu chủ không nói lời nào, cũng không nhìn ra hắc có cao hứng hay không, khiến cho trái tim nhỏ bé của Kinh Thiên tiểu tặc đập thình thịch. Xong đời rồi, bộ dáng âm trầm của người gian ác còn kinh khủng hơn so với việc hắc hoá thân thành hồ ly, không phải là gã đã quấy nhiễu việc tốt của người gian ác đi?

Không thể không nói, Kinh Thiên tiểu tặc vẫn còn rất minh mẫn. Mộ lâu chủ đã quyết định tham gia Đại hội Võ lâm ở Hưung Liên Thiên các, mà Đại hội Võ lâm lại tổ chức vào nửa tháng sau. Từ phủ Quốc sư đến Hưung Liên Thiên các vừa vặn nửa tháng, cho nên, Mộ lâu chủ quyết định sáng mai sẽ khởi hành. Biết không thể lay chuyển được nàng, Quốc sư đại nhân muốn vãn bất đắc dĩ, rất muốn ăn sạch đậu hũ trong vòng nửa tháng, đáng tiếc, mạng nhỏ của Kinh Thiên tiểu tặc lại đang bị uy hiếp, chỉ có thể cầu cứu hắc.

Quốc sư đại nhân có thể cho gã sắc mặt hoà nhã được sao? Dĩ nhiên là không! Nếu không phải Kinh Thiên tiểu tặc hiện tại là người Lạc Tiên lâu, có lẽ Quốc sư đại nhân sẽ trực tiếp ném gã ra ngoài, để mặc gã tự sinh tự diệt. (Nhạc Dao: Anh có vẻ phũ~ Nói thế thôi chứ anh thương sư đệ này lắm)

Cuối cùng, vẫn là Mộ lâu chủ mở miệng hỏi, "Sao lại thế này?"

Kinh Thiên tiểu tặc cẩn thận nhìn hai người, ngập ngừng nói, "Cái kia... Lâu chủ, trong khoảng thời gian này thuộc hạ đã trộm rất nhiều đồ..." Nói đến chuyện này, Kinh Thiên tiểu tặc liền bi phẫn. Tuy rằng gã thích trộm đồ nhưng cũng không muốn một ngày ba bữa đều phải trộm a!

Vốn tưởng rằng vào Lạc Tiên lâu sẽ thực hạnh phúc, kết quả, gã mới phát hiện bản thân đã lên nhầm thuyền gặc. Mộ lâu chủ hoàn toàn xem gã như cây hái tiền, cứ rung thì sẽ có tiền, gã thật là quá đáng thương mà!

"Cho nên?"

"Cho nên... Vất vả lắm thuộc hạ mới có thời gian rảnh rỗi, muốn nghỉ ngơi một chút, đi dạo hoàng cung một chuyến..."

Đem quá trình bị thảm của bản thân kể lại một lần, sống động y như thật, Kinh Thiên tiểu tặc phần vất nói, "Đều do đám thị vệ vô dụng kia, bắt không được gia liên muốn bắn tên. Nếu không phải bọn họ bắn tên, gia cũng sẽ không xông vào tầm cung của Hoàng đế, nếu không xông vào tầm cung của Hoàng đế sẽ không bắt Vân quý phi, không bắt..."

"Câm miệng!" Rốt cục, Quốc sư đại nhân cũng không nhịn được mà ngắt lời vô nghĩa của gã, mở miệng nói, "Nói xong chưa? Nói xong liền cút!"

Yên Kinh Thiên về mặt ai oán nhìn hắc, tốt xấu gì cũng là sư huynh đệ đi? Cư nhiên đối xử như vậy với gã!

Mộ lâu chủ nhìn Quốc sư đại nhân nóng nảy, khoé miệng cong cong, sau đó nhìn về phía Kinh Thiên tiểu tặc nói, "Ngươi không cần hận đám thị vệ kia như vậy. Ít nhất, bây giờ ngươi còn sống mà bọn họ hắc là đã chết."

Kinh Thiên tiểu tặc sùng sốt, rất nhanh liền phản ứng lại. Mặc Thiên nhất định sẽ không để cho người ta biết được ông ta không được, những người không cẩn thận biết được chuyện này cũng bị diệt khẩu, Kinh Thiên tiểu tặc không khỏi run rẩy, cũng may là gã chạy trốn nhanh, nếu không, tính mạng khó bảo toàn.

Sau khi đuổi Yên Kinh Thiên về lâu để dưỡng thương, Mộ lâu chủ mới nhìn Quốc sư đại nhân hỏi, "Ngươi có biết chuyện Vân quý phi có võ công?"

Quốc sư đại nhân gật gù đầu, tay vuốt ve mái tóc của nàng, ôn nhu nói, "Chuyện của Liễu Văn Sương, ta sẽ xử lý. Nàng chỉ cần chuyên tâm ứng phó Dạ Trạch là tốt rồi."

"Vân quý phi hắc là sẽ hoài nghi việc Mặc Thiên đột nhiên không được là có liên quan đến ta, chỉ sợ nàng ta sẽ tìm tới cửa mà khởi binh vãn tội."

Tuy rằng Vân quý phi bị Minh Y đã thương nhưng không có giết ả đã chứng minh rằng Văn Nhân Dịch muốn giữ ả lại. Một khi đã như vậy, thương thế

của ả nhất định không nặng, ả nhất định sẽ không an tĩnh được bao lâu.

Quốc sư đại nhân không chút để ý nói, "Nàng đi Hường Liên Thiên các, ta đi Ninh thành, nàng ta muốn tìm ai để vấn tội?" Việc này, Quốc sư đại nhân làm sao có thể không lo lắng đến.

Nghe lời này của hắn, Mộ lâu chủ không khỏi nhú mày, "Người thật muốn đi Ninh thành? Không sợ thời điểm người không ở đây sẽ có biến sao?"

Quốc sư đại nhân bắt đầu dĩ nhiên nói, "Hoàng mệnh khó chống a!"

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chương 51: Cứu Người

Đáp lại sự cảm khái của hắn là một cái liếc mắt khinh thường của Mộ lâu chủ, Quốc sư đại nhân không khỏi bật cười, lúc này mới giải thích một chút, "Ta cũng đang định đi Ninh thành xem xét sự việc. Việc này không giống như sự kiện hái hoa tặc bình thường. Bây giờ lại trùng hợp có cơ hội, dĩ nhiên là phải đi xem thử."

Mộ lâu chủ nhìn hắn một cái, thần nhiên nói, "Không phải là trùng hợp có cơ hội mà là người tạo ra một cơ hội tốt như vậy, phải không?"

Hắn không có khả năng sẽ đoán ra được mệnh lệnh của Mặc Thiên nhưng hắn có thể chiêm ngòi cuộc chiến giữa Thái tử điện hạ và Vân quý phi.

Quốc sư đại nhân một chút cũng không có cảm giác bối rối khi bị vạch trần, ngược lại tâm tình thật tốt, câu môi cười nói, "Cứ giằng co như vậy mãi cũng không phải là cách hay, ta muốn tạo một ít cơ hội cho hắn ta."

Mặc dù bị Kinh Thiên tiểu tặc quấy nhiễu chuyện tốt nhưng Quốc sư đại nhân cũng kiên trì cho bằng được mới thôi. Vì vậy, Quốc sư đại nhân lấy cớ sắp phải ly biệt, ôm Mộ lâu chủ chiếm hết tiện nghi mới chịu an phận nghỉ ngơi.

Khi trời còn tờ mờ (chưa sáng hẳn), Mộ lâu chủ đột nhiên mở mắt ra, nhẹ nhàng lấy cánh tay đặt ngang eo mình ra, đứng dậy mặc y phục, nhìn người vẫn còn đang ngủ say, nhú mày, sau đó, trực tiếp đẩy cửa, bỏ chạy.

Một lát sau, Quốc sư đại nhân "đang ngủ say" mở mắt ra, nhìn cửa phòng đến thất thần, tay day day thái dương, hơi có chút đau đầu, bắt đầu dĩ nhiên nói, "Thật sự là nữ nhân vô lương tâm." Trong giọng nói mang theo bảy phần buồn bực, ba phần oán, một biểu cảm có độ phức tạp rất cao nha!

Hắn giả vờ ngủ là hy vọng nàng có thể chủ động yêu thương nhưng nhớ mình, biểu đạt một chút quyến luyến. Cuối cùng, nàng lại làm điều ngược lại, thế nhưng vô thanh vô tức trực tiếp bỏ chạy, hắn làm sao có thể coi trọng nữ nhân có ý chí sắt đá như vậy?

Bên ngoài phủ Quốc sư, xe ngựa đã đến từ sớm, khi chủ nhân lên xe liền chạy không ngừng.

Không lâu sau đó, lại có một xe ngựa khác xuất hiện, đi về hướng ngược lại.

Ninh thành với Hường Liên Thiên các - một nam, một bắc, phương hướng hoàn toàn trái ngược nhau.

Loáng thoáng có tiếng nói chuyện bên trong xe ngựa, "Chủ thượng, người yên tâm để Chủ mẫu đi một mình sao?"

Một lát sau, thanh âm trầm thấp mới vang lên, lạnh nhạt nói, "Không phải đã có Minh Y đi theo sao?"

"Làm sao mà giống được? Chủ thượng, bây giờ Chủ mẫu đã để lộ nhan sắc thật, không giống với lúc trước, khẳng định là có không ít ong bướm muốn bám theo. Minh Y chỉ giỏi về khoản đánh nhanh thắng gọn mà thôi, chuyện khác khó nói lắm. Vạn nhất gặp phải một đối thủ bám mãi không buông thì y nhất định không phải là đối thủ của tên kia. Đến lúc đó, nếu như Chủ mẫu bị người đoạt đi thì người sẽ hối hận đến xanh ruột cho mà xem!"

Qua một thời gian mới nghe Quốc sư đại nhân lười biếng nói, "Được rồi, Bồn toạ tự có cân nhắc."

Không cần nghĩ cũng biết, Quốc sư đại nhân nhất định sẽ không để Mộ lâu chủ đi Đại hội Võ lâm mà không có chuẩn bị gì. Mặc dù hắn cảm thấy không có bất kỳ lý do nào để Mộ lâu chủ coi trọng Dạ Trạch, mà nàng cũng không giống như có cảm giác đặc biệt gì với gã ta nhưng lúc trước hai người suốt chút nữa thành thân cũng đã là sự thật. Kỳ thật, nếu tính cẩn thận thì hắn là đã xem như là thành thân, bất quá, Quốc sư đại nhân của chúng ta lại một hai không chịu thừa nhận.

Sự tình quý dĩ, lại có liên quan đến Mộ lâu chủ, hắn dĩ nhiên sẽ cẩn thận ứng phó.

Mặt trời dần ló dạng, xe ngựa của Mộ lâu chủ đã ra khỏi Kinh thành. Tuy rằng tối qua bị Quốc sư đại nhân huyên náo suốt cả một đêm nhưng Mộ lâu chủ không cảm thấy buồn ngủ chút nào, đùa nghịch khối ngọc bội hoa sen trong tay, hơi hơi nhú mi.

Rõ ràng là cùng một hương vị nhưng vẫn cảm thấy thiếu cái gì đó, Mộ lâu chủ không khỏi bất đắc dĩ thờ dài, đây quả thực không phải là hiện tượng tốt.

Lúc này, xe ngựa đột nhiên ngừng lại, Mộ lâu chủ mới phục hồi tinh thần lại, lên tiếng hỏi, "Làm sao vậy?"

Ngoài xe ngựa, âm thanh lạnh như băng của Thiên Liễm vang lên, "Lâu chủ, phía trước có người bị thương, không biết còn sống hay đã chết."

Mộ lâu chủ có chút không yên lòng, cũng không nghĩ nhiều, thuận miệng đáp, "Đi xem đi."

Thiên Liễm có chút kinh ngạc. Dù sao, bình thường Mộ lâu chủ đều rất sợ phiền toái, nếu gặp tình huống như vậy hẳn là phải đi đường vòng mới đúng. Tuy rất kinh ngạc nhưng nàng ấy vẫn luôn phục tùng mệnh lệnh của Lâu chủ, lập tức ném roi ngựa, nhảy xuống xe, đi qua xem xét, chỉ trong chốc lát đã trở về.

"Lâu chủ, người bị thương là đại đệ tử Lục Diễn phái Vô Song. Vết thương hẳn là do Phệ Nguyệt Kiếm pháp tạo thành, bị thương rất nặng, chỉ còn lại một hơi thở, có thể cứu được." Bất quá, cứu hay không cứu, dĩ nhiên là phải nghe theo Mộ lâu chủ.

Mộ lâu chủ cuối cùng cũng hoàn hồn, nhú nhú mày, vén màn xe, đi xuống. Quan hệ giữa Phái Vô song và Lạc Tiên lâu luôn tốt đẹp, nếu đã gặp được, không cứu đúng là có chút không phải đạo.

Nhìn kỹ miệng vết thương trên người Lục Diễn, đúng là do Phệ Nguyệt kiếm pháp tạo thành. Phệ Nguyệt kiếm pháp là kiếm pháp do hữu sứ Địa Ngục nhai sáng tạo - đây cũng là nguyên nhân mà nó thành danh (bộ kiếm pháp đó). Không biết là Lục Diễn như thế nào chọc tới Địa Ngục nhai, cư nhiên để hữu sứ Địa Ngục nhai tự mình thu thập hắn ta.

Tuy rằng Lục Diễn còn một hơi thở nhưng xem xét độ nghiêm trọng của vết thương, hữu sứ đó nhất định là không muốn lưu lại một mạng của hắn ta.

Mộ Lưu Ly đưa cho Thiên Liễm một bình thuốc nhỏ, thân nhiên nói, "Cấp hắn ta nuốt vào."

"Lâu chủ..." Hiển nhiên, Thiên Liễm có chút không muốn, dù thương thế có vẻ nghiêm trọng nhưng nàng ấy có thể chữa khỏi, không tất yếu phải dùng được của Lâu chủ. Nếu cấp hắn ta dùng thì đúng là quá lãng phí.

Tuy rằng Mộ lâu chủ rất ít cứu người nhưng y thuật của nàng cao hơn y thuật của Thiên Liễm rất nhiều. Suy nghĩ một chút là biết, tình thông độc được như Mộ lâu chủ, y thuật khẳng định sẽ không thể nào kém được.

Cho nên, lúc trước nàng không để ý đến vết thương trên mặt của mình khiến cho Thiên Liễm cùng Bích Tiêu nghĩ rằng nàng đã nản lòng thoái chí. Đây cũng là nguyên nhân hai người bọn họ rất chán ghét Dạ Trạch. Nếu không phải Mộ lâu chủ nói không cần gây chuyện với Hưong Liên Thiên các, bọn họ tuyệt đối khắp nơi nhắm vào Hưong Liên Thiên các.

Đại hội Võ lâm lần này, Bích Tiêu cũng muốn đến, kết quả Mộ lâu chủ lại để hắn ta lại trấn thủ Lạc Tiên lâu. Mặc dù Bích Tiêu trăm ngàn lần không muốn nhưng vẫn phải tuân theo mệnh lệnh. Bất quá, hắn ta đã cố ý dận dò Thiên Liễm không cần nương tay với Dạ Trạch, khi cần ra tay thì phải dứt khoát, dưới tình huống không vi phạm mệnh lệnh của Lâu chủ thì hung hăng thu thập gã ta.

Dĩ nhiên Thiên Liễm cùng Bích Tiêu không biết, lúc trước Mộ lâu chủ không để ý đến vết thương trên mặt căn bản không phải là vì nản lòng thoái chí mà là vì lười.

Không nói đến việc phải nghiên cứu phương pháp giải độc, quan trọng nhất là phải thu thập thảo dược trân quý, rất phiền toái. Hơn nữa, Mộ lâu chủ rất rõ ràng, chỉ cần công lực tăng lên, vết thương trên mặt không cần được cũng sẽ tự lành. So với việc phí công giải độc còn không bằng luyện công. Dưới tình huống như vậy, Mộ lâu chủ sợ phiền toái dĩ nhiên sẽ chọn mặc kệ nó.

Nhìn ra được Thiên Liễm không muốn, Mộ lâu chủ chỉ thân nhiên nói, "Chúng ta đang vội." Ngụ ý là, không có thời gian đợi Thiên Liễm chậm rãi cứu người.

Lúc này, Thiên Liễm mới không tình nguyện dứt được cho Lục Diễn, trong lòng lại âm thầm thề, nàng ấy nhất định phải nghiên cứu y thuật cho thật tốt, nếu nàng ấy tình thông y thuật thì sẽ không cần phải lãng phí được của Lâu chủ nữa.

Không biết là do được của Mộ lâu chủ tốt hay là động tác dứt được của Thiên Liễm quá mức thô lỗ, sau khi Lục Diễn nuốt vào, người vốn không có động tĩnh liền giật giật mắt, hơi hơi mở mắt ra.

Tuy rằng tính mạng của Lục Diễn đã không còn gì đáng lo ngại nhưng vẫn còn suy yếu, mở to hai mắt cũng chỉ nhìn thấy một bóng trắng mờ mờ lung, rõ ràng là gần ngay trước mắt nhưng lại có cảm giác xa tận chân trời, không nắm bắt được, tốt đẹp như vậy, không khỏi giật giật môi, yếu ớt phun ra hai chữ, "Tiên nữ..."

Thiên Liễm nghe rõ lời nói của Lục Diễn, không khỏi hừ lạnh một tiếng, trực tiếp xem hắn ta như sắc lang. Cùng lúc đó, một con bò cừu đưa tin được thả ra, bay theo hướng Quốc sư đại nhân đã đi.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 52: Tình Địch?

Đối với việc này, Mộ lâu chủ của chúng ta lại cực kỳ thờ ơ, liếc mắt nhìn bỏ câu đưa tin, thản nhiên nói với Thiên Liễm, "Đi thôi." Nếu hần ta đã không chết được, nằng xem như cũng đã hết lòng giúp đỡ.

Trở lại xe ngựa, Mộ lâu chủ đột nhiên nhớ tới lời Quốc sư đại nhân nói, không khỏi nhăn mày một chút, cuối cùng vẫn lấy khăn che mặt ra, mang lên.

Kỳ thật, Quốc sư đại nhân cái gì cũng chưa có làm, chỉ nói đúng một câu, "Phu nhân đi ra ngoài với dung nhan như thế, nhất định sẽ chấn động toàn bộ giang hồ. Đến lúc đó, chỉ sợ đại môn của phủ Quốc sư cũng sẽ bị người giẫm nát."

Mộ lâu chủ sợ phiền toái như vậy, dĩ nhiên không hy vọng chấn động toàn bộ giang hồ, lại càng không hy vọng những người loạn thất bát tao (lộn xộn) tìm đến phủ Quốc sư. Mục đích khi Quốc sư đại nhân nói lời này, không cần nghĩ cũng biết là để ngăn cản nằng chọc phải ong bướm.

Mộ lâu chủ nguyên bản đã vớt những lời này của Quốc sư đại nhân ra sau đầu nhưng sau chuyện ban nãy, nằng đột nhiên nghĩ tới bộ dáng nghiêm trang của Quốc sư đại nhân, Mộ lâu chủ không khỏi cười cười. Kỳ thật, đôi lúc để hần thực hiện được một chút tâm cơ nho nhỏ cũng không sao cả.

Nếu Quốc sư đại nhân biết bởi vì lời nói của hần mà Mộ lâu chủ mang khăn che mặt để tránh phiền toái, nhất định sẽ rất đắc ý cho mà xem.

Lục Diễm không thấy tiền nữ đầu cả, rất ư là sốt ruột, nhưng hần ta bây giờ không cách nào nhúc nhích được, hai chữ ban nãy cũng đã tiêu tốn rất nhiều khí lực. Bây giờ muốn mở miệng ngăn cản tiền nữ đừng đi cũng không được, chỉ có thể tro mắt nhìn tiền nữ biến mất trước mặt mình, trong lòng vô cùng mất mát.

Không biết đã qua bao lâu, ngay tại thời điểm ý thức của Lục Diễm đã mơ hồ, bóng trắng lại xuất hiện trước mắt hần ta lần nữa, trong lòng Lục Diễm vô cùng cao hứng, thân thể cũng không chịu nổi nữa mà hôn mê bất tỉnh.

Mới đảo mắt một cái đã trôi qua nửa tháng, cuối cùng cũng đến Hưong Liên Thiên các. Chỉ trong vòng nửa tháng, những lời đồn về Mộ lâu chủ cũng nhiều không kể xiết.

Tuy rằng Mộ lâu chủ tháo khăn che mặt tại dạ yến trong cung nhưng không có bức tường nào không lọt gió được. Hơn nữa, Đại hội Võ lâm sắp cử hành, trong khoảng thời gian này anh hùng võ lâm cũng không ít, dĩ nhiên là muốn nghe ngóng bất quá (tin tức).

Và lại, mục đích chính của Đại hội Võ lâm lần này là thương thảo về vấn đề sở hữu Phá Thiên đao phổ. Mà Mộ lâu chủ lại là nhân vật chủ chốt, dĩ nhiên là phải quan tâm đến nằng.

Cho nên, ngoại trừ Đại hội Võ lâm sắp cử hành thì Mộ lâu chủ là người được đề ý đến nhiều nhất.

Có người nói, Mộ lâu chủ vốn không bị huỷ dung, chỉ là vì bị Dạ Trạch phản bội nên quá thương tâm, đầu đi dung mạo tuyệt thế. Cũng có người nói, Mộ lâu chủ đúng là đã bị huỷ dung nhưng ngoài ý muốn đã gặp được cao nhân, hảo tâm giúp nằng giải độc, khôi phục dung mạo.

Có người lại nói, cái gọi là dung mạo tuyệt thế căn bản là bịa đặt. Sớm không truyền, trễ không truyền lại cố tình truyền ra sau khi Phá Thiên đao phổ có tung tích, khẳng định là có âm mưu. Đương nhiên, là âm mưu cụ thể gì thì họ không dám chắc, Mộ lâu chủ chắc không phải là muốn dùng mỹ nhân kế đó chứ?

Mỹ nhân kế cũng được xem như là một chiêu thông dụng, nhưng mà, chỉ đồn đại thôi thì có ích lợi gì?

Mặc kệ lời đồn đãi thế nào, Mộ lâu chủ của chúng ta một chút cũng không bị ảnh hưởng. Thời gian nằng đến vừa vặn, ngày mai là Đại hội Võ lâm, ngoại trừ một số môn phái, những người khác đều tề tụ đông đủ.

Và lại, những thế lực lớn như Kinh Thiên điện, Phiêu Miểu trang, Địa Ngục nhai cũng đã đến.

Phá Thiên đao phổ rất hấp dẫn, nếu xử lý không tốt, chỉ sợ Đại hội Võ lâm lần này sẽ trở thành kiếp nạn của toàn bộ Võ lâm. Dưới tình hình như vậy, đương nhiên Võ lâm Minh chủ kiêm Điện chủ Kinh Thiên điện - Thương Ngao không thể không xuất đầu lộ diện.

Mà Ngọc công tử của Phiêu Miểu trang vốn là người rất khiêm tốn nhã nhặn, bình thường khiến cho thế nhân cảm thấy y vô tranh với đời nay lại hăng hái như vậy. Trong ngũ đại thế lực của giang hồ, ngoại trừ Hưong Liên Thiên các, Phiêu Miểu Trang là tới sớm nhất.

Nhai chủ Địa Ngục nhai đến trước Mộ lâu chủ chỉ hai ngày. Và lại, hai ngày này cũng không ra khỏi viện, khiến cho người khác cảm thấy rất thần bí.

Đối với những người khác mà nói, ngoại trừ Mộ lâu chủ, Nhai chủ Địa Ngục nhai cũng có thể coi là một cực đại uy hiếp, làm việc không phân chính tà, tùy tâm mà làm, hi vọng vô thường khiến người khác không tài nào nắm bắt được. Hơn nữa, không có ai hay bất kỳ việc gì có thể trói buộc hần.

Màn đêm buông xuống.

Mộ lâu chủ cầm một ly trà nóng ngồi ở trong viện ngắm trăng. Có trí nhớ của "Mộ Lư Ly", nằng cũng không tính là xa lạ với Hưong Liên Thiên các, cho nên, nằng biết địa phương mà bản thân đang ở là khuê các của "Mộ Lư Ly". Bố trí trong phòng vẫn giống hệt như lúc ban đầu, hoa cỏ trong viện vẫn

như cũ, khiến cho người ta cảm thấy ba năm qua phẳng phất như chưa từng tồn tại.

Mộ lâu chủ có chút không rõ ý tứ của Dạ Trạch, chẳng lẽ là muốn gọi lên ký ức của "nàng", khiến nàng tâm phiền ý loạn?

Mặc kệ là như thế nào, lúc này Mộ lâu chủ cũng không ngủ được, dĩ nhiên là không có liên quan gì đến vấn đề này, càng không phải là lo lắng Đại hội Võ lâm ngày mai, nàng chỉ đang cảm thán thói quen thật đáng sợ. Trước kia, nhiệt độ cơ thể của nàng có chút thấp nhưng nàng cũng không cảm thấy có chỗ nào không thoải mái cả. Nhưng mà nửa tháng này, thiếu đi nhiệt độ cơ thể của một người, nàng cảm thấy có chút lạnh, buổi tối luôn ngủ không được an giấc. Điều này làm cho nàng cảm thấy Quốc sư đại nhân chính là một tai hoạ.

Đột nhiên, phía sau vang lên tiếng bước chân, Mộ lâu chủ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ nhân thanh tú mang theo hai nha hoàn bước đến.

Trong lòng Mộ lâu chủ có chút hờn giận, nàng luôn không thích có người quấy rầy, nhất là vào thời điểm nàng đang suy nghĩ.

Nữ nhân đi đến trước mặt nàng, tươi cười đúng mực, ôn nhu mở miệng nói, "Mộ lâu chủ ở nơi này có quen không? Trong khoảng thời gian này, phụ quân bề bộn công việc. Nếu có điểm nào không chu toàn, mong Mộ lâu chủ thứ lỗi."

Mộ Luru Ly không khỏi nhú nhú mày, người này nửa đêm chạy tới đây chỉ để nói những lời vừa khách sáo vừa dối trá này thôi sao? Hơn nữa, nàng vốn không biết nàng ta, nàng ta cũng không có ý định giới thiệu bản thân là ai.

Mộ lâu chủ không đáp lời, thần nhiên nhìn nàng ta trong chớp lát, rất nhanh đã suy nghĩ thông suốt, người này ở Hường Liên Thiên các, có lẽ là người quen của "Mộ Luru Ly" đi?

Được rồi, dù sao cũng không phải là trí nhớ của bản thân mình, phản ứng trì hoãn một chút là hoàn toàn có thể thông cảm. Lọc lại trong trí nhớ chớp lát, Mộ lâu chủ mới nhớ ra nữ nhân này là người như thế nào.

Lúc trước, nữ nhân này là nha hoàn hầu hạ bên cạnh Dạ Trạch, hình như gọi là Tích Ngâm...

"Mộ Luru Ly" còn từng ăn dấm chua với ả, cảm thấy Dạ Trạch cùng ả quá mức thân mật, muốn đổi một nha hoàn an phận khác cho hấn ta nhưng Dạ Trạch nói đã quen với việc có ả hầu hạ. Cho nên, "Mộ Luru Ly" vì không muốn chọc Dạ Trạch mất hứng, cũng không nói thêm gì nữa. Chỉ sợ, khi đó Dạ Trạch cùng với ả đã không minh bạch (quan hệ mờ ám) rồi.

Phu quân? Hiện tại là tu thành chánh quả sao? Bất quá, Các chủ Hường Liên Thiên các thành thân là chuyện lớn, không lý nào mà nàng lại không biết. Nói như vậy, chính là tiểu thiếp.

Tích Ngâm nhìn bộ dáng đậm mật của Mộ Luru Ly, trong lòng không khỏi cảm tức. Trong khoảng thời gian này, Dạ Trạch thật sự rất bận, bận đến nỗi không gặp bất kỳ ai. Và lại, thái độ của Dạ Trạch đối với ả càng lúc càng lạnh nhạt, khiến ả khó chịu. Cho nên, nửa đêm ả mới chạy tới nơi này.

Chỉ là, ả vốn định tới là thị uy với Mộ Luru Ly, hiện tại lại bị Mộ Luru Ly thần nhiên nhìn, cảm giác bị bức bách ép ả đến khó thở, lại có cảm giác rằng mình thấp hơn nàng một bậc, khiến cho ả rất tức giận.

Nhìn chiếc khăn che mặt của Mộ lâu chủ, Tích Ngâm chợt nảy ra một ý, tiến lên vài bước, "thật không cẩn thận" mà dẫm phải mép váy của mình, lão đảo một chút, liền vươn tay về phía trước, định tháo khăn che mặt của Mộ lâu chủ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Chương 53: Thanh Long Đường Chủ

Mộ lâu chủ khẽ nhú mày nhưng vẫn không có động tác gì. Nàng biết Minh Y vẫn đi theo nàng, cho nên, nàng không tất yếu phải để lộ thực lực của bản thân.

"A..." Một tiếng hét thảm thiết vang lên, sau đó lại có một tiếng "Phanh", Tích Ngâm ngã xuống đất, cánh tay sắp đụng tới khăn che mặt của Mộ lâu chủ xuất hiện một vết thương đang rỉ máu.

Mộ lâu chủ nhìn nơi Tích Ngâm ngã xuống liền biết được một chiêu này có bao nhiêu ngoan độc. Bất quá, người ra tay không phải là Minh Y.

"Thì ra đây là đạo đãi khách của Hường Liên Thiên các, Bản đường chủ xem như được mở mang kiến thức."

Ngoài cửa viện, một nam tử mặt mày tuấn tú, nhu nhược tựa thư sinh, tay cầm chiết phiến, thần nhiên nở nụ cười, nhìn người trong viện. Thực hiển nhiên, người ra tay đúng là hấn ta.

Tích Ngâm đau đến mức muốn ngất xỉu, sau khi nghe được lời của hấn ta, không khỏi trừng mắt về nơi tiếng nói phát ra. Chỉ là, sau khi nhìn rõ người nói là ai, cơn giận dữ lập tức biến mất, cắn môi, cái gì cũng không dám nói.

À biết người này - là người mà Dạ Trạch tự mình tiếp đãi vào hai ngày trước. Tuy Dạ Trạch tiếp đãi chủ tử của hắn ta nhưng ả rất rõ ràng, người này tuyệt đối không thể lừa vào.

Thiên Liễm bưng bữa ăn khuya đi vào viện thì nhìn thấy cảnh tượng này, khẽ nhíu mày, đảo mắt, cuối cùng dừng tại người bên cạnh nàng ấy, "Thanh Long."

Thanh Long mỉm cười, hữu hảo chào hỏi, "Hữu hộ pháp, đã lâu không gặp!"

Thiên Liễm liếc hắn ta một cái, lạnh lùng hỏi, "Vì sao Thanh Long đường chủ lại ở chỗ này?" Ngữ khí cũng không tính là hữu hảo.

Tứ đại đường chủ của Địa Ngục nhai - Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ, ai cũng có sở trường riêng. Đừng nhìn người này nhu nhược tựa thư sinh, mặt mày luôn tươi cười nên làm tưởng hắn ta rất thân thiện. Trên thực tế, thủ đoạn của hắn ta là tàn nhẫn nhất trong Tứ đại đường chủ. Chiết phiến trong tay hắn ta nhìn có vẻ vô hại, nhưng lúc nào cũng có thể hoá thành hung khí giết người.

Thanh Long một chút cũng không để ý đến sự lạnh lùng của Thiên Liễm, cười nói, "Bản đường chủ cảm thấy trăng đêm nay rất đẹp, cho nên muốn thưởng nguyệt. Ai ngờ lại nhìn thấy có người khi dễ Mộ lâu chủ, hảo tâm giúp đỡ Mộ lâu chủ giáo huấn người nọ một chút."

Thiên Liễm hừ lạnh nói, "Đa tạ Thanh Long đường chủ đã hảo tâm giúp đỡ."

Thanh Long giống như không có nghe thấy sự châm chọc trong giọng nói của nàng ấy, xua tay nói, "Hữu hộ pháp không cần khách khí."

Mộ lâu chủ không khỏi lắc lắc đầu, tính tình của Thiên Liễm lạnh nhạt, không gọi đầu khâu, căn bản không phải là đối thủ của Thanh Long.

Thanh Long dám khi dễ người của nàng trước mặt nàng, thật sự là quá lớn mật rồi.

"Thanh Long đường chủ trẻ như vậy còn một mình thưởng nguyệt, chắc không phải là tưởng niệm Chu Tước đường chủ chứ?"

Một câu vô cùng thân thiện của Mộ lâu chủ, nhìn như vui đùa lại khiến cho sắc mặt của Thanh Long đường chủ biến sắc, cười khan nói, "Mộ lâu chủ thực biết nói đùa."

Thiên Liễm nhìn Thanh Long như vậy thì không khỏi mỉm môi cười. Thanh Long đường chủ của Địa Ngục nhai không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ Chu Tước đường chủ - là chuyện toàn bộ võ lâm đều biết. Chỉ là, không nghĩ đến hắn ta sợ đến như vậy, quả nhiên, vẫn là Lâu chủ lợi hại, luôn có thể nói trúng nhược điểm của người khác.

Thiên Liễm rất ít cười nhưng mỗi lần nàng ấy cười nhạt đều khiến cho người khác kinh diễm. Thanh Long nhìn Thiên Liễm không chớp mắt, sờ sờ mũi, trong lòng nói thầm, hơn nửa đêm hắn ta chạy tới hảo tâm giúp đỡ lại bị người ta cười nhạo ư?

Nhai chủ, thuộc hạ thực xin lỗi người, đã khiến người bị mất mặt!

Mộ lâu chủ rũ mắt nhìn ly trà trong tay, không chút để ý nói, "Trở về nói cho Nhai chủ nhà ngươi, không muốn là địch nhân thì không cần quan nhiều chuyện như vậy."

Nàng mới không tin Thanh Long hơn nửa đêm chạy tới đây chỉ để thưởng nguyệt. Mặc kệ mục đích của Địa Ngục nhai là gì, nàng vẫn không thích có người tính kế trên đầu nàng.

Thanh Long phe phẩy chiết phiến, trên mặt đã xuất hiện tươi cười như thường lệ, "Về điểm này, Mộ lâu chủ có thể yên tâm. Kỳ thật, Nhai chủ phái ta đến hỏi Mộ lâu chủ có cần Địa Ngục nhai hỗ trợ hay không."

"Phải không? Vì sao Bản lâu chủ không nhớ rõ Lạc Tiên lâu cùng Địa Ngục nhai có quan hệ tốt như thế?"

Nghe xong lời của nàng, Thiên Liễm dùng đôi mắt lạnh như băng của mình lăng trì Thanh Long. Tuy Lạc Tiên lâu đứng đầu chính đạo nhưng cũng không phải ghét ác như cừu (căm thù cái ác). Cho nên, đối với việc hơn phân nửa võ lâm chính đạo cảm thấy nên diệt trừ Địa Ngục nhai, Lạc Tiên lâu hoàn toàn tỏ thái độ rằng mình không hề dính dáng gì đến việc này cả, cũng không trở mặt với Địa Ngục nhai.

Dù vậy, người trong giang hồ đều cảm thấy hai thế lực lớn này cũng không quá hoà thuận. Trên thực tế, đúng là không quá hoà thuận.

Bởi vì chuyện hai năm trước, người của Lạc Tiên lâu không thích gặp gỡ người của Địa Ngục nhai cho lắm. Mà hai năm này, tuy Lạc Tiên lâu cùng Địa Ngục nhai có chút va chạm nhỏ - không đến mức sống chết không ngừng nhưng cũng không vừa mắt với đối phương.

Cho nên, Thiên Liễm hoàn toàn không tin Thanh Long có hảo tâm đến vậy.

Sở dĩ Lạc Tiên lâu và Địa Ngục nhai đến bây giờ không có đối chọi hoàn toàn là vì thủ lĩnh của bọn họ không muốn bị tổn thất quá lớn. Hai người đều là người thông minh, cho dù thủ hạ lên lút hạ thủ cũng không làm lớn chuyện. Nếu thật muốn trở mặt với nhau, vậy đúng là thiệt nhiều hơn lợi.

Tuy rằng Mộ lâu chủ là người có thù tất báo nhưng nàng không bao giờ xử sự theo tình cảm cả. Và lại, nàng cũng rất kiên nhẫn. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn - điều này cũng áp dụng với tiểu nữ nhân.

Thanh Long trơ trên nói, "Kết thêm một bằng hữu chẳng phải tốt hơn việc có thêm một địch nhân, Mộ lâu chủ cảm thấy có đúng không?"

Mộ Lưu Ly thân nhiên nhìn hấn ta một cái, sau đó, cái gì cũng chưa nói liền đứng dậy trở về phòng.

Thanh Long không khỏi đảo mắt về phía Thiên Liễm, tựa hồ còn chờ nàng ấy trả lời. Đáng tiếc, Thiên Liễm cũng không để ý đến hấn ta, nhìn bữa khuya trong tay, nhíu nhíu mày, những người loạn thất bát tao (lầm loạn) làm hại Lâu chủ không có khẩu vị.

Không nhìn ánh mắt tha thiết chờ đợi của Thanh Long, đặt bữa khuya xuống bàn đá, xoay người, đi vào phòng.

Thanh Long không khỏi thờ dài một phen, khi hấn ta ở Địa Ngục nhai cũng chưa bao giờ bị người khác lơ đi như vậy. Vì sao hấn ta cảm thấy bản thân đến đây là tự tìm ngược?

Cảm thán một hồi, Thanh Long nhìn hai nha hoàn đang sợ hãi lại không dám bỏ đi, lại nhìn đến Tích Ngâm ngã trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, sắp ngất xỉu, cười lạnh nói, "Nữ nhân ngu xuẩn, có biết Kiều Thủy Trúc chết như thế nào không?"

Kiều Thủy Trúc đã từng là Đệ Nhất Danh Kỵ, nghe đồn nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, nhận hết ân sủng, suýt chút nữa đã bị Mặc Thiên bắt về hoàng cung. Kết quả, bởi vì đắc tội quý nhân, chết không toàn thây.

Người đời nghĩ đều cho rằng nàng ta đắc tội Bạch Hổ đường chủ của Địa Ngục nhai, bởi vì Kiều Thủy Trúc bị Bạch Hổ chém chết trong cơn thịnh nộ. Thật ra, Kiều Thủy Trúc không nên dâm loạn về dung mạo của Mộ lâu chủ nhiều lần như thế. Thậm chí, có một lần, nàng ta còn nói lời vũ nhục ngay trước mặt Mộ lâu chủ.

Con người a, không thể quá mức cuồng vọng. Nếu không, Kiều Thủy Trúc là một ví dụ vô cùng tốt, chỉ sợ nàng ta đến lúc chết còn không biết vì sao mình lại chết.

Nghĩ đến sự kiện đó, Thanh Long không khỏi thờ dài. Hấn ta cũng không muốn thừa nhận Bạch Hổ là huynh đệ của mình. Bởi vì, Bạch Hổ quá ngốc, bị Mộ lâu chủ tính kế còn ngờ ngác không biết gì.

Lúc trước, bởi vì sự kiện này, bọn họ còn hùng hổ muốn thay Bạch Hổ báo thù, tuy rằng Bạch Hổ không biết người ta tính kế hấn ta.

Nhưng cuối cùng, Nhai chủ chỉ hỏi bọn họ một câu, "Các người lấy lý do gì để báo thù?"

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chương 54: Một Sự Kiện Vinh Quang Của Mộ Lâu Chủ ^^

Sau khi bọn họ cẩn thận ngầm nghĩ, lại không phát hiện được lý do gì để báo thù cả. Hơn nữa, Bạch Hổ cũng không bị tổn thất gì, đành phải từ bỏ. Bất quá, sau lần đó, người của Địa Ngục nhai đặc biệt cảm thấy không thuận mắt với người của Lạc Tiên lâu.

Kỳ thật, sự kiện đó cũng chỉ có thể trách Bạch Hổ quá mức nóng nảy. Tuy rằng bọn họ biết Mộ lâu chủ lợi dụng tính tình nóng nảy của Bạch Hổ nhưng lại không cách nào bắt được nhược điểm của nàng.

Từ đầu chí cuối, khi Mộ lâu chủ đi ngang qua Bạch Hổ chỉ thốt ra một câu, "Tam thập nhất kế (Kế thứ ba mươi một) trong tam thập lục kế (ba mươi sáu kế)."

Tam thập lục kế: Một bộ sách tập hợp 36 sách lược quân sự của Trung Quốc cổ đại, ba mươi sáu kế bắt đầu xuất hiện từ thời Nam Bắc triều và tới thời nhà Minh thì được tập hợp thành sách.

Mặc dù Bạch Hổ có chút khờ khạo nhưng vẫn thuộc nằm lòng tam thập lục kế. Tam thập nhất kế không phải là mỹ nhân kế sao?

*Tam thập nhất kế: Mỹ nhân kế (Dùng gái đẹp để làm rối loạn quân địch).

Nhìn mỹ nhân ân cần quá mức, luôn bám lấy mình, Bạch Hổ đột nhiên cảm thấy nàng ta có âm mưu gì khác. Dám tính kế với Bạch Hổ đường chủ, quả thực là chán sống rồi!

Vì thế, trong cơn thịnh nộ, Bạch Hổ rút đao chém xuống. Đáng thương cho Kiều Thủy Trúc nhu nhược, một đao này chém xuống, nàng ta liền chết không được toàn thây.

Kết quả, nhân gia lại cảm thán nàng ta rất ngu xuẩn khi dùng mỹ nhân kế với gã ta, một chút cũng không biết rằng bản thân đã giết oan mỹ nhân.

Cuối cùng, sau khi trải qua sự thuyết giáo của tam vị đường chủ, gã ta đã có chút hiểu được chân tướng sự việc. Bất quá, gã chỉ ngờ nghệch nói một câu, "Không sao cả. Dầu sao, ta cũng đã không vừa mắt với nữ nhân đó, lỡ giết nhầm rồi thì đã sao!"

Lời này vừa thốt lên, tam vị đường chủ tức đến nổi suýt nữa quần áo gã. Gã ta rốt cuộc có ý thức được việc bản thân đã bị người ta lợi dụng hay không? Đã không vừa mắt với nữ nhân đó, tính tình quá mức nóng nảy, khó trách sẽ bị Mộ lâu chủ lừa.

Nhưng mà, việc này sao có thể trách Mộ lâu chủ được đây? Nàng không có nói với Bạch Hổ rằng Kiều Thủy Trúc tiếp cận gã ta là vì có âm mưu khác, không tính là châm ngòi ly gián, cũng không có tự mình đưa dao cho Bạch Hổ, dĩ nhiên không phải là đồng lõa. Cho nên, việc này dù nhìn nhận từ bất kỳ góc độ nào cũng là ân oán tình thù giữa Bạch Hổ cùng với Kiều Thủy Trúc, hoàn toàn không can hệ gì đến Mộ lâu chủ cả.

Kỳ thật, không cần nghĩ cũng biết nguyên nhân mà Kiều Thủy Trúc ân cần với Bạch Hổ - là vì gã là Bạch Hổ đường chủ của Địa Ngục nhai. Tuy rằng điều này cũng được tính là âm mưu khác nhưng không phải là cùng một dạng tính kế mà Bạch Hổ nghĩ đến.

Đáng tiếc, Kiều Thủy Trúc đã tính sai nước cờ khi chọn Bạch Hổ để xuống tay. Bạch Hổ nhìn qua rất khờ khạo, có vẻ dễ đối phó lại là người khó đối phó nhất. Bởi vì, lối suy nghĩ của gã hoàn toàn không giống với người thường, căn bản là không thể áp dụng tư duy của người bình thường với gã. Và lại, gã ta rất chán ghét nữ nhân nũng nịu. Kiều Thủy Trúc ân cần với gã ta sẽ không khiến gã thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), trái lại, càng khiến gã nóng nảy.

Mộ lâu chủ chắc chắn là đã nhìn ra sự nóng nảy của Bạch Hổ nên mới hướng dẫn gã bằng một câu nói. Muốn trách thì chỉ có thể trách Kiều Thủy Trúc quá ngốc, việc Mộ lâu chủ nhìn ra mà nàng ta lại không nhìn được, hoặc là, nàng ta đã nhìn ra được mà vẫn tin tưởng vào mị lực của bản thân.

Rất nhiều người biết chuyện của Kiều Thủy Trúc, dĩ nhiên Tích Ngâm cũng đã nghe nói qua. Bởi vì Kiều Thủy Trúc rất được lòng người, cho nên, sau khi nàng ta chết, không ít người muốn báo thù thay nàng ta. Nhưng mà, người ra tay lại là Đường chủ của Địa Ngục nhai, việc này cũng không đến đâu cả. Ai sẽ vì một nữ tử thanh lâu mà đắc tội Địa Ngục nhai chứ?

Cho nên, chuyện này chấn động một thời rồi cũng lắng xuống. Kết quả, chỉ là có thêm một lý do để tiêu diệt Địa Ngục nhai mà thôi. Đối với những trò khôi hài này, Địa Ngục nhai hoàn toàn không để vào trong lòng.

Nghe xong lời của Thanh Long, sắc mặt Tích Ngâm càng thêm tái nhợt. Thanh Long đây là đang cảnh cáo ả, nếu ả dám gây phiền toái cho Mộ Lư Ly, Địa Ngục nhai sẽ đối xử với ả giống như với Kiều Thủy Trúc.

Từ khi nào mà Mộ Lư Ly đã có một chỗ dựa vững chắc như thế?

Ả ta tựa hồ không để ý đến việc Lạc Tiên lâu có địa vị ngang hàng với Địa Ngục nhai. Mộ lâu chủ dĩ nhiên là không cần dựa dẫm vào Địa Ngục nhai. Nếu hai bên đột nhiên hữu hảo với nhau, đó cũng chỉ có thể gọi là hợp tác, không thể nói ai dựa dẫm ai được!

Đáng tiếc, ấn tượng của ả về Mộ Lư Ly vẫn chỉ dừng lại khoảng thời gian "Mộ Lư Ly" là Đại tiểu thư của Hường Liên Thiên các. Cũng bởi vì như thế, ả mới dám đến gây phiền toái cho Mộ lâu chủ, trước kia ả cũng đã từng khi dễ "Mộ Lư Ly".

Tuy rằng "Mộ Lư Ly" là Đại tiểu thư của Hường Liên Thiên các nhưng vẫn luôn nhường nhịn nha hoàn thiếp thân bên cạnh Dạ Trạch. Bởi vì như thế, ở trước mặt "Mộ Lư Ly", Tích Ngâm luôn ra vẻ rằng ả là người chiến thắng. Đại tiểu thư thì thế nào? Còn không phải là bại tướng dưới tay ả sao? Người Dạ Trạch thích là ả, dù có là Đại tiểu thư đi chăng nữa, chẳng phải là vẫn phải ăn nói khép nép với ả sao?

Nhưng mà, sau khi "Mộ Lư Ly" biến mất, ả mới ý thức được, mọi việc cũng không tốt đẹp như trong tưởng tượng của bản thân.

Từ sau sự kiện lần đó, Dạ Trạch vẫn luôn không yên lòng, ả biết Dạ Trạch đang suy nghĩ về "Mộ Lư Ly". Khi biết được Mộ Lư Ly không chết, Dạ Trạch thời thời khắc khắc chú ý đến tin tức của nàng, điều này khiến cho ả ta rất ghen ghét. ả biết Mộ Lư Ly đẹp hơn ả rất nhiều nhưng không phải nàng đã bị huy dung rồi sao? Nàng dựa vào cái gì vẫn muốn chiếm lấy tâm của Dạ Trạch?

Dạ Trạch không những không chịu thú ả mà hấn ta còn bảo trì nguyên trạng khuê các của "Mộ Lư Ly", không cho phép bất kỳ kẻ nào tiến vào. Nhưng mà, khi Mộ Lư Ly đến, hấn ta lại trực tiếp sắp xếp nàng ở tại đây. Điều này khiến ả cảm nhận được sự uy hiếp, lòng ả ta bất an, cho nên, ả không nhận được mà thị uy với Mộ Lư Ly. Đáng tiếc, lần này không thuận lợi như những lần trước.

Khuê các của "Mộ Lư Ly" là nơi có phong cảnh tốt nhất trong Hường Liên Thiên các nhưng cũng rất heo lánh. Cho nên, trận tranh cãi âm ỉ ban này cũng không kinh động đến bất kỳ ai.

Thanh Long dĩ nhiên không biết Tích Ngâm không lĩnh ngộ được ý tứ nhắc nhở của hấn ta, đương nhiên, dù hấn ta có biết cũng không thêm để ý đến. Mắt thấy Mộ lâu chủ cùng Thiên Liễm đều đi rồi, hấn ta cũng không còn cảm thấy thú vị nữa, phe phẩy chiết phiến, nghênh ngang rời đi.

Về tới viện của Địa Ngục nhai, Thanh Long đang muốn trở về phòng, đột nhiên, hành lang lại truyền đến một thanh âm trầm thấp, "Bản nhai chủ từ khi nào bảo người quan tâm đến Mộ lâu chủ?"

"Ách..." Thanh Long bị hoảng sợ, mở to mắt nhìn bóng đen trong hành lang, hắc hắc cười nói, "Còn không phải là vì thuộc hạ tò mò sao? Đáng tiếc, thuộc hạ cũng không gặp được Mộ lâu chủ, ngay cả góc áo cũng không thấy." Nói xong, còn thờ dài, tỏ vẻ rất đáng tiếc.

Thân ảnh thon dài hoà vào bóng đêm, khiến cho người khác không nhìn thấy được bộ dạng của hấn nhưng vẫn có thể cảm giác được nhất thanh nhị sở (rõ ràng) một cỗ lệ khí. Nghe xong lời nói của Thanh Long, hấn chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói gì cả.

Không biết có phải thời gian này không nghỉ ngơi tốt, tinh thần quá mức mệt mỏi, Mộ lâu chủ cư nhiên (bất ngờ) ngủ rất sâu. Thực đáng tiếc, sáng sớm đã bị tiếng đập cửa đánh thức.

"Lâu chủ, xảy ra việc lớn rồi!"

Mộ lâu chủ mở mắt ra, không khỏi sững sốt một chút. Thanh âm hưng phấn này rõ ràng là của Bích Tiêu mà.

Rất nhanh, bên ngoài truyền đến âm thanh của Thiên Liễm, "Vì sao ngươi lại quấy rầy Lâu chủ nghỉ ngơi?"

Tiếp theo, chỉ nghe thấy tiếng thì thì thăm thăm của Bích Tiêu và Thiên Liễm, hiển nhiên là cố giảm âm lượng.

Mộ lâu chủ ngồi trên giường trong chốc lát mới đứng dậy, thời điểm nằng ra ngoài, Bích Tiêu chủ động báo tin, "Lâu chủ, Thương Dục đã trở lại, cho nên..."

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 55: Tích Ngâm Tự Sát, Nhai Chủ Địa Ngục Nhai Lên Sàn

Thiên Liễm hiểu rõ tiếp lời, "Cho nên, ngươi thừa dịp Thương Dục không chú ý, liền lên bỏ đi."

Ở Lạc Tiên lâu, ngoại trừ tả hữu hộ pháp, còn có hai vị trưởng lão. Bất quá, hai vị này có chung một đặc điểm là không thích bị ràng buộc. Thân là trưởng lão của Lạc Tiên lâu, còn là thân long kiến thù bất kiến vĩ, hai người rất hiếm khi về Lạc Tiên lâu. Nhưng mà, công tác của chính mình lại làm rất khá. Bởi vậy, Mộ Lưu Ly cũng lười quản bọn họ.

Thấy hai người nhàn nhã như thế, Bích Tiêu rất oán hận. Cho nên, mỗi lần hai người bọn họ về tới Lạc Tiên lâu, Bích Tiêu sẽ luôn bỏ xuống trọng trách. Dĩ nhiên, lần này cũng không phải là ngoại lệ.

Mộ lâu chủ cũng tùy bọn họ nháo, đầu sao, bọn họ cũng tự có chừng mực. Nàng cũng không có ý kiến gì về việc này, chỉ thuận miệng hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì?" Bên ngoài có vẻ rất náo nhiệt, nếu không phải nơi này heo lánh, phỏng chừng (không chừng) nàng đã sớm bị đánh thức.

Nói đến việc này, Bích Tiêu rất ư là phấn khích, "Lâu chủ, sáng sớm nay, tiểu thiếp của Dạ Trạch bị bắt gian tại giường."

Việc xảy ra ngay trước mắt của đông đảo anh hùng vô lâm, không cần nghĩ cũng biết Dạ Trạch sẽ mất mặt đến nhường nào. Cho nên, tâm tình của Bích Tiêu chỉ có thể hình dung bằng một cụm từ - vui sướng khi người gặp họa.

Nghe vậy, Mộ lâu chủ không khỏi nhíu mày, tiểu thiếp của Dạ Trạch? Không phải là nữ nhân tối hôm qua gây phiền toái cho nàng - Tích Ngâm sao?

Khi Mộ lâu chủ xuất hiện ở đại sảnh, sự việc còn chưa lắng xuống.

Ở giữa đại sảnh, có hai người đang quỳ - một gã sai vặt, người còn lại là Tích Ngâm. Tay của ả bị thương, đã được băng bó nhưng máu vẫn thấm ra ngoài, từng giọt từng giọt rơi xuống sàn, nhuộm đỏ cả mặt đất. Nửa bên mặt sưng vù như bánh bao, biểu tình có chút trì độn. Trên ghế chủ tọa, sắc mặt của Dạ Trạch rất khó coi, mọi người đều đến đông đủ để xem náo nhiệt.

Thấy Mộ lâu chủ xuất hiện, tiếng nghị luận xung quanh nhỏ dần. Trong mắt mọi người, quan hệ giữa Mộ lâu chủ và Dạ Trạch cũng không phải là đơn giản. Xuất hiện lúc này không phải là vì vui sướng khi người gặp họa sao? Lúc trước, Dạ Trạch đối xử như thế với nàng, bây giờ, nữ nhân của gã ta hồng hạnh vượt tường, trong lòng Mộ lâu chủ hẳn là rất hả dạ đi?

Đương nhiên, đó chỉ là suy đoán của mọi người mà thôi. Trên thực tế, Mộ lâu chủ của chúng ta thập phần hồ hững, sau khi nhìn thấy Tích Ngâm, nàng có chút nghi hoặc. Theo những gì hôm qua nàng quan sát, nếu nói Tích Ngâm lập tức hồng hạnh vượt tường là việc không thể nào.

Theo sự miêu tả sống động như thật của Bích Tiêu, chuyện Tích Ngâm bị bắt gian tại giường là sự thật. Như vậy, chỉ có thể nói rằng ả bị người ta hãm hại. Nhưng mà, là ai động tay động chân mới được? Không biết là người đứng sau nhắm vào Tích Ngâm hay là Dạ Trạch đây? Bây giờ, Phá Thiên đao phổ còn chưa về tay ai, mọi người dĩ nhiên không thể bình tĩnh được rồi.

Mộ lâu chủ trực tiếp đảo mắt nhìn tất cả mọi người ở đây, ngồi xuống ghế gần nhất, Bích Tiêu cùng Thiên Liễm đứng phía sau nàng xem náo nhiệt!

Không ai dám lên án việc Mộ lâu chủ vô lễ. Với địa vị của Lạc Tiên lâu, toàn bộ giang hồ đều có người của nàng, tất nhiên có chỗ ngồi dành cho nàng.

Ánh mắt Dạ Trạch nhìn nàng có chút phức tạp nhưng rất nhanh đã dời đi.

Những tầm mắt xem thường Mộ lâu chủ cũng dần dời đi mục tiêu, chuyển tới hai kẻ thông dâm

"Ồ? Sao lại náo nhiệt như vậy?" Thanh Long phe phẩy chiếc phiến, ngênh ngang đi đến, ngồi xuống bên cạnh Mộ lâu chủ, hắc hắc cười với nàng, "Mộ lâu chủ, Nhai chủ bảo ta vẫn an người."

Nghe vậy, mọi người có chút kinh nghi bất định (kinh ngạc, khó hiểu). Trong quá khứ, Lạc Tiên lâu cùng Địa Ngục nhai cũng không để ý đến đối phương, thậm chí, còn có một chút tranh đấu. Nhưng mà, ngay tại thời điểm mẫn cảm như vậy, vì sao lại đột nhiên trở thành bằng hữu? Sự đề phòng vẫn phải có. Hay là, Mộ Lưu Ly vì Phá Thiên đảo phổ mà không tiếc khuynh tấn mọi thứ để bắt tay với Địa Ngục nhai?

Thu hết biểu tình của mọi người vào đáy mắt, Mộ Lưu Ly cười nhạt. Xem ra, Địa Ngục nhai đúng là muốn kéo nàng xuống nước, gây hoang mang cho lòng người.

Ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng nhịp nhịp trên tay vịn của ghế ngồi, Mộ lâu chủ cười nhạt nói, "Địa Ngục nhai muốn Phá Thiên đảo phổ cũng không có gì quá đáng cả. Dù sao, Đại hội Võ lâm lần này mở ra là để quyết định xem ai là người sở hữu Phá Thiên đảo phổ. Thanh Long đường chủ cần gì phải ép Bản lâu chủ giúp Địa Ngục nhai? Chính tà bất lưỡng lập (Chính và tà không ở cùng với nhau)!" Vừa dứt lời, ý vị thâm trường (thâm ý) nhìn Thanh Long cười cứng ngắc.

Đối mặt với những cái nhìn nảy lửa của đông đảo anh hùng Võ lâm, Thanh Long cảm thấy bản thân sắp bị nhìn thành tổ ong vò vẽ rồi. Điều này cũng không có gì. Người tới nơi này, có mấy ai không phải vì Phá Thiên đảo phổ đâu?

Điểm mấu chốt vẫn là cái liếc mắt ban nãy của Mộ lâu chủ, ý tứ rõ ràng là đang cảnh cáo hắn ta! Chính tà bất lưỡng lập là đang nói đến Lạc Tiên lâu cùng Địa Ngục nhai - cả hai không cùng tồn tại được, dĩ nhiên chỉ có một thế lực được trường tồn. Mộ lâu chủ uy hiếp hắn ta rằng nàng sẽ khai chiến.

Thanh Long rụt rụt cổ. Nếu như Nhai chủ mà biết ngay câu đầu tiên hắn ta nói với Mộ lâu chủ đã có thể khiến cho Lạc Tiên lâu và Địa Ngục nhai cá chết lười rách thì người có lấy dao ra chém hắn ta không? Đáp án là sẽ, nhất định sẽ!

Lập tức liền cười gượng cứu vãn tình thế, "Mộ lâu chủ nói đùa..." Bởi vì nhìn thấy người xuất hiện là y nên Thanh Long lập tức nuốt vào bụng những lời sắp thốt ra. Khi nào thì Ngọc công tử cũng đến xem náo nhiệt?

Người vào đúng là Trang chủ Phiêu Miểu Trang - Ngọc công tử. Ngọc công tử tôn tính đại danh là Quân Như Ngọc, ôn nhuận như ngọc. Y vừa vào đến, thiên địa dường như bình yên lại.

Ngọc công tử của Phiêu Miểu Trang cùng Quốc sư đại nhân - Văn Nhân Dịch được thế nhân ca ngợi là Mặc Lạc song tài. Hai người trên thông thiên văn, dưới thạo địa lý, tính thông cảm kỳ thi hoạ, cơ quan trận pháp, y độc cổ thuật cũng biết tuốt, kinh tài tuyệt đỉnh.

Đáng tiếc là võ công của Quốc sư đại nhân đã bị phê đi đã hoàn toàn khiến cho hắn thay đổi, trở thành gian thần. Tuy rằng mọi người không phủ nhận tài hoa của hắn nhưng vẫn xếp hắn sau Ngọc công tử.

Ngọc công tử có thể nói là thập toàn thập mỹ. Tuy rằng y được phong là "Đệ nhất công tử của Võ Lâm" nhưng tìm khắp Mặc Lạc quốc cũng chưa chắc tìm được người nào hoàn mỹ như y.

Chân mày nhu hoà lại không có vẻ nhu nhược. Đôi mắt ôn nhuận tựa suối ngọc, hoàn toàn có thể gạt rửa sự mệt mỏi của người khác, có thể khiến người người trầm luân. Sóng mũi cao, đôi môi dịu dàng, tính hảo vô cùng, không chút tỳ vết.

Khi Mộ Lưu Ly nhìn y, nàng sững sờ trong chớp lát. Nàng đột nhiên nghĩ, không biết dung mạo của Quốc sư đại nhân như thế nào, sau đó, nàng lại cảm thấy dung mạo của Quốc sư đại nhân có đẹp hay không cũng không quan trọng. Khí chất yêu nghiệt của Văn Nhân Dịch đã tồn tại trong xương tủy, cho dù không có khuôn mặt mỹ hoặc chứng sinh cũng không sao cả. Mộ lâu chủ đột nhiên tỉnh ngộ. Khó trách Quốc sư đại nhân vô lại như vậy, dù hắn có vô tình hay cố ý thì cũng có khí chất yêu nghiệt kia hỗ trợ.

Nhớ lại việc Quốc sư đại nhân luôn tìm mọi cách chiếm tiện nghi của nàng, miệng còn ra vẻ đứng đắn, Mộ lâu chủ nhếch môi, đáy mắt xẹt qua ý cười nhu hoà.

Thanh Long phát hiện nàng kì lạ, không khỏi nhíu nhíu mày. Quân Như Ngọc đúng là rất xuất sắc, nữ nhân bình thường nhất định sẽ coi trọng y. Nhưng mà, Mộ lâu chủ không phải là người bình thường, có lẽ sẽ là ngoại lệ đi?

Kỳ thật, Nhai chủ nhà hắn ta một chút cũng không thua kém Quân Như Ngọc. Thực đáng tiếc, người lại đứng đầu tà đạo. Và lại, người cũng ít lộ diện, sát khí trên người dày đặc, thường dọa mỹ nhân bỏ chạy. Nếu không, Nhai chủ nhất định sẽ càng được hoan nghênh hơn so với vị Ngọc công tử này.

Những người khác cũng nhìn thấy bộ dạng thất thần của Mộ lâu chủ, bất quá, mọi người cũng không cảm thấy kì quái. Phạm là nữ tử nhìn thấy Ngọc công tử, có mấy ai không động tâm? Cho dù Mộ lâu chủ có tài giỏi đến cỡ nào, chung quy cũng chỉ là nữ nhân mà thôi!

Chỉ có sắc mặt của Dạ Trạch là không tốt lắm. Bất quá, có đại nhân vật như Ngọc công tử, không ai rảnh rỗi mà đi chú ý đến gã, nói chi là nhìn đến sắc mặt của gã ta.

Tầm mắt ôn nhuận của Quân Như Ngọc dừng trên người của Mộ Lưu Ly trong chớp lát, sóng mắt khẽ dao động, nhẹ nhàng gạt đầu với nàng, mở miệng, "Dạo này Mộ lâu chủ khoẻ không?" Thanh âm ôn hoà như dòng suối hiền lành, khiến cho người khác thoải mái.

Nếu là người bình thường, chắc chắn sẽ cảm thấy thụ sủng nhược kinh khi được Ngọc công tử quan tâm. Thực đáng tiếc, Mộ lâu chủ của chúng ta hoàn

toàn không có cảm giác đó, thản nhiên nói, "Tốt lắm. Đa tạ Ngọc công tử đã quan tâm."

Tầm mắt giao nhau, nhìn thấy sự hồ hững của Mộ lâu chủ, Quân Như Ngọc hơi khựng lại, sau đó, nhẹ nhàng hạ tầm mắt, cũng không nói thêm gì nữa, lẳng lặng ngồi xuống.

Không có ai ngắt lời nữa, dĩ nhiên nên tiếp tục thăm vấn hai người kia. Kỳ thật, trong lòng Dạ Trạch cảm thấy rất căm tức (căm phẫn + tức giận). Gia sự (việc nhà) của gã không cần người khác nhúng tay vào, chuyện còn chưa điều tra rõ ràng lại bị những người này phát hiện, tạo thành tâm điểm của sự chú ý. Hiện tại, nhiều người vây quanh như vậy, gã cũng không thể trực tiếp đuổi người được. Những người khác không có vấn đề gì nhưng người của Lạc Tiên lâu, Phiêu Miểu trang và Địa Ngục nhai cũng đã tới. Những người này tuyệt đối không phải là người gã có thể đuổi được - nhất là Ngọc công tử.

Về phần Mộ lâu chủ, "Mộ Lưu Ly" trong quá khứ có quan hệ không phải là ít với Dạ Trạch - điều này cũng nguyên nhân khiến gã không đặt Mộ lâu chủ vào mắt, mặc dù thể lực hiện nay của Mộ lâu chủ đã khiến gã cảm thấy bị uy hiếp.

Thanh Long nhìn ra được gã đang tức giận, lập tức châm dầu vào lửa, ngồi ngả ngón, phe phẩy chiết phiến mà nói, "Dạ các chủ, tốt hơn hết là hỏi nhanh đi! Mỹ thiếp của người sắp không chịu được rồi."

Sự trêu tức trong giọng nói của Thanh Long quá mức rõ ràng, mỹ thiếp? Hai má sưng vù, tóc tai bù xù, nhưng mà, nói ả không chịu nổi không chỉ là cái có mà Thanh Long bịa ra. Từ ban nãy, Tích Ngâm vẫn luôn ngo ngắc, không chút chú ý đến xung quanh hết như con búp bê bằng vải. Xem ra là bị đã kích quá lớn mà tạo thành.

Ánh mắt Dạ Trạch không khỏi lạnh lùng nhưng cũng không muốn trở mặt với Địa Ngục nhai, chỉ lạnh giọng nói, "Không cần Thanh long đường chủ nhọc lòng quan tâm!"

Thanh Long câu môi cười, xếp chiết phiến lại, không nhanh không chậm trả lời, "Dạ các chủ khách khí. Kỳ thật, Bản đường chủ chỉ muốn biết vì sao mỹ thiếp của Các chủ hồng hạnh vượt tường mà thôi. Chẳng lẽ, Dạ các chủ có bệnh gì khó nói?" Động tác tiêu sái, nhiều thêm một phần uy vũ, bót đi một phần thư sinh, chỉ là, ý cười trong mắt không mang một chút thiện ý nào.

Lời này vừa nói ra, người xung quanh đều mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm. Tuy rằng có rất nhiều bang phái giao hảo với Hường Liên Thiên các nhưng ai cũng không dám mở miệng giúp đỡ. Phải biết rằng, người của Địa Ngục nhai không chút nào để ý đến đạo lý luân thường, nếu không nói lý lẽ thì không ai có thể ngăn lại được.

Trong quá khứ, không phải là không có bang phái ý vào việc có núi dựa vững chắc mà đối nghịch với Địa Ngục nhai. Nhưng mà, kết cuộc cũng không tốt chút nào.

Địa Ngục nhai khiến cho những người trong chính đạo rất ư là đau đầu. Điều đáng mừng là, Địa Ngục nhai cũng không lấy việc giết người làm thú vui tiêu khiển. Nếu đã ra tay, tất có lý do. Cho nên, chỉ cần không trêu chọc Địa Ngục nhai là có thể sống an nhàn qua ngày

"Thanh Long đường chủ không cần quá phận!" Sự phẫn nộ đã hiện rõ trên mặt Dạ Trạch. Tiểu thiếp của mình bị bắt gian tại giường đã đủ mất mặt, bây giờ Thanh Long lại ám chỉ gã không được trước mặt nhiều người như vậy - đây rõ ràng là đụng chạm đến tôn nghiêm của nam nhân. Đối với vấn đề này, chỉ sợ có rất ít người không tức giận.

Bích Tiêu nhìn lướt qua Thanh Long. Tuy rằng hắn ta không thích người của Địa Ngục nhai nhưng không thể phủ nhận rằng, lời nói của Thanh Long thật sự khiến người ta mát cả ruột gan. Nhìn thấy sắc mặt xanh lè của Dạ Trạch, hắn ta liền cảm thấy vui vẻ.

Cũng không biết là Dạ Trạch đã đắc tội Địa Ngục nhai lúc nào nữa, cư nhiên lại bị Thanh Long châm chọc. Xem ra, không cần hắn ta âm thầm hạ thủ, cũng có thể nhìn Dạ Trạch không hay ho.

Thanh Long không chút để ý, cười, "Bản đường chủ chỉ đùa chút thôi, Dạ các chủ cần gì phải nghiêm túc như vậy. Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc. Nếu Dạ các chủ không có, mọi người cũng không xem là thật."

*Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc: Người ngay thẳng thì cho dù không cần phải giải thích hay biện hộ gì thì bản chất người ta cũng vẫn ngay thẳng. Còn người xấu xa thì cho dù có lấp liếm thế nào rốt cuộc cái bản chất xấu xa cũng sẽ bị lộ ra mà thôi.

Lời này rõ ràng là ám chỉ Dạ Trạch kích động như thế là vì gã có tật giật mình. Hơn nữa, ánh mắt của hắn ta còn hoài nghi nhìn Dạ Trạch từ trên xuống dưới.

Dạ Trạch đập bàn, cả giận nói, "Thanh Long, ngươi khinh người quá đáng! Địa Ngục nhai luôn luôn không coi ai ra gì như vậy sao?"

"Không phải là Địa Ngục nhai không coi ai ra gì, mà chỉ tôn trọng con người mà thôi."

Một giọng nói trầm thấp, lạnh lẽo như băng truyền đến, mọi người không khỏi quay đầu lại nhìn. Một nam tử mặc hắc bào (áo bào màu đen) tràn đầy sát khí, lạnh lùng đứng ở nơi đó, tầm mắt sắc bén thản nhiên đảo qua Dạ Trạch, cũng không dừng lại, khiến cho người ta cảm giác rằng hắn không đặt Dạ Trạch vào trong mắt.

"Nhai chủ..." Thanh Long vốn đang lười nhác ngồi bên cạnh Mộ lâu chủ, lập tức đứng dậy, quy củ đứng phía sau ghế, nhường chỗ cho Nhai chủ đại nhân nhà hắn ta.

Thân phận của Nhai chủ Địa Ngục thập phần thần bí, thậm chí, không có ai biết tôn tính đại danh của hắn là gì, cũng rất ít người gặp qua hắn, chỉ biết hắn

võ công bí ẩn, tính cách bí hiểm, lãnh khốc ít nói, giết người không chớp mắt nhưng hần rất ít khi ra tay giết người. Một khi hần động thủ, nhất định là máu chảy thành sông, sinh linh ai oán.

Cước bộ nhẹ nhàng, thân ảnh thon dài đi vào đại sảnh. Bộ pháp tùy ý lại khí thế bức người. Xem ra, Nhai chủ Địa Ngục nhai cũng không chỉ là hư danh.

Mộ Lư Ly hí mắt đánh giá hần. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Nhai chủ thần bí của Địa Ngục nhai. Hần một chút cũng không kém Quân Như Ngọc, mắt phượng mày ngài, diện mạo tựa yêu nghiệt, dáng người thâm thúy, anh tuấn mê người, chỉ là...

Giống như nghĩ đến cái gì, đáy mắt của Mộ lâu chủ có chút ý vị thâm trường.

Dĩ nhiên, Nhai chủ Địa Ngục nhai sẽ không xem nhẹ tầm mắt quá mức rõ ràng của nàng, gương mặt nhìn, tầm mắt lưu luyến trên người nàng một chút, gật gật đầu, sau đó, ngồi xuống.

Lúc này, mọi người mới kịp định thần lại, câu nói kia tựa hồ rất có thâm ý. Dạ Trạch chỉ trích Địa Ngục nhai không xem ai ra gì, Nhai chủ Địa Ngục nhai lại nói Địa Ngục nhai chỉ tôn trọng con người, ý tứ chẳng phải là, trong mắt Địa Ngục nhai, Dạ các chủ không phải là... người?

Người mẫn cảm đã cảm nhận được, Địa Ngục nhai cảm thấy chướng mắt với Hường Liên Thiên các nên mới gây phiền toái tại nơi này.

Bây giờ, Dạ Trạch giận cũng không được mà không giận cũng không xong. Gã thân là Các chủ Hường Liên Thiên các tất nhiên phải có tôn nghiêm của chính mình nhưng lại không muốn thành địch nhân của Địa Ngục nhai. Vì Thanh Long chỉ là Đường chủ của Địa Ngục nhai, gã ta có thể giáo huấn vài câu nhưng nếu chống lại Nhai chủ Địa Ngục nhai, gã cần phải cân nhắc. Nếu chỉ vì khí phách nhất thời mà tạo thành cục diện không thể vãn hồi, người khoái lạc nhất định không phải gã.

Bây giờ, mục đích của gã là Mộ Lư Ly, dĩ nhiên nên một lòng ứng phó Lạc Tiên lâu. Nếu đối nghịch cùng Địa Ngục nhai vào lúc này quả thật là rất không sáng suốt, nhưng mà, lời nói ban nãy của Nhai chủ Địa Ngục nhai thật sự là khiến gã rất bề mặt.

Đúng lúc này, Mộ lâu chủ đột nhiên mở miệng, "Địa Ngục nhai đúng là không xem ai ra gì."

Nàng vừa dứt lời, mọi người liền cảm giác được áp lực trong không khí bỗng chốc tăng lên, âm thầm căng thẳng, Nhai chủ Địa Ngục nhai tức giận!

Thân là đầu sỏ - Mộ lâu chủ lại tựa như không hề cảm giác được, đúng lúc này, Ngọc công tử lại đột nhiên mở miệng, "Dạ các chủ vẫn là nhanh giải quyết gia sự đi. Mọi người còn đang đợi tham gia Đại hội Võ lâm."

Lời nói của y giống như một luồng gió xuân ấm áp, giảm bớt sự áp lực, mọi người âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ là, hai tầm mắt đang giằng co, một ôn nhuận, một sắc bén, trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng.

Có bậc thang để xuống, Dạ Trạch dĩ nhiên sẽ không tiếp tục dây dưa vấn đề này nữa, thâm trầm nhìn Mộ lâu chủ một cái. Bất quá, Mộ lâu chủ cũng không để ý đến gã ta.

Mộ lâu chủ mở miệng vào lúc này, dĩ nhiên không phải là vì vương vấn với người cũ - Dạ Trạch nên mới giúp gã hạ đài. Nàng chỉ là thuận miệng nói, sau đó, một cục đá bắn hạ ba con chim (kiểu như một tên trúng ba con chim).

Nàng không muốn Nhai chủ Địa Ngục nhai quá mức đắc ý, lời này cũng xem như là đối nghịch với hần, cứ sao lại không nói. Nàng cũng không muốn Dạ Trạch dễ dàng chết trong tay Địa Ngục nhai - tà đạo, đó chẳng phải là khiến gã lưu lại tiếng thom muồn đời sao, còn khiến thế nhân lầm tưởng rằng gã ta chết rất oanh liệt. Có lẽ còn khiến người đời cảm thấy rằng gã là anh hùng mặt lộ, nghĩa vô phần cố (vì đại nghĩa mà không chùn bước). Nếu như thế thì thật sự không ổn chút nào.

Còn về phần Tích Ngâm, Mộ lâu chủ thật sự là rất mất hứng khi bị người khác quấy rầy vào lúc nàng đang suy nghĩ, nói cho chính xác, hần là tưởng niệm nhưng Mộ lâu chủ rất không nguyên ý thừa nhận điều này. Hiện tại đã có người ra tay với Tích Ngâm, nàng dĩ nhiên sẽ không lãng phí. Nàng nhìn ra được, Tích Ngâm có cảm tình với Dạ Trạch, nếu Dạ Trạch chán ghét ả, vứt bỏ ả mới là điều thống khổ nhất. Để Dạ Trạch còn sống tự mình xử lý Tích Ngâm, Mộ lâu chủ cảm thấy đây là biện pháp giải quyết tốt nhất.

Nếu Tích Ngâm đã muốn tìm chết, nàng khiến ả càng thâm hiểm cũng không tính là quá đáng đi? Dù sao, những điều này cũng không có liên can gì đến nàng, không phải sao?

Nàng không có hại ả, cũng không tự mình xử lý ả, nàng chỉ là một người qua đường mà thôi, hoàn toàn không nhúng tay vào.

Không đợi Dạ Trạch thâm vấn, Nhai chủ Địa Ngục nhai lại đột nhiên mở miệng, "Nhìn bộ dáng của nữ nhân này, hỏi cũng bằng thừa. Ngọc công tử không định hỗ trợ sao?"

Y thuật của Ngọc công tử rất cao minh, nếu muốn làm người ta tỉnh táo lại, thật sự là rất đơn giản.

Quân Như Ngọc khẽ nhíu mày, y không cảm thấy ra tay giúp đỡ một việc nhỏ này có vấn đề gì, chỉ là cảm thấy Nhai chủ Địa Ngục nhai tính tình hi nộ vô thường. Y cảm thấy mình không có địch ý gì với hần nhưng mà, y giống như đã đắc tội hần.

Quân Như Ngọc thầm thở dài trong lòng, cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Mặc dù y không sợ tranh giành nhưng lại luôn luôn không thích phân tranh. Thực đáng tiếc, cho tới bây giờ, thế gian đều luôn phân tranh không ngừng.

Chỉ thấy Quân Như Ngọc khoát tay, một đạo ngân quang (ánh sáng bạc) xuất hiện, bắn thẳng về phía Tích Ngâm đang quỳ giữa đại sảnh. Thân thể ả lập tức run lên, đột nhiên tỉnh táo lại, có chút mờ mịt nhìn người đứng trong đại sảnh, sau đó, giống như tối điều gì, trong nháy mắt, sắc mặt tái nhợt, vội vàng nói, "Trạch, người tin tưởng ta đi. Ta thật sự không có làm ra chuyện gì có lỗi với người cả... Ta bị oan..." Nói xong, đã không nhìn được mà rơi lệ, ánh mắt kinh hoàng.

Nữ nhân giang hồ, yêu hận rõ ràng, nhìn như tiêu sái vô cùng, nhưng ở thế giới nam tôn nữ ti (trọng nam khinh nữ) này, không phải ai cũng làm được. Tuy rằng Tích Ngâm là nữ nhân của Các chủ Hưởng Liên Thiên các, nhưng cũng chỉ là nữ nhân của Dạ Trạch mà thôi, chỉ có thể dựa vào nam nhân mà sống. Nữ tử nơi đây vẫn phải tuân theo tam tòng tứ đức, bây giờ xảy ra chuyện như thế, đây có thể xem như là một kích trí mạng với Tích Ngâm. Dù ả thật sự vô tội, Dạ Trạch cũng không có khả năng muốn (giống như là cần ấy) ả nữa.

Bởi vì biết được điều này nên Tích Ngâm mới sợ hãi, tuyệt vọng như thế nhưng trong lòng vẫn còn tia hy vọng. Hy vọng Dạ Trạch tin tưởng ả, sẽ thương tiếc ả.

Ả thật sự không biết tại sao lại thành như vậy? Vì sao lại phát sinh chuyện như thế?

Tối hôm qua, rõ ràng là sau khi ả về từ chỗ của Mộ Lưu Ly, liền băng bó cánh tay bị thương rồi lên giường nghỉ ngơi. Bởi vì bị Thanh Long uy hiếp nên có chút bất an nhưng ả vẫn có chút không cam lòng. Sau đó, ả liền ngủ say. Nhưng mà, ả trăm tính vạn tính cũng không thể nào đoán được rằng, sau khi tỉnh giấc lại là ác mộng mà cả đời này ả không bao giờ thoát ra được.

"Bị oan?" Sắc mặt Dạ Trạch âm trầm, lạnh lùng nói, "Nhiều người chứng kiến như vậy, người lại nói là người bị oan?" Tầm mắt lạnh như băng nhìn về phía gã sai vặt đang nom nớp lo sợ, cả giận nói, "Người nói!"

Kỳ thật, gã cũng hy vọng là Tích Ngâm bị oan, nếu không phải là Tích Ngâm chủ động hồng hạnh vượt tường, mặt mũi của gã ta cũng không đến nỗi mất hết.

Gã sai vặt không khỏi run lên, sắc mặt không chút nào tốt hơn so với Tích Ngâm, không ngừng đập đầu, không dám giấu giếm dù chỉ một chút, "Là Tích Ngâm phu nhân câu dẫn nô tài... Nô tài biết sai rồi, Các chủ tha mạng!"

Nghe gã sai vặt nói như thế, Tích Ngâm quát lên, "Cầu nô tài! Người nói bậy bạ gì đó?"

Gã sai vặt bị giọng nói sắc nhọn của ả dọa cho hoảng sợ, run run nói, "Nô tài thật sự không có nói bậy. Tối hôm qua là Tích Ngâm phu nhân tự mình đi bằng cửa sau, khi nhìn thấy nô tài liền ôm lấy nô tài, người sờ loạn khiến nô tài nhất thời kiêu ngạo không được mới làm ra việc vô si như thế. Nô tài biết sai rồi, xin Các chủ tha mạng!"

Gã sai vặt này là thủ vệ cửa sau, bình thường đều nghỉ ngơi ở gian phòng dành cho hạ nhân, mà sáng sớm nay hai người cũng ở nơi đó. Nếu nói Tích Ngâm tự mình đi cũng rất hợp tình hợp lý.

"Người nói bậy, Bản phu nhân vốn không có đi cửa sau." Tầm mắt của Tích Ngâm khi nhìn gã sai vặt rất tức giận, trong lòng vô cùng không hiểu vì sao gã lại hại ả như thế.

Đang tức giận, khoé mắt nhìn thấy được một bộ bạch y, không khỏi giương mắt nhìn kỹ, đối diện với tầm mắt đậm đặc của Mộ Lưu Ly, liền bình tĩnh, tức giận nói, "Mộ Lưu Ly, là người. Nhất định là người đã hãm hại ta!"

Mộ lâu chủ nhíu nhíu mày, bình tĩnh mở miệng, "Vì sao Bản lâu chủ phải hãm hại người?"

Tích Ngâm đã nhận định là nàng làm, vô cùng khẳng định nói, "Nhất định là người. Tối hôm qua, ta là từ nơi ở của người trở về!"

"Ha ha..." Thanh Long không khỏi cười ra tiếng, dưới sự khó hiểu của mọi người, hắn ta mới chậm rãi mở miệng nói, "Thật sự là kỳ quái. Nếu Bản đường chủ nhớ không lầm thì tối hôm qua vị Tích Ngâm phu nhân này mới là người khi dễ Mộ lâu chủ. Nếu không phải vừa đúng lúc Bản đường chủ đi ngang qua, không biết Mộ lâu chủ sẽ bị khi dễ thành cái dạng gì đâu. Bây giờ người còn muốn vu khống Mộ lâu chủ, xem ra là Tích Ngâm phu nhân rất hận Mộ lâu chủ đi! Tuy rằng Mộ lâu chủ ban nãy không khách khí với Bản đường chủ nhưng ai bảo Bản đường chủ lương thiện làm chi, không chịu được nhìn kẻ yếu bị bắt nạt. Cho nên, ta đành phải nói ra những gì bản thân biết, để cho mọi người hảo hảo phán đoán một chút."

Ách... Mộ lâu chủ sẽ bị một thiếu nữ khi dễ? Mặc dù ở trong mắt mọi người, Mộ lâu chủ cũng là một nữ tử nhu nhược nhưng nàng đường đường là Lâu chủ Lạc Tiên lâu a! Cao thủ của Lạc Tiên lâu cũng không phải là ít, làm sao có thể không ai bảo hộ nàng? So sánh với vị Tích Ngâm phu nhân này, Mộ lâu chủ cũng không thể nào được tính là kẻ yếu đi? Còn có, Thanh Long, người đang tự nói mình thật sao? Thiện lương? Từ này có liên quan gì đến người của Địa Ngục nhai sao?

Nghe xong lời của Thanh Long, mọi người chỉ cảm thấy thật không thể tin nổi, ngay cả Mộ lâu chủ cũng nhìn Nhai chủ Địa Ngục nhai.

Thanh Long lắc lắc đầu, thở dài, cuối cùng còn bồi thêm một câu, "Kỳ thật, Tích Ngâm phu nhân không cần xem Mộ lâu chủ như cái gai trong mắt. Bây giờ, Mộ lâu chủ đã là Quốc sư phu nhân, dĩ nhiên sẽ không tạo thành bất kỳ uy hiếp gì với người."

Mọi người cẩn thận suy nghĩ. Nếu không để ý đến những lời khoa trương gì đó của Thanh Long, điều này hoàn toàn là có thể. Một khi con người bị bức đến đường cùng, hãm hại người khác để thoát tội cũng không phải là không có khả năng.

Tích Ngâm rõ ràng là bị lời nói của Thanh Long chọc giận, thập phần kích động nói, "Điều ta nói hoàn toàn là sự thật. Nếu không phải là nàng thì còn có

thê là ai? Ta chính là chán ghét nàng. Là nàng không biết xấu hổ, đã lập gia đình còn đi câu dẫn nam nhân..."

Lời vừa nói ra, Tích Ngâm đột nhiên cảm thấy có chút quen thuộc, lúc này mới nhớ rằng, tối hôm qua về tới viện của mình, ả giống như cũng chửi ầm lên. Bất quá, lúc này cũng không suy nghĩ nhiều.

Đúng lúc này, trong đám người truyền ra một giọng nói thật nhỏ, "Nếu Tích Ngâm phu nhân luôn mang thái độ này với Mộ lâu chủ, Mộ lâu chủ hãm hại người cũng là chuyện dễ hiểu."

Khi người nọ vừa dứt lời, lập tức cảm giác được một vài tầm mắt nhìn về phía mình, trong lòng cả kinh. Lời này của gã tương đương với việc thừa nhận Mộ lâu chủ câu dẫn nam nhân. Nay xem ra, gã giống như đã làm ra một chuyện ngu xuẩn.

Quả thật, lời này của gã đã nhắc nhở Tích Ngâm, càng thêm kích động quát, "Là người! Nhất định là người hại ta!"

Khẳng định là tối hôm qua Mộ Lưu Ly đã theo dõi ả, nghe được ả mắng nàng câu dẫn nam nhân cho nên mới hãm hại ả, khiến cho ả phải gánh tội danh câu dẫn nam nhân trên lưng, nhất định là như vậy!

Nghĩ như vậy, Tích Ngâm nhìn về phía Dạ Trạch, vội vàng giải thích, bất quá, bởi vì quá nóng nảy, lời nói có vẻ rời rạc nhưng mọi người vẫn có thể hiểu được ý của ả. Dựa theo cách nói của ả, toàn bộ sự kiện là vì Mộ lâu chủ nghe được ả mắng nàng nên Mộ lâu chủ mới trả thù ả.

Trong đầu gã sai vật cũng chợt loé lên linh quang, mở miệng nói, "Đúng đúng đúng. Nô tài nhớ ra rồi, tối hôm qua nô tài nói chuyện phiếm với người khác, cũng có nói Mộ lâu chủ xấu vô cùng..." Nói xong, nhìn về phía Mộ Lưu Ly, hiển nhiên đã nhận định là do Mộ lâu chủ hãm hại gã. Hoàn toàn đã quên rằng là do gã không cường lại được sự cảm dỗ của sắc đẹp.

Vậy mới nói, xấu thì đã sao? Mỹ nhân mới có độc.

Mộ lâu chủ thờ dài trong lòng, có chút bất đắc dĩ, chuyện này thực sự không có liên quan gì đến nàng mà!

Nàng chưa bao giờ có dư thừa tinh lực để làm chuyện những chuyện dư thừa. Bình thường, nàng đều tìm cơ hội giúp người khác hạ thủ thay nàng. Cho nên, nàng không chút do dự khi trả thù nhưng một khi nàng tự tay động thủ, nhất định là thần không biết, quỷ không hay.

Quả thật, Tích Ngâm đã đắc tội nàng nhưng đã trễ như thế, vì sao nàng phải lãng phí thời gian nghỉ ngơi của mình để đối phó nhân vật nhai nhép cơ chứ?

Chân mày của Ngọc công tử đã nhăn lại một hồi lâu mà vẫn chưa giãn ra. Y chưa từng gặp chuyện như vậy bao giờ, chỉ là, cảm thấy Mộ lâu chủ sẽ bị vướng vào chuyện này. Tuy rằng địa vị của Lạc Tiên lâu trong giang hồ có thể trấn áp rất nhiều người nhưng vì ích lợi, ai cũng có khả năng đâm sau lưng nàng một đao.

Đến nay, y vẫn còn nhớ như in sự việc lúc đó. Tình cảnh lúc đó cũng hệt như lúc này, nàng cũng bình tĩnh như vậy, dường như không có bất kỳ thứ gì có thể khiến nàng bận tâm.

Tô Hân nói y quá mức bình tĩnh nhưng y cảm thấy Mộ lâu chủ mới là người bình tĩnh nhất.

Ngay tại thời điểm mọi người đang bàn tán, Mộ lâu chủ thờ ơ thì một tiểu nha hoàn đột nhiên đứng dậy nói, "Tích Ngâm phu nhân đúng là tự mình đi cửa sau. Phu nhân còn không cho nô tỳ đi ngủ, bắt nô tỳ giữ cửa, nếu Các chủ đột nhiên đến thì nói người không được khoẻ nên đã đi ngủ trước, phải nghĩ biện pháp để Các chủ rời đi."

Nàng ta vừa cất tiếng, mọi người liền ồ lên. Tích Ngâm này đúng là hồng hạnh vượt tường thật rồi. Nhìn bộ dáng của ả ban nãy, mọi người đều có chút tin tưởng rằng ả bị người ta hãm hại nhưng hiện tại, xem ra là ả không chịu nổi tịch mịch nên mới thừa dịp Dạ Trạch bận rộn liền câu dẫn nam nhân. Chỉ là, đối tượng mà ả câu dẫn lại là một gã sai vật khiến cho người khác cảm thấy rằng, Các chủ Hường Liên Thiên các còn kém hơn cả một gã sai vật.

Đối với sắc mặt xanh mét của Dạ Trạch, không phải là không có người đồng tình nhưng vẫn có người vui sướng khi thấy gã gặp họa.

Tích Ngâm có chút choáng váng, đợi khi ả phục hồi tinh thần lại liền nhìn không được mà giận dữ hét, "Xuân Mai, người nói hươu nói vượn (nói bậy) cái gì?" Tích Ngâm vung hai tay, rõ ràng là muốn bịt miệng Xuân Mai nhưng không có khí lực để đứng lên.

Thanh Long mở miệng rất đúng lúc, thanh âm vừa vắn đề mọi người chung quanh nghe thấy, "Xem ra là do miệt mài quá độ nên chân bị nhuyển (bùn rùn)."

Dạ Trạch cắn chặt răng, hung tợn nhìn Thanh Long một cái. Thực đáng tiếc, nhân gia lại không để sự cảnh cáo của gã vào mắt.

Xuân Mai nhìn thấy bộ dạng giương nanh múa vuốt của Tích Ngâm như người điên, trong mắt xẹt qua một chút sợ hãi nhưng rất nhanh đã bị sự chán ghét che lấp. Tuy Tích Ngâm chỉ là tiểu thiếp của Dạ Trạch nhưng Dạ Trạch chưa thủ thêm bất cứ ai khác, cho nên, ả luôn hy vọng rằng bản thân có thể trở thành chánh thê - Các chủ phu nhân.

Tuy rằng ả là nha hoàn nhưng cách xử sự vẫn luôn giống tiểu thư khuê các, mà người ả học tập lại chính là "Mộ Lưu Ly". Tuy rằng "Mộ Lưu Ly" là Đại tiểu thư của Hường Liên Thiên các, lại biết một chút võ công nhưng tính tình của nàng rất tốt, luôn xử sự dịu dàng, lễ phép, có thể nói là hơn cả tiểu thư nhà quyền quý.

Đáng tiếc, Tích Ngâm chỉ học tập được bộ dáng của "Mộ Lưu Ly" nhưng tính tình của ả cũng không thể nào thay đổi được. Trên thực tế, ả cũng không

phải dịu dàng như biểu hiện bên ngoài nhưng vẫn luôn muốn duy trì bộ dáng dịu dàng đó. Cho nên, khi ả không vui cũng không biểu hiện ra ngoài mặt, chỉ có thể trở về phòng phát tiết. Thân là nha hoàn thiếp thân của ả, Xuân Mai luôn đứng mũi chịu sào (phải đứng ra gánh vác trách nhiệm nặng nề nhất trong một công việc chung).

Kỳ thật, Xuân Mai rất chán ghét Tích Ngâm phu nhân này - con chim sẽ bay lên đầu cành liền biến thành phượng hoàng (ý chỉ là người có thân phận thấp hèn nhưng bỗng đứng trở nên cao quý vì nguyên nhân nào đó). Lúc này, nàng ta chỉ chứng ả, một chút cũng không cảm thấy áy náy, ngược lại còn cảm thấy rất thống khoái, thờ ắt ra.

"Đủ rồi!" Dạ Trạch không thể nhịn được nữa. Bởi vì quá mức tức giận nên không có không chế sức lực cho tốt, trực tiếp đánh nát tay vịn.

Tích Ngâm sợ tới mức run rẩy, không dám kêu gào, chỉ lẩm bẩm, "Trạch... Chàng tin tưởng ta... Ta thật sự không có..."

Dạ Trạch không muốn nhìn bộ dạng lồi thối lếch thếch của ả nữa, lạnh giọng nói, "Người đi đi!" Chuyện đã thành ra như vậy, Hường Liên Thiên các nhất định không thể dung ả được (không cho phép ở lại nữa).

Mặt mũi của Dạ Trạch đã mất hết, bây giờ lại để Tích Ngâm đi, phương thức xử trí như vậy cũng xem như là đã thủ hạ lưu tình (nuông tay).

Bất quá, Dạ Trạch đường đường là Hường Liên Thiên các, nếu như ngay trước mặt nhiều người như vậy mà khó xử một nữ tử - mặc dù là một nữ tử thủy tính dương hoa, đúng là có chút không được hay lắm, nhất định sẽ có ảnh hưởng đến thanh danh của gã. Cho nên, nguyên nhân mà gã lại dùng phương pháp xử trí như vậy là vì nhớ tình cũ hay là vì nguyên nhân khác, đúng là rất khó nói.

*Thủy tính dương hoa: lãng nhãng, không chung thủy.

Mộ lâu chủ hơi hơi cau mày. Kỳ thật, dựa theo trí nhớ của "Mộ Lưu Ly", nàng cũng đã có thể đoán được Dạ Trạch là hạng người gì rồi. Gã ta ra quyết định như thế, nàng cũng đã sớm dự liệu được. Nhưng mà, phương thức xử trí nhìn như thủ hạ lưu tình này, ai có thể nói rằng không phải là tàn nhẫn đâu?

Ngọc công tử nhìn nhìn Mộ lâu chủ. Xem ra, không cần y ra tay, người thiết kế chuyện này cũng không định liên lụy đến Mộ lâu chủ, cho nên, mới bố trí mọi thứ vừa đúng như thế.

Thanh Long nhìn Ngọc công tử, thấy y vẫn trầm mặc, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười, với sự thông minh tài trí của y, không thể nào không nhìn ra được chuyện này có vấn đề nhưng y vẫn không nói gì cả. Kỳ thật, danh môn chánh phái cũng không hơn gì tà đạo, ngay cả Ngọc công tử được tôn sùng cũng không phải là người thiện lương gì cho cam.

Nghe xong ba chữ vô cùng đơn giản của Dạ Trạch, Tích Ngâm không khỏi run lên, đi? Trạch không chịu tin tưởng ả, không cần ả, ả có thể đi nơi nào? Cha mẹ của ả chết sớm, cũng không còn thân nhân, sau khi vào Hường Liên Thiên các mới có chốn dung thân, sau này, ả còn có thể đi đâu?

Thấy Tích Ngâm không có phản ứng gì, Dạ Trạch ra hiệu bằng mắt, ý bảo hạ nhân mang nàng đi. Đúng lúc này, Tích Ngâm vốn đang ngây ngốc lại đột nhiên đứng lên, cũng không biết khí lực ở đâu ra, chạy thật nhanh, đập đầu vào cây cột trong đại sảnh.

Ai cũng không ngờ được rằng, Tích Ngâm sẽ tự sát. Và lại, lực đập đầu cũng không phải là nhẹ, cho dù y thuật của Ngọc công tử có cao minh đến nhường nào cũng vô phương cứu chữa.

Mộ lâu chủ nhịp nhịp ngón tay trên tay vịn, nhìn về phía Tích Ngâm chết không nhắm mắt. Cái liếc mắt cuối cùng rõ ràng là nhìn về phía Dạ Trạch, oán nhưng không hời. Nàng thật không hiểu, vì sao đã biết được Dạ Trạch là người như vậy, vì sao còn rất nhiều nữ nhân liều mình hy sinh vì gã đến thế?

Có lẽ, trong mắt không ít người, Dạ Trạch tuổi trẻ tài cao, là lang quân như ý nhưng ở trong mắt Mộ lâu chủ, gã ta hoàn toàn không xứng đáng được nữ tử ái mộ. Bởi vì, gã ta nhất định sẽ không trả giá nhiều bằng người.

Có lẽ, sẽ có người cảm thấy không nên so đo ai trả giá nhiều hơn, ít nhất cũng không nên giống như nàng, một chuyện tình tế như vậy lại bị nàng xem như một cuộc giao dịch. Lúc trước, khi Mộ lâu chủ thống lĩnh toàn bộ Thánh đảo, đối mặt với rất nhiều người làm mưu nhiều kế, việc đầu tiên nàng làm là bảo hộ bản thân - điều đó đã trở thành bản năng của nàng rồi. Về phương diện cảm tình, yêu cầu của nàng có thể nói không cao nhưng cũng có thể nói là rất cao. Đối phương không bắt buộc phải trả giá nhiều hơn nàng nhưng ít nhất cũng không được tổn thương đến nàng. Nếu không, nàng không dám cam đoan rằng mình sẽ coi đối phương như địch nhân hay không.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là, phải có người tiến vào được trong trái tim nhìn như mềm mại nhưng rất rắn chắc của nàng.

Dạ Trạch nhắm mắt lại, tựa hồ như không đành lòng nhìn thi thể của Tích Ngâm, thanh âm bi thống, "Hảo hảo an táng." Chỉ là, sự bi thống đó không biết mấy phần là thật, mấy phần là giả.

Thanh Long chắc chắn nói, "Dạ các chủ, xem ra, nón xanh này người nhất định là phải đội rồi. Nay Tích Ngâm phu nhân đã chết, nói như thế nào cũng sẽ là quý của người."

Hắn ta thật đúng là e ngại thiên hạ chưa đủ loạn mà. Bất quá, về mặt của Dạ Trạch vẫn bi thống, không hề để ý đến hắn ta. Thanh Long cười lạnh một tiếng, trong mắt mang theo trào phúng nhưng không nói thêm điều gì nữa.

Gã sai vật cũng bị dẫn xuống, về phần sẽ xử trí ra sao, mọi người cũng không còn quan tâm.

Xây ra chuyện như vậy, Đại hội Võ lâm không có khả năng sẽ cử hành đúng thời gian. Bởi vì, cảm xúc của Dạ Trạch thật sự không tốt chút nào. Mặc dù

mọi người rất sốt ruột nhưng Đại hội Võ lâm vẫn bị dời lại ba ngày sau.

Đĩ nhiên, ngày là do Thương Ngao - Võ lâm Minh chủ quyết định. Khi xảy ra chuyện bất kể thông dâm, từ đầu đến cuối, hắn ta vẫn không xuất hiện. Hắn là không muốn nhúng tay vào gia sự của Dạ Trạch đi.

Thời điểm trời còn tờ mờ, trên giường, hai người ôm nhau ngủ. Cánh tay của nam nhân ôm lấy eo nhỏ của nữ nhân, đặt cằm ở đỉnh đầu của nàng, tạo ra một thế giới ấm áp cho nàng. Đôi tay trắng nõn của nữ nhân đặt trên ngực của nam nhân, trán vùi vào cổ của hắn, hô hấp mềm nhẹ, không chút mộng mị. Hình ảnh như vậy khiến người ta cảm thấy thực tốt đẹp.

Đột nhiên, nam nhân mở mắt ra, nhìn người trong lòng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng. Sau đó, nhẹ nhàng buông nàng ra, xuống giường.

Chỉ là, phía sau lại đột nhiên bị một đôi tay mảnh khảnh quán lấy, lực đạo không được xem là ôn nhu ôm thắt lưng hắn, ngăn trở động tác của hắn.

"Quốc sư đại nhân, giường của Bản lâu chủ là nơi người muốn lên là lên, muốn xuống là xuống sao?" Ngừ khí lạnh lạnh, Quốc sư đại nhân không cần nhìn cũng có thể đoán được biểu tình lúc này của nàng.

Đáy mắt xẹt qua ý cười, xoay người, nhìn về phía nàng, khoe miệng khê cong, thấp giọng cười, sóng mắt lưu chuyển, tuyệt thế vô song, câu hồn đoạt phách, âm thanh trầm thấp mà tà mị, "Vậy sau này Bản tọa cũng không xuống giường của nàng nữa, được không?"

Mộ lâu chủ không khỏi bị giật mình, đập vào mắt không phải là mặt nạ tinh xảo như cũ, mà là một khuôn mặt dẫn dắt người phạm tội.

Một đôi mày kiếm lại thấp thoáng sự tà mị, đôi mắt đào hoa vẫn câu hồn đoạt phách như vậy, sóng mũi cao, bạc môi cùng với cái cằm duyên dáng. Mỗi một chỗ đều đẹp như vậy, tràn đầy mị hoặc, chỉ cần một nụ cười, một ánh mắt cũng có thể khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Phong tình như thế, tuyệt đối sẽ điên đảo chúng sinh, khiến cho người ta không cách nào phản kháng được.

Nếu như nói Quân Như Ngọc hoàn mỹ, như vậy, Quốc sư đại nhân còn vượt qua cả sự hoàn mỹ. Ít nhất, ở trong mắt Mộ lâu chủ là vậy. Bởi vì, nàng có thể bình tĩnh đối mặt với Quân Như Ngọc nhưng nàng lại không hề hững với Quốc sư đại nhân được. Mộ lâu chủ không khỏi cảm thán trong lòng, Quốc sư đại nhân đúng là yêu nghiệt trời sinh.

Một khuôn mặt như vậy đột nhiên đập vào mắt, dù tâm Mộ lâu chủ có kiên định nhường nào cũng bị thất thố.

Sau khi Mộ lâu chủ hồi phục tinh thần, đối diện với tầm mắt trêu tức của Quốc sư đại nhân, không khỏi nhú nhú mày, sau đó, thản nhiên mở miệng hỏi, "Như thế nào lại lộ ra dung mạo thật?"

Quốc sư đại nhân ôm nàng, thờ dài nói, "Ta đây không phải là vì sợ phu nhân ghét bỏ sao?" Quân Như Ngọc cứ lúc ẩn lúc hiện trước mặt nàng, làm sao hắn có thể không lợi dụng ưu thế của bản thân? Tuy rằng Mộ lâu chủ không phải là người nông cạn nhưng hắn cũng phải phòng ngừa hậu họa trước.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Chương 56: Mộ Lâu Chủ Thật Là Quá Ác Liệt (—)

Chap này hường phần quá:))

Mộ lâu chủ trực tiếp không để ý đến lời nói mặc danh kỳ diệu (không hiểu ra sao cả) của hắn, tựa đầu vào vai hắn, nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ tiếp thì đột nhiên Quốc sư đại nhân nâng khuôn mặt nàng lên, đưa khuôn mặt mị hoặc chúng sinh đến gần trước mặt nàng, nhú mày nói, "Phu nhân, nàng có thể nhìn ta nhiều một chút hay không?"

Mộ lâu chủ trừng hắn trong chớp lát, sau đó liền đẩy khuôn mặt của hắn ra, than thở, "Người lại phát rồ cái gì?"

Chân mày của Quốc sư đại nhân nhăn càng thêm sâu, nhìn Mộ lâu chủ vẫn còn buồn ngủ, trong lòng cảm thấy vô cùng thất bại. Đã lâu không gặp, nàng không nhớ hắn chút nào sao?

Thực đáng tiếc, Mộ lâu chủ một chút cũng không biết sự ai oán của hắn, bởi vì nàng vẫn còn mơ mơ màng màng.

Nhưng mà, Quốc sư đại nhân của chúng ta sẽ không vì một đá kích nhỏ nhoi mà gục ngã, cảm xúc tụt xuống cũng chỉ là một khoảnh khắc, rất nhanh đã khôi phục lại. Khẽ cắn hai cái trên môi của Mộ lâu chủ, nhú mày hỏi, "Phu nhân làm thế nào phát hiện ra?" Nhìn bộ dạng của nàng, hắn là đã sớm phát hiện ra hắn leo lên giường.

Mộ lâu chủ rũ mắt không đáp lời, dĩ nhiên nàng sẽ không nói là vì nàng đột nhiên ngủ rất ngon, cảm thấy rất kỳ quái cho nên mới đặc biệt chú ý. Sau đó, phát hiện ra mỗi tối người nào đó vụng trộm leo lên giường của nàng.

Quốc sư đại nhân không để ý đến việc nàng trầm mặc, thấp giọng cười nói, "Ta còn tưởng phu nhân không phát hiện ra chứ." Dẫu sao, khi nằm ở trong lòng hắn, nàng thật sự ngủ rất sâu. Xem ra, cái gì nàng cũng biết nhưng lại không nói ra. Bất quá, thế này mới là tác phong của Mộ lâu chủ.

Mộ lâu chủ thân nhiên nhìn hắn, "Bản lâu chủ chỉ muốn xem thử Quốc sư đại nhân còn có thể lén lút bao lâu."

"Vậy sao không tiếp tục ngoạn (chơi) nữa?" Khoé miệng của Quốc sư đại nhân cong lên, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng, cười đến câu hồn đoạt phách, ái muội nói, "Có phải phu nhân hoài niệm (nhớ nhung) về việc có vị phu bầu bạn sớm chiều?"

Mộ lâu chủ nhìn đáng vẻ đắc ý của hắn, trong lòng có chút khó chịu - nhất là nàng đã bị hắn đã nói trúng tâm sự, liền nói sang chuyện khác, "Quốc sư đại nhân không có việc gì cần nói sao?"

Quốc sư đại nhân giống như suy tư một chút, đứng đắn nói, "Phu nhân, mỗi ngày vì phu đều nhớ nàng."

Thái dương của Mộ lâu chủ này lên một chút, thân thủ bấm trên lưng hắn, "Ai bảo ngươi nói việc này?" Không thể trách Mộ lâu chủ không hiểu phong tình, ai bảo biểu hiện của Quốc sư đại nhân khi nói những lời này không đúng. Aiz, quá mức nghiêm túc sẽ khiến người ta không thể nào tin được.

Tuy rằng mỗi ngày hắn đều nhớ Mộ lâu chủ thật.

Quốc sư đại nhân bị nàng bấm cũng không giận, chỉ cúi đầu, hôn môi Mộ lâu chủ một chút xem như báo thù, sau đó, mới nhú mày nói, "Rốt cuộc phu nhân muốn ta nói gì?"

Mộ lâu chủ nhìn hắn một hồi lâu mới thân nhiên nói một câu, "Diêm Vương muốn người canh ba (23h - 1h) chết, tuyệt không lưu người đến canh năm (3h - 5h)."

Nghe vậy, ánh mắt Quốc sư đại nhân lập tức sáng ngời, khoé miệng cong cong tựa như trăm hoa nở rộ, gió xuân thổi qua, ngay cả người qua đường cũng cảm nhận được sự vui sướng của hắn, "Làm sao phu nhân nhận ra được?"

Chỉ khi ở trước mặt Mộ lâu chủ, cảm xúc của Quốc sư đại nhân mới biểu hiện rõ rệt như thế. Đáng tiếc là, dù hắn cười đến thuần lương như thế nào vẫn không thể thay đổi được sự yêu nghiệt đó. Bộ dạng kinh tâm động phách của hắn lại khiến cho Mộ lâu chủ thất thần, tuy chỉ trong chớp mắt nhưng vẫn khiến Mộ lâu chủ không nhận được mà thờ dài. Xem ra, đời này, nàng đã thua triệt để trong tay yêu nghiệt này rồi.

Nhìn Văn Nhân Dịch vui vẻ, Mộ lâu chủ hừ lạnh, "Quốc sư đại nhân, mặc kệ ngươi nguy trang như thế nào cũng không thay đổi được việc ngươi là hồ ly (ý bảo anh gian xảo)."

"Ha ha..." Quốc sư đại nhân thấp giọng cười ra tiếng, cắn vành tai của nàng, "Chỉ có phu nhân hiểu ta."

Diêm vương muốn người canh ba chết, tuyệt không lưu người đến canh năm là miêu tả của người trong giang hồ dành cho Nhai chủ Địa Ngục nhai.

Tâm tình của Quốc sư đại nhân đang rất tốt, hắn cảm thấy mình sắm vai Nhai chủ Địa Ngục nhai thực thành công, tuyệt đối không có bất kỳ sợ hãi nào. Hắn là sư huynh của Kinh Thiên tiểu tặc, thuật dịch dung dĩ nhiên là cao minh. Hơn nữa, tâm tư của Quốc sư đại nhân thực kín đáo, mọi chi tiết hắn đều lo liệu kỹ càng - tính cách, khí thế, thậm chí là cả mùi hương trên người đều có thay đổi. Nhưng mà, dưới tình huống như vậy, Mộ lâu chủ vẫn có thể dễ dàng nhận ra hắn, điều này khiến hắn cảm thấy, địa vị của bản thân trong lòng Mộ lâu chủ không hề thấp chút nào.

Bởi vì để ý nên mới hiểu rõ. Bởi vì hiểu rõ nên mới nhận ra được nhất cử nhất động của đối phương.

Nhìn thấy Quốc sư đại nhân càng ngày càng đắc ý, Mộ lâu chủ hắn là nên đã kích hắn một chút mới đúng. Nhưng mà, khi nhìn thấy ngay cả khoé mắt của hắn cũng mang ý cười, tâm Mộ lâu chủ lập tức mềm nhũn, thôi, cứ để hắn cao hứng đi.

Mộ lâu chủ khó được một lần chủ động ôm lấy Quốc sư đại nhân mà cọ cọ. Tuy rằng nàng cảm thấy Quốc sư đại nhân gian trá như vậy đúng là phá hư mùi hoa sen nhưng Mộ lâu chủ không thể không thừa nhận rằng, nàng rất thích mùi hương trên người Quốc sư đại nhân, còn có... Hắn.

Kỳ thật, thuật dịch dung của Quốc sư đại nhân đã đạt đến trình độ xuất quỷ nhập thần, vượt hẳn Kinh Thiên tiểu tặc. Nếu không phải nàng sớm tối kề cận Quốc sư đại nhân một thời gian thì có lẽ nàng cũng không phát hiện ra. Bởi vì nàng cảm thấy Nhai chủ Địa Ngục nhai khiến nàng cảm thấy quen thuộc nhưng lại không nói được nguyên nhân, cho nên mới cẩn thận đánh giá. Cuối cùng, phát hiện tới sự không ổn trên mặt hắn. Nếu không phải như thế, nàng nhất định sẽ không để ý đến.

Sau đó, nàng phát hiện ra, tuy người nào đó tràn đầy sát khí ngồi ở bên cạnh nhưng nàng luôn có một cảm giác quý dị rằng hắn tùy thời đều có thể nằm xuống.

Tuy cảm giác này rất quý dị nhưng trực giác của nàng luôn chính xác. Người khiến nàng nghĩ đến việc có thể lúc nào cũng muốn nằm xuống cũng chỉ có Quốc sư đại nhân. Nàng gộp thân ảnh của hai người lại thành một thì đúng là hoàn mỹ vô cùng.

Mặc kệ một người cố ý thay đổi đến thế nào, luôn luôn có một chút không thể nào thay đổi được. Chỉ cần ngươi đủ quen thuộc với đối phương, không cần để ý đến nhất cử nhất động của đối phương vẫn có thể nhận ra hắn.

Mộ lâu chủ vốn nghĩ Nhai chủ Địa Ngục nhai là ngoại hồ tàng long. Sau khi phát hiện ra Quốc sư đại nhân là Nhai chủ Địa Ngục nhai, nàng một chút cũng không cảm thấy kinh ngạc mà chỉ cảm thấy tỉnh ngộ.

Bảo sao tin tức của Quốc sư đại nhân linh thông, thì ra là do Địa Ngục nhai phía sau hắn. Nàng đã sớm biết Thính Phong lâu là thế lực của Địa Ngục nhai nhưng việc này rất kỳ quái. Thính Phong lâu thu thập tin tức về đại thần trong triều, phú thương và thương nhân nổi tiếng thì có vẻ không phù hợp với thế lực trong giang hồ - Địa Ngục nhai lắm. Vậy thì, Địa Ngục nhai hẳn là đang làm việc cho một quý nhân trong triều, Mộ lâu chủ đã từng hoài nghi rằng có lẽ Địa Ngục nhai hợp tác với Quốc sư đại nhân.

Địa Ngục nhai không phải là một thế lực tầm thường, chắc Quốc sư đại nhân không phải vì nhìn thấy Thái tử điện hạ hợp tác với Vân quý phi nên mới hợp tác với Địa Ngục nhai đây chứ? Nếu là như vậy thì quý nhân có liên quan đến Địa Ngục nhai chỉ có Quốc sư đại nhân. Nàng đặt ra nhiều giả thiết như vậy lại chưa hề nghĩ đến việc Quốc sư đại nhân là Nhai chủ Địa Ngục nhai.

Bây giờ thì nàng đã biết vì sao Yến Kinh Thiên gọi Quốc sư đại nhân là người gian ác rồi. Nàng căn bản chỉ nghĩ rằng Yến Kinh Thiên sợ Quốc sư đại nhân nên mới đặt danh hiệu vậy cho hắn, thì ra hắn vốn là diêm vương.

Đây cũng là nguyên nhân khi Thanh Long xuất hiện trước mặt của nàng liền hạ thấp bản thân như thế, vẫn luôn tự xưng là ta chứ không phải Bản đường chủ, nói chuyện cũng rất khách khí. Phải biết rằng, ngay cả khi hắn ta gặp Thương Ngao vẫn luôn là Bản đường chủ này, Bản đường chủ nọ, hoàn toàn không đặt Võ lâm Minh chủ vào mắt.

Người của Địa Ngục nhai cho đến bây giờ hoàn toàn không bị ràng buộc bởi bất kỳ quy tắc nào. Ngoại trừ Nhai chủ nhà họ, những người khác cũng chỉ là mây bay.

Khó được Mộ lâu chủ chủ động yêu thương, Quốc sư đại nhân dĩ nhiên là rất vui lòng. Ôn hương nhuyễn ngọc ở trong ngực, thói quen của Quốc sư đại nhân vẫn không thay đổi chút nào, tận lực chiếm hết tiện nghi của nàng. Chỉ là, lần này Quốc sư đại nhân cố ý lưu lại rất nhiều dấu vết đằng sau tai và cổ của Mộ lâu chủ, giống như sợ người khác không nhìn thấy vậy.

Mộ lâu chủ cũng không để ý đến hắn, chỉ nhắm mắt lại dưỡng thần. Một lát sau, đột nhiên hỏi, "Chuyện Tích Ngâm là do ngươi làm?" Tuy hỏi như vậy nhưng nàng đã biết được đáp án.

"Ân." Quốc sư đại nhân lên tiếng, đáy mắt xẹt qua một chút lãnh ý. Hắn mặc kệ ân oán lúc trước là ai đúng ai sai nhưng ai dám có ác ý với phu nhân nhà hắn, hắn tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình. Nếu không thì chẳng phải là hổ thẹn với danh xưng diêm vương? "Không phải là phu nhân lừa ra tay sao?"

"Vậy thì, đa tạ Quốc sư đại nhân."

"Phu nhân cần gì khách khí như thế."

Quốc sư đại nhân cúi đầu nhìn nàng, nghĩ đến điều gì, hơi hơi nhíu mày. Hắn vốn nghĩ rằng Dạ Trạch muốn loại bỏ Mộ lâu chủ - đối thủ cường đại nhưng bây giờ xem ra là Dạ Trạch vẫn còn vương vấn với phu nhân nhà hắn.

Cho tới bây giờ, Quân Như Ngọc chưa bao giờ là người thích náo nhiệt lại đột nhiên cảm thấy hứng thú với tiết mục bất kể thông dân, chỉ sợ cũng là vì Mộ lâu chủ. Quân Như Ngọc cũng không tùy ý ra tay lại nhúng tay vào việc trấn áp khí thế của hắn, rõ ràng là lo lắng Mộ lâu chủ - người gần hắn nhất không chịu nổi.

Nhưng y không biết, Mộ lâu chủ căn bản không cần sự quan tâm của y. Không nói đến việc Mộ lâu chủ bản sự lớn, không có gì đáng ngại, cho dù Mộ lâu chủ thật sự tay trái gà không chặt thì hắn cũng sẽ tự mình chiều cổ phu nhân của hắn, làm ai bị thương cũng sẽ không làm bị thương nàng, không cần người khác quan tâm.

Còn có Lục Diễm mặc danh kỳ diệu xuất hiện kia.

Vì sao Mộ lâu chủ vừa ra khỏi cửa lại thu hút nhiều ong bướm như thế?

Ngay cả Minh Y cũng nói Minh Nguyệt là miệng quạ đen, đúng là chuyện tốt không thành, chuyện xấu có thừa mà.

Nhảy cảm phát giác ra Quốc sư đại nhân lại đột nhiên mất hứng, Mộ lâu chủ không khỏi trợn mắt, "Làm sao vậy?" Nàng còn không biết Quốc sư đại nhân tính cách mưa nắng thất thường như vậy đâu.

Thân thủ Quốc sư đại nhân nhẹ vuốt mái tóc của nàng, hờn giận nói, "Phu nhân, về sau không cần cứu a cầu a miều lung tung, rất lãng phí được."

Mộ lâu chủ nhíu mày, rất nhanh liền hiểu được hắn đang nói đến điều gì, nhớ đến bỏ câu đùa tin lúc đó, không khỏi buồn cười nói, "Đây là ngại cái một nội gián bên người ta sao?"

"Tuy rằng Minh Y đi theo nàng nhưng ta chỉ giao cho y hai nhiệm vụ. Một là bảo hộ nàng, không để nàng bị người khác khi dễ. Hai là, chú ý bất kỳ sinh vật giống đực mặc danh kỳ diệu nào. Như vậy không được tính là nội gián."

Sinh vật giống đực mặc danh kỳ diệu? Tầm mắt của Mộ lâu chủ quét một vòng trên người Quốc sư đại nhân, trêu tức nói, "Chẳng lẽ còn có sinh vật giống đực mặc danh kỳ diệu hơn Quốc sư đại nhân sao?"

Quốc sư đại nhân bí hiểm như thế, không ai nhìn thấu. Đối với những người khác, hắn mới là mặc danh kỳ diệu nhất đi!

Khoẻ mặt tà mị, lười biếng nói, "Phu nhân cảm thấy thế nào?"

Chẳng lẽ đám ong bướm này không phải là mạc danh kỳ diệu sao? Mộ lâu chủ đã gả cho hắn, còn dám đánh chủ ý với nàng, xem hắn là người chết sao?

Không đợi cho Mộ lâu chủ đáp lời, Quốc sư đại nhân liền mạc danh kỳ diệu chặn mũi của nàng lại, không phải là lướt qua mà triển miên đến khi hai người hít thở không thông mới buông ra. Quốc sư đại nhân vẫn tiếp tục tạo dấu tây ở trên mũi nàng.

Kết quả là, dấu tây thành công nhưng Quốc sư đại nhân lại rất thống khổ.

Y phục của hai người không biết từ khi nào đã bị Quốc sư đại nhân cởi hết, hai thân thể trần truồng tiếp hợp nhưng Quốc sư đại nhân lại không dám động đậy, chỉ gắt gao ôm lấy nàng, hô hấp nóng rực phá vào gáy nàng, thân thể cứng ngắt.

Kỳ thật, Quốc sư đại nhân biết rất rõ ràng, nếu gần kề như vậy sẽ càng khiến hắn thống khổ nhưng ai bảo hắn luyến tiếc sự thân mật này.

Nhìn Quốc sư đại nhân ẩn nhẫn, trong lòng Mộ lâu chủ cân bằng lại không ít, cho nên, vì muốn tăng thêm sự cân bằng, thân thủ của nàng thập phần ác liệt vỗ về trên lưng hắn, "quan tâm" hỏi, "Người có khoẻ không? Rất khó chịu sao?" Nghĩ rằng tiện nghi của nàng dễ chiếm vậy sao?

Quốc sư đại nhân đang muốn vận công để áp chế sự xao động liền bị nghẹn khí một hồi lâu, cuối cùng cắn răng nói, "Mộ Lư Ly, nàng đang muốn mưu sát phu quân sao?" Nếu còn tiếp tục như vậy, hắn nhất định sẽ trở thành người đầu tiên bị nghẹn chết khi ôm mỹ nhân trong ngực mất.

Đáng tiếc, dưới tình huống Mộ lâu chủ chưa đồng ý, dù hắn nghẹn chết cũng không dám vượt qua bước cuối cùng này. Quốc sư đại nhân không khỏi cảm thán vì sao hắn lại coi trọng nữ nhân ý chí sắt đá như vậy? Không đau lòng cho hắn thì thôi, còn đổ dầu vào lửa, muốn hắn chết cháy!

Mộ lâu chủ tựa hồ chơi đến nghiện, cựa quậy thân mình, giả vờ muốn thoát khỏi cái ôm của hắn, mở miệng, "Bản lâu chủ là người lương thiện, làm sao có thể làm chuyện điên rồ như vậy?"

Liếc mắt nhìn thấy Quốc sư đại nhân càng thêm thống khổ, Mộ lâu chủ mặt không đổi sắc nói, "Ta nghĩ hắn là Quốc sư đại nhân muốn mưu sát Bản lâu chủ đi? Ta hít thở không thông, phiền Quốc sư đại nhân thả ta ra." Nói xong, lại từ chối vài lần, thập phần "không khéo" cọ xát nơi lửa nóng kia.

Quốc sư đại nhân kêu rên ra tiếng, trong lòng không ngừng giãy dụa, rốt cuộc là nên từ hình nàng tại chỗ hay là trực tiếp bóp chết nàng?

Cuối cùng, Quốc sư đại nhân vẫn chọn nghẹn chết bản thân, đột nhiên buông Mộ lâu chủ ra, tìm y phục mặc vào, tận lực bình tĩnh nói, "Ta còn có việc, nàng ngủ thêm một chút nữa đi."

Mặc kệ hắn ra về trấn định như thế nào, thanh âm khàn khàn, tầm mắt không dám nhìn loạn vẫn khiến cho người ta biết, Quốc sư đại nhân đã hoàn toàn mất đi sự bình tĩnh.

Quốc sư đại nhân nguyên bản đã rất yêu nghiệt, lúc này càng thêm mị hoặc, cho nên, khi nhìn thấy Quốc sư đại nhân chạy trốn chết, phản ứng đầu tiên của Mộ lâu chủ là nhắc nhở hắn, "Cẩn thận. Đừng bại lộ thân phận." Ý tứ thực rõ ràng, đừng để người ta nhìn thấy khuôn mặt yêu nghiệt đó.

Chỉ bằng việc Quốc sư đại nhân còn chưa ăn sạch sành sanh Mộ lâu chủ thì đã biết hắn còn chưa có hoàn toàn mất đi lý trí, dĩ nhiên sẽ không quên việc này.

Vì thế, sáng sớm tỉnh mơ, có không ít người cảm giác có lốc xoáy thổi qua cứ ngỡ rằng bản thân bị hoa mắt, không biết có phải mình vẫn chưa tỉnh ngủ không.

Quốc sư đại nhân vừa đi, Mộ lâu chủ không nhịn được mà cười thành tiếng, sau khi cười xong, lâm bẫm một mình, "Bản lâu chủ có phải hơi quá đáng không?" Suy nghĩ trong chốc lát, Mộ lâu chủ lại nói thầm, "Lần sau vẫn là giúp Quốc sư đại nhân chuẩn bị nước lạnh trước đi!"

Không thể không nói, Mộ lâu chủ đúng là "hiền lành" a!

Đáng tiếc, Mộ lâu chủ đã quên, nàng trêu chọc Quốc sư đại nhân như vậy, với tính tình của hắn, một khi vượt qua bước cuối cùng đó, hắn nhất định sẽ đòi lại gấp bội.

Mộ lâu chủ vẫn luôn là người biết rõ bản thân muốn gì, nàng cũng rất rõ tình cảm của nàng với Quốc sư đại nhân là gì. Hơn nữa, trong lòng nàng cũng đã tiếp nhận hắn rồi. Cho nên, đối với hành động thân mật này của Quốc sư đại nhân, Mộ lâu chủ một chút cũng không cảm thấy có gì là sai. Chỉ là, khi nàng nhìn thấy dấu vết quá mức nổi bật trong gương, vẫn không nhịn được mà nhủ nhủ mày.

Đối chiếu với dấu vết này, Quốc sư đại nhân rõ ràng là cố tình, nơi nơi đều để lại dấu vết.

Tuy rằng, khi Mộ lâu chủ ra khỏi phòng đều mang khăn che mặt, tóc nàng rất dài cũng đã che hết rồi nhưng không thể có động tác quá lớn.

Vì thế, Mộ lâu chủ quyết định cả ngày hôm nay sẽ không ra khỏi cửa. Không phải nàng thẹn thùng mà là nàng không muốn vô duyên vô cớ gánh tội danh thủy tính dương hoa trên lưng - người khác lại không biết đây là do Quốc sư đại nhân làm.

Trên thực tế, Mộ lâu chủ cũng không định ra khỏi cửa. Dù sao, nàng cũng không có việc gì để làm, cũng không nhất thiết phải ra ngoài đi một vòng, chọc chút phiền toái. Phải biết rằng, người muốn gây phiền toái cho nàng cũng không ít.

Nói với Thiên Liễm và Bích Tiêu rằng không tiếp bất cứ ai, sau đó ở lý trong phòng luyện độc được.

Biết Mộ lâu chủ dự tính sẽ ở lý trong phòng một ngày, Bích Tiêu liền trực tiếp kéo Thiên Liễm qua một góc, thăm thăm thì thì, nhìn sao cũng giống như có âm mưu quỷ kế.

Sau khi Thiên Liễm nghe xong, nhíu nhíu mày, "Việc này có cần bẩm báo cho Lâu chủ không?"

Bích Tiêu vung tay lên, tiêu sái nói, "Không cần. Ngươi cũng không phải là chưa từng cải trang thành Lâu chủ. Nếu không phải là người thân mật nhất thì không thể nào nhận biết được." Hiển nhiên, Dạ Trạch không được tính là người thân mật nhất. Tuy rằng trước kia đã từng rất thân quen nhưng dù sao hai người cũng đã ba năm không gặp nhau.

Thân hình của Thiên Liễm rất giống Mộ lâu chủ. Mỗi lần có sự việc Mộ lâu chủ không muốn ra mặt, đều là Thiên Liễm cải trang thành nàng. Bất quá, tính kỹ lại thì chỉ có một vài lần mà thôi.

"Nhưng..." Thiên Liễm rất muốn nói, trước kia đều là chủ ý của Lâu chủ, bây giờ nàng ấy tự ý dịch dung thành Lâu chủ, có phải quá mức làm càn không?

Không đợi nàng ấy nói dứt lời, Bích Tiêu liền trực tiếp ngắt lời, "Chẳng lẽ ngươi không muốn biết Dạ Trạch có âm mưu quỷ kế gì?"

"Không chừng Lâu chủ đã sớm biết được." Thiên Liễm vẫn còn giãy dụa.

Bích Tiêu lại tiếp tục lay động, "Chẳng lẽ ngươi không muốn thay Lâu chủ giáo huấn tên hỗn đản đó?"

Thiên Liễm đã bị dao động nhưng vẫn còn do dự, "Lâu chủ sẽ không trách chúng ta tự làm chủ chứ?" Lâu chủ cũng chưa nói muốn giáo huấn Dạ Trạch. Tuy bọn họ biết Lâu chủ đã đến đây, Dạ Trạch nhất định sẽ không buông tha.

Thoạt nhìn Lâu chủ có vẻ rất dễ dãi nhưng một khi tức giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Cho nên, bọn họ luôn luôn cẩn tuân lời của Lâu chủ như là thánh chỉ, không dám phạm sai lầm. Bất quá, Thiên Liễm rất muốn giải hận thay Mộ Lâu chủ, trong lòng nàng ấy đang giãy dụa kịch liệt.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Chương 57: Quốc Sư Đại Nhân Thực Bì Thương

Chap này là một trong những chap ta ghét nhất của bộ này >< Nói thế thôi chứ cũng không có gì ngược cả, chỉ là quen đọc truyện không sóng gió gì rồi!

Thiên Liễm dĩ nhiên không thắng nổi miệng lưỡi của Bích Tiêu, đương nhiên là bị hấn ta thuyết phục.

Tuy đã che mặt nhưng Thiên Liễm vẫn kiểm tra kỹ càng một phen. Sau khi Bích Tiêu đã nhìn kỹ, gật đầu nói, "Không sai. Dạ Trạch tuyệt đối sẽ không nhận ra được." Nói xong, liền đẩy Thiên Liễm ra ngoài, dặn dò, "Đi sớm về sớm!"

Thiên Liễm sững sốt một chút, trừng hấn ta hỏi, "Ngươi không đi?"

"Ta đi làm gì? Ta phải ở lại thay Lâu chủ chặn những người đáng ghét."

Thiên Liễm có cảm giác như mình bị đùa giỡn, tầm mắt lạnh buốt dừng tại người của Bích Tiêu, lạnh giọng nói, "Ngươi không đi thì ta làm sao nói chuyện với Dạ Trạch?"

Trong quá khứ, thời điểm nàng ấy cải trang thành Lâu chủ, đều là Bích Tiêu ở bên cạnh nói chuyện. Nàng ấy không nói một lời nào bởi vì giọng nói của nàng ấy không giống với Lâu chủ, chỉ cần lên tiếng sẽ bị lộ tẩy.

Bích Tiêu hắc hắc cười nói, "Không mở miệng là không thể trao đổi sao? Thiên Liễm, ta tin tưởng ngươi!"

Thiên Liễm cực kì căng thẳng, đang muốn bỏ cuộc thì một gã sai vặt đến, nói là Dạ các chủ mời Mộ lâu chủ đến thư phòng.

Bích Tiêu vội vàng đồng ý. Sau đó, dưới cái nhìn chăm chú của Thiên Liễm liền cười làm lành, "Dạ Trạch muốn gặp Lâu chủ tuyệt đối không phải là chuyện tốt. Nếu ngươi không đi thì gã ta sẽ quấy rầy đến Lâu chủ. Thiên Liễm, một cơ hội tốt như vậy, ngươi nhất định phải đi! Thăm dò kỹ càng mục đích của Dạ Trạch để Lâu chủ không bị thiệt thòi, thuận tiện giáo huấn tên cặn bã thích giả vờ giả vịt kia. Ngươi đã mang đủ độc được chưa? Có muốn mang thêm không? Tốt nhất là khiến gã ta bán thân bất toại, bệnh tật triền miên, không ân ái được..."

Nhìn bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của hấn ta, hiển nhiên là mấy câu sau mới là trọng điểm. Điều tra mục đích của Dạ Trạch cái gì, rõ ràng là lấy cớ. Trong lòng bọn họ rất rõ ràng, Mộ lâu chủ mới không bị thiệt thòi.

Thấy Bích Tiêu càng nói càng kích động, Thiên Liễm liền xoay người đi, lười phải nghe những lời nói ác độc của hắn ta. Tuy rằng Bích Tiêu bị Thiên Liễm bỏ mặc nhưng thấy nàng ấy bị thuyết phục, hắn ta vẫn rất vui vẻ.

Bên trong một viện vắng vẻ, tiếng cười to không ngừng truyền ra, kinh động vô số chim chóc.

Quốc sư đại nhân nằm trên nhuyễn tháp, hí mắt nhìn người trước mặt, ngữ khí nguy hiểm nói, "Người còn muốn cười bao lâu nữa?"

Thanh Long cố gắng nhịn cười, nâng ống tay áo lên, xoa xoa nước mắt nơi khoe mắt, tuyên bố, "Từ nay về sau, Chủ mẫu là người ta sùng bái nhất."

"Chủ thượng, người... Thật sự là rất mất mặt... Ha ha..." Nói xong lại cười to.

Sáng nay, Thanh Long chuẩn bị đi gặp Chủ mẫu. Kết quả là, vừa ra khỏi viện liền nhìn thấy Quốc sư đại nhân y phục không chỉnh tề, vẻ mặt bất mãn, thế là hắn ta bắt đầu cười nhạo Quốc sư đại nhân.

Thanh Long đúng là lớn mặt mà! Chỉ là, không biết vì sao hắn ta có thể cười lâu như vậy?

Kỳ thật, thời điểm hắn ta nhìn thấy Quốc sư đại nhân, người nào đó đã bình tĩnh hơn rất nhiều, cũng đã khôi phục thân phận Nhai chủ Địa Ngục nhai. Bất quá, sắc mặt vô cùng khó coi, y phục có chút nhăn nhúm. Không biết nào của Thanh Long chứa gì mà lại cười sung sướng đến như thế. (Nhạc Dao: Tuy ta không biết nào của Thanh Long chứa gì nhưng ta tin chắc có rất nhiều người hiểu được anh ấy nha *cười gian*)

Có thể là vì hắn ta chưa bao giờ nhìn thấy Nhai chủ Địa Ngục nhai mình đầy sát khí lại chật vật như vậy, cũng có lẽ là chưa từng gặp qua Quốc sư đại nhân ôn hoà mà tà mị, bí hiểm cùng cực lại mang bộ dạng bất mãn!

Phàm là thuộc hạ của Quốc sư đại nhân, ai cũng biết thân phận của hắn. Bất quá, những người này cũng chưa bao giờ nhìn thấy diện mạo thật sự của hắn. Đối với chuyện này, Quốc sư đại nhân tựa hồ đặc biệt cẩn thận.

Kể từ lúc hắn theo mặt nạ đó, Mộ lâu chủ là người duy nhất nhìn thấy diện mạo thật sự của hắn.

Mất thấy Thanh Long càng lúc càng kiêu ngạo, Quốc sư đại nhân ngoéo môi một cái, cười cực kỳ ôn hoà. Tuy rằng khuôn mặt của hắn rất anh tuấn nhưng đường cong lạnh lùng, hoàn toàn không phù hợp với khuôn mặt câu hồn đoạt phách. Dù như thế, khi khuôn mặt tuấn tú lạnh như băng kết hợp với nụ cười của hắn, nhiều hơn một phần tà mị, tăng thêm một phần nguy hiểm.

Tiếng cười khoa trương của Thanh Long lập tức ngừng lại, nhắc nhở, "Nhai chủ, bây giờ người là Nhai chủ Địa Ngục nhai." Không thể dùng thân phận Quốc sư đại nhân âm hiểm đối phó với hắn ta nha!

Quốc sư đại nhân cười hỏi, "Tôn tính đại danh của Nhai chủ Địa Ngục nhai?"

"Văn Nhân Dịch."

"Thân phận của Văn Nhân Dịch là gì?"

"Quốc sư của Mặc Lạc quốc."

Nếu nói như vậy, Nhai chủ Địa Ngục nhai lấy thân phận Quốc sư đại nhân âm hiểm để đối phó hắn ta là chuyện vô cùng hiển nhiên!

Thấy Quốc sư đại nhân vừa lòng gật gật đầu, trong lòng Thanh Long lộ bộ một chút, tự mắng bản thân ngu ngốc - Nhai chủ chỉ cần dùng những lời nói đơn giản, liền có thể khiến hắn ta sụp bẫy. Vì sao mỗi lần nhìn thấy Quốc sư đại nhân, hắn ta giống như bị ngốc đi? Thanh Long ai oán nhìn Quốc sư đại nhân, tự đánh giá chính mình. Cuối cùng đưa ra một kết luận, sự âm hiểm Quốc sư đại nhân có thể áp đảo mọi người, khiến hắn ta không thể suy nghĩ như bình thường.

Ai... Chồng lại Chủ thượng là một quyết định sai lầm. Nếu hắn ta không thể báo thù, hay là đi tìm người khác trút giận vậy!

Trong lúc Thanh Long đang ai oán, Quốc sư đại nhân đột nhiên hỏi, "Dạ Trạch như thế nào?"

Không đợi Thanh Long mở miệng, Quốc sư đại nhân lập tức bổ sung thêm một câu, "Nếu không thăm dò ra điều gì mấu chốt, người cũng không cần ở lại đây, đi giúp Chu Tước đi!"

Nghe vậy, Thanh Long không khỏi run lên, vội vàng nói, "Thuộc hạ đã thăm dò rõ ràng. Dạ Trạch đang đánh chủ ý với Chủ mẫu." Không hổ là phu thê, ngay cả thủ đoạn đối phó với hắn ta cũng y hệt nhau.

Lông mày Quốc sư đại nhân nhăn lại, ý tứ thực rõ ràng - điều người nói đúng là vô nghĩa!

Thanh Long lại run lên, biết rõ Quốc sư đại nhân vô cùng không hài lòng với hắn ta. Nhưng hắn ta còn chưa nói xong mà!

Sợ Quốc sư đại nhân sẽ đưa hắn ta cho Chu Tước, hắn ta đành phải đứng đắn, không dám tạm dừng, thành thật khai báo, "Dạ Trạch cảm thấy Chủ mẫu và Mộ Nham có tình phụ tử sâu đậm, nhất định sẽ không dễ Phá Thiên Dao phổ lọt vào tay người ngoài. Cho nên, gã ta định dùng Dao phổ uy hiếp chủ mẫu trở về bên cạnh gã. Nếu Chủ mẫu không đồng ý, gã ta liền lợi dụng các môn phái của Võ lâm đối phó với Chủ mẫu, khiến Chủ mẫu bị áp lực, làm

nàng không thể không theo gã. Nhưng nếu như Chủ mẫu thật sự muốn đối đầu với gã, gã ta nhất định sẽ mượn tay của các môn phái để loại trừ Chủ mẫu."

Thanh Long nói xong liền thật cẩn thận nhìn Quốc sư đại nhân, cuối cùng đưa ra một kết luận - Dạ Trạch sắp không hay ho.

Quốc sư đại nhân vẫn chưa nói gì, về mặt bình tĩnh, không nhìn ra được hi vọng, thần sắc nơi đáy mắt tràn đầy bí hiểm.

Kỳ thật, đối với tính toán của Dạ Trạch, Quốc sư đại nhân một chút cũng không kinh ngạc. Hắn đã sớm nhìn ra được Dạ Trạch còn vương vấn Mộ lâu chủ, cũng biết Dạ Trạch sợ Mộ lâu chủ sẽ đối phó gã. Cho nên, Dạ Trạch chiếm không được liền muốn hủy diệt cũng là việc dễ hiểu.

Đáng tiếc là, kế hoạch của gã ta nhất định sẽ thất bại. Bởi vì đối phương là Mộ lâu chủ, gã nhất định chiếm không được mà hủy cũng không xong!

Quốc sư đại nhân đột nhiên đứng bật dậy, đi ra ngoài. Thanh Long vội vàng đi theo, cũng không dám hỏi Quốc sư đại nhân đi đâu. Vạn nhất chọc Quốc sư đại nhân mất hứng, đem hắn ta quăng đến chỗ của Chu Tước thì hắn ta sẽ rất thảm đó!

Quốc sư đại nhân cũng không phải là đi làm đại sự gì. Ngày mai chính là Đại hội Võ lâm, nếu Dạ Trạch muốn dùng Phá Thiên Đạo phổ để uy hiếp Mộ lâu chủ thì nhất định hôm nay sẽ gặp gỡ Mộ lâu chủ. Cho nên, hắn định đi xem Mộ lâu chủ làm cách nào chọc cho Dạ Trạch tức chết.

Nhưng mà, Quốc sư đại nhân thật sự không ngờ được, chuyến này vừa đi, Dạ Trạch không bị tức chết, bản thân lại suýt nữa thổ huyết.

Tuy gã sai vật truyền lời rằng Dạ các chủ mời Mộ lâu chủ đến thư phòng nhưng cũng không dẫn Thiên Liễm đến thư phòng mà đến viện của Dạ Trạch ở trong rừng đào.

Hoa đào bay trong gió, phong cảnh tuyệt đẹp nhưng Thiên Liễm lại không có tâm tình thưởng thức - bởi vì nàng ấy đang bận suy nghĩ nên đối phó như thế nào với Dạ Trạch. Cuối cùng, nàng ấy đưa ra quyết định, không trao đổi với hắn ta. Dầu sao, hắn ta cũng đã làm việc có lỗi với Lâu chủ, Lâu chủ không cần thiết phải quan tâm đến hắn ta. Về phần nàng ấy, chỉ cần hạ được để trút giận thay Lâu chủ là được.

Nhưng mà, Thiên Liễm cũng không định làm theo lời của Bích Tiêu - khiến gã ta bán thân bắt toại, bệnh tật quần thân. Lần này, Lâu chủ đến đây khẳng định đã có quyết định riêng của người, nàng ấy lại ra tay với Dạ Trạch, nhất định sẽ quấy nhiễu kế hoạch của Lâu chủ. Cho nên, lần này hạ được gì, nàng ấy phải suy nghĩ thật kỹ.

Sau khi Thiên Liễm nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên cảm thấy khiến Dạ Trạch không ân ái được là tốt nhất. Vừa có thể tra tấn Dạ Trạch vừa có thể khiến hắn không bệnh nặng liệt giường, làm chậm trễ Đại hội Võ lâm.

Thiên Liễm vừa đưa ra quyết định, Dạ Trạch liền xuất hiện. Gã vừa xuất hiện, không nói không rằng liền ôm lấy cổ nàng ấy.

Thiên Liễm sùng sốt một chút, ánh mắt lạnh lùng, muốn tránh ra.

Nhưng Dạ Trạch vẫn cứ ôm chặt lấy nàng ấy, thấp giọng nói, "Luu Ly, đừng nhúc nhích. Để ta ôm nàng một lát."

Mặc dù Quốc sư đại nhân đi theo Dạ Trạch đến viện này nhưng vì lén lút đến xem náo nhiệt nên đành phải treo tường vào.

Lúc này, Quốc sư đại nhân đang muốn tìm Dạ Trạch lại nghe thấy một câu như vậy, cước bộ lập tức ngừng lại, đứng bất động tại chỗ. Thanh Long đang theo sát phía sau thấy vậy thì không khỏi nhủ nhủ này, giường mắt nhìn về mặt của hắn, lại hoàn toàn không nhìn ra được cảm xúc của hắn.

Nói đến cũng khéo, bốn người vừa vặn bị ngăn cách bởi một toà sơn giả, bên này nhìn không thấy bên kia nhưng lại có thể nghe thấy âm thanh. Vô công của Quốc sư đại nhân và Thanh Long cũng không kém, không muốn để hai người bên kia phát hiện thì không thể nào phát hiện được nhưng mỗi một âm thanh bên kia, họ đều nghe được rõ ràng.

Bên kia, Thiên Liễm muốn tránh khỏi tay của Dạ Trạch nhưng không đủ khí lực tránh thoát. Nàng ấy vẫn không quên hình tượng bên ngoài của Mộ lâu chủ là một nữ tử yếu đuối nên vẫn chưa dùng đến nội lực. Trong khoảng thời gian ngắn không thể tránh khỏi cái ôm của Dạ Trạch, Thiên Liễm cực kỳ ảo não, hay là độc chết gã nhĩ? Nhưng nghĩ đến việc sẽ phá hỏng kế hoạch của Lâu chủ, lại nhịn xuống.

Bị người đáng ghét ôm một chút cũng gây phiền toái cho Mộ lâu chủ, Thiên Liễm vẫn lựa chọn chính mình chịu thiệt một chút. Dầu sao, nàng ấy cũng đã hạ được, bây giờ Dạ Trạch cũng tương đương với thái giám, bị ôm một chút cũng không có gì. Tuy rằng Thiên Liễm tự an ủi bản thân như thế nhưng cả người vẫn không thoải mái được, hơi thở trên người càng ngày càng băng giá. (Nhạc Dao: Fan trung thành của tỷ ấy đó nha:))

Dạ Trạch rốt cuộc cũng chú ý tới cảm xúc của nàng ấy, nhưng vẫn không buông tay, nhìn nàng ấy, mở miệng, "Nàng hận ta, đúng không?"

Thấy "Mộ lâu chủ" không nói lời nào, Dạ Trạch tiếp tục nói, "Nàng hận là hận ta. Dù sao, ta cũng đã làm chuyện như vậy với nàng. Ta thừa nhận lúc đó ta rất quá đáng, nhưng mà, nàng hiểu được cảm thụ khi đó của ta sao? Ta hận cha nàng, mục đích sống của ta chỉ là báo thù, ta muốn hắn thống khổ, cho dù bản thân phải trả bất cứ giá nào. Suy nghĩ này quá mức mãnh liệt, cho nên mới khiến ta đánh mất lý trí." Bây giờ nhắc lại chuyện xưa, Dạ Trạch cũng đã trở nên bình tĩnh.

Dừng một chút, Dạ Trạch mới nói, "Nhưng mà, sau khi đã báo được thù, ta lại cảm thấy không vui vẻ, sẽ thường xuyên nhớ nàng, nhớ tới thời gian lúc trước. Nàng còn nhớ không? Đây là nơi mà lúc trước chúng ta thích đến nhất."

Thiên Liễm không có kiên nhẫn nghe những lời gã nói. Nàng ấy chỉ biết là gã ta đã làm một việc rất quá đáng với Lâu chủ, nàng ấy không quan tâm đến

điều gì khác cả. Thiên Liễm tin chắc rằng Lâu chủ cũng sẽ không vì một hai câu nói của gã liền tha thứ cho gã ta.

Dạ Trạch chăm chú nhìn nàng ấy, thấp giọng nói, "Bây giờ ôm nàng vào lòng, ta mới biết được điều ta muốn mong muốn nhất là gì. Luru Ly, chúng ta bãi đường, nàng lại thành thê tử của ta."

Quốc sư đại nhân nhìn chằm chằm toà son giả, rất muốn đập nát toà son giả ra. Cuối cùng, không thể nhịn được nữa, nhấc chân, đang chuẩn bị hành động, Thanh Long nhanh tay lẹ mắt giữ chặt hắn, kéo hắn đi.

Trở lại viện của Địa Ngục nhai, Quốc sư đại nhân mắt lạnh nhìn Thanh Long, lên tiếng, "Người tốt nhất là cho Bồn toạ một lời giải thích!"

Thanh Long nhú mày nói, "Chủ thượng, nếu lúc này người giết Mộ lâu chủ, người nhất định sẽ hối hận." Từ Chủ mẫu trở thành Mộ lâu chủ, xem ra Thanh Long cũng rất mất hứng.

Quốc sư đại nhân hừ lạnh một tiếng, phất tay áo, rời đi. Sao hắn có thể giết nàng chứ? Muốn giết thì cũng phải giết Dạ Trạch.

Sở dĩ Thanh Long có thể kéo hắn đi là vì hắn nguyện ý, cho nên, hắn sẽ không trút giận lên người thuộc hạ.

Hắn chỉ là sợ hãi mà thôi. Tuy rằng điều này nghe có vẻ rất buồn cười nhưng hắn cũng không tìm bất kỳ lý do đường hoàng gì để che dấu điều này.

Năm hắn năm tuổi, phụ thân nói với hắn, người sẽ đi cùng mẫu thân, không thể chiếu cố hắn nữa. Lúc đó, hắn vẫn rất bình tĩnh nói với người, hắn có thể chiếu cố bản thân mình, mẫu thân sợ tội nhưng hắn không sợ, cho nên, phụ thân hắn là nên phụng bồi mẫu thân. Khi đó, hắn cũng đã hiểu được ý nghĩa của từ vong. Không phải là không quyền luyện nhưng hắn nhìn ra được phụ thân sống rất thống khổ, cho nên, hắn không khóc cũng không nháo, không giữ người lại.

Hiện tại, hắn lại sợ hãi phải đối mặt với một kết quả - hắn sợ nàng không chọn hắn.

Hắn rất hiểu Mộ lâu chủ. Nếu không phải có sự đồng ý của nàng, Dạ Trạch làm sao có thể đến gần nàng? Hắn vẫn luôn cảm thấy chuyện giữa Mộ lâu chủ và Dạ Trạch có ẩn tình gì khác, người khôn khéo như Mộ lâu chủ làm sao sẽ bị Dạ Trạch lừa gạt. Nhưng mà, hiện tại hắn đột nhiên không thể xác định được, có lẽ là vì vẫn còn vương vấn gã ta chăng?

Tuy rằng quan hệ giữa hắn và Mộ lâu chủ đã rất thân mật nhưng Mộ lâu chủ vẫn chưa chân chính tỏ vẻ gì cả, có phải nàng vẫn còn đang giằng dụa trong lòng hay không?

Hắn luôn luôn cảm thấy nhân tâm không khó đoán, nhưng bây giờ hắn lại không đoán ra được Mộ lâu chủ nghĩ gì.

Có lẽ không phải không đoán ra được, mà là vì quá đề ý, không dám tùy ý đoán, rất sợ bản thân sẽ đoán sai.

Nhìn bóng lưng cô đơn của Quốc sư đại nhân, lần đầu tiên Thanh Long nhận thức được rõ ràng, mặc kệ là người cường hãn đến mức nào, cuối cùng cũng sẽ bị thương. Một khắc đó, hắn ta có chút oán hận Mộ lâu chủ.

Lời tác giả: Quốc sư đại nhân vẫn rất cường hãn, cảm xúc tuột dốc cũng chỉ là nhất thời mà thôi. Mọi người không cần lo lắng nga~

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Chương 58: Mộ Lâu Chủ Tiếp Chiêu

Phu thê người ta đang đùa giỡn với nhau thôi mà:)

Quốc sư đại nhân ở trong phòng buồn bực hơn nửa ngày, Thanh Long ở bên ngoài cũng không dám rời đi một khắc nào. Không phải hắn ta lo lắng Quốc sư đại nhân sẽ làm bản thân bị thương, hắn ta chỉ là lo lắng người sẽ đã thương người vô tội trong con giận dữ.

Sắp đến giữa trưa, là thời điểm nên dùng ngọc thiện, Thanh Long do dự một chút, chuẩn bị gõ cửa, cửa lại đột nhiên bị đẩy ra.

Quốc sư đại nhân bước ra, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh. Thanh Long thiếu chút nữa không nhịn được mà nghĩ rằng có lẽ sáng nay hắn ta đã bị hoa mắt rồi.

"Nhai chứ?"

Quốc sư đại nhân nhìn hắn ta, tà mị cười rồi mới từ tốn mở miệng, "Thông tri cho các môn phái, ai có thể khiến Mộ lâu chủ tự nguyện leo lên giường của Bản nhai chủ, Bản nhai chủ sẽ trợ giúp người đó cướp lấy Phá Thiên đạo phở."

Gi? Thanh Long rút rút khoé miệng, nói thầm, "Vậy không bằng người tự leo lên giường của Mộ lâu chủ!" Điều này đơn giản hơn nhiều mà.

Quốc sư đại nhân hít hai mắt lại, "Người có ý kiến?" Mộ lâu chủ chủ động leo lên giường của hắn và hắn leo lên giường của nàng, một chủ động, một bị động - điều này hoàn toàn không giống nhau.

Hơn nữa, điều hắn muốn chính là quấy vùng nước đục này, khiến cho Mộ lâu chủ ở bên trong thời thời khắc khắc nhớ tới kẻ đầu sỏ là hắn đây. Nếu luôn nhớ về một người thì sẽ thành thói quen. Mà thói quen chính là điều khó có thể thay đổi được.

Hắn không tin mình không thắng được một tên Dạ Trạch nhỏ nhoi!

Thanh Long vội vàng lắc đầu nói, "Thuộc hạ không có ý kiến!" Vừa dứt lời, vội vàng đi làm nhiệm vụ Quốc sư đại nhân đã giao phó.

Tuy rằng bộ dạng hồ ly của Quốc sư đại nhân luôn khiến tiểu tâm can của hắn ta kinh hãi nhưng hắn ta đã quen với việc Chủ thượng tính kế người khác, mọi việc đều suy tính kỹ càng, âm hiểm lại giả dối. Sự cô đơn không nên xuất hiện trên người chủ thượng mới tốt. Hy vọng Mộ lâu chủ sẽ không có phụ tâm ý của chủ thượng, nếu không...

Quên đi, vẫn là không cần suy nghĩ nhiều như vậy. Khó khăn lắm Chủ thượng mới coi trọng một người, dĩ nhiên hắn ta sẽ chúc phúc cho hai người họ.

Về chuyện ban nãy, nếu Chủ thượng đã không để trong lòng, dù hắn ta có không vui cũng chỉ có thể bỏ qua.

Lúc này, Bích Tiêu còn đang bận bịu lôi kéo Thiên Liễm thảo luận kết quả của cuộc chiến, sau khi biết được Dạ Trạch chịu thiệt thòi, không cần nói cũng biết Bích Tiêu có bao nhiêu vui sướng. Thấy Thiên Liễm có chút rầu rĩ, Bích Tiêu cũng chỉ nghĩ rằng nàng ấy còn đang bức mình hắn ta, cũng không để điều này trong lòng, hoàn toàn không biết rằng Hữu hộ pháp đã bị Dạ Trạch chiếm tiện nghi.

Đối với sự việc dọa người này, Thiên Liễm cũng không định nói ra.

Hai người họ không biết rằng, bọn họ tự ý hành động đã gây ra họa lớn.

Không lâu sau đó, Bích Tiêu liền không được thanh tịnh. Bởi vì tính cách của Thiên Liễm rất lạnh lùng, cũng không thích ứng phó người khác, cho nên hắn ta luôn là người giao thiệp với các môn phái, Thiên Liễm cũng không cần phải bận tâm việc này.

Bây giờ có người cầu kiến Mộ lâu chủ, dĩ nhiên cũng do Bích Tiêu ứng phó.

Vừa mới đuổi một người đi, lại có thêm người khác đến. Lúc đầu, Bích Tiêu cũng không cảm thấy có gì không đúng. Dẫu sao, Phá Thiên đao phổ cũng có liên quan không nhỏ với Mộ lâu chủ, ngày mai lại là Đại hội Võ lâm, hôm nay có người cầu kiến Mộ lâu chủ thì cũng là chuyện rất đời thường. Hai ngày trước cũng đã có không ít người đến.

Nhưng rất nhanh Bích Tiêu liền cảm thấy không đúng, người tới càng lúc càng nhiều. Hắn ta còn chưa kịp đuổi đi thì lại có thêm người tới nữa. Cuối cùng, những người đó tụ lại thành một đám đông. Hơn nữa, còn mặc kệ Bích Tiêu nói như thế nào cũng không chịu rời đi, kiên trì cầu kiến Mộ lâu chủ.

Nhiều người dĩ nhiên là ồn ào, quấy nhiễu Mộ lâu chủ đang ở trong phòng tĩnh tâm, có chút không vui, lại lười ra khỏi phòng, trực tiếp mở miệng hỏi, "Mình Y, bên ngoài xảy ra chuyện gì?"

Một lát sau mới nghe giọng nói không chút cảm xúc của Minh Y vang lên, "Các môn phái của Võ lâm hầu như đã tề tụ về đây, tất cả đều muốn gặp chủ mẫu." Thực hiển nhiên, khoảng lặng ban nãy là do y phải ra ngoài để xem xét tình huống.

Nghe vậy, Mộ lâu chủ không khỏi nhíu nhíu mày, nàng không nghĩ rằng các môn phái của Võ lâm đột nhiên đoàn kết với nhau như vậy.

"Còn Phiêu Miểu trang và Kinh Thiên điện thì sao?" Bây giờ, Hướng Liên Thiên các là chủ, hắn là sẽ không tùy ý lộ diện. Về phần Địa Ngục chai, nàng hoàn toàn không để ý đến. Cho dù Quốc sư đại nhân có đến thì cũng chỉ là xem náo nhiệt mà thôi.

"Ngọc công tử đã đến. Thương Ngao vẫn như cũ không xuất hiện."

Mộ lâu chủ gật gù đầu, cất chai chai lọ vào, phui phui tay, chuẩn bị ra ngoài gặp Võ lâm đồng đạo.

Thấy Mộ lâu chủ xuất hiện, Bích Tiêu nhẹ nhàng thở ra một hơi. Đồng thời, hắn ta cũng nhíu mày, cẩn thận ngẫm nghĩ rằng đây là chuyện gì. Chẳng lẽ, những môn phái này đã muốn kết thành đồng minh với nhau, chuẩn bị đối phó với Lạc Tiên lâu?

Nhưng có nhiều môn phái như vậy, muốn thống nhất cũng không phải là dễ dàng. Và lại, lực uy hiếp của Lạc Tiên lâu vẫn còn rành rành ra đó, ai cũng không muốn thành vật hy sinh, chỉ âm thầm động thủ. Nếu vài môn phái kết thành đồng minh cũng không phải là chuyện lạ gì nhưng bây giờ, hầu như tất cả các môn phái của Võ lâm đều tề tụ đông đủ, thật sự là rất kỳ lạ.

Rốt cuộc là những người này bị cái gì kích thích?

"Mộ lâu chủ..." Mọi người vẫn còn rất khách khí.

Mộ Lưu Ly quét mắt qua mọi người, ngồi xuống vị trí chủ tọa, thản nhiên mở miệng, "Chư vị đến tiểu viện này của ta là có việc gì sao?"

Mọi người đều ta nhìn người, người nhìn ta, trong khoảng thời gian ngắn không biết làm sao để mở miệng. Dẫu sao, lời nói đó của Nhai chủ Địa Ngục nhai quả thật rất ngả ngón. Nếu nói trắng ra, Mộ lâu chủ nhất định sẽ tức giận.

Không ai ngờ được, người mở miệng lại là Ngọc công tử, "Nhai chủ Địa Ngục nhai thông tri cho các môn phái, nếu ai giúp hấn đoạt được nạng, hấn sẽ giúp người đó cướp lấy Phá Thiên đao phổ." Trong giọng nói có một tia lo lắng không dễ phát hiện ra.

Mọi người nhìn phản ứng của Mộ lâu chủ, thấy nạng ngắn ra một lát, liền tiếp tục hờ hững, chỉ hỏi một câu, "Đây là nguyên văn (lời nói ban đầu) sao?"

Trong lúc nhất thời, Mộ lâu chủ cũng không biết Quốc sư đại nhân lại muốn chơi trò gì nữa. Bất quá, xem xét tình hình, Quốc sư đại nhân rõ ràng muốn quấy vùng nước đục này. Làm ra sự việc nham hiểm như thế, thái độ của Quốc sư đại nhân không thể nào đứng đắn như vậy được, phải rất ngả nón mới đúng.

Tuy rằng thân phận Nhai chủ Địa Ngục nhai phức tạp hơn thân phận Quốc sư nhưng thực ra lại tự tại hơn nhiều. Nếu thân phận bây giờ của Văn Nhân Dịch là Quốc sư đại nhân, hấn sẽ đứng đắn một chút, cũng tỏ vẻ bí hiểm. Nhưng mà, đối với thân phận Nhai chủ Địa Ngục nhai, hấn lại có thể tùy tâm sở dục, một chút cũng không cần cố kỵ.

Huống hồ, đoạt được nạng? Nạng vốn đã gả cho hấn. Nếu Quốc sư đại nhân cố ý nói như vậy, đúng là có chút dư thừa. Nếu không, những gì hấn làm, là vì muốn nạng cùng Nhai chủ Địa Ngục nhai có quan hệ mờ ám, khiến nạng phải gánh tội danh thủy tính dương hoa sao?

Ngọc công tử cảm thấy trong lòng nao nao, gương mặt nhìn nạng.

Đây quả thật không phải là nguyên văn.

Y đột nhiên có một loại ảo giác rằng, Mộ lâu chủ giống như rất quen thuộc với Nhai chủ Địa Ngục nhai, cho nên, ngay cả cách thức nói chuyện của hấn cũng nhất thanh nhị sở.

Trong lúc nhất thời, Quân Như Ngọc cũng không biết nên nói như thế nào. Bởi vì, nếu y nói ra nguyên văn, y cảm thấy bản thân sẽ vậy bản nạng.

Đã có y mở đầu, những người khác cũng không cần phải câu nệ như vậy. Có một vài người đã nhanh nhẩu nói ra nguyên văn của Nhai chủ Địa Ngục nhai.

"Ai có thể khiến Mộ lâu chủ tự nguyện leo lên giường của Bản nhai chủ, Bản nhai chủ sẽ trợ giúp người đó cướp lấy Phá Thiên đao phổ."

Bích Tiêu vừa nghe được đã nổi trận lôi đình, "Địa Ngục nhai đúng là quá quái!" Vừa dứt lời, liền ngẩng đầu nhìn Mộ lâu chủ, hỏi nạng, "Lâu chủ, có cần triệu Vũ Sát trở về không?"

Vũ Sát - trưởng lão của Lạc Tiên lâu, chỉ phụ trách giết người, việc am hiểu nhất cũng là giết người. Bất quá, bởi vì hấn ta quá thần bí, cũng đều là thần long kiến thủ bất kiến vĩ như Thương Dục, cho nên, rất ít người biết đến sự tồn tại của hấn ta. Hầu hết người trong giang hồ chỉ biết Lạc Tiên lâu có tả hữu hộ pháp, lại không biết Lạc Tiên lâu còn có hai vị trưởng lão. Cũng có một ít người biết Lạc Tiên lâu có hai vị trưởng lão nhưng lại không biết họ là thần thánh phương nào, dĩ nhiên là không biết sở trường của hai người họ.

Dưới tấm khăn che mặt, Mộ lâu chủ cong môi cười mỉa hoặc xen lẫn nguy hiểm. Không phải là Quốc sư đại nhân luôn leo lên giường của nạng mà trong lòng vẫn còn bất mãn nên mới làm vậy chứ? Dám gây phiền toái như vậy cho nạng!

Thấy bộ dạng phẫn nộ của Bích Tiêu, Mộ lâu chủ thân nhiên nói, "Không cần xúc động như vậy. Chút chuyện nhỏ này còn chưa cần tới Vũ Sát ra mặt."

Sau khi mọi người nghe, thần sắc không giống nhau. Chuyện nhỏ? Chẳng lẽ, Mộ lâu chủ còn chưa rõ tình huống hiện tại?

Nhai chủ Địa Ngục nhai coi trọng nạng, muốn bắt nạng lên giường của hấn. Có người lại cảm thấy, không phải là Nhai chủ Địa Ngục nhai coi trọng Mộ lâu chủ mà là Mộ lâu chủ đắc tội hấn. Cho nên, Nhai chủ Địa Ngục nhai tác phong quỷ dị muốn bắt Mộ lâu chủ lên giường để làm nhục nạng.

Mặc kệ chuyện này là thế nào, thế lực của Địa Ngục nhai cũng ngang ngửa với Lạc Tiên lâu. Hơn nữa, câu nói kia của Địa Ngục nhai rõ ràng là muốn phát động các môn phái Võ lâm đối phó với Mộ lâu chủ. Dù cho Lạc Tiên lâu có lợi hại đi chăng nữa thì cũng không thể đối phó với nhiều người cùng một lúc được!

Ngay cả Quân Như Ngọc cũng không nhìn được mà nhú mày. Tuy rằng y biết Mộ lâu chủ rất thông minh nhưng Nhai chủ Địa Ngục nhai cũng không phải là người dễ đối phó. Y chỉ sợ nạng gặp phiền toái vào lúc này.

Đương lúc tâm tư của mỗi người mỗi khác, Mộ lâu chủ chỉ thân nhiên nhìn bọn họ một cái, rất ư là bình tĩnh hỏi, "Nếu là như vậy, chư vị định làm như thế nào để Bản lâu chủ tự nguyện leo lên giường của Nhai chủ Địa Ngục nhai?"

Nạng vừa cất lời, xung quanh đột nhiên tĩnh lặng lại.

Sau đó, có người nhỏ giọng nói, "Kỳ thật, Nhai chủ Địa Ngục nhai cũng coi như là nhân trung long phượng."

*Nhân trung long phượng: Rồng giữa biển người.

Bích Tiêu nhìn người nọ, cười lạnh một tiếng rồi mới lên tiếng, "Hải Dương muốn đổi sang mai mối cho người khác sao? Nếu đã mai mối thì cũng nên chọn người tốt mà làm mai chứ? Nhưng Lâu chủ đã lập gia đình, không cần người mai mối nữa. Nếu như Bôn hộ pháp không nhớ lắm thì Hải Dương là bên phe của chánh đạo đi? Lúc trước còn hô cái gì mà diệt trừ Địa Ngục nhai để trừ hại cho Võ lâm, Hải Dương còn rất tích cực mà, sao bây giờ lại

khen ngợi tà ma ngoại đạo? Hải Dương có vẻ rất thương thức Nhai chủ Địa Ngục nhai, chẳng lẽ là muốn gia nhập vào nơi đó?"

Diệp bang chủ da mặt mỏng bị Bích Tiêu châm chọc, sắc mặt đỏ bừng, không biết là do giận dữ hay nguyên nhân gì khác, nhưng gã cũng không nói thêm gì nữa.

Tuy Diệp bang chủ da mặt mỏng nhưng còn rất nhiều người da mặt dày. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, vài người nhẹ nhàng khuyên nhủ, có người uy hiếp, thậm chí còn có người khẳng khái nói, nếu Mộ lâu chủ làm trái ý của Nhai chủ Địa Ngục nhai, trong cơn giận dữ, hẳn sẽ cướp đoạt Phá Thiên đao phổ. Nếu Phá Thiên đao phổ rơi vào tay Nhai chủ Địa Ngục nhai thì Mộ lâu chủ chính là trợ Trụ vi ngược.

*Trợ Trụ vi ngược: Giúp vua Trụ làm những điều tàn ác, bạo ngược.

Bích Tiêu tức giận đến mức suýt nữa là động thủ. Nhưng mà, khi hắn ta càng tức giận thì bề ngoài càng bình tĩnh.

Sắc mặt của Ngọc công tử cũng không dễ nhìn chút nào. Đây chính là nhân tính. Một quyền đao phổ cũng có thể khiến Võ lâm chia năm xẻ bảy - cũng là nguyên nhân y không thích giao du với người khác. Y chưa bao giờ thích phân tranh. Nếu không phải sự việc có liên quan đến Mộ lâu chủ, hẳn nhất định sẽ không xuất đầu lộ diện.

Nhân vật chính của chúng ta - Mộ lâu chủ lại vô cùng thờ ơ, đợi cho mọi người nói đủ rồi, nàng mới chậm rãi mở miệng, "Nếu ai có thể khiến Nhai chủ Địa Ngục nhai sợ nữ nhân như lang như hổ, Lạc Tiên lâu hứa sẽ lấy Phá Thiên Đao phổ làm quà tạ lễ."

Trong nháy mắt, sân viện liền im ắng, không có một tiếng động.

Thấy lời nói của bản thân đã có hiệu quả, Mộ lâu chủ mới chậm rì rì tiếp tục nói, "Tuy rằng thế lực của Địa Ngục nhai tương đương với Lạc Tiên lâu, nhưng thanh danh lại kém hơn rất nhiều, tin rằng trong lòng các vị cũng đã hiểu rõ điểm này. Và lại, Nhai chủ Địa Ngục nhai chỉ nói là trợ giúp chư vị cướp Phá Thiên đao phổ, cũng không đảm bảo rằng sẽ cướp được. Chỉ cần Địa Ngục nhai ra sức cũng đã xem như giữ lời hứa. Chư vị cảm thấy có thể tin được một lời nói không mang chút thành ý như vậy sao?"

Sau khi nghe lời nói của Mộ lâu chủ, có rất nhiều người bị dao động. Mọi người nghĩ rằng, với thế lực của Địa Ngục nhai, nếu bọn họ được Địa Ngục nhai hỗ trợ thì chắc chắn sẽ lấy được Phá Thiên đao phổ. Dẫu sao, đây chính là Địa Ngục nhai thông tri cho toàn bộ Võ lâm. Nếu Địa Ngục nhai dám nuốt lời thì chẳng phải là lừa gạt toàn bộ nhân sĩ giang hồ sao? Cho dù Địa Ngục nhai là tà ma ngoại đạo lại không để ý đến thanh danh thì cũng sẽ có chút cổ kỵ đi!

Khi nghe những lời nói của Mộ lâu chủ, đầu óc mê muội của mọi người cuối cùng cũng thanh tỉnh lại. Lời nói của Nhai chủ Địa Ngục nhai đúng là có một lỗ hổng rất lớn nha!

Nếu Mộ lâu chủ chỉ nói Nhai chủ Địa Ngục nhai không đủ thành ý, chắc chắn sẽ có rất nhiều người vẫn tiếp tục làm chuyện điên rồ. Bởi vì điều kiện này có sự dụ hoặc vô cùng lớn. Nhưng mà, bây giờ Mộ lâu chủ lại đưa ra một điều kiện cũng dụ hoặc không kém, dĩ nhiên mọi người sẽ cân nhắc, rốt cuộc là điều kiện nào có lợi hơn.

Lạc Tiên lâu là người trong chánh đạo, dĩ nhiên là coi trọng danh dự hơn Địa Ngục nhai. Với lại, thanh danh của Lạc Tiên lâu vẫn luôn rất tốt. Nay, Lâu chủ Lạc Tiên lâu còn tự mình hứa hẹn, tuyệt đối có thể tin tưởng.

Về điểm này, mọi người không chút nào nghi ngờ Mộ lâu chủ.

Vậy mới nói, đứng đầu chính đạo cũng có cái lợi của nó. Tuy rằng có vài lúc ra tay cần phải cẩn thận một chút nhưng vào thời điểm mấu chốt, thanh danh này vẫn có tác dụng rất lớn.

Nhìn thấy dao động trong mắt mọi người, Mộ lâu chủ mới từ tốn nói, "Huống hồ, chư vị muốn làm gì để Bản lâu chủ chủ động leo lên giường của Nhai chủ Địa Ngục nhai? Cường bức? Dụ dỗ? Hay là kẻ đơn? Nếu mọi việc đơn giản như các vị nghĩ thì vì sao Nhai chủ Địa Ngục nhai không tự mình động thủ, mà phải cần chư vị ra tay?"

Có người không chịu nổi đã hỏi, "Vậy phải làm như thế nào mới có thể làm cho Nhai chủ Địa Ngục nhai sợ nữ nhân như lang như hổ?" Câu hỏi này đã minh chứng cho việc gã ta muốn đổi chiến tuyến.

Những người khác cũng nhìn Mộ lâu chủ chăm chú, chờ đợi câu trả lời của nàng.

Mộ lâu chủ câu môi cười, ngón tay gõ gõ trên tay vịn của toạ ý không theo bất kỳ tiết tấu nào, ngữ khí vẫn thập phần hồ hững, "Việc này đơn giản hơn nhiều. Chỉ cần chư vị tìm thật nhiều nữ nhân có nhan sắc dọa người, thường xuyên xuất hiện trước mặt Nhai chủ Địa Ngục nhai thì tự nhiên hắn sẽ sợ nữ nhân như lang như hổ. Điều này rõ ràng dễ hơn việc các vị cưỡng ép Bản lâu chủ chủ động leo lên giường của Nhai chủ Địa Ngục nhai." Văn Nhân Dịch, dám gây phiền toái cho Bản lâu chủ, ghê tởm chết người đi!

Đương nhiên, Mộ lâu chủ không hy vọng Quốc sư đại nhân sẽ sợ nữ nhân như lang như hổ. Nhưng mà, ai bảo hắn dám gây phiền toái như vậy cho nàng, dĩ nhiên nàng phải hảo hảo báo đáp hắn. Dù không ghê tởm chết hắn thì nàng cũng muốn hắn phiền chết!

Nếu Quốc sư đại nhân không sợ nữ nhân như lang như hổ thì nàng cũng không cần thực hiện lời hứa. Nàng cũng đã suy tính kỹ càng, Quốc sư đại nhân giáo hoạt như vậy, biết đâu sẽ dùng điều này làm điểm đột phá, giả vờ sợ nữ nhân như lang như hổ, khiến cho mọi người nhìn về phía nàng, bức nàng thực hiện hứa hẹn. Nhưng nàng đã có biện pháp để đối phó với Quốc sư đại nhân.

Chỉ cần Quốc sư đại nhân không sợ nàng như lang như hổ, vậy thì không tính là hèn sợ nữ nhân như lang như hổ. Nếu Quốc sư đại nhân dám giả vờ sợ nàng thì hèn vinh viễn cũng đừng nghĩ lên được giường của nàng.

Đáy mắt của Mộ lâu chủ loé lên một tia tinh quang, nhìn mọi người đang thảo luận nên đi tìm nữ nhân ở đâu, nên tìm càng nhiều càng tốt loại nữ nhân gì, nàng nhẹ nhàng cười.

Còn dám người dám đến gây phiền toái cho nàng, dĩ nhiên cũng nên trả giá. Nhai chủ Địa Ngục nhai bị chọc cho phiền muộn thì sẽ tìm đối tượng xả giận. Mà đối tượng dễ xả giận, chắc chắn không phải là nàng!

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Chương 59: Một Vài Sự Kiện Nho Nhỏ Đã Dẫn Đến Đổ Máu =6=

Quân Như Ngọc nhìn một màn này, đáy mắt vương ý cười. Xem ra, nàng không cần sự giúp đỡ của y rồi.

Mọi người thương lượng xong xuôi liền cáo từ, chỉ còn lại Ngọc công tử. Y đứng lên, nhìn Mộ lâu chủ, lên tiếng, "Đến viện của ta ngồi chút đi. Sư muội của ta muốn gặp nàng." Ngữ khí thân thiết của y hết như bằng hữu lâu năm.

Mộ lâu chủ do dự trong chốc lát, sau đó gật đầu. Nàng vốn muốn đi xem Quốc sư đại nhân phản kích như thế nào, bây giờ Quân Như Ngọc đã mở lời, nàng cũng đành phải từ bỏ ý định này.

Bích Tiêu nhìn theo bóng của họ, gãi gãi đầu. Thiên Liễm vừa xuất hiện đã thấy bộ dáng khó hiểu của hắn ta, không khỏi hỏi, "Làm sao vậy?"

"Ngọc công tử mời Lâu chủ đi, Lâu chủ cứ nhiên lại đi. Vì sao Lâu chủ lại nể mặt Ngọc công tử vậy? Sẽ không phải là vì coi trọng Ngọc công tử đi? Chẳng lẽ Mộ lâu chủ đã quên người đã là phụ nhân?"

*Phụ nhân: phụ nữ đã có chồng.

Thiên Liễm trừng mắt nhìn hắn ta, "Người đã quên chuyện hai năm trước rồi à?"

Nghe vậy, Bích Tiêu suy nghĩ trong giây lát rồi mới thì thầm, "Lúc đó Ngọc công tử chỉ là nhắc tay chi lao mà thôi. Lâu chủ thật sự quá khách khí rồi."

*Nhắc tay chi lao: việc nhỏ, đơn giản, dễ, không tốn sức giải quyết chỉ như một cái nhắc tay.

Nhưng ngầm lại thì đúng là Lâu chủ rất không thích thiếu người khác ân tình. Kỳ thật, nếu lúc ấy Ngọc công tử không ra tay thì Lâu chủ vẫn có thể giải quyết được.

Bất quá, Ngọc công tử chỉ là có lòng tốt mà thôi. Và lại, nếu y ra mặt, quả thật Lâu chủ sẽ thoải mái hơn rất nhiều. Lâu chủ không chỉ nhớ rõ phần ân tình này mà còn chờ cơ hội để trả đũa!

Thiên Liễm thở dài, "Bời vậy mới nói, Lâu chủ với Ngọc công tử căn bản là không có khả năng."

"Vì sao?"

"Người đã thấy người thân khách khí với nhau sao? Người đã thấy Lâu chủ khách khí như vậy với Quốc sư đại nhân sao?"

Bích Tiêu khựng lại một chút, gật đầu nói, "Đã thấy." Chỉ là, phi thường khách khí. Nói thẳng ra, đó là đối trá khách khí.

Hắn là sợ quấy rầy đến Ngọc công tử, Hướng Liên Thiên các sắp xếp cho y một tiểu viện rất yên tĩnh.

Hai người ngồi trong đình ở viện của y, Quân Như Ngọc bảo nha hoàn dâng trà mới hỏi Mộ lâu chủ, "Nàng... Có khỏe không?" Âm thanh vẫn ôn hoà như trước, lại mang theo một ít cảm xúc phức tạp khác.

Mộ lâu chủ vốn đang chờ y bàn chuyện chính sự liền nhìn y, nhìn đôi mắt có chút phức tạp của y, đã có chút hiểu được, không khỏi nhún mày. Trong nháy mắt, mày lại giãn ra, cười nhẹ nói, "Rất tốt, đa tạ Ngọc công tử đã quan tâm. Tô cô nương đâu?"

Ở trong chốn giang hồ, sư muội của Ngọc công tử - Tô Hân cũng rất nổi danh. Nàng ấy chính là Kinh hồng tiên tử - Đệ Nhất Mỹ Nhân trong chốn Võ lâm.

"Ha ha... Tiểu nữ có thể được Mộ lâu chủ nhớ đến, thật sự là tam sinh hữu hạnh mà!" Giọng nói thanh thúy vừa cất lên đã có thể khiến người khác yêu

thích.

*Tam sinh hữu hạnh: Vinh hạnh ba đời.

Tô Hân chậm rãi đi tới. Làn da trắng như tuyết, khuôn mặt như tranh vẽ, mắt tựa hồ nước mùa thu. Quả không phụ danh hiệu Kinh hồng tiên tử, bay bổng tựa cánh hồng kinh động, mỹ miều như dáng vẽ du long.

Tuy Tô Hân đang cười nhưng trong lòng lại đang thờ dài, sư huynh đúng là! Thật không biết có nên nói y là rất tốt hay không nữa!

Rõ ràng là thích người ta mà còn rụt rè hơn cả nữ tử, lại còn không gặp nhau đã hai năm, khiến cho nàng ấy không nhận được mà suy nghĩ, có thể là nàng ấy đã nghĩ nhiều quá rồi chăng? Kỳ thật, sư huynh chỉ là thương thức Mộ lâu chủ mà thôi. Nhưng mà, khi nghe tin Mộ lâu chủ phải lập gia đình, y lại thất thần. Sau khi y phục hồi lại tinh thần, thập phần bình tĩnh phân phó hạ nhân chuẩn bị lễ vật đưa đến Lạc Tiên lâu. Tuy biểu tình có chút nặng nề nhưng cũng không phải là thất hồn lạc phách, khiến nàng ấy hoàn toàn không hiểu, rốt cuộc trong lòng y đang nghĩ gì.

"Tô cô nương khách khí. Có thể nhìn thấy Đệ Nhất Mỹ Nhân của Võ lâm, Bản lâu chủ hẳn là người nên cảm thấy rằng tam sinh hữu hạnh mới phải."

Tô Hân nhìn nàng hờ hững, không khỏi cười nhẹ, "Những lời này của Mộ lâu chủ cũng rất có ý tứ - hẳn là người nên cảm thấy rằng tam sinh hữu hạnh. Nhưng mà, Mộ lâu chủ lại không cảm thấy như vậy đúng không?"

Nơi này, Mộ lâu chủ cùng Tô mỹ nhân nói chuyện, Ngọc công tử chỉ lẳng lặng ngồi bên cạnh nghe. Bên kia, những người tâm tâm niệm niệm đoạt được Phá Thiên đao phở liên tìm thật nhiều vô diễm nữ nhân, trang điểm xấu xí, y phục sặc sỡ rồi dẫn các nàng ấy đến viện của Địa Ngục nhai.

Người đầu tiên bị kinh hách chính là Thanh Long. Hắn ta nghe được bước chân của rất nhiều người, cứ tưởng rằng có ai đến khiêu chiến với Địa Ngục nhai. Kết quả là, đi vào sân viện nhìn thì tâm hồn nhỏ bé đã bị dọa đến bay ra.

Rất nhiều vô diễm nữ tử mặc xiêm y màu sắc rực rỡ, mắt đen thui, hai má trắng bệch, đôi môi đỏ chót, mỉm cười với hắn ta, đứng đầy trong sân viện.

Thanh Long bị cảnh tượng kỳ dị này dọa đến ngây người, đứng ngẩn ra tại chỗ, đến khi một vài nữ nhân chuẩn bị nhào vào người hắn ta thì hắn ta mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng lui về phía sau, sau đó nhanh chóng chạy về phòng, đóng cửa phòng lại, vọt vào nội thất với tốc độ ánh sáng. Hắn ta nhìn Quốc sư đại nhân đang nhắm mắt dưỡng thần, lắp bắp nói, "Nhai... Nhai chủ... Bên ngoài có một đám... Yêu ma quỷ quái..."

"Ân?" Nghe thanh âm lười biếng của Quốc sư đại nhân mê người như vậy, Thanh Long lại rất muốn khóc, "Chủ thượng, người mau ra nhìn đi. Thiếu chút nữa là thuộc hạ đã bị yêu ma quỷ quái ăn rồi."

"Nghiêm trọng như vậy sao?" Quốc sư đại nhân đang lười biếng rót cuộc đã chịu mở mắt ra nhìn Thanh Long, thấy hắn ta quả thật đã bị dọa thì mới chậm rãi đi ra ngoài.

Thanh Long nhẹ nhàng thở ra, trận thế này cũng chỉ có Chủ thượng mới chống đỡ được. Nhưng mà, với bộ dạng này của Chủ thượng, chỉ sợ sẽ làm cho yêu ma quỷ quái càng thêm hưng phấn, chưa đến một khắc nhất định sẽ ăn sạch sẽ người mất!

Nghĩ như vậy, Thanh Long nuốt nuốt nước miếng, vội vàng đi theo sau Quốc sư đại nhân, hắn ta phải bảo vệ Chủ thượng cho tốt mới được a!

Định lực của Quốc sư đại nhân hiển nhiên là không ai sánh bằng, nhìn một đám "yêu ma quỷ quái" chỉ hơi hơi nhú mày, cả người tràn đầy sát khí, dọa những người muốn nhào vào lòng hắn sợ đến mức rụt người về.

Lúc này, Quốc sư đại nhân mới nhìn ra ngoài viện, lạnh lùng nói, "Ai thả những người này vào đây thì dẫn người về đi. Nếu không, đừng trách Bản nhai chủ không khách khí!"

Nghe Nhai chủ Địa Ngục nhai nói, mọi người cũng có chút sợ hãi. Sau một hồi thương thảo, quyết định không dẫn những nữ nhân này về. Hẳn là ý vào việc bên ngoài người đồng thể mạnh, không đặt Địa Ngục nhai vào mắt!

Thấy vậy, lãnh ý trên người Quốc sư đại nhân càng sâu. Tuy rằng đám "yêu ma quỷ quái" kia rất sợ lãnh khí của vị Diêm Vương này nhưng nghĩ đến bạc, lá gan lập tức lớn hơn nhiều.

Kết quả là...

"Nhai chủ..." Âm thanh này nức nở sắp khóc.

"Nhai chủ..." Âm thanh này uyển chuyển, ngân nga.

"Nhai chủ..." Âm thanh này có vẻ run rẩy.

Thanh Long đang đứng ở phía sau cả người run run, hai chân như nhũn ra. Rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì thế? Ai là người ra chủ ý ghê tởm như vậy, thật là thiếu đạo đức quá đi!

Quốc sư đại nhân nhướng mày, nhanh như vậy mà Mộ lâu chủ đã phản công rồi sao?

Hắn đã gây phiền toái cho Mộ lâu chủ, bây giờ đột nhiên đổi hướng, không cần nghĩ cũng biết là ai giờ trò quỷ sau lưng mình.

Bất quá, khi Mộ lâu chủ ra chủ ý kinh khủng này, thật sự không sợ hấn bị những nữ tử này ăn sạch sao?

Quốc sư đại nhân đang rất mất hứng. Tuy rằng hấn sẽ không bị những nữ nhân này ăn sạch nhưng Mộ lâu chủ rõ ràng là muốn đưa mỹ nhân cho hấn. Tuy chỉ là một đám "yêu ma quỷ quái" nhưng cũng là nữ nhân mà.

Hậu quả của việc Quốc sư đại nhân mất hứng chính là, một cơn gió lốc quét qua, một sân đầy "yêu ma quỷ quái", cộng với những hảo hán giang hồ ở ngoài viện đều bị thổi bay.

Trong khoảng thời gian ngắn, trên ngọn cây, trên mái nhà, trong liên trì, trên lan can, khắp nơi đều là người. Bức tường ngăn cách ngoài viện và trong viện cũng hoá thành bột phấn.

Những đại hiệp này chỉ cần nhìn thôi đã thấy sợ. Nếu Nhai chủ Địa Ngục nhai muốn mệnh của bọn họ thì đến bây giờ họ sẽ còn sống sao?

Đây là lần đầu tiên họ mới được tận mắt chứng kiến võ công bí hiểm của Nhai chủ Địa Ngục nhai, hoàn toàn không dám đánh chủ ý với hấn nữa.

Quốc sư đại nhân cũng không rảnh mà bận tâm đến tâm tình của bọn họ, lập tức đi đến viện của Mộ lâu chủ. Hấn muốn tìm người nào đó để hảo hảo trao đổi.

Tuy rằng nhìn Quốc sư đại nhân rất tốt nhưng trong lòng vẫn còn nhớ kỹ chuyện buổi sáng. Nếu là như bình thường, xảy ra chuyện nhỏ như vậy thì hấn có lẽ chỉ cười cho qua chuyện, hoặc là nghĩ ra một mưu kế nhỏ để phản công. Nhưng bây giờ, hấn không có tâm tình để làm thế.

Thanh Long nhìn thấy Chủ thượng rời đi, vội vàng đi theo.

Không may là, Mộ lâu chủ còn chưa trở về. Quốc sư đại nhân không gặp được nàng.

Bích Tiêu và Thiên Liễm vốn không có hảo cảm với Địa Ngục nhai, cộng thêm việc Nhai chủ Địa Ngục nhai đã nói lời "vũ nhục" với Lâu chủ, nên Nhai chủ Địa Ngục nhai hỏi Lâu chủ nhà bọn họ ở đâu, hai người dĩ nhiên là không chịu nói.

Cuối cùng, Thanh Long nổi nóng, ngoài mặt vẫn bình tĩnh, "Không nói cũng được. Nếu như không thấy Mộ lâu chủ về thì cũng đừng trách Địa Ngục nhai đã nói cảnh báo các ngươi trước!"

Bích Tiêu cùng Thiên Liễm vừa nghe, trong lòng lập tức căng thẳng. Nhưng mà, thanh danh của Địa Ngục nhai rất kém, hai người cũng không biết có nên tin tưởng hay không.

Thanh Long thấy hai người đã dao động, lại bồi thêm một câu, "Ngày mai là Đại hội Võ lâm, Dạ các chủ..."

Câu nói kế tiếp, Thanh Long cũng không có nói hết, để hai người họ tùy ý tưởng tượng.

Tuy buổi sáng Dạ các chủ biểu hiện giống như vẫn còn vương vấn với Mộ lâu chủ nhưng Thanh Long biết mục đích của Dạ Trạch tuyệt đối không đơn giản như vậy. Dù Mộ lâu chủ có bị tình cảm che mờ lý trí nhưng hai vị trước mắt hấn ta nên hiểu được Dạ Trạch không có ý tốt với Mộ lâu chủ.

Thiên Liễm nhớ đến chuyện ban sáng, lúc ấy Dạ Trạch còn nói gần nhất định sẽ khiến "nàng" quay về bên gã. Nàng ấy trầm mặc không nói thì Dạ Trạch đã ý vị thâm trường nói, "Ta sẽ khiến nàng đồng ý."

Thiên Liễm vốn không để những lời đó vào trong lòng nhưng bây giờ nghĩ lại, trong lòng không khỏi có chút bất an, nhìn Bích Tiêu.

Bích Tiêu trầm mặc nhìn Quốc sư đại nhân và Thanh Long một chút mới suy nghĩ, mở miệng nói, "Lâu chủ đang ở chỗ của Ngọc công tử."

Tuy rằng Nhai chủ Địa Ngục nhai rất đáng giận nhưng Bích Tiêu lại cảm thấy hấn thuận mắt hơn rất nhiều người danh môn chính phái. Nếu không phải Lạc Tiên lâu có một ít mâu thuẫn với Địa Ngục nhai thì Bích Tiêu rất thưởng thức tác phong hành sự của Địa Ngục nhai.

Cho nên, hấn ta lựa chọn tin tưởng Địa Ngục nhai một lần. Không phải là hấn ta tin tưởng lời nói của Thanh Long mà là tin rằng Địa Ngục nhai không có ý định Lâu chủ. Huống hồ, có Ngọc công tử ở đó, Nhai chủ Địa Ngục nhai có muốn làm gì cũng không dễ dàng.

Ngọc công tử? Quốc sư đại nhân mím môi. Tâm tình vốn đang rất tồi tệ, giờ đang có xu hướng càng tệ hơn nữa. Hấn không nói một câu, xoay người, bước đi. Thanh Long nhanh nhẹn đi theo sau hấn.

Bích Tiêu và Thiên Liễm nhìn nhau, cũng đi theo. Thiên Liễm thấp giọng hỏi, "Ngươi cảm thấy bọn họ sẽ không hại Lâu chủ?"

Bích Tiêu gật gù đầu, mở miệng nói, "Lâu chủ cũng không phải là quả hồng mềm mặc người bóp." Lúc trước, hấn ta không chịu nói nơi Lâu chủ đang ở cũng chỉ vì ân oán giữa Lạc Tiên lâu và Địa Ngục nhai. Phản ứng đầu tiên khi có liên quan đến Địa Ngục nhai chính là đối nghịch.

Bất quá, nhìn Nhai chủ Địa Ngục nhai đúng là có đại sự, khiến hấn ta có chút lo lắng, có phải sự háo thắng nhất thời của bản thân đã làm chậm trễ chuyện của Lâu chủ hay không?

Tuy ngoài miệng nói Mộ lâu chủ không phải là quả hồng mềm nhưng nhìn hấn ta cùng Thiên Liễm nhanh nhẹn theo sát Quốc sư đại nhân thì đã biết hai người họ vẫn rất lo lắng.

Cũng không biết Địa Ngục nhai đã làm bao nhiêu việc ác với Lạc Tiên lâu mà khiến cho hai vị Tà Hữu hộ pháp phải cẩn thận không thôi.

Bốn người vốn định đi tìm Ngọc công tử nhưng lại đụng phải Dạ Trạch ở trên đường.

Lời nói của Nhai chủ Địa Ngục nhai, dĩ nhiên là Dạ Trạch cũng nhận được. Gã ta cảm thấy rất giận dữ, thứ nhất, bởi vì Mộ lâu chủ là người gã ta đang xem trọng, lời này của Nhai chủ Địa Ngục nhai chẳng khác nào muốn cướp người với gã. Nguyên nhân thứ hai là, gã ta chưa bao giờ muốn xuất ra Phá Thiên Dao phổ, lời nói của Nhai chủ Địa Ngục nhai chẳng phải là muốn cướp Phá Thiên Dao phổ của gã sao? Nếu gã ta có thể thoải mái mới là lạ đó.

Nhưng mà, căn cứ vào thế lực của Địa Ngục nhai, thái độ của gã cũng không quá mức cường ngạnh, chỉ nói với Quốc sư đại nhân, "Nhai chủ cần gì phải chấp nhặt với một tiểu nữ tử?"

Tiểu nữ tử này là ai, cần phải nói rõ ra sao?

Quả thật, Quốc sư đại nhân cũng đang định thu thập Dạ Trạch. Dám ôm phu nhân nhà hấn, làm sao có thể không trả giá đất?

Chỉ là, hấn còn chưa gây phiền toái cho Dạ Trạch, gã ta lại tự mình đưa đến cửa. Sau khi Quốc sư đại nhân biết Mộ lâu chủ giao hấn cho một đám "yêu ma quỷ quái", nằng lại đi tìm Quân Như Ngọc, dầm chua càng nồng hơn, hấn cần phải phát tiết.

Đầu óc bị dầm chua bao phủ, Quốc sư đại nhân cũng không còn tâm tư mà suy nghĩ rằng nếu hấn làm Dạ Trạch bị thương, Mộ lâu chủ sẽ oán hấn hay không. Quốc sư đại nhân không nói thêm một chữ, trực tiếp ra tay. Một chiêu này của hấn dù chưa dùng hết mười phần lực đạo nhưng Dạ Trạch cũng rất chật vật mới né tránh được. Gã ta chỉ tránh được điểm chí mạng, trên vai lại bị trúng chiêu. Dạ Trạch cảm thấy con giận không thể đè nén, cũng không còn để ý đến việc bản thân có phải đối thủ của Nhai chủ Địa Ngục nhai hay không, trực tiếp rút bội kiếm ra.

Bích Tiêu nhìn thấy hai người đã động thủ, hấn ta câu môi cười, mở miệng nói, "Thanh Long, Nhai chủ nhà ngươi đang hảo hảo trao đổi với Dạ các chủ, ngộ nhờ bị người khác quấy rầy thì không tốt lắm đâu?"

Đối với chuyện này, Thanh Long, Bích Tiêu và Thiên Liễm cùng đứng chung một chiến tuyến - bọn họ đều hy vọng Dạ Trạch bị Nhai chủ Địa Ngục nhai "hảo hảo" giáo huấn gã một chút. Vì thế, ba người rất ư là ăn ý phối hợp với nhau.

Nơi này là một vườn hoa nhỏ, khá gần với chỗ của Ngọc công tử nên rất yên ắng, ít người qua lại. Nhưng mà, ít người qua lại không có nghĩa là không có ai đi qua. Vì vậy, ba người họ phân công hành động. Bích Tiêu và Thiên Liễm đứng một góc, Thanh Long đứng góc còn lại, không cho người khác tiến vào, đề khỏi có ai đến cứu Dạ Trạch.

Mộ lâu chủ vốn tưởng rằng Quân Như Ngọc đặc biệt mời nàng là vì thương nghị chính sự, nàng mới đi theo y. Nhưng bây giờ nàng đã biết Quân Như Ngọc không có chính sự cần thương thảo, Mộ lâu chủ liền suy nghĩ về phản ứng của Quốc sư đại nhân sau khi nhận được "món quà đáp lễ" của nàng.

Cho nên, sau khi hấn huyền vài câu với Tô Hấn, Mộ lâu chủ lập tức cáo từ.

Nhìn bóng dáng rời đi của Mộ lâu chủ, Tô mỹ nhân thờ dài nói, "Sư huynh, lúc trước ta đã bảo huynh phải tích cực một chút, huynh lại không nghe ta. Bây giờ, huynh có thấy hối hận không?" Nàng ấy không thể không thừa nhận rằng, ánh mắt của sư huynh đúng là rất tốt, nàng ấy rất thích Mộ lâu chủ.

Thực đáng tiếc, Mộ lâu chủ đã thành thân.

Quân Như Ngọc câu môi cười, nụ cười mang theo một ít chua xót, "Ta vốn tưởng rằng bản thân chỉ là thương thức nàng mà thôi."

Hai năm nay, tuy rằng y thỉnh thoảng sẽ nhớ đến nàng nhưng lại không có bất kỳ tà niệm nào với nàng. Cho nên, y chỉ nghĩ rằng bản thân thương thức nàng mà thôi. Thương thức sự thông dong và thương thức sự bình tĩnh của nàng. Vào khoảnh khắc y nghe được tin nàng sẽ thành thân, y lại không muốn chấp nhận sự thật đó. Khi ấy, y mới nhận thức được rằng, bản thân y không phải chỉ là thương thức nàng.

Nhưng mà, đó là lựa chọn của nàng. Y có tư cách gì để phá tan điều nàng đã lựa chọn?

Tô mỹ nhân nhin không được mà thờ dài. Từ nhỏ, nàng ấy đã rất ngưỡng mộ vị sư huynh này, bởi vì y luôn bình tĩnh như vậy, vô dục vô cầu.

Nhưng mà, có lẽ là vì y luôn nghĩ bản thân vô dục vô cầu mới không tin bản thân sẽ cầu mong một điều gì đó. Tâm tính của y vốn là hờ hững, cho nên, đến khi bản thân đã bỏ lỡ nàng, y mới hiểu được tâm ý của bản thân.

Trên đường Mộ lâu chủ trở về thì thấy Bích Tiêu cùng Thiên Liễm ở xa xa, nàng không khỏi nhíu mày, từ khi nào mà thuộc hạ của nàng lại đến đây làm môn thân vậy?

*Môn thân: thân giữ cửa.

"Lâu chủ..."

"Xảy ra chuyện gì?" Sau khi đến gần, Mộ lâu chủ đã có thể nghe được tiếng đánh nhau cực kỳ rõ ràng.

"Nhai chủ Địa Ngục nhai đang đánh nhau với Dạ Trạch."

"Đang đánh nhau?" Mộ lâu chủ nhíu mày, "Sao lại thế này?"

Nàng biết rất rõ Dạ Trạch không phải là đối thủ của Quốc sư đại nhân, cho nên, một chút nàng cũng không nóng nảy.

Nhưng mà, sau khi nghe Bích Tiêu nói, Mộ lâu chủ không nhịn được mà nhíu mày, Quốc sư đại nhân không phải là người nóng nảy. Chẳng lẽ, đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ như vậy, nàng lập tức bước nhanh hơn, đi đến chỗ hai người đang đánh nhau.

Kết quả là, nhìn thấy toàn thân Dạ Trạch đều là vết thương, dị thường chặt vật, Quốc sư đại nhân vẫn ngồi ngời ngời phong độ. Đúng lúc này, Quốc sư đại nhân xuất ra một chiêu, nếu Dạ Trạch trúng chiêu này thì gã ta nhất định sẽ phải mất mạng.

Trong mắt Dạ Trạch xẹt qua một tia kinh hoàng. Từ nãy đến giờ, gã đã hiểu được, nếu Nhai chủ Địa Ngục nhai muốn mạng của gã ta thì là một chuyện vô cùng đơn giản. Lúc trước, Nhai chủ Địa Ngục nhai cần bản là đã thủ hạ lưu tình, đùa giỡn gã mà thôi. Mà bây giờ, gã đã cảm nhận được khí thế của một chiêu này, hơn nữa, gã ta không né kịp.

"Dừng tay!" Mộ lâu chủ vội vàng lên tiếng ngăn cản, Dạ Trạch chết như vậy rất tiện nghi cho gã. Hơn nữa, nàng còn muốn Phá Thiên đao phổ đó. Bây giờ, họ còn chưa biết Dạ Trạch đem Phá Thiên đao phổ giấu ở đâu. Làm sao có thể để Dạ Trạch vĩnh viễn không mở miệng được chứ?

Nghe vậy, Quốc sư đại nhân liền thật sự dừng tay, đáy mắt xẹt qua một chút âm trầm, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Lúc trước, thời điểm thăm vấn Tích Ngâm, hấn chống đối Dạ Trạch, Mộ lâu chủ cũng giúp Dạ Trạch đi? Lúc ấy, hấn cũng không để ý, nhưng bây giờ, nàng vẫn giúp đỡ Dạ Trạch. Chẳng lẽ, trong lòng nàng, hấn không quan trọng bằng Dạ Trạch sao?

Đúng lúc này, Dạ Trạch phục hồi tinh thần lại, mang theo oán hận bị trêu chọc này giờ, hung hăng chém về phía Quốc sư đại nhân một cái.

Đúng vậy, là chém. Hai mắt của Mộ lâu chủ nhíu lại, đây là...

Quả nhiên, Dạ Trạch đã sớm luyện qua Phá Thiên đao phổ. Tuy là thanh kiếm nhưng lại mang chiêu thức của đao, không có phát huy ra được uy lực chân chính. Bất quá, chiêu này cũng xem như sắc bén. Chỉ là, chiêu này không là gì cả với Quốc sư đại nhân.

Mộ lâu chủ rất nhanh liền phát hiện có chỗ không đúng, bởi vì Quốc sư đại nhân không hề có ý định né.

Ai cũng không nghĩ tới Quốc sư đại nhân đứng tại chỗ làm bìa ngấm cho Dạ Trạch, cho nên, không có ai ra tay kịp. Chỉ có Mộ lâu chủ phản ứng đúng lúc nhưng bởi vì ra tay quá muộn, cũng chỉ khiến thanh kiếm trật đi một chút, kiếm phong sượt qua thất lung của Quốc sư đại nhân, máu đỏ trào ra.

Sắc mặt của Mộ lâu chủ lập tức trở nên rất khó coi. Dù cách một chiếc khăn che mặt, không nhìn thấy biểu tình của nàng nhưng vẫn có thể khiến người khác cảm giác được lửa giận ngàn ngút của nàng.

Dạ Trạch cũng không chú ý đến là ai ra tay. Gã chỉ thấy Quốc sư đại nhân không bị trúng nơi hiểm yếu, liền gio kiếm định công kích lần nữa, kết quả lại bị Thanh Long đá văng ra.

Mộ lâu chủ hí mắt nhìn Dạ Trạch nằm trên mặt đất, cười lạnh nói, "Dạ các chủ đúng là càng ngày càng giỏi!"

Thanh Long không khỏi ngăn ra, nhìn Mộ lâu chủ. Xem ra, lòng của Mộ lâu chủ vẫn hướng về Chủ thượng. Quốc sư đại nhân cũng ngừng đầu nhìn Mộ lâu chủ một cái, sau đó lại nhanh chóng rũ mắt xuống.

Dạ Trạch ho khan hai cái, phun ra một ngụm máu, nhìn Mộ lâu chủ bước từng bước một về phía gã, đáy lòng đột nhiên sinh ra một tia lãnh ý, "Luru Ly, nàng... Muốn làm gì?"

Sát ý trên người Mộ lâu chủ quá mức rõ ràng, chỉ cần không phải người ngốc thì đều có thể nhận ra được. Bích Tiêu cùng Thiên Liễm nghiêm túc lại, bọn họ rất rõ ràng hậu quả khi Lâu chủ tức giận. Nga... Không đúng~ Kỳ thật, bọn họ cũng không rõ lắm. Bởi vì Mộ lâu chủ chưa từng lộ ra sự tức giận rõ ràng như vậy. Trong quá khứ, cho dù người tức giận cũng là về mặt thân nhiên hoặc không để người khác phát hiện được, chỉ có thể đoán ra được khi nàng thực hiện việc đó.

Đúng lúc này, Quốc sư đại nhân đột nhiên xoay người, bước đi. Sau khi Thanh Long của chúng ta nhận được một cái liếc mắt của Quốc sư đại nhân thì sững sờ một hồi lâu mới vội vàng nói với Mộ lâu chủ, "Mộ lâu chủ, Nhai chủ đi rồi. Tâm tình của Nhai chủ hình như rất tệ, người có muốn đi xem Nhai chủ nhà ta không?"

Trong lòng Thanh Long lại đang gào khóc, Chủ thượng như thế này không phải là muốn hại hấn ta sao? Hy vọng sau này Chủ mẫu sẽ không tìm hấn ta tính sổ. Kỳ thật, hấn ta cũng không tính là lừa gạt Chủ mẫu. Tâm tình của Quốc sư đại nhân lúc này quả thật là rất tồi tệ. Chỉ là hiện tại đột nhiên tốt lắm thôi.

Mộ lâu chủ vốn rất tức giận, định không thèm để ý đến Quốc sư đại nhân đột nhiên thích tự làm hại bản thân. Nhưng khi quay đầu lại, nhìn thấy bóng lưng cô đơn của Quốc sư đại nhân, nàng lại có chút không đành lòng, một chút tức giận còn sót lại cũng tiêu hết, lạnh giọng hỏi, "Rốt cuộc là có chuyện gì với hấn?"

Về mặt Thanh Long cực kỳ vô tội, lác lác đầu. Cái gì hấn ta cũng không biết, vẫn là để Chủ thượng bịa đặt đi, hấn ta không dám nói lung tung đâu.

Mộ lâu chủ vẫn còn không cam lòng nhìn Dạ Trạch chưa kịp thu thập, cuối cùng quyết định đuổi theo Quốc sư đại nhân. Bộ dáng của Quốc sư đại nhân đúng là khiến người khác lo lắng.

Không thể trách Mộ lâu chủ đột nhiên ngốc đi. Tuy rằng hiện tại bộ dạng cô đơn của Quốc sư đại nhân là hoàn toàn giả nhưng cảm xúc ban nãy là thật. Thật thật giả giả - rất khó để phán đoán.

Thấy hai người một trước một sau rồi đi, Thanh Long trực tiếp đá Dạ Trạch ngất xỉu. Lá gan của gã đúng là rất lớn. Đã dám đá thương Chủ thượng, còn bày đặt không cam lòng nữa chứ. Nếu Chủ thượng không giận dữ với Chủ mẫu, chỉ bằng thứ công phu mèo quào ba chân của gã ta cũng vọng tưởng có thể đá thương Chủ thượng?

Bích Tiêu và Thiên Liễm mờ mịt không rõ, quan hệ giữa Lâu chủ và Nhai chủ Địa Ngục nhai rất tốt sao? Chuyện này là từ khi nào a?

Lúc này, Minh Y xuất quỷ nhập thần đột nhiên hiện thân, lạnh giọng hỏi, "Chủ thượng đã xảy ra chuyện gì?" Đây cũng là lần đầu tiên y nhìn thấy Quốc sư đại nhân quý dị như thế, cho nên mới không kịp ra tay cứu người.

Thanh Long liếc mắt xem thường, tức giận nói, "Còn có thể là chuyện gì? Chỉ là ghen thôi. Ta cũng không nghĩ tới Chủ thượng sẽ làm ra chuyện tổn hại đến bản thân người." Cũng may, biểu hiện của Mộ lâu chủ không có làm người ta thất vọng.

"Ghen?" Thanh âm không chút phập phồng, muốn nói ra ngữ khí nghi vấn thật sự là làm khó y.

Thanh Long thờ dãi, rồi mới đáp lời, "Buổi sáng, Mộ lâu chủ để cho Dạ Trạch ôm, Dạ Trạch còn nói một vài lời nói buồn nôn, Chủ thượng vừa vặn nghe được hết, sau đó, liền bị kích thích."

Minh Y không khỏi nhú nhú mày, "Nguyên cả buổi sáng, Chủ mẫu căn bản không có ra khỏi phòng."

"Gì?" Thanh Long trừng mắt nhìn y, "Người chắc chắn?" Vậy người Dạ Trạch ôm là ai?

Thiên Liễm cúi đầu không nói lời nào, Bích Tiêu nhú mày nhìn nàng ấy. Thực hiển nhiên, người bị Dạ Trạch ôm chính là Thiên Liễm.

Bất quá, Thanh Long tạm thời không có suy nghĩ nhiều như vậy, thấy Minh Y gật đầu một cái, hắn ta khóc không ra nước mắt nói, "Minh Y lão đại, nếu người đã biết chân tướng sự việc, vì sao lại không nói? Cứ nhiên nhìn Chủ thượng và Chủ mẫu âm ỉ với nhau lâu như vậy."

Người khổ là hắn ta đó! Nguyên cả buổi sáng, hắn ta không dám rời Chủ thượng nửa bước, chỉ sợ người sẽ làm ra chuyện gì kinh thiên động địa. Sự thật đã chứng minh, suy nghĩ của hắn ta là đúng. Nếu hắn ta ly khai trong chốc lát, Chủ thượng liền tự làm hại bản thân.

Thanh Long rất bội phục Minh Y. Chủ thượng còn thông tri cho các môn phái Võ lâm, oanh động như vậy mà vị lão đại này cũng không chút để ý. Y chỉ cần nói một tiếng thì Chủ thượng còn cần rối rắm lâu như vậy sao?

Kỳ thật cũng không lâu lắm, chỉ là một buổi sáng mà thôi! Bất quá, đối với Thanh Long bị vạ lây và chịu khổ, một buổi sáng đúng là rất lâu!

Minh Y nhìn y một chút, sau đó, mặt không đổi sắc nói một câu, "Ta cứ tưởng đó tình thú giữa Chủ thượng và Chủ mẫu." Y cũng không biết Chủ thượng hiểu lắm.

Thanh Long loạng choạng, suýt nữa thì ngã sấp xuống đất. Giờ hắn ta đã biết, thì ra Minh Y lạnh như băng lại cuồng ngược.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Chương 60: Cùng Nàng Bị Thương, Không Tốt Sao?

Tên chap có vẻ máu me thế thôi chứ hai người ngọt ngào đến ngáy luôn:))

Ánh mắt của Bích Tiêu khiến cho Thiên Liễm cảm thấy rất áp lực, không khỏi mở miệng hỏi, "Nhai chủ Địa Ngục nhai có quan hệ gì với Quốc sư đại nhân?" Sẽ không phải là như nàng ấy đang nghĩ đi?

Kỳ thật, sự việc đã rất rõ ràng. Minh Y là thuộc hạ của Quốc sư đại nhân, bây giờ lại xưng hô Nhai chủ Địa Ngục nhai thành Chủ thượng...

Thanh Long nhìn nàng ấy một cái, do dự một chút mới trả lời, "Giống như điều nàng đang nghĩ."

Bích Tiêu và Thiên Liễm đều là thuộc hạ thân tín của Chủ mẫu, Chủ thượng lại nhận định chỉ mình Chủ mẫu. Nếu đã như vậy, bọn họ nhất định sẽ biết thân phận của Chủ thượng. Hơn nữa, Minh Y lại hiện thân không chút cố kỵ, không hề phòng bị hai người họ. Mà ý tứ của Minh Y, bình thường hơn phân nửa chính là ý tứ của Chủ thượng.

Bích Tiêu hừ hừ nói, "Thiên Liễm, không cần dòi đi lực chú ý của ta. Có phải ngươi nên nói rõ một chút, chuyện Lâu chủ bị Dạ Trạch ôm là thế nào?"

Hắn ta vốn định để Thiên Liễm đi thu thập Dạ Trạch, thuận tiện xem thử thái độ của Dạ Trạch đối với Lâu chủ. Cho nên, hắn ta mới để nàng ấy cải trang thành Lâu chủ đi tiếp cận Dạ Trạch, lại không ngờ rằng sẽ gây ra hiểu lầm lớn như vậy, càng không ngờ được Thiên Liễm sẽ chịu thiệt thòi.

Thời điểm hai người họ vừa gia nhập Lạc Tiên lâu gần như là cùng lúc. Thương Dục và Vũ Sát là thần long kiến thủ bất kiến vĩ, bình thường đều là hắn ta và Thiên Liễm đi theo Lâu chủ. Hai người có thể xem như người thân cận nhất của nhau. Bây giờ, Bích Tiêu biết Thiên Liễm chịu thiệt, dĩ nhiên hắn ta sẽ không cho qua. Huống hồ, đây cũng là do hắn ta tạo thành.

Về mặt của Thiên Liễm vẫn không thay đổi, nhưng nàng ấy biết Bích Tiêu đang quan tâm mình, mím mím môi, mở miệng nói, "Dạ Trạch vừa nhìn thấy ta liền ôm lấy. Ta sợ bị vạch trần thân phận, cho nên..."

Thanh Long nhìn không được nhũn mảy, "Nếu như ta không nhớ nhầm thì nàng rất am hiểu y thuật đi? Nàng hẳn là có mang ngân châm trên người mới đúng? Nàng không dùng nó để châm gã ta sao?"

Thiên Liễm hừ lạnh nói, "Trên người ta có. Nhưng trên người Lâu chủ không có." Nếu nàng ấy đã cải trang thành Lâu chủ, dĩ nhiên sẽ không dùng thứ Lâu chủ không có.

Đứa nhỏ đáng thương!

Bích Tiêu có chút đau đầu nhìn Thiên Liễm. Hắn ta sớm phải nghĩ đến chứ, Thiên Liễm luôn tận tâm với Lâu chủ, biết Lâu chủ sợ phiền toái, bản thân nàng ấy tuyệt đối sẽ không gây phiền toái cho Lâu chủ. Mỗi lần Thiên Liễm sắm vai Lâu chủ, nàng ấy đều ngàn vạn cẩn thận, không có một chút sai lầm.

Bích Tiêu cũng không nói thêm gì nữa, nhìn Dạ Trạch ngất xỉu đang nằm trên mặt đất rồi nói, "Bảo thù đi!"

Nhưng Thiên Liễm vẫn không nhúc nhích, Bích Tiêu đã hiểu rõ, hỏi, "Ngoại trừ không thể cứng được, bây giờ Dạ Trạch còn thiếu hụt chỗ nào?" Thiên Liễm cũng không phải là quả hồng mềm mại người bóp. Nàng ấy bình tĩnh như thế, hiển nhiên là đã sớm báo thù.

Thiên Liễm chỉ cười lạnh, "Cũng không hẳn là thiếu hụt chỗ nào. Ta chỉ vốn định khiến gã không cứng được nhưng thấy gã quá mức háo sắc, ta quyết định để mỗi lần gã ta có tà niệm thì sẽ vô cùng thống khổ." Hừ, nhìn xem gã có còn dám mơ tưởng Lâu chủ hay không!

Bích Tiêu chỉ gật gật đầu, Minh Y vẫn bất động thanh sắc. Thanh Long nhìn Thiên Liễm, khoe miệng có chút run rẩy, không hổ danh là Hữu hộ pháp của Lạc Tiên lâu. Vì sao ban nãy có một khoảnh khắc hắn ta còn cảm thấy nàng ấy là cừu non chứ? Sai lầm rồi, hắn ta muốn sám hối!

Bích Tiêu nhìn Minh Y và Thanh Long, hỏi, "Phải xử lý Dạ Trạch như thế nào?"

Năng lực thích ứng của Bích Tiêu rất mạnh. Địa Ngục nhai từ kẻ thù trở thành người một nhà, hắn ta cũng không cảm thấy có chương ngại gì.

Thanh Long đi một vòng quanh Dạ Trạch, phe phẩy chiết phiến, chậm rãi đáp lời, "Nguyên bản muốn thiến gã nhưng hiện tại gã ta đã không thể cứng được thì Bản đường chủ cũng rộng rãi chứa lại thứ đó cho gã."

Lời vừa dứt, "Phạch" một tiếng, mở chiết phiến ra, thân ảnh chợt loé, cổ tay động đây vài cái.

Sau đó, Thanh Long chậm rãi thu hồi chiết phiến, thờ dài đầy sâu kín nói, "Thật sự là quá tiện nghi cho gã ta rồi. Tạm thời cứ vậy đã, cái khác tính sau." Hắn ta không dám quá đáng hơn nữa. Chủ thượng đã nói chứa lại mạng sống của Dạ Trạch để Chủ mẫu chậm rãi ngoạn chết gã ta, hắn ta cũng chỉ trừng phạt gã nhỏ nhỏ thôi.

Bất quá, khiến cho Dạ Trạch không có mặt mũi để quán lấy Chủ mẫu, hắn ta có rất nhiều biện pháp.

Bích Tiêu với Thiên Liễm nhìn Dạ Trạch, đỉnh đầu của gã chảy máu đầm đìa, tóc đều bị trụi hết, da đầu cũng tróc ra từng mảng, vững vàng ở trên tay của hắn ta. Thân thủ của Thanh Long đúng là rất tốt.

Bích Tiêu cực kỳ khoái trá nói, "Thân thể phát phi, thụ chi phụ mẫu, bất cảm huy thương, hiếu chí thủy già. Dạ các chủ đúng là bất hiếu mà." Với bộ dạng này, phòng chừng Dạ Trạch cũng không có mặt mũi để gặp người khác.

*Thân thể phát phi, thụ chi phụ mẫu, bất cảm huy thương, hiếu chí thủy già: Thân thể tóc da bám thụ ở cha mẹ, không dám làm huy hoại, tổn thương, đó là sự bắt đầu của đạo hiếu.

Không biết khi này Thanh Long đã đá vào chỗ nào, dù Dạ Trạch bị lột da đầu mà cũng chưa tỉnh.

Thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng của Thiên Liễm khen hắn ta một câu, "Hào công phu."

Thanh Long ôm quyền, cười nói, "Quá khen."

Hắn ta vừa dứt lời, một bóng đen chợt loé, bọn họ liền thấy Minh Y và Dạ Trạch đều biến mất. Bích Tiêu nhũn mảy, Thiên Liễm liếc Thanh Long một cái. Ý tứ rất rõ ràng, hai người muốn biết Minh Y đem Dạ Trạch đi đâu và làm gì.

Thực đáng tiếc, Thanh Long cũng không có câu trả lời, chỉ cười khan hai tiếng rồi nói, "Minh Y lão đại trực tiếp nghe lệnh của Chủ thượng, hành vi rất khó đoán."

Chốc lát sau, Minh Y lại xuất hiện, đối với tầm mắt nghi hoặc của bọn họ, y chỉ nghiêm mặt phun ra một câu, "Lột sạch, treo trên đại môn của Hưởng Liên Thiên các."

Ba người không khỏi xấu hổ một trận. Thì ra, bọn họ đều không ngoan độc bằng Minh Y. Lần này, thể diện của Dạ Trạch nhất định là mất sạch sẽ rồi!

Thanh Long do dự một lát rồi mới hỏi, "Lão đại, làm như vậy có phải là quá mức rêu rao hay không?"

Minh Y nghiêm trang đáp, "Đây là mệnh lệnh của Chủ thượng. Chỉ cần là người có tà tâm với Chủ mẫu, tùy ý xử lý, người sẽ gánh vác hậu quả!"

Thì ra là thế.

Dừng một chút, Minh Y lại bổ sung một câu, "Dù sao, Dạ Trạch cũng không biết là ta làm."

Ách... Khoé miệng của Thanh Long có chút co rút. Minh Y lão đại, người thật sự rất phúc hắc.

Y thừa dịp Dạ Trạch đang hôn mê, chạy đến làm chuyện xấu, sau đó liền bỏ chạy. Khi Dạ Trạch tỉnh lại, gã ta chỉ nghĩ là do hấn ta, Bích Tiêu và Thiên Liễm. Dù gã muốn báo thù, cũng sẽ không đến tìm y. Với lại, dù cho Dạ Trạch có đến tìm Địa Ngục nhai, y cũng có Chủ thượng là kim bài miễn tử.

Bên này, bọn họ đang tụ một chỗ làm chuyện xấu. Bên kia, Quốc sư đại nhân im lặng không lên tiếng, trở về phòng, nằm trên giường. Bộ dạng của hấn tựa như một cái xác không hồn.

Mộ lâu chủ cảm thấy mặc danh kỳ diệu vô cùng. Hấn để cho người ta chém một nhát, bây giờ còn bày ra bộ dáng dờ sống dờ chết là cho ai xem?

Trong lòng Mộ lâu chủ rất phẫn nộ nhưng cũng không quản hấn. Dầu sao, chỉ chảy ít máu thôi thì không chết được.

Mộ lâu chủ luôn là người tự chủ, biết cách khống chế cảm xúc của bản thân. Nếu không phải lần này Quốc sư đại nhân bị thương, nàng cũng sẽ không bộc lộ cảm xúc thật của bản thân.

Cho nên, Mộ lâu chủ rất nhanh đã bình tĩnh lại, nghĩ ngợi trong chốc lát liền cảm thấy có chỗ không đúng, không khỏi nhíu mày nhìn Quốc sư đại nhân, người này không phải là đang giả vờ đi? Quốc sư đại nhân cũng biết cam chịu?

Vì mùi máu tan ra trong không khí, Mộ lâu chủ cũng không rảnh để suy nghĩ nhiều, xoay người, đi ra khỏi phòng.

Thời điểm nàng cầm băng vải cùng với được về phòng, tư thế của Quốc sư đại nhân vẫn không biến hoá, chỉ để lộ khuôn mặt yêu nghiệt. Mộ lâu chủ không khỏi dờ khóc dờ cười, người nọ là muốn dùng mỹ nam kế sao?

Quốc sư đại nhân vẫn không lên tiếng, từ từ nhắm hai mắt giống như đang ngủ. Mộ lâu chủ nhìn hấn một cái, tay nhanh nhẹn cời y phục của hấn ra, nhìn vết thương nơi thất lưng của hấn, nhìn không được mà nhíu nhíu mày, sau đó yên lặng giúp hấn băng bó.

Sau khi băng bó vết thương, Mộ lâu chủ mới giương mắt nhìn người vẫn đang nhắm mắt, không để ý đến nàng, thờ dài trong lòng, có chút bất đắc dĩ hỏi, "Văn Nhân Dịch, rốt cuộc là người đang nháo cái gì nữa?"

Quốc sư đại nhân đột nhiên trở nên quý dị, Mộ lâu chủ cảm thấy nàng không theo kịp suy nghĩ của hấn.

Cuối cùng, Quốc sư đại nhân cũng chịu mở mắt nhìn nàng. Đôi mắt đào hoa luôn yêu diễm, bây giờ hết như một lốc xoáy mang theo chấp niệm khiến nàng trầm luân.

Mộ lâu chủ hơi hơi ngẩn ra, đợi đến khi nàng phục hồi tinh thần lại, thần sắc của Quốc sư đại nhân đã trở lại bình thường, ôm nàng vào lòng, lười biếng nói, "Ta chỉ muốn cho nàng thấy rõ ràng, rốt cuộc ở trong lòng nàng, gã quan trọng hơn hay ta quan trọng hơn mà thôi." Hấn rất muốn biết sự thật. Cho dù kết quả có thể tàn nhẫn nhưng hấn không muốn mập mờ.

Văn Nhân Dịch vẫn là Văn Nhân Dịch, dù sợ hãi cũng không chùn bước. Nếu kết quả không như mong muốn, hấn vẫn thừa nhận và vượt qua. Hấn biết rõ, mặc kệ là chuyện gì, nếu muốn tìm được phương thức ứng phó chính xác thì cần phải nắm rõ mọi việc.

Bây giờ, hấn đã chứng minh được, trong lòng Mộ lâu chủ, hấn vẫn quan trọng hơn một ít. Quốc sư đại nhân chôn đầu vào gáy của nàng, nhẹ nhàng thở ra.

Mộ lâu chủ chỉ trong chốc lát đã hiểu được, vì sao hấn lại có bộ dạng dờ sống dờ chết như thế này. Nàng nương mảy, tay nhỏ bé kéo kéo một vài sợi tóc của hấn, hí mắt nhìn hấn, ngữ khí thấp phần nguy hiểm, "Người bị thương ở thất lưng, không phải đầu óc." Nàng vụn vụn không ngờ tới rằng, Quốc sư đại nhân hành xử kỳ dị như thế, thậm chí không tiếc tự gây hại tới bản thân, cư nhiên là vì ghen!

Hơn nữa, đối tượng hấn ăn dấm chua lại là Dạ Trạch.

Còn có, muốn giúp nàng nhìn rõ lòng của nàng? Mộ lâu chủ mãi mãi rằng, trong lòng nàng nghĩ điều gì, chẳng lẽ, chính chủ là nàng đây còn không rõ sao? Rốt cuộc là dây thần kinh nào của hấn bị đứt thế? Đối với nàng, Dạ Trạch còn thua cả người qua đường. Cho dù Quốc sư đại nhân muốn ăn dấm chua

thì cũng phải tìm đúng đối tượng đi chứ?

Quốc sư đại nhân cọ cọ vài cái ở gáy nàng, trầm mặc không đáp. Mộ lâu chủ đập một cái vào gáy của hắn, hừ lạnh, "Nếu kết quả không khiến ngươi hài lòng thì ngươi sẽ làm gì?"

Nghe vậy, Quốc sư đại nhân ngẩng đầu nhìn nàng, câu môi nói, "Phu nhân, ta mới là phu quân của nàng. Hồng hạnh vượt tường là không đúng đâu." Nếu hắn đã nhận định nàng, dù kết quả có khiến hắn thất vọng thì nàng cũng đừng hòng thoát khỏi hắn.

Hắn không tin hắn không chiếm được lòng của nàng.

Lúc trước, "Mộ Lư Ly" cũng đã bái đường với Dạ Trạch rồi - Mộ lâu chủ rất muốn dùng câu này để châm chọc Quốc sư đại nhân nhưng cuối cùng nàng vẫn không nói. Quốc sư đại nhân không tiếc dùng cả khổ nhục kế để thử lòng của nàng đã chứng minh hắn rất bất an. Tuy nàng cảm thấy sự bất an này của hắn rất ư là khó hiểu nhưng cũng tự kiểm điểm lại bản thân. Rốt cuộc là sai chỗ nào chứ? Tuy rằng nàng chưa từng trực tiếp nói ra nhưng hành động của nàng vẫn chưa đủ hàm súc ư?

Quốc sư đại nhân chiếm không ít tiện nghi của nàng đó. Chẳng lẽ, hắn nghĩ ai cũng có thể dễ dàng chiếm được tiện nghi của nàng sao?

Thấy Mộ lâu chủ không tập trung, Quốc sư đại nhân hờn giận không thôi, bất mãn cắn một cái ở môi nàng, "Phu nhân..."

Mộ lâu chủ nhìn khuôn mặt hoạ thủy gần trong gang tấc, hôn hôn khoé môi của hắn một chút, thân thủ sờ sờ đầu của hắn, mở miệng nói, "Ngoan, đừng quấy."

Quốc sư đại nhân bị khẩu khí đồ hải từ của nàng làm cho dở khóc dở cười, thấy nàng chuẩn bị tiếp tục thả hồn trên mây thì không khỏi hoài nghi mị lực của bản thân. Cuối cùng, ôm chặt lấy nàng, không chút khách khí hôn nàng, công thành đoạt đất, khiến nàng không thể tiếp tục thả hồn trên mây nữa.

Sau khi hôn xong, Quốc sư đại nhân nhìn Mộ lâu chủ đang tham lam hít thở, ngón tay của hắn nhẹ nhàng xoa má của nàng, mở miệng nói, "Mộ Lư Ly, nàng dám không?" Ngửi khí vẫn lười biếng như trước, lại mang theo vài phần cường ngạnh.

Chống lại đôi mắt thâm trầm của hắn, Mộ lâu chủ hừ nhẹ nói, "Trên đời này không có chuyện Bản lâu chủ không dám làm." Chỉ là, nàng có muốn làm hay không.

Quốc sư đại nhân tựa hồ rất vừa lòng với lời này của nàng, ôm nàng nằm lên giường, mềm nhẹ vuốt ve đôi môi đỏ mọng mê người của nàng, "Vậy nàng hãy nghe cho kỹ. Nàng là của ta, cho nên, nhớ phải cách xa đám ong bướm này. Nếu không, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt."

Lời thổ lộ lại dùng ngữ khí hung tợn nói, chỗ uy hiếp thì lại dùng ngữ khí lười biếng mà ôn nhu. Mà ngữ khí hung tợn lại vô cùng ôn nhu, ngữ khí ôn nhu lại mang theo nguy hiểm. Độ khó của điều này không phải ai cũng làm được.

Mộ lâu chủ chỉ hơi hơi nhú mày, nhìn hắn, cười nói, "Quốc sư đang thổ lộ sao?"

"Thổ lộ? Không, đây là lời tuyên cáo. Bởi vì nàng không có cơ hội để cự tuyệt." Dứt lời, dùng sức hôn nàng một chút, giống như muốn khắc ghi dấu ấn của bản thân lên nàng.

Mộ lâu chủ nhìn hắn trong chớp lát rồi mới thở dài, "Ta hiểu."

"Àn? Phu nhân hiểu cái gì? Ta không rõ lắm." Đôi mắt hoa đào khẽ chớp, quang hoa vạn trượng, độ cong nơi khoé môi câu hồn đoạt phách. Quốc sư đại nhân lại bắt đầu câu dẫn nàng, tiếng nói trầm thấp đánh thẳng vào đáy lòng nàng, tựa như lông vũ gãi nhẹ nơi trái tim.

Mộ lâu chủ trực tiếp nhắm mắt lại, không nhìn đến khuôn mặt khiến người ta muốn phạm tội trước mắt, thản nhiên nói, "Không rõ cái gì?"

"Phu nhân, nàng lại nói thêm một chút, ta nhất định sẽ hiểu." Quốc sư đại nhân rõ ràng chưa từ bỏ ý định. Mắt thấy Mộ lâu chủ quyết tâm không để ý đến hắn, tất nhiên là Quốc sư đại nhân rất khó chịu. Chỉ còn một bước nữa là được, Mộ lâu chủ lại cố tình không đi tiếp, vậy sao được?

Vì thế, tay chân của Quốc sư đại nhân lại bắt đầu không thành thật, tận hết sức lực để chiếm tiện nghi của Mộ lâu chủ, xiêm y của nàng cũng bị cởi ra.

Mộ lâu chủ mở mắt ra, trừng một đôi móng vuốt sói đang không ngừng dao động kia, cảnh cáo, "Văn Nhân Dịch, ngươi dám được đăng chân lên đăng đầu!"

Quốc sư đại nhân cắn cắn vành tai của nàng, thấp giọng cười nói, "Phu nhân, ta đây là thừa thắng xông lên. Không được tính là được đăng chân lên đăng đầu." Chỉ cần nàng thừa nhận, muốn hắn nói gì cũng được.

Hiển nhiên, cùng Quốc sư đại nhân câu thông là chuyện không thể nào, Mộ lâu chủ trực tiếp đánh vào móng vuốt sói, cả giận nói, "Cút ngay!"

Quốc sư đại nhân bị đuổi, lập tức dính lấy Mộ lâu chủ, không ngừng đốt lửa trên người nàng, thương tâm nói, "Phu nhân đang giận vì phu sao?"

Mộ lâu chủ cười không được mà tức cũng xong, cuối cùng mới bắt đắc dĩ nói, "Ngươi bị thương."

Hả? Quốc sư đại nhân không khỏi sùng sốt một chút. Ý tứ của Mộ lâu chủ chính là, nàng không cho hắn được đăng chân lên đăng đầu là vì hắn đang bị thương?

Sau một thoáng ngẩn ngơ, Quốc sư đại nhân liền cười đến mức phong tình vạn chủng, ôn nhu vạn phần nói, "Phu nhân, phu quân của nàng vô công cái thế, tài nghệ cao cường. Một vết thương nhỏ nhoi không tính là gì cả."

Mộ lâu chủ thiếu chút nữa là bị sặc chết, thân thủ vẫn muốn đẩy hắn ra, "Không..." Được...

Môi chưa kịp bật ra chữ còn lại thì đã bị Quốc sư đại nhân chiếm giữ, không cho Mộ lâu chủ cơ hội để phản đối, sau khi hôn sâu thì môi của hắn liền dôi về phía cổ. Nơi đó vẫn còn dấu vết hắn lưu lại vào sáng nay.

Mộ lâu chủ hơi hơi mím môi, hô hấp dần nặng nề. Dưới đôi tay làm loạn của hắn và ngón từ nóng bỏng, đôi mắt trong suốt của nàng dâng lên một tầng sương mờ, quyến rũ động lòng người. Đây không phải là lần đầu tiên hai người thân mật như vậy, nàng cũng không chán ghét hắn, bây giờ còn rất thích.

Hai thân thể thiếp hợp, hơi nóng trong phòng cũng tăng lên, Mộ lâu chủ không nhịn được mà rên lên một tiếng, tay ôm chặt lấy thân hình của người nằm trên.

Thân thể của Quốc sư đại nhân căng cứng, mồ hôi cũng dần xuất hiện trên trán, cúi xuống nhìn nàng. Đôi mắt luôn bí hiểm bây giờ lại chứa đầy dục vọng, đôi môi gọi cảm.

Đôi môi gọi cảm kia nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên trán của nàng, hai mắt nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng, ní non, "Ly nhi..."

Trong lòng Mộ lâu chủ liền mềm nhũn, cọ cọ hai má của mình trên vai của hắn, ngậm đồng ý.

Khoẻ miệng của Quốc sư đại nhân hơi hơi cong lên, dùng chóp mũi của bản thân cọ nhẹ một cái với chóp mũi của nàng.

Còn về phần hắn muốn biểu đạt ý tứ gì, Mộ lâu chủ hoàn toàn không biết. Vì sao ư? Bởi vì nàng đang bận nhìn khuôn mặt mỹ hoặc ở ngay trước mắt, âm thầm tự nhủ, lúc này còn không quên dụ hoặc nàng. Sao nàng lại coi trọng một tên yêu nghiệt vậy?

Quốc sư đại nhân thừa dịp nàng lại thất thần, lập tức vọt vào, nhưng cũng không dám động đậy, mồ hôi dọc theo thái dương chảy xuống, rơi xuống vai của Mộ lâu chủ.

Nhìn thấy nàng cau mày, Quốc sư đại nhân cũng không nhịn được mà nhíu mày theo, một tay nhẹ nhàng mon trón trán nàng, giọng nói tràn ngập đau lòng, "Rất đau sao?" Tay kia thì dịu dàng vỗ về bên hông của nàng, để nàng thả lỏng thân thể.

Mộ lâu chủ liếc thất lung của hắn, mở miệng nói, "Miệng vết thương bị vỡ ra rồi." Quả nhiên, không thể để hắn tùy ý làm bậy.

Quốc sư đại nhân nhẹ nhàng cười, ôm nàng vào lòng, thấp giọng nói bên tai của nàng, "Cùng nàng bị thương, không tốt sao?"

Mộ lâu chủ khẽ khàng giật mình, sau đó ôm chặt lấy hắn, gật đầu nói, "Tốt lắm."

Dù là đau đớn hay vui sướng, nếu chỉ có một thân một mình thì vẫn cảm thấy cô độc. Bởi vì bọn họ đều kiêu ngạo nên không muốn tìm bất kỳ ai tạm bợ. Có thể gặp nhau - đây là điều may mắn nhất trong cuộc đời của họ.

Mất thấy nàng đã bình tĩnh, Quốc sư đại nhân cũng không ấn nhắc nữa mà ôn nhu mà cường ngạnh khiến nàng hoàn toàn thuộc về hắn.

Tại khoảnh khắc cuối cùng đó, Mộ lâu chủ ôm chặt thân thể của người phía trên, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, "Dịch..." Nhẹ giọng ní non, lời này nhỏ như tiếng vo ve của muỗi, Quốc sư đại nhân lại nghe được rõ ràng.

Đáy lòng đột nhiên mềm nhũn, ấm áp lại mang theo sự thoải mái mà bản thân chưa bao giờ cảm nhận được.

Nhưng mà, Quốc sư đại nhân là ai cơ chứ? Là người được dâng chân lần đầu tiên. Vì thế, thừa dịp Mộ lâu chủ còn mơ hồ, thấp giọng hỏi, "Ly nhi, nàng yêu ta không?" Âm thanh mềm nhẹ, lại mang theo dụ hoặc vô tận, khiến cho người khác khó lòng kháng cự. Nếu như là người bình thường, chỉ cần hắn tùy ý nói một câu, cũng đủ để khiến người khác như con thiêu thân lao vào lửa. Nhưng mà, Mộ lâu chủ lại quá mức khôn khéo, Quốc sư đại nhân cũng chỉ có thể thừa dịp thần trí nàng mơ màng mà mê hoặc nàng. Chỉ cần như vậy, lòng của hắn đã thoải mái không sao sánh bằng.

Nói tới nói lui, Quốc sư đại nhân cảm thấy rất bất đắc dĩ, mị lực vô song thì thế nào, phu nhân của hắn cũng không bị mê hoặc.

Hai cánh tay trắng nõn của Mộ lâu chủ vòng ra sau đầu Quốc sư đại nhân, áp trán của bản thân vào trán của hắn, khuôn mặt đỏ ửng, từng nét đều mang vẻ quyến rũ, đôi mắt lại sáng sủa nước. Bộ dạng này của nàng quả thật khiến người khác rất muốn "hái". May mắn là Quốc sư đại nhân đang nóng lòng chờ đợi đáp án của nàng, lực chú ý bị phân tán. Nếu không thì thế nào hắn cũng nhất định hoá thân thành sói thêm một lần nữa.

Mộ lâu chủ thất thần cũng chỉ là trong nháy mắt, lý trí đã sớm trở lại. Bởi vì thân thể dinh dính, nàng lười động đậy mà thôi.

Nghe được lời nói tràn đầy dụ hoặc của Quốc sư đại nhân, Mộ lâu chủ cảm thấy vô cùng buồn cười, nhưng vẫn thoải mái ý định của hắn. Đôi mắt của nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, thấp giọng nói, "Ta yêu chàng."

Chỉ là ba chữ vô cùng đơn giản, cũng không đến mức không nói ra được. Nếu không, lần sau Quốc sư đại nhân lại làm ra chuyện gì, người đầu đầu vẫn là nàng.

Quốc sư đại nhân cảm thấy đã viên mãn, mặt mũi hớn hờ, đẹp đến kinh tâm động phách. Mộ lâu chủ lại không nhận được mà thờ dài, bây giờ, tình địch của nàng cũng đã không ít. Nếu như hấn tháo mặt nạ xuống, sẽ có thêm bao nhiêu phiền toái đây?

Nàng rõ ràng là người sợ phiền toái.

Quốc sư đại nhân nghe được tiếng thờ dài của nàng, tay liền nhẹ nhàng vuốt ve bên hông của nàng, hỏi, "Còn đau không?" Thanh âm vẫn còn khàn khàn, dù hấn không cố ý dụ hoặc, vẫn mê người như vậy.

May thay, Mộ lâu chủ của chúng ta định lực rất tốt, đôi mắt trong vắt tròng hấn, hừ lạnh, "Những lời này hấn là ta hỏi chàng mới đúng!"

Nhìn giường dính đầy máu, lại nhìn băng vải thấm máu, mây liễu của Mộ lâu chủ nhìn không được chau lại, cuối cùng nhìn người phía trên, ra lệnh, "Nằm xuống!" Ngực khí rất ư là không tốt.

Quốc sư đại nhân nhủ mảy, ngoan ngoãn nằm xuống, câu môi cười, "Phu nhân, vì phu đã chuẩn bị tốt." Đôi mắt hoa đào nhìn chăm chăm Mộ lâu chủ, ý tứ thật rõ ràng, nàng mau mau tới đây đi!

Mộ lâu chủ trừng hấn một cái. Nếu không phải vết thương của hấn nghiêm trọng, nhất định nàng sẽ tặng cho hấn thêm một cước.

Lời của tác giả: Mọi người nói không chăm chỉ đăng bài, Ly chỉ có thể ráng viết thêm một chút... Ly nghĩ đến học máu a~ Hay là mọi người đều chuyển sang ăn chay đi, muốn có thịt đúng là làm khó Ly~

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Chương 61: Nghiệt Duyên Bắt Đầu Từ Hai Năm Trước

Dưới ánh mắt đầy sát khí của nàng, Quốc sư đại nhân ngoan ngoãn nằm yên không dám nhúc nhích, để nàng thay được cho mình. Chỉ là, tầm mắt vẫn không rời khỏi nàng, nhìn nàng rũ mắt, khuôn mặt thập phần nghiêm túc, khoé miệng lại không kìm được mà cong lên.

Tuy nàng mím môi, có vẻ như tức giận nhưng động tác của nàng lại rất nhẹ, cố gắng không làm đau hấn.

Sau khi Mộ lâu chủ băng bó xong cho hấn, ngược lên liền nhìn thấy Quốc sư đại nhân đang mỉm cười, nhìn nàng không chớp mắt, tay nhéo nhéo cánh tay của hấn, bĩu môi, "Có gì đẹp mà nhìn?" Nếu nhìn nữa thì nàng sẽ không dám tin tưởng vào mị lực bản thân mất. Gặp gỡ một yêu nghiệt ngàn năm - đúng là khiến người khác rất bất đắc dĩ.

Quốc sư đại nhân đem nàng ôm vào lòng, cọ cọ má nàng, cười nói, "Phu nhân là đẹp nhất."

Mộ lâu chủ tròn tròn mắt, "Không phải chàng từng nói bản thân là đẹp nhất sao?"

Quốc sư đại nhân cũng nhớ lại lời nói của mình ở ngự hoa viên, bật cười thành tiếng, "Nếu ta nhớ không nhầm thì ta đã nói là, ở trong lòng nàng, ta là đẹp nhất. Nhưng trong mắt ta, phu nhân là đẹp nhất."

Mộ lâu chủ lười tranh luận với ai kia, dựa vào lồng ngực của hấn, nhắm mắt lại, đang chuẩn bị nghỉ ngơi nhưng lại bị bàn tay đang nhẹ nhàng vuốt ve xương quai xanh của nàng làm cho giật mình.

Mộ lâu chủ duỗi chân đá hấn, nhủ mảy nói, "Đừng nháo."

Lần này, Quốc sư đại nhân thật sự không có tà niệm gì cả, thấy nàng phản ứng như vậy, cười vô cùng tà mị, ngực khí thập phần vô tội, "Ta chỉ đang nhìn hồ điệp mà thôi, phu nhân nghĩ đi đâu vậy? Chẳng lẽ, nàng lại muốn thêm một lần nữa?"

Tuy thất lưng của hấn đang bị thương nhưng nếu nàng muốn thêm một lần nữa, hấn tuyệt đối có thể thỏa mãn nàng. Tệ nhất chỉ là chảy chút máu mà thôi. Nhưng hấn rất lo lắng nàng không chịu được. Dẫu sao, đây cũng là lần đầu tiên của nàng.

Được rồi! Mộ lâu chủ thừa nhận bản thân đã hiểu sai. Ai bảo mỗi lần Quốc sư đại nhân động tay động chân đều không có hảo ý chứ?

Nhìn về nơi Quốc sư đại nhân đang vuốt ve, Mộ lâu chủ ngẩn ra, trong mắt dường như có tâm sự.

Phía dưới xương quai xanh, một huyết sắc hồ điệp giương đôi cánh, vô vàn xinh đẹp. Vị trí của hồ điệp vẫn như cũ, hình dáng của hồ điệp vẫn như thế và nhan sắc của nàng vẫn không hề thay đổi.

Kiếp trước, từ khi nàng bắt đầu hiểu chuyện thì nơi đó đã có một hồ điệp huyết sắc.

Sau khi trọng sinh, tuy đã đổi sang thân thể khác nhưng cũng không có gì thay đổi, chỉ có hồ điệp biến mất. Bây giờ, hồ điệp đột nhiên xuất hiện, rốt cuộc là có chuyện gì?

Quốc sư đại nhân vỗ vỗ lưng của nàng, lên tiếng, "Nếu nghĩ không ra thì không cần suy nghĩ." Tuy rằng hồ điệp xuất hiện có chút đột ngột nhưng cũng không liên quan đến sự việc quan trọng nào cả. Nhưng mà, hắn rất thích hồ điệp.

Mắt thấy đôi tay của Quốc sư đại nhân lại bắt đầu không thành thật, Mộ lâu chủ hất tay hắn ra, nhũn mày nói, "Nghỉ ngơi."

Bây giờ, Quốc sư đại nhân làm sao còn muốn ngủ, lại đuổi móng vuốt ra, "Phu nhân không tin vào định lực của mình sao?"

Cả người Mộ lâu chủ cứng lại, sau đó đẩy tay hắn ra, cả giận nói, "Chàng xem ta là người chết sao?" Cổ tình đốt lửa trên người nàng, nếu nàng không có cảm giác mới là có vấn đề đó!

Quốc sư đại nhân cười đắc ý hết như mèo trộm được cá, ngón tay thon dài dần dần di chuyển xuống dưới, cười ôn hoà, "Thì ra phu nhân vẫn cảm như thế."

"Ừa? Hồ điệp biến mất rồi." Mắt của Quốc sư đại nhân nhìn chằm chằm vào nơi có hồ điệp, ngón tay vẫn tiếp tục trêu chọc nàng.

Bây giờ, Mộ lâu chủ cũng không có tâm tình để ý đến việc hồ điệp biến mất, cau mày, rất ư là lý trí mà đẩy hắn, bình tĩnh nói, "Chàng đừng vọng tưởng nữa. Thành thật ngủ đi."

Quốc sư đại nhân nháy mắt mấy cái, nghi hoặc nói, "Ta cái gì cũng chưa nghĩ a! Phu nhân nghĩ ta đang nghĩ cái gì?"

Mộ lâu chủ nhìn về mặt ngây thơ vô số tội của hắn, mặt đen lại, cuối cùng xoay người, quay lưng về phía hắn. Người này không nói lý lẽ, nàng không để ý đến hắn là được rồi.

Về mặt của Quốc sư đại nhân tràn đầy ý cười, đang chuẩn bị ôm nàng trở về thì Mộ lâu chủ đột nhiên xoay người lại, híp mắt nhìn hắn, hừ lạnh hai tiếng, "Đừng vọng tưởng đòi đi lực chú ý của ta."

"Phu nhân, ta không rõ ý nàng."

Không rõ ý nàng? Mộ lâu chủ câu môi cười, mang theo một tia nguy hiểm, "Vậy Bản lâu chủ sẽ nói rõ ra. Chúng ta có cần phải háo hão nói chuyện hay không?"

Một tay Quốc sư đại nhân chống đầu, tay còn lại ôm thắt lưng của nàng, nhũn mày, khôi phục lại trạng thái bí hiểm, lười biếng mở miệng, "Phu nhân nói thử xem là chuyện gì."

Thân thủ Mộ lâu chủ nắm cầm của hắn, tầm mắt đảo qua khuôn mặt điển đào chúng sinh, cười cực kỳ ôn nhu, "Rất thương tâm, thương tâm đến mức muốn tìm chết phải không? Giả vờ rất giống đấy!"

Quốc sư đại nhân rũ mắt nhìn nàng, im lặng trong chốc lát mới trả lời nàng, "Phu nhân, nếu nàng muốn đùa giỡn vi phu, chỉ cần nói ra, vi phu nhất định sẽ không cự tuyệt nàng."

Tay Mộ lâu chủ run lên, vô cùng trấn định mà không lui bước, dùng sức bóp chặt cầm của hắn, "Không cần nói sang chuyện khác."

Quốc sư đại nhân nhìn nàng, thờ dài, "Ai nói ta giả vờ. Thời điểm nàng ngăn cản ta giết Dạ Trạch, ta đúng là rất thương tâm."

Mộ lâu chủ cười lạnh, "Đúng vậy! Rất thương tâm, cho nên linh cảm chợt loé, sau đó liền thuận nước đẩy thuyền phải không?" Ngoài mặt là vẻ mặt sinh không thể luyến (sinh ra mà không được không ai yêu thương), trong lòng lại vô cùng khoái lạc đi? Đầu óc của nàng bị đứt dây thần kinh nào mới tự chui đầu vào lưới.

Bây giờ nàng mới phát hiện rằng nàng đã bị người khác lừa đến tay. Thanh danh một đời của nàng đã bị huỷ rồi.

Quốc sư đại nhân do dự trong chốc lát, tựa hồ như đang lo lắng bản thân có nên nói thật hay không, cuối cùng bất đắc dĩ cảm thán, "Phu nhân, nàng nên biết, có một vài thời điểm, dù ta không muốn suy nghĩ thì đầu óc của ta cũng sẽ tự làm."

Biểu tình rất ư là ngây thơ, ngữ khí thực buồn rầu, khiến Mộ lâu chủ rất muốn cắn hắn một cái.

Bất quá, bởi vì hắn đang bị "trọng thương", Mộ lâu chủ vẫn nhịn xuống, chỉ néo cánh tay của hắn hai cái, hừ lạnh, "Thì ra đây là nguyên nhân dù chàng bị thương vẫn không quên lộ ra khuôn mặt yêu nghiệt đó. Chàng quyết tâm dùng khuôn mặt đó để dụ hoặc Bản lâu chủ phải không?"

Hai mắt Quốc sư đại nhân lấp lánh nhìn nàng, "Phu nhân đã bị dụ hoặc chưa?"

Mộ lâu chủ thờ dài trong lòng, lẳng lặng thu hồi tay, nằm yên trong lòng hắn. Chuyện này không phải đã rõ ràng rồi sao? Dù không có khuôn mặt mỹ hoặc đó thì hắn vẫn có thể dụ hoặc được nàng. Nếu không, sao hắn có thể ăn được nhiều đậu hũ của nàng đến thế? Bây giờ lại còn bị ăn đến xương cốt cũng không còn.

Thấy bộ dáng nhụt chí của nàng, Quốc sư đại nhân an ủi vỗ vỗ vai của nàng, "Ta cũng không định làm như vậy đâu. Ai bảo phu nhân để người khác ôm nàng làm chi?" Nói đến việc này, giọng nói của Quốc sư đại nhân lập tức toát ra một mùi dấm chua nồng nặc.

Mộ lâu chủ tròn tròn đôi mắt, vẻ ngạc nhiên không hề che dấu trong đôi mắt trong suốt kia, "Ta để người khác ôm lúc nào?" Quốc sư đại nhân nghĩ rằng ai cũng có bản sự như hấn sao?

Về mặt của ai kia đầy vẻ lên án, mím môi, "Vào buổi sáng nay, Dạ Trạch hẳn hẳn còn nói nàng là thê tử của gã, nàng cũng không phản đối. Nếu không phải sợ nàng giận ta, ta đã sớm làm thịt gã ta." Quốc sư đại nhân càng nói càng đáng thương. Trên thực tế, thấy phản ứng của Mộ lâu chủ, hấn đã rõ ràng chuyện này không giống như hấn nghĩ.

Bây giờ suy nghĩ kỹ lại thì sáng nay đều là Dạ Trạch tự quyết định. Hấn không nhìn thấy thân ảnh của Mộ lâu chủ, cũng không nghe được giọng nói của Mộ lâu chủ, người bị Dạ Trạch ôm cũng có thể không phải là Mộ lâu chủ.

Quốc sư đại nhân không khỏi cảm thán Dạ Trạch quá ư là vô dụng, ngay cả một người cũng có thể nhận sai, hại hấn rối rắm nguyên ngày. Điều lạ lùng chính là, hấn cư nhiên lại đánh giá cao Dạ Trạch.

Vì gã mà hấn có thể ăn sạch Mộ lâu chủ, Quốc sư đại nhân rất "hào tâm" không để cho Dạ Trạch chết sớm.

Quả nhiên, Mộ lâu chủ nhũn nầy nói, "Buổi sáng ta không ra khỏi phòng nửa bước. Chẳng chắc chắn đây không phải là lý do nhằm nhí nào đó mà chẳng bịa ra chứ?"

Tuy rằng miệng nói như thế nhưng trong lòng Mộ lâu chủ hiểu rất rõ, với đạo hạnh của Quốc sư đại nhân, sẽ không bịa đặt ra một lý do dễ bị vạch trần đến như vậy. Xem ra, Quốc sư đại nhân đã hiểu lầm chuyện gì rồi, cho nên mới phát sinh ra chuyện mặc danh kỳ diệu mà nàng thấy ban nãy.

Mộ lâu chủ nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng có thể là Thiên Liễm nhưng cũng không loại trừ có người lợi dụng quan hệ không minh bạch giữa "Mộ Lư Ly" và Dạ Trạch để tiếp cận gã ta.

Người Quốc sư đại nhân quan tâm là Mộ lâu chủ. Chỉ cần người bị ôm không phải là Mộ lâu chủ, hấn cũng không thèm để ý đến việc gì khác. Sau khi nghĩ đến tình địch có tính uy hiếp cao, Quốc sư đại nhân không nhịn được mà hỏi, "Nàng và Quân Như Ngọc rất thân sao?"

Mộ lâu chủ gãi đầu trên cánh tay của hấn, cười nói, "Lạc Tiên lâu nợ hấn một ân tình. Chuyện này cũng do Địa Ngục nhai làm - chính là sự kiện của hai năm trước. Không biết Quốc sư đại nhân có còn nhớ hay không?"

Sự việc của hai năm trước rất huyền ảo, người trong giang hồ đều biết.

Lạc Tiên lâu phát triển quá nhanh, dĩ nhiên là có người không phục, việc lớn việc nhỏ đều xảy ra. Hai năm trước, xuất hiện một thám án diệt môn, có người một mực khẳng định rằng Lạc Tiên lâu gây ra, xúi giục toàn bộ nhân sĩ võ lâm thảo phạt Lạc Tiên lâu. Đúng lúc ấy, Ngọc công tử tự mình đứng ra bảo đảm cho Lạc Tiên lâu thì sự tình mới tạm thời lắng xuống. Sau đó, Mộ lâu chủ tự mình đi thăm thính tin tức mới chứng minh được Lạc Tiên lâu trong sạch, sự việc kết thúc tại đây.

Về phần những người muốn hãm hại Lạc Tiên lâu, vào thời điểm sự tình dần dần lắng xuống, đã đột nhiên biến mất. Những thế lực liên quan đến những người này cũng không còn. Tuy rằng không có bằng chứng để chứng minh rằng việc này là do Lạc Tiên lâu làm nhưng người thông minh cũng không dám tùy ý dây dưa với Lạc Tiên lâu nữa.

Điều không khéo chính là, thám án diệt môn là do Địa Ngục nhai gây ra.

Vì vậy, người của Lạc Tiên lâu rất không vừa mắt với Địa Ngục nhai. Tuy sự kiện đó là do có người cố ý hãm hại, cũng không phải là Địa Ngục nhai nhằm vào Lạc Tiên lâu nhưng cũng có can hệ đến Địa Ngục nhai. Và lại, Địa Ngục nhai đã làm chuyện xấu lại đứng sang một bên nhìn Lạc Tiên lâu gánh tiếng xấu thay họ. Tin chắc rằng, nếu bất kỳ ai gặp tình huống như vậy cũng sẽ không thoải mái trong lòng.

Tất nhiên là Quốc sư đại nhân biết việc này. Nhưng mà, cho tới bây giờ, Địa Ngục nhai cũng không có một chút tự giác của việc giúp người là việc vui. Đây là thế giới cá lớn nuốt cá bé, nếu Lạc Tiên lâu dễ dàng bị đánh bại như vậy, cũng chỉ chứng minh rằng nó không thích hợp tồn tại ở trong giang hồ. Cũng vì lẽ này mà Quốc sư đại nhân cũng chưa từng để ý đến Lạc Tiên lâu dù cho nó đã bị Địa Ngục nhai liên lụy.

Hiện tại, Quốc sư đại nhân của chúng ta đang rất hối hận vì sao bản thân không làm người tốt một lần. Biết đâu chừng hấn đã sớm ăn được Mộ lâu chủ về phủ.

Nếu tính kỹ lại thì, nghiệt duyên giữa Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ hẳn là đã bắt đầu từ lúc ấy. Từ sau sự kiện đó, Quốc sư đại nhân mới bắt đầu để ý đến Lạc Tiên lâu. Còn Mộ lâu chủ vẫn luôn âm thầm tìm cách trả đũa Địa Ngục nhai.

"Phu nhân, ta giúp nàng trả nhân tình này nhé?" Hấn cũng không muốn tro mắt nhìn phu nhân nhà mình kề cận một gã nam nhân khác chỉ vì một nhân tình bé tí tẹo như thế này. Nhưng hấn biết rõ, ngày nào phu nhân nhà hấn còn chưa trả được phần ân tình này thì nàng vẫn sẽ nhớ kỹ việc này. Vậy thì chẳng khác nào nhớ kỹ Quân Như Ngọc. Cho nên, biện pháp tốt nhất là hấn nên nhanh chóng tìm cơ hội để trả phần ân tình này.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chương 62: Nhai Chủ Địa Ngục Nhai Biến Thái

Chao ôi, chap này dài quá Q-Q Với lại, tên chap có vẻ tình thú thôi chứ chẳng có gì đâu.)

Mộ lâu chủ bắt được tình quang chợt loé nơi đáy mắt của Quốc sư đại nhân, lập tức cảnh cáo ai kia, "Nhân tình thì để nói sau đi. Chàng đừng cố ý tạo ra phiền toái cho người ta để trả phần nhân tình này."

Kỳ thật, nàng cũng không rảnh mà cả ngày đều suy nghĩ làm sao để trả phần ân tình này. Đời này, nàng chỉ muốn tùy tâm sở dục mà sống, không nghĩ gánh nhiều thứ trên vai. Nếu nàng có cơ hội để trả phần ân tình này, dĩ nhiên nàng sẽ làm. Dẫu sao, nàng cũng không thích thiếu ai cái gì cả.

"Phu nhân, phu quân nhà nàng là người không phúc hậu như vậy sao?" Quốc sư đại nhân tuyệt đối sẽ không thừa nhận là bản thân hắn đã nghĩ tới biện pháp như vậy.

Mộ lâu chủ hờ hững mở miệng, "Quốc sư đại nhân phải biết rằng, trên đời này tuyệt đối không có ai không phúc hậu bằng chàng."

Nghe nàng nói vậy, Quốc sư đại nhân nhú mày, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua lưng của nàng, cảm giác được người trong lòng run rẩy một chút, Quốc sư đại nhân mới cực kỳ xấu xa mỉm cười mới đáp lời, "Bốn toạ nghĩ rằng Mộ lâu chủ hơn hẳn ta."

"Thật không?" Mộ lâu chủ ý vị thâm trường nhìn hắn, ôn nhu cười nói, "Quốc sư đại nhân, đột nhiên Bản lâu chủ cảm thấy khuôn mặt của chàng rất không vừa mắt..." Nụ cười vô cùng sáng lạn, khiến người khác như đui như mù.

Quốc sư đại nhân vội vàng bắt lấy cổ tay của nàng, bắt đắc dĩ đáp lời, "Phu nhân, nàng không thể thù hạ lưu tình được sao?" Vì sao lần nào cũng muốn huỷ dung hân? Mặt của hân hình như không đắc tội với nàng mà?

Sau khi nói xong, Quốc sư đại nhân còn tỉ mỉ đánh giá nàng, bây giờ Mộ lâu chủ không mặc y phục, vậy độc được là từ đâu ra?

Mộ lâu chủ rất dễ tính gật đầu nói, "Tốt!" Sau đó, bàn chân ngọc ngà duỗi ra, cọ cọ vào bắp chân của Quốc sư đại nhân. Thái dương của Quốc sư đại nhân giật giật, giả chết nằm trên người của Mộ lâu chủ.

Đúng là nàng đã thù hạ lưu tình nhưng cước lại không lưu tình.

Mộ lâu chủ buồn cười đẩy đẩy hắn, "Đừng giả chết nữa."

Thanh âm rầu rĩ của Quốc sư đại nhân truyền ra từ ngực nàng, "Ta thật sự sắp chết rồi. Phu nhân, ta là người bị thương."

Hơi thở nóng bỏng kề cận trước ngực nàng, Mộ lâu chủ không khỏi hơi nhú mi, thật đúng là muốn chết mà.

Nhưng mà, Mộ lâu chủ đột nhiên nghĩ tới một việc, Quốc sư đại nhân ăn nàng sạch sẽ chẳng phải tương đương với việc nàng cũng đã ăn Quốc sư đại nhân sạch sẽ sao?

Đồng dạng như thế, Quốc sư đại nhân chiếm tiện nghi của nàng cũng có thể nói là nàng chiếm tiện nghi của Quốc sư đại nhân mà? Sau khi tư tưởng đã được đả thông, đối với ai kia đang chiếm tiện nghi của nàng, Mộ lâu chủ liền cảm thấy thực bình tĩnh, cũng lười đẩy hắn ra, chỉ hừ một tiếng, "Không chết được. Nhiều nhất chỉ bị chuột rút." Và lại, chỉ chuột rút một chút mà thôi. Được là do nàng hạ, chẳng lẽ nàng còn không rõ sao?

Bị nàng vạch trần, Quốc sư đại nhân cũng không xấu hổ, chỉ ngẩng đầu nhìn nàng, hỏi, "Nếu không, ta đưa vài mỹ nữ cho Ngọc công tử?"

Đề tài đột nhiên chuyển hướng đến Ngọc công tử, Mộ lâu chủ vẫn rất bình tĩnh, cẩn thận tránh vết thương của hắn, ôm chặt thắt lưng của ai kia, hừ lạnh, "Chàng cho rằng ai cũng háo sắc như chàng sao?"

Đối với hành động thân mật bất ngờ của Mộ lâu chủ, Quốc sư đại nhân vô cùng thích ý, đáy mắt ôn nhu mang ý cười, câu môi nói, "Chẳng lẽ phu nhân không biết, vì phu chỉ háo sắc với mỗi nàng sao?"

Mộ lâu chủ không để ý đến hắn. Nếu hắn dám háo sắc với người khác thì vĩnh viễn cũng không đến với nàng được. Về điểm này, trong lòng bọn họ đều rất rõ ràng.

Thấy Mộ lâu chủ không để ý đến hắn, Quốc sư đại nhân cũng không giận, nghĩ ngợi trong chốc lát rồi nói, "Vậy, đưa y vài rương bạc?"

Trong mắt Quốc sư đại nhân, lúc trước Ngọc công tử chỉ nhắc tay chi lao mà thôi. Kỳ thật, y ra tay hay không cũng không có gì khác biệt. Bởi vì Mộ lâu chủ hoàn toàn có thể tự mình giải quyết vấn đề. Vì vậy, đối với cái gọi là nợ một ân tình cũng không hẳn là như vậy. Chỉ cần tỏ vẻ biết ơn một chút là được. Hoặc không cần làm gì cả.

Nhưng ai bảo Ngọc công tử giúp Mộ lâu chủ làm chi? Mà Mộ lâu chủ lại là phu nhân của hắn.

Phu thê là một thê. Nếu Mộ lâu chủ đã nợ ân tình của người khác, cho dù là tình địch thì hắn cũng phải tỏ ra rộng lượng để cảm tạ.

Quốc sư đại nhân đã đặt chuyện này trong lòng, cho nên mới trịnh trọng trưng cầu ý kiến của Mộ lâu chủ. Nhưng Quốc sư đại nhân lòng dạ hẹp hòi vẫn rất không thích Ngọc công tử. Vì thế, đề nghị này chắc chắn là có trả.

Lần này, Mộ lâu chủ cảm thấy thực hứng thú, hai mắt lấp lánh nhìn hắn, "Chàng vẫn nên tặng cho ta đi!"

Bản tính mê tiền của Mộ lâu chủ lại xuất hiện, Quốc sư đại nhân ôm nàng bật cười thành tiếng. Hắn đã sớm biết Mộ lâu chủ là người háms lợi, mà cái lợi kia thường là vàng bạc. Mộ lâu chủ đúng là biết cách làm giàu mà.

Mộ lâu chủ mím môi, nàng chỉ nói một câu, có cần phải cười đến mức cả người run rẩy không?

Thấy nàng có xu hướng sẽ nổi bão, Quốc sư đại nhân vội vàng vuốt tóc của nàng để trấn an, giọng nói đượm ý cười, "Chìa khoá của kho phòng phủ Quốc sư ở trong tay Minh Y, bảo y đưa cho nàng là được. Còn chìa khoá của kho phòng Địa Ngục nhai ở trong tay Minh Nguyệt. Đợi khi nào nàng ấy trở lại, ta sẽ bảo nàng ấy đưa cho nàng."

Minh Nguyệt? "Là hữu sứ của Địa Ngục nhai sao?"

"Ân."

Mộ lâu chủ chỉ cần nghĩ đến bạc sáng chói thì tâm tình tốt vô cùng, khoe môi cong cong, còn thưởng cho Quốc sư đại nhân một cái hôn. Quốc sư đại nhân dờ khóc dờ cười, Mộ lâu chủ nhìn thấy hắn cũng không cao hứng đến thế. Thì ra hắn còn kém cả bạc, vậy mà hắn còn nghĩ bản thân đã khiến nàng cao hứng.

Mộ lâu chủ cũng không định chuyển toàn bộ kho phòng của Quốc sư đại nhân - vô công bất thụ lộc. Thật ra nàng rất muốn nói cho hắn biết, tự nàng đoạt đồ trong tay Quốc sư đại nhân thì sẽ vui hơn nhiều là được Quốc sư đại nhân trực tiếp đưa cho nàng.

*Vô công bất thụ lộc: Không làm việc thì không nên nhận tiền.

Nguyên tắc của Mộ lâu chủ chính là, không nhận bạc của người khác mà không có lý do. Nàng thích "lừa bạc" của những người vô tội hơn, bởi vì bạc đó là do nàng tự mình kiếm được, hoàn toàn không có gánh nặng tâm lý.

Nhất là đồ của Quốc sư đại nhân - nàng đoạt được sẽ có cảm giác thành tựu.

Đương nhiên, lúc này Quốc sư đại nhân không biết Mộ lâu chủ đang nghĩ gì. Hắn chợt nhớ tới ban nãy Mộ lâu chủ ngăn cản hắn giết Dạ Trạch, Quốc sư đại nhân không khỏi hỏi, "Nàng muốn Phá Thiên đao phổ?" Nàng chậm chạp không ra tay với Dạ Trạch, thậm chí còn cứu Dạ Trạch mấy lần, hắn nghĩ mãi cũng chỉ cảm thấy lý do này là hợp lý nhất.

Với tính cách của Mộ lâu chủ, nếu đã tham gia Đại hội Võ lâm mà không có tính toán riêng thì thật đúng là xin lỗi chính nàng.

Thấy Mộ lâu chủ gật đầu, Quốc sư đại nhân khó hiểu hỏi, "Nàng muốn đao phổ làm gì?" Tuy rằng đao phổ đó là đồ tốt nhưng đã bị toàn bộ nhân sĩ Võ lâm dòm ngó. Một vật mang đến đại phiền toái như vậy, Mộ lâu chủ cư nhiên lại để ý?

Mộ lâu chủ thập phần bình tĩnh phun ra ba chữ, "Bán lấy tiền!"

Dĩ nhiên nàng biết Phá Thiên đao phổ là một vật mang đến đại phiền toái, cho nên, nàng muốn nó ở trong tay nàng một lát, sau đó, bán nó lấy tiền rồi cao chạy xa bay. Những phiền toái sau đó thì để bọn họ tự giải quyết đi.

Quốc sư đại nhân bật cười. Xem ra, nếu muốn hối lộ Mộ lâu chủ không cần phải suy nghĩ nhiều làm gì, chỉ cần đưa mấy rương bạc là được rồi.

Mất thấy Quốc sư đại nhân còn định nói tiếp, Mộ lâu chủ liền lấy tay che hai mắt của hắn lại, nhủ mảy nói, "Chàng bị thương, phải hảo hảo nghỉ ngơi."

Ngày hôm nay cũng đã xảy ra không ít chuyện, bây giờ trăng đã lên cao, xung quanh tĩnh lặng.

Quốc sư đại nhân mở to hai mắt, lông mi nhẹ nhàng run rẩy, quét qua lòng bàn tay của nàng, có chút tê dại. Đáy lòng Mộ lâu chủ đột nhiên mềm nhũn, chậm rãi hôn lên đôi môi ẩm áp kia, mở miệng nói, "Chàng không cần để chuyện của Quân Như Ngọc ở trong lòng. Ta có thể nhận biết rõ sự khác biệt giữa ân tình và tình cảm."

Sau khi trải qua chuyện này, Mộ lâu chủ rốt cuộc cũng ý thức được Quốc sư đại nhân chính là một bình dấm chua. Cho nên, đây là những chuyện nàng không cảm thấy quan trọng, bây giờ nàng không ngại giải thích đôi câu.

Tuy rằng nhìn thấy Quốc sư đại nhân ăn dấm chua rất thú vị nhưng dấm chua ăn nhiều sẽ bị ê răng.

Sau khi nghĩ thông suốt, Mộ lâu chủ khẽ nhủ mảy. Dù Quốc sư đại nhân không để ý, nàng cũng sẽ cách xa Quân Như Ngọc. Và lại, bọn họ chưa từng gần gũi với nhau.

Quốc sư đại nhân ngoéo môi một cái, vòng tay ôm chặt lấy nàng, cảm thấy vô cùng thoả mãn, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của nàng, đặt trên môi, ôn nhu hôn, dịu dàng hỏi nàng, "Nàng muốn tắm rửa không?" Cứ như vậy mà ngủ thì sẽ không thoải mái đâu!

Mộ lâu chủ dúi đầu vào ngực hắn, than thở trả lời, "Không muốn động." Nhìn nàng giống như làm nũng, nhưng bản thân nàng lại chưa phát hiện.

"Ta giúp nàng." Nói xong, Quốc sư đại nhân đang muốn đứng dậy thì bị Mộ lâu chủ ngăn lại, "Vết thương của chàng không thể dính nước."

"Ta không để dính nước là được rồi."

"Không được. Ngủ!"

Vì thế, một người lười biếng không muốn động, một người bị cưỡng chế không cho phép động đây liền ôm nhau ngủ. Ngay cả sáng đan nhãn nhúm bị máu nhiễm đỏ thành một bông hoa yêu diễm cũng không thêm đổi.

Sáng sớm ngày tiếp theo, rốt cuộc có người phát hiện ra Dạ các chủ trần trụi bị treo trên đại môn của Hướng Liên Thiên các.

Ngay lập tức, mọi người ở Hướng Liên Thiên các liền bị chấn động!

Thời điểm Minh Y treo Dạ Trạch lên đã là chàng vạng. Và lại, mọi người đang chuẩn bị cho Đại hội Võ lâm ngày mai nên không ai rời khỏi Hướng Liên Thiên các. Mà đại môn của Hướng Liên Thiên các cũng được xây rất khí phách, có thể sánh ngang với cổng thành, nếu không ngược lên nhìn thì sẽ không nhìn thấy có người đang bị treo. Thị vệ gác cổng dĩ nhiên là không rảnh đến mức ngẩng đầu nhìn trời. Vì vậy, Dạ các chủ hoa hoa lệ lệ bị treo trên đại môn của Hướng Liên Thiên các cả một đêm.

Minh Y rất ư là "hiều lòng người" mà bịt miệng Dạ Trạch lại, khiến cho gã ta không cầu cứu được, chỉ có thể ở nơi này chịu được gió rét một đêm. Tuy thời tiết tháng ba không được tính là khắc nghiệt nhưng buổi tối cũng rất lạnh đó. May mắn là Dạ các chủ công lực thâm hậu mới không bị chết cứng.

Điều bất hạnh là, Dạ Trạch đã tỉnh lại từ đêm hôm qua, thấy rõ tình cảnh của bản thân lại bất lực. Bởi vì, dây thừng trói gã không phải là loại dây thừng bình thường. Cho dù gã ta dùng nội lực nhưng cũng không làm đứt được.

Tình cảnh nhục nhã như vậy, không ngừng tra tấn nội tâm gã ta, nhưng gã lại không thể làm gì được cả. Gã chỉ có thể chờ đợi người khác phát hiện ra gã ta, nhìn thấy gã trần truồng, cứu gã xuống.

Chịu đựng cơn đau trên đầu, Dạ Trạch hứng gió lạnh cả một đêm thề rằng gã nhất định sẽ khiến cho Lạc Tiên lâu và Địa Ngục nhai trả một cái giá cực kỳ đắt!

Thời điểm Dạ Trạch được người khác cứu, tâm tình vô cùng bình tĩnh. Chỉ ít thì, vẻ mặt của gã ta là như thế.

Sau khi nghe được chuyện của Dạ Trạch, Mộ lâu chủ nhú mày, sau đó liền bỏ rơi Quốc sư đại nhân, chuẩn bị đi thăm Dạ các chủ một chút.

Để lại Quốc sư đại nhân một mình thở dài, vì sao bây giờ hắn lại là Nhai chủ Địa Ngục nhai chứ? Danh bất chính ngôn bất thuận - không thể đi cùng Mộ lâu chủ, cũng không thể trực tiếp thị uy với tình địch. Đúng là buồn bực chết hắn mà!

Khi nhìn thấy Mộ lâu chủ và Quốc sư đại nhân - một trước một sau xuất hiện, hai mắt của Dạ Trạch cơ hồ có thể toát ra lửa. Không đợi gã làm ra chuyện gì, liền có một gã sai vặt vội vã chạy vào, lớn tiếng nói, "Chuyện lớn rồi Các chủ... Đào phở bị trộm!"

Nhân sĩ Võ lâm đang đứng xung quanh liền bị chấn động!

"Đào phở gì?" Trăm ngàn lần đừng là Phá Thiên đào phở.

Nhưng sự thật luôn tàn nhẫn, gã liền thở hổn hển rồi mới trả lời, "Là Phá Thiên đào phở... Phá Thiên đào phở bị đánh cắp."

Nghe vậy, sắc mặt của Dạ Trạch liền trở nên khó coi.

Biết cái gì gọi là hoạ vô đơn chí không? Chính là tình cảnh của gã ta bây giờ.

Dạ Trạch rất quý trọng Phá Thiên đào phở. Nếu không phải phát giác rằng lực uy hiếp của Lạc Tiên lâu càng lúc càng lớn thì còn lâu gã mới lấy Phá Thiên đào phở làm mồi.

Mà người quý trọng Phá Thiên đào phở đâu chỉ mỗi mình Dạ Trạch. Đã đến đây, có mấy ai không quan tâm đến Phá Thiên đào phở?

Lập tức có người quát lên, "Rốt cuộc là ai làm? Cưng nhiên lại dám xuống tay trước mặt Võ lâm đồng đạo. Đúng là đã ăn gan hùm rồi mà!" Ngữ khí thập phần tức giận.

Người nọ vừa dứt lời liền có người khác tiếp lời, "Chẳng lẽ, là người hại Dạ các chủ đêm qua?" Lúc này cũng không thấy người quan tâm hung thủ như vậy nha.

Mộ lâu chủ cũng có chút nghi hoặc, liếc nhìn Quốc sư đại nhân một cái. Quốc sư đại nhân chống lại tầm mắt của nàng, khẽ lắc đầu. Tuy hắn cũng đã nghĩ đến việc giúp nàng đoạt lấy Phá Thiên đào phở nhưng hắn còn chưa kịp động thủ.

Mộ lâu chủ không khỏi nhú nhú mày. Không phải là Địa Ngục nhai hay Lạc Tiên lâu, rốt cuộc là ai có bản sự lớn như vậy?

Phá Thiên đạo phổ rất quan trọng, chắc chắn Dạ Trạch sẽ giấu thật kỹ. Nếu không phải là cao thủ thì cũng chỉ có thể là người quen thuộc với Hướng Liên Thiên các lắm.

Đang suy nghĩ vẩn vơ, tai đột nhiên nghe Dạ Trạch hỏi nàng, "Mộ lâu chủ cảm thấy là do ai làm?"

Mộ lâu chủ liếc mắt nhìn gã, hờ hững trả lời, "Trong lòng Dạ các chủ tự biết rõ mới đúng." Xem ra, Dạ Trạch muốn kéo Lạc Tiên lâu xuống nước. Mộ lâu chủ bắt đầu hoài nghi tính chân thật của việc đạo phổ bị trộm.

Bởi vì Bích Tiêu đã bị nàng đưa cho Minh Y. Trong lòng Mộ lâu chủ rất rõ ràng, khuất nhục như đêm qua cũng đã khiến Dạ Trạch hận chết Lạc Tiên lâu và Địa Ngục nhai. Hơn nữa, mục tiêu của gã vốn là Lạc Tiên lâu. Bấy giờ sắp diễn ra Đại hội Võ lâm lại muốn vu oan cho Lạc Tiên lâu tội ăn trộm cũng không phải là không có khả năng.

Tuy hiện tại nàng không thể xác nhận được sự thật về việc đạo phổ bị mất trộm nhưng Dạ Trạch muốn kéo Lạc Tiên lâu cũng là sự thật. Bởi vì, ngay sau đó gã liền cười lạnh nói, "Nghe đồn là Kinh Thiên đạo tặc đã gia nhập Lạc Tiên lâu. Mộ lâu chủ đúng là tài giỏi."

Lời này đã nhắc nhở mọi người, Hướng Liên Thiên các là nơi thủ vệ sâm nghiêm. Vậy thì nơi đặt đạo phổ không cần nói cũng biết, nhất định là có cơ quan trùng trùng điệp điệp, cao thủ nhiều không kể xiết. Dưới tình huống như vậy, có mấy ai có thể đánh cắp đạo phổ mà không kinh động đến người khác?

Mọi người không biết có bao nhiêu người có thể làm được điều này. Nhưng họ có thể khẳng định, Kinh Thiên đạo tặc nhất định làm được.

Trong lòng mọi người, Mộ lâu chủ hẳn là đã đoán ra được người trộm Phá Thiên đạo phổ - đây là nguyên nhân. Và lại, nàng còn có thuộc hạ là Kinh Thiên đạo tặc - năng lực có thừa.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, hầu hết mọi người đều nhận định việc này là do Lạc Tiên lâu gây ra.

Mất thấy sự tình phát triển thành như vậy, Quốc sư đại nhân lạnh lùng nói, "Bản nhai chủ cảm thấy Hướng Liên Thiên các trông chừng đạo phổ rồi tự trộm đi dễ dàng hơn nhiều."

Lời này của Quốc sư đại nhân, cũng có người cảm thấy rất chí lý. Nhưng hầu hết mọi người đều liên hệ chuyện Dạ Trạch với đạo phổ bị trộm lại với nhau. Họ cảm thấy rằng, nếu thật là Dạ Trạch vừa ăn cướp vừa la làng thì cũng không cần phải làm đến mức độ như vậy. Gã bị người khác lột sạch rồi treo trên đại môn của Hướng Liên Thiên các, ngay cả da đầu cũng bị bong ra từng mảng. Vì thế, Dạ các chủ rất vinh hạnh trở thành trò cười của toàn bộ giang hồ. Hướng Liên Thiên các cũng sẽ bị liên lụy mà xuống dốc. Nếu đây chỉ là do Dạ các chủ tự biên tự diễn thì cũng quá mức ngốc nghếch rồi.

Mí mắt của Mộ lâu chủ khẽ nâng, nhìn về phía Quốc sư đại nhân, trong lòng âm thầm kết hợp hình tượng lạnh lùng, tràn đầy sát khí của Nhai chủ Địa Ngục nhai và hình tượng phong tình vạn chủng của Quốc sư đại nhân lại, nàng cảm thấy dù là lúc nào thì hẳn cũng luôn dự hoặc được nàng. Mộ lâu chủ cong khoé miệng một chút, mỉm cười dưới khăn che mặt.

Quốc sư đại nhân như cảm giác được nụ cười của nàng, nhìn nàng một cái rồi rất nhanh đã dời mắt. Khi hẳn rũ mắt xuống, không ai nhìn thấy rằng đáy mắt hẳn lộ ra tia ánh sáng nhu hoà.

Nhìn hai người liếc mắt đưa tình, sắc mặt Dạ Trạch càng thêm lạnh lẽo, cảm thấy vô cùng giận dữ, cười lạnh nói, "Xem ra, giao tình giữa Lạc Tiên lâu và Địa Ngục nhai cũng không phải là ít. Hôm qua Bản các chủ làm Nhai chủ Địa Ngục nhai bị thương, Mộ lâu chủ không nhìn được mà xuất đầu lộ diện thay hẳn. Hôm nay Bản các chủ chỉ là hoài nghi Lạc Tiên lâu mà thôi, Nhai chủ liền bảo hộ nàng. Lạc Tiên lâu thân là một trong những thế lực đứng đầu chánh đạo lại cấu kết với Địa Ngục nhai. Không biết chư vị Võ lâm đồng đạo có ý kiến gì?"

Gã ta vừa dứt lời, mọi người liền bàn tán xôn xao. Lạc Tiên lâu cấu kết với Địa Ngục nhai? Nếu sự thật là như vậy, Võ lâm sẽ gặp nguy.

Kết hợp lời nói của Dạ Trạch và tình huống của Dạ các chủ bị treo trên đại môn Hướng Liên Thiên các, có khi nào là Mộ lâu chủ đã hạ thủ không? Mục đích ư? Hẳn là vì xuất đầu lộ diện thay Nhai chủ Địa Ngục nhai.

Chỉ trong một khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều nhìn về phía Mộ lâu chủ với muôn vàn sắc thái.

Nếu Lạc Tiên lâu cùng Địa Ngục nhai có quan hệ mờ ám thì Lạc Tiên lâu nhất định sẽ bị chỉ trích. Còn Địa Ngục nhai thì sao? Nơi đó vốn là đen, không ai sẽ quan tâm nó đen thêm một chút hay là nhiều hơn. Cho dù có một ít người phê phán thì Địa Ngục nhai cũng sẽ không để trong lòng. Đây đã là thói quen của Địa Ngục nhai rồi.

Nhưng Lạc Tiên lâu thì không giống vậy. Lạc Tiên lâu đứng đầu chính đạo. Trắng chính là trắng, một khi đã bị vấy bẩn thì không thể gột sạch được.

Dạ các chủ bị người ta lột sạch, treo trên đại môn của Hướng Liên Thiên các - đây tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ. Vì vậy, Võ lâm Minh chủ - Thương Ngao bấy lâu không lộ diện cuối cùng cũng đã xuất hiện.

Thương Ngao và Ngọc công tử vừa tiến vào thì nghe thấy lời nói của Dạ Trạch.

Ngũ quan Thương Ngao đoan chính, mặt mũi tuấn tú, đôi mắt sắc bén - hoàn toàn là khí thế của Võ lâm Minh chủ.

Lúc này, Thương Ngao nhíu mày nhìn Mộ lâu chủ và Quốc sư đại nhân, sau đó nhìn về Dạ Trạch, lên tiếng hỏi, "Dạ các chủ có chứng cứ gì để chứng minh không?" Việc này không phải là việc nhỏ. Nếu Lạc Tiên lâu thật sự bắt tay với Địa Ngục nhai thì toàn bộ chính đạo sẽ bị chao đảo.

Kỳ thật, Thương Ngao đúng là đã suy nghĩ nhiều quá rồi. Nếu Địa Ngục nhai muốn làm toàn bộ chính đạo chao đảo thì không cần bắt tay với Lạc Tiên lâu cũng vẫn làm được. Bởi vì Mộ lâu chủ là người sợ phiền toái, tất nhiên sẽ không ngăn cản. Trong mắt Quốc sư đại nhân, Ngọc công tử chính là một người cực kỳ lãnh đạm. Bề ngoài y nhìn như vô dục vô cầu, thật ra y rất không thích phân tranh. Nhưng mà, nếu nói y là người khiêm tốn thì cũng không đúng. Quân Như Ngọc tuyệt đối không phải là người có thể đặt thiên hạ làm đầu. Còn Thương Ngao tội nghiệp? Quốc sư đại nhân không thèm nhìn đến hắn ta luôn.

Ngọc công tử cũng nhìn Mộ lâu chủ và Quốc sư đại nhân, đáy mắt như có điều suy ngẫm nhưng không nói gì thêm.

Nghe câu hỏi của Thương Ngao, Dạ Trạch liền im lặng không nói lời nào. Chuyện này chỉ có mình gã biết, nếu muốn đưa ra bằng chứng thuyết phục đúng là chuyện không tưởng. Gã ta vốn định nhìn một chút rồi tìm một cơ hội tốt để tiết lộ chuyện này. Nhưng bây giờ, bởi vì giận quá nên đã lỡ lời.

Dạ Trạch nhú chặt lông mày. Mắt thấy sự tình đã phát triển theo chiều hướng như vậy, tuy Lạc Tiên lâu sẽ bị nghi ngờ nhưng nếu muốn lợi dụng việc Lạc Tiên lâu cấu kết với Địa Ngục nhai để hủy đi Lạc Tiên lâu là hoàn toàn không có khả năng. Xem ra, chỉ có thể chứng thực việc đạo phủ bị mất trộm là do Lạc Tiên lâu làm thì mới có thể lay chuyển được địa vị của Lạc Tiên lâu.

Dạ các chủ đã suy nghĩ quá mức tốt đẹp rồi. Sai lầm của gã không chỉ là không thể mượn chuyện đạo phủ bị mất trộm để hủy đi Lạc Tiên lâu mà còn khiến Lạc Tiên lâu gây ông đập lưng ông. Mà chuyện đạo phủ bị mất trộm, không phải gã muốn sao thì nó sẽ như thế ấy.

Thấy Dạ Trạch không nói lời nào, trong lòng mọi người cũng đã hiểu rõ. Xem ra, Dạ các chủ cũng không chứng cứ xác thực. Nếu chỉ bằng mấy lời của gã thì mọi người cũng không biết có nên tin gã hay không.

Tuy rằng Lạc Tiên lâu cùng Địa Ngục nhai không có đại tranh đấu gì nhưng tiểu đánh tiểu nháo cũng không ít. Khả năng Lạc Tiên lâu đột nhiên kết thành đồng minh với Địa Ngục nhai cũng không cao. Nhưng cũng không loại trừ khả năng Lạc Tiên lâu và Địa Ngục nhai cố tình đánh lạc hướng mọi người bằng những trận náo loạn.

Lúc này, Mộ lâu chủ mới thản nhiên cười, "Nghe ý tứ của Dạ các chủ là tự tay làm Nhai chủ Địa Ngục nhai bị thương. Nếu là như vậy, võ công của Dạ các chủ đã xuất thần nhập hoá, còn hơn cả Nhai chủ Địa Ngục nhai?"

Nghe xong lời của Mộ lâu chủ, những người từng bị Nhai chủ Địa Ngục nhai vung tay là đã bị thổi bay đi mất vào hôm qua không khỏi run lên, cán cân trong lòng đột nhiên bị lệch đi. Điểm này, lời nói của Dạ các chủ thật sự là không thể tin được.

Võ công của Dạ các chủ còn cao hơn công lực khủng bố của Nhai chủ Địa Ngục nhai? Làm sao có thể!

Dạ Trạch nhìn về mặt nghi ngờ của mọi người, sắc mặt trầm xuống, âm thanh lạnh lùng, "Vậy Mộ lâu chủ giải thích như thế nào về vết thương trên người Nhai chủ Địa Ngục nhai?"

Mộ lâu chủ nhíu mày nói, "Lời này của Dạ các chủ đúng là ý vị thâm trường. Trên người Nhai chủ Địa Ngục nhai có vết thương hay không, Bản lâu chủ không rõ. Nhưng Bản lâu chủ biết, trong chốn giang hồ, mỗi ngày những người bị thương đúng là nhiều không kể xiết. Dạ các chủ chắc chắn rằng ai bị thương thì cũng đều là do người làm sao?"

Không thể không nói, da mặt của Mộ lâu chủ đúng là quá dày. Nàng nói dối mà mắt vẫn không chớp, vẻ mặt hờ hững như trước.

Kỳ thật, Dạ Trạch có thể chứng minh chính gã làm Nhai chủ Địa Ngục nhai bị thương. Bởi vì vết thương được tạo thành bởi đạo pháp của Pháp Thiên đạo rất đặc biệt. Nhưng Mộ lâu chủ chắc chắn Dạ Trạch không dám nói ra điều này. Một khi gã nói ra, mọi người sẽ biết rằng gã không những đã sớm chiếm được đạo phủ, mà còn luyện thành. Mà điều này đồng nghĩa với việc sẽ khiến cho Hưong Liên Thiên các gặp bất lợi.

Và lại, Nhai chủ Địa Ngục nhai sẽ chịu côi y phục trước mặt mọi người, để họ kiểm tra có vết thương thật không ư? Đúng là nực cười!

Mộ lâu chủ vừa dứt lời, Nhai chủ Địa Ngục nhai bên cạnh nhẹ nhàng phun ra một câu, "Bản nhai chủ thích tự làm hại bản thân."

Ý tứ của lời này chính là không phủ nhận rằng hắn có thương tích nhưng lại không phải do Dạ Trạch gây ra.

Đối với lời nói của hắn, mọi người đều không biết phải phản ứng như thế nào. Kỳ thật, thời điểm Nhai chủ Địa Ngục nhai nghiêm túc nói ra câu này, một chút cũng không buồn cười, chỉ mang đầy hàn ý.

Thanh Long hiềm khi thành thật đang đứng bên cạnh hắn không ngừng rút rút khoé miệng, đưa mắt nhìn về phía xa xa. Hắn ta không biết người này! Chủ thượng vĩ đại của hắn ta sao có thể nói ra lời này được cơ chứ? Nhất định là lầm người rồi.

Mộ lâu chủ bĩu môi, đúng là tự làm hại bản thân. Nếu không phải hắn tự làm hại bản thân, Dạ Trạch làm sao có thể khiến hắn bị thương?

Nhai chủ Địa Ngục nhai dừng một chút rồi lại lên tiếng, "Thanh Long, lát nữa đem tất cả nha hoàn đều đuổi hết đi. Hiện tại, Bản nhai chủ không có một chút không gian riêng tư nào cả."

Lời này rõ ràng đang ám chỉ rằng, sở dĩ Dạ Trạch biết trên người hắn có thương tích là vì gã đã phái người giám thị nhất cử nhất động của hắn.

Điều này dĩ nhiên sẽ khiến người khác suy nghĩ rằng, có phải hạ nhân mà Hưong Liên Thiên các phái tới chỗ bọn họ cũng có nội gián hay không?

Có trời mới biết, Nhai chủ Địa Ngục nhai nói không có một chút không gian riêng tư đã ăn sạch Mộ lâu chủ vào tối hôm qua, mà không có bất kỳ ai biết.

Thanh Long vô cùng phôi hợp, "Vâng. Nha hoàn này đúng là không tuân theo bổn phận, vô cùng kỳ lạ. Thuộc hạ đã sớm không vừa mắt nàng ta."

Tuy bốn chữ "vô cùng kỳ lạ" không có nói lên điều gì nhưng lại khiến mọi người nghĩ rằng nha hoàn này có ý đồ câu dẫn Nhai chủ Địa Ngục nhai.

Nha hoàn đáng thương! Thanh danh đã bị Thanh Long bôi nhọ đến mức thảm thương.

Hiệu quả của việc người tung kẻ hứng đúng là rất tốt. Nha hoàn này đúng là có chút không tuân theo bổn phận, định nhân dịp này câu dẫn những người có thân phận, con chim sẽ bay lên đầu cành liền biến thành phượng hoàng - những người bị câu dẫn tất nhiên biết rõ điều này.

Nhưng mà, Nhai chủ Địa Ngục nhai cũng không được hưởng phúc lợi này. Vì sao ư? Bởi vì thanh danh của hắn rất đáng sợ, khí thế của hắn lại khủng bố. Mặc dù dung mạo anh tuấn, địa vị xuất chúng thì cũng không có ai dám đặt cược sinh mệnh để trêu chọc hắn.

Thừa dịp mọi người đang phân vân, Mộ lâu chủ liền nói thêm, "Tuy Dạ các chủ vẫn còn nghi ngờ rằng Lạc Tiên lâu đánh cắp Phá Thiên đao phổ nhưng mà chư vị có từng nghĩ kỹ hay chưa. Tuy rằng đao pháp của Phá Thiên đao rất có uy lực nhưng mọi người đều rất rõ ràng, đao pháp của Phá Thiên đao chỉ thích hợp cho nam nhân, không thích hợp với nữ nhân. Đây cũng là nguyên nhân mà lúc trước Bản lâu chủ không có kẻ thừa Phá Thiên đao pháp. Huống hồ, bây giờ Bản lâu chủ chỉ là một thiếu nữ tử, Phá Thiên đao phổ không có tác dụng gì với Bản lâu chủ. Bản lâu chủ cần gì phải phí phạm tinh lực để cạnh tranh với chư vị có thể luyện đao phổ?"

Trong lòng Mộ lâu chủ đương nhiên biết rõ, một khi nàng đã nói ra những lời này thì cho dù mọi người có thể tìm được Phá Thiên đao phổ, nàng cũng không thể cạnh tranh công bằng. Nhưng mà, trong lòng nàng đã có tính toán.

Hiện tại, có thể tìm được Phá Thiên đao phổ hay không, cũng rất khó nói. Nếu thật sự đã tìm được, nàng không thể minh mục trương đảm cướp đoạt, chẳng lẽ không thể trộm ngầm sao? Nếu thật sự không được nữa thì nàng sẽ để Quốc sư đại nhân ra mặt. Dầu sao, thanh danh của Địa Ngục nhai cũng đã hoàn toàn hỏng rồi, dù khiến nhiều người tức giận hơn nữa cũng chẳng sao cả. Cùng lắm thì đến lúc nàng đã bán đao phổ sẽ chia hắn một nửa bạc.

Dù trong lòng Mộ lâu chủ đang tính toán điều gì, trên mặt vẫn bất động thanh sắc, tiếp tục nói, "Bản lâu chủ không nhớ rõ bản thân đã đắc tội Dạ các chủ lúc nào. Dạ các chủ cứ liên tục nhắm vào Lạc Tiên lâu, có phải đã hiểu lầm điều gì hay không? Hôm nay trước mặt đông đảo Võ lâm đồng đạo, không bằng Dạ các chủ nói ra, giải quyết sự việc luôn một thể. Không biết ý của Dạ các chủ như thế nào?"

Nghe những lời của Mộ lâu chủ, mọi người càng nghĩ càng cảm thấy có lý.

Lúc trước, Mộ lâu chủ là đại tiểu thư của Hưởng Liên Thiên các cũng không có luyện Phá Thiên đao pháp, bây giờ lại bị Dạ Trạch phế đi võ công. Nàng cần gì phải cướp lấy một quyển đao phổ mà bản thân nàng không thể luyện?

Nếu Mộ lâu chủ thật sự hiếu thuận như lời nàng nói thì nên để cho những người có thể luyện được còn hơn là chiếm được rồi cất ở đáy hòm. Dù đó có là tâm huyết cả đời của Mộ Nham đi chăng nữa.

Mà những lời sau cùng của nàng cũng đã nhắc nhở mọi người về "hiểu lầm" giữa nàng và Dạ Trạch. Nếu Dạ Trạch đã có thể giết chết nhạc phụ đại nhân trong ngày thành hôn và có ý đồ mưu sát tân nương tử thì hiện tại gã cũng có thể hãm hại Mộ lâu chủ và đuổi cùng giết tận.

Dù là đánh cắp Phá Thiên đao phổ hay câu kết với Địa Ngục nhai thì cũng có thể khiến cho Lạc Tiên lâu bị toàn bộ chính đạo chỉ trích, đây không phải là đuổi cùng giết tận sao?

Thương Ngao nhìn tình thế phát triển thành chiều hướng như vậy, mặt chau mày ừ. Tuy rằng hắn ta vẫn luôn hoài nghi tính chân thật của việc Lạc Tiên lâu câu kết với Địa Ngục nhai nhưng hắn ta không thể không thừa nhận - Lâu chủ Lạc Tiên lâu và Nhai chủ Địa Ngục nhai đều là người khó chơi. Họ chỉ cần nói vài ba câu đã có thể xoay chuyển cán khôn, hơn nữa còn... Phôi hợp cực kỳ ăn ý.

Tuy Nhai chủ Địa Ngục nhai chỉ nói vài câu nhưng câu nào câu nấy đều trực tiếp đánh thẳng vào lòng người, khiến cho mọi người tự động phòng bị với Hưởng Liên Thiên các, tin tưởng vào lời nói của Mộ lâu chủ.

Hiện tại, chỉ sợ hầu hết mọi người đều cảm thấy rằng Dạ Trạch vừa ăn cắp vừa là làng, dóc lòng hãm hại Lạc Tiên lâu!

Đối với việc này, hắn ta cũng không theo phe của ai cả. Bởi vì bây giờ không có chứng cứ xác thực chứng minh ai đúng ai sai. Hắn ta là Võ lâm Minh chủ, phải cân bằng mọi việc, không thể thiên vị với bên nào.

Nhìn sắc mặt khó coi của Dạ Trạch cùng mọi người đang xôn xao bàn tán, Thương Ngao lên tiếng, "Đợi sau khi tra rõ chuyện này rồi nói tiếp! Bắt đầu từ bây giờ, mọi người không thể tự tiện rời khỏi Hưởng Liên Thiên các, đến khi nào tra ra chân tướng mới thôi." Đao phổ bị trộm, Đại hội Võ lâm dĩ nhiên cũng không thể tiến hành.

Lời nói của Thương Ngao vẫn rất có phân lượng. Và lại, bây giờ có tiếp tục thảo luận cũng không có ích gì cả.

Sau khi mọi người tản ra, khi Mộ lâu chủ chuẩn bị rời đi, Nhai chủ Địa Ngục nhai đột nhiên mở miệng, "Mộ lâu chủ, tiết trời hôm nay rất tuyệt, chúng ta đi du hồ được không?"

Về phần Thương Ngao không cho tự tiện rời khỏi Hưởng Liên Thiên các, ai thèm nghe hắn ta chứ!

Lời nói của Võ lâm Minh chủ tất nhiên là hữu dụng với người khác. Nhưng đối với Nhai chủ Địa Ngục nhai của chúng ta thì đúng là nhẹ tựa lông hồng, không chút đáng kể.

Mộ lâu chủ rũ mắt như có điều suy nghĩ, hờ hững nói, "Bản lâu chủ không thân thiết với Nhai chủ."

Nhai chủ Địa Ngục nhai lại gần nâng, khuôn mặt vẫn lạnh lùng, "Ồ chung với nhau mãi thì cũng quen thuộc."

Mộ lâu chủ giương mắt nhìn hần, thốt ra những lời kinh người, "Nhai chủ, chính và tà bất lưỡng lập. Và lại, Bản lâu chủ đã thành thân."

Những người còn chưa rời đi lập tức bị chấn động không nhỏ, sự việc này không phải như mọi người đang nghĩ chứ? Nhai chủ Địa Ngục nhai thực sự xem trọng Mộ lâu chủ? Đúng là khẩu vị nặng mà.

Thanh Long và Bích Tiêu cảm nín nhìn trời, chủ tử của họ đúng là tuyệt phối mà. Giả vờ thật giống!

Nhai chủ Địa Ngục nhai nhú mày, hừ lạnh, "Văn Nhân Dịch có điểm gì tốt. Bị phế đi võ công, chỉ là tên thư sinh tay trái gà không chặt. Dung mạo cũng bị huỷ, xấu xí tựa ác quỷ, gian nịnh âm hiểm, ai đi theo hần thì quả thật là cực hình."

Nghe vậy, Thanh Long thiếu chút nữa là ngã sấp xuống đất. Chủ thượng, người thật là ngoan độc! Vì lấy lại thanh danh cho Mộ lâu chủ, người hoàn toàn không ngại lấy bản thân ra bôn cọt.

Mộ lâu chủ cười nhẹ, "Phu quân nhà ta tốt lắm. Không phiền Nhai chủ nhọc lòng lo lắng." Nếu lắng nghe cẩn thận, có thể được tiếng nguyền rủa nguyền rủa của nàng.

Nhưng Quốc sư đại nhân một chút cũng không thêm đề ý đến việc Mộ lâu chủ muốn cắn hần hai cái, chỉ khiêu khích nhìn Ngọc công tử một cái. Có nghe thấy không? Phu nhân nhà hần cảm thấy hần rất tốt đó nha!

Quả không hổ danh là Quốc sư đại nhân, mặc dù không thể danh chính ngôn thuận xuất hiện như vẫn có thể đã kích tình địch.

Mộ lâu chủ nhìn thấy động tác nhỏ của Quốc sư đại nhân, trong lòng cảm thấy dở khóc dở cười. Thì ra Quốc sư đại nhân cũng thật là ngây thơ!

Vì thế, mọi người liền nghe thấy Nhai chủ Địa Ngục nhai tiếp tục truy vấn, "Nàng chỉ yêu mình hần?" Mộ lâu chủ luôn luôn hoà nhã với mọi người đột nhiên bỏ chạy.

Quốc sư đại nhân vội vàng đuổi theo, Thanh Long phe phẩy chiết phiến nhẹ nhàng cười, chậm rì rì nói, "Mọi người thấy rồi đó. Nhai chủ nhà chúng ta coi trọng Mộ lâu chủ. Sau này ai dám nói Mộ lâu chủ cầu kết với Địa Ngục nhai, khiến cho Mộ lâu chủ né tránh Nhai chủ, Bản đường chủ sẽ là người đầu tiên ra mặt."

Vì vậy, Mộ lâu chủ và Nhai chủ Địa Ngục nhai hoa hoa lệ lệ rời khỏi trước ánh mắt của rất nhiều người.

Đi được nửa đường, Mộ lâu chủ đột nhiên giữ chặt Quốc sư đại nhân, ra hiệu cho hần im lặng.

Sau đó, liền nghe thấy có âm thanh loáng thoáng truyền đến, nội dung có liên quan đến Quốc sư đại nhân.

Hai nha hoàn đang đi về phía này, một người nói, "Đã sớm nghe nói Nhai chủ Địa Ngục nhai rất đáng sợ nhưng lại không thể tin rằng hần không có nhân tính đến vậy."

Nha hoàn còn lại không khỏi tò mò, gặng hỏi, "Làm sao vậy?"

Nha hoàn lúc này nói chuyện lập tức nhìn xung quanh, Mộ lâu chủ cũng muốn nghe thử vì sao Quốc sư đại nhân lại bị nói là không có nhân tính nên vội vàng kéo Quốc sư đại nhân trốn đằng sau sơn giả, trước khi nha hoàn đó nhìn thấy nàng.

Chỉ nghe nha hoàn đó thần thần bí bí nói, "Ta nói cho người nhưng người đừng nói lung tung cho người khác nghe. Tối hôm qua, Nhai chủ Địa Ngục nhai hình như thị tẩm cô nương nhà ai."

"Vậy thì cũng đâu có gì kỳ quái? Dựa vào thân phận của Nhai chủ Địa Ngục nhai, khẳng định là thế thiếp thành đàn."

Tiếng bước chân đã ngừng lại. Xem ra, hai người họ nói hăng say quá nên quên đi tiếp rồi.

"Người đừng ngắt lời của ta. Thị tẩm cô nương nhà nào dĩ nhiên là không có gì kỳ quái. Nhưng sáng hôm nay ta đi dọn dẹp phòng, sàng đan đều dính đầy máu. Không biết vị cô nương kia đã bị tra tấn như thế nào mà lại chảy nhiều máu đến thế. Phòng chừng là lạnh ít dữ nhiều rồi."

Tuy Quốc sư đại nhân không thích người khác tới gần nhưng hần cũng không tự mình dọn dẹp phòng.

Lần này đến Hường Liên Thiên các, Quốc sư đại nhân cũng chỉ mang theo Thanh Long. Tất nhiên là không thể để cho một đại nam nhân trải giường múc nước, dọn dẹp phòng cho hần rồi. Vì vậy, Quốc sư đại nhân cũng không cự tuyệt nha hoàn mà Hường Liên Thiên các phái tới để hầu hạ.

Bởi vì Mộ lâu chủ vội vã đi xem kịch hay nên Quốc sư đại nhân cũng nhanh chóng đi theo, dĩ nhiên là không có thời gian đi dọn dẹp sàng đan. Cho nên, khi nha hoàn quét tước bước vào gian phòng nhìn thấy sàng đan nhiễm đầy máu, sắc mặt từ hồng chuyển sang trắng, phấn khích vô cùng.

Nghe xong sự miêu tả của nha hoàn đó, nha hoàn còn lại cũng không nhịn được mà nói thầm, "Đúng là biến thái!"

"Đúng vậy đó! Nhai chủ Địa Ngục nhai nhìn qua cũng rất ưu tú, sao có thể có sở thích tra tấn nữ nhân chứ?"

"Ta lại cảm thấy vừa nhìn Nhai chủ Địa Ngục nhai tràn đầy sát khí thì đã biết là tên biến thái!"

Một nha hoàn nhất đẳng đi từ phía sau tới, vừa vặn nghe thấy lời nói của các nàng, không khỏi trách mắng, "Các ngươi không muốn sống nữa phải không? Còn dám nghị luận về cả Nhai chủ Địa Ngục nhai nữa. Nghĩ rằng Diêm vương sẽ không muốn mệnh của các ngươi phải không?"

Hai nha hoàn bị nàng ấy răn dạy, vội vàng nhận sai. Sau đó, cả ba người đều rời đi.

Phía sau sơn giả, im lặng trong chốc lát, Quốc sư đại nhân nhìn về phía Mộ lâu chủ, thấp phần bình tĩnh lên tiếng, "Phu nhân, nếu nàng muốn cười thì cứ cười đi!"

Trên đời này còn có ai oan hơn hấn sao? Máu nhiễm đầy sàng đan rõ ràng là của hấn mà!

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Chương 63: Vị Hôn Thê?

Mọi người cứ bình tĩnh, chuyện này sẽ được tiết lộ sau~ Đừng giận anh nhé. Anh sạch từ trong ra ngoài luôn:)) À, tỷ ấy cũng thế =))

Mộ lâu chủ nhìn hấn một cái, đột nhiên nhào vào lòng hấn, bà vai run run, rất nể tình mà không cười ra tiếng. Hiếm lắm mới thấy được Quốc sư đại nhân bị oan uổng như thế. Biểu tình ghen khuất của hấn khiến nàng rất muốn bật cười thành tiếng.

Được mỹ nhân chủ động yêu thương, rốt cuộc Quốc sư đại nhân cũng cảm thấy cân bằng lại. Hấn rũ mắt nhìn người trong ngực, khoé miệng cong lên, đáy mắt mang theo sự dịu dàng khó cưỡng.

Kỳ thật, cho đến bây giờ, hấn không phải là người để ý đến ánh nhìn của người khác. Nếu không, Quốc sư đại nhân cũng sẽ không được "ca tụng" là gian thần, Nhai chủ Địa Ngục nhai có danh xưng là "Diêm Vương".

Bất quá, nếu có thể khiến cho phu nhân nhà mình cười lại còn chủ động yêu thương thì hấn bị ỷ khuất một chút cũng không sao.

Mộ lâu chủ từ từ ngừng cười, nhẹ nhàng cọ hai má trước ngực của ai kia, ý cười vương nơi đáy mắt, bàn tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo của hấn, thấp giọng ní non, "Dịch..." Gọi một tiếng rồi lại không biết nên nói gì.

Trên đời này, có mấy ai có thể khiến cho Quốc sư đại nhân cam tâm tình nguyện lấy bản thân ra làm trò đùa để chọc cười người đó? Tâm ý của hấn, sao nàng lại không cảm nhận được chứ? Nhưng nếu nàng nói lời cảm tạ thì lại quá mức khách khí rồi.

Vì vậy, Mộ lâu chủ ngẩng đầu, nhích lại gần Quốc sư đại nhân, muốn hôn hấn nhưng lại phát hiện hai người lại bị ngăn cách bởi một cái khăn che mặt. Sau khi nàng suy nghĩ cẩn thận thì cảm thấy ở đây không thích hợp lắm, đành phải từ bỏ.

Nhưng mà, Quốc sư đại nhân âm hiểm lại là thê nô thì sẽ chịu bỏ qua cơ hội để chiếm tiện nghi của Mộ lâu chủ sao? Dĩ nhiên là không rồi. Mộ lâu chủ rất hiếm khi chủ động thân thiết với hấn, mặc kệ là có chương ngại vật gì, hấn đều phải dọn dẹp sạch sẽ.

Vì vậy, Mộ lâu chủ chỉ cảm thấy bên tai có một cơn gió thoảng qua, khăn che mặt đã cuốn theo chiều gió. Nàng còn chưa lên tiếng, Quốc sư đại nhân đã bịt kín đôi môi đỏ mọng của nàng.

Đôi môi của Quốc sư đại nhân rất đẹp nhưng lại mang đến cảm giác lạnh nhạt. Khi hấn là Nhai chủ Địa Ngục nhai, đôi môi mang theo vẻ tà tử xen lẫn lạnh lùng. Khi hấn là Quốc sư đại nhân, nụ cười ôn hoà lại mang theo hồ hững. Chỉ là, những người nhìn thấy nụ cười của hấn, bình thường đều bị sự tà tử hấp dẫn, bị sự ôn hoà che mắt nên không nhìn thấy rõ sự lạnh nhạt của hấn.

Còn một chuyện mà chỉ Mộ lâu chủ luôn bị Quốc sư đại nhân chiếm tiện nghi mới biết - môi của ai kia rất mềm. Mỗi khi hấn hôn nàng, nàng đều cảm nhận được sự ôn nhu, mị hoặc chứng sinh của hấn.

Đây cũng là bằng chứng cho việc Quốc sư đại nhân chính là yêu nghiệt.

Mộ lâu chủ hơi hơi nghiêng đầu, tránh thoát sự công kích của hấn, than thở, "Chàng không sợ bị người khác phát hiện sao?"

Quốc sư đại nhân lơ đãng đáp lời, "Nếu ai chán sống thì giết người đó là được rồi." Quả không hổ danh là Nhai chủ Địa Ngục nhai của tà đạo.

Vừa dứt lời, Quốc sư đại nhân kéo hai tay của nàng vòng qua cổ hắn, lại cúi người xuống cắn đôi môi mềm người kia. Cho đến khi hai tay của Mộ lâu chủ chậm rãi đặt trên gáy của hắn, thân thể của hai người dính chặt không một chút kẽ hở thì hắn mới công thành đoạt đất, vô văn triển miên.

Trong ánh nắng của một buổi sáng đẹp trời, hai người lưu luyến lại gần bó không rời, đẹp tựa tranh vẽ.

Đột nhiên, có một tiếng ho khan truyền đến, phá huỷ không khí ấm áp này. Sau khi hai người tách ra, hơi thở của Mộ lâu chủ vẫn còn gấp gáp, quay đầu nhìn về người đang đứng ở đó, nhú mày nói, "Yến Kinh Thiên, xem ra là ngươi đã nghỉ ngơi đủ rồi."

Nghe vậy, Kinh Thiên tiểu tặc cười gượng đáp lời, "Chưa đủ, chưa đủ mà Lâu chủ. Thương thế của thuộc hạ vẫn còn chưa tốt lên!" Ai... Số của gã đúng là số khổ mà. Đúng là gã rất thích trộm đồ nhưng tình cảnh hiện tại đã khiến gã hiểu ra một chuyện - thì ra trộm cũng là một chuyện thống khổ. Vì sao ư? Nếu gã muốn nghỉ ngơi một chút thì phải bị thương. Còn có đạo tặc nào bị thảm hơn gã không?

Kinh Thiên tiểu tặc nhìn không được mà thở dài, gã cũng chỉ có thể trách bản thân không nhìn người cho rõ. Mộ lâu chủ còn đáng sợ hơn cả người gian ác. Rõ ràng là quỷ hút máu mà!

Dùng được của Thiên Liễu, thương thế của Kinh Thiên tiểu tặc đã tốt lên bảy tám phần, sẽ không ảnh hưởng đến cử động của gã. Vì vậy, gã dĩ nhiên là không muốn bỏ qua cho Đại hội Võ lâm nào nhiệt lần này.

Ai mà ngờ được Đại hội Võ lâm lần này xảy ra quá nhiều sự việc không may mắn, bây giờ còn chưa được cử hành nữa. Còn Phá Thiên đao phổ gì đó, hình như cũng đã bị đánh cắp.

Đều là đồng nghiệp với nhau mà tên đạo tặc kia dám ra oai ở trên địa bàn của lão gia gia đây - Yến Kinh Thiên. Nhờ ơn của tên tặc nhân của mà gã không được xem Đại hội Võ lâm. Điều này khiến cho Kinh Thiên đạo tặc vô cùng phẫn nộ.

Dù gã có bóng ma tâm lý với Mộ lâu chủ, không dám tùy ý xuất hiện trước mặt Mộ lâu chủ nhưng lần này gã đã chủ động tới tìm Mộ lâu chủ.

Gã quyết định trộm lại Phá Thiên đao phổ. Nhưng mà, việc này phải được sự đồng ý của Mộ lâu chủ. Bởi vì gã là người của Lạc Tiên lâu. Nếu không, đến lúc gã gây họa, chọc phiền toái cho Lạc Tiên lâu thì không chỉ Mộ lâu chủ không bỏ qua cho gã, người gian ác nhất định sẽ lột da của gã ta đó!

Chỉ là, gã ta không thể nào ngờ được rằng, gã đến đúng lúc phu thê người ta đang ân ái. Hơn nữa, gã ta còn ngốc nghếch ho khan, không biết âm thầm đi chỗ khác.

Kết quả, chính là Mộ lâu chủ cảm thấy hờn giận, Quốc sư đại nhân cũng không cao hứng.

Kinh Thiên tiểu tặc nhìn thấy tình thế không ổn, lại bắt đầu võ mông ngựa, "Lâu chủ, không ngờ người lại đẹp như thế!" Mỗ tiểu tặc cố gắng tỏ ra kính diêm nhưng biểu tình lại rất giả. Nhưng mà, gã không có nói dối - gã cảm thấy Mộ lâu chủ rất đẹp. Hơn nữa, đây cũng là lần đầu tiên gã nhìn thấy dung mạo của Mộ lâu chủ.

Nhưng mà, khuôn mặt của Quốc sư đại nhân cứ quanh quẩn trong tầm mắt của gã, khiến gã vô cùng bình tĩnh với mỹ nam mỹ nữ. Không biết đây có tính là điểm may mắn duy nhất hay không. Dẫu sao, Kinh Thiên tiểu tặc là sư đệ của Quốc sư đại nhân mà lại vô cùng mê đắm.

Mộ lâu chủ nhú mày, tùy ý gã vuốt mông ngựa. Bất quá, đầu óc không được bình thường của Kinh Thiên tiểu tặc luôn quên chuyện chính, chỉ cần nói một chút sẽ quên luôn chính sự. Về mặt của Yến Kinh Thiên vô cùng chân thành, "Lâu chủ, người thật sự là tuyệt sắc khuynh thành. Còn đẹp hơn cả vị hôn thê của người gian ác."

Mộ lâu chủ hí hai mắt đầy nguy hiểm, "Vị hôn thê?"

Kinh Thiên tiểu tặc ngu ngốc còn chưa ý thức được mình đã nói sai, hồn nhiên đáp lời, "Chính là Vân quý phi gì đó."

"Yến - Kinh - Thiên!" Quốc sư đại nhân nhìn tiểu tặc luôn thành sự không đủ, bại sự có thừa, nét mặt tiểu tặc tựa phi tiêu.

Kinh Thiên tiểu tặc rốt cục cũng biết mình đã nói sai, nhìn biểu tình của Quốc sư đại nhân, nuốt nước bọt, có chút gian nan nói, "Đệ... Đệ không có ý. Người gian ác, khuôn mặt này của huynh không thích hợp để cười đâu! Rất lạnh gáy đó..." Cho nên, huynh đừng cười kinh hồn tán đảm thế mà!

Quốc sư đại nhân hừ lạnh một tiếng, "Minh Y, xách tên tiểu tặc này đi chỗ khác cho Bồn toạ!"

Kinh Thiên đứng là rất giỏi, chỉ nói hai ba câu liền có thể khiến cho Quốc sư đại nhân mất hết kiên nhẫn.

Kết quả là Kinh Thiên tiểu tặc đang giương nanh múa vuốt bị Minh Y xách đi, xa xa còn vọng lại tiếng kháng nghị của gã, "Minh Y, người có thể nhẹ nhàng một chút được không? Mỗi lần đều thô lỗ như vậy!" Thực hiển nhiên, Kinh Thiên tiểu tặc đã quen với tình huống như vậy. Yêu cầu của gã thấp đến mức chỉ cần Minh Y nhẹ nhàng xách gã đi thì gã đã cảm thấy thoải mái.

Âm thanh lạnh như băng của Minh Y vang lên, "Câm miệng."

Sau đó là một tràng kêu rên. Không biết Minh Y làm gì mà Yến Kinh Thiên kêu thảm thiết đến thế.

Lúc này, Mộ lâu chủ cũng không rảnh mà để ý đến những chuyện râu ria, nhìn Quốc sư đại nhân một cái, nhú mày nói, "Làm sao? Quốc sư đại nhân rất sợ ta biết sao?" Vân quý phi cư nhiên là vị hôn thê của Quốc sư đại nhân! Nàng lại không hay biết chuyện này. Xem ra, Quốc sư đại nhân định giấu diếm

nàng luôn.

Quốc sư đại nhân thờ dài, "Nàng đừng nghe Yến Kinh Thiên nói bừa. Liễu Vân Sương không phải là vị hôn thê của ta."

Vừa dứt lời, lại nhin không được mà nhú mày, lên tiếng, "Có người đang đến. Đến viện của nàng thì ta sẽ giải thích cho nàng, có được không?"

Tốc độ làm việc của Thanh Long luôn nhanh chóng. Nơi đó của hắn, hắn là không còn ai cả, rất thuận lợi cho họ. Nhưng mà, Mộ lâu chủ không thể đi vào viện của hắn. Nếu đi viện của Mộ lâu chủ thì không giống vậy. Bây giờ, tất cả mọi người đều biết hắn đang quần quít lấy Mộ lâu chủ.

Mộ lâu chủ hừ nhẹ một tiếng, cũng không làm khó ai kia. Sau khi nghe xong lời giải thích của hắn rồi trừng phạt cũng chưa muộn.

Sau khi đi vào phòng, Quốc sư đại nhân trực tiếp đặt Mộ lâu chủ trên giường rồi đề lên nàng, tà mị cười nói, "Phu nhân, nàng đang ghen?"

Mộ lâu chủ nhìn theo hắn trong chốc lát rồi nhẹ nhàng phun ra một câu, "Khuôn mặt của chàng bây giờ không thích hợp với nụ cười này đâu."

Khuôn mặt của Quốc sư đại nhân bây giờ chỉ thích hợp với vẻ nghiêm túc. Hắn cười vô cùng sáng lạn khiến người khác có cảm giác quái dị không nói thành lời.

Nghe vậy, Quốc sư đại nhân lột xuống ba lớp da mặt, lại nhào qua, khẽ cắn cổ của Mộ lâu chủ hai cái, cười nói, "Phu nhân không cần nói sang chuyện khác."

Mộ lâu chủ hí mắt nói, "Chàng chắc chắn không phải là chàng đang nói sang chuyện khác sao?" Dứt lời, liền dùng một tay nắm lấy cổ của hắn, xoay người, hai người liền đổi vị trí cho nhau. Nàng nằm trên người của Quốc sư đại nhân, hừ lạnh, "Thành thật nói ra mọi chuyện!"

Quốc sư đại nhân ngửa đầu hôn nàng một cái rồi mới cười cười đáp lời, "Lúc trước, ta ở tại phủ Thượng thư năm năm."

Mộ lâu chủ nhú chặt mày liễu, "Thanh mai trúc mã?" Dĩ nhiên nàng hiểu phủ Thượng thư mà hắn đang đề cập đến là phủ đệ của Binh bộ Thượng thư lúc trước - Liễu Nhạn Bắc.

Quốc sư đại nhân câu môi nói, "Phu nhân, nàng nghĩ nhiều quá rồi. Tuy ta ở tại phủ Thượng thư nhưng cũng không có chạm mặt với Liễu Vân Sương." Kỳ thật, lời này của Quốc sư đại nhân không đúng lắm - chạm mặt dĩ nhiên là phải có. Liễu Vân Sương luôn quần quít lấy hắn, nhưng hắn lại không để ý đến ả.

Quốc sư đại nhân nói như vậy là vì Liễu Vân Sương không phải là người quan trọng với hắn. ả giống như là một hạt bụi, chỉ cần gió thổi qua là sẽ biến mất. Về phần Liễu Vân Sương có tình ý gì với hắn, hoàn toàn không nằm trong phạm vi quan tâm của hắn.

"Và lại, lúc ta ở phủ Thượng thư chỉ mới năm tuổi, rồi đi nhiều nhất cũng chỉ mười tuổi. Phu nhân cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì hay sao?"

Mộ lâu chủ đánh giá hắn một phen, cảm thấy với yêu nghiệt như Quốc sư đại nhân, không có chuyện mới là lạ đó.

"Vì sao chàng lại ở phủ Thượng thư?" Mộ lâu chủ hoàn toàn không biết rõ về thân phận của Quốc sư đại nhân. Nàng chỉ biết hắn bị Liễu Vân Sương làm bị thương. Sau đó, Liễu Vân Sương tiến cung thì hắn bắt đầu xuất hiện trong triều đình. Chuyện của lúc trước, giống như đã bị người khác xoá hết, không còn một chút manh mối nào cả.

Nói đến việc này, Quốc sư đại nhân nhin không được mà thờ dài, "Đưa trẻ mồ côi, lại gặp nhiều tai hoạ, chỉ có thể ăn nhờ ở đậu."

Khi nói những lời này, giọng nói của Quốc sư đại nhân không có chút ưu thương nào cả. Nếu những người khác gặp phải chuyện như hắn, hắn là sẽ cảm thấy ông trời bất công.

Đến tận bây giờ, Quốc sư đại nhân chưa bao giờ cảm thấy ông trời bất công. Trong mắt hắn, so với việc oán trách số mệnh, còn không bằng nắm chặt vận mệnh của bản thân trong tay.

Đôi mắt đào hoa của ai kia đang nhìn chăm chăm Mộ lâu chủ, hiển nhiên là muốn nàng an ủi mình một chút.

Mộ lâu chủ rất ư là rộng rãi hôn môi hắn một cái, hỏi, "Vậy, vì sao chàng lại rời đi?"

Quốc sư đại nhân ôm nàng, thấp phẫn bình tĩnh trả lời, "Bởi vì Liễu thượng thư muốn tác hợp ta với Liễu Vân Sương. Tuy rằng ta ăn nhờ ở đậu nhưng cũng không muốn bán đứng bản thân. Lúc ấy, vừa vặn gặp được sư phụ, ta liền theo sư phụ lên núi."

Từ đó có thể thấy được, Quốc sư đại nhân đã trưởng thành từ sớm, không còn là tiểu hài tử ngây ngô. Nếu nói hắn còn nhỏ nên không thể xảy ra chuyện gì đúng là không đáng tin cậy.

Mộ lâu chủ buồn cười nhìn hắn nói, "Vậy Liễu thượng thư chẳng phải là đã nuôi một con bạch nhãn lang sao? Người ta đã cho chàng ăn nhờ ở đậu, còn định gả nữ nhi xinh đẹp cho chàng. Chàng cư nhiên lại ghét bỏ nàng ta."

Quốc sư đại nhân câu môi cười nói, "Nếu là phu nhân, ta nhất định sẽ không ghét bỏ." Quả thật, hắn đã nợ Liễu thượng thư một phần ân tình. Lúc trước, là Liễu thượng thư đã cho hắn chôn dung thân. Tuy hắn không thể thú Liễu Vân Sương để báo đáp ân công nhưng hắn cũng muốn trả hết phần ân tình này. Đáng tiếc là cả nhà của Liễu thượng thư đã bị diệt môn.

Bất quá, Quốc sư đại nhân biết rất rõ, ân công của hần là Liễu thượng thư chứ không phải là Liễu Văn Sương. Dù hần đã từng muốn hảo hảo chiêu cố Liễu Văn Sương, khiến ả vinh hoa phú quý cả đời thì sau khi ả đâm hần một nhát thì ý định này đã biến mất. Bởi vì, một đao đó cũng đã đủ giết chết một người bình thường. Cho dù là có ân tình lớn thế nào, thì cũng đã trả hết nợ rồi.

Hiện tại, đối với hần, Liễu Văn Sương chỉ là một quân cờ hữu dụng mà thôi.

"Kỳ thật..." Quốc sư đại nhân do dự một chút, quyết định vẫn nói ra, "Đúng là ta có một vị hôn thê."

Thấy Mộ lâu chủ nhíu mày, Quốc sư đại nhân trấn an vỗ nhẹ vai nàng, "Đáng tiếc là, vừa sinh ra đã chết."

"Ta chưa từng gặp qua nàng ấy. Ta chỉ còn ấn tượng với mẫu thân của nàng ấy mà thôi. Mẫu thân của nàng ấy rất ôn nhu. Sự ôn nhu đó chỉ có thể là do người đã làm mẫu thân mới có được."

Khi đó, hần vừa mới mất mẫu thân, phụ thân cũng theo bởi mẫu thân. Tuy rằng hần trưởng thành sớm nhưng chỉ là một đứa trẻ năm tuổi mà thôi. Hần cũng sẽ hoài niệm cái ôm ấm áp của mẫu thân, cũng sẽ nhớ về những ngày vô ưu vô lo.

Lúc ấy, Tinh di luôn chăm sóc hần, không để hần cô đơn. Người sẽ néo mặt của hần, sẽ để hần dính tại bụng của người để nghe tiếng tim đập của cục cưng, sẽ cười nói, "Dị nhi vừa thông minh vừa tuần tú, nhất định sẽ khiến muôn vạn cô nương say mê. Nhưng mà, Tinh di quyết định sẽ đem cục cưng gả cho con. Cho nên, con nhất định phải tránh xa những cô nương khác, làm một phu quân tốt."

Tinh di còn nói, "Dị nhi là phu quân của cục cưng trong bụng Tinh di. Cho nên, Tinh di cũng là mẫu thân của Dị nhi."

Tinh di hoàn toàn không khiến bản thân cảm thấy hần là người ăn nhờ ở đậu. Tinh di khiến hần cảm thấy như bản thân là người một nhà với người.

Thực đáng tiếc, hồng nhan bạc mệnh, cả nhà đều bị giết. Ngay cả cục cưng của nàng cũng không thoát được.

Nhìn thấy lệ khí chợt loé rồi biến mất nơi đáy mắt của Quốc sư đại nhân, Mộ lâu chủ ôm chặt lấy hần, cũng không hỏi mẫu thân của nàng ấy là ai, chỉ nói sang chuyện khác, "Chuyện của Văn Y các là thế nào?"

Quốc sư đại nhân lập tức trở về trạng thái bình thường, hôn mái tóc của nàng, nhẹ giọng ní non, "Ly nhi, có nàng thật tốt."

Tay của Mộ lâu chủ kéo kéo một vài sợi tóc của hần, "Đừng hồng nói sang chuyện khác. Rốt cuộc là chuyện của Văn Y các là thế nào?" Kỳ thật, nàng đã sớm phát hiện ra sự liên kết giữa Văn Y, Liễu Văn Sương và Văn Nhân Dịch. Nàng cũng không phải là bỏ tất mà có thể xem như không có gì được.

*Sự liên kết giữa mấy cái tên này chính là: Liễu Văn Sương là tên của tiểu tam mà Văn Y chính là sự kết hợp giữa tên của tiểu tam và sự nhớ nhung. Và lại, viện của anh ấy chính là Văn Y các.

Quốc sư đại nhân ôm nàng, thấp giọng cười thành tiếng, "Phu nhân, điều này thì nàng không cần ghen. Sở dĩ gọi là Văn Y các là vì đây là tên thời khuê nữ của nương ta mà thôi."

Mộ lâu chủ liếc nhìn ai kia đang vô cùng đắc ý, thân thủ liền cời y phục của hần. Nàng như vậy khiến Quốc sư đại nhân thụ sủng nhược kinh. Sao Mộ lâu chủ đột nhiên chủ động thân mật vậy?

Chỉ là, Quốc sư đại nhân đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Sau khi Mộ lâu chủ cời y phục của hần, thập phần hồ hững phun ra hai chữ, "Thay được."

Chỉ cần biết được tên của nương hần, với thế lực của Lạc Tiên lâu, muốn tra ra thân phận của Quốc sư đại nhân rất dễ dàng. Nhưng mà, nàng không muốn làm vậy. Chỉ dựa vào vài câu nói của Quốc sư đại nhân, nàng có thể đoán được rằng thân phận của hần rất phức tạp. Lần này nàng không muốn tra ra thân phận của Quốc sư đại nhân không phải vì sợ phiền toái, mà vì nàng không muốn dùng phương thức như vậy để tìm hiểu hần.

Nàng có thể nhìn ra được, Quốc sư đại nhân đang do dự. Hần tin nàng nhưng lại phân vân không biết có nên nói cho nàng việc này không. Cho nên, hần không giấu diếm nàng nhưng cũng không nói quá nhiều về quá khứ.

Mộ lâu chủ vừa dứt lời thì chuẩn bị đứng dậy đi lấy băng vải, Quốc sư đại nhân lại dùng một tay ôm chặt lấy nàng, hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, thanh âm của ai kia hết sức dụ hoặc, "Dù sao y phục cũng đã cời gần hết. Hay là, chúng ta cời hết luôn đi, phu nhân?"

Vừa nói xong thì ngón tay linh hoạt đã chuẩn bị cời thắt lưng của Mộ lâu chủ. Ý tứ rõ ràng là không chỉ hần cời hết mà còn nàng nữa.

Mộ lâu chủ bắt lấy tay hần, bắt đắc dĩ nói, "Chàng có thể thành thật một chút hay không? Trước khi vết thương tốt lên thì không cho phép chàng chạm vào ta."

Quốc sư đại nhân thờ dài, nằm yên không nhúc nhích. Nếu hần động đây thì chẳng phải là sẽ khiến cho vết thương vỡ ra sao? Thế thì đợi vết thương tốt lên còn phải lâu hơn nữa.

Quốc sư đại nhân nhìn chăm chú từng động tác của Mộ lâu chủ. Sau khi Mộ lâu chủ thay được xong, chuẩn bị mặc lại y phục cho hần thì Quốc sư đại nhân đột nhiên dùng một tay kéo nàng vào lòng, gác cằm trên đỉnh đầu của nàng, thấp giọng nói, "Không phải ta không muốn nói cho nàng. Chỉ là, sự việc quá mức phức tạp, không phải nói vài ba câu là có thể rõ ràng. Hơn nữa, đã có rất nhiều người chết. Đến tận bây giờ, ta vẫn chưa biết hung thủ là ai. Ta chỉ cảm thấy, người nợ rất hận ta. Chỉ cần là người hay vật mà ta để ý, người nợ sẽ phá hủy. Những người khác ta có thể không để ý đến, nhưng

nàng không thể bị thương."

Nhưng mà, người nọ lại làm hại những người hán không để ý đến, khiến cho hán không thể nào đoán được dụng ý của người nọ. Hán chỉ có thể lần theo dấu vết còn sót lại để tìm ra hung thủ. Hán thật sự không nghĩ ra được là ai hận hán đến thế. Phụ mẫu của hán cũng không có kẻ thù hận họ đến căm thù đến tận xương tủy như vậy. Vì sao hán lại suy đoán rằng người nọ căm thù phụ mẫu của hán đến tận xương tủy ư? Bởi vì sau khi phụ mẫu của hán chết, người nọ vẫn còn muốn trả thù hán.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Chương 64: Bốn Quá Hoá Thật (Đùa Quá Thành Thật)

Dựa trên tình huống thực tế để phán đoán thì hán cảm thấy người nọ rất có khả năng là kẻ thù của phụ mẫu. Thậm chí, hán còn hoài nghi rằng mẫu thân của hán không phải chết vì bệnh.

Thân thủ của Mộ lâu chủ ôm lấy thất lưng của hán, đáp lời ai kia, "Ta hiểu được." Điều này cũng giải thích cho việc Quốc sư đại nhân luôn tỏ ra họ bằng mặt nhưng không bằng lòng.

*Bằng mặt nhưng không bằng lòng: Ngoài mặt thì có vẻ hoà hợp nhưng trong lòng lại không phải vậy.

Quốc sư đại nhân vuốt vuốt mái tóc của nàng, trầm mặc trong chốc lát mới lên tiếng, "Hán là nàng biết được vì sao Mặc Lạc quốc từ một cường quốc thống nhất thiên hạ trở thành như bây giờ đi?" Trong lịch sử, các quốc gia hưng thịnh nếu muốn suy tàn đều cần một khoảng thời gian. Nhưng Mặc Lạc quốc lại từ một cường quốc thống nhất thiên hạ đến suýt nữa là diệt vong.

Nếu không nhờ có Quốc sư đại nhân đột nhiên xuất hiện, bây giờ có lẽ đã không còn Mặc Lạc quốc.

Sắc mặt của Mộ lâu chủ không nhìn được mà trở nên nặng nề, trầm giọng nói, "Trung thần trong triều liên tiếp bị sát hại. Các hoàng tử tài giỏi trong hoàng thất cũng chết bất đắc kỳ tử."

Mặc Thiên vốn có rất nhiều huynh đệ, ai cũng xuất sắc hơn ông ta rất nhiều. Nhưng đến cuối cùng, chỉ còn mình ông ta sống sót. Nhìn sao cũng thấy chuyện này rất kỳ quái.

Hơn nữa, lúc tiên hoàng còn tại vị, trong triều cũng có không ít trung thần. Hiện tại, lại không còn bất kỳ ai sống sót.

Lúc trước, nàng cũng không để tâm đến chuyện này lắm. Dẫu sao, toàn bộ triều đình đều nằm gọn trong tay của Quốc sư đại nhân. Và lại, có Quốc sư đại nhân, dù Mặc Thiên không được tích sự gì nhưng Mặc Lạc quốc cũng không sợ bị mất nước.

Bây giờ nghĩ kỹ lại thì mới cảm thấy sự việc không đơn giản như nàng nghĩ.

"Ý của chàng là, tất cả đều do một người tạo ra?"

Quốc sư đại nhân gật gật đầu. Tuy bề ngoài những việc này không có liên quan gì đến nhau và vài vị huynh đệ của Mặc Thiên chết cũng là do tranh đấu vì hoàng vị nhưng hán có thể dám chắc rằng tất cả đều do bàn tay của một người gây ra.

Mộ lâu chủ có chút đau đầu, hoài nghi nhìn hán nói, "Đến tận bây giờ chàng mới cho ta biết, không phải là vì sợ ta biết quá sớm thì sẽ vạch rõ giới hạn với chàng đi?"

Quốc sư đại nhân nhún mày, cũng không trả lời nàng, câu môi cười, "Phu nhân là người như vậy sao?"

Mộ lâu chủ cứng đờ, nàng có thể nói rằng nàng là người như vậy sao? Nếu trước khi nàng động tâm mà biết bên cạnh Quốc sư đại nhân có một đại phiến toái như vậy thì nàng nhất định sẽ cách hán rất xa.

Thấy bộ dạng buồn bực của Mộ lâu chủ, Quốc sư đại nhân lập tức an ủi nàng, "Phu nhân không cần bận tâm về chuyện này, để vì phu lo liệu là tốt rồi."

"Àn." Mộ lâu chủ gật đầu, sau đó vỗ vai hán, vô cùng rộng rãi nói, "Nếu chàng không chống đỡ được thì nói cho ta biết, Bản lâu chủ sẽ cho chàng tựa vào."

Mộ lâu chủ cũng không cố chấp nhúng tay. Tuy Lạc Tiên lâu không kém với Địa Ngục nhai nhưng Quốc sư đại nhân đã điều tra chuyện này nhiều năm, dĩ nhiên là am hiểu hơn nàng nhiều. Vì vậy, Mộ lâu chủ cảm thấy Lạc Tiên lâu sẽ không có tác dụng gì nhiều với việc này cả.

Nhưng mà, nếu có việc gì cần Lạc Tiên lâu hỗ trợ, Mộ lâu chủ quyết không chối từ. Bây giờ là phu quân nhà nàng bị người ta khi dễ đó!

"Phu nhân, phu quân nhà nàng vô dụng như vậy sao?" Tuy nói như vậy nhưng Quốc sư đại nhân lại không chút khách khí dựa vào bả vai gầy yếu của Mộ lâu chủ, sẵn tiện hà hơi vào lỗ tai của nàng hai cái mới nói tiếp, "Phu thê là một thê. Tất nhiên vì phu sẽ không khách khí với phu nhân."

Ví dụ như, đôi bụng dĩ nhiên sẽ cần Mộ lâu chủ đút đến khi nào no mới thôi. No rồi thì sẽ cần Mộ lâu chủ hỗ trợ để tiêu thực. Lúc lạnh cần Mộ lâu chủ làm ấm giường, nóng thì sẽ ôm thân thể lạnh như băng của Mộ lâu chủ để hạ nhiệt. Một mối thì sẽ để Mộ lâu chủ hầu hạ, nhân hạ cũng cần Mộ lâu chủ kề cận. Lúc vui vẻ sẽ chia sẻ với Mộ lâu chủ. Lúc thương tâm cũng cần sự an ủi của nàng.

Tất cả những việc này đều có một điểm chung, chính là vận động trên giường.

Mộ lâu chủ đột nhiên cảm thấy rung mình. Vì sao nàng lại có cảm giác bản thân bị người khác tính kế chứ?

Trong gian phòng của Các chủ Hường Liên Thiên các.

Sắc mặt của Dạ các chủ vô cùng khó coi, hận không thể lột da rút gân của Mộ lâu chủ và Nhai chủ Địa Ngục nhai ngay bây giờ. Thực đáng tiếc, đây chỉ là điều ước viễn vông của gã ta mà thôi.

Nha hoàn đứng đằng sau vừa thoa dược cho gã vừa đảo mắt, vẻ mặt đầy vẻ tính kế. Ầ vào Hường Liên Thiên các cũng chưa lâu lắm nhưng nhờ biết cách tận dụng ưu điểm của bản thân mà trở thành nha hoàn thiếp thân hầu hạ Dạ các chủ.

Mục đích của ả khi vào Hường Liên Thiên các là trở thành Các chủ phu nhân. Nhưng mà, vì có Tích Ngâm mà ả vẫn chưa có cơ hội để thực hiện mục đích. Bây giờ đúng là thời cơ tốt nhất - Dạ các chủ bị đá kích, cần nữ nhân an ủi. Nếu ả làm tốt thì còn sợ mục đích không thành sao?

Phu nhân của Các chủ Hường Liên Thiên các là danh hiệu tôn quý đến cỡ nào? Và lại, Dạ các chủ cũng anh tuấn, năng lực xuất chúng. Nam nhân xuất sắc như vậy dĩ nhiên rất dễ khiến nữ nhân si mê.

Nghĩ vậy, đáy mắt của tiểu nha hoàn xẹt qua một chút si mê, động tác trên tay vẫn không ngừng, bắt đầu bằng bó.

Lúc này, Dạ Trạch vẫn còn đang suy nghĩ chuyện giữa Lạc Tiên lâu và Địa Ngục nhai. Gã nghĩ mãi cũng không tìm ra nguyên nhân Lạc Tiên lâu lại cầu kết với Địa Ngục nhai. Chẳng lẽ, Mộ Lưu Ly không biết hậu quả khi làm như vậy sao? Nếu không phải gã tận mắt nhìn thấy thì gã cũng không tin được.

Ngay tại lúc này, một đôi tay mềm mại mon trón cổ của gã, từ từ thò tay vào trong y phục của gã, xoa ngực gã.

Sau khi Dạ Trạch phục hồi tinh thần lại, cũng không có ý định ngăn cản. Tâm tình của gã ta đang không tốt, vừa đúng lúc cần phải phát tiết.

Nha hoàn thấy gã không có ngăn cản, trong lòng vui vẻ, động tác càng thêm can rở. ả bước ra trước người của Các chủ, chu đôi môi đỏ mọng lên, một tay cời thắt lưng của gã ta, tay còn lại chạy dọc theo bụng của gã. Chưa đợi ả kịp chạm được mục tiêu thì sắc mặt của Dạ các chủ đột nhiên trở nên khó coi, đầy ả ta ra, thái dương nổi lên gân xanh, mồ hôi vã ra như mưa. Bộ dạng của Các chủ hết như đang chịu đựng thống khổ tột độ, đôi mắt chứa đầy phẫn nộ.

Nha hoàn bị gã ta đẩy ngã xuống đất, hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, bị bộ dạng bây giờ của gã dọa, thật cẩn thận kêu, "Các chủ..."

Dạ Trạch hung tợn đem ấm trà và chén trà ở trên bàn quăng xuống người ả, giận dữ hét, "Cút!"

Sau khi nha hoàn đó bị đập trúng, sợ hãi hét lên, trong lòng cũng tràn đầy sợ hãi, vội vàng chạy ra ngoài, tâm tư cẩn thận của ả cũng đã vút lên chín tầng mây rồi.

"A!!!" Dạ Trạch nổi giận gầm lên một tiếng, một quyền đầm chắc bèn gõ rần chắc. Bàn gỗ đáng thương lập tức tan thành từng mảnh.

Dạ Trạch siết chặt nắm đấm, sát khí giăng đầy đôi mắt. Lạc Tiên lâu, Địa Ngục nhai, dám hại gã ta ra nông nỗi này!

Chỉ là, hoá vô đơn chí. Lúc này, có một gã thị vệ vội vã chạy vào bẩm báo, vẻ mặt lo lắng nói to, "Các chủ, không xong rồi. Không thấy Phá Thiên đao phủ ở đâu cả!"

Cảnh này gần như giống hệt sáng nay nhưng bây giờ Dạ Trạch không thể nào bình tĩnh được. Gã ta túm lấy thị vệ nọ, cả giận nói, "Người lập lại lần nữa xem!"

Thị vệ nọ bị gã nắm quá chặt, không thể hô hấp như bình thường được, đứt quãng lập lại, "Các chủ... Thật sự... Thật sự không thấy Đao phủ nữa..."

Chuyện Đao phủ bị mất trộm vào sáng nay đúng là Dạ Trạch bày ra.

Tiết mục mà sáng nay gã đã chuẩn bị chính là Phá Thiên đao phủ bị trộm. Hôm qua, trong rừng đào, "Mộ lâu chủ" cự tuyệt Dạ các chủ thì Đao phủ bị trộm vào sáng nay là điều hợp tình hợp lý.

Gã ta đã nghĩ mọi việc quá mức tốt đẹp. Không những không hãm hại được Lạc tiên lâu mà còn khiến mọi người nghi ngờ rằng Hường Liên Thiên các tự trộm. Bây giờ, còn buồn quá hoá thật, Đao phủ thật sự đã bị trộm.

Thật ra, nơi giấu Phá Thiên đao phủ thủ vệ sâm nghiêm, cơ quan trùng trùng điệp điệp. Nhưng bởi vì Phá Thiên đao phủ bị trộm không phải là chuyện

nhỏ, khẳng định sẽ có rất nhiều người điều tra nên gã ta đành phải cất Đào phổ ở nơi khác. Sau đó, liên bố trí hiện trường thành trạng thái bị trộm.

Bây giờ, Thương Ngao hẳn là đang truy tìm manh mối đi!

Dạ Trạch đúng là quá mức ngu ngốc rồi. Gã ta cũng không nghĩ đến việc dời đào phổ ra khỏi nơi an toàn kia thì sẽ tạo cơ hội cho những người mơ ước đào phổ. Chẳng lẽ, gã ta rất tin tưởng vào thực lực của Hưong Liên Thiên các?

Đây là ví dụ điển hình cho việc ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Không đề cập đến việc gã có luyện thành Phá Thiên đào phổ hay không, nếu đào phổ đó lọt vào tay của người khác, chỉ cần có thêm một người luyện thành thì gã sẽ có thêm một kinh địch. Nếu có người muốn phá giải đào phổ của Phá Thiên đào phổ thì chỉ cần có đào phổ thì mọi việc sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Dạ Trạch sao có thể không nóng nảy cơ chứ?

Dùng một tay ném thị vệ mà gã đang túm chặt, lửa giận trong lòng Dạ Trạch không thể kiềm nén được, thầm nghĩ muốn tính sổ với Lạc Tiên lâu và Địa Ngục nhai nhưng nhớ đến giáo huấn của lúc trước, gã ta chỉ có thể không ngừng nhắc nhở bản thân trăm ngàn lần không thể xúc động.

Lần giao phong trước đó đã khiến gã nhận thức được một điều rằng, Mộ Lưu Ly đã tiến bộ hơn rất nhiều, cũng khó đối phó hơn nhiều. Bây giờ còn thêm một Nhai chủ Địa Ngục nhai. Nếu gã xốc nổi làm ra việc gì đó thì nhất định sẽ rơi vào cạm bẫy của họ.

Thực hiển nhiên, trong lòng gã đã nhận định rằng người trộm đào phổ chính là Lạc Tiên lâu cùng Địa Ngục nhai. Nhưng gã lại không có chứng cứ xác thực thì rất khó để đối phó với Lạc Tiên lâu và Địa Ngục nhai, gã chỉ có thể suy nghĩ kỹ càng hơn.

Bất quá, lần này gã đã đoán sai rồi. Mộ lâu chủ và Quốc sư đại nhân đang bận tâm tình với nhau, làm gì có thời gian mà đi trộm đào phổ chứ? Về phần Kinh Thiên tiểu tặc thì không biết đã bị Minh Y xách đi đến chỗ nào rồi.

Bích Tiêu tràn đầy vẻ vui sướng khi người gặp họa, thêm mắm thêm muối thông báo tin tức này cho Mộ lâu chủ thì nàng có chút kinh ngạc nói, "Dạ Trạch cư nhiên ngu xuẩn đến mức này?" Gã ta biết rõ có rất nhiều người mơ ước Phá Thiên đào phổ, vì hãm hại nàng mà gã lại lấy Phá Thiên đào phổ ra khỏi nơi an toàn.

Chẳng lẽ gã không biết bố trí nơi khác thành hiện trường sao? Dấu sao, cũng không có ai biết nơi gã để Phá Thiên đào phổ.

Tuy nơi giấu đào phổ quá mức đơn sơ sẽ khiến người khác hoài nghi nhưng không phải có câu nói - Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất sao? Dù cho có người hoài nghi thì có chứng cứ chứng minh rằng đây không phải là nơi đặt đào phổ không?

Nghe vậy, Thanh Long cười nói, "Chủ mẫu, người ở chung với Chủ thượng lâu rồi, tất nhiên sẽ cảm thấy người khác ngu xuẩn."

Bích Tiêu cũng gật đầu, "Quốc sư đại nhân trí tuệ vô song." Chẳng lẽ, danh hiệu Mặc Lạc song tài là nói suông sao?

Mộ lâu chủ nhìn hai người kẻ xướng người họa, không khỏi nhún mày nói, "Quan hệ của các người tốt lắm sao?" Từ khi nào mà thuộc hạ của nàng lại sùng bái Quốc sư đại nhân như vậy? Còn nói là trí tuệ vô song nữa chứ.

Đến lúc này, Bích Tiêu mới ý thức được bản thân có chút giống phản đồ, nhanh chóng bổ sung, "Lâu chủ chính là trí tuệ độc song."

Mộ lâu chủ buồn cười nói, "Nếu không thêm vào thì Quốc sư đại nhân vẫn là trí tuệ vô song phải không?"

Ách... Bích Tiêu không biết nên nói gì. Đúng là tiến thoái lưỡng nan mà. Nếu bây giờ hẳn ta nâng Lâu chủ lên, chẳng phải là đắc tội Quốc sư đại nhân sao? Nói không chừng còn có thể đắc tội Lâu chủ thêm một lần. Quốc sư đại nhân là phụ quân của Lâu chủ đó!

Quốc sư đại nhân ôm lấy thất lưng của nàng, lười biếng cười nói, "Đều là người một nhà, quan hệ dĩ nhiên là tốt rồi. Miễn sao không có tốt như ta với phụ nhân là được." Vấn đề trí tuệ vô song hay là trí tuệ độc song trực tiếp bị bỏ qua.

Nghe vậy, Thanh Long và Bích Tiêu không khỏi rút rút khoé miệng. Nếu bọn họ có quan hệ tốt như Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ thì mới không được bình thường đó!

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Chương 65: Quốc Sư Đại Nhân Giá Lâm

Đêm khuya vắng lặng, ánh trăng chiếu rọi khắp nơi. Trong phòng, vang lên tiếng rên rỉ mềm mại cùng với tiếng hơi thở đầy gấp gáp. Sau khi kết thúc "vận động", thân thể của hai người vẫn dính chặt với nhau.

Im lặng trong chốc lát, Mộ lâu chủ nhin không được mà phải cảnh cáo ai kia, "Văn Nhân Dịch, chàng tự có chừng mực cho ta!" Đồng thời, nàng cũng bắt lấy đôi móng vuốt còn đang lộn xộn.

Quốc sư đại nhân hôn nhẹ vào xương quai xanh của nàng, tà mị vạn phần nói, "Phu nhân, nàng bỏ đôi ta một tháng. Còn có, không cần gọi cả họ lẫn tên của ta."

Quốc sư đại nhân rất thích ăn Mộ lâu chủ. Không chỉ vì đôi bụng mà còn vì thích nhìn Mộ lâu chủ ôm chặt lấy hắn, ni non tên của hắn. Cảm giác này giống như trong lòng hay trong mắt của nàng cũng chỉ có một mình hắn.

Nghe lời nói tro trên của ai kia, Mộ lâu chủ tròn tròn mắt. Nếu không phải người nào đó không nghe lời nàng, làm sao vết thương lâu như vậy mới tốt lên? Quốc sư đại nhân còn lãng phí không ít được tốt của nàng. Suýt nữa thì thất lung của hắn đã bị huỷ dung rồi.

Nói đến chuyện huỷ dung, Mộ lâu chủ cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Mấy ngày nay, Quốc sư đại nhân luôn dùng ánh mắt tràn đầy mị hoặc nhìn Mộ lâu chủ, mặt dày nói, "Phu nhân, thất lung của ta nhất định sẽ lưu lại sẹo. Thế thì không có ai sẽ để ý đến ta rồi. Phu nhân, nàng phải chịu trách nhiệm với ta." Hắn nói như thể rằng hắn được nhiều người yêu thích lắm vậy. Cho dù có đi chăng nữa, ngoại trừ Mộ lâu chủ, bất kể là ai thì hắn cũng không để vào mắt.

Chỉ có một vài quân cờ còn có giá trị lợi dụng thì mới khiến hắn tốn chút tâm tư mà thôi. Dù như vậy, sự ôn hoà đều như hư như thực.

Nghĩ như vậy, Mộ lâu chủ bĩu môi. Những người xem trọng hắn chắc đời trước đã tạo nhiều nghiệp chướng nên đời này mới xem trọng một tên yêu nghiệt như vậy. Dù hắn có mang mặt nạ, hắn vẫn thu hút không ít ong bướm.

Nếu nói cho kỹ thì nàng hắn là nên cảm tạ Văn quý phi. Nếu không nhờ ả ta thì những hồ điệp thích bu lấy Quốc sư đại nhân đã kết thành đồng minh với nhau rồi tấn công đoá hoa này. Thủ đoạn của Văn quý phi rất cao minh, khi đuổi những ong bướm xung quanh Quốc sư đại nhân đều không chút lưu tình. Vì vậy, bên cạnh Quốc sư đại nhân chỉ còn lại một hai con hồ điệp.

Bất quá, sau khi Tang Nhu ngây ngốc tại phủ Quốc sư ba năm thì Văn quý phi mới xuống tay - điểm này rất kỳ quái.

Thấy nàng thất thần, Quốc sư đại nhân không khỏi lên tiếng hỏi, "Nàng đang nghĩ gì thế?"

Một tay Mộ lâu chủ ôm thất lung của ai kia, tay còn lại vòng qua sau cổ của hắn, hơi dùng sức, mái tóc trượt qua lòng bàn tay, cảm nhận cảm giác mát lạnh đó, đáp lời, "Ta đang nghĩ vì sao Tang Nhu ở phủ Quốc sư đã ba năm thì Liễu Vân Sương mới ra tay với nàng ta."

Quốc sư đại nhân nhú mày hỏi, "Sao nàng biết chuyện này?" Không đợi Mộ lâu chủ trả lời, hắn lại cong cong khóe môi, nói, "Có phải phu nhân lại ghen hay không?"

Mộ lâu chủ nhăn mày liễu, cái gì gọi là "lại"? Làm như nàng thường xuyên ghen vậy.

Nhìn bộ dạng trêu chọc của Quốc sư đại nhân, Mộ lâu chủ tức giận nói, "Minh Y nói."

Quốc sư đại nhân đang chú tâm tạo ra dấu tây trên cổ nàng, cười nói, "Phu nhân, nàng không cần giấu diếm. Minh Y tuyệt đối sẽ không tự nói ra."

Trong lòng Mộ lâu chủ cảm thấy vô cùng buồn cười, thấy nàng ghen thì hắn cảm thấy rất cao hứng sao? "Bích Tiêu hỏi Minh Y, sau đó CHỦ ĐỘNG nói cho ta nghe." Hai từ "chủ động" được nhấn mạnh, nàng là người vô tội mà.

Dựa vào mối quan hệ mờ ám giữa Quốc sư đại nhân với Văn quý phi và sự ái muội giữa hắn và Tang Nhu, Bích Tiêu rất lo lắng. Lâu chủ nhà mình đã nhìn nhầm người. Vì thế, hắn ta liền tìm hiểu về vấn đề này vô cùng kỹ càng. Ngay cả Minh Y cũng bị tra hỏi một lần. Sau khi biết được Quốc sư đại nhân không có làm ra chuyện có lỗi với Lâu chủ thì Bích Tiêu mới an lòng. Vì vậy, hắn ta không chút ngần ngại khi tỏ vẻ sùng bái với Quốc sư đại nhân.

Quốc sư đại nhân đa mưu túc trí, dù đối mặt với mỹ nhân cũng có thể tâm vững như núi, tính kế không chút lưu tình - Bích Tiêu rất rất sùng bái hắn.

Nghĩ kỹ lại thì, Quốc sư đại nhân giả dối như vậy, nếu muốn ăn đậu hũ của mỹ nhân là chuyện vô cùng dễ dàng. Ngay cả Mộ lâu chủ cũng không thoát khỏi mị lực của hắn, không phải sao? Cho nên, điều này có thể chứng minh Quốc sư đại nhân cùng Văn quý phi và hắn với Tang Nhu là trong sạch. Quốc sư đại nhân xem mỹ nhân như mây bay, chỉ có tình ý với Mộ lâu chủ. Vì thế, Bích Tiêu vô cùng yên tâm khi giao Lâu chủ nhà mình cho hắn, đồng thời chấp thuận Quốc sư đại nhân.

Quốc sư đại nhân cũng không cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng, ngấm ngấm trong chốc lát rồi mới giải thích nghi hoặc của nàng, "Hắn là đã nhìn ra ta vô tình với Tang Nhu." Tang Nhu đúng là có chút khác biệt với nữ khác - nàng ta là nữ tử đầu tiên được ở phủ Quốc sư. Đây cũng là nguyên nhân mà Liễu Vân Sương mới chờ đợi và tìm tòi mục đích của hắn mà lâu như vậy mới xuống tay với Tang Nhu.

Mộ lâu chủ nhú mày, ánh mắt nhìn hắn tràn đầy vẻ nghi hoặc. Trên dưới phủ Quốc sư đều cảm thấy Tang Nhu rất đặc biệt với Quốc sư đại nhân, vì sao Văn quý phi lại tin Quốc sư đại nhân vô tình với Tang Nhu?

Quốc sư đại nhân nhìn nàng cười nói, "Có lẽ Liễu Vân Sương không biết rằng, đôi khi trực giác của ả rất chuẩn." Giống như ả cảm thấy Tang Nhu không có tính uy hiếp với ả, cũng giống như ả cảm thấy Mộ lâu chủ sẽ là một mối nguy hiểm với ả.

Tay Mộ lâu chủ bấm một cái trên lưng hắn, thân nhiên nhìn vết tích mờ mờ của vết thương, hừ lạnh hai tiếng. "Đúng là thanh mai trúc mã, thật sự là rất hiểu nhau."

Quốc sư đại nhân ôm nàng, thấp giọng cười ra tiếng. Quả là không ngờ được, sau khi Mộ lâu chủ mờ lòng với hắn thì biến thành thùng dấm chua rồi. Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, đáy mắt của Quốc sư đại nhân chất chứa đầy suy nghĩ - xem ra, hắn phải cách những sinh vật giống cái xa hơn nữa mới được. Tuy hắn rất cao hứng khi Mộ lâu chủ để ý đến hắn nhưng hắn cũng không hy vọng nàng không vui vì những điều nhỏ nhặt này.

Kỳ thật, từ rất lâu, Quốc sư đại nhân đã bắt tri bắt giác thực hiện rồi. Nếu không, hắn cũng sẽ không để Tang Nhu dễ dàng rời khỏi phủ Quốc sư như thế.

Sau khi Tang Nhu vào ở phủ Quốc sư, hắn đã suy tính làm sao để lợi dụng nàng ta một cách triệt để nhất. Đối với Quốc sư đại nhân, dù quân cờ đã bị phế đi thì hắn cũng có thể ép ra giá trị cuối cùng. Giống như Tang Nhu vậy, nuôi dưỡng tại phủ Quốc sư đã ba năm nhưng hắn chưa lợi dụng quân cờ này đã thả nàng ta đi - đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện như vậy. Bởi vì hắn không muốn Mộ lâu chủ cảm thấy khó chịu về quân cờ này khi nàng vào ở phủ Quốc sư.

Nhìn thấy sự bất mãn nơi đáy mắt của Mộ lâu chủ, ánh mắt Quốc sư đại nhân càng thêm dịu dàng. "Nếu không hiểu rõ quân cờ thì làm sao có thể đánh cờ thắng được?"

Tuy Quốc sư đại nhân không giải thích gì về việc này nhưng những lời này cũng đã nói lên rằng hắn không có liên quan gì đến Vân quý phi cả.

Kỳ thật, trong lòng Mộ lâu chủ cũng biết rõ là Quốc sư đại nhân đang nói thật. Sự hiểu biết của Quốc sư đại nhân với Vân quý phi giống như hắn hiểu Mặc Thiên hay Mặc Diễm mà thôi. Bất quá, bởi vì Vân quý phi là nữ nhân, đồng thời còn là mỹ nhân và điều trọng yếu nhất là một mỹ nhân thương nhớ Quốc sư đại nhân nên khi nhắc đến ả thì trong lòng Mộ lâu chủ cảm thấy có chút không thoải mái.

Chỉ là, Mộ lâu chủ không phải là người càn quấy nên nàng chỉ tỏ vẻ rằng mình rất bất mãn rồi thôi. Tay nàng chọt chọt vào vết mờ trên thắt lưng của hắn, nói, "Chàng tốn nhiều dược liệu của Bản lâu chủ như vậy, nhớ phải trả tiền cho ta."

Quốc sư đại nhân bất đắc dĩ cười nói, "Phu nhân, chẳng lẽ nàng không cảm thấy đây là trách nhiệm của nàng sao?"

Mộ lâu chủ hừ lạnh nói, "Nếu không phải định lực của chàng quá kém thì làm sao vết thương có thể vỡ ra được?" Nếu không phải vết thương bị vỡ ra thì nàng cũng không cần dùng dược tốt như vậy cho hắn. Bây giờ, ai kia còn trơ trên nói rằng đây là trách nhiệm của nàng?

Kỳ thật, chuyện này chỉ có thể trách Quốc sư đại nhân định lực kém mà thôi. Mộ lâu chủ đã ra lệnh không cho hắn chạm vào nàng trước khi vết thương lành lại. Tuy Quốc sư đại nhân đã nhịn được vài ngày nhưng sau đó thì hắn đã không nhịn được nữa. Vì thế, ai kia dám mạnh miệng bảo rằng thương thể của bản thân đã tốt lắm rồi. Sau đó, kéo Mộ lâu chủ lên giường, chuẩn bị ăn nàng sạch sẽ. Dĩ nhiên là Mộ lâu chủ biết hắn vẫn chưa thích hợp để vận động kịch liệt nên không thuận theo hắn. Kết quả là sau khi hai người giằng co một hồi lâu thì vết thương của Quốc sư đại nhân bị vỡ ra. Thế là, quá trình dưỡng thương phải bắt đầu lại từ đầu

~Đã có ví dụ sinh động là Quốc sư đại nhân đây, Mộ lâu chủ nhất quyết không cho phép hắn làm xằng làm bậy nữa. Dù là thân mật ở mức độ bình thường nàng cũng không cho. Quốc sư đại nhân đáng thương~ Đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được cảm giác ăn trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo. Cứ như vậy, hắn đã bị nàng bỏ đói đúng một tháng.

Quốc sư đại nhân không cam lòng, suốt ngày kêu gào Mộ lâu chủ phải chịu trách nhiệm với hắn. Rốt cuộc, Mộ lâu chủ không chịu được mà phải phân phó Thiên Liễm tìm vài thảo dược trân quý về để chế thành cao được bôi lên thắt lưng của hắn, khiến cho thắt lưng của hắn không bị hủy dung. Miễn cho ai kia sau này sẽ lấy điều này làm cái cớ, chiếm hết tiện nghi của nàng.

Bây giờ, Quốc sư đại nhân rất vất vả mới được giải thoát, tất nhiên là sẽ không buông tha cho Mộ lâu chủ. Bất quá, người nào đó thật sự là rất phóng túng, khiến cho Mộ lâu chủ không tài nào nhịn được nữa.

Nhưng mà, đối với Quốc sư đại nhân dầu muối không thấm, Mộ lâu chủ cũng không có tâm tư hành hung hắn, chỉ còn lại cảm giác bất đắc dĩ, tay bắt lấy đôi móng vuốt sói đang chuẩn bị rục rịch kia, Mộ lâu chủ mệt mỏi nói, "Ta mệt mỏi..."

Quốc sư đại nhân nhú mày, nhìn sắc mặt của Mộ lâu chủ, suy đoán tính chân thật của việc này. Cuối cùng, bất đắc dĩ thở dài, ôm Mộ lâu chủ đi tắm rửa. Điều ngạc nhiên là hắn vẫn rất thành thật, không sờ mó lung tung nữa.

Chỉ là, đôi môi của người nào đó vẫn không rời môi đỏ mọng của Mộ lâu chủ, từ từ dịch xuống xương quai xanh - nơi có hồ điệp. Đợi sau khi hồ điệp biến mất, Mộ lâu chủ lại không nhịn được mà nhú mày. Nếu không phải hồ điệp mới xuất hiện sau này thì nàng rất hoài nghi rằng có phải Quốc sư đại nhân thích nàng là vì hồ điệp đó hay không.

Sau khi Quốc sư đại nhân ôm nàng lên giường, Mộ lâu chủ vui mừng vào lòng hắn, miễn cưỡng hỏi, "Trong triều không xảy ra việc gì à?"

Quốc sư đại nhân vỗ nhẹ lưng nàng, giống như đang dỗ tiểu hài tử ngủ, lên tiếng đáp lời, "Không có việc gì. Mặc Diễm tâm tư cẩn thận, hành động luôn có suy tính."

Mộ lâu chủ ngẫm nghĩ, Quốc sư đại nhân hẳn là thời thời khắc khắc chú ý mọi việc trong triều, nàng cũng không lo lắng nữa, nhắm mắt lại, vui đầu vào lòng hắn mà ngủ.

Đối với chuyện Phá Thiên đạo bị trộm, tuy mọi người đều có vẻ nóng nùng nhưng đã tròn một tháng mà vẫn không tìm được đạo phỉ. Về phần ai là người

đã trộm đao phổ, không ai dám kết luận cả.

Bởi vì nơi đao phổ bị trộm không có để lại bất cứ dấu vết nào. Về điểm này, Dạ Trạch có vẻ đã thông minh lên được chút ít. Gã ta biết rất rõ, nếu lưu lại dấu vết quá mức lộ liễu thì chỉ sợ sẽ khiến người khác cảm thấy Lạc Tiên lâu bị người ta hăm hại.

Phải biết rằng, bản lĩnh của Kinh Thiên đạo tặc rất cao, làm sao lại có thể không cẩn thận mà lưu lại dấu vết?

Nơi bị trộm không tìm được manh mối, mọi người cũng chỉ có thể chú ý đến các Võ lâm đồng đạo. Thủ vệ của Hưởng Liên Thiên vốn đã thâm nghiêm, sau khi bị trộm càng thêm nghiêm ngặt. Thậm chí, vì đề phòng việc Hưởng Liên Thiên các tư lợi, Thương Ngao còn điều động nhân thủ từ Kinh Thiên điện và Phiêu Miểu Trang làm thủ vệ. Người của Kinh Thiên điện là người của Võ lâm Minh chủ. Người của Phiêu Miểu Trang là người của Ngọc công tử. Vì thế, mọi người rất chắc chắn rằng người trộm đao phổ vẫn còn ở trong Hưởng Liên Thiên các.

Trong khoảng thời gian này, không chỉ Hưởng Liên Thiên các và Lạc Tiên lâu, các môn phái khác cũng trở thành người bị hiềm nghi. Những môn phái đó khi gặp nhau nhất định sẽ không nói một lời mà giao đấu với nhau.

Còn hai môn phái bị hiềm nghi nhiều nhất - Hưởng Liên Thiên các và Lạc Tiên lâu lại có vẻ thanh tịnh.

Bởi vì Quốc sư đại nhân đang bị thương, Mộ lâu chủ kiên quyết ép buộc hần dưỡng thương cho tốt, không cần để ý đến việc này. Về phần Mộ lâu chủ của chúng ta, nàng cũng không có tâm tư mà để ý. Có lẽ đã bị Quốc sư đại nhân lây bệnh lười, Mộ lâu chủ cũng không định tốc chiến tốc thắng hay là ra mặt giải quyết chuyện này. Hai người nhân nhả bị "nhốt" tại Hưởng Liên Thiên các, cả ngày đều dính lấy nhau. Mọi người còn tưởng rằng Nhai chủ Địa Ngục nhai vẫn luôn ở trong phòng, không hề bước chân ra khỏi cửa nửa bước.

Sáng hôm sau, Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ vừa mới rời giường thì một nữ tử xinh đẹp, mặc y phục màu vàng nhạt, đặng đặng sát khí đá cửa vào, giọng nói thanh thủy mang theo phần nộ, "Chủ thượng, người thật quá đáng!"

Thời điểm Quốc sư đại nhân ở riêng với Mộ lâu chủ, hần rất thích để lộ ra khuôn mặt mịn hoặc chúng sinh. Bây giờ Minh Nguyệt đột nhiên xông vào, dĩ nhiên hần không kịp dịch dung, đành phải dùng mặt nạ đã bị bỏ rơi từ lâu.

Tuy rằng Minh Nguyệt là thuộc hạ thân tín nhưng hần phải cẩn thận với thân phận của bản thân. Hần hoài nghi rằng đối thủ của hần là địch nhân của phụ mẫu. Hơn nữa, người nọ hần là đã sớm biết hần là nhi tử của Văn Nhân Hoàng. Vì vậy, hần không cần phải giấu diếm thân phận Quốc sư đại nhân. Về phần thân phận Nhai chủ Địa Ngục nhai, hần phải cắt đứt mọi mối quan hệ với Quốc sư đại nhân hay nói đúng hơn là Văn Nhân Dịch. Thân phận này là con át chủ bài của hần.

Thân phận của hần càng ít người biết thì càng tốt. Bởi vì càng có nhiều người biết thì càng nguy hiểm. Từ đại đường chủ và Tả hữu hộ pháp biết Quốc sư đại nhân là Nhai chủ Địa Ngục nhai đã đủ rồi. Còn dung mạo của hần, tạm thời hần không muốn cho bất kỳ ai thấy ngoại trừ Mộ lâu chủ. Khi là Quốc sư đại nhân, hần không thể lộ mặt là vì dung mạo "đã bị hủy". Còn khi là Nhai chủ Địa Ngục nhai, hần không thể lộ mặt là vì không muốn để cho người nọ biết hần là Văn Nhân Dịch. Dù sao, làm gì có hài tử nào mà lại không giống phụ mẫu chứ.

Nếu người phía sau là địch nhân của phụ mẫu của hần thì người nọ rất quen thuộc với phụ mẫu của hần, hần không dám mạo hiểm.

Mộ lâu chủ đang ngồi trước gương, nhìn thấy hình bóng của người đã tùy ý đi vào, cảm thấy biểu cảm của nha đầu kia rất sinh động.

Không thể trách Mộ lâu chủ gọi Minh Nguyệt là nha đầu. Bởi vì nàng ấy khiến người khác cảm thấy nàng ấy là một tiểu nha đầu hoạt bát.

Quốc sư đại nhân lại tựa hồ như không nghe thấy giọng nói đầy phần nộ của Minh Nguyệt, giống như không nhìn thấy trong phòng có thêm một người. Ngón tay thon dài giữ chặt lược gỗ trong tay, nâng mắt nhìn về gương, ôn nhu hỏi, "Phu nhân cảm thấy thế nào?"

Mộ lâu chủ nhìn hần đầy xem thường, chỉ là chải tóc mà thôi, nàng có thể có cảm giác gì? Lúc sáng sớm, hần và nàng vừa mới rời giường thì Quốc sư đại nhân đột nhiên kích động muốn chải tóc cho nàng, còn đuôi Thiên Liễm kéo tay đi mất. Kết quả là, người nào đó chỉ biết chải tóc cho nàng thật lâu.

Thấy Quốc sư đại nhân không để ý đến mình, Minh Nguyệt tức giận đi xung quanh phòng, trong miệng không ngừng lầm bầm, "Đúng là đáng giận, thật sự là đáng giận. Ta nhất định phải phản kháng, ta nhất định phải xúi giục Minh Y, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ bỏ nhà đi bụi!" Chủ thượng đúng là rất đáng giận! Cưng nhiên lại bỏ lại một mình nàng ấy, còn người lại đi tìm Chủ mẫu để chàng chàng thiếp thiếp.

Vậy mà lúc trước nàng ấy còn lo lắng rằng Chủ mẫu sẽ bị cướp đi đó! Kết quả là khi vừa ra khỏi kinh thành, Chủ thượng liền vô thanh vô thức quay đầu, để một mình nàng ấy đi Ninh thành. Lúc đó, nàng ấy mới suy nghĩ cẩn thận thì cảm thấy bề ngoài Chủ thượng giả vờ đi Ninh thành, trong lòng người đã dự tính tham gia Đại hội Võ lâm. Lúc trước, nàng ấy còn cảm thấy vô cùng kỳ quái khi Chủ thượng dẫn nàng ấy theo. Tuy thuật dịch dung của nàng ấy gần như sánh bằng với Yên Kinh Thiên nhưng để đề phòng xảy ra chuyện nguy hiểm gì, nàng ấy rất ít khi hành động chung với Quốc sư đại nhân.

Về phần Minh Y, y hầu như luôn dùng thân phận ám vệ đi theo Quốc sư đại nhân, rất ít khi xuất hiện với thân phận là Tả sử hộ pháp của Địa Ngục nhai.

Khi đi Ninh thành, Quốc sư đại nhân đột nhiên mang Minh Nguyệt theo. Minh Nguyệt đã tưởng rằng là do Minh Y đã đi theo Chủ mẫu nên Chủ thượng mới mang nàng ấy theo. Nhưng mà, dựa vào chuyện đã xảy ra sau đó, nàng ấy có thể chắc chắn là Quốc sư đại nhân đã sớm xem trọng thuật dịch dung của nàng ấy.

Thân là một trong những thuộc hạ đắc lực của Quốc sư đại nhân, nếu Minh Nguyệt muốn cải trang thành Quốc sư đại nhân để qua mắt được người khác đúng là rất dễ dàng. Dù sao, ở trong Ninh thành cũng không có ai rất thân thuộc với Quốc sư đại nhân.

Vì vậy, lần này Minh Nguyệt đi Ninh thành xử lý sự việc cũng xem như là thuận lợi. Ít nhất thì không có ai nhận ra nàng ấy cả. Chỉ là, bị Chủ thượng vứt bỏ không thương tình đúng là rất buồn bực. Và lại, nàng ấy suýt nữa là đã đồng vu quy tận với tên hái hoa tặc đó rồi.

Nếu nàng ấy chết không minh bạch như vậy thì thật sự là rất ghen ghét.

Đương nhiên là sự việc không có nghiêm trọng như vậy.

Nhìn thấy đôi mắt hoa đào đầy vẻ mong chờ của Quốc sư đại nhân ở trong gương, Mộ lâu chủ nuốt xuống những lời nói mang tính dả kích Quốc sư đại nhân, gật đầu khen hân, "Không tệ."

Được phu nhân nhà mình khen, khoé môi Quốc sư đại nhân cong lên, đôi mắt hoa đào tràn đầy ý cười, câu hồn đoạt phách, sự sùng nịch vẫn không hề thay đổi.

Khoé miệng của Mộ lâu chủ hơi hơi cong lên, bàn tay cầm lấy dây buộc tóc, buộc mái tóc đen dài lại, đứng dậy, xoay người, kéo vạt áo của Quốc sư đại nhân, ngửa đầu hôn môi của hắn.

Minh Nguyệt đi vài vòng trong phòng, rốt cuộc cũng phát hiện ra Quốc sư đại nhân không để ý đến mình, giương mắt nhìn về Quốc sư đại nhân, lời nói đang chuẩn bị thốt ra thì bị hình ảnh hai người đang hôn nhau làm cho giật mình, sau đó, xoay người lại, lấy bàn tay che mắt, miệng không ngừng lầm bầm, "Phi lễ chó nhìn... Phi lễ chó nhìn... Người ta vẫn còn là hồng hoa khuê nữ..." Trong lòng lại hồi tưởng lại hình ảnh ban nãy, khoé miệng cong cong như trăng tròn. Chủ mẫu thật là đẹp mắt!

*Hồng hoa khuê nữ: là thiếu nữ chưa lấy chồng và chưa làm chuyện đó *che miệng ho*.

Trong khoảng thời gian này, Thanh Long và Bích Tiêu cũng không rảnh rỗi. Bởi vì, bây giờ Lạc Tiên lâu và Địa Ngục nhai đã là người một nhà, tất nhiên là không thể thù hằn nhau như trước được. Tiểu đánh tiểu nháo thì không sao, xem như là luyện tập với nhau. Nhưng mà, nếu như gây ra đại họa thì sẽ không tốt lắm. Vì vậy, họ cần phải đặt ra chuẩn mực cho việc này.

Cho nên, gần đây Thanh Long và Bích Tiêu vẫn luôn trao đổi sự việc lớn nhỏ bên trong Lạc Tiên lâu và Địa Ngục nhai. Họ phát hiện ra họ không hiểu biết đối phương kỹ càng. Và Lạc Tiên lâu với Địa Ngục nhai cũng không đơn giản như bên ngoài.

Lúc này, Thanh Long đúng lúc có việc cần tìm Quốc sư đại nhân, Bích Tiêu cũng có việc muốn thông báo cho Mộ lâu chủ.

Thấy người bị dư ra ở trong phòng, Thanh Long cười nói, "Minh Nguyệt, đã trở lại rồi à?"

Minh Nguyệt nghe được giọng nói của Thanh Long, trong nháy mắt liền bỏ nhào vào lòng hắn ta, níu lấy tay áo của hắn ta, vừa khóc vừa kể, "Thanh Long ca ca, ca không biết Chủ thượng quá đáng đến thế nào đâu. Người bỏ một nữ hài tử như muội ở giữa đường không chút quan tâm, suýt chút nữa là muội đã bị hái hoa tặc hái rồi, còn kém nước đồng vu quy tận với tên hái hoa tặc đó thôi. Không biết tên hái hoa tặc đó luyện tà công gì, vô cùng quý dị, đánh không lại muội còn muốn tự bạo, hại muội suýt nữa là không về được nữa... Thanh Long ca ca, số của muội thật khổ..."

Nói xong, nâng tay lên như muốn lau nước mắt vốn không hề tồn tại, tiếp tục nói, "Thanh Long ca ca, chúng ta bỏ trốn với nhau đi! Không cần ở cạnh Chủ thượng để bị áp bức, chúng ta phải phản kháng!"

Nhìn nàng ấy trong chốc lát thương tâm, một chốc lại phẫn nộ, cuối cùng là biểu tình quyết tuyệt, Thanh Long bật cười, xoa xoa đầu nàng ấy, cười nói, "Tiểu nha đầu, sao muội lại luôn ngại thiên hạ chưa đủ loạn chứ?" Minh Nguyệt là người nhỏ tuổi nhất trong số bọn họ. Vì vậy, Minh Y và Tử đại đường chủ đều xem nàng như tiểu muội muội. Nhưng mà, thủ đoạn của nàng ấy tuyệt đối không kém bọn họ.

Minh Nguyệt nhủ hai mắt lại, khoé môi cong cong, hơi thở trên người đột nhiên lộ ra một chút nguy hiểm, tiếng nói thanh thúy chậm rãi vang lên, "Thanh Long ca ca, muội nhớ hình như Chu Tước tỷ tỷ có nói là..."

Sắc mặt của Thanh Long cứng đờ, không đợi nàng ấy nói tiếp liền bắt đầu dĩ nhiên, "Coi như ta sợ muội. Nếu muội có thể thuyết phục Minh Y cùng bỏ trốn, ta cũng sẽ tạo phản, muội thấy thế nào?"

Nghe vậy, khoé môi của Minh Nguyệt cong cong, lay lay ống tay áo của hắn ta, "Thanh Long ca ca là tốt nhất." Sao nàng ấy lại không biết Thanh Long đang quăng củ khoai bồng này cho Minh Y chứ? Bất quá, nàng ấy chỉ muốn để Chủ thượng biết là nếu người còn áp bức bọn họ như thế thì họ sẽ tạo phản.

Bích Tiêu đang đứng một bên nhìn chăm chăm vào hai người họ, khoanh tay trước ngực, nhìn một hồi lâu thì đột nhiên chặc chặc với Minh Nguyệt, "Đòi phong bại tặc!"

Minh Nguyệt đang lay lay ống tay áo của Thanh Long cứng người, sau đó, quay đầu nhìn về phía Bích Tiêu, hung tợn nói, "Người quái dị, người còn không có cơ hội đòi phong bại tặc đâu!"

Khoé miệng của Bích Tiêu co rút, người quái dị? Tuy rằng hắn ta không tuần mỹ như Ngọc công tử hay yêu nghiệt như Quốc sư đại nhân nhưng cũng không ngô ngẩn, từ khi nào mà hắn ta đã trở thành người quái dị rồi?

Hai người đầu mắt với nhau, tia lửa xẹt qua, chuẩn bị đánh nhau.

Cuối cùng, Quốc sư đại nhân mới mở miệng, "Minh Nguyệt, đừng ức hiếp Bích Tiêu."

Khoé miệng Bích Tiêu run rẩy, vì sao lại là tiểu nha đầu này ức hiếp hấn ta mà không phải là hấn ta ức hiếp nàng ấy? Chẳng lẽ, hấn ta còn không đấu lại một tiểu nha đầu? Lời này của Quốc sư đại nhân chính là trắng trợn vũ nhục hấn ta!

Mộ lâu chủ hơi hơi nhú mày, hồ hững lên tiếng, "Bích Tiêu, tận tình ức hiếp Minh Nguyệt."

Nghe vậy, Minh Nguyệt ai oán nhìn Mộ lâu chủ, Chủ mẫu nhìn như tiên nữ giáng trần sao lại có thể tàn nhẫn như vậy với nàng ấy?

"Khụ khụ..." Dưới bầu không khí quỷ dị này, rốt cục Thanh Long nhịn không được mà lên tiếng, "Chủ thượng, Thương Ngao muốn gặp người."

Quốc sư đại nhân nhú mày, nhẹ nhàng câu môi, có chút lười nhác đáp, "Ta đã biết." Biểu cảm của hấn hiển nhiên là không đặt chuyện này trong lòng nhưng dáng vẻ lại giống như chuẩn bị đi gặp Thương Ngao, khiến cho người khác không tài nào đoán được hấn đang nghĩ gì.

Sau khi Thanh Long nhận được ba chữ này liền tự giác ly khai, sẵn tiện kéo đôi oan gia - Minh Nguyệt và Bích Tiêu đi. Đợi sau khi Quốc sư đại nhân đã hoá thân thành Nhai chủ Địa Ngục nhai, Thanh Long mới xuất hiện, "Chủ thượng, người thật sự muốn đi gặp Thương Ngao?"

Không cần nghĩ cũng biết nguyên nhân mà Thương Ngao muốn gặp Nhai chủ Địa Ngục nhai - dĩ nhiên là lo lắng quan hệ giữa Lạc Tiên lâu và Địa Ngục nhai. Hấn ta muốn tự mình gặp mặt Nhai chủ Địa Ngục nhai để tìm hiểu sự thật.

Khuôn mặt của Quốc sư đại nhân vẫn lạnh lùng, nghe thấy câu hỏi của Thanh Long thì trả lời, "Đã ra ngoài lâu lắm rồi, nên về Địa Ngục nhai." Còn Thương Ngao, ai rảnh mà để ý đến hấn ta chứ?

Sau khi Mộ lâu chủ dùng xong đồ ăn sáng, nàng liền tản bộ trong hoa viên. Ở chung lâu ngày với Quốc sư đại nhân, nàng giống như bị lây bệnh lười của Quốc sư đại nhân, thời thời khắc khắc đều muốn nằm. Đây thật sự không phải là một thói quen tốt.

Bích Tiêu và Thiên Liễm cũng không có việc gì làm, dứt khoát đi theo nàng. Những người không biết còn tưởng rằng Mộ lâu chủ đang đi làm đại sự đó!

Thiên Liễm vẫn ít nói như vậy, chỉ cố gắng chiếu cố Mộ lâu chủ cho thật tốt, Bích Tiêu thì nói nhiều hơn, "Lâu chủ, một tháng này, chúng ta thật sự mặc kệ việc này sao? Nếu người muốn thì hãy sai Yên Kinh Thiên đi điều tra mọi việc nhé!" Đều là trộm, hấn là hiểu biết nhau hơn.

Cước bộ của Mộ lâu chủ vẫn không ngừng, tầm mắt thản nhiên đảo qua hoa mẫu đơn kiêu sa trong vườn, ngửi khí hồ hững như gió xuân thổi qua lại mang theo một tia trong trẻo lạnh lùng của một dòng suối, "Không vội." Chỉ cần Quốc sư đại nhân không phải trở về Kinh thành gấp, nàng cũng không cần phải vội vàng.

Dù là phủ Quốc sư hay là chỗ nào thì họ vẫn ở cạnh nhau nên chẳng có việc gì to tát cả. Nàng thật muốn nhìn xem, dưới tình huống Địa Ngục nhai và Lạc Tiên lâu không nhúng tay vào thì chuyện này sẽ có kết quả như thế nào. Dầu sao, năng lực của Thương Ngao không phải chỉ có vậy thôi.

Hấn ta kéo dài chuyện này, cũng không ra tay ngăn cản các môn phái tranh đấu là vì muốn nhân sự hỗn loạn này mà quan sát Lạc Tiên lâu và Địa Ngục nhai. Điều hấn ta muốn biết là nàng và Nhai chủ Địa Ngục nhai có thật sự cấu kết với nhau hay không mà thôi.

Thực đáng tiếc là, dưới mí mắt của hấn ta, Nhai chủ Địa Ngục nhai vẫn không chút thu liễm, suốt ngày đều trèo lên giường của Mộ lâu chủ. Nếu Thương Ngao biết chuyện này, không biết tâm tình của hấn sẽ như thế nào đây?

Thấy Thanh Long mặt mày rạng rỡ, Mộ lâu chủ không khỏi lên tiếng hỏi, "Thanh Long, Chủ thượng nhà ngươi đâu rồi?"

Lúc trước, khi Quốc sư đại nhân rời đi, nàng cũng không hỏi han gì. Nhưng mà, nàng không biết Nhai chủ Địa Ngục nhai tuy tâm sở dục cũng sẽ thành thật đi gặp Thương Ngao. Phải biết là, Nhai chủ Địa Ngục nhai rất không thích giao thiệp với Thương Ngao - vị Minh chủ Võ lâm tượng trưng cho chánh đạo.

Nụ cười trên mặt của Thanh Long vẫn không thay đổi, đáy mắt lại xẹt qua một tia đùa dai, nói, "Chủ mẫu, Chủ thượng có việc nên đã về Địa Ngục nhai trước."

Mộ lâu chủ ngẩn người, về Địa Ngục nhai? Vì sao Quốc sư đại nhân không nói cho nàng biết? "Địa Ngục nhai đã xảy ra việc lớn gì?" Khiến hấn phải ra đi không từ biệt.

"Không có việc gì cả. Chỉ là, Chủ thượng cảm thấy người đã ra ngoài lâu lắm rồi." Tuy rằng đây là nguyên văn những gì Quốc sư đại nhân nói nhưng giọng nói tràn đầy sự ám muội của Thanh Long khiến người khác rất dễ liên tưởng đến việc Quốc sư đại nhân kim ốc tàng kiều ở Địa Ngục nhai.

*Kim ốc tàng kiều: nhà đẹp cất giấu giai nhân hoặc tình nhân.

Rốt cục Mộ lâu chủ cũng đã phát giác được nàng bị người ta đùa giỡn, tầm mắt hồ hững nhìn lướt qua Thanh Long tận hai lần. Sau đó, nàng thản nhiên thu hồi tầm mắt, gạt nhẹ đầu, tiếp tục tản bộ.

Nụ cười trên mặt Thanh Long cứng đờ, trong lòng có dự cảm không may. Có phải hấn ta đã đắc tội Chủ mẫu hay không? Hấn ta chỉ đùa một chút thôi mà. Hấn là Chủ mẫu sẽ không nhỏ nhen đến vậy đi?

Bích Tiêu nhìn hấn ta, cười lạnh hai tiếng, "Xem ra ngươi chưa ý thức được việc đắc tội Lâu chủ nghiêm trọng bao nhiêu."

Nghe vậy, Thanh Long không khỏi ừ rừ như chiếc lá sắp lìa cành, "Ta chỉ nói đùa một chút thôi mà." Vì sao Chủ thượng và Chủ mẫu suốt ngày ân ái, khiến cho người khác nhìn đến đau mắt?

Ngữ khí của Thanh Long thập phần ngây thơ nhưng cũng không thể chối bỏ được sự thật về việc hắn ta đã đắc tội Mộ lâu chủ.

Không lâu sau đó, Thanh Long cũng biến mất, Minh Nguyệt cũng biệt tăm vô tích. Chỉ còn Minh Y vẫn đang tần trách, đi theo Mộ lâu chủ.

Giữa trưa, Mộ lâu chủ đang vô cùng nhàm chán vì không có Quốc sư đại nhân kề cận liền nhận được tin tức Hải Dương đang đánh nhau với người của phái Không Động, nàng quyết định đi xem náo nhiệt.

Tranh đấu giữa các môn phái đã trở thành chuyện bình thường. Lúc đầu, mọi người thập phần hứng thú đến xem, đến bây giờ thì cũng không còn mấy ai có hứng thú.

Bên trong võ đường chỉ có mười người vây xem.

Mộ lâu chủ lẳng lặng đứng một bên, thảnh thơi nâng mắt nhìn một chút. Bạch y phiêu phiêu, hờ hững như thần tiên, khí chất như thần. Nàng hết như tiên nữ giáng trần, không chút nào hợp với nhân gian khói lửa này.

Đương lúc Hải Dương và người của phái Không Động đang đánh nhau kịch liệt, đột nhiên có một cái kiệu màu tím lẳng không, bay vào võ đường, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất. Sau đó, bốn hắc y nhân chợt loé rồi biến mất, chỉ để lại một mình cái kiệu đứng đó.

Những người đang đánh nhau cũng lập tức dừng lại, nhìn về cái kiệu tôn quý mà đẹp đẽ kia.

Mộ lâu chủ trừng mắt nhìn cái kiệu đó, phương thức xuất hiện độc đáo như vậy, không cần nói thì nàng cũng biết là ai.

Quả nhiên, ngay sau đó, tiếng nói trầm thấp của Quốc sư đại nhân truyền đến, "Nghe nói phu nhân muốn hồng hạnh vượt tường?" Cùng lúc ấy, một bàn tay thon dài, các khớp xương rõ ràng vén mảnh sa lên, người nọ vẫn lười biếng như cũ, xuất hiện trước mắt mọi người.

Khi nhìn thấy mặt nạ đặc biệt đó, dù là người trong giang hồ cũng đoán được thân phận của người chất vấn Mộ lâu chủ lại cười đến vô cùng ôn hoà.

Quốc sư của Mặc Lạc quốc - Văn Nhân Dịch!

Xem ra, Quốc sư đại nhân đại giá quang lâm là tới khởi binh vấn tội rồi. Nhai chủ Địa Ngục nhai đúng là quá kiêu ngạo, cư nhiên dám kinh động đến Quốc sư đại nhân. Đáng tiếc là Quốc sư đại nhân đã tới chậm một bước, Nhai chủ Địa Ngục nhai đã ly khai. Nếu không, mọi người đã có thể xem được một màn kịch hay.

Mộ lâu chủ thản nhiên nhìn hắn, nhũn mày nói, "Quốc sư đại nhân đang chất vấn Bản lâu chủ sao?"

Bởi vì câu nói này của Mộ lâu chủ, mùi hoa được lan tràn trong không khí. Mọi người bất giác tin tưởng lời đồn rằng Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ bằng mặt không bằng lòng. Xem ra, lời khen của Mộ lâu chủ dành cho Quốc sư đại nhân chỉ là để cự tuyệt Nhai chủ Địa Ngục nhai mà thôi.

Quốc sư đại nhân đi đến chỗ Mộ lâu chủ đang đứng, thân thủ ôm lấy thắt lưng của nàng, rũ mắt nhìn nàng, không chút để ý nói, "Sao phu nhân lại nói như vậy? Bồn toạ chỉ là lo lắng phu nhân sẽ bị người khác khi dễ mà thôi."

"Vậy Bản lâu chủ có phải là nên cảm tạ Quốc sư đại nhân hay không?" Trong giọng nói của Mộ lâu chủ tràn đầy châm chọc. Quốc sư đại nhân giả vờ cũng thật giống mà!

"Phu nhân..." Trong giọng nói của Quốc sư đại nhân mang theo một chút chậm rãi, ôn nhu nói, "Chúng ta đã lâu không gặp, tìm nơi vắng vẻ nói chuyện một chút có được không?"

Trong mắt mọi người, Quốc sư đại nhân của chúng ta lúc này là người phải nhường vì lợi ích của toàn cục. Chuyện Nhai chủ Địa Ngục nhai theo đuôi Mộ lâu chủ, mọi người trong giang hồ đều biết. Bây giờ, Quốc sư đại nhân lo lắng đến xem, không những không dám khởi binh vấn tội mà còn phải nhìn sắc mặt của Mộ lâu chủ để nói chuyện nữa.

Đáy mắt của Mộ lâu chủ tràn đầy hàn ý, không dấu vết khắp trên lưng của hắn. Hay lắm Văn Nhân Dịch, dám biến nàng thành phụ nhân điều ngoa! Thanh danh của nàng nhất định sẽ bị huỷ hoại trong tay hắn.

Quốc sư đại nhân cười thâm trong lòng, huỷ hết đi mới tốt. Sẽ không có ai giành nàng với hắn cả!

Vì không để Quốc sư đại nhân tiếp tục khiến mọi người cảm thông, Mộ lâu chủ lôi kéo Quốc sư đại nhân bỏ chạy, chỉ để lại những người đã quên rằng bản thân mình tới là để đánh nhau hoặc là quan sát trận đấu.

"Không thể ngờ rằng Mộ lâu chủ buru hần như vậy. Ngay cả Quốc sư đại nhân còn phải chịu thua nàng."

"Bởi vì Mộ lâu chủ không thích Quốc sư đại nhân. Bình thường, Mộ lâu chủ rất ôn hoà với mọi người."

"Ta nghĩ Quốc sư đại nhân không uỷ khuất như hắn bộc lộ ra ngoài đâu. Quốc sư đại nhân là loại người nào, làm sao có thể uỷ khuất bản thân chỉ vì một nữ nhân. Quốc sư đại nhân nhất định là có mục đích riêng."

"Nghe nói, hình như Mộ lâu chủ đứng về phía Thái tử điện hạ. Thái độ của Quốc sư đại nhân với Mộ lâu chủ rất đáng để suy ngẫm."

Kết quả của những lời của mọi người chỉ có một - Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ bằng mặt không bằng lòng.

Sau khi hai người đã về đến viện của Mộ lâu chủ, cảnh tượng đã đổi thay.

Quốc sư đại nhân ôm Mộ lâu chủ, chôn đầu ở trong gáy của nàng, "Phu nhân, nàng có nhớ ta hay không?"

Mộ lâu chủ nghiêng đầu, tức giận đáp, "Chỉ là nửa ngày không gặp nhau mà thôi."

Tay Quốc sư đại nhân nâng cằm của nàng, nhìn nàng rồi nhủ mảy, "Chỉ là nửa ngày không gặp nhau thôi? Chẳng lẽ phu nhân không có cảm giác khi xa cách với vì phu thi giống như ba thu sao?"

Mộ lâu chủ hất bàn tay của ai kia ra, không để ý đến câu một ngày xa cách như ba thu, nhủ mảy nói, "Không phải chàng nói về Địa Ngục nhai sao?"

Quốc sư đại nhân cũng không ép nàng, nghe xong lời của nàng, hơi hơi nhủ mảy nói, "Về Địa Ngục nhai là Nhai chủ Địa Ngục nhai. Nhưng mà, việc đó có liên quan gì đến Bồn toạ sao?"

Mộ lâu chủ cư nhiên gạt đầu phụ hoạ, "Đúng là không có liên quan gì cả."

Sau đó, thân thủ đột nhiên ôm lấy cổ của Quốc sư đại nhân, hôn lên đôi môi của hắn, thấp giọng nói, "Quốc sư đại nhân, Bản lâu chủ đột nhiên phát hiện đúng là ta có chút nhớ chàng."

Dĩ nhiên, Quốc sư đại nhân đã phát hiện trên mặt của Mộ lâu chủ viết rõ rành rành hai chữ - âm mưu. Bất quá, hắn vẫn không cự tuyệt sự chủ động của Mộ lâu chủ.

Sau một nụ hôn nóng bỏng, khoé miệng Mộ lâu chủ cong cong, "Quốc sư đại nhân, Chu tước đường chủ là một nữ nhân, làm việc đôi lúc rất bất tiện. Hay là, chàng điều Thanh Long đi giúp nàng ấy? "

Quốc sư đại nhân câu môi cười, thì ra là việc này. Xem ra, Thanh Long đã đắc tội Mộ lâu chủ rồi. Giữa Mộ lâu chủ và Thanh Long - dĩ nhiên Quốc sư đại nhân sẽ giúp Mộ lâu chủ.

Nhưng mà, đáp ứng thỉnh cầu của Mộ lâu chủ quá mức nhanh chóng sẽ mất rất nhiều phúc lợi.

Vì thế, Quốc sư đại nhân ra vẻ thờ dãi, "Phu nhân, nàng cũng biết Thanh Long và Chu tước bất hoà với nhau. Nếu Bồn toạ để bọn họ ở chung một chỗ, vạn nhất bọn họ đấu đến một mất một còn thì Địa Ngục nhai sẽ bị tổn thất to lớn lắm."

Khoé miệng của Mộ lâu chủ cong lên, nụ cười xinh đẹp tựa như hoa anh túc, lời nói lại tràn đầy uy hiếp, "Quốc sư đại nhân, chàng đã nhận hối lộ của Bản lâu chủ lại không chịu làm việc, có biết sẽ có hậu quả gì không?"

Quốc sư đại nhân lười biếng hỏi, "Hậu quả gì?"

Mộ lâu chủ cười càng thêm ôn nhu, "Chúng ta phân giường ngủ thì như thế nào?"

Quốc sư đại nhân lập tức xin hàng, "Vẫn là không cần. Ta sẽ lập tức điều Thanh Long đi giúp Chu tước."

Cứ như vậy, Quốc sư đại nhân vì tính phúc của bản thân mà đem Thanh Long đi bán.

Mộ lâu chủ vừa lòng, lúc này mới hỏi, "Sao chàng đột nhiên đổi thân phận thế?"

Quốc sư đại nhân cười nói, "Đề Mặc Diễm biết tường tận hành tung của ta có phải là càng khiến hắn ta có thể yên tâm hành động không?"

Và lại, tuy Nhai chủ Địa Ngục nhai có thể quần quít lấy Mộ lâu chủ nhưng cũng không phải là danh chính ngôn thuận, cũng không thể càn quấy quá mức. Nếu không thì sẽ tổn hại đến thanh danh của Mộ lâu chủ. Tuy rằng Quốc sư đại nhân là phu quân danh chính ngôn thuận của Mộ lâu chủ nhưng lại không thể biểu hiện ra ngoài mặt là hắn rất để ý đến Mộ lâu chủ. Hừ hừ thực thực, mờ mờ ảo ảo thì mới khiến người ta không tài nào đoán ra được.

Dù là thân phận nào thì cũng không thể khiến hắn thoả mãn được. Vì vậy, hắn chỉ có thể luân phiên thay đổi thân phận để đến đây.

Mộ lâu chủ gật gật đầu, khó trách hắn rêu rao như vậy. Bất quá, Mặc Diễm vừa đa nghi vừa cẩn thận, Quốc sư đại nhân càng như vậy thì hắn ta càng không dám hành động gì?

Nghĩ vậy, Mộ lâu chủ không khỏi hoài nghi nhìn về phía Quốc sư đại nhân. Quốc sư đại nhân bắt đầu cười. Quả nhiên, việc gì cũng không qua được mắt của Mộ lâu chủ mà. "Ta thật sự để Mặc Diễm hành động mà." Dẫu sao, Mặc Lạc quốc đã yên bình lâu lắm rồi. Đây là thời điểm hắn cần phải đập tan sự yên bình này.

Đây cũng là nguyên nhân mà hắn châm ngòi cuộc chiến giữa Mặc Diễm và Vân quý phi. Hắn không quan tâm đến quá trình, chỉ cần kết quả có thể đập tan sự yên bình mà không ảnh hưởng đến toàn cục là tốt rồi.

Nhưng một tháng đã trôi qua, Mặc Diễm vẫn chậm chạp không hành động, hấn cũng không hành động mà Vân quý phi vì địa vị của bản thân, vội vã chữa bệnh cho Mặc Thiên nên tạm thời không rảnh để đi đối nghịch với hấn. Vì thế, Quốc sư đại nhân cực kỳ ung dung ly khai Kinh thành mà Kinh thành vẫn yên bình như cũ.

Đối với tình huống như vậy, Quốc sư đại nhân cũng đã đoán được. Hấn còn biết khi Mặc Diễm hành động, không cần hấn ra tay thì Vân quý phi có thù tất báo sẽ mượn cơ hội này để phế truất Thái tử. Nếu hai người đã giao phong, triều đình nhất định sẽ dậy sóng. Đến lúc đó, Quốc sư đại nhân chỉ cần đứng xa xa quan sát, đợi hai người họ lưỡng bại câu thương là được rồi.

Bất quá, Quốc sư đại nhân định lực kinh người sau khi lén lút ở chung với nhau tại viện của Mộ lâu chủ thì bắt đầu mất kiên nhẫn. Quốc sư đại nhân vì muốn quang minh chính đại cùng Mộ lâu chủ chàng chàng thiếp thiếp mà đã thay đổi kế hoạch.

Vì thế, hấn đột nhiên thay đổi chủ ý. Nếu Mặc Diễm và Vân quý phi đã chậm chạp không muốn hành động thì đừng trách hấn ra tay trước.

Lưu quang nơi đáy mắt của Quốc sư đại nhân lưu chuyển, nguy hiểm tột cùng lại hết sức mê hoặc, hết như bông hoa ăn thịt người, khiến người khác không thể nào thoát khỏi được sự cám dỗ chí mạng của hấn.

Tin tức Quốc sư đại nhân đến Hưởng Liên Thiên các rất nhanh đã truyền khắp mọi góc ngách của Hưởng Liên Thiên các. Mọi người quan tâm Phá Thiên đảo phổ cũng không quên nghị luận về quan hệ giữa Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ.

Ngoại trừ những lời nghị luận này, Tô Hân còn nghe được Mộ lâu chủ và Quốc sư đại nhân đang bất hoà với nhau, còn biết được lúc trước là Mộ lâu chủ bị ép phải gả cho Quốc sư đại nhân. Nàng ta còn nghe nói, trước khi Mộ lâu chủ xuất giá, binh lính bên ngoài Lạc Tiên lâu cũng không phải vì bảo hộ Mộ lâu chủ mà là vì phòng ngừa Mộ lâu chủ đào hôn.

Vì thế, Tô Hân luôn cảm thấy tiếc nuối vì sư huynh của mình đã bỏ lỡ Mộ lâu chủ lập tức bắt đầu cổ vũ sư huynh theo đuổi Mộ lâu chủ. Nếu thành công, không chỉ Mộ lâu chủ có thể thoát khỏi ma trảo của Quốc sư đại nhân mà sư huynh cũng có thể được hạnh phúc, đây chẳng phải là vẹn cả đôi đường sao?

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Chương 66: Dao Phổ Đã Quay Về, Lạc Tiên Lâu Bị Hãm Hại

Mặc cho Tô Hân khuyên hết lời, Ngọc công tử vẫn không có phản ứng gì, khiến cho Tô mỹ nhân vô cùng nóng nảy, "Sư huynh, rốt cuộc huynh đang nghĩ điều gì? Huynh đã bỏ lỡ Mộ lâu chủ một lần, chẳng lẽ huynh vẫn muốn bỏ lỡ thêm một lần nữa sao? Chẳng lẽ huynh muốn đợi đến khi Mộ lâu chủ đã tìm được người trong mộng rồi hối hận thêm lần nữa sao?"

Cuối cùng Quân Như Ngọc cũng chịu dời mắt khỏi bàn cờ, nâng mắt nhìn nàng ta một cái, thản nhiên nói, "Bây giờ, nàng sống rất tốt."

Đợi mãi mới được câu trả lời của sư huynh, Tô mỹ nhân không ngừng cổ động Ngọc công tử, "Làm sao huynh biết nàng sống rất tốt? Ta nghe nói nàng và Văn Nhân Dịch chính là bằng mặt không bằng lòng. Lúc trước, nàng gả cho Quốc sư đại nhân cũng là bắt đắc dĩ."

Quân Như Ngọc nhìn bàn cờ, ngón tay thon dài kẹp lấy một quân cờ màu đen. Trắng đen đối lập, tạo thành một bức tranh chói mắt. Thật lâu, y cũng chưa đặt quân cờ xuống, Tô Hân cứ ngỡ y đã ngủ quên thì y lại lên tiếng, "Sư muội, đó là lựa chọn của nàng. Huống hồ... Phía sau nàng còn Lạc Tiên lâu. Muội đã hiểu chưa?"

Tô Hân tức giận ngồi xuống ghế, "Ta không hiểu. Ta chỉ cảm thấy huynh và Mộ lâu chủ rất xứng đôi!" Một người ôn nhuận như ngọc, một người lại hồ hững như thần tiên - nhìn thế nào cũng là tuyệt phối.

"Ba..." Quân cờ đập vào bàn cờ, phát ra âm thanh, giọng nói của Quân Như Ngọc truyền vào tai, "Nàng cần phải chịu trách nhiệm với Lạc Tiên lâu."

Tô Hân nhíu mày, hiểu được ý tứ của y, cả giận nói, "Văn Nhân Dịch đúng là đáng giận!" Sao hấn có thể dùng Lạc Tiên lâu để uy hiếp Mộ lâu chủ cơ chứ?

Tô Hân đột nhiên nhớ tới lời đồn đại rằng trước khi Mộ lâu chủ xuất giá, Lạc Tiên lâu bị quân lính bao vây. Đây chẳng phải là uy hiếp trắng trợn sao?

Tuy nàng ta đã sớm nghe nói Văn Nhân Dịch gian nịnh giả dối, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nhưng dẫu sao hấn và sư huynh vẫn được thế nhân ca tụng là Mặc Lạc song tài, nàng ta vẫn còn một tia hảo cảm với hấn. Bởi vì, nếu ai có thể xếp ngang hàng với Ngọc công tử, tất nhiên là học vấn uyên bác. Nhưng mà, không thể ngờ được hấn lại là người ti bỉ như thế.

Quân Như Ngọc thất thần nhìn ván cờ trên bàn. Kỳ thật, thời điểm nghe nói nàng sắp thành thân, y đã định liều lĩnh mạng nàng đi. Y vốn không thích

tranh đấu nhưng lại muốn đấu với Văn Nhân Dịch một lần vì nàng.

Vì thế, khi y đưa hạ lễ đến, đã để lại lời nhắn với nàng, "Nếu nàng không muốn gả, ta có thể dẫn nàng đi."

Cuối cùng, nàng vẫn quyết định gả cho Văn Nhân Dịch. Nếu đó là lựa chọn của nàng, y cũng chỉ có thể chúc phúc cho nàng.

Tuy rằng hạ lễ mà y đưa đến rất đặc biệt, đặc biệt đến nỗi khiến người ta phải cẩn thận xem xét mà Mộ lâu chủ cũng đã tận mắt nhìn qua nhưng vẫn không thấy lời nhắn của y. Bởi vì Mộ lâu chủ của chúng ta lúc đó chỉ chú tâm nghiên cứu hạ lễ đó tốn bao nhiêu bạc.

Tô Hân nhìn thấy y thất thần, không nhận được mà thờ dài. Cuối cùng, nàng ta không nhận được mà lên tiếng, "Vây huynh cảm thấy Mộ lâu chủ gả cho Văn Nhân Dịch sẽ hạnh phúc sao?"

Nói xong, Tô mỹ nhân vẫn không nói thêm lời nào, đứng dậy, rời đi. Quân Như Ngọc vẫn thất thần nhìn bàn cờ, thật lâu vẫn chưa hạ xuống quân cờ nào.

Thương Ngao dĩ nhiên cũng biết Văn Nhân Dịch đã đến, hắn ta chỉ cảm thán một câu, "Quả không hổ danh là Văn Nhân Dịch."

Thế nhân đều biết dung mạo của hắn đã bị hủy, võ công bị phế đi nhưng không một ai dám coi thường hắn. Điều này không phải là không có lý do - nhìn hắn đi vào Hưởng Liên Thiên các như chốn không người là đã biết hắn không phải là loại người dễ chọc. Phải biết rằng, Hưởng Liên Thiên các vừa mới tăng cường thủ vệ, dù là hắn ta, cũng chưa chắc có thể tiến vào Hưởng Liên Thiên các dễ dàng. Vì vậy, bên người của Quốc sư đại nhân nhất định là toàn anh tài.

Tuy Thương Ngao biết Quốc sư đại nhân giá lâm nhưng hắn ta vẫn không có ý định xuất đầu lộ diện, cũng không tỏ ý gì cả. Từ đó có thể thấy được, hắn ta thật sự không hy vọng Võ lâm và triều đình có dính líu gì đến nhau. Chỉ dựa vào điểm này, Thương Ngao rất xứng đáng làm Minh chủ Võ lâm.

Giao thiệp với Quốc sư đại nhân chẳng khác nào vuốt râu hùm, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ tan xương nát thịt. Hắn ta cũng không muốn chi vì khảo nghiệm năng lực của bản thân mà chôn vùi cả Võ lâm.

So với Thương Ngao bình tĩnh, Dạ Trạch có phần kích động hơn nhiều. Đầu tiên là Nhai chủ Địa Ngục nhai, giờ lại đến Quốc sư đại nhân. Những nam nhân có liên quan đến Mộ Lưu Ly, đúng là không có ai đơn giản cả. Nhưng những người đó đều không nể mặt gã ta chút nào, cũng không đặt Hưởng Liên Thiên các vào mắt.

Nghĩ đến những khuất nhục mà bản thân phải chịu cộng thêm bệnh không tiện nói ra mà gã ta chữa hoài vẫn không được, hiển nhiên là Dạ Trạch không nhận được mà muốn lột da rút gân của Mộ lâu chủ và Nhai chủ Địa Ngục nhai.

Có lẽ, đã tới thời điểm gã ta nên hành động rồi.

Cuối cùng Quốc sư đại nhân cũng có cơ hội để quang minh chính đạo đi dạo một vòng quanh Hưởng Liên Thiên các với Mộ lâu chủ, tuyên bố chủ quyền của hắn, đồng thời để người khác nhìn thấy phu thê họ "ân ái" cỡ nào. Về phần người nào không hiểu mục đích của hắn thì kệ chứ!

Khi hai người trở về viện, họ nhìn thấy Phá Thiên đao phổ bị mất trộm đúng một tháng đang nằm trên giường của Mộ lâu chủ.

Mộ lâu chủ nhìn thấy nó thì ngẩn người. Sau đó, nàng vô cùng bình tĩnh nhét nó vào trong ngực của ai kia, rồi giúp hắn chỉnh trang lại y phục.

Quốc sư đại nhân dở khóc dở cười nhìn động tác của nàng, thờ dài, "Phu nhân, ta nên vui mừng vì bản thân mang lại cảm giác an toàn cho nàng sao?"

Mộ lâu chủ nghiêm túc đánh giá hắn, cười nói, "Yên tâm, không có ảnh hưởng đến đáng người hoàn mỹ của chàng." Đương nhiên là nàng sẽ không để cho người khác nhìn ra trên người Quốc sư đại nhân có giấu đồ.

Phá Thiên đao phổ đột nhiên xuất hiện trên giường của nàng, nàng không thể không hoài nghi rằng có người muốn hãm hại Lạc Tiên lâu. Nếu sự thật là như vậy thì nhất định sẽ có người đến gây khó dễ. Bây giờ, giấu Phá Thiên đao phổ trên người Quốc sư đại nhân là an toàn nhất. Bởi vì, tuyệt đối không có ai dám lục soát người của hắn.

Quốc sư đại nhân không phải là người trong giang hồ, và lại, trong tay hắn còn nắm giữ toàn bộ triều chính. Nhân sĩ trong giang hồ ít nhiều cũng phải nể mặt hắn, không dám ép buộc hắn. Dầu sao, ngay cả Thương Ngao còn phải kiêng kị Quốc sư đại nhân, tránh hắn như tránh tà. Vậy thì, những người khác làm sao còn dám làm gì.

Quốc sư đại nhân còn chưa kịp đắc ý với sự khích lệ của Mộ lâu chủ, cửa phòng đã bị người khác đẩy ra. Một đám người ồn ào đi vào, cửa phòng ngay lập tức lìa đời.

Thấy những người này hết như sát thần xuất hiện, Bích Tiêu và Thiên Liễm đã hiện thân, đứng ở phía sau Mộ lâu chủ, về mặt lạnh băng.

"Mộ lâu chủ, tốt nhất là ngươi phải cấp cho mọi người một cái công đạo về chuyện này!" Người nói chuyện là Chương môn phái Không Động - Khung Thiên Sơn.

Gã ta vừa dứt lời, những người khác đang chuẩn bị lên tiếng thì thanh âm trầm thấp của Quốc sư đại nhân đã vang lên. Giọng nói của hắn rất ôn hoà nhưng lại đánh bật những người muốn khởi binh vãn tội.

"Thì ra nhân sĩ Võ lâm không hiểu quy củ đến thế. Tuy Mộ lâu chủ là người trong giang hồ nhưng cũng là phu nhân của Bồn toạ. Chư vị tự tiện xông vào khuê phòng của nàng như vậy, Bồn toạ có nên cho rằng đây là chư vị đang khiêu khích Bồn toạ không?" Từ "khiêu khích" được nhấn mạnh, ngập tràn cảm giác áp lực.

Quốc sư đại nhân chỉ lười biếng đứng tại chỗ cũng khiến người khác cảm thấy sự tao nhã vô hạn. Quốc sư đại nhân nâng mắt lên, đôi mắt hoa đào thần nhiên nhìn đám người đứng trước mặt hắn. Cái nhìn tưởng chừng như vô hại lại mang theo sự nguy hiểm vô hạn.

Mộ lâu chủ đứng bên cạnh hắn, vẫn chưa nói lời nào. Nàng vẫn hờ hững, ôn hoà mà thông dong, dáng người hư hư thực thực, lại không khiến người ta dòm mắt được, còn cả khí chất trấn an lòng người. Đáng tiếc là vì lời đồn đại về dung mạo vô diễm của Mộ lâu chủ nên không ai để mắt đến nàng, dù cho nàng có thân phận không hề thấp trong giang hồ. Huống chi, lần này bọn họ đến là vì xem nàng như kinh địch, tất nhiên là sẽ không có tâm tình thưởng thức nàng.

Lúc này, hai người đứng chung với nhau khiến cho người ta cảm giác rằng họ là một cặp trời sinh. Mặc dù hai người không nói gì cả nhưng hơi thở tràn ngập sự thoải mái. Giống như giữa hai người có một sợi dây vô hình liên kết hai người họ lại, ngăn cách những người khác ở bên ngoài, chỉ còn lại hai người mà thôi. Cảm giác này vô cùng ấm áp, rất dễ khiến người ta ghen tỵ. Người khác không phát hiện ra điều này nhưng Quân Như Ngọc lại cảm giác được vô cùng sâu sắc.

Bọn họ thật sự là bằng mặt không bằng lòng như trong lời đồn sao? Nếu quả thật là như thế, y không thể không bội phục công lực diễn trò của họ.

Quốc sư đại nhân vừa dứt lời, những người đứng trong phòng lập tức im lặng. Tuy rằng Quốc sư đại nhân là Quốc sư nhưng quyền lực lại ngang ngửa với Đế vương, vì vậy, dù những người trong giang hồ không câu nệ tiêu tiết như thế nào thì cũng phải nể mặt hắn.

Tuy mọi người cảm thấy Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ bằng mặt không bằng lòng nhưng Quốc sư đại nhân đã lên tiếng, mọi người dĩ nhiên phải quy củ một chút.

Ngẫm lại cũng phải, dù quan hệ giữa Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ như thế nào thì bây giờ Mộ lâu chủ chính là Quốc sư phu nhân. Mộ lâu chủ bị người khác chất vấn, Quốc sư đại nhân dĩ nhiên sẽ cảm thấy bị mất mặt.

Chưởng môn phái Không Động ôm quyền thi lễ với Quốc sư đại nhân, ngữ khí đã trở nên khách sáo, "Quốc sư đại nhân, mọi người cũng không phải cố ý làm khó Mộ lâu chủ. Tuy Mộ lâu chủ là Quốc sư phu nhân nhưng cũng là Lâu chủ Lạc Tiên lâu. Nếu đã như vậy, tất nhiên là phải tuân theo quy tắc của giang hồ. Nay, Mộ lâu chủ vô cớ sát hại đệ tử của phái Không Động, Mộ lâu chủ nhất định phải cấp cho ta một cái công đạo!"

Mộ lâu chủ nhíu mày, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc. Thì ra những người này đến không phải vì Phá Thiên đao phổ. Nàng đảo mắt qua đám đông, tìm thấy Dạ Trạch, nhìn thần sắc của gã cũng đúng là đến hăm hại Lạc Tiên lâu nhưng lại không phải vì Phá Thiên đao phổ. Nếu vậy thì ai đã đưa đao phổ cho nàng? Hơn nữa, người này dường như không muốn hăm hại nàng mà thật sự muốn đưa đao phổ cho nàng.

Mộ lâu chủ cup mắt xuống, suy nghĩ xem ai có bản lĩnh lớn như vậy. Người này có thể vô thanh vô thức trộm Phá Thiên đao phổ từ trong tay của Dạ Trạch lại có thể vô thanh vô thức để trong phòng của nàng. Nếu là Yên Kinh Thiên thì gã không cần tỏ vẻ huyền bí đến thế. Cứ cho là gã sợ nàng thì gã ta cũng có thể đưa cho Bích Tiêu và Thiên Liễm mà. Nhưng nếu là những người khác thì nàng thật sự không nghĩ ra là ai sẽ đưa Phá Thiên đao phổ cho nàng. Tính cách của nàng vốn lạnh nhạt, chưa ai nộ nhân tình lớn như vậy của nàng cả.

Bích Tiêu nghe xong lời nói của Chưởng môn phái Không Động thì hừ lạnh hai tiếng, "Chưởng môn có phải đã lắm cảm rồi hay không? Nếu Chưởng môn dẫn theo đệ tử đến tham gia Đại hội Võ lâm thì nhất định là tinh anh. Lâu chủ nhà ta chỉ là thiếu nữ từ tay trời gả không chặt thì làm sao có thể giết được đệ tử của phái Không Động?"

Chưởng môn phái Không Động chỉ mới qua tứ tuần, bị Bích Tiêu nói là lắm cảm thì trong lòng vô cùng tức giận, ngữ khí lại trở nên cao vút, "Mộ lâu chủ không thể giết được nhưng Tả hộ pháp thì lại khác. Có ai trong giang hồ lại không biết đao pháp sắc bén của Tả hộ pháp, khó có thể chống đỡ. Vũ khí lại là loan đao, thân đao được mạ bạc. Những người ở đây đều là người trong giang hồ, dĩ nhiên là sẽ nhận biết được vết thương được gây ra bởi vũ khí như thế nào. Mọi người cùng nhau kiểm nghiệm đi." Nói xong, liền ra hiệu cho thị vệ nâng một thi thể vào.

Nơi gáy của thi thể có một vết thương trí mạng hình vòng cung, rất dễ dàng đoán ra được là do loan đao gây ra. Và lại, thủ pháp của hung thủ cũng rất nhanh chóng và gọn gàng.

Lúc này, Mộ lâu chủ mới bình tĩnh lên tiếng, "Khung Chưởng môn, mọi người đều biết Bích Tiêu sử dụng loại vũ khí nào. Nếu có người muốn hăm hại Lạc Tiên lâu thì chỉ cần đao pháp của người đó cao minh thì tạo ra miệng vết thương giống như loan đao cũng không phải là khó." Ví dụ như Dạ Trạch đã sớm luyện qua Phá Thiên đao pháp.

Tuy rằng miệng vết thương rất giống loan đao của Bích Tiêu nhưng Mộ lâu chủ có thể nhìn ra được đao pháp của hung thủ vẫn chưa đủ sắc bén.

Vũ khí của Dạ Trạch vốn là kiếm, sau khi lấy được Phá Thiên đao phổ mới bắt đầu luyện đao pháp. Vì vậy, đao pháp của gã không bằng Bích Tiêu là chuyện vô cùng bình thường.

Đây cũng là nguyên nhân mà Mộ lâu chủ không muốn Bích Tiêu luyện Phá Thiên đao pháp. Bởi vì đao pháp của hắn ta thật phần mạnh mẽ, hoàn toàn không phải là thêu hoa trên giấy. Hơn nữa, vũ khí của hắn ta cũng không hợp với Phá Thiên đao pháp.

Dĩ nhiên Bích Tiêu cũng đã nhìn ra được miệng vết thương có chút không đúng. Và lại, hắn ta cũng không động thủ - điều này hắn ta vô cùng rõ ràng. Nhưng mà, bây giờ hắn ta cũng không thể gây ra một vết thương khác để đối chứng với vết thương của thi thể. Nếu hắn ta làm như vậy, mọi người sẽ nghĩ là hắn ta cố tình thay đổi đao pháp.

Nghĩ đến bản thân đã gây ra phiền toái cho Lâu chủ, Bích Tiêu cực kỳ ảo não, trong lòng âm thầm chửi hết mười tám đời tổ tông của hung thủ.

Mộ lâu chủ tiếp tục nói, "Huống hồ, nếu Bản lâu chủ muốn giết người thì cần gì phải lưu lại chứng cứ xác thực như thế?"

Thấy Chương môn phái Không Động bán tín bán nghi, Dạ Trạch không nhịn được mà lên tiếng, "Có lẽ là vì Mộ lâu chủ muốn lợi dụng tâm lý này của mọi người?" Vết thương trên đầu của Dạ Trạch đã tốt lên, tóc cũng chưa dài ra. Lúc này, gã ta đang mang tóc giả, nhìn qua rất giống thư sinh, tăng thêm một phần văn nhã nhưng ý cười nơi khoé miệng lại mang theo ác ý.

"Và lại, vị đệ tử này của phái Không Động cũng có thù với Mộ lâu chủ!"

Mộ lâu chủ không lên tiếng, đúng là người này có thù với nàng thật. Khi Tích Ngâm bị bắt gian tại giường thì người này đã kéo Mộ lâu chủ xuống nước. Mộ lâu chủ dĩ nhiên là nhớ rõ hẳn. Không ngờ nàng còn chưa kịp động thủ thì người này đã chết.

Dạ Trạch nhìn nhân sĩ Võ lâm, lớn tiếng nói, "Hắn là chư vị còn nhớ rõ, vị đệ tử này của phái Không Động từng đặt ra nghi vấn rằng Mộ lâu chủ hãm hại Tích Ngâm trong gia sự của Bản các chủ. Lúc trước, vì Bản các chủ quá mức tức giận nên cũng không kịp nghĩ nhiều, bây giờ ngẫm lại, việc này đúng là có khả năng rất lớn. Đáng tiếc là Tích Ngâm đã... Khó trách nàng muốn dùng cái chết để chứng minh sự trong sạch, là Bản các chủ có lỗi với nàng."

Về mặt Dạ Trạch vừa đau lòng vừa hối hận, không chút lưu tình mà đổi trắng thay đen.

Mộ lâu chủ ngoéo môi một cái. Dạ Trạch không chỉ muốn giả hoá cho nàng tội giết người mà còn muốn đem cả chuyện Tích Ngâm bị bắt gian tại giường đổ lên đầu nàng.

Tuy rằng sự kiện của Tích Ngâm nhìn như có chứng cứ vô cùng xác thực nhưng Tích Ngâm cũng đã chết. Nếu gã ta muốn nói à lấy cái chết để chứng minh sự trong sạch thì cũng không ai nói được gì.

Mộ lâu chủ nhìn Dạ Trạch một cái, đúng lúc lắm. Bây giờ, thương thế của Quốc sư đại nhân đã tốt hơn, ngay cả Phá Thiên đao phổ cũng đã đến tay của nàng. Bây giờ đúng là thời điểm nên thu thập Dạ Trạch. Nếu được của Thiên Liễm đã không khiến gã tình ngộ thì nàng cũng không ngại mà tặng cho gã thêm phiền toái.

Đúng lúc này, thanh âm lười biếng của Quốc sư đại nhân lại vang lên, "Thì ra người này đã từng khi dễ phu nhân." Nói xong, tầm mắt lại nhìn về thi thể đang đặt dưới đất, tạm dừng trong chốc lát mới nhẹ nhàng lên tiếng, "Nếu đã như vậy, cứ xem như là Bồn toạ ban chết cho gã ta đi!" Ngữ khí này của Quốc sư đại nhân, muốn có bao nhiêu thân nhiên thì có bấy nhiêu thân nhiên.

Chương môn phái Không Động suýt nữa là học máu. Quốc sư đại nhân ở trong triều đã quen ra lệnh, hình như đã quên đây không phải là Kinh thành cũng không phải là Hoàng cung rồi!

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chương 67: Tình Định Tìm Đến Nơi Rồi!

Quốc sư đại nhân hoàn toàn không nhìn đến sự phẫn nộ của Chương môn phái Không Động, nâng mắt nhìn về phía Thương Ngao, "Thương mình chủ cảm thấy như thế nào?" Ngữ khí của ai kia hoàn toàn không mang sự trung cầu, hiển nhiên là đã tự có quyết định. Về phần hỏi Thương Ngao, chỉ là hình thức mà thôi.

Thương Ngao nhíu mày nhìn Quốc sư đại nhân, không biết nên nói gì. Tuy rằng người chết chỉ là một đệ tử nho nhỏ của phái Không Động nhưng gã cũng là người trong giang hồ. Hắn ta là Minh chủ Võ lâm nên phải có trách nhiệm đòi lại công bằng cho người chết nhưng nếu đắc tội Văn Nhân Dịch thì có thể sẽ có rất nhiều người chết.

Mắt thấy Thương Ngao không lên tiếng, Chương môn phái Không Động không khỏi nóng nảy, "Minh chủ, người nhất định phải đòi lại công đạo cho phái Không Động. Nếu để cho một người chết oan uổng thì sẽ khiến cho Võ lâm Đồng đạo thất vọng biết nhường nào."

Lời này không khác gì uy hiếp khiến cho Thương Ngao càng thêm khó xử. Nhưng mà, những lời của Chương môn phái Không Động cũng không sai. Nếu không đòi lại công bằng cho người chết thì hắn ta sẽ không được tín nhiệm nữa, "Quốc sư đại nhân, đây là việc của giang hồ, thỉnh Quốc sư đại nhân không cần nhúng tay vào!" Tay của Quốc sư đại nhân dài quá rồi, sao cứ thích nhúng tay vào chuyện không liên quan đến hắn thế?

Quốc sư đại nhân cười khẽ một tiếng, đôi mắt hoa đào yên lặng nhìn hắn ta, chậm rãi nói, "Việc của giang hồ? Thì ra cũng có nơi Bồn toạ không quản được. Đây tuyệt đối không phải là chuyện tốt."

Nghe xong những lời này của hắn, trong lòng của Thương Ngao không khỏi căng thẳng, nếp nhăn trên mặt tuyệt đối có thể kẹp chết một con ruồi, "Quốc sư đại nhân..."

Quốc sư đại nhân vẫn nhàn hạ như trước, tao nhã vuốt phẳng ống tay áo, không nhìn hấn ta, chỉ lười biếng nói, "Thương minh chủ, người nói Bồn toạ nên thu hết giang hồ vào tay để quản lý cho tiện hay là nên diệt toàn bộ phái Không Động để trừ gậy cho phu nhân của ta?"

Nghe vậy, Tô Hân tròn tròn mắt. Tuy rằng nàng ta không mong Mộ lâu chủ xảy ra chuyện nhưng có phải Văn Nhân Dịch đã quá mức cuồng vọng hay không?

Tô Hân có thành kiến với Quốc sư đại nhân, dĩ nhiên sẽ không vừa mắt với hấn. Nàng ta nhìn Mộ lâu chủ vẫn chưa lên tiếng, ánh mắt chột loé, tay liền đẩy Ngọc công tử ra ngoài. Nếu bây giờ không ra tay thì còn phải đợi đến khi nào?

Nàng ta phải để cho Mộ lâu chủ nhìn thấy sư huynh của nàng ta tốt hơn Quốc sư đại nhân cần quấy lại âm hiểm này gấp trăm lần!

Quốc sư đại nhân nâng mắt nhìn Quân Như Ngọc bị đẩy ra, không đợi y lên tiếng thì hấn đã nhú mày hỏi, "Ngọc công tử cũng muốn liên hợp với Thương minh chủ để khi dễ phu nhân nhà ta sao?"

Nghe thấy những lời này, Tô Hân không khỏi phẫn nộ. Từ thuở sinh ra đến giờ, nàng ta chưa bao giờ thấy người không biết xấu hổ như hấn. Con mắt nào của hấn nhìn thấy sư huynh của nàng ta muốn khi dễ Mộ lâu chủ vậy? Đây không những là châm ngòi ly gián, mà còn là mình mực trương đảm châm ngòi!

Quân Như Ngọc khẽ nhú mày, nhìn Mộ lâu chủ vẫn vân đạm phong khinh, trong lòng có chút bất đắc dĩ. Bất kể gặp phải chuyện gì thì nàng vẫn hờ hững, khiến cho người khác cảm thấy giống như nàng không cần bất cứ ai giúp đỡ.

Quân Như Ngọc không để ý đến những lời châm chọc của Quốc sư đại nhân. Bởi vì y biết rất rõ, một khi y đáp lời thì mặc kệ là y nói cái gì, cũng sẽ bị Quốc sư đại nhân đề đầu cười cồ giống như Thương Ngao vậy.

Vì thế, Quân Như Ngọc nhìn về Thương Ngao rồi lên tiếng, "Thương minh chủ, tại hạ lấy danh dự ra đảm bảo cho Lạc Tiên lâu. Có thể đưa ra kỳ hạn để điều tra chuyện này rồi mới kết luận được không?"

Những lời này của Ngọc công tử khiến cho Thương Ngao thờ phào nhẹ nhõm. Đối mặt với Quốc sư đại nhân từng bước ép sát, có thể nói là Quân Như Ngọc đã cho hấn ta một bậc thang để bước xuống, Thương Ngao lập tức đáp ứng, "Nếu Ngọc công tử đã lấy danh dự ra đảm bảo, mọi người cũng có thể an tâm."

Bây giờ, chỉ có đây là biện pháp tốt nhất. Ngay cả Chương môn phái Không Động cũng không phản đối. Xem ra, lão đã bị những lời cuồng vọng của Quốc sư đại nhân dọa rồi.

Trong chón giang hồ, mặc dù phái Không Động cũng có chút địa vị nhưng nếu phải đối đầu với quân đội của triều đình thì cũng giống như lấy trứng chọi đá vậy.

Tuy Dạ Trạch không cam lòng nhưng gã ta cũng biết bản thân không thể cứng rắn đối đầu với Văn Nhân Dịch.

Ngay tại thời điểm mọi người đã nghĩ sự việc tạm thời lắng xuống thì Quốc sư đại nhân đột nhiên lên tiếng, "Tâm ý của Ngọc công tử, Bồn toạ xin nhận nhưng Mộ lâu chủ là phu nhân của Bồn toạ, đã có Bồn toạ thì sao phải làm phiền đến Ngọc công tử bảo đảm cho Lạc Tiên lâu. Như vậy chẳng khác nào khiến cho người khác chê cười? Nếu Ngọc công tử làm như vậy thì có nghĩ đến hậu quả của việc này chưa?"

Quốc sư đại nhân cười lạnh trong lòng. Tâm tư của Quân Như Ngọc với Mộ lâu chủ, người nào có mắt cũng đều nhìn ra được.

Quốc sư đại nhân đã sớm xem Quân Như Ngọc là tình địch lớn nhất. Vì vậy, ai kia không chỉ ngầm đá kích Quân Như Ngọc mà còn công khai đá kích y. Hấn thật sự rất muốn nhìn xem Quân Như Ngọc có bao nhiêu nghị lực để vượt qua những đá kích.

Không phải Quân Như Ngọc là công tử ôn hoà lại hiểu biết lễ nghĩa sao? Hiện tại, Mộ lâu chủ là phu nhân của hấn. Thế thì y không thể câu dẫn phu nhân được!

Rốt cuộc, Quân Như Ngọc cũng nhìn về phía hấn, thần sắc trong mắt có chút phức tạp. Tô mỹ nhân thấy vậy thì không nhìn được mà bênh vực sư huynh, "Quốc sư đại nhân không cần dùng lòng dạ tiểu nhân đo bụng quân tử. Sư huynh chỉ là tin tưởng vào nhân phẩm của Mộ lâu chủ nên mới đảm bảo thay Lạc Tiên lâu mà thôi. Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc. Quốc sư đại nhân lo lắng như vậy chắc không phải là vì không tín nhiệm Mộ lâu chủ đây chứ?" Không phải chỉ là châm ngòi ly gián thôi sao? Nàng ta cũng biết!

Thực đáng tiếc, Quốc sư đại nhân hoàn toàn không bị đá kích, chỉ ý vị thâm trường nói, "Dĩ nhiên là Bồn toạ tin tưởng phu nhân, và lại... Cũng tin tưởng nị lực của nàng."

Ý tứ của những lời này đã quá rõ ràng. Tuy rằng Mộ lâu chủ không có ý với Ngọc công tử nhưng nị lực của nàng quá lớn nên hấn không dám cam đoan rằng nàng sẽ thu hút ong bướm nào không.

Nhìn thấy Quốc sư đại nhân càng nói càng xa, hoàn toàn đã quên việc phải giúp nàng trả Quân Như Ngọc một phần ân tình thì Mộ lâu chủ mới lên tiếng ngăn cản, "Được rồi!"

Nghe vậy, Quốc sư đại nhân nuốt xuống những lời nói định thốt ra, nhìn Mộ lâu chủ một cái, mím môi không nói lời nào. Ngay lập tức, trên người hấn bao phủ một loại hơi thở - ta đang rất mất hứng, không cần trêu chọc ta!

Tô Hân cong cong khoe môi. Quả nhiên, Mộ lâu chủ vẫn đứng về phía sư huynh của nàng ta mà!

Mộ lâu chủ có chút đau đầu, day day huyết thái dương. Hình như bình đầm chua Quốc sư đại nhân bị đổ rồi?

Xem ra, nếu nàng nhận phần ân tình này của Quân Như Ngọc thì Quốc sư đại nhân sẽ bị chết vì quá chua mắt. Quốc sư đại nhân tựa hồ rất để ý đến tình địch Quân Như Ngọc này thì phải? Nàng không thể nào hiểu được vì sao Quốc sư đại nhân không tự tin với bản thân hần và nàng đến thế?

Nhưng mà, cho dù Quốc sư đại nhân không ghen thì Mộ lâu chủ cũng không định nhận phần ân tình này của Quân Như Ngọc. Nàng đã mơ hồ phát giác ra tình cảm của Quân Như Ngọc với nàng. Nếu nàng nhận phần ân tình này của y thì sẽ vướng mắc với y. Mà nàng lại không muốn có quan hệ thân thiết với y. Bởi vì Mộ lâu chủ rất sợ phiền toái. Trong mắt nàng, nợ tình cảm là thứ phiền toái nhất, bởi vì vĩnh viễn cũng sẽ không trả hết nợ được.

Thân thủ của Mộ lâu chủ kéo kéo ống tay của Quốc sư đại nhân, hần rừ mắt nhìn nàng, lông mi đã che lấp cảm xúc trong đôi mắt kia. Mộ lâu chủ là người duy nhất nhìn thấy sự ai oán trong mắt của Quốc sư đại nhân, nàng không nói gì cả, chỉ bảo hần cúi đầu xuống.

Nhận được tín hiệu của nàng, Quốc sư đại nhân vô cùng tích cực cúi xuống. Trong lòng Mộ lâu chủ cảm thấy buồn cười, có phải hần đang nghĩ nàng sẽ hôn hần và nói lời mật ngọt không?

Nghĩ vậy, Mộ lâu chủ cảm thấy nên đùa giỡn hần một chút. Nàng chậm rãi tới gần môi của hần, sau đó vòng qua, tiến gần đến tai hần, thầm thì vài câu liền lui ra. Quả nhiên, nàng nhìn thấy sự ai oán trong đôi mắt hoa đào càng thêm nồng đậm.

Nếu không phải bây giờ có rất nhiều người thì Mộ lâu chủ nhất định sẽ bật cười thành tiếng.

Bất quá, nhìn bộ dạng đáng thương của Quốc sư đại nhân, Mộ lâu chủ đúng là rất muốn hôn hần. Đáng tiếc là thời điểm và địa điểm không đúng.

Kỳ thật, không chỉ Quốc sư đại nhân, những người khác cũng có chung một ý nghĩ là Mộ lâu chủ sẽ chủ động yêu thương Quốc sư đại nhân. Ai bảo động tác của nàng khiến cho người ta hiểu lầm làm gì? Cho dù nàng đang mang khăn che mặt, mọi người đều cảm thấy rằng nàng sẽ cho Quốc sư đại nhân một nụ hôn nóng bỏng và triền miên.

Dưới những tầm mắt của Vô lâm đồng đạo đang nhẹ nhàng thờ ra, hay thất vọng hoặc là tràn đầy ngạc nhiên thì Quốc sư đại nhân đột nhiên nâng mắt. Ai oán nơi đáy mắt của hần đã biến mất, Quốc sư đại nhân đã khôi phục lại trạng thái bí hiểm. Trên thực tế, trong lòng hần đã không còn ghen tỵ nữa. Bởi vì Mộ lâu chủ chưa từng có ý nghĩ sẽ nhận ân tình của Ngọc công tử.

Quốc sư đại nhân nhẹ nhàng nâng tay lên, làm ra vài động tác mà mọi người không hiểu. Sau đó, mười mấy hắc y nhân đột nhiên xuất hiện, xếp thành một hàng, trực tiếp đem mọi người chặn ngoài cửa, chừa ra nửa gian phòng.

Cùng lúc đó, nhân lúc Dạ Trạch không đề phòng đang lẫn trong đám đông, gã ta liền bị xách ra khỏi hàng người, bị ném tới một nơi khá gần với chỗ Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ đang đứng. Mộ lâu chủ gật gật đầu với Bích Tiêu và Thiên Liễm. Nhận được mệnh lệnh, hai người đã lách mình tới gần Dạ Trạch. Không đợi cho Dạ Trạch kịp hoàn hồn, Bích Tiêu đã rút loan đao ra khỏi vỏ, không chút lưu tình mà chém về phía Dạ Trạch. Thiên Liễm cũng không yếu thế, chỉ bực chớp động, không ngừng đánh về những huyết trí mạng của gã ta.

Dưới sự phối hợp đầy ẩn ý của hai người, Dạ Trạch tránh né vô cùng chặt vật.

Lúc này, Mộ lâu chủ mới chậm rãi đến gần một hắc y nhân, rút ra bội đao của hần ta, ném cho Dạ Trạch rồi mới quay đầu lại nhìn đám đông đang ồn ào, "Đây là ân oán cá nhân giữa Bản lâu chủ và Dạ các chủ, thỉnh chư vị không cần nhúng tay vào."

Nàng vừa dứt lời, ngoại trừ hắc y nhân bị nàng lấy đao thì mười mấy hắc y nhân còn lại đều rút đao ra. Ý tứ uy hiếp quá mức rõ ràng - nếu ai muốn nhúng tay vào thì phải qua được bọn họ đã.

Bên kia, Dạ Trạch đã có vũ khí nên không còn chật vật như lúc đầu nữa. Chỉ là, đối mặt với sự công kích của Bích Tiêu và Thiên Liễm, gã ta cũng phải cố hết sức mới có thể cầm cự được.

Một lát sau, Bích Tiêu đột nhiên cười lạnh hai tiếng, "Dạ các chủ, nếu đã chơi đùa đã rồi thì chúng ta hãy bắt đầu đi!" Hần ta vừa dứt lời, hàn quang cũng chợt loé, loan đao tinh tế trong tay bổ tới trước mặt Dạ Trạch. So với ban nãy, một đao này sắc bén đến cực điểm, tuyệt không phụ bốn chữ của Chương môn phái Không Động - khó thể chống đỡ.

Nếu một đao này hạ xuống thì Dạ Trạch nhất định sẽ bị bổ đôi như quả dưa hấu. Chỉ là, Dạ Trạch cũng đã hết đường lui. Bởi vì phía sau gã ta là Thiên Liễm.

Khi con người đối mặt với tử thần, sẽ không chút do dự mà tìm mọi cách để được sống. Đây là bản năng sinh tồn của con người.

Giờ này khắc này, bản năng sinh tồn của gã đã lấn át cả lý trí, chuyện gì cũng không còn quan trọng bằng việc sống sót.

Vì vậy, thân thể trực tiếp phản ứng.

"Soạt.." Một tiếng, hai thanh đao va chạm với nhau, xẹt ra một tia lửa. Về mặt Dạ Trạch hung ác, hiển nhiên là đã bị chọc giận, muốn liều mạng với Tả Hữu hộ pháp của Lạc Tiên lâu.

Đúng lúc này, Bích Tiêu câu môi cười, nhẹ nhàng đẩy đao của Dạ Trạch ra, thu đao lại, đứng về phía sau của Mộ lâu chủ. Thiên Liễm ở đằng sau cũng

đã ngừng công kích, lui về phía sau Mộ lâu chủ.

Trong lúc Dạ Trạch còn đang ngờ ngác, tất cả hắc y nhân đồng loạt biến mất. Nhân sĩ giang hồ cũng bắt đầu bạo loạn.

"Đây là chuyện gì vậy, Dạ các chủ? Vì sao người lại biết Phá Thiên đao pháp? Chẳng lẽ Hường Liên Thiên các vừa ăn cướp vừa la làng sao?"

Lúc trước, những người được chứng kiến Phá Thiên đao pháp của Mộ Nham cũng không phải là ít. Tuy rằng đao pháp của Dạ Trạch không sắc bén bằng Mộ Nham nhưng cũng có vài phần tương tự.

"Sự thật đã được phơi bày!"

Tại nghe những lời chất vấn, cuối cùng Dạ Trạch cũng đã hoàn hồn. Chiêu vừa rồi gã ta dùng chính là chiêu thứ nhất của Phá Thiên đao pháp - Cưỡi rồng lên trời.

Sắc mặt Dạ Trạch càng ngày càng kém khi nghe những lời chỉ trích của mọi người. Đúng lúc này, tay Mộ lâu chủ nhẹ nhàng chỉ chỉ thi thể trên mặt đất, băng quơ nói, "Đao pháp của Dạ các chủ tốt như vậy, nếu muốn làm ra miệng vết thương như trên thi thể của vị đệ tử phái Không Động cũng không khó."

Nghe vậy, Chương môn phái Không Động lập tức kích động, "Dạ Trạch, thì ra người là hung thủ!"

"Dạ Trạch, mau giao Phá Thiên đao phổ ra đây!"

"Hường Liên Thiên các một mặt tổ chức Đại hội Võ lâm, mặt còn lại tự trộm Phá Thiên đao phổ, vọng tưởng chiếm lấy Phá Thiên đao phổ cho bản thân. Đồ tiểu nhân vô sỉ, uổng cho người tự xưng là Võ lâm chính đạo!"

Mỗi một chữ của mọi người khiến cho sắc mặt của Dạ Trạch càng thêm tái xanh, tầm mắt nhìn chăm chăm vào Mộ lâu chủ, tựa hồ như muốn nghiền nàng thành tro bụi, "Mộ Lư Ly, xem như người lợi hại!"

Mộ lâu chủ nhẹ giọng cười nói, "Dạ các chủ đây là có ý gì? Các chủ không những tự trông coi rồi tự trộm mà còn muốn hãm hại Lạc Tiên lâu. Thậm chí, còn không tiếc hy sinh người vô tội để hãm hại Lạc Tiêu lâu. Nếu so độ ngoan độc, ta nghĩ vẫn là Dạ các chủ cao tay hơn nhiều!"

Đối mặt với quần chúng xúc động, dù cho Dạ Trạch có giải thích rằng gã ta không có vừa ăn cướp vừa la làng và gã ta luyện thành Phá Thiên đao pháp trước khi tổ chức Đại hội Võ lâm nhưng cuối cùng cũng bị nhân sĩ Võ lâm ép buộc gã ta phải hứa rằng trong vòng bảy ngày, Hường Liên Thiên các phải tìm được Phá Thiên đao phổ và giao cho Thương Ngao xử lý.

Còn về chuyện giết người, mọi người cũng không có chứng cứ chứng minh là Dạ Trạch gây ra mà gã ta chết cũng không thừa nhận nên không thể định tội gã được. Chỉ là, trong lòng mọi người cũng đã rõ ràng là ai làm.

Phái Không Động cũng hoàn toàn cắt đứt quan hệ với Hường Liên Thiên các.

Phái Không Động vốn là liên minh của Hường Liên Thiên các. Đây cũng là nguyên nhân khi người nọ bị giết, phái Không Động nhất định phải đổ lỗi cho Mộ lâu chủ về sự kiện của Tích Ngâm. Bởi vì Dạ Trạch muốn đối phó với Mộ lâu chủ nên phái Không Động cũng giúp đỡ gã ta. Bây giờ, chỉ vì muốn vu oan giá họa cho Lạc Tiên lâu mà Dạ Trạch lại giết đệ tử của phái Không Động - vốn là liên minh của Hường Liên Thiên các. Bây giờ, không chỉ phái Không Động mà những bang phái có giao tình với Hường Liên Thiên các cũng cảm thấy vô cùng thất vọng với Dạ Trạch. Vì vậy, có không ít người bắt đầu giữ khoảng cách với Hường Liên Thiên các.

Bây giờ, Hường Liên Thiên các đang lâm vào tình cảnh dầu sôi lửa bỏng, Dạ Trạch bận đến sứt đầu mẻ trán. Thỉnh thoảng, trong viện của Các chủ Hường Liên Thiên các sẽ truyền đến âm thanh đồ đạc bị đập.

Chỉ cần Phá Thiên đao phổ còn ở trong tay của Mộ lâu chủ, đừng nói là bảy ngày, dù mọi người có cho Dạ Trạch bảy tháng thì gã ta cũng không tìm được.

Từ lúc Mộ lâu chủ chưa có Phá Thiên đao phổ đến bây giờ, Dạ Trạch vẫn luôn nhận định là Phá Thiên đao phổ đang ở trong tay của Mộ lâu chủ. Nếu muốn tìm ra đao phổ thì cũng chỉ có thể xuống tay từ chỗ của Mộ lâu chủ.

Bây giờ, gã ta cũng bất chấp việc bản thân có thể đã bị Mộ lâu chủ tính kế, cũng bất chấp việc bản thân sẽ phải đối đầu với Quốc sư đại nhân. Bây giờ, Hường Liên Thiên các đã chọc giận rất nhiều người. Nếu trong vòng bảy ngày mà Hường Liên Thiên các không giao ra Phá Thiên đao phổ thì gã ta cũng không dám tưởng tượng ra tình huống đó. Trong mắt gã, không còn tình huống gì có thể tệ hơn bây giờ cả.

Vì vậy, khi Dạ Trạch phải gần chục ảnh vệ đi thăm dò viện của Mộ lâu chủ mà vẫn biệt tăm vô tích, gã ta đành phải tự thân xuất mã.

Thừa dịp đêm khuya vắng lặng, gã ta thấp phần thuận lợi khi đi vào viện của Mộ lâu chủ. Đầu tiên là tới thư phòng trước đã. Hắn ta rất quen thuộc với khuê viện của nàng. Bởi vì, trong ba năm này, hắn ta thường xuyên tới nơi này.

Nghĩ đến đây, Dạ Trạch không khỏi lắc lắc đầu. Bây giờ hắn ta hận Mộ Lư Ly đến tận xương tủy, làm sao có thể đặt nàng vào lòng như xưa được.

Dạ Trạch ổn định lại tinh thần, chuẩn bị tìm kiếm thì một âm thanh khàn khàn đột nhiên vang lên, "Dạ các chủ đêm khuya viếng thăm, không biết là vì chuyện gì?"

Vừa dứt lời, cửa phòng đã bị mở ra. Ngoài cửa, một thân ảnh thon dài mà lười biếng đang đứng. Nương theo ánh trăng, gã ta có thể nhìn thấy y phục của người nọ xốc xếch, vẻ mặt thoả mãn. Hiển nhiên là đã trải qua một đêm kích thích. Dạ Trạch đã không còn là một tiểu hài tử ngây thơ, làm sao có thể không hiểu cơ chứ?

Nghĩ vậy, sắc mặt của gã liền trở nên khó coi. Lần đầu tiên gã ta mới ý thức được Mộ Lưu Ly đã thành thân, nàng sẽ thuộc về nam nhân khác. Tuy rằng Dạ Trạch hận không thể lột da rút gân của Mộ Lưu Ly chủ nhưng bây giờ, trong lòng gã chỉ còn lại sự ghen tỵ và phẫn nộ.

Quốc sư đại nhân nhìn vẻ mặt gã ta biến đổi liên tục, cười nhạt một tiếng, nhíu mày nói, "Hay là, Dạ các chủ vẫn còn vương vấn với phu nhân nhà ta?" Kỳ thật, điểm này Quốc sư đại nhân đã sớm nhìn ra. Bất quá, Dạ Trạch lại quá mức coi trọng danh lợi. Nếu đã như vậy, gã ta nhất định sẽ không chiếm được tâm của Mộ Lưu Ly chủ. Vì thế, hắn cũng không cần phải lo lắng về tình địch này.

Bây giờ, Quốc sư đại nhân vô cùng tự tin. Cũng không biết, lúc trước là ai còn tự hại bản thân chỉ vì ghen nữa?

Dạ Trạch theo bản năng phản bác, "Làm sao có thể?" Sau khi trải qua thời gian này, gã ta đã ý thức được Mộ Lưu Ly đã không còn tình cảm với gã. Cho nên, từ tận đáy lòng gã ta không muốn thừa nhận bản thân vẫn còn vương vấn vương Mộ Lưu Ly, cũng không muốn chịu thua nàng.

Dạ Trạch có chút thất thần, đợi sau khi gã phục hồi lại tinh thần thì thấy trên thất lưng của Quốc sư đại nhân có thêm một đôi tay vòng qua.

Quốc sư đại nhân xoay người, ôm nàng vào lòng, vừa vận che khuất tầm mắt của Dạ Trạch. Bộ dạng mê người của phu nhân nhà hắn không cần để cho người khác nhìn thấy mới tốt.

"Lạnh?" Nhiệt độ cơ thể của Mộ Lưu Ly chủ thật sự là quá thấp, Quốc sư đại nhân không nhịn được mà nhíu mày. Cũng không biết trước kia không có hắn giúp nàng ủ ấm giường thì Mộ Lưu Ly chủ đã ngủ như thế nào.

"Ân." Mộ Lưu Ly chủ gật gật đầu, vẫn ôm chặt lấy hắn, trên mặt có chút mê man. Nhìn biểu tình mơ hồ hiếm có của nàng, Quốc sư đại nhân không khỏi cười. Xem ra, Mộ Lưu Ly chủ đã bị hắn ép buộc đến mệt mỏi rồi.

Quốc sư đại nhân bế nàng lên. Khi sắp đến ngoại thất (phòng ngủ) thì nhẹ nhàng thốt ra ba chữ, "Vứt ra ngoài!"

Sau đó, trong viện xuất hiện một bóng đen, trực tiếp vứt Dạ Trạch còn đang hung tợn nhìn Quốc sư đại nhân ra ngoài.

"Phanh..." Một tiếng, cát bụi từ mặt đất văng khắp nơi. Dạ Trạch phẫn nộ đứng lên, tay nắm chặt thành nắm đấm, trong lòng âm thầm thề sẽ không để yên cho Quốc sư đại nhân!

Nguyên nhân ư? Trong viện rõ ràng có ám vệ nhưng không ngăn trở gã ta. Nếu đã không ngăn gã ta lại thì vì sao lại ném gã ra? Văn Nhân Dịch xem gã ta là món đồ chơi sao? Chơi chán rồi vứt đi?

Nói cho cùng thì Dạ Trạch cũng là Các chủ của ngũ đại thế lực trong giang hồ. Vậy mà, trong khoảng thời gian này, lòng tự trọng của gã luôn bị dẫm đạp. Điều đau lòng hơn nữa là gã có thù nhưng không báo thù được, cũng không phát tiết sự phẫn nộ. Đúng là ghen ghét đến cực điểm mà!

Nhưng gã vẫn chỉ có thể chịu đựng áp lực để tìm ra Phá Thiên đao phổ. Trong lúc đó, Tô Hân lại luôn dốc lòng tìm kiếm cơ hội để tác hợp sư huynh nhà mình với Mộ Lưu Ly chủ.

Vào một ngày đẹp trời, sau khi nhận được tin tức Quốc sư đại nhân có việc phải ly khai Hường Liên Thiên các, Tô Hân vội vàng kéo Quân Như Ngọc đến viện của Mộ Lưu Ly chủ. Sau đó, Tô mỹ nhân chợt nhớ tới nàng ta "còn có việc" nên rời đi, bỏ lại Ngọc công tử với Mộ Lưu Ly chủ bồi đường cảm tình.

Mộ Lưu Ly chủ có chút đau đầu, Tô Hân đây là loạn điểm uyên ương phổ sao?

*Loạn điểm uyên ương phổ: ghép lung tung các cặp uyên ương, ý tỷ nói là Tô mỹ nhân gán ghép tỷ ấy với Ngọc công tử là sai rồi.

Tại thời điểm Mộ Lưu Ly chủ đang cảm thán thì Minh Y đột nhiên xuất hiện, đặt một bàn cờ lên bàn thạch, giọng nói lạnh lẽo, "Ngọc công tử, Chủ thượng nhà ta gần đây gặp phải một tàn cục. Nghe đồn Ngọc công tử chơi cờ rất giỏi, muốn mời Ngọc công tử phá giải ván cờ này."

Mộ Lưu Ly chủ chợt hiểu ra. Trước khi Quốc sư đại nhân rời đi, hắn còn dặn dò Minh Y một việc, chẳng lẽ là việc này? Hắn đã dự liệu được Quân Như Ngọc sẽ đến tìm nàng ư?

Minh Y dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Quân Như Ngọc như muốn nói, nếu như ngươi không ngấm cứu ván cờ này thì ta sẽ nhìn chằm chằm ngươi mãi luôn.

Dù Ngọc công tử là người cực kỳ bình tĩnh nhưng cũng không tài nào chịu nổi ánh nhìn của Minh Y, gật đầu trả lời, "Để ta xem qua vậy."

Đúng là y rất thích đánh cờ nhưng y lại thích trò chuyện với Mộ Lưu Ly chủ hơn. Chỉ là, bị Minh Y nhìn chằm chằm như vậy, dù y có muốn nói cũng không thốt thành lời được.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Chương 68: Quốc Sư Đại Nhân Giao Phong Với Ngọc Công Tử

Nói thật là ta ghét chap này nhất trong nguyên truyện. #teamnhữngngườighétTôHân

Sau khi Quân Như Ngọc nhìn ván cờ thì rất nhanh đã trầm tư. Mộ lâu chủ rất hoài nghi rằng cái gọi là tàn cục chính là Quốc sư đại nhân tự mình bày ra. Vì vậy, nàng cũng xem thử.

Tuy hiện tại Mộ lâu chủ và Quốc sư đại nhân rất hoà thuận nhưng trong lòng Mộ lâu chủ vẫn thích cùng Quốc sư đại nhân đối nghịch.

Điều này cũng chỉ có thể trách Quốc sư đại nhân mà thôi. Ai bảo ngay từ lần đầu tiên gặp, hắn đã chiếm tiện nghi của Mộ lâu chủ. Vì vậy, ngay từ lúc đầu, trong lòng nàng, Quốc sư đại nhân đã là đối tượng để công kích. Dù bây giờ họ đã vô cùng ân ái thì lâu lâu Mộ lâu chủ vẫn thích đả kích hắn một chút.

Vì thế, trong viện của Mộ lâu chủ có cảnh tượng như thế này - hai người ngồi chung ở một bàn thạch, không nhúc nhích cũng không nói lời nào. Minh Y nhìn khoảng cách của hai người một chút, cảm thấy đủ an toàn liền ẩn thân.

Qua một lúc lâu, tay Quân Như Ngọc giật giật, chuẩn bị hạ quân trắng xuống thì đột nhiên bị một bàn tay trắng nõn đặt quân đen xuống trước. Quân Như Ngọc tập trung nhìn kỹ lại thì lắc đầu thở dài, "Xem ra, kỳ nghệ của Mộ lâu chủ vẫn cao hơn ta một bậc."

Quân cờ này hạ xuống chính là xoay chuyển càn khôn. Tuy rằng chỉ thắng một quân nhưng cũng là thắng.

Lúc này, Mộ lâu chủ mới nhớ tới còn một người ở đây, nâng mắt nhìn về phía Quân Như Ngọc, hờ hững cười nói, "Ngọc công tử quá khiêm tốn rồi."

Quân Như Ngọc nở một nụ cười ôn hoà, lên tiếng, "Không phải ta khiêm tốn. Nếu để ta phá giải tàn cục này thì con đường phía trước nhất định sẽ mờ mịt." Nói xong, ngón tay của y chỉ một hướng nào đó trên bàn cờ, "Ta vốn định hạ quân cờ xuống chỗ này."

Mộ lâu chủ không khỏi nao nao, đột nhiên hiểu được ý đồ của Quốc sư đại nhân thông qua ván cờ này.

Đời người như một ván cờ, con đường mỗi người chọn đều khác nhau.

Tuy rằng Mộ lâu chủ đã thắng được ván cờ nhưng tay cũng đã vậy máu, đơn giản lại tàn khốc.

Tính tình Quân Như Ngọc ôn hoà, không thích phân tranh, dĩ nhiên trong tiềm thức của y sẽ bài xích con đường vậy máu. Cho nên, y chưa bao giờ muốn đi theo con đường đó cả.

Ván cờ này của Quốc sư đại nhân rõ ràng là nhắm vào Quân Như Ngọc. Ván cờ này không khó giải nhưng lại vây hãm người thông minh tuyệt đỉnh như Quân Như Ngọc. Bởi vì, Quốc sư đại nhân chỉ tính kế với nhân tâm chứ không phải ván cờ này.

Mộ lâu chủ nhìn như ôn hoà hờ hững, có vài phần tương tự với Ngọc công tử ôn nhuận như ngọc nhưng thật ra vô cùng khác biệt với Ngọc công tử. Nội tâm của nàng giống với Quốc sư đại nhân, mạnh mẽ quyết đoán, bất chấp tất cả để đạt được mục đích. Tuy tính tình của nàng có vẻ là ôn hoà nhưng thật ra là lạnh lùng vô tình. Vì vậy, ván cờ của Quốc sư đại nhân tất nhiên sẽ không có tác dụng với dụng với nàng.

Mộ lâu chủ thở dài trong lòng. Quốc sư đại nhân đúng là đa mưu túc trí mà!

Nếu nàng không ra tay thì chỉ sợ với tính tình ôn hoà của Ngọc công tử, đến khi Quốc sư đại nhân trở về thì y cũng chưa phá được ván cờ này đâu.

Nhưng mà, Quốc sư đại nhân đã tính kỹ mọi thứ chẳng lẽ không tính đến việc nàng sẽ phá giải ván cờ này sao?

Tất nhiên là Quốc sư đại nhân cũng đã tính đến việc Mộ lâu chủ sẽ ra tay phá giải ván cờ này. Nhưng mà, Mộ lâu chủ ra tay thì càng tốt hơn, có thể dùng ván cờ này để cho Ngọc công tử sáng tỏ việc Mộ lâu chủ không giống với bề ngoài của nàng, khiến cho y hiểu được Mộ lâu chủ không thích hợp với y.

Dùng cách nói đơn giản mà dễ hiểu chính là - Người nhanh nhanh bỏ cuộc với phu nhân nhà ta đi!

Thực đáng tiếc, lần này, Quốc sư đại nhân đã thất bại rồi!

Bởi vì Quân Như Ngọc vẫn chưa nhìn thấu nội tâm của Mộ lâu chủ. Y chỉ cảm thấy Mộ lâu chủ băng thanh ngọc khiết mà thôi.

Tuy rằng nước cờ này của Mộ lâu chủ có chút tàn khốc nhưng đây chỉ là một ván cờ mà thôi. Cho nên, y cũng không lo lắng gì cả, cũng không có gánh nặng về mặt tâm lý. Chỉ cần thắng được ván cờ là tốt rồi.

Đương nhiên, y cũng không biết rằng, nếu ngoài đời mà Mộ lâu chủ gặp phải chuyện như vậy, nàng cũng có thể không chút do dự mà lựa chọn con đường vậy máu.

Trong giang hồ, có mấy ai hai bàn tay không vậy máu, cũng có mấy không ai gánh trên lưng tội nghiệt. Nhưng mà, tội nghiệt họ gánh chỉ có một vài người mà thôi, còn lâu mới đạt đến mức độ máu chảy thành sông, sinh linh đồ thần.

Có lẽ là do biểu hiện của Mộ lâu chủ lúc bình thường quá mức ôn hoà hờ hững và vô dục vô cầu, hoặc cũng có lẽ là do trong tiềm thức của Quân Như Ngọc không muốn thừa nhận họ là người của hai thế giới khác nhau.

Ngay cả người thông minh như Ngọc công tử cũng không nhìn thấu được chuyện đơn giản như vậy, uống phí một màn tâm cơ của Quốc sư đại nhân.

Mộ lâu chủ vẫn nhìn vẩn vơ đó, đáy mắt mang theo vài phần bất đắc dĩ. Có lẽ, Quốc sư đại nhân đã nói đúng về việc dùng đầu óc mãi thì đôi lúc não cũng sẽ tự động suy nghĩ âm mưu quỷ kế. Nếu không, sao Quốc sư đại nhân có thể âm hiểm đến thế?

"Luu Ly..." Thanh âm mềm nhẹ truyền vào tai, trong nháy mắt, Mộ lâu chủ đã hoàn hồn, giương mắt nhìn về người đối diện. Nhìn thấy sự ôn nhu nơi đáy mắt của Quân Như Ngọc, nàng thở dài trong lòng.

Quân Như Ngọc là người vô dục vô cầu lại thông minh tuyệt đỉnh, quả thật là rất khó khiến cho người ta chán ghét. Và lại, Lạc Tiên lâu còn nợ y một ân tình. Cho nên, nàng không muốn làm y bị thương. Chỉ là, nàng đã không đến tìm y, y lại bị Tô Hân đẩy đến đây.

Mộ lâu chủ đã bắt đầu cảm thấy hối hận, sao nàng lại phá giải vẩn vơ của Quốc sư đại nhân? Để cho Quân Như Ngọc suy nghĩ vẩn vơ, sau đó, Quốc sư đại nhân về là tốt rồi.

Đáy mắt của Quân Như Ngọc vừa ôn nhu vừa thuần khiết, không lẫn bất kỳ tạp chất nào khác. Chỉ là, đối mặt với một Quân Như Ngọc ôn nhu như vậy, Mộ lâu chủ chỉ cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Phần cảm tình này của y, nàng không thể nhận, cũng không muốn nhận. Bởi vì, đây không phải là người nàng muốn.

Mộ lâu chủ không khỏi nhớ tới đôi mắt hoa đào câu hồn đoạt phách của Quốc sư đại nhân, thở dài trong lòng. Tuy Quốc sư đại nhân là hồ ly ngàn năm lại vô cùng xảo trá nhưng chỉ sợ trên đời này, nàng cũng chỉ có thể xem sự ôn nhu của hắn là điều hiển nhiên, hoàn toàn không có bất kỳ gánh nặng tâm lý gì cả.

Bởi vì, chỉ có Quốc sư đại nhân mới khiến cho nàng động tâm, còn có thể khiến nàng tin tưởng hắn dù cho hắn đang khoác lớp da hồ ly trên người, đồng thời còn mở rộng lòng mình cho hắn. Chỉ có hắn mới khiến nàng trao ra tấm chân tình.

Giữa người với người, có lẽ duyên phận là thứ đáng quý nhất. Nàng đã sống hai đời, bên người cũng có rất nhiều người nhưng chỉ có Quốc sư đại nhân mang lại cảm giác thoải mái tự do tại cho nàng. Dẫu cho lúc trước mỗi ngày nàng đều phải đề phòng Quốc sư đại nhân sẽ tính kế nàng, nàng cũng cảm thấy bình tâm lại mỗi khi kề bên hắn, sự thả lỏng sâu trong tâm hồn chứ không phải thể xác. Mặc dù thời thời khắc khắc đều suy nghĩ về mục đích của hắn cũng không cảm thấy mệt mỏi, thậm chí, còn có phần vui mừng.

Tai nghe thấy âm thanh vỗ cánh của bồ câu đưa thư, Mộ lâu chủ hơi hơi nhú mồm, trong lòng đã sớm bật cười thành tiếng. Quốc sư đại nhân quả thật đã cài một nội gián bên người của nàng rồi!

Quân Như Ngọc nhìn thấy ánh mắt đột nhiên trở nên mềm mại của nàng, trong lòng không khỏi vui mừng, lên tiếng hỏi, "Nàng có nghe ta nói gì không?"

Quân Như Ngọc cảm thấy Mộ lâu chủ có lẽ cũng có vài phần cảm tình với Quốc sư đại nhân. Bởi vì, khi hai người đứng chung với nhau, không khí giữa họ vô cùng hài hoà. Nhưng mà, khi nhìn thấy ánh mắt nhu hoà của Mộ lâu chủ hiện tại, hắn lại không nhận được mà muốn hỏi nàng rõ ràng về nguyên nhân nàng muốn gả cho Văn Nhân Dịch. Trong khoảnh khắc đó, y thật hy vọng bản thân đã nhìn nhầm về việc Mộ lâu chủ có cảm tình với Quốc sư đại nhân.

Thực hiển nhiên, Ngọc công tử đã hiểu lầm Mộ lâu chủ rồi. Ai bảo nàng nhìn y bằng ánh mắt vô cùng ôn nhu tận hai lần chứ? Dù là ai thì cũng sẽ hiểu lầm nàng thôi. Muốn trách thì chỉ có thể trách Quốc sư đại nhân là âm hồn bất tán, luôn lượn qua lượn lại trong đầu của Mộ lâu chủ.

"Hả?" Mộ Lưu Ly nghi hoặc nhìn Quân Như Ngọc, "Nói cái gì?"

Quân Như Ngọc thấy bộ dạng mờ mịt của nàng, trong lòng đã cũng biết rằng nàng không có nghe thấy. Y không biết nên cảm thán duyên phận giữa y và nàng quá mỏng hay là nên cảm thấy may mắn vì Mộ lâu chủ không trả lời rằng nàng vẫn lựa chọn gả cho Quốc sư đại nhân dưới tình huống không bị bất kỳ điều gì ràng buộc.

"Nếu lúc trước ta nguyện ý giúp nàng thì nàng vẫn sẽ gả cho Văn Nhân Dịch sao?"

Nghe vậy, Mộ lâu chủ cuối cùng cũng đã biết được lời nhắn lúc trước của y có nghĩa gì. Tuy rằng hạ lễ Quân Như Ngọc đưa đến rất kinh điển nhưng nàng cũng chỉ nghĩ đến việc bán phần hạ lễ này thì sẽ được bao nhiêu tiền, cũng không chú ý đến những thứ khác. Thời điểm đó, Lạc Tiên lâu bị vây trong biển người. Nếu Quân Như Ngọc để lại lời nhắn cho nàng thì hẳn là trong lúc đang hành lễ. Mà lúc đang hành lễ lại có thích khách, tất nhiên là sẽ không nhận được lời nhắn rồi.

Nhìn thấy ánh mắt tràn đầy mong đợi của Ngọc công tử, Mộ lâu chủ nhú mồm, trả lời vô cùng chậm rãi và rõ ràng, "Sẽ."

Nếu phải nợ Quân Như Ngọc một ân tình lớn như vậy thì nàng thà không nhận còn hơn. Nếu lúc đó nàng nhận được lời nhắn của Quân Như Ngọc thì

nàng sẽ cảm nhận được tâm tư của y. Đến lúc đó, nàng sẽ không để Quân Như Ngọc nhúng tay vào bất kỳ chuyện gì của Lạc Tiên lâu nữa. Nếu sự thật là như vậy thì tốt biết mấy. So với việc đối mặt với tình ý của Quân Như Ngọc, nàng tình nguyện đầu trí so đứng khi với Quốc sư đại nhân. Ít nhất, trong lòng nàng cũng sẽ không có bất kỳ gánh nặng nào.

Cho dù Quân Như Ngọc chỉ xem nàng là bằng hữu thì nàng cũng sẽ không dễ dàng nhận sự giúp đỡ của y. Bởi vì nàng không thích ý lại người khác. Có hai nguyên nhân mà nàng không thích ý lại người khác. Thứ nhất là vì lòng phòng bị của nàng rất nặng. Thứ hai là vì nàng không muốn thiếu nợ ân tình của người khác.

Đừng nhìn nàng an tâm khi sai sử Quốc sư đại nhân mà nhầm. Sự xa cách và lạnh nhạt của nàng với người khác vẫn không thay đổi. Điều duy nhất thay đổi chính là vị trí của Quốc sư đại nhân trong lòng nàng mà thôi.

Bởi vì tính cách lạnh nhạt, không muốn thân cận với người khác nên mới không thích thiếu nợ ân tình của người khác. Cho nên, nàng mới nhớ kỹ phần ân tình khi y tiện tay giúp đỡ Lạc Tiên lâu.

Nghe vậy, sự chờ đợi trong mắt Ngọc công tử liền hoá thành tro tàn, chua xót hỏi nàng, "Vì sao?"

Mộ lâu chủ rũ mắt suy tư, vì sao? Kỳ thật, nàng cũng không rõ vì sao nàng lại bị Quốc sư đại nhân "thu phục" dễ dàng như thế. Thật sự là vì sợ Mặc Diễm dây dưa ư? Thái tử điện hạ tuyệt đối không khó chơi hơn so với Quốc sư đại nhân - nàng đã biết điểm này ngay từ đầu.

Quân Như Ngọc đứng lên, cách một bàn thạch, cúi người, kề sát nàng, trong mắt mang theo một tia chấp nhất, "Ta muốn biết nguyên nhân."

Khi y đến gần, mùi đàn hương lan tràn, Mộ lâu chủ không khỏi nhú mày. Tuy rằng không có tiếp xúc thân thể nhưng Quân Như Ngọc đã gần nàng lắm rồi. Hơi thở của y gần kề, khiến nàng cảm thấy lãnh thổ của bản thân đã bị xâm phạm. Tuy rằng có thể chịu đựng được nhưng không thoải mái chút nào.

Về điểm này, Quốc sư đại nhân đúng là rất may mắn. Bởi vì trên người của hắn có mùi thơm của loài hoa mà Mộ lâu chủ thích - hoa sen nên Mộ lâu chủ mới không bài xích hắn, nàng luôn phòng bị hắn chỉ vì cảm thấy hắn quá mức nguy hiểm mà thôi. Sau đó, nàng cũng đã quen với việc Quốc sư đại nhân luôn quấn quýt lấy nàng. Điều thay đổi nhất chính là không có Quốc sư đại nhân ủ ám giường thì nàng sẽ tỉnh giấc vì quá lạnh.

Mộ lâu chủ giương mắt nhìn về phía Quân Như Ngọc, chuẩn bị lên tiếng thì có một cơn gió thoảng qua, khiến tóc mái của nàng vương vào mắt. Quân Như Ngọc nâng tay lên, định giúp nàng vén tóc mai lên.

Theo bản năng, Mộ lâu chủ muốn tránh ra nhưng lại nhớ tới việc bản thân mình chỉ là "một nữ tử tay trái gà không chặt" nên lập tức dừng lại. Tuy nàng nhớ kỹ ân tình của Quân Như Ngọc nhưng nàng chưa bao giờ tin tưởng y. Dù cho nàng có thể nhìn ra được tình cảm của Quân Như Ngọc đối với nàng là vô cùng thuần khiết nhưng nàng vẫn không thể nào tin tưởng y được.

Bởi vì, đối với nàng, tin tưởng một người không phải là chuyện dễ dàng.

Không thể tránh ra nên Mộ lâu chủ đành phải nghiêng đầu qua một bên, tránh khỏi tay y nhưng lại khiến ngón tay của Quân Như Ngọc không cẩn thận kéo ra khăn che mặt của nàng. Mộ lâu chủ tất nhiên sẽ không giống với Quốc sư đại nhân - thời thời khắc khắc cũng phải che giấu dung mạo của bản thân. Cho nên, tuy nàng mang khăn che mặt nhưng cũng chỉ là mang tính tượng trưng mà thôi.

Vì thế, khi khăn che mặt bị kéo, dĩ nhiên là sẽ lộ ra khuôn mặt tinh xảo của nàng.

Trong lòng Quân Như Ngọc lập tức dậy sóng. Tuy y không chú ý đến nữ tử lắm nhưng bên cạnh y vẫn có Đệ Nhất Mỹ Nhân của Võ lâm - Tô Hân. Dù đã nhìn thấy dung mạo của Tô Hân nhưng y vẫn không chút thất thần. Nhưng khi nhìn thấy dung mạo của Mộ lâu chủ, y liền không nhận được mà thất thần. Bất quá, Quân Như Ngọc quả nhiên không hổ danh là Ngọc công tử, sau một khoảnh khắc thất thần thì sắc mặt của y đã trở lại bình thường. Chỉ là, y không nhận được mà tự nhủ trong lòng, dung mạo của nàng quả thật không phụ với tên của nàng mà. Đôi mắt trong suốt tựa suối nguồn, xinh đẹp lại vô cùng mị hoặc, mang đến cảm giác mong manh, khiến cho người ta không nhận được mà muốn chở che cho nàng.

Mây liễu của Mộ lâu chủ hơi nhú lại, cũng không rảnh mà chú ý đến vấn đề khăn che mặt, chỉ nhìn Quân Như Ngọc, mím môi nói, "Bởi vì, từ lúc bắt đầu, chỉ có hắn mới là người ta muốn." Câu trả lời như vậy đã đủ rõ ràng chưa?

Lúc trước, khi Quốc sư đại nhân tìm tới Lạc Tiên lâu là vì rất thích tác phong hành sự của Mộ lâu chủ - quang minh lỗi lạc lại vô cùng quyết đoán. Xem ra, mắt nhìn người của Quốc sư đại nhân rất chính xác.

Tuy làm vậy có hơi nhần tâm với Ngọc công tử nhưng đau dài không bằng đau ngắn. Trong chuyện tình cảm, nếu đã không có ý với người kia thì phải nói ra. Nếu bản thân cứ mãi do dự thì sẽ khiến người khác tổn thương càng sâu. Huống hồ, nếu làm như vậy thì sẽ xúc phạm tới người trong lòng của bản thân. Mộ lâu chủ tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện này xảy ra!

Tầm mắt âm đạm của Quân Như Ngọc dừng ở trên người nàng một lúc lâu rồi chuyển sang ôn nhuận, nhẹ giọng nói, "Ta yêu nàng là đủ rồi." Nếu nàng đã không thích y, y chỉ mong bản thân sẽ thủ hộ nàng cả đời là tốt rồi.

Hiển nhiên, Mộ lâu chủ không có đoán được Ngọc công tử ôn nhuận như ngọc đột nhiên trở nên chấp nhất. Nàng khẽ khàng giật mình, nhìn thấy ý cười thân nhiên hoà lẫn với kiên định. Trong sự thân nhiên của y lại mang theo ưu thương.

Lúc Quốc sư đại nhân thu được tin tức của Minh Y thì hắn đã đến đại môn của Hương Liên Thiên các. Sau khi nhìn tin tức, Quốc sư đại nhân nhú mày, cước bộ nhanh hơn. Lần này đúng là ngoài dự kiến của hắn - là hắn đã đánh giá quá cao lý trí của Quân Như Ngọc.

Khi Quốc sư đại nhân đi đến ngoại viện của Mộ lâu chủ, lại bị Tô Hân ngăn lại, Quốc sư đại nhân nhìn nàng ta, thanh âm vẫn tà mị như trước nhưng tựa hồ như mang theo hờn giận, "Tránh ra!"

Tô Hân nhú mày nhìn hân, trong lòng không thể không thừa nhận rằng Văn Nhân Dịch không hổ là người nổi danh ngang ngửa với Ngọc công tử, nhất cử nhất động đều hấp dẫn người khác như vậy. Sự tà mị trong xương tủy của hân khiến cho người khác rất dễ rung động. Nhưng nàng ta vẫn cảm thấy sư huynh ôn nhu của nàng ta mới thích hợp với Mộ lâu chủ. Vì thế, Tô mỹ nhân bình tĩnh cười, nghiêm túc mở miệng, "Sư huynh của ta rất thích Mộ lâu chủ. Nếu Quốc sư đại nhân không thích Mộ lâu chủ, có thể thành toàn cho sư huynh được không?"

Nghe vậy, Quốc sư đại nhân đột nhiên cong môi cười, nụ cười mang theo vài phần tà khí, hỏi, "Tô cô nương có biết cách đối nhân xử thế của Bồn toạ không?"

Trực giác mách bảo Tô Hân rằng lúc này, Văn Nhân Dịch rất nguy hiểm, không khỏi lùi về phía sau một bước. Không đợi nàng ta mở miệng, Quốc sư đại nhân đã thập phần ôn hoà tiếp tục nói, "Lãnh địa của Bồn toạ không cho phép người khác xâm phạm. Nếu có ai vi phạm, giết chết không tha."

"Cũng như vậy, Bồn toạ cũng không cho phép bất kỳ ai ôm vọng tưởng với phu nhân của Bồn toạ. Bất kỳ ai vi phạm, Bồn toạ sẽ đuổi - cùng - giết - tận!" Lời này của Quốc sư đại nhân không phải chỉ là uy hiếp. Bây giờ Quân Như Ngọc còn chưa động vào điểm mấu chốt của hân. Đồng thời, bởi vì Mộ lâu chủ còn nợ Quân Như Ngọc một ân tình nên hân mới có thể dễ dàng tha thứ cho y. Phải biết rằng, Dạ Trạch đã sớm bị hân liệt vào danh sách những người phải chết. Bây giờ, Dạ Trạch còn giẫy dụa được là vì hân và nàng còn đang muốn đùa bốn con mồi mà thôi.

Nghe những lời khinh khỉnh từ giọng nói ôn hoà của hân, Tô Hân ngẩng đầu lên nhìn Quốc sư đại nhân, nhìn thấy cái cằm trắng bệch của hân. Nàng ta rút cuộc cũng ý thức được một việc, dấu cho người trước mặt nàng ta ôn hoà vô hại hay là lưu manh vô lại thì hân vẫn là Quốc sư đại nhân của Mặc Lạc quốc. Người bình thường tuyệt đối không thắng nổi thủ đoạn của hân. Sau khi nhận thức được điều này, Tô Hân vẫn cảm thấy Quốc sư đại nhân rất không xứng với Mộ lâu chủ. Một nữ nhân như tiên nữ làm sao có thể ở chung với một người tâm ngoan thủ lạt như vậy?

Quốc sư đại nhân liếc mắt nhìn Tô Hân đang cực kỳ khó chịu, chỉ nhẹ nhàng bỏ lại một câu, "Muốn Bồn toạ thành toàn? Kiếp trước là hy vọng xa vời, kiếp này là vô vọng, kiếp sau là tuyệt vọng." Người đang ghen rất dễ đánh mất lý trí. Lúc này, Quốc sư đại nhân đang vô cùng phần nộ, làm sao còn có tâm tư mà suy nghĩ đến việc bản thân không được tỏ vẻ mặn nồng với Mộ lâu chủ chứ?

Phu quân chính thức của nàng là hân đây lại bị yêu cầu thoái vị, còn có chuyện gì buồn cười hơn chuyện này sao?

Nghe xong lời nói của Quốc sư đại nhân, Tô Hân nổi giận, "Văn Nhân Dịch, tên đại gian thần này!" Thật sự là rất đáng giận!

Quốc sư đại nhân không thèm đặt sự phần nộ của nàng ta vào mắt, bước vào cửa viện. Tô Hân bực bội đi theo sau.

Đúng là âm hồn bất tán mà. Sao hân nhanh như vậy đã trở về chứ? Nếu không, sư huynh cũng có thể ở chung với Mộ lâu chủ thêm một lát nữa.

Nàng ta đang oán hận thì Quốc sư đại nhân đột nhiên dừng bước. Đúng lúc này, Tô Hân mới kịp phục hồi tinh thần lại, nâng mắt nhìn lên. Trước mặt nàng ta, sư huynh ôn nhuận như ngọc, luôn khiến người ta cảm thấy chìm trong mùa xuân đang cúi người xuống, ôn nhu nhìn nữ tử đối diện y. Còn nữ tử kia, bạch y lay động, hơi hơi ngửa đầu nhìn y, lộ ra cái cổ trắng nõn của nàng. Tuy chỉ nhìn thấy một bên sườn mặt của nàng nhưng vẫn khiến người khác không nhìn được mà mê muội.

Đây là... Mộ lâu chủ?

Tô Hân sững người trong chốc lát, sau khi phục hồi tinh thần lại thì không nhìn không được mà cười híp cả mắt, hạ giọng, khiêu khích nói, "Thế nào? Có cảm thấy hai người họ thực xứng đôi với nhau không?"

Thấy Quốc sư đại nhân vẫn trầm mặc, Tô Hân đảo tròn mắt, nói, "Có muốn biết khi hai người cùng rơi xuống nước thì Mộ lâu chủ sẽ cứu ai không?"

Tô mỹ nhân vẫn rất lương thiện. Nàng ta không nói dung mạo của Quốc sư đại nhân đã bị huỷ, tất nhiên là không xứng với mỹ nhân như Mộ lâu chủ. Dẫu sao, nàng ta cũng không phải là người nhìn mặt mà bắt hình dong.

Nàng ta chỉ muốn Quốc sư đại nhân ý thức được Mộ lâu chủ thích sư huynh nhà nàng ta, Quốc sư đại nhân nên tiêu sái mà buông tay đi. Dù sao, hân cũng không thích Mộ lâu chủ. Vì sao cứ bám mãi không buông chứ?

Về sự chiếm hữu của Quốc sư đại nhân, nàng ta cũng chỉ cho rằng đây là chủ nghĩa của đại nam nhân mà thôi. Nàng ta cho rằng, vì Mộ lâu chủ là phu nhân mà hân dùng bát kiệu nâng vào. Cho nên, hân mới không cho phép những người khác mơ ước nàng.

Tô Hân tiếp tục nói, "Rơi xuống hồ nước bình thường dĩ nhiên sẽ không lừa được Mộ lâu chủ. Nhưng ta biết đằng sau núi của Hương Liên Thiên các có một hân đàm." Hân đàm đó rất khó tìm, cũng chỉ vì nàng ta bị lạc đường nên mới vô tình tìm được.

*Hân đàm: hồ nước lạnh như băng

Nội lực của sư huynh nàng thâm hậu, dĩ nhiên là không sợ lạnh. Nhưng mà, Quốc sư đại nhân không có võ công. Nếu hân nhảy xuống thì sẽ chịu chút khổ sở. Bất quá, có sư huynh ở đây, không sợ xảy ra chuyện. Cho nên, nàng ta chỉ định nhân cơ hội này mà giáo huấn Quốc sư đại nhân cuồng vọng lớn mặt một chút.

Bất quá, nàng ta cũng không hy vọng gì vào chuyện này. Bởi vì, Quốc sư đại nhân cũng không phải thật sự thích Mộ lâu chủ. Tuy rằng Mộ lâu chủ là phu nhân mà hân dùng bát kiệu nâng vào nhưng nàng lại thích người khác. Nếu là như vậy thì có thể hân sẽ cảm thấy mất mặt. Nhưng mà, không thể vì mất

mặt mà mới nhảy xuống hàn đàm chứ? Huống hồ, kết quả cũng có thể không như ý muốn của hân.

Tô Hân nhú nhú mày. Nàng ta chỉ định khích tướng Quốc sư đại nhân mà thôi. Ai dè, tai lại nghe Quốc sư đại nhân nói một chữ.

"Hào."

Những lời Tô Hân đang định thốt ra lập tức bị nàng ta nuốt xuống, thiếu chút nữa là bị sặc chết rồi. Nàng ta ngốc nghếch nhìn về phía Quốc sư đại nhân, trong lòng có chút ngạc nhiên. Thực sự là có người để ý đến mặt mũi đến như vậy? Hay là...

Lại nhìn Mộ lâu chủ, Tô Hân nhú chặt mày. Nữ tử như Mộ lâu chủ rất dễ khiến người ta động lòng. Có lẽ, Quốc sư đại nhân cũng đã động tâm với Mộ lâu chủ rồi?

Không đợi nàng ta suy nghĩ nhiều, Quốc sư đại nhân đã hỏi nàng ta về vị trí của hàn đàm rồi ly khai. Nhìn thấy bóng dáng đã đi xa của Quốc sư đại nhân, Tô Hân mới nghĩ hoặc đi hoàn thành nhiệm vụ của nàng ta.

Trong viện, hai người đã sớm ngồi lại chỗ của bản thân, im lặng không lên tiếng. Tô Hân vội vã chạy vào, một tay kéo sư huynh, tay còn lại kéo Mộ lâu chủ, miệng thì lớn tiếng nói, "Nhanh nhanh, chúng ta đến đằng sau núi."

Quân Như Ngọc không khỏi nhú mày nói, "Sư muội, đã xảy ra chuyện gì?"

"Sư huynh, huynh đừng hỏi nhiều. Chút nữa đến nơi thì huynh sẽ biết."

Mộ lâu chủ nhú mày nói, "Vi sao Bản lâu chủ cũng phải đi?"

Tô Hân nhanh chóng đáp lời, "Bởi vì Quốc sư đại nhân đang ở nơi đó!"

Mộ lâu chủ nhin không được mà nhú mày. Không phải Quốc sư đại nhân ra ngoài làm việc sao? Sao bây giờ lại ở đằng sau núi rồi?

Tô Hân vẫn luôn nhìn Mộ lâu chủ, thấy nàng nhú nhú mày, cũng không đoán được nàng đang nghĩ gì. Tô Hân đột nhiên có cảm giác, tâm tư của Mộ lâu chủ đúng là khó đoán.

Tô Hân gấp gáp kéo hai người đến đằng sau núi. Tất nhiên là sẽ gặp không ít người trên đường đi. Ba người thật sự là rất dễ gây chú ý cho người khác. Vì thế, đã có rất nhiều người theo sau họ. Mọi người rất muốn biết Ngọc công tử và Kinh Hồng tiên tử đang định làm gì. Còn một vị mỹ nhân nữa là ai vậy? Sao trước đây chưa từng nhìn thấy nàng? Nếu nàng xuất hiện sớm một chút thì Đệ Nhất Mỹ Nhân của Vô lâm không phải là Kinh Hồng tiên tử nữa rồi.

Tô Hân vẫn luôn suy nghĩ về chuyện của sư huynh nên không biết đã dẫn theo không ít người. Nàng ta kéo theo hai người cộng thêm một đám người đằng sau đi thẳng lên núi, sau một hồi thì mới tìm được hàn đàm.

Xa xa, Mộ lâu chủ đã nhìn thấy được thân ảnh thon dài kia. Mộ lâu chủ không khỏi nhú mày, đúng là Quốc sư đại nhân. Hân định làm gì vậy?

Sau khi đi vào hàn đàm, Tô Hân đột nhiên buông tay Mộ lâu chủ ra, lôi kéo Quân Như Ngọc về phía trước, lên tiếng, "Sư huynh, Quốc sư đại nhân có chuyện muốn nói với huynh."

Lúc này, Quốc sư đại nhân đột nhiên xoay người lại, nhìn về phía Mộ lâu chủ, cười cười với nàng. Vẫn là nụ cười yêu nghiệt đó nhưng Mộ lâu chủ lại cảm thấy Quốc sư đại nhân rất kì lạ. Nàng bước đến chỗ hân, Quốc sư đại nhân lập tức xoay người lại, nhảy xuống hàn đàm, chỉ để lại một bóng dáng tiêu sái.

Cùng lúc đó, Tô Hân dùng thân thể ngăn trở tầm mắt của Mộ lâu chủ, đẩy Quân Như Ngọc xuống. Kỳ thật, nàng ta không cần ngăn cản tầm mắt của Mộ lâu chủ. Bởi vì, lực chú ý của Mộ lâu chủ hoàn toàn đặt ở trên người của Quốc sư đại nhân, không có tâm tư chú ý đến tình huống bên Tô Hân.

Sau khi Tô mỹ nhân đẩy sư huynh xuống, liền lớn tiếng nói, "Mộ lâu chủ, sư huynh của ta không biết bơi, làm sao bây giờ?" Sư huynh, đừng trách muội không giúp huynh nhé. Muội đã tận hết sức lực rồi.

Chỉ là, nàng ta không thể nào ngờ được một Mộ lâu chủ có chút lạnh nhạt nhưng thái độ vẫn luôn ôn hoà lại quay đầu lại lạnh lùng liếc nàng ta một cái. Sau đó, không nói một chữ, nhảy xuống chỗ mà Quốc sư đại nhân đã nhảy xuống.

Tô Hân nhìn bóng dáng của Mộ lâu chủ, cả người cứng đờ. Cái liếc mắt lạnh như băng của Mộ lâu chủ khiến cho nàng ta không nhìn được mà rùng mình, lấm bầm, "Y thuật của sư huynh tốt lắm, hân sẽ không có việc gì..." Sau khi nàng ta phục hồi tinh thần lại mới phát giác bản thân đã nói ra chân tướng.

Tô Hân lúng túng đứng tại chỗ. Bộ dạng đó hệt như hải tặc đã làm sai, không biết làm sao mới có thể được tha lỗi.

Sau khi Quốc sư đại nhân ngóc đầu lên, nhìn thấy thân ảnh mờ mờ của Mộ lâu chủ, lập tức quát lên, "Không cho phép nàng lại gần!" Nhiệt độ cơ thể của Mộ lâu chủ thấp hơn người bình thường. Tuy nàng không có bệnh tật gì nhưng Quốc sư đại nhân vẫn chú ý từng li từng tí để nàng không bị bệnh. Nhiệt độ của hàn đàm cực kỳ thấp, từ xa cũng đã cảm nhận được hàn khí, dĩ nhiên hân không dám để Mộ lâu chủ tới gần.

Hân vừa dứt lời, Minh Y luôn tuân theo mệnh lệnh liền chắn trước mặt Mộ lâu chủ. Lần này, Mộ lâu chủ thật sự là vô cùng tức giận, đánh ra một chương

về phía Minh Y, lạnh lùng nói, "Tránh ra!"

Minh Y vội vàng né ra. Cây tùng trăm tuổi nhận một chưởng đó, ầm ầm đổ xuống. Một chưởng này của Mộ lâu chủ đã thủ hạ lưu tình rồi. Nếu là người khác ngăn cản nằng, Mộ lâu chủ đã trực tiếp đòi mạng người đó.

Vì thế, những người đi theo sau vô cùng khiếp sợ trước hai sự kiện. Thứ nhất, Mộ lâu chủ quả thật là tuyệt sắc giai nhân. Thứ hai, Mộ lâu chủ có võ công cao cường.

Mỹ nhân như nàng mà còn bị gọi là vô diêm sao? Công lực thâm hậu như vậy cũng có thể nói là tay trời gà không chặt sao? Là ai dám đồn đại bậy bạ vậy? Chắc hẳn là mắt người đó đã bị mù rồi.

Quốc sư đại nhân thấy Mộ lâu chủ tức giận, cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, vội vàng nói, "Đừng tới đây, ta tự mình lên." Nói xong, liền vội vàng đi lên. Hắn cũng không muốn Mộ lâu chủ đang tức giận còn phải chịu lạnh.

Sắc mặt của Mộ lâu chủ vô cùng bình tĩnh, một tay đỡ lấy thất lưng của hắn, tay còn lại nắm lấy cổ tay của hắn. Sau một lát, sắc mặt của nàng càng thêm khó coi. Chỉ là, nàng vẫn không nói lời nào, chỉ giương mắt nhìn về phía Tô Hân.

Quân Như Ngọc bị Tô Hân đẩy xuống là vì lúc đó y không phòng bị Tô Hân, cũng không ngờ nàng ta sẽ ra tay. Hơn nữa, lúc đó, y đang chú ý đến Quốc sư đại nhân. Bởi vì Mộ lâu chủ vừa mới nói cho y biết, từ đầu tới cuối, Quốc sư đại nhân là người duy nhất mà nàng muốn.

Sau khi Quân Như Ngọc hồi phục lại tinh thần, y đứng lên. Tuy rằng cả người đều ướt đầm nhưng vẫn tao nhã như trước.

Trên đời này, có một loại người, ngay cả khi họ chặt vật cũng rất tao nhã.

Đương nhiên, Quốc sư đại nhân sẽ không kém hơn Quân Như Ngọc chút nào. Bất quá, bởi vì Mộ lâu chủ đang rất tức giận, Quốc sư đại nhân đành phải ngoan ngoãn. Ngay cả sự tà mị thường ngày cũng biệt vô tâm tích. Đôi mắt hoa đào ngập nước tràn đầy đáng thương nhìn Mộ lâu chủ, ý tứ rõ ràng là hy vọng nàng hãy từ bỏ nhìn hắn một cái, đừng không để ý đến hắn mà. Bên ngoài mặt nạ, sắc mặt của hắn tái nhợt, đôi môi trắng bệch.

Sau đó, Quốc sư đại nhân cẩn thận nhích ra, lại nhích một chút, cách xa Mộ lâu chủ một chút.

Cuối cùng, hắn vẫn bị Mộ lâu chủ thô lỗ bắt trở về. Rốt cuộc, Mộ lâu chủ cũng chịu nhìn hắn. Nói cho đúng là trừng mắt nhìn. "Động cái gì mà động?"

Quốc sư đại nhân ho nhẹ một tiếng, mím môi nói, "Trên người ta lạnh."

Mộ lâu chủ không khỏi hừ lạnh, "Chàng còn biết lạnh? Văn Nhân Dịch, chàng tự ngược thành nghiện rồi phải không?"

Quốc sư đại nhân vội vàng lắc đầu. Thực đáng tiếc, Mộ lâu chủ đã quay đầu, tiếp tục nhìn Tô Hân.

Tô Hân đành phải đầu hàng trước ánh mắt của Mộ lâu chủ, nói từng việc một ra. Sau khi nói xong, còn lí nhí bổ sung một câu, "Ta chỉ cảm thấy ngại và sư huynh rất xứng đôi. Nếu ngại đã không có tình cảm với Quốc sư đại nhân, thôi thì ở chung với sư huynh..." Giọng nói càng ngày càng nhỏ.

Nghe xong lời nói của Tô Hân, sắc mặt của Mộ lâu chủ càng thêm khó coi, "Bản lâu chủ không có nghĩa vụ vì người khác cảm thấy xứng đáng mà phải thích bất luận kẻ nào, cũng không có ai được quyền ép ta!"

Dưới tầm mắt đáng sợ của Mộ lâu chủ, Tô Hân không khỏi rụt cổ, tay kéo kéo ống tay áo của Quân Như Ngọc, chỉ còn thiếu nước trốn đằng sau Quân Như Ngọc nữa thôi.

Giờ khắc này, nàng ta mới biết được, thì ra Mộ lâu chủ đáng sợ như vậy. Giờ này khắc này, nàng ta mới nhớ ra Mộ lâu chủ không phải là nữ tử bình thường mà là Lâu chủ Lạc Tiên lâu khiến cho nhân sĩ Võ lâm kiêng kỵ.

Lần này, Mộ lâu chủ rất tức giận. Long hữu nghịch lân, xúc phạm tất tử! Mà nghịch lân của Mộ lâu chủ, dĩ nhiên là Quốc sư đại nhân.

*Long hữu nghịch lân, xúc phạm tất tử: rồng có vẫy ngược, chạm vào là phải chết.

Quân Như Ngọc biết Tô Hân có lòng tốt nhưng lần này Tô Hân đã hồ nháo quá rồi.

Nhưng khi thấy Tô Hân bị Mộ lâu chủ dọa sợ, y cũng không định trách nàng ta nữa. Bởi vì y biết, Tô Hân cũng không có ý định hại ai cả. Sau lần giáo huấn này, tin chắc Tô Hân cũng không dám hồ nháo nữa. Y nhìn về phía Mộ lâu chủ, nhắc nhở nàng, "Hắn đang trúng độc. Giải độc cho hắn quan trọng hơn."

Nghe vậy, Quốc sư đại nhân hừ lạnh một tiếng để tỏ vẻ khinh thường. Tuy hắn đang yếu thế với Mộ lâu chủ nhưng không có nghĩa là yếu thế trước mặt tình địch. Cho dù bây giờ hắn trúng độc thì vẫn mạnh hơn Quân Như Ngọc nhiều.

Quốc sư đại nhân thập phần bất mãn với bộ dạng hào phóng của Quân Như Ngọc. Bởi vì y làm như vậy thì có vẻ như hắn là người rất keo kiệt. Tuy rằng hắn rất keo kiệt nhưng hắn tuyệt đối không thích yếu thế trước mặt tình địch.

Ban này, khi nhìn thấy Quân Như Ngọc và Mộ lâu chủ "liếc mắt đưa tình", trong lòng hắn quả thật rất không thoải mái. Mặc dù hắn biết sự việc không như hắn nhìn thấy nhưng hắn vẫn cảm thấy đau lòng.

Nhưng mà, bây giờ nhìn thấy Mộ lâu chủ quan tâm hân như vậy, Quốc sư đại nhân đã hoàn toàn quên mất vết thương lòng của ban này. Bởi vì, trong lòng Mộ lâu chủ, hân mới là người quan trọng nhất. Những người khác đều đứng dạt sang một bên đi. (Nhạc Dao: Anh dễ tha quá à~)

Nghe được lời nói của Quân Như Ngọc, Tô Hân đột nhiên ngừng đầu nhìn Quốc sư đại nhân. Thì ra cảm của hân trắng bệch là do hân bị trúng độc à? Vậy mà làm cho nàng ta lầm tưởng thành da của hân vốn trắng như vậy. Tình huống của Quốc sư đại nhân hiện tại còn tệ hơn ban này. Sắc mặt càng thêm tái nhợt, đôi môi trắng bệch. Cuối cùng Tô Hân cũng phát hiện ra việc mình vừa làm là ngu xuẩn đến nhường nào. Trong lòng nàng ta vô cùng áy náy, cắn môi nhìn Quốc sư đại nhân, nhẹ giọng nói, "Rất xin lỗi!" Lời xin lỗi này của nàng ta là thật lòng.

Hân bị trúng độc mà nàng ta còn khiêu khích hân để hân nhảy xuống hàn đàm. Mà hân lại thật sự nhảy xuống!

Nếu là độc dược bình thường thì tất nhiên không thể đã thương được Quốc sư đại nhân. Nhưng mà, độc này lại vô cùng đặc biệt. Lúc Mộ lâu chủ còn ở Thánh đảo, nàng đã từng nghiên cứu nó. Nhưng mà lại không nghĩ rằng nơi này sẽ có loại độc này. Loại độc này chia thành hai phần - mẩu và tử. Độc mẩu thì cần phải hạ trên người của mẩu thân. Sau khi mẩu thân sinh hạ hài tử thì chỉ cần hạ tử độc trên người hài tử thì hài tử sẽ lìa đời, xương cốt tan thành cát bụi.

Sở dĩ Quốc sư đại nhân có thể tìm lại độc tính là vì nội lực của hân thâm hậu và vì hân đã dùng được hoàn Giải Bách Độc.

Ưu điểm của loại độc này chính là khiến người khác khó lòng phòng bị. Bởi vì nếu tách độc mẩu và độc tử ra thì không phải là độc được gì cả, tất nhiên là sẽ không ai phòng bị thứ không phải độc được rồi. Và lại, độc mẩu và độc tử phải bị hạ trên người mẩu thân và hài tử của nàng ấy mới được. Loại độc này cũng có một khuyết điểm - thời gian để hạ độc mẩu và độc tử cách nhau quá lâu. Trừ phi là có thâm cừu đại hận, nếu không, ai lại dùng nhiều thời gian như vậy để hại một người? Đây cũng là nguyên nhân loại độc này bị thất truyền.

Quốc sư đại nhân bị trúng độc không phải là vì hân tương kế tựu kế để tìm ra người nọ. Mà là vì hân không biết đến sự tồn tại của độc mẩu nên mới trúng độc tử. Nhưng điều này cũng cho hân biết rằng, trước khi hân sinh ra đã là mục tiêu của người nọ.

Mộ lâu chủ không rảnh mà bận tâm đến những người khác, chỉ nhìn Quốc sư đại nhân. Con giận của nàng vẫn còn chưa nguôi đâu.

Quốc sư đại nhân trấn an nàng, "Ta không sao. Ta không nỡ cùng phu nhân âm dương cách biệt."

"Cho nên, chàng định lừa ta?"

Sắc mặt tái nhợt, môi trắng bệch - hiện trạng bị trúng độc hết như sau khi bị lạnh.

Nhưng Quốc sư đại nhân của chúng ta cũng không chịu suy nghĩ kỹ lại rằng, Mộ lâu chủ đã sớm nhận thức được việc hân là người gian trá đến cỡ nào. Cho dù nàng có tin tưởng hân là vì ghen nên mới nhảy xuống hàn đàm nhưng cũng không tin việc hân sẽ vì giấu diếm võ công của bản thân mà ngu ngốc đến nỗi chịu lạnh ở hàn đàm.

Và lại, Mộ lâu chủ chỉ cần liếc hân một cái cũng đã nhận ra sự bất thường của hân.

Quốc sư đại nhân cuối đầu, rũ mắt, nhỏ giọng nói, "Ta có biện pháp để giải độc nhưng cần một ít thời gian." Với lại, độc tính trong cơ thể của hân cũng đã được khống chế tốt lắm, chịu đựng đến lúc giải độc là không thành vấn đề. Nếu đã như vậy, không nói ra để nàng lo lắng cho hân mới là tốt nhất.

Dù bình thường Quốc sư đại nhân có yêu nghiệt đến cỡ nào thì khi Mộ lâu chủ thật sự tức giận thì hân cũng thúc thủ vô sách. Hân chỉ có thể ngoan ngoãn bị nàng răn dạy, giả vờ đáng thương để được nàng tha thứ.

*Thúc thủ vô sách: bó tay chịu trời (Ý anh là không có biện pháp gì cả).

Kỳ thật, nếu không phải Mộ lâu chủ liếc hân một cái đã nhận ra sự bất thường của hân thì Quốc sư đại nhân nghĩ nàng nhiều nhất chỉ giận hân không hiểu chuyện chứ không lo lắng cho hân hay là thương tâm gì cả. Chờ sau khi hân giải độc, mới bắt đầu xây dựng lại hình tượng của bản thân trong lòng Mộ lâu chủ. Thực đáng tiếc, lần này Quốc sư đại nhân lại thất sách nữa rồi.

Hôm nay, Quốc sư đại nhân hân là không nên xuất môn. Bởi vì thất sách những hai lần, đúng là bị sao quá tạ chiếu trúng mà.

*Sao quả tạ chiếu trúng: ý nói vô cùng xui xẻo.

Mất thấy Mộ lâu chủ càng thêm tức giận, Quốc sư đại nhân vội vàng nhận sai, "Phu nhân, ta không dám nữa. Ta cam đoan sẽ không có lần sau đâu."

Kéo kéo ống tay áo của Mộ lâu chủ, Quốc sư không nhận được mà nhắc nhở nàng, "Phu nhân, nhiệt độ của hàn đàm rất thấp, có thể trì hoãn độc tính."

Mộ lâu chủ ngờ ngạc một chút, chớp chớp mắt, không nói gì. Nàng chỉ cảm thấy tức giận hân đang bị trúng độc mà còn nhảy xuống hàn đàm mà đã quên việc hàn đàm có thể trì hoãn độc tính.

Nhìn biểu cảm của Mộ lâu chủ, Quốc sư đại nhân liền biết ngay Mộ lâu chủ vẫn chưa nghĩ đến việc này. Đúng là quan tâm tất loạn, ngay cả người sáng suốt như Mộ lâu chủ cũng không phải là ngoại lệ. Nghĩ vậy, Quốc sư đại nhân ngoéo môi một cái, lưu quang trong mắt lưu chuyển. Chỉ trong nháy mắt, bản tính yêu nghiệt của ai kia liền hiện ra.

Xem ra, dù Quốc sư đại nhân có áp chế đến cỡ nào thì cũng không thay đổi được việc hân là hồ ly ngàn năm.

Thấy Quốc sư đại nhân nhanh như vậy đã lộ ra nguyên hình, Mộ lâu chủ đỡ khóc đỡ cười. Sau khi nhớ lại bộ dạng đáng thương của Quốc sư đại nhân, khoé môi của nàng cong cong.

Nàng nên sớm nghĩ đến, Quốc sư đại nhân sao có thể là người dễ dàng chịu thiệt thòi như vậy. Lần trước, hắn bị Dạ Trạch đâm một kiếm là bởi vì quan hệ của họ còn cách một lớp nữa nên Quốc sư đại nhân mới hồ đồ làm vậy. Nếu đến bây giờ mà Quốc sư đại nhân còn làm ra việc tự hại bản thân thì chỉ có thể là vì nhận được sự quan tâm của nàng mà thôi.

Thấy Mộ lâu chủ nở nụ cười, Quốc sư đại nhân mới thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là, ai kia cũng không định thu liễm bản thân, đôi mắt hoa đào tà mị nhìn nàng, lười biếng nói, "Nhưng mà, nếu có thể nhân cơ hội này để đông lạnh tình địch, sao lại không làm cơ chứ?"

Nghe vậy, Quân Như Ngọc giương mắt nhìn về phía hắn, cười cười, cũng không so đo với hắn. Chỉ là, nơi đáy mắt lại hiện lên một tia chua xót.

Tô Hân thì cảm thấy vô cùng phẫn nộ. Sau khi ngẫm nghĩ kỹ càng thì nàng ta mới phát hiện ra bản thân đã bị hắn lợi dụng triệt để. Tuy rằng Quốc sư đại nhân không giấu diếm chuyện hắn bị trúng độc nhưng cũng mượn tay nàng ta cung cấp tin tức về hàn đàm để hắn trì hoãn độc tính, còn khiến sư huynh phải chịu lạnh. Chuyện đáng ghét nhất là, Mộ lâu chủ quan tâm hắn như vậy thì sẽ khiến sư huynh bị đá kích rất lớn. Vậy mà ban nãy nàng ta còn ngu ngốc chân thành tạ lỗi vì áy náy. Đúng là quá ngốc rồi!

Tuy rằng nàng ta thâm oán trong lòng nhưng nhìn thấy Quốc sư đại nhân già vờ đáng thương để lấy lòng Mộ lâu chủ, tựa như cún con lơ chọc giận chủ nhân nên mới làm mọi cách để chủ nhân hết giận thì cũng có chút ngạc nhiên.

Tuy nàng ta biết Quốc sư đại nhân vẫn là người tâm ngoan thủ lạt, đại gian thần nắm hết triều đình nhưng nàng ta không thể không thừa nhận, bộ dạng đáng thương của Quốc sư đại nhân rất đáng yêu.

Ít nhất thì, khi Quốc sư đại nhân ở chung với Mộ lâu chủ không đáng sợ như lời đồn.

Chỉ tiếc cho tình ý của sư huynh.

Kỳ thật, Quốc sư đại nhân không phải chỉ được hỏi từ chuyện này. Sau chuyện này, mọi công sức diễn trò của phu thê họ đều tan thành mây khói hết.

Hiện tại, chỉ cần không phải là người mù thì đều có thể nhìn ra được phu thê họ rất ân ái.

Hơn nữa, dung mạo tuyệt trần của nàng còn bị nhiều người nhìn thấy.

Lần này, Quốc sư đại nhân đúng là đã chịu thiệt rồi.

Bất quá, Quốc sư đại nhân đang trúng kịch độc lại có thể bày mưu tính kế đến như vậy cũng tốt lắm rồi.

Cảm giác được thân thể của Quốc sư đại nhân cứng đờ, Mộ lâu chủ hừ lạnh hai tiếng, diu hắn đi.

Đôi khi hai người đã đi xa, vẫn còn truyền đến âm thanh tà mị của Quốc sư đại nhân, "Phu nhân, chúng ta đây là vì tình tuần táng sao?" Trong giọng nói mang theo một tia hứng thú, giống như tuần táng vì tình là một chuyện rất vui vẻ.

Mà Mộ lâu chủ luôn ôn hoà lại không chút khách khí quát, "Tuần cái đầu chàng. Thành thật một chút cho ta!" Thực hiển nhiên, Mộ lâu chủ còn chưa nguôi giận.

"Tê... Phu nhân, đau quá." Ngữ khí suy yếu có chút giả dối.

""Đau chết chàng đi..." Trong giọng nói lộ ra sự đau lòng.

"Phu nhân, có phải ta sắp chết hay không?" Dứt lời liền truyền đến vài tiếng ho khan.

"Sao chàng nói nhiều như vậy chứ?" Giọng nói giống như rất đau lòng. Nghe những lời này, mọi người đều có thể tưởng tượng ra Mộ lâu chủ nhất định đang nhíu mày.

Mọi người ngây ngốc đứng ở đó, tai nghe cuộc đối thoại giữa Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ, trong lòng đột nhiên cảm thấy ảm áp vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Chương 69: Dạ Trạch Trúng Độc

Chap này dễ thương quá trời luôn

~Khi về tới viện của Mộ lâu chủ, Quốc sư đại nhân vẫn còn riu ra riu rít, nàng không thể nhịn được nữa, trực tiếp lấy tay che miệng của hắn, "Được rồi, dù sao thì chàng cũng không chết được. Ta mới không thêm lo lắng cho chàng đâu."

Đĩ nhiên nàng hiểu Quốc sư đại nhân riu ra riu rít chính là vì sợ nàng lo lắng nên mới cố ý làm nàng phân tâm.

Quốc sư đại nhân nhẹ nhàng bỏ tay nàng xuống, thờ dài thườn thượt, "Phu nhân, nàng nói vậy làm ta rất thương tâm."

Mộ lâu chủ hừ nhẹ một tiếng, diu hần nằm lên giường, sau đó, nàng cũng leo lên giường. Quốc sư đại nhân nhắc nhở nàng, "Phu nhân, độc này không bức ra được."

"Đương nhiên là ta biết điều này. Ai nói ta muốn bức độc?" Mộ lâu chủ tròn tròn mắt. Sau đó, thân thủ nhanh nhẹn bắt đầu thoát y phục của hắn. Quốc sư đại nhân sững sốt một chút, thân thủ ôm lấy nàng, ra về ta hiểu rồi, "Phu nhân, thì ra nàng muốn ta chết dưới hoa mẫu đơn, làm quý cũng phong lưu sao?"

Mộ lâu chủ trừng hần một cái, bất đắc dĩ nói, "Chàng đã nghe qua dĩ độc trị độc chưa?"

*Dĩ độc trị độc: Lấy độc trị độc.

Quốc sư đại nhân gật gật đầu. Dĩ nhiên là hắn đã nghe qua câu nói này nhưng dĩ độc trị độc và việc nàng thoát y phục của hắn có quan hệ gì với nhau?

Mộ lâu chủ nhìn hần, mím môi nói, "Phu nhân của chàng mới là độc nhất."

"Khụ khụ khụ..." Quốc sư đại nhân ho ra một búng máu, tầm mắt còn không quên đánh giá Mộ lâu chủ thật kỹ. Hần thật sự không nhìn ra được trên người của nàng có độc được gì. Bất quá, nghĩ đến độc thuật xuất thần nhập hoá của nàng, đúng là có vài phần đáng tin.

Nhưng Quốc sư đại nhân vẫn thực hoài nghi hỏi nàng một câu, "Phu nhân, nàng được không?"

Mộ lâu chủ lạnh nhạt đáp lời, "Thử xem chẳng phải sẽ biết sao?" Trong lúc nói chuyện, nàng đã thoát toàn bộ y phục của hần.

Quốc sư đại nhân cảm lạnh nhìn trời, đây là chuyện có thể tùy tiện thử sao?

Tất nhiên là Quốc sư đại nhân không dám để nàng mạo hiểm, tay hần nắm lấy tay nàng, "Vẫn là nên dùng phương pháp khác để giải độc đi!"

Mộ lâu chủ nhìn hần trong chốc lát rồi thờ dài, "Dịch, trong lòng ta tự có chừng mực. Thể chất của ta không giống với người bình thường. Hơn nữa, công pháp ta tu luyện cũng không phải là công pháp bình thường. Dù là loại độc lợi hại như thế nào cũng vô dụng với ta."

Dù đã được trọng sinh nhưng thể chất của nàng vẫn giống như trước. Tuy rằng thể chất của thân thể này không giống trong trí nhớ của "Mộ Lư Ly".

Lúc trước, trên người của nàng còn lưu lại dư độc là vì độc đó đã sớm ăn mòn ngũ tạng lục phủ của thân thể này. Mà công lực của nàng lúc đó vẫn chưa đủ để bức độc ra, có thể giữ được mạng đã là chuyện may mắn lắm rồi.

Khi Quốc sư đại nhân dứt nàng được hoàn Giải Bách Độc, tuy không thành công khiến nhiệt độ thân thể của nàng trở lại bình thường nhưng lại khiến cho nàng đột phá thêm một tầng công pháp. Bây giờ, dù là loại độc lợi hại đến cỡ nào thì cũng không làm khó được nàng. Nếu như được hoàn Giải Bách Độc khiến cho người ta bách độc bất xâm thì Mộ lâu chủ chính là vạn độc bất xâm.

Tay của nàng gỡ mặt nạ của Quốc sư đại nhân, nhìn khuôn mặt trắng bệch của hần, Mộ lâu chủ không khỏi nhíu mày, tiếp tục nói, "Huống hồ, ta cũng không phải là đồ ngốc. Tuy rằng phương pháp của chàng có thể giải độc nhưng cũng sẽ hao tổn một nửa công lực của chàng."

Đối với điều này, Quốc sư đại nhân lại không chút bận tâm, "Nếu luyện lại không được thì thôi. Dầu sao, công lực của ta vốn không thâm hậu như vậy."

Có rất nhiều người sẽ cảm thấy vô cùng thống khổ sau khi có được mọi thứ lại phải mất đi toàn bộ. Nhưng họ lại quên mất một điều rằng, ban đầu bản thân của họ chính là bắt đầu từ hai bàn tay trắng. Nếu mất đi thì làm lại một lần nữa. Cùng lắm thì trở về vạch xuất phát mà thôi.

Tuy rằng đạo lý này vô cùng đơn giản nhưng có mấy ai làm được.

Dù Quốc sư đại nhân là người cảm được thì có thể buông được nhưng điều này không bao gồm Mộ lâu chủ. Chỉ có nàng là khác biệt. Từ lúc hần đã cảm được nàng, hần đã quyết định vĩnh viễn sẽ không buông tay. Hần không dám lấy nàng ra để mạo hiểm.

Mộ lâu chủ lười phai nói nhiều với hần. Bây giờ, Quốc sư đại nhân suy yếu vốn không phải là đối thủ của nàng. Nếu mềm mỏng không được thì nàng sẽ dùng biện pháp cứng rắn.

Kết quả cuối cùng tất nhiên là Quốc sư đại nhân không thoát khỏi lòng bàn tay của Mộ lâu chủ, bị nàng không chút ôn nhu ăn sạch sẽ.

Rốt cuộc, Quốc sư đại nhân cũng biết phu nhân nhà hần luyện tà công. Nhưng mà, loại võ công này rất dễ thu liễm khí tức, một chút cũng không toả ra tà khí.

Đây cũng là lý do mà Mộ lâu chủ hạ độc thuận buồm xuôi gió đến vậy. Bởi vì nàng không cần dược liệu cũng có thể chế ra độc được. Dù Quốc sư đại

nhân có học vấn uyên bác cũng chưa từng thấy qua loại võ công quý dị như vậy.

"Khụ khụ..." Quốc sư đại nhân ho ra một ngụm máu đen, Mộ lâu chủ nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hắn, đưa cho hắn một ly trà để súc miệng.

Quốc sư đại nhân không thể không thừa nhận rằng biện pháp dĩ độc trị độc này của nàng đúng là công hiệu. Nhưng mà, tâm của hắn vẫn luôn phập phồng lo sợ, thiếu chút nữa là đã bị nàng hù chết rồi. Bây giờ, tận mắt nhìn thấy Mộ lâu chủ không xảy ra việc gì thì hắn mới được yên lòng.

Bỏ chén trà trong tay xuống, Quốc sư đại nhân kéo nàng vào lòng, khẽ cắn vành tai của nàng, giọng nói mang theo trách cứ và lo sợ, "Phu nhân, nàng quá mạo hiểm rồi." Nếu vạn nhất nàng trúng độc thì phải làm sao? Đến lúc đó, ngay cả thời gian để hắn nghĩ ra biện pháp giải độc cho nàng cũng không có.

Mộ lâu chủ không chút để ý nói, "Tự ta có chừng mực."

Quốc sư đại nhân không khỏi nhui mày, bất đắc dĩ thở dài, "Phu nhân, rốt cuộc nàng có hiểu không? Dù là quyền lực, địa vị hay là công lực cũng không quan trọng với ta. Cùng lắm thì luyện lại hay tìm về mà thôi. Nếu không tìm về được thì cũng không sao cả. Nhưng chỉ có nàng, ta không đánh mất được."

Mộ lâu chủ nhìn hắn, gật gật đầu, "Ta hiểu." Ngay tại thời điểm Quốc sư đại nhân cảm thấy được an ủi, chuẩn bị nói không cho phép nàng làm xằng làm bậy nữa thì Mộ lâu chủ lại bổ sung thêm một câu, "Trong lòng ta tự có chừng mực."

Lời nói sắp bật ra miệng của Quốc sư đại nhân lập tức bị nuốt về. Mộ lâu chủ chính là loại người chết cũng không hối cải. Tuy rằng hắn biết Mộ lâu chủ tự có chừng mực nhưng hắn không thích cảm giác phập phồng lo sợ này chút nào. Nghĩ đến việc này còn có thể lặp lại, trái tim của Quốc sư đại nhân vô cùng sợ hãi, làm sao cũng không thể yên ổn lại được.

Vì thế, Quốc sư đại nhân trực tiếp ném đầu sỏ khiến hắn lo sợ mà người nào đó lại không chút để ý lên giường, hừ một tiếng, "Ta cảm thấy nàng còn chưa rõ đâu." Hắn nhất định phải hảo hảo "giáo huấn" nàng một lần để nàng nhớ kỹ mới được.

Một lát sau, Mộ lâu chủ bị ai kia "giáo huấn" đã thờ hồng học. Chỉ là, Quốc sư đại nhân chỉ châm lửa chứ nhất quyết không chịu dập lửa. Rốt cuộc, Mộ lâu chủ không nhịn được nữa, tức giận nói, "Văn Nhân Dịch, chàng đúng là quá đáng. Chàng lo lắng cho ta, chẳng lẽ ta không lo lắng cho chàng sao?"

Nghe vậy, trái tim của Quốc sư đại nhân lập tức mềm nhũn, đôi mắt hoa đào tràn đầy ôn nhu.

Mộ lâu chủ còn đang tức giận hành vi ác liệt của hắn, giả vờ như không thấy vẻ mặt đầy ôn nhu của ai kia, hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu về hướng khác.

Nhìn bộ dạng mất tự nhiên của Mộ lâu chủ, Quốc sư đại nhân ngoéo môi một cái, hôn hôn hai má đỏ bừng của nàng, ôm nàng dỗ dành, "Là ta không đúng. Phu nhân đại nhân đại lượng, hãy tha cho ta một lần đi!"

Trong lúc nói chuyện, Quốc sư đại nhân cũng không quên dập lửa. Cuối cùng, Mộ lâu chủ chỉ có thể rên rỉ đáp lại lời của hắn.

Sau khi chấm dứt một cuộc hoan ái, Mộ lâu chủ tiến sâu vào lòng của Quốc sư đại nhân, lười biếng mở miệng, "Quốc sư đại nhân..."

Quốc sư đại nhân nhẹ nhàng xoa xoa thắt lưng cho nàng, thở dài, "Phu nhân, vào thời khắc này, nàng có thể gọi một tiếng phu quân được không?" Không khí rõ ràng đang vô cùng tốt thì nàng lại kêu một tiếng Quốc sư đại nhân để phá tan bầu không khí. Phu nhân nhà hắn cũng quá đặc biệt rồi.

Mộ lâu chủ trừng mắt nhìn Quốc sư đại nhân thật sự là người vừa bị trúng độc sao? Vì sao người mới được giải độc lại tràn đầy sức sống thể này chứ?

Thấy thế, Quốc sư đại nhân vội vàng vỗ lưng của nàng để trấn an, hỏi, "Phu nhân muốn nói gì?"

Mộ lâu chủ thu hồi cái nhìn này lừa dối Quốc sư đại nhân, tựa vào lòng hắn, nhắm mắt dưỡng thần, lên tiếng, "Sau ngày mai, để người của Địa Ngục ra mặt đem Phá Thiên đao phổ bán cho Thương Ngao. Chúng ta mỗi người một nửa bạc. Nhớ rõ là phải bán được nhiều tiền một chút, không cần ra giá quá rẻ..." Ý tứ của nàng rất rõ ràng - muốn Địa Ngục nhai dùng công phu sư tử ngoạn.

*Công phu sư tử ngoạn: đưa ra giá cắt cổ.

Quốc sư đại nhân nhìn người trong ngực đã ngủ thiếp đi, lắc đầu cười khẽ. Mộ lâu chủ đúng là chiếm hết tiện nghi của hắn mà. Cái gì Lạc Tiên lâu cũng chưa làm đã muốn nhận nửa bạc. Bất quá, ai bảo Mộ lâu chủ là phu nhân của hắn chứ? Cho dù là làm không công thì hắn cũng phải làm tốt việc nàng giao phó. Phải biết rằng, không phải ai cũng có thể khiến cho Mộ lâu chủ chiếm tiện nghi thuận tay như hắn đâu.

Ngày tiếp theo đã là ngày cuối cùng của kỳ hạn bảy ngày. Đêm qua, Dạ Trạch đã cố gắng lần cuối cùng. Đáng tiếc là bị Minh Y chặn ở ngoài viện, không thể tới gần viện của Mộ lâu chủ dù chỉ nửa bước.

Sáng sớm hôm nay, mọi người tụ tập ở đại sảnh. Thương Ngao là người đầu tiên xuất hiện. Dẫu sao, dựa vào tình huống hiện tại, mọi người tùy thời đều có thể bạo động, tất nhiên là hắn ta phải có mặt để chấn chỉnh mọi việc.

Trong đại sảnh.

Các môn phái đều ngồi ở vị trí của họ. Ở bên phải, vị trí đầu tiên là của Mộ lâu chủ. Bên cạnh nàng là Ngọc công tử.

Bên trái, hai chỗ vẫn còn để trống. Bởi vì ở đây là Hương Liên Thiên các nên vị trí đầu tiên vốn là chỗ của Dạ Trạch. Nhưng bởi vì gã ta là người đang bị phạt nên phải nhường cho Thương Ngao. Gã ta phải ngồi ở bên cạnh Minh chủ Vô lâm. Sao? Quá không tôn trọng chủ nhà ư? Mọi người lại cảm thấy để gã ta ngồi ở bên cạnh Thương Ngao đã là nể mặt gã lắm rồi.

Nhưng mà, Dạ Trạch vẫn chưa xuất hiện.

Vị trí thứ hai ở bên trái là chỗ ngồi của Nhai chủ Địa Ngục nhai. Từ sau khi Nhai chủ Địa Ngục nhai rời khỏi Hương Liên Thiên các cũng không xuất hiện thêm lần nào nữa, không biết hôm nay hắn có xuất hiện hay không. Vì vậy, chỗ ngồi của hắn vẫn để trống.

Mọi người chưa tề tụ đông đủ nên những người tới sớm trò chuyện đôi câu. Nội dung nghị luận của mọi người chỉ bao gồm hai chuyện. Thứ nhất là, không biết Dạ Trạch đã tìm được Phá Thiên đao phổ chưa. Và thứ hai là chuyện tình giữa Mộ lâu chủ, Quốc sư đại nhân và Ngọc công tử.

Vì vậy, Ngọc công tử bị người khác nhìn với ánh mắt thương hại. Phải biết rằng, Ngọc công tử là lang quân như ý của rất nhiều nữ nhân. Vì sao ư? Bởi vì y không những có dung mạo xuất sắc, khí chất tao nhã mà còn vô cùng ôn hoà. Y đích xác là nhân trung long phượng. Chỉ là, không thể ngờ được, y cũng sẽ có một ngày bị người ta từ chối.

Tuy rằng Quốc sư đại nhân quyền thế khuynh đảo nhưng Ngọc công tử cũng là Trang chủ của một trang. Huống hồ, nếu y muốn, y hoàn toàn có thể trèo lên cao hơn nữa. Và lại, thanh danh của Ngọc công tử tốt hơn Quốc sư đại nhân nhiều lắm. Đã vậy, dung mạo và võ công của y hoàn toàn có thể áp đảo Quốc sư đại nhân. Mọi người nghĩ mãi vẫn không ra vì sao Mộ lâu chủ lại chọn Quốc sư đại nhân mà không chọn Ngọc công tử chứ?

Mọi người đột nhiên nhớ đến lời nói của Mộ lâu chủ, rằng nàng không có nghĩa vụ vì người khác cảm thấy xứng đáng mà phải thích bất luận kẻ nào. Vì thế, dù họ cảm thấy Ngọc công tử và Mộ lâu chủ xứng đôi cớ nào thì Mộ lâu chủ cũng sẽ không thích Ngọc công tử. Đối với điều này, mọi người cũng chỉ có thể đau lòng thay Ngọc công tử mà thôi.

Đối với ánh mắt của người khác, Quân Như Ngọc lại không chút để ý, yên lặng ngồi tại chỗ. Y giống như đang ở trong thế giới của y mà thôi, vô cùng yên bình.

Khi Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ xuất hiện, mọi người trong đại sảnh đột nhiên im phăng phắc. Sau đó, mọi người lại bắt đầu xôn xao bàn tán.

Hôm qua, đã có một vài người nhìn thấy dung mạo của Mộ lâu chủ. Hôm nay, nhìn lại lần nữa vẫn cảm thấy kinh diễm. Về phần những người hôm qua chưa được thấy thì khỏi phải nói rồi - Mộ lâu chủ đúng là tuyệt sắc giai nhân.

Tuy dung mạo của nàng không chút nhu nhược nhưng vẫn khiến người ta không nhìn được mà muốn chờ che cho nàng. Khí chất ôn hoà mà lạnh lùng của nàng giống như tiên nữ giáng trần. Chỉ là, dù đẹp đến nhường nào thì vẫn mang đến cho người khác cảm giác lạnh nhạt.

Quốc sư đại nhân của chúng ta đang rất mất hứng. Nguyên nhân ư? Bởi vì, Mộ lâu chủ nói rằng, dù sao cũng đã bị người khác nhìn thấy dung mạo của nàng nên nàng quyết định không mang khăn che mặt nữa. Và lại, mang khăn che mặt cũng rất bất tiện. Nghe vậy, trong lòng Quốc sư đại nhân tất nhiên là không vui nổi. Vì sao hắn phải để cho đám sắc lang này nhìn thấy dung mạo của phu nhân nhà hắn chứ? Nhưng mà, nghĩ đến tính tình sợ phiền toái của Mộ lâu chủ, hắn vẫn thuận theo nàng.

Hắn cũng không thể vì một chút tâm tư nhỏ của bản thân mà khiến cho nàng không thể lộ ra dung mạo thật, phải không?

Tuy Quốc sư đại nhân rất keo kiệt với người khác nhưng lại vô cùng rộng lượng với Mộ lâu chủ. Hắn suy nghĩ cho nàng, sẵn sàng chu toàn cho nàng. Dù hắn không nói gì, Mộ lâu chủ vẫn hiểu tâm ý của hắn.

Vì thế, khi Quốc sư đại nhân kéo Mộ lâu chủ vào lòng bởi vì bất mãn với những ánh mắt đánh giá của mọi người, nàng cũng chỉ buồn cười nhìn hắn một cái rồi thôi. Thôi, tuy hắn vậy.

Khi ánh mắt ôn hoà pha lẫn hờn giận của Quốc sư đại nhân đảo qua, mọi người lập tức thu mắt về. Dù trên người hắn không có sát khí hay sát ý thì mọi người vẫn cảm thấy vô cùng áp lực, không dám đầu mắt với Quốc sư đại nhân, đành phải thu mắt về.

Thấy những người khác đã dời mắt, Quốc sư đại nhân cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói gì đó với Mộ lâu chủ. Sau đó, Mộ lâu chủ trừng hắn một cái. Thấy vậy, Quốc sư đại nhân cong môi cười, vừa cao quý vừa tà mị, câu hồn đoạt phách.

Có vài người vụng trộm nhìn thấy một màn này rồi quên cả dời mắt. Dù là người đáng tiếc cho Ngọc công tử cũng không thể không thừa nhận rằng, hai người họ đứng chung một chỗ nhìn rất xứng đôi. Khí chất của Quốc sư đại nhân rõ ràng là kém xa khí chất của Mộ lâu chủ, nhưng vô cùng hoàn mỹ khi hai người đứng cạnh nhau. Hai người mang đến cho người khác cảm giác cực kỳ âm áp.

Thật ra, Quốc sư đại nhân chỉ buồn rầu nói với Mộ lâu chủ một câu, "Phu nhân, nếu nàng ngồi ở trong lòng ta thì có ảnh hưởng đến uy nghiêm của Lâu chủ Lạc Tiên lâu không?" Hắn rất thích nàng ngồi vào lòng mình.

Tất nhiên là Thương Ngao sẽ không quên sắp xếp chỗ ngồi cho Quốc sư đại nhân. Tuy Quốc sư đại nhân không phải là người trong giang hồ nhưng lại không thể đắc tội hắn. Vì vậy, Thương Ngao đã đặt thêm một cái ghế chủ vị để Quốc sư đại nhân ngồi. Nhưng mà, không cần nghĩ cũng biết, Quốc sư đại nhân chắc chắn sẽ không tách ra với phu nhân nhà hắn.

Mộ lâu chủ trừng hắn một cái, phân phó hạ nhân di chuyển toạ ý của Quốc sư đại nhân sang bên cạnh mình. Nếu nàng không làm vậy thì Quốc sư đại nhân chắc chắn sẽ đòi ngồi chung một ghế với nàng cho mà xem.

Ngọc công tử nhìn hai người thân thiết, trong lòng vô cùng đau xót. Nếu hai năm trước y phát hiện ra tâm ý của bản thân thì kết quả có khác đi không?

Sau khi Mộ lâu chủ an tọa liền lên tiếng, "Chư vị, đối với chuyện dung mạo và võ công của Bản lâu chủ, ta cũng không có ý giấu diếm. Quả thật, lúc trước Bản lâu chủ đã bị Dạ Trạch phé đi võ công, sau đó Bản lâu chủ cũng bị trúng độc. Bởi vì Bản lâu chủ bị trúng độc nên mới hủy đi dung mạo. Vì thế, Hữu hộ pháp của Lạc Tiên lâu là Thiên Liễm mới học y thuật. Thiên Liễm miệt mài nghiên cứu ròng rã suốt ba năm trời mới giải hết độc cho Bản lâu chủ. Đồng thời, cũng khôi phục dung mạo cho Bản lâu chủ. Còn về chuyện võ công là vì trong một lần cơ duyên xảo hợp, Bản lâu chủ nhận được một viên đan dược. Đan dược đó không những có thể khiến người ta thoát thai hoá cốt mà còn nhận được một nguồn nội lực dồi dào."

"Thì ra là vậy!"

"Mộ lâu chủ không cần thương tâm. Dạ Trạch làm việc ác tất sẽ gặp quả báo. Và lại, lần này mọi người cũng không định dễ dàng bỏ qua cho Dạ Trạch."

"Mộ lâu chủ khách khí quá rồi. Tất nhiên là mọi người đều biết Mộ lâu chủ không có ý lừa gạt mọi người."

Đối với chuyện này, tất nhiên là mọi người sẽ có khúc mắc trong lòng. Không nói đến dung mạo, chuyện Mộ lâu chủ có tuyệt thế võ công nhưng lại tỏ ra là mình là một thiếu nữ từ tay trời gả không chặt ở trước mặt Võ lâm đồng đạo. Vậy thì, mục đích mà nàng che giấu võ công của bản thân là gì?

Nhưng mà, sau khi Mộ lâu chủ giải thích, những người có khúc mắc trong lòng cũng không còn để ý nữa. Đối với những lời đồn đãi, Mộ lâu chủ chưa bao giờ đính chính hẳn là vì lúc trước nàng đã bị hủy đi dung mạo tuyệt sắc. Mọi người cũng không nghi ngờ việc Mộ lâu chủ đã bị phé đi võ công. Bởi vì, tuổi của Mộ lâu chủ còn rất nhỏ khi nàng thành thân với Dạ Trạch. Dù cho nàng có luyện võ công từ nhỏ thì cũng chưa chắc có được nội lực thâm hậu như vậy. Với lại, những người lúc trước có giao tình với Mộ Nham đều biết ông nuôi dưỡng "Mộ Lư Ly" giống hệt như tiểu thư nhà quan. Tuy "Mộ Lư Ly" có luyện võ nhưng chỉ là công phu mèo quào mà thôi.

Vì vậy, đối với một thân công lực của Mộ lâu chủ, mọi người hoàn toàn tin vào lời giải thích của nàng.

Mọi người cũng không quên hâm mộ vận may của nàng. Chỉ cần là người biết suy nghĩ thì đều biết đan dược như vậy rất khó tìm. Bình thường, hẳn là chỉ có một viên. Và lại, nếu muốn được thì chỉ có thể dựa vào vận may mà thôi.

Dù thế nào thì, Lạc Tiên lâu của bây giờ cũng được xếp vào hàng những

thế lực không dễ trêu chọc.

Mà Quốc sư đại nhân vốn đang lười biếng tựa lưng vào ghế, mỉm cười nhìn Mộ lâu chủ lừa dối Võ lâm đồng đạo đột nhiên nhú nhú mày, cúi xuống, tới gần Mộ lâu chủ, thấp giọng nói bên tai nàng, "Ám vệ bẩm báo, Dạ Trạch trúng độc."

Ám vệ bên người Quốc sư đại nhân ai ai cũng là anh tài, tất nhiên là biết truyền âm nhập mật (kiểu như nói chuyện với đôi phương trong đầu ấy).

Nghe vậy, Mộ lâu chủ không khỏi nhú mày, sao Dạ Trạch đột nhiên bị trúng độc? Không có khả năng là sơ suất mà tự sát. Bởi vì, Dạ Trạch tuyệt đối không phải là loại người đó.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chương 70: Hỉ Nhi Báo Thù

Mộ lâu chủ ngẫm nghĩ, ngón tay theo thói quen nhịp nhịp, lại phát hiện cảm giác trên đầu ngón tay không đúng. Nàng quay sang bên cạnh thì nhìn thấy bàn tay của mình đang đặt trên đùi của Quốc sư đại nhân. Nàng nâng mắt lên, nhìn Quốc sư đại nhân. Quả nhiên, đôi mắt hoa đào của ai kia tràn đầy ái muội, khoe miệng cong cong như trêu chọc nàng.

Mộ lâu chủ tròn tròn mắt, muốn rút tay về. Quốc sư đại nhân lại nhanh tay giữ chặt lấy tay nàng. Sau đó, mười ngón tay của hai người đan chặt vào nhau.

Mộ lâu chủ nhìn thoáng qua nơi hai bàn tay của họ đang nắm lấy nhau, mặc kệ ai kia, giương mắt nhìn lên, chuẩn bị lên tiếng thì thấy mọi người đều đang nhìn chăm chăm vào họ. Mộ lâu chủ nhú mày, vì sao những người này không quan tâm đến Phá Thiên đạo phổ mà nhìn nàng và Quốc sư đại nhân để làm gì chứ?

Tất nhiên là Mộ lâu chủ không biết nhất cử nhất động của nàng và Quốc sư đại nhân hấp dẫn ánh mắt của người khác như thế nào. Bởi vì, nhất cử nhất động của hai người họ đều rất đẹp mắt nên rất dễ thu hút sự chú ý của người khác.

Đáy mắt của Ngọc công tử tràn đầy ưu sầu. Y không phải là người dễ dàng buông xuôi và y cũng không muốn buông tay nàng. Mặc dù nàng không đáp lại tình cảm của y nhưng y vẫn đặt nặng trong lòng.

Mà đáy mắt của Thương Ngao lại ngập tràn lo lắng. Bây giờ, Mộ lâu chủ và Quốc sư đại nhân đã là người một nhà rồi. Nếu Quốc sư đại nhân muốn thu phục giang hồ thì Lạc Tiên lâu nhất định sẽ hỗ trợ. Đến lúc đó, toàn bộ Võ lâm sẽ gặp nguy.

Nghĩ vậy, hần ta day day huyết thái dương. Một Nhai chủ Địa Ngục nhai đã khiến người ta đau đầu lắm rồi. Bây giờ lại thêm một Quốc sư đại nhân nữa. Đứng là không để cho người khác sống yên bình mà.

Để tránh Dạ Trạch vô thanh vô thức chết đi, Mộ lâu chủ lập tức nói ra chuyện Dạ Trạch bị trúng độc.

Biết tin Dạ Trạch trúng độc, mọi người liền nóng nảy. Mọi người không quan tâm vì sao gã ta trúng độc. Họ chỉ sợ, một khi Dạ Trạch chết thì sẽ không có ai biết nơi Phá Thiên đảo phổ đang được cất giấu.

Vì vậy, một đám người cực kỳ nóng lòng chạy tới viện của Dạ Trạch.

Đôi mắt của Dạ Trạch đỏ ngầu, tràn đầy sát ý nhìn nha hoàn đang nằm trên mặt đất. Đôi môi xanh tím, hai tay chống lên bàn. Nha hoàn đó còn chưa tắt thở, trên bụng bị đâm một nhát, tầm mắt của nàng ấy nhìn Dạ Trạch tràn đầy hận ý và khoái trá. Bên cạnh nàng ấy còn có một chén trà bị vỡ.

Có mấy ai ở đây mà chưa từng trải qua sóng gió? Họ vừa nhìn tình cảnh bây giờ cũng đã có thể đoán được tám phần câu chuyện rồi.

Nhất định là nha hoàn này đã hạ độc trong trà. Sau khi Dạ Trạch uống xong phát hiện ra có điều không đúng nên mới đâm nha hoàn đó một nhát.

Bình thường, Dạ Trạch là người vô cùng cẩn thận. Có lẽ là vì gã ta đã từng hạ độc Mộ Nham nên cực kỳ cẩn thận ở phương diện này. Bất quá, mấy ngày nay, gã ta đã hao tâm tổn sức biết bao nhiêu mà sự tình lại không thành, tất nhiên là trong lòng Dạ Trạch vô cùng phiền chán. Nhân cơ hội này, nha hoàn đó mới hạ độc được gã.

Mộ lâu chủ nhìn Dạ Trạch, nhú nhú mày rồi mới dùng ánh mắt ra lệnh với Thiên Liễm. Ngay lập tức, Thiên Liễm lác mình đi ra. Nàng ấy châm vài châm vào thân thể của Dạ Trạch, tạm thời không chế độc tính.

Nhìn bộ dạng của Dạ Trạch, chắc chắn là độc đã xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng rồi. Cho dù nàng có là Hoa Đà tái thế thì cũng không tài nào cứu được gã ta.

Vì thế, những người muốn tìm được Phá Thiên đảo phổ liền bao vây gã, tra hỏi nơi gã ta đang cất giấu Phá Thiên đảo phổ.

Khi Mộ lâu chủ đang nhìn nha hoàn nằm trên mặt thì nàng ấy lại tươi cười nhợt nhạt với nàng, "Tiểu thư..."

Đối với tầm mắt xa lạ của Mộ lâu chủ, nha hoàn chỉ cố gắng nâng tay lên để mọi người tránh ra.

Mộ lâu chủ nhìn khuôn mặt của nha hoàn trong chốc lát mới nhớ ra nàng ấy là ai, "Hi Nhi?"

Nha hoàn thiếp thân của "Mộ Lưu Ly" chính là Hi Nhi.

Từ nhỏ, "Mộ Lưu Ly" không thích luyện võ mà Mộ Nham cũng có ý định nuôi dưỡng nữ nhi như tiểu thư khuê các. Chỉ là, giang hồ hiểm ác. Dù tác phong của Mộ Nham rất quang minh lỗi lạc nhưng cũng có không ít kẻ thù.

Vì bảo hộ nữ nhi duy nhất, Mộ Nham có thể nói là nhọc lòng vì "nàng" vô cùng.

Lúc trước, sau khi ngàn tuyển vạn chọn thì mới có thể chọn được Hi Nhi làm nha hoàn thiếp thân cho "Mộ Lưu Ly".

Thứ nhất là vì Hi Nhi biết báo ơn, là người có thể tin cậy được. Thứ hai là vì căn cốt của Hi Nhi rất tốt, có thể luyện võ được. Đến lúc đó, có thêm một người bảo hộ "Mộ Lưu Ly" thì ông càng thêm yên tâm.

Mà Hi Nhi cũng không làm Mộ Nham thất vọng. Vì bảo hộ "Mộ Lưu Ly", Hi Nhi luyện võ thập phần khắc khổ, thành tích cũng không tồi, cũng xem như là một tiểu cao thủ. Hơn nữa, nàng ấy vô cùng trung thành với "Mộ Lưu Ly". Lúc trước, nếu không nhờ Hi Nhi luôn che chở "Mộ Lưu Ly", chỉ sợ Tích Ngâm sẽ càng thêm quá đáng. Có một điều vô cùng bất đắc dĩ là, mỗi lần Hi Nhi muốn háo hão giáo huấn Tích Ngâm thì "Mộ Lưu Ly" luôn ngăn cản. Đã vậy còn không cho phép Hi Nhi bẩm báo với phụ thân của "nàng". "Mộ Lưu Ly" còn nói với Hi Nhi là không cần so đo với một nha hoàn. Thật ra, Hi Nhi biết, bởi vì Tích Ngâm là nha hoàn thiếp thân của Dạ Trạch nên "Mộ Lưu Ly" mới có thể dễ dàng tha thứ cho ả ta, không muốn làm Dạ Trạch mất hứng.

Vì việc này mà Hi Nhi tức giận không biết bao nhiêu lần. Tất nhiên là nàng ấy sẽ không tức giận với "Mộ Lưu Ly" mà chỉ tức giận với Dạ Trạch.

Nàng ấy thật sự không hiểu, "tiểu thư" nhà nàng ấy rất tốt, vì sao Dạ Trạch lại để mặc nha hoàn của gã ta ức hiếp "tiểu thư" chứ? "Tiểu thư" thiện lương nên mới nghĩ Dạ Trạch không biết sự tình. Nhưng mà, nàng ấy lại không ngây thơ tin tưởng vào Dạ Trạch như "tiểu thư". Nếu không phải có gã ngấm ngầm cho phép thì một nô tỳ làm sao có thể làm cản làm bận như vậy được?

Vì vậy, khi "Mộ Lưu Ly" gả cho Dạ Trạch, Hi Nhi vừa mừng vừa lo.

Đúng là không mong chuyện gì xảy ra thì nó lại đến. Khi nhìn Dạ Trạch hạ độc Mộ Nham và nhìn "Mộ Lưu Ly" thương tâm, Hi Nhi hận không thể lóc xương xẻ thịt của gã. Nhưng mà, nàng ấy biết bản thân thế cô lực bạc, thậm chí nàng ấy còn đánh không lại Dạ Trạch. Nếu muốn cứu "Mộ Lưu Ly" thì chỉ có một mình nàng ấy là không được.

Vì thế, nàng ấy chợt nhớ đến một người võ công cao cường lại chỉ muốn làm việc ở chuồng ngựa. Người nọ được Mộ Nham cứu về và mang về Hướng

Liên Thiên các. Người ấy rất quan tâm đến "tiểu thư". Lúc bấy giờ, nàng ấy chỉ có thể trông mong vào một mình người nọ.

Nhưng mà, khi nàng ấy đến chuồng ngựa thì mới phát hiện ra người nọ đã sớm bị hại. Thì ra, Dạ Trạch đã sớm có âm mưu từ trước, cũng đồng thời âm thầm giải quyết những người thân cận của lão gia và "tiểu thư" trước.

Roi vào đường cùng, Hi Nhi chỉ có thể dựa vào chính mình. Dầu phải hy sinh tánh mạng của bản thân, nàng ấy cũng nhất định phải cứu "tiểu thư" ra.

Nhưng mà, khi nàng ấy chuẩn bị cứu "tiểu thư" thì "Mộ Lưu Ly" đã cản độc được tự sát. Hai mắt Hi Nhi nhìn chăm chăm Dạ Trạch xử lý thi thể của lão gia và "tiểu thư", cắn nát đôi môi, móng tay đã bấm sâu vào lòng bàn tay thì nàng ấy mới đề xuống được ý niệm lao ra giết Dạ Trạch. Nàng ấy đã thề với trời, nhất định phải báo thù cho lão gia và "tiểu thư".

Tuy sau đó nàng ấy đã nhận được tin tức tiểu thư vẫn còn sống nhưng nàng ấy vẫn không thay đổi ý định của bản thân. Nàng ấy vẫn muốn giết Dạ Trạch để báo thù cho lão gia thay cho "tiểu thư". Bởi vì, nàng ấy biết "tiểu thư" rất thích Dạ Trạch. Nếu để "tiểu thư" tự tay giết Dạ Trạch, người nhất định sẽ rất thống khổ. Nếu đã như vậy thì hãy để Hi Nhi động thủ thay "tiểu thư".

Chuyện Dạ Trạch đã sát hại Mộ Nham và "Mộ Lưu Ly" vào ngày thành hôn, mọi người đều biết nhưng vẫn giả vờ hồ đồ. Còn về chuyện Dạ Trạch là nhi tử của đại ma đầu Diệp Hải Thiên, gã ta vẫn luôn che giấu rất tốt. Mà Hi Nhi cũng đã từng định lan truyền chuyện này.

Nhưng mà, nàng ấy cũng biết Dạ Trạch rất xảo quyết. Ngay cả lão gia khôn khéo mà cũng bị gã lừa. Cho nên, nàng ấy không dám dă thảo kinh xà.

*Đã thảo kinh xà: Đánh cò động rắn.

Và lại, ngay cả chuyện Hưởng Liên Thiên các đổi chủ nhân cũng không gây ra chấn động quá lớn trong giang hồ đã khiến nàng ấy nhận thức được Vô lâm Chánh đạo gì đó cũng chỉ là nguy quân tử mà thôi. Bình thường, có rất nhiều người nịnh bợ lão gia nhưng đến khi lão gia gặp chuyện thì không có một ai chia tay ra giúp đỡ cả.

Trà nguội như lòng nguội. Người đi trà lạnh, hết tình trà tan.

Chỉ sợ là khi nàng ấy nói ra sự thật thì những người đó sẽ vì lợi ích cá nhân mà không xử trí Dạ Trạch. Dầu sao, Dạ Trạch cũng đã nắm toàn bộ Hưởng Liên Thiên các trong tay. Huống hồ, Dạ Trạch cũng không phải là Diệp Hải Thiên, gã ta không có tu luyện tà công khủng bố kia.

Vì vậy, Hi Nhi chỉ có thể im lặng chờ đợi thời cơ.

Tuy rằng bình thường Hi Nhi luôn bảo hộ "Mộ Lưu Ly" nhưng chưa từng bại lộ võ công. Ngoại trừ lão gia và "tiểu thư", mọi người cũng chỉ nghĩ nàng ấy là một nha hoàn bình thường. Đây cũng là con át chủ bài mà lão gia dành tặng cho "tiểu thư". Cũng vì vậy mà Dạ Trạch không định loại bỏ nàng ấy trước.

Hi Nhi biết, nếu như Dạ Trạch nhìn thấy nàng ấy thì sẽ không tha cho nàng ấy. Vì thế nên Hi Nhi bỏ trốn tầm hai tháng, chờ khi sự tình dần lắng xuống thì nàng ấy mới trà trộn vào lại Hưởng Liên Thiên các. Nàng ấy trở thành nha hoàn để chờ cơ hội báo thù.

Đợi lâu như vậy, cuối cùng nàng ấy cũng đã thành công. Tuy rằng Dạ Trạch đã đâm vào tử huyệt của nàng ấy nhưng có thể nhìn thấy tiểu thư trước khi chết, nàng ấy đã rất thoả mãn.

Và lại, bây giờ mọi người đều cho rằng Dạ Trạch giữ Phá Thiên đao phổ. Sau khi Dạ Trạch chết, chuyện đao phổ cũng sẽ bế tắc, tuyệt đối sẽ không có ai nghi ngờ tiểu thư. Vậy thì, nàng ấy đã có thể chết mà nhắm mắt rồi.

"Tiểu thư, Hi Nhi đã báo thù cho lão gia thay tiểu thư rồi... Tiểu thư... Người nhất định phải hạnh phúc..." Nàng ấy chậm rãi nhắm hai mắt lại, nụ cười tái nhợt nơi khoé miệng vẫn chưa hạ xuống.

Tuy rằng Hi Nhi không nói ra nhưng Mộ lâu chủ cũng đã đoán được người trộm đao phổ rồi đưa đến chỗ nàng là ai. Nàng ấy là nha hoàn của Hưởng Liên Thiên các, khi quét tước gian phòng của nàng thì có thể đặt tại chỗ nàng. Có lẽ, nàng ấy cũng từng do dự. Tuy rằng Phá Thiên đao phổ là tâm huyết của Mộ Nham nhưng cũng là một đại phiền toái.

Cuối cùng, nàng ấy vẫn lựa chọn đưa cho nàng. Có lẽ là vì sợ nàng sẽ thương tâm vì đao phổ đã bị mất đi.

Từng chuyện Hi Nhi làm đều là vì lo lắng cho "Mộ Lưu Ly". Tuy rằng "Mộ Lưu Ly" nhìn người không đúng nhưng có được một nha hoàn trung thành và tận tâm như vậy chính là may mắn của "nàng".

Quốc sư đại nhân khẽ nhíu mày, ôm chặt Mộ lâu chủ vào lòng, vỗ vỗ lưng của nàng, an ủi nàng, "Không sao. Nàng còn có ta."

Mộ lâu chủ ngẩng đầu nhìn hân, thấy sự lo lắng trong mắt ai kia, đạm mạc đáp lời, "Ta chỉ cảm khái một chút mà thôi."

Tuy rằng nàng có trí nhớ của "Mộ Lưu Ly" nhưng nàng lại không phải là "Mộ Lưu Ly". Huống hồ, dù nàng có trí nhớ của "Mộ Lưu Ly" nhưng nàng cũng không có cảm giác chân thật. Và lại, nàng cũng là người lạnh nhạt, không thích đồng cảm với người khác. Cho nên, khi nhìn thấy Hi Nhi chết, nàng cũng không thương tâm. Nàng chỉ là cảm khái Hi Nhi hết lòng hết dạ vì "Mộ Lưu Ly" mà không hề biết "tiểu thư" nhà nàng ấy đã sớm rời khỏi nhân thế và người mà nàng ấy nhìn thấy không phải là "Mộ Lưu Ly".

Nhìn Quốc sư đại nhân khẽ khàng giặt mình, Mộ lâu chủ mím môi cười nói, "Có phải chàng cảm thấy ta rất vô tình?"

Nghe vậy, Quốc sư đại nhân cong môi cười, nhẹ nhàng hôn xuống trán nàng, ôn nhu đáp lời, "Nàng như vậy tốt lắm." Tuy Quốc sư đại nhân không biết Mộ lâu chủ không phải là "Mộ Lư Ly" nhưng cũng không cảm thấy việc nàng vô tình là sai.

Lạnh nhạt hay vô tình thì đã sao? Chỉ cần nàng không thương tâm là tốt rồi. Những người khác chỉ là cát bụi trong mắt hắn, còn nàng mới là người hắn quan tâm.

Bị mọi người vây quanh, Dạ Trạch lại không nghe thấy mọi người đang nói gì, gã ta chỉ nghe được những lời nói tâm tình giữa Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ. Gã ta nhìn thấy Mộ lâu chủ cười ôn nhu với Quốc sư đại nhân, không cách nào kìm chế được sự ghen tỵ trong lòng, cộng với việc bị mọi người bên này bức đến cực hạn, lập tức lên tiếng, "Cho dù chư vị có giết ta cũng vô dụng. Đao phổ thật sự không ở trong tay của ta."

Tuy gã ta biết bản thân bị trúng độc rất nặng nhưng lại không biết bản thân sắp chết. Gã ta nghĩ thế này - ban này Thiên Liễm đã tạm thời khống chế độc tính, bây giờ gã có thể thoát được tội danh tự trông giữ tự trộm và tội giết người để vu oan giá họa cho Lạc Tiên lâu thì lúc đó Ngọc công tử sẽ ra tay cứu gã.

Để cứu mạng nhỏ của bản thân, Dạ Trạch cũng không quản được việc lấy oán báo ơn là sai. Huống hồ, chính là Mộ Lư Ly đã bức gã ta đến bước đường cùng này. Và lại, khi nhìn thấy Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ ân ái với nhau, gã ta cảm thấy hận đến nghiến răng nghiến lợi. Không để ý đến ánh mắt ngờ vực hay chỉ trích của Võ lâm đồng đạo, Dạ Trạch tiếp tục, "Đao phổ đang ở trong tay của Mộ lâu chủ! Nhân chi thương tử, kỳ ngôn dã thiện. Chư vị có tin lời của ta không?"

*Nhân chi thương tử, kỳ ngôn dã thiện: Con người khi sống gian dối thì làm chung phải nói lên sự thật.

Nghe lời của gã, mọi người đều có vẻ bán tín bán nghi.

Khi Thương Ngao chuẩn bị cất lời ngăn cản sự hỗn loạn của mọi người thì Quốc sư đại nhân khẽ nâng mắt, nhìn lướt qua Dạ Trạch, câu môi cười, thông thả nâng tay lên.

Một bóng đen xẹt qua, trên tay Quốc sư đại nhân có thêm một xấp giấy.

Dưới tầm mắt tràn đầy nghi hoặc của mọi người, Quốc sư đại nhân khẽ cười nói, "Đây là chứng cứ chứng minh Dạ các chủ tự mình trông giữ rồi tự trộm và giết người để vu oan giá họa cho Lạc Tiên lâu. Có rất nhiều người đồng ý khai ra sự việc. Dạ các chủ làm việc quá bất cẩn rồi." Vừa dứt lời, Quốc sư đại nhân đã buông tay. Động tác tao nhã, giấy trắng rải đầy đất.

Dạ Trạch nhìn thoáng qua những ghi chép về khẩu cung trong tay mọi người. Trong chốc lát, sắc mặt của gã trở nên vô cùng khó coi. Bởi vì, khẩu cung này đều là những người phụ trách canh giữ Phá Thiên đao phổ.

Tất nhiên là Dạ Trạch đã giết những người biết đến Phá Thiên đao phổ trong Hưong Liên Thiên các. Nhưng mà, dù là những người chết đi, Quốc sư đại nhân cũng có thể lấy khẩu cung. Với lại, nhìn độ dày của xấp giấy, hẳn là từng người có liên quan đến Phá Thiên đao phổ cũng có khẩu cung. Nghĩ vậy, trong lòng Dạ Trạch không nhịn được mà rét run. Giờ này khắc này, gã ta mới ý thức được, Quốc sư đại nhân đáng sợ đến nhường nào.

Mười tám tuổi, Văn Nhân Dịch đã nắm giữ toàn bộ triều chính. Sáu năm trôi qua, không còn một ai có thể đã động đến địa vị của hắn nữa.

Gã ta tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

Vào lúc này, tay trái của Chương môn phái Không Động có khẩu cung liên quan đến việc Dạ Trạch tự mình canh giữ rồi tự trộm. Tay phải của lão đang cầm khẩu cung miêu tả về việc Dạ Trạch làm sao để giết người rồi vu oan giá họa cho Lạc Tiên lâu. Sau khi đọc xong, Khung Thiên Sơn phần nộ rút kiếm ra, chém về phía Dạ Trạch.

Dẫu sao, Dạ Trạch cũng đã bị trúng độc, tốc độ dĩ nhiên là chậm hơn nhiều. Vì thế, gã ta hoa hoa lệ lệ bị trúng một nhát kiếm, máu chảy ròng ròng.

Mọi người vội vàng kéo Chương môn phái Không Động lại. Dạ Trạch chưa thể chết được, bởi vì mọi người còn chưa biết được nơi gã ta cất giấu Phá Thiên đao phổ!

Chương môn phái Không Động thập phần tức giận. Phải biết rằng, đệ tử bị Dạ Trạch giết chết chính là đệ tử xuất sắc nhất của lão. Anh tài bị giết dĩ nhiên là sẽ tác động không nhỏ đến Chương môn phái Không Động.

Lúc trước, Khung Thiên Sơn không có chứng cứ nên không làm gì được Dạ Trạch. Bây giờ, mọi việc đã có chứng cứ xác thực, làm sao mà lão có thể bỏ qua cho Dạ Trạch được cơ chứ?

Nhìn những người giữ chặt mình, Chương môn phái Không Động suy nghĩ một hồi rồi mới phần nộ lên tiếng, "Nếu gã ta đã không chịu mở miệng thì đừng trách chúng ta nghiêm hình bức cung!"

Nghe vậy, tay của những người đang giữ lấy lão cũng nói lỏng. Thực hiển nhiên, họ cũng đồng ý với đề nghị của lão. Chỉ là, bình thường bọn họ tự xưng là anh hùng cái thế nên không thể làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy trước mặt Võ lâm đồng đạo. Tuy rằng bọn họ cũng có nghiêm hình bức cung nhưng đều là ngấm ngầm ra tay chứ không công khai như bây giờ.

Quốc sư đại nhân cảm thấy đề nghị này cũng không tồi. Mắt thấy Thương Ngao muốn lên tiếng ngăn cản thì lập tức lên tiếng, "Thương minh chủ không đi nghỉ một chút sao?"

Thương Ngao nhủ mầy nói, "Quốc sư đại nhân, nơi đây là giang hồ chứ không phải là triều đình. Quốc sư không cần khiến giang hồ máu chảy thành sông."

Nghe vậy, Mộ lâu chủ không khỏi nhủ nhủ mầy, trong lòng vô cùng hờn giận. Nàng vốn nghĩ Kinh Thiên điện không phải là giàu có gì nên định bán Phá Thiên đao phổ với giá năm vạn lượng hoàng kim. Nhưng mà, từ khoảnh khắc này, Mộ lâu chủ quyết định sẽ bán với giá mười vạn lượng hoàng kim.

Quốc sư đại nhân lại không thèm để ý, chỉ tà mị cười nói, "Bồn toạ một không rút kiếm, hai không rút đao. Bồn toạ chỉ tới đây với phu nhân để xem kịch mà thôi. Nếu vậy, sao Bồn toạ có thể khiến giang hồ máu chảy thành sông được chứ? Lời này của Thương minh chủ có phải đã quá nghiêm trọng rồi không?" Giang hồ thật sự sạch sẽ hơn triều đình sao?

Đáy mắt của Thương Ngao lóe lên tức giận. Đúng là Quốc sư đại nhân không có giết người nhưng hẳn lại trợ giúp người khác giết người.

Hiển nhiên là Quốc sư đại nhân không đồng ý với quan điểm của Thương Ngao, lười biếng ôm Mộ lâu chủ, cọ cọ trên người nàng, giả vờ thờ dài, "Phu nhân, người trong giang hồ đều không phân biệt đúng sai như vậy sao? Bồn toạ còn hỗ trợ cung cấp chứng cứ cho sự việc. Đã không có tiền thưởng thì thôi, cư nhiên còn bị đổ oan là giết người. Đúng là khiến lòng người lạnh lẽo mà."

Trong lòng Mộ lâu chủ vô cùng buồn cười, tuy ý hấn chiếm tiện nghi của nàng, gương mặt nhìn về Thương Ngao rồi mới lên tiếng, "Minh chủ, chuyện này phải xử lý thoả đáng. Dự hoặc của Phá Thiên đao phổ thật sự là quá lớn. Nếu không để cho mọi người nghiêm hình bức cung thì họ sẽ chết tâm sao? Nếu Minh chủ ngăn cản bọn họ nghiêm hình bức cung. Sau đó, Minh chủ tự mình tra hỏi mà hỏi được nơi cất giấu Phá Thiên đao phổ thì không xảy ra chuyện gì cả. Ngược lại, nếu Minh chủ không hỏi ra được nơi cất giấu thì mọi người sẽ nghi ngờ là Minh chủ đã tư nuốt đao phổ. Nếu mọi chuyện cứ tiếp diễn như vậy thì mọi người sẽ không còn tin phục Minh chủ nữa. Lỡ như sau này Võ lâm xảy ra đại sự mà không có Võ lâm Minh chủ đứng ra chủ trì công đạo thì sẽ có thể khiến giang hồ chao đảo. Hơn nữa, nếu như Minh chủ hỏi được nơi cất giấu thì Minh chủ định xử lý mọi việc như thế nào?"

Nhìn thấy Thương Ngao nhủ mầy, Mộ lâu chủ tiếp tục nói, "Tình cảnh như bây giờ chẳng phải là tốt lắm sao? Để bọn họ tự mình động thủ thì sẽ khiến Dạ Trạch nóng nảy, biết đâu gã ta sẽ khai ra nơi cất giấu đao phổ. Nếu gã ta chết cũng không chịu nói thì bọn họ sẽ tự hết hy vọng mà thôi. Phá Thiên đao phổ phải vĩnh viễn biến mất mới là biện pháp giải quyết sự phân tranh này. Nếu không, giang hồ tất sẽ máu chảy thành sông."

Những lời này của Mộ lâu chủ rất chí lý, Thương Ngao cũng không tìm được lý do gì để phản bác. Mà hẳn ta cũng không có cơ hội để phản bác. Bởi vì, Quốc sư đại nhân đã trực tiếp ra lệnh cho ám vệ đuổi Thương Ngao ra ngoài.

Nhìn hai người đang giao thủ trong viện, Mộ lâu chủ gật gật đầu. Võ công của Thương Ngao rất tốt nhưng ám vệ của Quốc sư đại nhân cũng không thua kém. Nếu hai người đã bắt phân thắng bại thì Thương Ngao tuyệt đối không có thời gian để quan tâm chuyện khác.

Quốc sư đại nhân liếc Ngọc công tử một cái, y thấp phần tự giác lên tiếng, "Lời nói của Mộ lâu chủ rất đúng." Ngụ ý của y chính là, y sẽ không ngăn cản, Quốc sư đại nhân không cần phải đuổi y đi.

Tuy Quân Như Ngọc có bề ngoài rất ôn nhuận nhưng nội tâm lại rất lạnh nhạt. Y không phải là Bò tát tái thể, càng không có tấm lòng bác ái yêu thương tất cả mọi người. Y chỉ lo lắng đến những người mà y quan tâm mà thôi. Huống hồ, Dạ Trạch đã từng làm Mộ lâu chủ bị tổn thương. Hơn nữa, Dạ Trạch còn rắp tâm hãm hại Lạc Tiên lâu. Mặc kệ Dạ Trạch có kết cục như thế nào thì Quân Như Ngọc cũng sẽ không cảm thấy quá đáng.

Dạ Trạch vòng tay lại, tầm mắt đảo qua những khuôn mặt đối trá, nở một nụ cười lạnh. Trong lòng gã ta đã biết hôm nay khó có thể toàn mạng trở ra, quyết định sẽ cá chết lưới rách. Vì thế, không đợi mọi người động thủ thì gã đã ra tay trước.

*Cá chết lưới rách: Bên sút càng, bên gãy gọng (Hai bên đấu tranh cuối cùng đều bị tận diệt)

Mỗi chiêu của Dạ Trạch đều tàn nhẫn, gã ta vừa ra tay nhất định là sát chiêu. Mà mọi người lại muốn giữ tính mạng cho gã, tất nhiên là không dám ra sát chiêu. Trong một khoảnh khắc, mọi người có chút thúc thủ vô sách.

Mặc dù họ có điều có kỵ nhưng người đông thế mạnh, trên người Dạ Trạch đã có không ít vết thương nên gã ta ngồi bệch xuống đất. Ngay tại thời điểm mọi người tưởng rằng Dạ Trạch sẽ khoanh tay chịu trôi thì gã ta đột nhiên ngồi dậy, bay qua đám đông, hướng đến chỗ của Quốc sư đại nhân. Trong mắt gã ta tràn đầy ý định ngọc nát đá tan.

Nếu không phải Văn Nhân Dịch nhúng tay vào thì sao gã ta có thể rơi vào đường cùng? Cho dù gã ta có chết thì cũng muốn kéo Văn Nhân Dịch chôn cùng.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chương 71: Dạ Trạch Đền Tội

Thực hiển nhiên, Dạ Trạch đã bắt chấp tất cả để đồng vu quy tội với Quốc sư đại nhân. Chỉ là, dù gã ta có muốn thì cũng phải xem người khác có nguyện ý chôn cùng với gã hay không.

Mắt thấy Dạ Trạch nhắm tới Quốc sư đại nhân, sắc mặt của Mộ lâu chủ trầm xuống, thân hình lay động, chấn ở phía trước Quốc sư đại nhân. Năm ngón tay nòn nà vươn ra, bội kiếm ở dưới đất liền bay lơ lửng trên không trung. Cổ tay nàng lay động một chút, đánh ra một chưởng vào chuôi kiếm. Sau đó, hàn quang chột loé, cuồng phong quét qua, bội kiếm gần như đạt tới tốc độ tối đa đâm về phía Dạ Trạch, khiến gã ta không kịp tránh né.

Bội kiếm đâm vào vai của Dạ Trạch, tốc độ vẫn không giảm khiến cho Dạ Trạch không ngừng lui về phía sau.

"Phập ——" một tiếng, bội kiếm đâm vào vách tường, Dạ Trạch bị cắm trên tường không tài nào giãy dụa được. Máu tươi không ngừng chảy xuống từng giọt từng giọt nhuộm đỏ cả mặt đất.

Mọi người vốn đang ảo não vì đã để Dạ Trạch chạy thoát thì sau khi nhìn thấy một màn này, họ càng thêm sợ hãi Mộ lâu chủ. Trên giang hồ đồn đại Mộ lâu chủ chỉ là thiếu nữ tay trời gã không chặt. Kết quả thì sao? Người ta lại có công lực thâm sâu khó lường. Kể từ giây phút này, mọi người đều âm thầm quyết định, họ sẽ không động chạm đến Lạc Tiên lâu nữa.

"Khụ khụ..." Khoẻ miệng của Dạ Trạch không ngừng trào ra máu đen, tầm mắt mờ hồ nhìn nữ tử bạch y đậm mạc, âm thầm cười khổ.

Đến lúc này, gã ta không thể không thừa nhận rằng gã ta chưa bao giờ quên nàng. Dù cho nàng là nữ nhi của kẻ thù giết mẫu thân của gã, gã vẫn động tâm với nàng. Điều đáng tiếc là gã ta vẫn không chịu nghe theo trái tim của bản thân mà xuống tay với nàng. Bây giờ, dù cho gã hối hận đến cỡ nào thì cũng không thể quay ngược thời gian lại được.

Giờ khắc này, gã ta đột nhiên nhớ tới "Mộ Lưu Ly" muôn vàn hận ý nguyên rủa gã ta - Không được chết từ tế!

Lời nguyện của "nàng" đã ứng nghiệm với gã rồi. Thanh danh của gã ta đã bị huỷ đi, gã còn phải mang theo xú danh chôn cùng. Hiện giờ, nàng có cao hứng không?

Nếu có kiếp sau, gã ta nhất định sẽ không xem nhẹ tâm ý của bản thân, hai người cũng sẽ không lưu lạc đến bộ dạng phải gặp nhau trên hai đầu chiến tuyến.

Hướng Liên Thiên các vốn không thuộc về gã ta. Sau khi gã ta chết đi, tất nhiên là vật hoàn cổ chủ. Hiện tại, thủ đoạn của nàng đã rất cao minh rồi. Chắc nàng vẫn dư sức đối phó với một đám sai lang hồ báo đang vây quanh Hướng Liên Thiên các nhỉ? Huống hồ, bên cạnh nàng còn có một Văn Nhân Dịch sâu không lường được.

Thấy Dạ Trạch sắp tắt thở mà vẫn không chịu nói ra nơi cất giấu Phá Thiên đao phổ, mọi người sốt ruột lay lay gã, "Dạ Trạch, Phá Thiên đao phổ ở đâu?"

"Người nói mau!"

"Nói mau! Đao phổ ở đâu?"

Đối với những người đang thúc giục, Dạ Trạch lại giả vờ như không nghe thấy, đồng tử dần dần mất đi tiêu cự.

Lúc Dạ Trạch trúng độc và bị mọi người vây quanh đã là đèn cạn dầu. Gã ta đã dùng hết sức lực để ra một kích cuối cùng, ai ngờ không thành công kéo theo Quốc sư đại nhân chôn cùng mà còn chọc giận Mộ lâu chủ. Tuy một kiếm đó của Mộ lâu chủ nhìn bề ngoài như không hề hấn gì nhưng nội lực hoàn toàn có thể đã bại một cao thủ Võ lâm.

Nếu mọi người chịu quan sát kỹ lưỡng một chút thì sẽ phát hiện ra cả người Dạ Trạch đã mềm oặt.

Cuối cùng, dưới sự lôi kéo của họ, Dạ Trạch bị kéo xuống. Bội kiếm vẫn còn cắm ở trên tường.

Dạ Trạch nằm trên mặt đất, mọi người vẫn không buông tha cho gã. Sau khi bị một người giữ chặt, trong mắt gã ta cũng xẹt qua một tia sáng, hệt như hồi quang phản chiếu, nhìn qua những khuôn mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc, câu môi phun ra hai chữ, "Bị huỷ..." Thật ra, gã ta vẫn luôn cảm thấy, Phá Thiên đao phổ vẫn đang ở trong tay của Mộ lâu chủ.

Nhưng mà, khi con người sắp lâm chung thì mới nhận ra những thứ mà bản thân dành cả đời theo đuổi cũng chỉ là phù du mà thôi.

Hướng Liên Thiên các, Phá Thiên đao phổ, thanh danh và địa vị cũng không còn quan trọng nữa rồi. Hãy xem như đây là việc tốt cuối cùng mà gã ta có thể làm cho nàng đi. Nói đúng hơn là sự sám hối của gã với nàng.

Tầm mắt trở nên mờ lung, hình như gã lại nhìn thấy nàng của nhiều năm về trước. Dưới gốc cây anh đào, nữ tử cười với gã, đi về phía gã, vươn hai tay về phía gã ta.

Nàng rút cuộc cũng nở nụ cười rồi. Vẫn là nụ cười dịu dàng và động lòng người đó. Giác mộng này khác với những cơn ác mộng trong ba năm nay quá. Gương mặt của nàng không có nước mắt, cũng không có sự tuyệt vọng hay là hận ý. Nàng đã chịu tha thứ cho gã ta rồi sao?

Những người đang vây quanh gã ta bị hai chữ nhẹ nhàng của gã đã kích không nhỏ. Bị huỷ ư? Cái gì bị huỷ? Là Phá Thiên đao phổ bị huỷ sao? Dạ Trạch điên rồi hay đây là sự thật?

Sau một hồi bàn bạc, mọi người đều nhất trí rằng, Dạ Trạch thà huỷ Phá Thiên đao phổ cũng không muốn họ có được. Hoặc là, Phá Thiên đao phổ vẫn còn nhưng Dạ Trạch thà chết cũng không chịu nói ra nơi cất giấu. Điều này khiến cho một đám người giận dữ, suýt nữa là đánh mất lý trí. À không, phải

nói chính xác là đã tức giận đến đánh mất lý trí rồi mới đúng.

Mộ lâu chủ nhìn đám đông tức giận đám đá thi thể của Dạ Trạch, thở dài thườn thượt trong lòng. Nàng thở dài vì định lực của đám đông này quá kém. Về sự dối trá của con người, nàng cũng không còn cảm xúc gì đặc biệt nữa. Bởi vì, nàng biết, trên đời này có rất nhiều người vừa dối trá vừa tham lam lại giả vờ như bản thân là chính nhân quân tử.

Kỳ thật, trong chốn giang hồ, không phải ai cũng là nguy quân tử nhưng cũng không phải ai cũng là chính nhân quân tử. Có một ít người khôn khéo nên mới không có dính dáng gì đến Phá Thiên đao phổ. Bởi vì thế lực của họ không vững như ngũ đại thế lực. Người ta không đến vì Phá Thiên đao phổ thì cũng có thể đến xem kịch hay đó nha.

Bọn họ chỉ là những môn phái nhỏ nhoi, nhất cử nhất động đều phải ngăn cản vạn thân, bo bo giữ mình mới là hành động sáng suốt. Vì vậy, họ không dám tùy ý xuất hiện. Nếu không, dù họ không có ý đồ tranh giành Phá Thiên đao phổ thì cũng sẽ bị người ta xếp vào hàng ngũ địch nhân.

Nhóm người này hiện tại có thể chết thê thảm bên nhau là bởi vì họ chưa biết nơi cất giấu Phá Thiên đao phổ. Một khi họ đã biết thì giang hồ nhất định sẽ máu chảy thành sông, sinh linh đồ tể.

Quốc sư đại nhân rút cuộc cũng chịu triệu hồi ám vệ đang quần lấy Thương Ngao, sau đó, ôm chặt Mộ lâu chủ, nhìn Thương Ngao đang tức giận cũng chỉ khẽ cười, "Bồn toạ xem như đã được mở mang kiến thức về tổ chất của nhân sĩ Võ lâm mà Thương Minh chủ lãnh đạo."

Nhìn những người đó mà xem, làm gì còn có cái gọi là phong thái của anh hùng cái thế? Làm gì còn có cái gọi là phong phạm của Chương môn? Y hệt như một đám lưu manh đầu đường xó chợ.

Về mặt Thương Ngao âm trầm. Nếu không phải Văn Nhân Dịch nhúng tay vào chuyện này, vừa không cho hắn ta ra mặt thì mọi chuyện sao lại đến nước này cơ chứ? Hắn còn không biết xấu hổ nói ra những lời như vậy! Tuy giọng nói của Quốc sư đại nhân không có một chút châm chọc nào nhưng hắn ta lại cảm giác được sự vui sướng khi người gặp họa của Quốc sư đại nhân.

Thương Ngao không khỏi hừ lạnh hai tiếng, "Tin chắc rằng mệnh quan trong triều cũng không có tư chất tốt hơn là bao nhiêu." Ngụ ý vô cùng rõ ràng, những người dưới trướng của Quốc sư đại nhân cũng không tốt hơn những người mà hắn ta lãnh đạo là bao nhiêu. Quan lại trong triều dĩ nhiên là am hiểu âm mưu quỷ kế hơn nhân sĩ Võ lâm rồi.

Sao Quốc sư đại nhân lại không rõ ý tứ của hắn ta chứ? Nhưng hắn chỉ khẽ cười một tiếng, khinh miệt nhìn Thương Ngao vẫn còn đang tức giận, tà mị nói, "Có phải Thương minh chủ đã hiểu lầm điều gì rồi không? Bồn toạ chỉ là một thần tử nho nhỏ, tận trung vì Hoàng thượng mà thôi." Cho nên, quan lại không có tư chất chắc chắn không phải là người dưới trướng của hắn.

Phải biết rằng, không phải ai cũng có thể lọt vào mắt của Quốc sư đại nhân đâu.

Khoẻ miệng của Thương Ngao hơi run run. Một thần tử nho nhỏ... Mà thôi?! Lời này lừa quỷ còn được, chứ ai mà không biết đây là do Quốc sư đại nhân bịa đặt chứ! Hắn ta có thể cam đoan rằng, chỉ cần vị thần tử nho nhỏ này mất hứng thì hắn hoàn toàn có thể đổi một Hoàng thượng khác ngay.

Lúc này, Ngọc công tử nhìn hai người một cái, lên tiếng ngăn cản, "Tham lam không phân biệt thân phận. Trong giang hồ có không ít người như vậy, trong triều cũng không khá hơn là bao." Ngự khí thần nhiên như gió xuân thổi qua, ngự khí lại có chút bất đắc dĩ. Thực hiển nhiên, Ngọc công tử muốn hai người đừng cãi nhau nữa.

Mục đích của Thương Ngao đã đạt được nên hắn ta không nói thêm lời nào nữa. Quốc sư đại nhân cũng rất ư là rộng lượng, không tranh phong với Thương Ngao nữa, cúi đầu nhìn Mộ lâu chủ, ôn nhu săn sóc hỏi nàng, "Phu nhân, nàng có mệt không? Chúng ta trở về nghỉ ngơi đi!" Miệng thì hỏi, tay thì nhẹ nhàng xoa thắt lưng của nàng. Động tác của hắn rất dễ khiến người khác hiểu lầm thành những chuyện không tiện nói ra

~Tô Hân chỉ cần nghĩ đến việc bản thân đã bị Quốc sư đại nhân tính kế hoàn toàn thì không tài nào nén giận được. Nhưng nàng ta cũng biết lần này bản thân đã quá hồ nháo rồi. Vì thế, chỉ cần nhìn thấy Mộ lâu chủ thì Tô Hân sẽ cảm thấy vô cùng khó xử nên không dám tùy ý xuất môn. Đây cũng là lý do mà nàng ta không đến xem trận nào nhiệt lớn như hôm nay. Nhưng mà, cũng may là nàng ta không đến. Nếu không, nhìn thấy Quốc sư đại nhân mình mục trương đắc khiêu khích sư huynh của nàng ta như bây giờ thì e rằng nàng ta sẽ tức giận đến mức đấm ngực mất thôi.

Không biết là do một núi không có hai hồ hay là tình địch gặp nhau đồ mất mặt mà Quốc sư đại nhân không vừa mắt với Ngọc công tử chút nào. Nếu người khác nói những lời này thì Quốc sư đại nhân sẽ không chút phạt ý. Bởi vì, những lời này vốn là sự thật. Nhưng mà, khi những lời này tuôn ra từ miệng của Ngọc công tử thì hắn cảm thấy rất chướng tai.

Quốc sư đại nhân hẹp hòi tự nhủ trong lòng, làm như chỉ mình Quân Như Ngọc người biết chân lý này thôi vậy. Phu nhân nhà hắn sẽ không vì vậy mà nhìn y với đôi mắt khác xưa đâu nhé!

Ai ngờ, khi hắn vừa tự nhủ trong lòng xong thì Mộ lâu chủ lại cư nhiên gật gật đầu, "Quả thật là như thế." Những lời này của Mộ lâu chủ chỉ khẳng định trên đời này có rất nhiều người có lòng tham vô đáy, Giống như Thái tử điện hạ nhất định sẽ được truyền ngôi lại luôn muốn oán vị, còn có Văn quý phi dính chặt lấy Mặc Thiên lại thời thời khắc khắc mơ ước Quốc sư đại nhân.

Họ đã rời Kinh thành lâu như vậy nhưng Mộ lâu chủ cũng không lo lắng về tình thế trong triều chút nào. Bởi vì, nàng tin tưởng vào năng lực của Quốc sư đại nhân. Hậu quả là, nàng không biết tình thế hiện tại ở trong triều.

Sau khi nàng nói ra lời này, bình dấm chua Quốc sư đại nhân lập tức bị đổ~ Mộ lâu chủ cư nhiên không để ý đến hắn mà lại phụ họa lời nói của Quân Như Ngọc sao?

Mộ lâu chủ cảm nhận được hơi thở ai oán của người bên cạnh, nâng mắt nhìn Quốc sư đại nhân. Sau khi nhìn thấy đôi mắt hoa đào kia tràn đầy uỷ khuất thì ngơ ngác một hồi lâu. Quốc sư đại nhân lại làm sao nữa rồi?

Bởi vì có Quốc sư đại nhân kề cận, Mộ lâu chủ sẽ thả lỏng tinh thần đến mức tối đa. Ban nãy, nàng vừa nhìn đám đại hiệp thất thố vừa suy nghĩ bọn họ có thể vì Phá Thiên đạo phổ mà đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán hay không? Vì vậy, nàng cũng không suy nghĩ nhiều về lời nói và hành động của Quốc sư đại nhân. Bây giờ ngẫm lại thì đã hiểu được sự tình. Quốc sư đại nhân và Quân Như Ngọc đang giao phong với nhau, nàng không những không thiên vị hẳn mà còn không cần thận phụ hoạ cho lời nói của Quân Như Ngọc. Cho nên, ai kia lập tức ăn dấm chua với y.

Nhìn bộ dáng ai oán của Quốc sư đại nhân, trong lòng Mộ lâu chủ không khỏi buồn cười. Không biết hẳn có nhìn ra được việc nàng rất dễ mềm lòng khi hẳn ai oán hay không mà Quốc sư đại nhân lại hờ một chút là ra về ai oán với nàng. (Nhạc Dao: Anh dễ thương quá đi *bung lụa*)

Vì vậy, Mộ lâu chủ rất dễ mềm lòng khi Quốc sư đại nhân ai oán, liền vòng tay qua thắt lưng của hắn, lên tiếng, "Chàng cho người an táng Hi Nhi đi!"

Chỉ trong chốc lát, Quốc sư đại nhân đã trở nên thoải mái, bàn tay vuốt ve mái tóc của nàng, gật đầu nói, "Hào."

Kỳ thật, Quốc sư đại nhân để ý đến tình địch Quân Như Ngọc này không phải là không có đạo lý. Quân Như Ngọc thích Mộ lâu chủ lại không chủ động tranh giành Mộ lâu chủ với Quốc sư đại nhân. Chỉ là, Quân Như Ngọc lại không chịu hết hy vọng với Mộ lâu chủ, tất nhiên là sẽ khiến cho Quốc sư đại nhân không thoải mái. Ai sẽ vui vẻ khi nữ nhân của mình luôn bị người ta nhớ nhung chứ?

Nhưng Quốc sư đại nhân cũng không thể xuống tay thâm độc với Quân Như Ngọc được. Bởi vì, Mộ lâu chủ thiếu y một ân tình, chắc chắn sẽ không cao hứng khi hắn hạ thủ với Ngọc công tử. Dù hẳn biết bản thân chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng nàng nhưng hắn không muốn ý vào điều đó mà làm ra những chuyện khiến nàng mất hứng. Tuy nàng sẽ tha thứ cho hắn nhưng cũng sẽ cực kỳ mất hứng. Hắn không muốn như vậy.

Hắn chỉ muốn nàng ở bên cạnh hắn, ngày ngày vui vẻ. Nàng không cần phải dễ dàng tha thứ cho hắn. Bởi vì, hắn nhất định sẽ không làm ra những chuyện khiến nàng mất hứng. (Nhạc Dao: Thấy anh dễ thương chưa kìa:))

Đã có điều kiêng kỵ, Quốc sư đại nhân hoàn toàn không có cơ hội loại bỏ tên tình địch đáng ghét này.

May mắn là Ngọc công tử không thích tranh đấu. Nếu không, y tuyệt đối sẽ là một đối thủ khó nhằn.

Nói cách khác là, nếu một ngày nào đó Quân Như Ngọc đột nhiên đổi tính tình, nhân lúc hắn không để ý chạy đến trước mặt Mộ lâu chủ lắc lư một vòng thì Quốc sư đại nhân sẽ cực kỳ rầu rĩ.

Vì vậy, để phòng ngừa chuyện này sẽ xảy ra, tất nhiên là Quốc sư đại nhân thời thời khắc khắc phải phòng bị tên tình địch đáng ghét này. Quốc sư đại nhân còn "nhân tiện" đã kích y. Tốt nhất là có thể khiến y chết tâm càng sớm càng tốt, như vậy là có thể xong chuyện rồi.

Nhìn theo bóng dáng gầy gó không rời của hai người, Thương Ngao liếc qua Quân Như Ngọc tràn đầy ưu thương, có chút khó hiểu hỏi, "Người không định tranh thủ một chút sao?"

Hắn ta thật sự không tài nào hiểu được Quân Như Ngọc. Nếu nói y lạnh nhạt thì sao có thể nhìn theo hình bóng của Mộ lâu chủ tràn đầy ưu thương như thế? Tình cảm của y với Mộ lâu chủ hẳn là rất sâu nặng nên mới khiến Ngọc công tử không tài nào khống chế được cảm xúc.

Tuy giang hồ đều đồn đại Ngọc công tử vừa là người khiêm tốn vừa ôn nhu như ngọc nhưng Thương Ngao cũng không đồng ý với cách nói này lắm. Bởi vì, có rất nhiều chuyện, Quân Như Ngọc thập phần lạnh nhạt. Thậm chí, còn có phần vô tình.

Y có năng lực lại không thích tranh giành - điểm này hoàn toàn trái ngược với Nhân Dịch. (Nhạc Dao: Thật ra là Quốc sư đại nhân hoàn toàn có năng lực nhé:))

Quân Như Ngọc đúng là giống hệt với Phiêu Miểu trang. Hư hư thực thực, không tài nào nắm bắt được.

*Phiêu miểu là xa xăm

Nghe vậy, Quân Như Ngọc liền thu hồi tầm mắt, giấu đi sự ưu thương. Đôi mắt của y đã trở lại với vẻ ôn nhu như thường, "Ta không muốn nàng chán ghét ta." Tình cảm không phải là thứ có thể tranh giành là sẽ đạt được. Tuy y chỉ đến chậm một bước nhưng nàng đã có Văn Nhân Dịch.

Chỉ khi ở trước mặt Văn Nhân Dịch thì nàng mới bộc lộ cảm xúc thật của bản thân. Nàng sẽ tức giận, sẽ mềm lòng và sẽ dung túng với Văn Nhân Dịch. Mỗi khi nàng cười với Văn Nhân Dịch, nụ cười hoàn toàn là thật tâm, biểu tình sẽ mềm mại hơn mà không phải là ôn hoà lại dạm mạc xa cách như với người khác.

Nàng tốt đẹp như vậy, sao y có thể nhẫn tâm đẩy Văn Nhân Dịch ra khỏi lòng của nàng rồi kiên quyết nhét y vào chứ? Nhất định là nàng sẽ rất đau khổ khi y làm vậy.

Dạ Trạch đã chết, Phá Thiên đạo phổ không biết có còn tồn tại hay không. Vì thế, mọi người vẫn ở lại Hưởng Liên Thiên các. Thứ nhất là vì vấn đề phân chia Hưởng Liên Thiên các. Thứ hai là vì họ vẫn chưa từ bỏ ý đồ với Phá Thiên đạo phổ.

Các chủ Hưởng Liên Thiên các đã qua đời, các môn phái lại gây áp lực nên không ai dám đứng ra làm tân Các chủ. Vì thế, mọi người nhất trí sẽ để Thương Ngao phân chia Hưởng Liên Thiên các cho các môn phái. Đây thật sự là một thu hoạch lớn với họ.

Sự việc trở thành như vậy là vì Mộ lâu chủ không phản đối với quyết định của mọi người.

Nếu mọi người đã nhất trí, Thương Ngao lập tức bắt tay vào việc phân chia Hưong Liên Thiên các.

Đúng lúc này, Tiền nhiệm Minh chủ Võ lâm - Thương Khung đột nhiên đến Hưong Liên Thiên các. Lão còn thông tri với hạ nhân rằng lão muốn Mộ lâu chủ đến gặp mình. Nhân tiện nói thêm đây, Tiền nhiệm Minh chủ Võ lâm chính là phụ thân của Thương Ngao.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Chương 72: Tang Nhu Xuất Hiện

Ta nói chứ mấy chap sau này Tiểu Tứ bị hành hạ thảm luôn *cười hà hề*

"Mộ Lư Ly" đã gặp Thương Khung. Vì vậy, Mộ lâu chủ cũng không lạ lẫm gì với vị Tiền nhiệm Minh chủ Võ lâm này.

Ngoại hình của Thương Khung và Thương Ngao cũng có vài phần tương tự. Nhưng mà, trên người của Thương Khung có sự uy nghiêm và trầm ổn lắng đọng theo thời gian mà Thương Ngao vẫn chưa có được.

Ấy vậy mà, khi vị Tiền nhiệm Minh chủ Võ lâm nhìn thấy Mộ lâu chủ ôn hoà thì lại cảm khái muôn vàn.

Mộ lâu chủ của chúng ta nhìn vị Tiền nhiệm Minh chủ Võ lâm gần ngũ tuần, mặt mày sáng lạn, tinh thần phấn chấn thì cũng không có cảm giác đặc biệt gì. Dẫu sao thì nàng cũng không phải là "Mộ Lư Ly".

Nhìn Mộ lâu chủ vẻ mặt hồ hững, thong dong ngồi xuống, một chút cũng không đặt trường bối là lão đây vào mắt thì Thương Khung cũng không tức giận. Thấy nàng không lên tiếng thì mới thờ dãi nói, "Mộ nha đầu, con oán Thương thúc thúc sao?"

Nghe vậy, Mộ lâu chủ chỉ cười nhẹ đáp lời, "Thương lão nghiêm trọng." Tuy tuổi của Thương Ngao không lớn nhưng lão là Tiền nhiệm Minh chủ Võ lâm, uy vọng trong chốn Võ lâm cũng rất cao. Vì vậy, mọi người mới dành tặng cho lão tôn xưng này.

Nghe nàng đáp lời, Thương Khung thờ dãi, "Con còn nói không oán. Sao con không gọi ta là thúc thúc?"

Mộ lâu chủ chỉ cười cười, không đáp lời. Đối với nàng, Thương Khung chỉ là một người xa lạ. Mà nàng lại không có thói quen thân thiết với người lạ. Tuy rằng nàng đã tiếp nhận thân phận của "Mộ Lư Ly", khó tránh khỏi có liên quan đến một vài người nhưng Mộ lâu chủ vẫn luôn tận lực né tránh những người này. Có lẽ là vì càng ít liên quan đến nhiều người thì nàng sẽ được sống càng thêm tự tại.

Tất nhiên là Thương Khung không biết người trước mặt đã không phải là "Mộ nha đầu" mà ông biết. Thấy bộ dạng lãnh đạm của Mộ lâu chủ, Thương Khung không nhịn được mà thờ dãi, "Mộ nha đầu, không phải là thúc thúc không muốn quản chuyện của Hưong Liên Thiên các. Con cũng biết mà, động thái của Dạ Trạch lúc đó bất ngờ đến nhường nào. Chỉ trong nháy mắt mà gã đã nắm toàn bộ Hưong Liên Thiên các trong tay. Nếu ta cứng rắn kéo gã xuống nước thì sẽ lưỡng bại câu thương. Đến lúc đó, chắc chắn giang hồ sẽ không được an bình. Chỉ tại phụ thân của con khiến cho Hưong Liên Thiên các phát triển tốt quá."

Đây cũng là nguyên nhân mà một số ít người biết được việc Dạ Trạch lấy oán báo ơn lại giả vờ hồ đồ. Lúc trước, địa vị của Hưong Liên Thiên các ngang ngửa với Lạc Tiên lâu của hiện tại. Nếu Dạ Trạch đã nắm toàn bộ Hưong Liên Thiên các trong tay thì ai dám thảo phạt gã ta chứ? Nguyên nhân rất đơn giản. Bởi vì, những người dám dây vào Hưong Liên Thiên các đều không có kết cục tốt đẹp gì. Tuy rằng mọi người rất bội phục Mộ Nham nhưng không có ai muốn tự dôn bản thân vào con đường chết cả. Vì thế, mọi người chỉ dám im lặng đứng nhìn Dạ Trạch trở thành Các chủ Hưong Liên Thiên các mà thôi. Về phần Mộ Nham, họ đều tôn kính ông như một vị đại hiệp tài ba.

"Hon nữa, Hưong Liên Thiên các là tâm huyết cả đời của phụ thân con, lại bị Dạ Trạch hao tổn không ít. Phụ thân của con dưới cừu tuyền nhất định sẽ không được yên lòng." Khi nhắc đến Mộ Nham, trong mắt của Thương Khung mang theo một tia bi thương. Đó là huynh đệ tốt nhất của lão - là một vị anh hùng một đời lại có kết cục bi thảm như vậy.

Lúc trước, Thương Khung rất muốn "Mộ Lư Ly" gả cho Thương Ngao. Phù thủy bắt lưu ngoại nhân điền! Lão rất thích Mộ nha đầu, rất muốn nàng làm thê tử của Thương Ngao. Đáng tiếc là Mộ nha đầu đã thích Dạ Trạch.

*Phù thủy bắt lưu ngoại nhân điền: Nước phù sa không chảy ruộng ngoài (ý chỉ là không để cho người ngoài được lợi).

Kỳ thật, một nửa nguyên nhân mà Mộ Nham một lòng một dạ bồi dưỡng Dạ Trạch là vì "Mộ Lư Ly". Chỉ là, Mộ Nham hẳn là không ngờ bản thân đã nuôi một con bạch nhãn lang.

Mắt thấy Thương Khung sắp lâm vào hồi ức, Mộ lâu chủ chậm rãi lên tiếng, "Mấy năm nay là Thương lão đã ngăn chặn sự phát triển của Hưong Liên Thiên các." Lời này không phải là nghi vấn, mà là khẳng định.

Dạ Trạch có thể được Mộ Nham xem trọng, tất nhiên là có năng lực xuất chúng. Nếu đã như vậy, cho dù Dạ Trạch không thể khiến Hướng Liên Thiên các phát dương quang đại nhưng cũng không thể càng ngày càng xuống dốc như bây giờ.

Thương Khung hồi phục lại tinh thần, cười nói, "Mộ nha đầu quả nhiên đã trưởng thành rồi." Nếu là tiểu nha đầu trong quá khứ luôn được Mộ Nham cưng chiều lại hết mực bảo bọc thì làm sao có thể miễn cảm như vậy? Sau khi cảm khái, Thương Khung mới giải thích, "Tất nhiên là không thể huy đi Hướng Liên Thiên các. Nếu để cho Dạ Trạch khiến cho Hướng Liên Thiên các phát dương quang đại thì sẽ không có lợi cho việc báo thù của con."

Tuy lão không báo thù cho huynh đệ nhưng cũng tạo cơ hội để "Mộ Lưu Ly" tự mình báo thù. Lão rất hiểu Mộ nha đầu. Nếu không để cho nàng tự tay báo thù thì nàng sẽ dẫn vật bản thân suốt đời. Vì thế, dù Thương Khung biết việc nàng tự tay giết chết Dạ Trạch là một chuyện vô cùng thống khổ nhưng lão vẫn tạo cho nàng một cơ hội để động thủ.

Thương Khung và Hi Nhi đều giống nhau. Họ đều lo lắng cho "Mộ Lưu Ly". Chỉ là, hai người họ lại có hai ý tưởng khác nhau.

Mộ lâu chủ cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Nàng không muốn báo thù lại có người thời thời khắc khắc muốn thay nàng báo thù.

Như vậy cũng tốt. Bây giờ Dạ Trạch đã chết, thù này xem như là đã báo được rồi.

Nhưng mà, hiện tại Thương Khung lại tự mình gặp nàng. Chắc chắn là không phải vì mỗi chuyện báo thù.

Nhớ đến mục đích mà bản thân đến đây, sắc mặt của Thương Khung đột nhiên trở nên nghiêm túc, trầm giọng hỏi, "Mộ nha đầu, Hướng Liên Thiên các là tâm huyết cả đời của phụ thân con. Sao con có thể trở mặt nhìn nó bị chia cắt chứ?" Nhắc đến chuyện này, Thương Khung lại âm thầm đem Thương Ngao ra mắng một trăm lần.

Uy nghiêm của Thương Khung tuyệt đối không phải là hư danh. Mỗi lần lão lộ ra sắc mặt như vậy, ngay cả Thương Ngao cũng không dám làm càn. Thực đáng tiếc là Mộ lâu chủ lại không bị ảnh hưởng chút nào, chỉ thản nhiên nói, "Bây giờ ta đã có Lạc Tiên lâu. Hướng Liên Thiên các đã bị Dạ Trạch làm cho chướng khí mù mịt, ta không định tiếp nhận. Nếu Thương lão có ý định giữ lại Hướng Liên Thiên các, ta cũng không có ý kiến."

Kỳ thật, Mộ lâu chủ đã vô cùng nể mặt Thương Khung rồi. Ít nhất thì nàng đã đặt lão vào vị trí trường bối nên mới tự xưng là ta.

Khoẻ miệng của Thương Khung co rút, nếu nàng không định tiếp nhận thì lão giữ lại Hướng Liên Thiên các để làm gì? Lão phải bán đứng nhi tử mới có thể về hưu sớm như vậy. Bây giờ, nếu muốn lão tiếp nhận Hướng Liên Thiên các thì đúng là chuyện không tưởng. Hơn nữa, nếu lão muốn tiếp nhận Hướng Liên Thiên các thì phải lấy danh nghĩa gì?

Nhưng Thương Khung vẫn còn chưa định bỏ cuộc, nhỏ giọng thăm thì, "Đó là tâm huyết của phụ thân con. Nếu con trở mặt nhìn nó bị hủy thì chính là bất hiếu."

Mộ lâu chủ nhìn lão một cái rồi mới thông dong đáp lời, "Phụ thân của ta dĩ nhiên là mong ta sẽ vui vẻ." Trong mắt nàng, nếu một người đã chết mà vẫn để lại thế lực chỉ có một mục đích mà thôi. Người này ắt hẳn là muốn để lại núi dựa cho hậu nhân mà thôi. Nhưng "Mộ Lưu Ly" đã chết, vậy thì Hướng Liên Thiên các không còn cần phải tồn tại nữa.

Thương Khung ngẫm nghĩ trong chốc lát. Với trình độ sùng ái nữ nhi bảo bối của Mộ Nham, đúng là ông ta để Hướng Liên Thiên các bị hủy đi cũng không muốn nhìn thấy nữ nhi không vui. Nghĩ vậy, Thương Khung thở dài thườn thượt, xua xua tay, "Quên đi. Nếu con không muốn thì phân ra cũng được!"

Nói xong chính sự, Thương Khung lại tán gẫu gia sự với Mộ lâu chủ trong chốc lát mới để nàng rời đi.

Thương Khung nhìn theo bóng lưng của nàng, không khỏi lắc lắc đầu. Mộ nha đầu đúng là không giống như dĩ vãng. Bộ dáng thông dong lại lạnh nhạt của nàng khiến người khác không tài nào đoán được suy nghĩ của nàng. Ngay cả lão cũng không nhìn thấu được nàng. Đây rốt cuộc là tốt hay không tốt?

Mộ lâu chủ vừa ra khỏi phòng thì thấy Thương Ngao hai mắt sáng rực nhìn nàng, khiến cho Mộ lâu chủ ngẩn người. Vị Minh chủ Võ lâm này sao vậy?

Không đợi nàng suy nghĩ ra đáp án thì Thương Ngao đã đến gần nàng, lên tiếng, "Mộ lâu chủ, có thể luận võ một chút hay không?"

Kỳ thật, Thương Ngao và "Mộ Lưu Ly" cũng không được xem là xa lạ gì. Bởi vì, trước đây họ đã từng gặp nhau. Chỉ là, trí nhớ của "Mộ Lưu Ly" vô cùng mơ hồ về người này. Nhưng mà, nhờ một màn này, Mộ lâu chủ cũng đã có được ký ức về lần đầu tiên Thương Ngao và "Mộ Lưu Ly" gặp mặt.

Lần đầu tiên họ gặp nhau, Thương Ngao vừa đuổi theo "Mộ Lưu Ly" vừa vùng vằng nổi giận, dọa "Mộ Lưu Ly" bật khóc. Vì thế, mỗi lần "Mộ Lưu Ly" nhìn thấy Thương Ngao thì đều khóc thét lên. Thấy vậy, Thương Khung cũng không dám dẫn theo Thương Ngao đến Hướng Liên Thiên các nữa. Duyên phận giữa hai tiểu băng hữu cũng bị chặt đứt không chút lưu tình.

Mộ lâu chủ nhìn Minh chủ đại nhân đang vô cùng kích động, hoàn toàn không còn bộ dạng ôn trọng như bình thường. Nàng đột nhiên nhớ đến đánh giá của nhân sĩ Võ lâm, đôi lúc Minh chủ sẽ phát bệnh cuồng võ học!

Xem ra, Minh chủ đại nhân đang phát bệnh.

Mộ lâu chủ cũng không muốn luận võ với hắn ta. Bởi vì, Quốc sư đại nhân nhà nàng đã dặn nàng phải về sớm. Hắn không chỉ dặn nàng một lần đâu, mà là một ngàn lần đó! Nếu nàng không nghe lời thì hắn sẽ tự mình đến "bắt" người.

"Nếu Minh chủ muốn luận võ thì có thể tìm Thương Lão." Tất nhiên là võ công của Thương Khung cao hơn Thương Ngao, hẳn ta có thể khiêu chiến lão.

Thương Ngao nhũn mày nói, "Đã luận võ nhiều năm như vậy rồi, cũng không còn thú vị gì nữa. Một lâu chủ xem như nể mặt phụ thân của ta, hãy luận võ với ta một chút đi!" Vừa dứt lời, hẳn ta đã vào thế chuẩn bị.

Một lâu chủ có chút đau đầu với vị Minh chủ Võ lâm này. Có khi nào hẳn ta không phải là con ruột của Thương Khung hay không? Bộ dạng yêu thích đánh nhau của hẳn ta hoàn toàn khác xa hình tượng chính trực lại trầm ổn.

Đúng lúc này, hai nha hoàn đi ngang qua. Trong nháy mắt, Thương Ngao liền thu thế về, khôi phục bộ dạng trầm ổn như bình thường. Nếu có những người nhìn thấy tốc độ thay đổi sắc mặt của hẳn ta thì sẽ tròn tròn mắt mất. Đáng tiếc là, người đang được chứng kiến là Một lâu chủ. Nàng thấp phẫn bình tĩnh, chỉ âm thầm nghĩ trong lòng rằng, thì ra đương nhiệm Minh chủ Võ lâm lại là người hai mặt.

Nghĩ vậy, nàng lắc lắc đầu. Đương lúc nàng đi ngang qua Thương Ngao thì hẳn ta lại ra tay. Một lâu chủ đành phải đánh với hẳn ta.

Bên kia, Quốc sư đại nhân đợi mãi mà không thấy Một lâu chủ trở về liền đứng lên, chuẩn bị đi đòi người.

Thương Khung đến không đúng lúc chút nào. Hôm nay, Quốc sư đại nhân và Một lâu chủ vốn định ra ngoài du hồ. Kết quả là hai người còn chưa xuất môn thì Một lâu chủ đã bị triệu đi mất tiêu rồi.

Trong quá khứ, bởi vì hai người phải ra về không hoà hợp nên đành phải thu liễm hành động. Vì vậy mà có rất nhiều việc họ không thể làm. Đối với điều này, Quốc sư đại nhân cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ. Nhưng mà, bây giờ mọi người đều biết hai người họ vô cùng ân ái. Họ cũng không cần phải lén lút lút hay là thu liễm hành động. Nếu đã như vậy, Quốc sư đại nhân tất nhiên là có thể dẫn Một lâu chủ ra ngoài chơi.

Chỉ là, lần đầu tiên ra ngoài chơi lại bị người khác phá hủy.

Khi Quốc sư đại nhân vừa ra đến ngoại viện thì thấy một nam một nữ cũng đang đi tới. Hẳn cũng không để ý là ai nhưng lại bị người khác ngăn cản đường đi.

"Dịch..." Thanh âm ôn nhu khó nén được vui sướng.

Lúc này, Quốc sư đại nhân mới nâng mắt lên. Thì ra là Tang Nhu.

So với lúc ở phủ Quốc sư thì y phục của Tang Nhu mộc mạc hơn rất nhiều và sắc mặt cũng có chút tiêu tụy. Nhìn qua đúng là càng thêm đậm đà đáng yêu. Nhất là đôi mắt đang rung rung của nàng ta lại càng khiến người ta động lòng.

Thực đáng tiếc, Quốc sư đại nhân của chúng ta lại thờ ơ, chỉ lãnh đạm lên tiếng, "Tang Nhu cô nương vẫn là nên gọi Bồn toạ là Quốc sư đại nhân thì tốt hơn. Bồn toạ không muốn gây ra hiểu lầm không cần thiết."

Phải biết rằng, xưng hô này chỉ là của một mình Một lâu chủ thôi. Quốc sư đại nhân vẫn luôn hối hận lúc trước mình đã để người khác gọi vậy. Đúng là thất sách.

Nghĩ đến ánh mắt mê ly của Một lâu chủ khi ôm hẳn và sự mềm mại đáng yêu của nàng khi gọi tên hẳn, đáy mắt của Quốc sư đại nhân dịu dàng như nước, khoe miệng cong cong. Hẳn nhìn nhìn bầu trời một chút, ánh mặt trời hôm nay có vẻ hơi chói chang, không thích hợp với du hồ lắm. Hẳn cảm thấy hẳn và nàng ngây ngốc ở trong phòng có vẻ tốt hơn nhiều.

Tang Nhu si ngốc nhìn nam tử trước mắt, vừa nức nở vừa vội vàng nói, "Dịch, chàng vẫn còn giận ta sao? Ta biết ta không nên tham lam như vậy. Ta không nên ghen tỵ với Một lâu chủ. Bây giờ, ta đã biết mình sai rồi, chàng tha thứ cho ta, được không?" Tuy nàng ta rời khỏi hẳn nhưng thời thời khắc khắc đều nhớ nhung hẳn.

Nổi tương tư không thể giải bày, cuối cùng nàng ta cũng được gặp lại hẳn. Mà hẳn vẫn khiến người khác mê muội như vậy. Nhất cử nhất động của hẳn cao quý mà không mất đi sự mỉa mai.

Lúc trước, khi nàng ta muốn đi theo hẳn, hẳn cũng chỉ cười khẽ rồi đồng ý. Lúc nàng ta muốn rời khỏi hẳn, hẳn cũng cười khẽ đồng ý. Nàng ta không tài nào nhìn thấu được hẳn. Thậm chí, nàng ta vẫn không biết hẳn có từng thích nàng ta dù chỉ là một chút hay không.

Nhưng mà, tất cả đều không còn quan trọng nữa rồi. Kiếp này, nàng ta đã trầm luân vì hẳn. Dẫu cho nàng ta có giấy dựa thế nào thì vẫn không thoát ra được. Hiện tại, Tang Nhu không dám vọng tưởng rằng hẳn sẽ thích nàng ta. Nàng ta chỉ cầu bản thân sẽ được ở bên hẳn là tốt rồi. Nàng ta đã hạ mình đến thế, chỉ vì cầu được một chút thương tiếc từ hẳn.

Đáng tiếc là nàng ta vẫn chưa rõ một điều rằng, người mà nàng ta đem lòng yêu thương lại là một người vô tình đến cực điểm. Tuy bây giờ hẳn đã hữu tình nhưng chỉ hữu tình với một người mà thôi. Còn những người khác, hẳn càng thêm vô tình.

Quốc sư đại nhân định thần lại, liếc Tang Nhu một cái, hờn giận nói, "Đừng để Bồn toạ phải nói lần thứ hai."

Nghe vậy, sắc mặt của Tang Nhu trắng bệch, nước mắt lăn dài trên gò má, "Chàng... Thật sự không cần ta nữa sao?"

Ánh mắt của nam tử anh tuấn, có vài phần chính khí ở bên cạnh nàng ta đã sớm mang đầy dịch ý với Quốc sư đại nhân. Khi nhìn thấy Tang Nhu khóc, gã ta không khỏi sốt ruột, vẻ mặt tràn đầy đau lòng, nhưng lại không biết an ủi nàng ta như thế nào. Gã ta đành phải hung tợn trừng Quốc sư đại nhân một

cái. Đáng tiếc là Quốc sư đại nhân không thèm đặt gã ta vào mắt.

Thấy vậy, nam tử càng thêm buồn bực, cả giận nói, "Văn Nhân Dịch, ngươi không cảm thấy xấu hổ khi bắt nạt một thiếu nữ yếu đuối sao?"

Đúng lúc này, Bích Tiêu lại trùng hợp đi ngang qua, ra vẻ từng trải nói, "Lục Diễm, thân là đại đệ tử của phái Vô Song, không thể trầm mê sắc đẹp, không phân biệt được thị phi a!"

Nhìn lướt qua Tang Nhu đang khóc hăng say, Bích Tiêu tiếp tục, "Thứ nhất, Quốc sư đại nhân không mắng nàng ta. Thứ hai, Quốc sư đại nhân không đánh nàng ta. Vậy thì làm sao có thể nói là Quốc sư đại nhân bắt nạt nàng ta được? Quốc sư đại nhân là phụ quân của Lâu chủ nhà chúng ta, nàng ta còn không biết xấu hổ mà bám lấy Quốc sư đại nhân. Nếu nàng ta dám gây ra hiểu lầm giữa Lâu chủ nhà chúng ta và Quốc sư đại nhân thì nàng ta mới là người phải xấu hổ mới đúng!"

Lục Diễm ư? Nghe vậy, Quốc sư đại nhân liền cảm thấy không thoải mái, cười lạnh hai tiếng, "Lục thiếu hiệp đúng là phong lưu."

Nguyên nhân mà Quốc sư đại nhân không thoải mái rất đơn giản. Bởi vì gã từng say đắm nhìn Mộ lâu chủ rồi lại gọi nàng là tiên nữ.

Tang Nhu đang nức nở vài tiếng thì đột nhiên dừng lại, nhìn về phía Quốc sư đại nhân, "Dịch, Lục đại ca chỉ là dẫn ta đến Hường Liên Thiên các mà thôi. Chúng ta không có quan hệ gì cả."

Thực hiển nhiên, Tang Nhu cô nương đã ngửi thấy mùi dấm chua từ Quốc sư đại nhân. Chỉ là, nàng ta lại nghĩ là Quốc sư đại nhân ghen tỵ với Lục Diễm là vì nàng ta.

Vì thế, nàng ta đã không còn thương tâm nữa. Thậm chí, còn có phần vui sướng. Nàng ta cho rằng, thái độ lãnh đạm của Quốc sư đại nhân với nàng ta ban này cũng là vì hấn ghen với Lục Diễm.

Nghe những lời này của Tang Nhu, đáy mắt của Lục Diễm cũng ánh lên sự mất mát. Mà Quốc sư đại nhân của chúng ta cũng không vui chút nào. Nhưng hấn vẫn ôn hoà nói, "Tang Nhu, có phải ngươi cho rằng Bồn toạ sẽ không giết ngươi hay không?" Ngừ khí vẫn lười biếng như trước nhưng lại khiến lòng người rét lạnh.

Dám xem nhẹ lời nói của hấn, là gan đúng là không nhỏ!

Thân thể Tang Nhu run rẩy, sắc mặt càng thêm tái nhợt. Ánh mắt mờ mịt nhìn Quốc sư đại nhân, vì sao hấn muốn giết nàng ta? Vì sao?

Đúng lúc này, một thân ảnh bạch y đi về phía này. Quốc sư đại nhân nâng mắt nhìn, ánh mắt dịu dàng như nước. Bích Tiêu đang vui sướng khi người gặp hoạ cũng phải lú lẫm với tốc độ thay đổi sắc mặt của Quốc sư đại nhân. Sau đó, khinh thường nhìn Tang Nhu. Nữ nhân này dám giành nam nhân với Lâu chủ, cũng không nhìn lại bản thân mình nặng mấy cân mấy lạng. Hãy chuẩn bị thương tâm đến chết đi!

Không thể trách Bích Tiêu không biết thương hoa tiếc ngọc được. Bởi vì, hấn ta cực kỳ chán ghét nữ nhân suốt ngày chỉ biết roi lệ. Đã vậy, nàng ta còn muốn giành phụ quân với Lâu chủ nhà hấn ta.

Tang Nhu cảm giác được áp lực xung quanh đã biến mất, ngẩng đầu nhìn lên thì bắt gặp ánh mắt dịu dàng như nước của Quốc sư đại nhân. Nàng ta nhìn theo tầm mắt của hấn thì sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Nữ nhân kia... là Mộ Lưu Ly sao? Thì ra, những lời đồn đều là thật. Mộ Lưu Ly đẹp như vậy, khó trách hấn sẽ thích nàng.

Dù đôi môi đang rỉ máu, Tang Nhu lại không hề cảm nhận được. Nàng ta chỉ cảm thấy lồng ngực đau đớn tột cùng. Nàng ta nhìn ra được tình cảm giữa Văn Nhân Dịch và Mộ lâu chủ sâu đậm hơn rất nhiều so với lúc trước. Có phải lúc trước nàng ta không nên rời đi không?

Ánh mắt của Lục Diễm khi nhìn Tang Nhu tràn ngập lo lắng xen lẫn đau lòng. Gã cũng không thèm nhìn Mộ lâu chủ. Tuy rằng mục đích của gã khi đến Hường Liên Thiên các chính là cầu kiến Mộ lâu chủ.

Phái Vô Song lần này phái gã đến không phải là vì tranh đoạt Phá Thiên đảo phổ. Phái Vô Song cũng xem như thông minh khi làm vậy. Bọn họ dựa vào Lạc Tiên lâu để sinh tồn, tất nhiên là không thể tranh giành Phá Thiên đảo phổ. Không nói đến việc họ có thể giành được Phá Thiên đảo hay không, chỉ cần họ có ý đồ với Phá Thiên đảo phổ cũng đã là đối nghịch với Mộ lâu chủ. Họ cũng không muốn đắc tội với núi dựa lớn như vậy đâu.

Vì vậy, họ chỉ phái một mình Lục Diễm đi xem xét tình hình thôi. Nhưng mà, vận khí của Lục Diễm quá kém, suýt nữa là đã bị Minh Nguyệt giết chết rồi. Tuy cuối cùng cũng nhặt về được cái mạng nhỏ nhưng khi gã ta đến Hường Liên Thiên các thì mọi việc đã chấm dứt rồi.

Bích Tiêu yên lặng đứng sang một bên. Ý tứ của hấn ta chính là muốn xem kịch hay.

Mộ lâu chủ đi về phía Quốc sư đại nhân, hoàn toàn không đặt những người khác vào mắt, nhào vào lòng của ai kia, ôm thắt lưng của hấn, cọ cọ vài cái.

Thấy cảm xúc của nàng hạ thấp thì không khỏi thấp giọng hỏi, "Nàng làm sao vậy?"

Mộ lâu chủ thờ dài, rầu rĩ nói, "Đau đầu."

Nghe vậy, Quốc sư đại nhân vô cùng lo lắng, đào nữ nhân trong ngực ra, nhìn sắc mặt của nàng, nhíu mày nói, "Nàng bị bệnh?" Trong giọng nói hoàn toàn không che giấu sự lo lắng. Tuy rằng nhiệt độ cơ thể của Mộ lâu chủ không như người thường nhưng nàng chưa bao giờ bị bệnh. Bây giờ lại đột

nhiên đau đầu, rất dễ khiến hấn suy nghĩ miên man.

Quốc sư đại nhân nắm lấy cổ tay của nàng để bắt mạch, Mộ lâu chủ cũng không ngăn cản ai kia, thờ dài thườn thượt, "Ta bị Thương Ngao bám theo."

Nghe nàng nói vậy, Quốc sư đại nhân thở phào nhẹ nhõm. Thì ra là nàng bị làm phiền đến mức đau đầu. Bất quá, hấn vẫn bắt mạch cẩn thận cho nàng. Sau khi xác định nàng vẫn tốt thì mới yên tâm. Nhìn thấy bộ dạng rầu rĩ của nàng, mỉm cười vuốt tóc nàng. Chỉ là, khi nhớ đến lời nói của nàng thì ý cười tắt hẳn, hòn giận nói, "Thương Ngao cũng coi trọng nàng sao?"

Mộ lâu chủ dờ khóc dờ cười, đập hấn một cước, "Chàng nghĩ đi đâu vậy? Thực sự nghĩ Bản lâu chủ là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở sao? Thương Ngao nhìn chăm chăm ta là vì muốn luận võ với ta."

Vừa rồi, khi giao đấu với Thương Ngao, bởi vì nghĩ hấn ta là Minh chủ Võ lâm nên nàng mới cực kỳ nể mặt mới không đánh hấn ta bầm dập. Chỉ là, hấn ta cũng bị thổ huyết.

Chỉ là, Thương Ngao lại nhìn chăm chăm vào nàng rồi thề thốt rằng hấn ta nhất định sẽ đánh bại nàng. Hấn ta còn nói ngày mai hấn ta nhất định sẽ tìm nàng để luận võ, bất chấp nội thương. Nếu nàng sớm biết Thương Ngao là người càng đánh càng hăng thì nàng nhất định sẽ không giáo huấn hấn ta chỉ vì hấn ta đánh lên nàng.

Thực đáng tiếc, bây giờ có nói gì thì cũng đã muộn.

Mộ lâu chủ dựa vào lòng Quốc sư đại nhân, trong lòng đang suy nghĩ việc giết Minh chủ Võ lâm phiền toái hơn hay là bị Thương Ngao quẩn quít phiền toái hơn. Cuối cùng, nàng phát hiện, cả hai đều là đại phiền toái.

Lời tác giả: Ai... Cuối cùng Ly cũng đã lấy lại được nửa cái mạng~

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Chương 73: Bán Đao Phổ Như Cường Đao

Mộ lâu chủ đột nhiên nghĩ ra được một biện pháp tốt, mỉm cười nhìn Quốc sư đại nhân, hai tay vòng ra sau cổ hấn, ngửa đầu nhìn ai kia, ôn nhu gọi, "Dịch..."

"Ân?" Quốc sư đại nhân ôm thắt lưng của nàng, cúi đầu nhìn nàng, khoé miệng cong cong, ánh mắt tràn đầy vẻ hiểu rõ. Mộ lâu chủ đột nhiên ôn nhu, chắc chắn là có âm mưu quỷ kế gì rồi. Dù vậy, Quốc sư đại nhân vẫn cam nguyện trúng kế. Bởi vì, hấn cực kỳ thích hành động thân mật của Mộ lâu chủ với hấn.

Hai mắt của Tang Nhu đắm lệ nhìn chăm chăm hai người đang ôm nhau. Hấn không cho phép nàng ta gọi hấn một cách thân mật nhưng hấn lại vô cùng vui sướng khi nữ nhân khác gọi hấn như vậy. Sao hấn có thể nhẫn tâm như vậy với nàng ta chứ?

Nhìn thấy cảnh này, Bích Tiêu lắc lắc đầu. Lâu chủ đúng là đã thay đổi rồi. Trong quá khứ, dù Lâu chủ có gặp phải phiền toái lớn cỡ nào thì cảm xúc của người vẫn không chút thay đổi. Bây giờ, Lâu chủ nhà hấn ta đang làm nũng sao?

Mặc kệ những người xung quanh đang nghĩ gì, hai đương sự của chúng ta không hề bị ảnh hưởng.

Mộ lâu chủ hôn Quốc sư đại nhân một cái, mỉm cười hỏi ai kia, "Chàng để Minh Y giúp ta đuổi người được không?"

Quốc sư đại nhân liếm liếm môi. Một động tác tùy ý của hấn lại khiến cho người khác không nhận được mà đỏ bừng mặt. Đôi mắt hoa đào của Quốc sư đại nhân tràn đầy quang mang, lười biếng cười, "Đây là mỹ nhân kế sao?"

Dù Mộ lâu chủ định lực hơn người nhưng khi nhìn thấy động tác ám muội của hấn cũng không nhận được mà thất thần. Bất quá, nàng cũng hoàn hồn rất nhanh, nhún mày nhìn hấn, "Thế nào?"

Kỳ thật, nếu như Mộ lâu chủ phân phó thì Minh Y nhất định sẽ tuân theo. Nhưng mà, Mộ lâu chủ có hơi lo ngại về một thân phận khác của Minh Y nên mới báo trước cho Quốc sư đại nhân một tiếng.

Minh Y là Tả sứ của Địa Ngục nhai. Bình thường, y đều dùng thân phận ám vệ để đi theo Quốc sư đại nhân, rất ít khi xuất đầu lộ diện.

Minh Y đã từng xuất đầu lộ diện khi đối phó tình địch thay Quốc sư đại nhân nhưng vẫn chưa từng bại lộ thân phận. Mà nay, Mộ lâu chủ muốn y giao đấu với Thương Ngao, khả năng bại lộ thân phận là rất lớn. Mộ lâu chủ cực kỳ "hiền lành" chỉ muốn Quốc sư đại nhân chuẩn bị tâm lý trước mà thôi, để hấn có thể ứng phó mọi việc.

Nói trắng ra là chuyện này sẽ có khả năng mang đến phiền toái cho Quốc sư đại nhân, Mộ lâu chủ đã báo trước cho hấn, sau này hấn không cần gây

phiền toái cho nàng.

Quốc sư đại nhân đến gần tai của nàng, cần cần vành tai nàng, tiếng nói trầm thấp tràn ngập dụ hoặc, "Vi phu cam tâm tình nguyện bị trúng kế. Bất quá, phu nhân đã đốt lửa thì phải chịu trách nhiệm dập lửa." Vừa dứt lời, bàn tay đặt trên eo của nàng buột chặt lại, hai thân thể kề sát nhau, không chừa một khe hở nào. Hình ảnh này tràn ngập sự ái muội, rất dễ khiến cho người khác liên tưởng đến những cảnh tượng không đứng đắn.

Cảm nhận được sự biến hoá của thân thể của ai kia, Mộ lâu chủ thập phần bình tĩnh, chọc chọc lồng ngực của hắn, thờ dài thườn thượt, "Quốc sư đại nhân, định lực của chàng quá kém rồi. Bản lâu chủ rất lo lắng đó." Nàng chỉ hôn hắn một cái mà thân thể của hắn đã có phản ứng kịch liệt như vậy.

Tuy ngoài miệng nói rất lo lắng nhưng bộ dạng của Mộ lâu chủ lại vô cùng thản nhiên. Bởi vì, Mộ lâu chủ đã biết Quốc sư đại nhân là người như thế nào rồi. Nếu định lực của Quốc sư đại nhân thật sự kém thì hắn đã bị kéo xuống nước từ lâu, làm gì có thể nắm vững triều chính trong tay như bây giờ?

Quốc sư đại nhân khẽ cười, "Ta không hề có định lực với phu nhân." Dứt lời, không thèm nhìn những người xung quanh, ôm phu nhân nhà hắn trở về phòng.

Mộ lâu chủ cũng mặc hắn. Tầm mắt của nàng thản nhiên đảo qua Lục Diễm rồi lại nhìn Tang Nhu. Sau đó, ánh mắt của nàng chợt loé. Cảm xúc của nàng nhanh đến mức không ai kịp phát hiện ra.

Hai người đã đi vào viện mà bên tai vẫn còn loáng thoáng tiếng ồn ào.

Tang Nhu cực kỳ không cam lòng, nàng ta náo loạn muốn đi vào. Bích Tiêu ngăn nàng ta lại thì Lục Diễm ở bên cạnh chửi mắng Bích Tiêu. Sau đó, gã ta xoay người sang bên cạnh, nhẹ nhàng khuyên bảo Tang Nhu.

Lục Diễm là đại đệ tử của phái Vô Song, tất nhiên là biết không thể đắc tội với Mộ lâu chủ. Nhưng mà, khi nhìn thấy Bích Tiêu khinh thường Tang Nhu, thậm chí còn nói vài lời khó nghe thì gã ta không nhịn được mà phẫn nộ, hoàn toàn quên mất mục đích của bản thân khi đến Hưởng Liên Thiên các.

Bích Tiêu tranh cãi ầm ĩ với Tang Nhu và Lục Diễm khiến Thiên Liễm vô cùng bức mình, đập mỗi người một cước, lạnh lùng nói một câu, "Muốn chết thì tiếp tục quấy rầy Lâu chủ đi!"

Một cước đó của Thiên Liễm không nhẹ nhàng chút nào. Lục Diễm thổ huyết, Tang Nhu thì bất tỉnh. Thế là, không khí lại yên lặng trở lại.

"Tiểu Nhu..." Sắc mặt của Lục Diễm thập phần lo lắng, vỗ vỗ hai má tái nhợt của Tang Nhu. Thấy nàng ta không chút phản ứng thì gã vội vội vàng vàng ôm nàng ta đi tìm đại phu. Trước khi đi, gã còn không quên hung hăng liếc Bích Tiêu và Thiên Liễm.

Sắc mặt Thiên Liễm lạnh đi vài phần, nhìn bóng dáng Lục Diễm rời đi, hừ lạnh, "Bạch nhãn lang!"

Đây cũng là nguyên nhân mà Thiên Liễm lại xuống tay không chút lưu tình với Tang Nhu và Lục Diễm. Nàng ấy không lộ diện không có nghĩa là nàng ấy không biết chuyện gì đang xảy ra. Lâu chủ hảo tâm cứu Lục Diễm, gã ta không những không biết ơn Lâu chủ mà còn dẫn theo một nữ nhân muốn giành phu quân với Lâu chủ. Đứng là đồ ăn cháo đá bát!

Đối với trò khôi hài ở bên ngoài, Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ cũng không chút quan tâm.

Sau khi vào phòng, Quốc sư đại nhân liền đặt Mộ lâu chủ lên giường, thành thành thật thật vùi đầu vào gáy của Mộ lâu chủ.

Mộ lâu chủ nhìn trướng đình một hồi lâu, cuối cùng cũng biết Quốc sư đại nhân không có ý định chiếm tiện nghi của nàng. Thân thủ đẩy đẩy đầu của ai kia đang vùi vào gáy nàng, hỏi, "Chàng sao vậy?"

Quốc sư đại nhân tháo mặt nạ ra, tùy tiện vứt sang một bên, ôm nàng, thờ dài rồi nói, "Ly nhi, vì sao nàng không ăn đấm?"

Tuy rằng hắn không có tình cảm gì với Tang Nhu nhưng Tang Nhu lại cực kỳ thích hắn, nàng ta còn muốn bám dính lấy hắn. Vì sao Mộ lâu chủ lại không chút để ý đến chuyện này? Nàng khiến hắn cảm thấy rằng bản thân không quan trọng với nàng chút nào cả.

Thân thủ của Mộ lâu chủ tàn bạo chà đạp khuôn mặt yêu nghiệt của hắn, thản nhiên đáp lời, "Vì sao phải ăn đấm chua?" Trên đời này, chắc chỉ có Mộ lâu chủ dám chà đạp khuôn mặt của Quốc sư đại nhân.

Quốc sư đại nhân bắt lấy bàn tay trắng nõn của nàng, hé miệng, cần cần tay nàng. Mộ lâu chủ nhử mày, cũng không rút tay về, mặc hắn cần.

Cuối cùng, Quốc sư đại nhân chỉ cần một cái nhẹ nhàng, nắm xuống cạnh nàng, thờ dài thườn thượt, giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ, "Nàng đúng là rất tin tưởng ta." Cũng không biết hắn đang nói về việc Mộ lâu chủ tin rằng hắn sẽ không nở cần nàng thật mạnh nên mới không rút tay về hay là việc Mộ lâu chủ tin tưởng hắn sẽ không dây dưa với nữ nhân khác nên mới không ăn đấm chua.

Mộ lâu chủ xoay người, ghé sát vào lồng ngực, nhìn khuôn mặt của hắn một hồi lâu mới cong cong khóe môi, nắm lấy cằm của ai kia, tựa tiểu phi tiểu nói, "Quốc sư đại nhân, chàng có biết bản thân bây giờ được gọi là gì không?"

Quốc sư đại nhân suy tư một hồi lâu mới đáp lời, "Vi tình sở khốn."

*Vi tình sở khốn: Khốn đốn vì tình.

"Sai." Mộ lâu chủ buông tay xuống, hừ lạnh nói, "Cái này gọi là tự làm tự chịu!" Ai bảo hắn trêu ông ghẹo bướm nhiều như vậy, bây giờ buồn bực đúng là đáng đời!

Tang Nhu được Quốc sư đại nhân đường ba năm giờ lại tìm đến cửa - sao Mộ lâu chủ có thể không dễ bụng được chứ?

Bởi vì dễ bụng nên mới không muốn Quốc sư đại nhân thoải mái. Theo kinh nghiệm của nàng, nếu nàng ghen thì Quốc sư đại nhân sẽ càng thêm đắc ý. Vì vậy, nàng mới tỏ vẻ rằng nàng không chút để ý đến việc này.

Nghe nàng nói vậy, Quốc sư đại nhân trầm mặc một hồi lâu mới vuốt ve mái tóc của nàng, đáp lời, "Ta đã biết."

Trước khi gặp Mộ lâu chủ, Quốc sư đại nhân cũng không cảm thấy việc đường Tang Nhu ở phủ Quốc sư là có gì không đúng. Hắn và Tang Nhu cũng không thân thiết với nhau, hắn chỉ cảm thấy, chỉ cần những việc mà Tang Nhu làm vẫn ở trong phạm vi mà hắn chịu đựng được thì không sao cả. Nhưng mà, kể từ khi có Mộ lâu chủ, điều đầu tiên mà hắn nghĩ đến chính là cảm nhận của nàng. Vì vậy, hắn phải phòng ngừa và ngăn chặn tất cả những chuyện khiến nàng không vui.

Về điểm này, hắn đã sớm ngó ra được, cũng đã cách xa những nữ nhân khác.

Mộ lâu chủ liếc hắn một cái, "Chàng biết là tốt rồi."

Kỳ thật, nàng rất tin tưởng Quốc sư đại nhân, cũng tin hắn tự có chừng mực nhưng việc ghen tuông không phải là chuyện nàng có thể không chế được.

Nếu nàng không vui thì tất nhiên sẽ để hắn biết. Thậm chí, còn muốn hắn biết nàng không vui đến mức nào. Làm gì có chuyện nàng giận dỗi mà còn giữ trong lòng, hại đến thân thể chứ? Làm vậy lỗ lã.

Nhìn Mộ lâu chủ miễn cưỡng nằm trong lòng mình, đáy lòng của Quốc sư đại nhân liền mềm nhũn. Tất nhiên là hắn biết, khi một người mở rộng lòng mình với một người thì sẽ tin nhiệm người kia hoàn toàn.

Nàng tốt đẹp như vậy, làm sao hắn có thể phụ nàng được cơ chứ?

Màn đêm buông xuống, trăng sáng vàng vạc. Một bóng người xẹt lên tường, lại không ai nhìn thấy.

"Ai?"

Một con gió thổi qua, ngọn nến trên bàn chấp chôn, người đang ngủ say trong phòng đột nhiên bật dậy, nhìn về phía vị khách không mời mà đến kia.

"Hữu hộ pháp của Địa Ngục nhai."

Dẫu cho thiếu nữ trước mắt hoàn toàn vô hại, Thương Ngao vẫn không dám khinh thường nàng ấy.

Sau khi người của Địa Ngục nhai rời đi thì vẫn chưa từng xuất hiện. Bây giờ, khi mọi người đang phân chia Hường Liên Thiên các với nhau thì Địa Ngục nhai lại xuất hiện. Có khi nào, mục đích của Địa Ngục nhai là toàn bộ Hường Liên Thiên các chứ không phải chỉ riêng Phá Thiên đao phổ?

Thấy Thương Ngao như thế, Minh Nguyệt chỉ mỉm cười, tùy ý ngồi xuống ghế, xua xua tay, "Thương minh chủ không cần cẩn thận như thế. Bản sư không phải đến làm chuyện xấu, ta chỉ muốn làm một cuộc giao dịch với Thương minh chủ mà thôi."

Nghe vậy, Thương Ngao càng thêm cẩn thận, biểu tình trên mặt vẫn không chút thay đổi, "Hữu hộ pháp muốn làm giao dịch gì với Bồn minh chủ?" Không thể trách Thương Ngao cẩn thận như vậy được. Bởi vì, người của Địa Ngục nhai rất giáo hoạt, người người đều cầm phần.

Minh Nguyệt lấy một quyển sách nhỏ từ trong lòng ra, ném lên bàn, "Một quyển Phá Thiên đao phổ - mười vạn lượng hoàng kim."

Thương Ngao neho đôi mắt, nâng tay muốn lấy đao phổ thì Minh Nguyệt đè lại đao phổ, "Thương Minh chủ, tiền trao cháo múc."

Thương Ngao nhìn nàng ấy, hừ lạnh hai tiếng, "Nếu chuyện Nhai chủ Địa Ngục đang giữ đao phổ truyền ra thì hắn cũng không được yên bình đâu." Thì ra đây là nguyên nhân mà Nhai chủ Địa Ngục nhai rời khỏi Hường Liên Thiên các sớm đến vậy - đao phổ đã sớm vào tay hắn thì còn ở đây làm gì cơ chứ?

Đôi mắt của Minh Nguyệt cong cong như vàng trắng, "Thương minh chủ không cần phải lo lắng chuyện này. Nhai chủ nhà ta là người cầm được thì cũng bỏ được. Nếu có người muốn đao phổ mà người lại thấy thuận mắt thì người sẽ tặng cho người đó. Bất quá, nếu Thương minh chủ muốn thì phải trả mười vạn lượng hoàng kim, một văn tiền cũng không thể thiếu. Đòi lại, Địa Ngục nhai sẽ giữ bí mật về cuộc giao dịch này. Thương Minh chủ có thể chậm rãi suy nghĩ phương pháp để giải quyết đao phổ này."

Sắc mặt của Thương Ngao trầm xuống. Đây rõ ràng là đang uy hiếp hắn ta mà! Nếu Địa Ngục nhai tặng Phá Thiên đao phổ cho bất cứ ai thì giang hồ cũng sẽ xảy ra một cuộc tranh đoạt. Hắn ta đã rất vất vả mới khiến chuyện này lắng xuống nên hắn ta tuyệt đối không muốn nhìn thấy sinh linh đồ thần chỉ vì một quyển đao phổ.

Hắn ta không chút nghi ngờ tính chân thật của việc Nhai chủ Địa Ngục nhai sẽ tặng đao phổ cho người khác. Bởi vì, tác phong của Nhai chủ Địa Ngục nhai vừa tùy ý vừa điên cuồng. Và lại, võ công của Nhai chủ Địa Ngục nhai cũng thập phần cao cường, tất nhiên là sẽ không đặt một quyển đao phổ nhỏ nhoi vào mắt rồi.

Vì vậy, hần ta nhất định phải mua quyển đao phổ này!

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Chương 74: Lục Diễn Nổi Điên

"Àm àm àm..."

Mây đen giăng kín bầu trời, ánh trăng mất hút trong những đám mây. Sấm sét xé tan không trung, mưa bắt đầu nặng hạt như muốn báo hiệu đêm nay sẽ là một đêm không an bình.

Ngoài trời, mưa gió không ngừng.

Trong phòng, có hai người đang ôm chặt lấy nhau. Nhiệt độ nóng bỏng trong phòng vốn đang có chiều hướng suy giảm thì nay lại đột ngột tăng cao.

Mộ lâu chủ thở hổn hển, đôi mắt ngập nước, giữa hai hàng lông mày tràn đầy quyền rũ, mị nhãn như tơ.

"Dịch..." Đôi tay mềm mại của nàng nhẹ nhàng đặt trên ngực trần của Quốc sư đại nhân, nhũ mào nói, "Có chừng có mực thôi." Trong giọng nói hoàn toàn không có ý tứ trách cứ, chỉ là thần nhiên nhắc nhở.

Quốc sư đại nhân hoàn toàn không đặt những lời này vào lòng, hôn nàng vài cái, thấp giọng cười nói, "Phu nhân, thân thể của vi phu tốt lắm, nàng không cần lo lắng."

Mộ lâu chủ tròn tròn mắt, "Ai thêm lo lắng cho chàng chứ?" Vừa dứt lời, nàng đã đẩy hần ra. Chỉ là, ý đồ này đã bị Quốc sư đại nhân gạt phăng qua một kên khi ai kia ôm nàng quá chặt. Không những thế, tay của hần đang ôm chặt nàng vào ngực lại trượt xuống thắt lưng của nàng, vây lấy nàng. Làm xong mọi việc, Quốc sư đại nhân mới nhũ mào, đáp lời nàng, "Nếu vậy, chẳng lẽ là phu nhân không chịu được?"

Quốc sư đại nhân vừa dứt lời còn không quên nhìn nàng một cái. Tinh thần của Mộ lâu chủ vẫn còn tốt lắm, chỉ là có chút lười nhác. Thực hiển nhiên, nàng vẫn còn có thể tiếp tục "lăn lộn" với hần.

Thái dương của Mộ lâu chủ giật giật, hần đang muốn chứng minh bản thân mình cường hãn ư? Hay là muốn chứng minh nàng yếu ớt? Dù là ý nghĩa nào thì nàng cũng không thích.

Mộ Lưu Ly đang chuẩn bị đáp lời ai kia thì thân hình khẽ run, rên rỉ thành tiếng.

Một khắc sau, Mộ lâu chủ mở lớn hai mắt, đá người đang nằm trên một cái, cả giận nói, "Văn Nhân Dịch, tay chàng đang sờ ở đâu vậy?"

Quốc sư đại nhân vội vàng bắt lấy mắt cá nhân mảnh khảnh của Ly nhi, tay còn lại thì ôm chặt thắt lưng của nàng.

Bởi vì một cước này của Mộ lâu chủ có vẻ hơi mạnh nên hai người lăn một vòng, đổi chỗ cho nhau.

Dù Quốc sư đại nhân bị Mộ lâu chủ đè xuống nhưng vẫn không lộ ra một chút yếu đuối nào. Ai kia nhìn phu nhân nhà mình mị nhãn như tơ thì mới cười nói, "Ta chỉ định xem nàng có bị thương ở chỗ đó không thôi mà."

Mộ Lưu Ly nhìn Quốc sư đại nhân tràn đầy mị hoặc, cào một cái ở cổ của hần. Hừ! Bị thương ư? Đây cũng không phải là lần đầu tiên của hai người, làm sao có thể dễ dàng bị thương được? Mà hần còn không biết xấu hổ đòi kiểm tra giúp nàng. Rõ ràng là ăn đậu hủ của nàng thì có!

Quốc sư đại nhân bị nàng cào cũng không giận, nở nụ cười mị hoặc chứng sinh, đôi mắt hoa đào lấp lánh, bàn tay to giữ chặt gáy của Mộ lâu chủ, cúi người xuống, trao cho nàng một nụ hôn. Lúc bắt đầu, nụ hôn chỉ nhẹ như chuồn chuồn lướt qua mặt nước. Dần dần, nụ hôn trở nên nóng bỏng.

Sau khi kết thúc nụ hôn nóng bỏng, Quốc sư đại nhân nhẹ nhàng hôn vành tai nàng, thì thầm tràn đầy dụ hoặc, "Ly nhi, nàng nghĩ kỹ lại mà xem, trên người nàng, có chỗ nào mà ta còn chưa thấy hay sờ qua sao? Sao nàng lại kích động như vậy?"

Thực đáng tiếc, Mộ lâu chủ của chúng ta không dễ dàng bị sắc đẹp mê hoặc, trừng mắt với ai kia. Sau đó, bắt đầu giờ trò lưu manh với tên yêu nghiệt nhà nàng.

Quốc sư đại nhân không có một chút định lực với Mộ lâu chủ, chỉ bị nàng sờ một chút là đã không nhịn được, lật người lại, thay đổi vị trí của cả hai.

Mộ lâu chủ không chịu thuận theo, dùng sức một chút, lại trở thành tư thế nữ trên nam dưới.

Quốc sư đại nhân cũng không gắng co với nàng. Bởi vì, ai kia cảm thấy tư thế này cũng không tồi. Đương lúc Quốc sư đại nhân sờ vòng eo nhỏ nhắn

của nàng thì Mộ lâu chủ đột nhiên hừ lạnh một tiếng, uốn éo thắt lưng, trực tiếp hất bàn tay của ai kia ra.

Quốc sư đại nhân vậy vậy bàn tay đang run run, sắc mặt nặng nề. Ngay cả nội lực mà Mộ lâu chủ cũng dùng, xem ra là không định cho hắn "ăn" nàng thật.

Nếu là lúc bình thường, Mộ lâu chủ không muốn thì hắn cũng sẽ không miễn cưỡng nàng. Cùng lắm thì hắn đi tắm nước lạnh thôi.

Nhưng mà, bây giờ, Mộ lâu chủ không những không cho hắn chạm vào nàng mà đôi bàn tay mềm mại không xương của nàng cứ trêu chọc hắn mãi, tầm mắt của nàng cũng không chút thu liễm, câu dẫn tâm của hắn khiến cho nơi nào đó của Quốc sư đại nhân không nhịn được mà ngẩng đầu.

Mộ lâu chủ nhìn người nào đó, tựa tiểu phi tiểu nói, "Quốc sư đại nhân, chàng ngẩng lại mà xem, có chỗ nào của chàng mà ta chưa sờ qua hay nhìn thấy chứ? Sao chàng lại kích động đến thế?"

Quốc sư đại nhân hít sâu một hơi, híp hai mắt lại, "Phu nhân muốn tạo phản?"

Mộ lâu chủ hừ lạnh một tiếng, cúi đầu, cắn một cái trên cổ của hắn. Quốc sư đại nhân hít một ngụm lãnh khí, nhìn đôi mắt tràn ngập khiêu khích của Mộ lâu chủ, nở một nụ cười nguy hiểm với nàng, giữ chặt hai tay của nàng, uy hiếp nữ nhân vô tâm vô phế kia, "Xem ta thu thập nàng như thế nào!"

Mặc dù nhìn Quốc sư đại nhân rất nguy hiểm nhưng Mộ lâu chủ vẫn thờ ơ, cười lạnh hai tiếng, "Không biết là ai thu thập ai đâu!"

Bốn mắt nhìn nhau thật lâu, sau đó, đồng loạt xuất chiêu. Tuy nhìn mỗi chiêu của hai người đều sắc bén, thật ra chỉ là gói thêu hoa mà thôi.

Đánh nhau trong chốc lát lại thành ôm nhau, kết quả là lăn lên giường luôn.

Cũng không biết hai người đã náo loạn bao lâu, sau khi bị Quốc sư đại nhân đặt dưới thân, Mộ lâu chủ của chúng ta cũng lười động, nhìn người phía trên, phun ra hai chữ, "Nhảm chán!"

Quốc sư đại nhân vốn đang chịu đựng cảm giác vừa ngọt ngào vừa đau đớn này, khi nghe thấy lời nàng nói thì trừng mắt với ai kia đang trung ra vẻ mặt vô tội, tiếng nói rít ra từ kẽ răng, "Mộ Lưu Ly, hôm nay ta nhất định phải thu thập nàng!"

Nếu không phải nàng muốn đùa giỡn thì hắn sao phải liều mình bởi nàng chứ? Hắn bị nàng trêu chọc gần như sắp điên rồi, nàng còn ghét bỏ tặng hắn hai chữ này?

Mộ lâu chủ nhìn người nào đó hung tợn nói xong lại chậm chạp không ra tay, cười rộ lên, hai tay ôm lấy cổ của hắn, hôn khoé môi của hắn một chút rồi mới lên tiếng, "Thành thật như vậy không giống chàng chút nào."

Quốc sư đại nhân nhìn nàng một lát rồi nở nụ cười, ngón tay vuốt ve má của nàng, chậm rãi nói, "Nếu ta không để cho nàng trút giận thì đến lúc nàng tạo phản thật, ta biết làm sao đây?" Nếu Mộ lâu chủ thật sự hạ quyết tâm làm một việc gì đó thì sẽ không ai ngăn cản nàng được.

Mộ lâu chủ hừ nhẹ, "Chàng càng không nói thì ta sẽ càng đau lòng."

Về mặt của Quốc sư đại nhân vẫn đầy ý cười, ngón tay nhẹ nhàng mon men trốn dọc theo khuôn mặt của nàng, giọng nói tràn đầy chắc chắn, "Nếu ta nói ra thì nàng sẽ càng đau lòng vì ta."

Tuy Mộ lâu chủ không thích nhìn thấy Quốc sư đại nhân đắc ý nhưng nàng không thể phản bác lại được. Muốn trách thì chỉ có thể trách nàng quá lý trí, nhìn việc quá mức cao thâm, lại quá hiểu Quốc sư đại nhân. Cho nên, tuy rằng nhìn Quốc sư đại nhân đang tính kế nàng nhưng thật ra lại không phải vậy. Đây cũng là lý do mà nàng không tức giận với hắn.

Suy cho cùng, Quốc sư đại nhân chỉ là dùng phương thức của riêng hắn để sủng nàng, khiến nàng vui vẻ mà thôi. Mà cái gọi là tính kế nàng đều không ảnh hưởng đến toàn cục. Dù đôi khi ai kia cũng khiến nàng dờ khóc dờ cười nhưng hắn chưa bao giờ chạm vào điểm mấu chốt của nàng - đây chính là tâm linh tương thông trong truyền thuyết.

Mộ lâu chủ bĩu môi, "Giả dối!"

Quốc sư đại nhân cong khoé môi, "Đa tạ phu nhân khích lệ."

Mộ lâu chủ hừ nhẹ một tiếng, đột nhiên ôm lấy hắn, trao cho ai kia một nụ hôn nóng bỏng. Ánh mắt Quốc sư đại nhân chợt loé, ý cười trong mắt càng đậm. Hắn đã nói rồi mà, phu nhân nhà hắn sao có thể nhẫn tâm nhìn hắn bị dục hoá thiêu đốt chứ?

Chỉ là, Quốc sư đại nhân đã vui mừng quá sớm rồi. Ngay tại thời điểm hai người đang quấn lấy nhau, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng rống to, "Văn Nhân Dịch, người lẩn ra đây cho lão tử!"

"Ầm ầm ầm..." Theo sau tiếng gầm đầy giận dữ là một tràng sấm chớp. Sau khi tiếng sấm ngừng, âm thanh mắng chửi xen lẫn với tiếng mưa rơi truyền vào trong phòng, khiến cho người khác không thể bỏ qua.

Sắc mặt Quốc sư đại nhân âm trầm trong cửa phòng, khi nhìn về Mộ lâu chủ thì dịu dàng như nước, bàn tay to vỗ vỗ lưng của nàng, nhìn hai má nàng đỏ ửng, nhún nhún hỏi, "Phu nhân có khó chịu không?"

Mộ lâu chủ bình ổn hơi thở, nhìn hấn đang nhũu mảy, hỏi, "Nếu ta nói khó chịu thì chàng sẽ làm gì?"

Nàng vừa dứt lời, Quốc sư đại nhân không chút do dự ra lệnh, "Minh Y, giết không tha!" Sau đó, thấp giọng thì thầm bên tai nàng, "Chúng ta tiếp tục."

Minh Y đứng ở ngoài cửa nhưng y cách phòng của hai người một khoảng rất xa, đề phòng bản thân nghe được những âm thanh không nên nghe. Nhưng lúc y nghe được mệnh lệnh của Quốc sư đại nhân, chuẩn bị mở mắt ra thì nghe Mộ lâu chủ lên tiếng, "Chờ chút, chúng ta ra ngoài xem đi."

Động tác của Minh Y dừng lại, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần. Thực hiện nhiên, mệnh lệnh của Quốc sư đại nhân không bằng mệnh lệnh của Mộ lâu chủ. Nguyên nhân ư? Bởi vì, Quốc sư đại nhân của chúng ta cực kỳ cứng chiều phu nhân nhà hấn.

Không ngoài dự đoán của Minh Y, Quốc sư đại nhân cũng không ngăn cản Mộ lâu chủ. Chỉ là, khuôn mặt của ai kia tràn đầy vẻ bất mãn, "Phu nhân, sao nàng phải quan tâm đến những người không quan trọng chứ?"

Mộ lâu chủ nhìn hấn một cái, nhũu mảy nói, "Chàng rất khó chịu sao?"

Quốc sư đại nhân gật gật đầu, Mộ lâu chủ đau lòng sờ sờ mặt hấn. Sau đó, hờ hững trả lời, "Chịu đựng một chút là tốt rồi."

Quốc sư đại nhân dở khóc dở cười. Sau một lúc lâu, hấn mới néo thắt lưng của nàng một cái xem như là trả thù, thờ dài thườn thượt, "Phu nhân thật sự là không có lương tâm."

Nói xong, ôm nàng vào lòng, hầu hạ phu nhân thay y phục, hôn nàng một cái. Làm xong hết mọi việc, hấn mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Hai người đi ra khỏi phòng. Bởi vì mưa quá lớn nên chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy được hai người đang giao đấu. Mộ lâu chủ được Quốc sư đại nhân ôm vào lòng, che mưa chắn gió thay nàng, hấn còn lui về phía sau hai bước để đề phòng mưa nhỏ xuống người của phu nhân nhà hấn.

Thấy Quốc sư đại nhân cẩn thận như thế, Mộ Lưu Ly không khỏi thở dài trong lòng. Tuy nhiệt độ cơ thể của nàng thấp nhưng công lực thâm hậu, sao có thể sợ một chút mưa gió? Bất quá, nàng cũng không cự tuyệt sự chăm sóc của hấn, chỉ hỏi, "Xảy ra chuyện gì?"

Bích Tiêu và Thiên Liễm đã sớm đứng ở bên ngoài, Bích Tiêu đáp lời, "Bẩm Lâu chủ, là Lục Diễm. Gã ta tự nhiên phát điên, đòi đánh đòi giết." Người đang giao thủ với gã ta tất nhiên là ám vệ của Quốc sư đại nhân.

Bởi vì quan hệ giữa Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ đã bị vạch trần nên Quốc sư đại nhân đã điều hơn một nửa ám vệ tới đây để bảo vệ nàng. Chỉ là, để đối phó với một Lục Diễm nhỏ nhen, chỉ cần một ám vệ là đã dư dả rồi.

Thiên Liễm nhìn hai người đang giao thủ trong viện, nhũu nhũu mảy. Chắc không phải là vì một cước đá của nàng ấy quá mạnh nên nữ nhân làm từ nước kia đã chết đi? Dựa vào sự si mê của Lục Diễm với nữ nhân kia, điều này cũng có thể lắm. Nếu đã như vậy, vì sao Lục Diễm lại đòi đánh đòi giết Quốc sư đại nhân mà không phải nàng ấy?

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chương 75: Mộ Lâu Chủ Và Tang Nhu, Ai Sẽ Là Người Chiến Thắng?

Tuy Lục Diễm là đại đệ tử của phái Vô Song, tư chất cũng không tồi nhưng còn kém rất xa ám vệ của Quốc sư đại nhân. Hai người giao đấu lâu như vậy mà còn chưa phân thắng bại là vì ám vệ không dám ra sát chiêu khi Quốc sư đại nhân chưa hạ lệnh.

Khi nhìn thấy Quốc sư đại nhân, ám vệ lập tức ẩn thân.

Mất thấy ám vệ biến mất, Lục Diễm tràn đầy oán hận, lấy ống tay áo lau nước mưa, cơn giận trong lòng vẫn còn chưa biến mất. Gã ta ngẩng đầu lên thì nhìn thấy vài người đang đứng, chạy tới trước mặt họ.

"Văn Nhân Dịch, người mau theo ta đi gặp tiểu Nhu!"

Gã ta vừa dứt lời thì sắc mặt của Thiên Liễm và Bích Tiêu đều trầm xuống. Quả nhiên, nữ nhân ngu xuẩn kia vẫn chưa từ bỏ ý đồ xấu xa mà.

Quốc sư đại nhân không để ý đến gã, chỉ ôn nhu nói với Mộ lâu chủ, "Phu nhân, ở ngoài lạnh lắm, chúng ta vào phòng đi!"

Tay của Lục Diễm siết chặt, tức giận đến mức muốn thổ huyết, trừng mắt với Quốc sư đại nhân, sao thán tư có thể lạnh được cơ chứ? Nhìn đôi phu thê đang ân ái ái, gã ta đột nhiên nhớ tới Tang Nhu đang tuyệt vọng, Lục Diễm không thể nhìn được nữa, giận dữ hét to, "Văn Nhân Dịch, rốt cuộc người có lương tâm hay không? Tiểu Nhu vì người mà đòi tự sát, suýt nữa là nàng ấy đã chết rồi. Vì sao người lại không quan tâm đến nàng ấy một chút chứ?"

Nghe giọng nói chói tai của gã, Mộ lâu chủ khẽ nhủ mảy, vẻ mặt của Quốc sư đại nhân vẫn ôn hoà như trước, khiến cho người khác không tài nào đoán ra được hắn đang nghĩ gì.

Sau khi Lục Diễm dứt lời, Quốc sư đại nhân cuối cùng cũng lên tiếng. Chỉ là, những lời của Quốc sư đại nhân khiến cho Lục Diễm tức đến mức suýt nữa là động thủ.

"Người qua đường chết thì có liên quan gì đến Bồn toạ?"

Ngờ khi hờ hững, thái độ không chút bận tâm khiến Lục Diễm giận đềng người. Gã ta âm thầm đau lòng vì Tang Nhu khi nàng coi trọng một nam nhân vô tình như vậy.

Mộ lâu chủ liếc Lục Diễm một cái, không mặn không nhạt nhắc nhở, "Nãy giờ người lằng nhằng ở đây lâu như vậy, nói không chừng Tang Nhu đã tắt thở rồi." Đúng là nàng ta có lẽ đã chết rồi. Chỉ là, với điều kiện là nàng ta thật sự muốn tự sát.

Nghe vậy, Lục Diễm cả kinh, trong lòng nóng như lửa đốt khi nghĩ đến tình trạng của Tang Nhu nhưng gã ta vẫn kiên trì không chịu rời đi. Bởi vì, Văn Nhân Dịch là tâm bệnh của nàng - muốn gỡ chuông thì phải tìm người buộc chuông.

Nhưng mà, khi nhìn thấy Văn Nhân Dịch thờ ơ thì gã ta hận đến nghiến răng nghiến lợi. Lục Diễm cũng không biết nên làm thế nào thì Văn Nhân Dịch mới chịu niệm tình cũ mà đến thăm Tang Nhu.

Đúng lúc này, Mộ lâu chủ đột nhiên lên tiếng, "Đi xem đi."

Quốc sư đại nhân nhìn mưa bão bên ngoài, nhủ mảy nói, "Mưa lớn lắm, nàng sẽ bị ướt mắt."

Mộ lâu chủ không đáp lời, nhìn chằm chằm ai kia. Thấy nàng như thế, hắn đành phải thoả hiệp, hạ lệnh cho ám vệ chuẩn bị kiệu.

Mộ lâu chủ nhìn thoáng qua kiệu nhỏ, trong lòng có chút bất đắc dĩ. Quốc sư đại nhân, chàng có cần khoa trương như vậy không? Trong mắt chàng, ta thật sự rất yếu đuối sao?

Nhìn thấu tâm tư của Mộ lâu chủ, Quốc sư đại nhân cười nói, "Nếu đã có thể không bị ướt thì tội tình gì phải hành hạ bản thân?"

Mộ lâu chủ nhìn Lục Diễm cực lực kiềm chế bản thân rồi lại nhìn qua Quốc sư đại nhân đang thập phần bình tĩnh. Hắn có chắc là hắn "không có ý" chọc tức Lục Diễm không? Mạng người quan trọng mà hắn lại cứ lè mà lè mề.

Mộ lâu chủ lắc lắc đầu, nắm tay Quốc sư đại nhân, hai người ngồi vào kiệu nhỏ. Nàng mới không thừa nhận là tâm tình của nàng đang tốt lắm đâu~ Nàng không có ác liệt như ai kia đâu nha.

Quốc sư đại nhân ôm Mộ lâu chủ vào trong lòng, nở một nụ cười ôn nhu với phu nhân, đáy mắt lại ngập tràn lãnh ý, trong lòng càng thêm chán ghét Tang Nhu. Nếu đã tự sát thì sao không tự sát cho thông minh một chút? Nếu vì chút việc nhỏ nhặt này mà khiến cho phu nhân nhà hắn bị phong hàn thì đừng trách hắn xuống tay tàn độc!

Thái độ của Quốc sư đại nhân với Tang Nhu vẫn luôn ôn hoà. Bởi vì, trong mắt hắn, Tang Nhu chỉ là một người qua đường. Bất kỳ ai uy hiếp đến Mộ lâu chủ, hắn sẽ không bỏ qua cho người đó.

"Kèo kẹt..."

Cửa phòng mở ra.

Tang Nhu nằm trên giường, sắc mặt tiêu tụy. Khi nghe tiếng cửa phòng bị đẩy ra, nàng ta liền quay đầu lại. Khi nhìn thấy bóng dáng của Quốc sư đại nhân, nước mắt lập tức lăn dài trên gò má, thập phần đáng thương.

Lục Diễm vội vàng đến gần giường, an ủi ý trung nhân, "Tiểu Nhu, nàng đừng khóc..."

Một cước đá của Thiên Liễm không hề nhẹ chút nào. Khó khăn lắm Tang Nhu mới tỉnh dậy, trong lòng nàng ấy lại nghĩ quẩn, bây giờ lại khóc đến tê tâm liệt phế, gã sợ thân thể nàng ấy không chịu nổi.

Mộ lâu chủ đảo mắt nhìn quanh thì thấy một dải lụa trắng đang treo vắt vẻo trên thanh xà ngang, lại nhìn thấy một vết siết trên cổ của Tang Nhu. Chỉ cần là người có mắt thì đều biết Tang Nhu đã dùng cách gì để tự sát.

Dù Tang Nhu bị thương hay thống khổ như thế nào, Quốc sư đại nhân vẫn thờ ơ như cũ. Sau khi vào phòng, hắn lập tức đóng cửa lại. Khi tay hắn chạm tay của Mộ lâu chủ, sự lạnh lẽo trên tay nàng khiến hắn nhủ mảy, kéo phu nhân nhà hắn ngồi xuống đùi hắn, ôm chặt lấy nàng. Sau đó, rót một ly trà cho nàng.

Tuy trà trong ấm đã nguội từ lâu nhưng ly trà Mộ lâu chủ nhận được thì vô cùng ấm áp, rất thích hợp với việc ủ ấm hai tay.

Sau khi chắc chắn Mộ lâu chủ sẽ không bị cảm lạnh, Quốc sư đại nhân mới nhìn Tang Nhu đang nằm trên giường. Giọng nói của hắn vẫn ôn hoà như trước nhưng từng câu từng chữ lại khiến lòng người rét lạnh, "Từ lúc nào mà Tang Nhu cũng học được cách tính kế?"

Khi hân vừa dứt lời, sắc mặt của Tang Nhu trắng bệch như tờ giấy, đôi môi tái nhợt run rẩy, không nói thành tiếng. Cuối cùng, nàng ta rũ mắt xuống, im lặng rơi lệ.

Trái lại, Lục Diễm không thể nhịn được nữa, giận dữ hét, "Văn Nhân Dịch, đây là lời mà con người sẽ nói sao?"

Mộ lâu chủ nhướng mày, liếc nhìn Lục Diễm đang nổi trận lôi đình, vân đạm phong khinh lên tiếng, "Nếu Lục thiếu hiệp thương tiếc cho Tang Nhu cô nương thì cần gì phải đẩy nàng vào vòng tay của nam nhân khác? Còn nữa, người cảm thấy Tang Nhu cô nương nhu nhược thể này thì có thể sống tốt dưới tay Bản lâu chủ không?"

Nghe vậy, Lục Diễm nhìn Tang Nhu nhu nhược, sau đó nhìn lướt qua Mộ lâu chủ hờ hững. Nếu Tang Nhu thật sự đi theo Văn Nhân Dịch, chưa đề cập đến thái độ của Văn Nhân Dịch thì chỉ một Mộ Lư Ly cũng đã có thể dồn nàng ấy vào chỗ chết rồi. Mộ Lư Ly là Lâu chủ Lạc Tiên lâu, tuyệt đối sẽ không vô hại như bề ngoài.

Nhưng mà, Tang Nhu cố chấp không buông tay với Văn Nhân Dịch, giả có thể làm gì đây?

Quốc sư đại nhân cong cong khoé miệng, hôn Mộ lâu chủ một cái, tâm trạng cực kỳ tốt. Mộ lâu chủ nghiêng đầu, liếc ai kia một cái. Nàng đang giúp hân giải quyết một đóa hoa đào, hân không cảm tạ nàng thì thôi, đằng này còn chiếm tiện nghi của nàng nữa chứ.

Một màn này đã kích đến Lục Diễm đang tức giận, lời nói thốt ra cũng không đúng mực, "Mộ Lư Ly, người là Lâu chủ Lạc Tiên lâu, không có nam nhân cũng sẽ không chết. Xem như ta cầu xin người, hãy thiện tâm nhường lại Quốc sư đại nhân cho tiểu Nhu đi!"

Gã ta vừa dứt lời, sắc mặt của Mộ lâu chủ lập tức trầm xuống, mà sắc mặt của Quốc sư đại nhân cũng không dễ nhìn chút nào. Nếu không phải Mộ lâu chủ ngăn cản hân kịp thời thì Quốc sư đại nhân đã bại lộ chuyện hân biết võ công rồi. Đến lúc đó, hai người chỉ đành phải giết Lục Diễm và Tang Nhu để diệt khẩu thôi.

Ở chỗ tối, Minh Nguyệt đang giả trang thành ám vệ để xem kịch hay cũng phải nổi giận. Nếu nàng ấy mà biết Lục Diễm vô si như vậy thì lúc trước đã xuống tay tàn nhẫn hơn nữa, khiến gã ta đi đời nhà ma.

Khi nàng ấy vừa đi từ Địa Ngục nhai đến kinh thành để hội họp với Quốc sư đại nhân thì gặp Lục Diễm ở ngoài thành. Tên ngu ngốc này không biết tự lượng sức mình mà đòi giết nàng ấy để trừ hại thay võ lâm. Đáng tiếc là gã không phải là đối thủ của Minh Nguyệt, cuối cùng còn bị nàng ấy đánh đến chỉ còn sót lại một hơi tàn. Minh Nguyệt lưu lại cho gã một hơi tàn không phải là vì nàng ấy lương thiện mà là vì nàng ấy muốn gã ta phải trở mắt nhìn cái chết đến gần mà không thể làm gì được.

Minh Nguyệt ngàn tính vạn tính cũng không tính ra được việc Mộ lâu chủ sẽ cứu gã. Điều này chỉ có thể nói là ông trời vẫn còn chưa muốn tuyệt đường sống của gã. Thật vất vả mới nhặt về được cái mệnh nhỏ, chỉ sợ là sẽ bị người ta chơi đùa đến chết.

Mộ lâu chủ nhìn Lục Diễm, cười khê hai tiếng, "Nói như vậy, Tang Nhu cô nương không có Quốc sư đại nhân thì sẽ chết phải không?"

Nghe vậy, Tang Nhu ngước mặt lên, nhìn chăm chăm vào Quốc sư đại nhân vẫn không chút cảm xúc thì trong lòng ngập tràn bi thương, cắn cắn môi, "Sống như cái xác không hồn còn không bằng chết đi." Sự đau khổ khi tương tư một người, chỉ có người trong cuộc mới hiểu được.

Mộ lâu chủ gật gù đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Sau đó, nàng thân nhiên nói, "Vậy thì, Tang Nhu cô nương đi chết đi." Dứt lời, nhẹ nhàng tung ra một chưởng.

"Ầm..." Một tiếng, chiếc giường bằng gỗ đã vỡ thành năm mảnh.

"Á..." Không kiềm được sự sợ hãi, Tang Nhu kêu thành tiếng. Qua một lúc lâu, nàng ta mới tỉnh táo lại.

Sau khi phát hiện cả người chỉ hơi đau đớn thì đôi mắt nàng ta kinh hoàng nhìn về phía Quốc sư đại nhân, nước mắt lập tức rơi xuống, "Dịch..."

Đây chính là một minh chứng cho việc nữ nhân làm từ nước, yếu ớt mảnh mai tựa cành liễu.

Thực đáng tiếc, chỉ có một người đau lòng vì nàng ta - Lục Diễm.

Từ trước đến nay, không ai dám động chạm đến uy nghiêm của Quốc sư đại nhân. Tất nhiên là ngoại trừ Mộ lâu chủ của chúng ta.

Hân không cho phép bất kỳ ai gọi hân bằng xưng hô thân thiết kia. Bởi vì, xưng hô đó chỉ dành cho một mình Mộ lâu chủ mà thôi. Nhưng Tang Nhu lại không xem lời cảnh cáo của hân ra gì khiến cho hân rất không vui.

Đối với quân cờ đã hết giá trị lợi dụng, hân sẽ không dễ dàng dung thứ. Huống hồ, quân cờ này còn có ý định phá hoại tình cảm giữa hân và Ly nhi.

Nếu Tang Nhu đã tự mình nộp mạng thì hân cũng không ngại mà thành toàn cho nàng ta.

Đúng lúc này, Mộ lâu chủ lại ngăn hân lại, thấp giọng thì thầm, "Chàng đừng phá."

Lời của phu nhân chính là thánh chỉ, sao hân dám không tuân theo được chứ? Nếu nàng muốn tự mình động thủ thì hân cũng không có dị nghị gì. Chỉ là, hình như phu nhân của hân không định hạ sát chiêu.

Tuy Quốc sư đại nhân không biết Mộ lâu chủ muốn làm gì nhưng hân vẫn làm theo ý nàng.

Khi thấy Mộ lâu chủ ra tay, Lục Diễm ngơ ngác. Bởi vì, gã ta không nghĩ rằng Mộ lâu chủ sẽ động thủ với tiểu Nhu. Sau khi phục hồi tinh thần, gã nhanh chóng đỡ Tang Nhu ra khỏi đống gỗ vụn, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, cắn răng nói với Mộ lâu chủ, "Mộ Lưu Ly, người đứng là ác độc! Sao người có thể xuống tay với một nữ nhân tay trái gã không chặt được chứ?"

Minh Nguyệt vô cùng tức giận. Nếu không phải vì lo lắng sẽ bại lộ thân phận của Chủ thượng thì nàng ấy đã nhảy ra giáo huấn tên Lục Diễm này rồi. Về phần nữ nhân cứ khóc sụt sùi lại cứ đòi tự sát khiến nàng ấy vô cùng chán ghét. Chủ mẫu chỉ mới dọa nàng ta một chút mà nàng ta đã không chịu nổi, còn không quên tranh thủ sự đồng tình từ Chủ thượng. Đúng là rất đáng giận!

Nữ nhân ngu xuẩn này còn không chịu nhìn xem Chủ thượng là người khôn khéo đến nhường nào, sao người có thể coi trọng nàng ta được cơ chứ?

Ở chỗ tối, Minh Nguyệt trừng mắt với Tang Nhu. Sau đó, hai mắt lấp lánh khi nhìn Mộ lâu chủ rồi lại trừng Tang Nhu. Cuối cùng nhìn Mộ lâu chủ thêm một lần nữa mới chịu ngừng lại.

Trên đời này, ngoại trừ Chủ mẫu thì không có ai có thể xứng đôi với Chủ thượng. Nếu nữ nhân nào muốn câu dẫn Chủ thượng thì phải bước qua xác của nàng ấy đã!

Minh Y mở mắt ra nhìn Minh Nguyệt đang nghiêng răng nghiêng lợi, lắc lắc đầu. Sau đó, nhắm mắt lại, tiếp tục dưỡng thần.

Tương phản với Minh Nguyệt tức giận, Quốc sư đại nhân bất động thanh sắc và Mộ lâu chủ vẫn bình thản khiến cho người khác không nhìn thấu được họ.

Áp lực trong phòng dần dần tăng lên. Một lát sau, Mộ lâu chủ đặt ly trà xuống bàn gỗ. Động tác của nàng vô cùng tùy ý nhưng vẫn không mất đi sự quý phái, khiến cho người khác không nhìn được mà nhìn thêm vài lần.

Sau đó, nàng đặt bàn tay trái của mình vào tay Quốc sư đại nhân, nhẹ nhàng vung tay phải lên.

"Bốp."

Bên ngoài, mưa đã ngừng rơi. Đúng lúc đó, một âm thanh vang dội truyền vào tai mọi người.

Lục Diễm ngơ ngác, sau khi nghe được tiếng nứt vỡ của Tang Nhu thì mới thu hồi ánh mắt phẫn nộ với Mộ lâu chủ. Khi gã quay đầu lại thì nhìn thấy Tang Nhu lấy tay che cả hai má, đôi mắt sưng đỏ, nước mắt như những hạt châu bị đứt, không ngừng thấm ướt lòng gã. Lục Diễm vội vàng đẩy tay của nàng ta ra thì thấy hai má đã sưng vù.

Đối với biểu tình đau lòng của Lục Diễm, Mộ lâu chủ chỉ cười lạnh hai tiếng trong lòng. Nếu muốn nói chuyện từ tế với người ngang ngược là chuyện không tưởng rồi. Vì vậy, nàng chỉ có thể lấy bạo chế bạo mà thôi. Hơn nữa, còn phải đánh vào điểm yếu nhất của gã ta.

Nàng là nữ nhân, không phải quân tử. Ai nói nữ nhân không thể động thủ với nữ nhân được cơ chứ?

Quốc sư đại nhân nhìn Mộ lâu chủ đánh người xong còn tỏ ra hồ hững thì ngoéo môi một cái, chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn còn nắm bàn tay nhỏ bé của phu nhân nhà hắn thôi, vô cùng đau lòng bởi thêm một câu, "Phu nhân cần gì phải tự mình ra tay? Nếu không cẩn thận khiến tay của nàng bị thương thì phải làm sao đây?" Phu nhân không cho hắn ra tay nhưng cũng không cấm hắn nói vài câu mà!

Khi Quốc sư đại nhân vừa dứt lời, dù là Mộ lâu chủ định lực hơn người cũng không nhịn được mà rút rút khoé miệng. Nàng nhìn Tang Nhu đang cách nàng ba thước rồi lại nhìn tay nàng. Tay nàng còn chưa đụng đến Tang Nhu đâu, sao có thể bị thương được cơ chứ?

Cả người của Tang Nhu run rẩy, mở to hai mắt nhìn Quốc sư đại nhân. Không, nàng ta không tin những lời tàn nhẫn này là từ miệng của hắn.

Lúc này, Lục Diễm thật sự nổi giận rồi. Gã bất chấp việc bản thân có phải là đối thủ của Mộ lâu chủ hay không, cũng mặc kệ ám vệ ở chỗ tối, trực tiếp đánh về phía Mộ lâu chủ.

Thực đáng tiếc, Mộ lâu chủ hoàn toàn không đặt chút công phu mèo quào của gã vào mắt. Nàng cách không điểm huyệt Lục Diễm, sau đó, tát Tang Nhu thêm hai cái.

"Mộ Lưu Ly!"

Lục Diễm nghiêng răng phun ra ba chữ, hận không thể nhào lên cắn chết Mộ lâu chủ.

Gã ta vừa dứt lời, Mộ lâu chủ đáp lại bằng hai tiếng "Bốp bốp". Nghe thấy tiếng động này, trong lòng gã run lên.

Lục Diễm không dám nói thêm một chữ, hung tợn nhìn Mộ lâu chủ.

Mộ lâu chủ lười biếng tựa vào lòng Quốc sư đại nhân, khoé miệng tuy cười nhưng biểu cảm vẫn lạnh nhạt. Dưới tầm mắt phẫn hận của Lục Diễm, nàng vung tay lên.

Tang Nhu tất nhiên là không thể chịu đựng được quá lâu, nằm vật xuống đất. Khuôn mặt của nàng ta sưng vù như cái bánh bao, khoé miệng rỉ máu.

Trên mặt đã đau đến mất cảm giác nhưng điều khiến nàng ta đau đớn nhất chính là Quốc sư đại nhân chỉ đứng nhìn nàng ta bị đánh, không hề ngăn Mộ lâu chủ lại.

Ôn nhu trong dĩ vãng chỉ là giấc mộng của nàng ta mà thôi. Tình mộng thì tình tan.

Vì sao họ lại đi đến bước đường cùng này? Nếu như lúc trước nàng ta không ôm giấc mộng xa vời thì có phải họ vẫn như xưa không?

Hai mắt Tang Nhu đầm lệ, mông lung nhìn nam tử đang nở nụ cười. Chỉ là, hắn đang cười với nữ nhân khác chứ không phải nàng ta. Sự thân thiết và sùng nịch mà nàng ta vẫn hằng chờ mong từ người đó đã trở thành chấp niệm trong lòng nàng ta.

Bi ai là khi nàng ta biết hắn vô tình với nàng ta nhưng vẫn không chịu buông tay. Vì một chữ tình mà nàng ta đã không còn là Tang Nhu kiều ngạo của ngày xưa nữa.

Lục Diễm đau đớn nhắm mắt lại, không dám đối nghịch với Mộ lâu chủ nữa, giọng nói tràn đầy sự cầu xin, "Đừng đánh nữa..."

Lúc này, Mộ lâu chủ mới dừng tay, lời kéo Quốc sư đại nhân, chuẩn bị rời đi.

Quốc sư đại nhân nhéo nhéo tay nàng, thấp giọng nói, "Đợi ta một chút."

Hắn đi đến trước mặt Tang Nhu, nhìn nàng ta từ trên cao, ánh mắt chột lóe, bắn một viên thuốc vào miệng nàng ta. Bởi vì động tác của Quốc sư đại nhân quá thô bạo nên viên thuốc bị nghẹn nơi cổ họng của Tang Nhu.

Động tác không hề ôn nhu lại nhen nhóm một tia hy vọng cho Tang Nhu. Thật ra, hắn vẫn không nỡ từ bỏ nàng ta phải không? Hắn vẫn sẽ cho nàng ta được khi nàng ta bị bệnh. Sự ôn nhu của người là chấp niệm của thiếp.

Nhìn thấy hy vọng trong mắt Tang Nhu, Mộ lâu chủ lắc lắc đầu. Nàng đột nhiên cảm thấy bản thân không cần phải để ý đến tình địch này.

Dù Quốc sư đại nhân đối xử không tốt với nàng ta thì nàng ta vẫn có thể tự mình thấp lên một tia hy vọng. Từ đó có thể thấy được, trong quá khứ, Quốc sư đại nhân cũng không đối tốt với nàng ta chút nào.

Vì sao Mộ lâu chủ biết ư? Bởi vì, con người bị chiều chuộng là sẽ sinh hư. Mặc kệ là nam nhân hay nữ nhân.

Nếu như Quốc sư đại nhân thật sự đối tốt với nàng ta trong quá khứ thì bây giờ, nàng ta nhất định sẽ không chịu nổi khi hắn đối xử tệ bạc với mình.

Tang Nhu hèn mọn như loài cỏ dại là vì Quốc sư đại nhân chưa từng cho nàng ta cơ hội đề cao quý.

Mộ lâu chủ đã đoán đúng rồi. Tuy hạ nhân trong phủ Quốc sư đều kính trọng Tang Nhu như Quốc sư phu nhân tương lai nhưng trước mặt Quốc sư đại nhân, nàng ta chẳng là gì cả.

Mà cái gọi là ôn nhu của Quốc sư đại nhân đối với nàng ta cũng chỉ là do nàng ta tự mình đa tình mà thôi. Chiếc mặt nạ ôn hoà mà Quốc sư đại nhân thường đeo không phải là ôn hoà thật sự, cũng chẳng phải ôn nhu gì cả. Hơn nữa, mặt nạ ôn hoà đó dành cho tất cả mọi người chứ chẳng phải dành riêng cho nàng ta.

Chỉ là, một khi con người đã trầm luân thì sẽ không tài nào nhìn thấy bản chất của sự việc được.

Không sai, Quốc sư đại nhân quan tâm đến thân thể của nàng ta. Nếu quân cờ mà chết đi thì sẽ uổng phí công sức hắn đã bồi dưỡng.

Quốc sư đại nhân cũng thích Tang Nhu. Nhưng mà, nếu như nàng ta hỏi Quốc sư đại nhân có thích bông hoa ở trong viện của nàng ta thì hắn nhất định cũng sẽ trả lời là thích. Thậm chí, hắn còn thích bông hoa đó mà không cần thêm bất cứ điều kiện gì.

Quốc sư đại nhân đã từng nói với Tang Nhu là nàng ta rất ngoan nên hắn thích nàng ta. Nếu Tang Nhu chịu suy nghĩ một chút thì nàng ta đã phát hiện lời này của hắn đang ám chỉ rằng: Hắn thích nàng ta bởi vì nàng ta ngoan ngoãn mà thôi. Ngoan ngoãn chính là không thể có bất kỳ tâm cơ gì, cũng không thể yêu cầu bất kỳ điều gì từ hắn, chỉ cần nghe lời của hắn là tốt rồi.

Chỉ cần là người có một chút lý trí thì đều biết đây không phải là tình yêu. Bởi vì, không ai muốn người mình yêu là rối rắm cả.

Người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc sáng tỏ. Và lại, hành vi của Quốc sư đại nhân thường không rõ ràng, rất dễ mê hoặc người khác.

Thực hiển nhiên, Tang Nhu cũng không có định lực cao cường.

Nàng ta vẫn luôn bồi vì cách đối xử như gần như xa của Quốc sư đại nhân mà bất an. Thật ra, sự lạnh nhạt của Quốc sư đại nhân và khoảng cách không thể vượt qua giữa hai người không phải là ảo giác của nàng ta. Tang Nhu chỉ không muốn thừa nhận việc bản thân chưa từng bước vào thế giới của hắn.

Có lẽ, nam nhân không xấu thì nữ nhân không yêu chẳng?

Trong mắt Tang Nhu, Quốc sư đại nhân đối xử với nàng ta cực kỳ xấu xa. Tuy hắn đối xử với Tang Nhu không tệ, cũng không có ngược đãi nàng ta nhưng hắn đồng ý nuôi dưỡng Tang Nhu là vì hắn cần lợi dụng nàng ta. Thậm chí, phương thức hắn nuôi dưỡng nàng ta chính là phương thức nuôi dưỡng một sủng vật.

Đồng thời, Quốc sư đại nhân cũng che chở cho Tang Nhu vô cùng tốt. Nếu không nhờ Quốc sư đại nhân thì nàng ta đã không có một cuộc sống yên ổn như quá khứ.

Từ lúc rời khỏi Quốc sư đại nhân, nàng ta đã nhận ra điều này. Vì thế, nàng ta càng thêm quyến luyến Quốc sư đại nhân và mong mỗi bản thân có thể trở về bên cạnh hắn.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Chương 76: Bất Kỳ Ai Dám Tơ Tưởng Đến Người, Ta Sẽ Giết Không Tha!

Đôi mắt nhìn theo bóng lưng của Mộ lâu chủ và Quốc sư đại nhân, Lục Diễn nghiêng răng ken két, bày tỏ sự phẫn nộ của bản thân.

Một lát sau, huyết đạo tự động được giải, Lục Diễn vội vã nâng Tang Nhu đang bị thương vô cùng "nghiêm trọng" lên. Nhìn thấy vẻ mặt vẫn còn đọng lại sự kinh hãi, chắc hẳn trong lòng nàng ấy cũng không vui vẻ, nhẹ giọng khuyên nhủ, "Tiểu Nhu, Văn Nhân Dịch vô tình với nàng, sao nàng vẫn ôm hy vọng hảo huyền chứ? Tội gì phải tra tấn bản thân như thế này?" Nhìn thấy nàng ấy như vậy, tâm gã đau như cắt.

Rốt cuộc, Tang Nhu cũng chịu thu hồi tầm mắt vẫn luôn nhìn về phía cửa, nhẹ nhàng lắc đầu, thì thào, "Không phải lỗi của chàng..." Là nàng ta đã mơ mộng hảo huyền, vì thế nên chàng mới chán ghét nàng ta.

Lúc trước, chàng đồng ý cho nàng ta vào ở phủ Quốc sư là vì nàng ta cam tâm tình nguyện, không cầu chàng sẽ thích mình. Chỉ là, nàng ta không thể kìm nén được tình cảm của bản thân, lúc nào cũng muốn đến gần chàng.

Tuy nàng ta không biết suy nghĩ của Quốc sư đại nhân như thế nào nhưng vẫn có thể cảm giác được hẳn không dễ tâm đến nữ tử tình trường lắm. Đồng thời, nàng ta cũng không biết Quốc sư đại nhân đối xử với những nữ nhân khác như thế nào nhưng nàng ta biết rằng hẳn không muốn nàng ta có bất kỳ yêu cầu gì với hắn. Dù nàng ta hiểu được điều này thì trái tim cũng không kiềm được mà luân hãm, phá vỡ lời thề lúc trước.

Nhất cử nhất động của hắn luôn hấp dẫn ánh mắt của nàng ta, mỗi một lần hắn đối xử ôn nhu với nàng ta khiến nàng ta làm tưởng rằng bản thân đặc biệt. Dần dà, lý trí của nàng ta cũng bị bào mòn, tự huyễn hoặc bản thân rằng hẳn thích nàng ta. Huống hồ, hắn cũng từng nói thích nàng ta mà!!! Tuy giữa họ có một khoảng cách nhưng vẫn không thể khiến nàng ta chết tâm, không thể từ bỏ hy vọng.

Dẫu chàng đột nhiên lạnh nhạt với nàng ta, nàng ta vẫn hết như thiêu thân lao đầu vào lửa. Nàng ta điên cuồng, cố chấp chỉ vì muốn đứng cạnh chàng.

Nhìn thấy chấp niệm trong mắt Tang Nhu, tâm tình của Lục Diễn vô cùng phức tạp. Gã vừa cảm thấy tấm chân tình mà nàng ấy trao ra thật uổng phí, vừa đau lòng vì nàng ấy. Thậm chí, còn có một chút chua xót khi biết bản thân vĩnh viễn cũng không có được ý trung nhân của mình.

Mặc kệ Tang Nhu và Lục Diễn có tâm tình như thế nào, Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ vẫn không hề bị ảnh hưởng.

Sau khi trở về viện của mình, Mộ lâu chủ lập tức phân phó Bích Tiêu thông tri cho phái Vô Song đưa bạc đến Lạc Tiên lâu. Được liệu của nàng rất đắt tiền đó! Tuy nàng cảm thấy cứu một người cũng chẳng thiệt thòi gì nhưng bây giờ nàng đột nhiên cảm thấy cứu Lục Diễn gì đó thật sự là quá phiền phức, tất nhiên là phải thu một khoảng tiền lớn cho được liệu rồi.

Khi căn phòng chỉ còn hai người họ, Quốc sư đại nhân mới chậm rãi lên tiếng, "Nàng muốn trở mặt với phái Vô Song à?"

Ai cũng biết giao tình giữa Lạc Tiên lâu và phái Vô Song. Vì vậy, cũng không có gì lạ khi Quốc sư đại nhân biết.

Dựa theo giao tình giữa Lạc Tiên lâu và phái Vô Song, chỉ bằng việc Lục Diễn hôn xược với Mộ lâu chủ thì nàng hoàn toàn có thể giết gã ta mà phái Vô Song không thể dị nghị điều gì. Nhưng mà, Mộ lâu chủ lại không làm vậy.

Quốc sư đại nhân tuyệt đối sẽ không cho rằng Mộ lâu chủ vì nể mặt phái Vô Song mà tha cho Lục Diễn! Bởi vì, Mộ lâu chủ hoàn toàn không độ lượng như vậy. Huống hồ, Mộ lâu chủ cứ cố ý chọc giận Lục Diễn, khiến cho gã ta náo loạn không dứt. Vì thế, Quốc sư đại nhân suy nghĩ một lát chỉ tìm được mỗi lý do này là thích hợp thôi.

Mộ lâu chủ liếc hắn, cong cong khoé môi, "Quốc sư đại nhân, bị người khác nhìn thấu là một chuyện rất nguy hiểm. Chàng không sợ ta giết người diệt khẩu sao?"

Quốc sư đại nhân ôm nàng, cắn một ngụm, bạc môi cong cong, tà mị đáp lời, "Thân là Lâu chủ của Lạc Tiên lâu - thế lực đứng đầu chính đạo, sao có thể mưu sát phụ quân được cơ chứ?"

Tuy rằng ở trước mặt hắn, Mộ lâu chủ hoàn toàn không có hình tượng như thần tiên nhưng với mọi người, nàng chính là tiên nữ hạ phàm, không nhiễm

bụi trần.

Nghe vậy, cả người Mộ lâu chủ cứng lại. Một lát sau, nàng bình tĩnh gật đầu, "Cũng đúng."

Quốc sư đại nhân nhẹ nhàng vuốt mái tóc mượt mà của nàng, trong mắt như đang có điều suy nghĩ, chậm rãi nói, "Tần Việt là lão hồ ly, nàng sớm tách khỏi ông ta cũng tốt." Hắn không muốn phu nhân nhà mình bị thiệt thòi, dù việc này gần như là không tưởng.

Khi Quốc sư đại nhân nói những lời này, hoàn toàn không xem bản thân hắn là hồ ly ngàn năm!

Chương môn phái Vô Song - Tần Việt là một lão hồ ly, cũng là một đối thủ không tệ.

Lạc Tiên lâu bắt đầu dĩ mọi phái giao hảo với phái Vô Song. Bởi vì, lúc đó, Mộ lâu chủ chỉ mới gầy dựng Lạc Tiên lâu, đầu bề ngoài rất mạnh nhưng căn cơ chưa đủ vững chắc, cần liên minh với bang phái khác. Đúng lúc này, chương môn phái Vô Song lại coi trọng Lạc Tiên lâu.

Tần Việt là một người thông minh, quan hệ cũng rộng rãi. Tuy rằng ông ta thân thiết với họ nhưng lợi ích vẫn là mục tiêu hàng đầu.

Mộ lâu chủ chọn Vô Song là vì hai điểm này của Tần Việt. Nhưng mà, hợp tác với người khôn ngoan cũng có một điểm rất không vui - Tần Việt luôn tranh thủ lợi ích cho lão ta.

Tuy Tần Việt rất khôn ngoan nhưng lão lại không biết tính tình của Mộ lâu chủ. Mộ lâu chủ ghét nhất là bị người khác chiếm tiện nghi!

Rất may là Tần Việt vẫn chưa bị lợi ích che hai mắt, lão ta vẫn hiểu rõ phái Vô Song cần phải dựa vào Lạc Tiên lâu nhiều hơn là Lạc Tiên lâu dựa vào phái Vô Song. Vì thế, lão chưa bao giờ đối đầu với Mộ lâu chủ. Giống như Đại hội Võ lâm lần này vậy, lão vẫn không ra mặt tranh giành Phá Thiên đao phổ.

Đáng tiếc là, trong lúc vô thức, lão ta đã chiếm rất nhiều tiện nghi không nên chiếm từ Lạc Tiên lâu. Tuy rằng Mộ lâu chủ ngoài mặt không tỏ vẻ gì nhưng vẫn nhớ kỹ từng việc một.

Mộ lâu chủ đã biết Tần Việt có dã tâm từ lâu nhưng chỉ cần lão không làm hại đến Lạc Tiên lâu thì nàng cũng không để tâm. Chỉ là, những lần hợp tác gần đây với phái Vô Song, Tần Việt càng lúc càng khiến Mộ lâu chủ không hài lòng. Tuy Tần Việt rất cẩn thận nhưng Mộ Lư Ly vẫn biết lão lại thủ điểm máu chó của nàng. Đây chính là điểm báo trước về việc lão sẽ muốn chiếm thêm nhiều tiện nghi từ Lạc Tiên lâu.

Nếu như là lúc trước, có lẽ nàng sẽ nhịn thêm một khoảng thời gian. Lý do là vì, Lạc Tiên lâu vẫn chưa thể đắc tội Tần Việt được. Nếu Lạc Tiên lâu đắc tội với Tần Việt thì bốn bề sẽ thụ địch. Nghiêm trọng hơn thì hình tượng của Lạc Tiên lâu sẽ trở thành vong ân bội nghĩa, ăn cháo đá bát, chỉ biết ức hiếp một môn phái nhỏ nhoi. Đây thật sự là vụ buôn bán quá lỗ - Mộ lâu chủ tuyệt đối sẽ không làm vậy.

Nay, thời thế đã đổi thay. Từ khi biết Địa Ngục nhai là thế lực của Mộ lâu chủ, nàng đã không còn phải băn khoăn về rất nhiều chuyện. Tuy rằng nàng không định dựa vào Địa Ngục nhai nhưng nàng thả để Địa Ngục nhai chiếm tiện nghi còn hơn là để Tần Việt chiếm. Bởi vì Lạc Tiên lâu và Địa Ngục nhai là người nhà nên nàng không hề đau lòng khi bị chiếm tiện nghi, khi hợp tác cũng không cần lo lắng. Ví dụ điển hình chính là lần nàng thu năm vạn lượng hoàng kim từ Quốc sư đại nhân, Mộ Lư Ly hoàn toàn không có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào

~Đã có địa lợi nhân hoà, nàng chỉ đang đợi thiên thời mà thôi. Đúng lúc này, trời cao lại ban cho nàng một cơ hội hiếm có để chấm dứt với Tần Việt. Nếu nàng không nắm chắc cơ hội thì chẳng phải là có lỗi với thiên lão gia lắm sao?

Về phần cứu Lục Diễn...

Được hoàn gia cũng không lãng phí lắm. Cũng nhờ gã mà kế hoạch của nàng mới suôn sẻ như vậy.

Ngoài mặt là quan hệ hợp tác nhưng địa vị của Lạc Tiên lâu cao hơn phái Vô Song rất nhiều. Đại đệ tử của phái Vô Song vô lễ với Mộ lâu chủ, về tình về lý, dù nàng có trở mặt thì thanh danh của Lạc Tiên lâu cũng không tệ hơn bao nhiêu. Chỉ là, Mộ lâu chủ là người ôn hoà, sẽ không tự mình ra tay. Nàng muốn để người khác làm thay nàng.

Nhìn nụ cười nhạt và sự tính kế sâu trong đáy mắt của Mộ Lư Ly, Quốc sư đại nhân cắn môi của nàng một cái, giọng nói tràn đầy sự trêu chọc, "Phu nhân, chẳng lẽ nàng không cảm thấy bản thân mình rất xấu xa sao?" Chỉ tội cho Lục Diễn, bị cả đôi bên lợi dụng... Nhưng mà, ai bảo do gã ta quá đàn chứ.

Mộ lâu chủ nhìn ai kia, từ tốn đáp lời, "Bản lâu chủ tuy không được coi là người tốt, nhưng mà có Quốc sư ở đây, Bản lâu chủ tối thiểu không phải là người xấu!"

Khi nàng vừa dứt lời, Quốc sư đại nhân lập tức bật cười thành tiếng, "Có thể lấy mình ra gánh vác tiếng xấu, giúp cho Mộ lâu chủ có tiếng thơm, đó là vinh hạnh của Bổn toạ!"

Mộ lâu chủ nhún mày nhìn hắn. Một lát sau, nàng mới hỏi, "Chàng cho Tang Nhu được gì vậy?"

Nàng mới không ngu ngốc như Tang Nhu, cho rằng Quốc sư đại nhân thương hoa tiếc ngọc, cấp được trị thương đầu.

Nụ cười trên mặt Quốc sư đại nhân vẫn không nhạt đi chút nào, "Phu nhân yên tâm, nàng ta vẫn còn tác dụng với nàng, tất nhiên là ta sẽ không giết chết nàng ta rồi."

Mộ lâu chủ gật gù đầu, "Vây là tốt rồi."

Nói xong, Mộ Lư Ly yên lặng ngắm hán trong giây lát, hai mắt đột nhiên híp lại, nắm cằm của hán, hung hăng nói, "Chàng là của ta! Bất kỳ ai dám tơ tưởng đến chàng, ta sẽ giết sạch!"

Khuôn mặt Quốc sư đại nhân tràn đầy sự vui vẻ, đẹp tựa yêu nghiệt, gật đầu hòa theo nàng, "Được, giết hết không chừa một ai!"

Nghe ai kia nói, Mộ lâu chủ chỉ vút cho hán một cái nhìn tràn đầy sự khinh bỉ. Thật đúng là! Chàng nghĩ mị lực của chàng đủ lớn để câu hồn nhiều thiếu nữ như vậy ư?

Dù Mộ Lư Ly nghĩ như thế nào, Quốc sư đại nhân thật sự rất vui. Đây chính là những lời mà hán luôn nghĩ - Bất kỳ ai dám tơ tưởng đến nàng, ta sẽ giết sạch! Đối với tình địch, chúng ta phải tàn nhẫn! Khoé môi Quốc sư đại nhân cong cong.

Nghĩ vậy, trong đầu hán đột nhiên xuất hiện khuôn mặt của một tình địch nữa!

Đúng lúc này, Thương Ngao bại không nản lại tìm đến, muốn thách đấu với Mộ lâu chủ thêm một lần nữa. Không đợi cho Mộ Lư Ly lên tiếng ra lệnh cho Minh Y đuổi người thì Quốc sư đại nhân đã nhanh chóng hạ lệnh, "Minh Y, giết không tha!"

Thương minh chủ... Hình như cũng bị Quốc sư đại nhân xếp vào danh sách tình địch thì phải? Ai bảo hán ta suốt ngày quần quít Mộ lâu chủ đòi luận võ lâm chứ?

Cuối cùng, Thương minh chủ không bị chém thành ngàn mảnh nhưng lại bị Minh Y xách lên, ném ra khỏi viện. Thực hiển nhiên, thói quen xách cổ người khác rồi ném ra ngoài của Minh Y đều do Kinh Thiên tiểu tặc mà thành.

Ba ngày tiếp theo, Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ cực kỳ an tĩnh. Bởi vì, Tang Nhu không xuất hiện trước mặt hai người, Lục Diễm cũng không lảng vảng xung quanh họ. Ngắm lại cũng phải, Tang Nhu bị đánh sưng cả mặt, bây giờ chắc chắn đang dưỡng thương, còn Lục Diễm tất nhiên là phải tỉ mỉ chăm sóc nàng ta. Vậy thì, làm gì có tâm tư tới gây phiền phức cho Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ chứ?

Trong ba ngày này, vấn đề phân chia Hưởng Liên Thiên các cũng đã hoàn tất. Tuy Thương Ngao vẫn còn trẻ nhưng tốt xấu gì thì hán ta vẫn là Minh chủ Võ lâm, lời nói cũng rất có trọng lượng. Huống hồ, phụ thân của hán ta còn chính là vị Tiên nhiệm Minh chủ Võ lâm đức cao vọng trọng. Vì thế, mọi người hoàn toàn không có bất mãn với vấn đề phân chia Hưởng Liên Thiên các.

Quả thật, Thương Ngao cũng đã cố hết sức để phân chia Hưởng Liên Thiên các một cách công bằng nhất. Chỉ là, sự công bằng này không phải là chia đều Hưởng Liên Thiên các ra. Mà là, phân chia theo địa vị của các thế lực trong chốn giang hồ.

Hán ta làm như vậy cũng không sai, đây vốn là quy tắc lâu năm trong chốn võ lâm. Nếu không tuân theo thì các thế lực nhỏ sẽ cũng không tồn tại được.

Vì thế, Lạc Tiên lâu được chia không ít thứ tốt. Thương Ngao hào phóng đưa cửa hàng có địa thế tốt nhất của Hưởng Liên Thiên các cho Lạc Tiên lâu. Tiếp theo mới phân chia cho Kinh Thiên điện và Phiêu Miêu trang.

Về phần Địa Ngục nhai tà ma ngoại đạo, tất nhiên là sẽ không có ai nghĩ đến.

Thương Khung còn căn dặn Thương Ngao phân biệt viện này của Hưởng Liên Thiên các cho Lạc Tiên lâu, xem như là để cho Mộ lâu chủ có thể nhìn vật mà nhớ người!

Chỉ là, đối với đãi ngộ tốt như vậy, Mộ lâu chủ lại phản đối.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Chương 77: Đôi Phu Thê Ác Liệt

Mọi người hoàn toàn không hiểu vì sao Mộ lâu chủ lại kiến nghị với một ưu đãi tốt như vậy.

Bởi vì, Mộ lâu chủ không muốn bất kỳ thứ gì từ Hưởng Liên Thiên các, chứ không phải muốn có thêm đồ tốt.

Phải biết rằng, một thế lực lớn như Hưởng Liên Thiên các, muốn đứng vững trong chốn giang hồ thì phải có thực lực lẫn tiền tài.

Tiền là tiền là phạt. Tuy nữ nhân chốn giang hồ tự tại như gió nhưng vẫn phải có tiền thì mới tự tại được. Nếu chỉ còn da bọc xương thì sao có thể tự tại?

Thu nhập mỗi năm của Hưởng Liên Thiên các nhất định sẽ khiến mọi người ghen tỵ đến đỏ mắt. Phần mà Mộ lâu chủ được phân sẽ giúp nàng kiếm được không ít tiền, sao Mộ lâu chủ lại không cần chứ?

Tuy rằng mọi người cảm thấy rất khiếp sợ nhưng trong lòng lại không nhịn được mà vui mừng. Nếu Mộ lâu chủ không cần thì bọn họ sẽ được phân nhiều đồ hơn.

Không để ý đến tầm mắt kinh ngạc xen lẫn vui mừng của mọi người, Mộ lâu chủ hồ hững nói, "Bản lâu chủ không muốn lấy bất kỳ thứ gì từ Hưởng Liên Thiên các cả. Minh chủ vẫn nên suy nghĩ lại vấn đề phân phối Hưởng Liên Thiên các đi!"

Tuy ngữ khí của Mộ lâu chủ rất thân nhiên, khuôn mặt cũng không có cảm xúc gì nhưng mọi người lại không nhịn được mà nghĩ rằng, Mộ lâu chủ không muốn hoà niệm chuyện xưa.

Dù mọi người biết Mộ lâu chủ không phải là nữ nhân trời gả không chặt gì nhưng thấy nàng thương tâm, mọi người cảm thấy có chút không đành lòng. Huống hồ, sự hồ hững của Mộ lâu chủ cực kỳ hấp dẫn mọi người, khiến cho mọi người cảm thấy nàng như tiên nữ giáng trần, không màng danh lợi.

Phải biết rằng, ngay cả người như Ngọc công tử cũng không có cự tuyệt đâu!

Vì vậy, địa vị của Mộ lâu chủ trong lòng mọi người lập tức tăng lên rất nhiều.

Khoé miệng của Quốc sư đại nhân cong cong, đáy mắt tràn đầy sự sùng nịch, âm thầm thở dài trong lòng. Bởi vì, chỉ có một mình hắn cảm thấy Mộ lâu chủ rất tà ác.

Dù mọi người có chịu thiệt ở trên tay Mộ lâu chủ thì họ vĩnh viễn cũng không biết Mộ lâu chủ tà ác đến cỡ nào.

Thật ra, Mộ lâu chủ nói không cần bất kỳ thứ gì của Hưởng Liên Thiên các không phải là quyết định trong lúc nóng nảy hay gì cả. Nàng đã sớm quyết định chuyện này rồi.

Sau khi gặp Thương Khung, Mộ lâu chủ đã định nói chuyện này cho Thương Ngao. Nhưng mà, nàng vừa mới ra khỏi phòng của Thương Khung thì Thương Ngao lại bắt nàng phải đấu với hắn ta, khiến cho Mộ lâu chủ cực kỳ không vui. Hậu quả khi Mộ lâu chủ không vui chính là, nếu Minh chủ đại nhân rảnh rỗi như vậy thì hãy phân lại Hưởng Liên Thiên các đi!

Điều này đã chứng minh rằng, tuyệt đối không thể đắc tội với Mộ lâu chủ. Đừng nhìn nàng không tức giận mà lầm tưởng rằng tính tình của nàng rất dễ chịu. Nếu không, coi chừng bị nàng chinh chết mà vẫn mang ơn nàng.

Thực hiện nhiên, Thương minh chủ vẫn chưa biết được tính cách thật sự của Mộ lâu chủ. Kết quả là, hắn ta giống như tất cả mọi người, lầm tưởng rằng Mộ lâu chủ không muốn hoà niệm chuyện xưa. Hắn ta định khuyên nàng, thật ra thì toàn bộ Hưởng Liên Thiên các phải thuộc về nàng mới đúng. Chỉ là, mọi người đều tương trợ khi đối phó với Dạ Trạch, nếu không chia cho mọi người một ít lợi nhuận thì mọi người sẽ không phục. Kỳ thật, chức vị Minh chủ cũng không phải là dễ làm. Muốn làm một Minh chủ tốt thì người vừa phải công bằng vừa phải khiến người tin phục, không thể khiến cho người khác dễ dàng đánh bại người bằng những thủ đoạn nhỏ.

Tuy trong đầu hắn ta nghĩ như vậy nhưng vẫn không thể nào mở miệng được. Bởi vì, thái độ của Mộ lâu chủ thập phần kiên quyết. Thương Ngao ngầm nghĩ một hồi thì vẫn quyết định không nói. Tiền tài là vật ngoài thân, nếu Mộ lâu chủ đã không muốn hoà niệm chuyện xưa thì có gì hắn ta phải ép nàng nhận chứ?

Trong ba ngày này, Thương Ngao luôn đến viện của Mộ lâu chủ để thách đấu với nàng nhưng không thấy được một cọng tóc của nàng. Bất quá, Thương Ngao vẫn cảm thấy hắn ta và Mộ lâu chủ đã thân thiết hơn nhiều. Theo lẽ thường, tất nhiên hắn ta sẽ quan tâm đến nàng hơn.

Quốc sư đại nhân nắm bàn tay mềm mại của Mộ lâu chủ, tỉ mỉ thưởng thức, chỉ dùng khoé mắt nhìn Thương Ngao. Tuy đôi mắt đào hoa kia đang cười nhưng lại không mang theo bất kỳ thiện ý nào.

Trên thực tế, Quốc sư đại nhân cũng không nghĩ chuyện tốt gì. Hắn đang suy nghĩ rằng, sau này nên hạ lệnh cho Minh Y xuống tay với Thương Ngao nặng một chút. Tuy cả hắn và Mộ lâu chủ đều tạm thời chưa có ý định khiến giang hồ hỗn loạn nhưng nếu Minh chủ đại nhân thiếu một cánh tay hay một cái chân cũng không phải chuyện lớn gì đâu nhỉ? Ít nhất thì, so với việc Mộ lâu chủ bị Thương Ngao dây dưa thì tuyệt đối không phải là việc lớn gì.

Thương Ngao đang định mở miệng thì sống lưng bỗng nhiên lạnh toát, lông tơ trên người đều dựng đứng lên, âm thầm niệm một câu trong lòng hai lần "Tà bất thắng chính" mới an tâm được đôi phần.

Mọi người không nói lời nào, kích động đợi Thương Ngao lên tiếng. Có ai mà không thích tiền chứ? Có ai ngại tiền nhiều chứ?

Thương Ngao muốn giải quyết chuyện này càng nhanh càng sớm nên hắn ta gọi tất cả mọi người lại. Chỉ là, người thì nhiều mà tiền thì ít, Thương Ngao phải cực kỳ cẩn thận trong việc quyết định. Hắn ta cần phải suy nghĩ thật kỹ nên đồng ý với ai, phải phản đối ai, còn phải uy hiếp một số người vì lợi ích mà có ý đồ quấy rối.

Vì vậy, chuyện thương thảo phải tốn kha khá thời gian. Bất quá, chỉ cần Thương Ngao quyết đoán thì sẽ tốn ít thời gian hơn hắn. Và lại, sau khi đã có kết quả thì mọi người cũng không thể không phục, trực tiếp nhận mệnh thôi.

Lúc trước, khi mọi người phân phối Hưởng Liên Thiên các thì Thương Khung có đưa ra vài đề nghị về chuyện này. Mọi người vì nể mặt Thương lão nên mới chấp nhận. Bây giờ, Thương lão đã rời khỏi Hưởng Liên các, nên chuyện này cũng không phải dễ giải quyết thế đâu.

Vì vậy, Thương Ngao chọn phương pháp như trên để giải quyết cũng không có gì là sai cả.

Mộ lâu chủ và Quốc sư đại nhân không rời đi cũng không tham dự vào chuyện này. Hai người nhàn nhã ngồi uống trà, vui vẻ nói chuyện phiếm với nhau.

Ngọc công tử cũng không lên tiếng, nhìn y có chút cô đơn, không nhàn nhã được như Mộ lâu chủ và Quốc sư đại nhân. Chỉ là, vào lúc này thì không có ai rảnh mà để ý đến chuyện tình tay ba của họ cả.

Mặt trời lên cao, mọi người vẫn cứ tiếp tục thương thảo mà không hề có ý định dừng ngo thiện.

Cái bàn nhỏ bên cạnh Mộ lâu chủ đột nhiên xuất hiện vài đĩa điểm tâm. Quốc sư đại nhân dính vào người phu nhân nhà mình, hai tay ôm eo nàng, cầm gác trên vai nàng, há miệng chờ Mộ lâu chủ dứt điểm tâm cho.

Mộ lâu chủ nhìn cái bàn bên cạnh ai kia trống không, bĩu môi. Thì ra ai kia cố tình đặt hết điểm tâm qua bàn của nàng để được nàng dứt cho...

Tuy trong lòng oán thầm hấn nhưng nàng vẫn dứt một miếng bánh đậu xanh vào miệng của Quốc sư đại nhân. Thấy nàng như vậy, khoé môi của Quốc sư đại nhân lập tức cong cong, ý cười tràn ngập trong đôi mắt hoa đào, cực kỳ hấp dẫn người khác. Mộ lâu chủ néo cánh tay đặt trên eo của nàng, cảnh cáo ai kia hãy thu liễm lại một chút. Nàng không muốn thất thố trước mặt nhiều người như vậy đâu. Nếu nàng thất thố thì sẽ huỷ đi hình tượng đoan chính của Lạc Tiên lâu mất, như vậy chẳng phải rất lỗ sao?

Ý cười trong mắt Quốc sư đại nhân càng sâu. Đúng lúc này, một người lão đạo chạy vào, hét lớn: "Minh chủ, không tốt..."

Nghe vậy, mọi người thương thảo rất lâu, vừa mệt mỏi vừa hưng phấn cũng không nhận được mà căng thẳng, lại xảy ra chuyện gì nữa vậy?

Mộ lâu chủ nghiêng đầu, nhìn về phía Quốc sư đại nhân. Khi nhìn thấy ánh sáng loé lên trong mắt ai kia, Mộ lâu chủ âm thầm thở dài trong lòng. Quốc sư đại nhân, chẳng thật ác liệt!

Mộ lâu chủ yêu tiền, cực kỳ yêu tiền. Vì vậy, khi nàng đồng ý để mọi người phân phối Hường Liên Thiên các là chuyện bất thường thứ nhất. Bây giờ, đưa tiền đến trước mặt nàng mà nàng còn không cần chính là điều khác thường thứ hai. Đừng nói là hoài niệm chuyện xưa này nợ với Mộ lâu chủ. Thương tâm thì làm sao có thể so với việc thương tiền chứ? Huống hồ, Mộ lâu chủ cũng không thương tâm.

Nàng đồng ý để mọi người phân phối Hường Liên Thiên các là vì không muốn bản thân bị dính vào chuyện sắp xảy ra. Dưới tình huống nàng không hề bị tổn thất, thuận tay thu thập đám võ lâm nhân sĩ mơ ước Phá Thiên đao đao phổ đã khiến nàng gặp không ít phiền toái.

Bây giờ, dùng những thứ nàng được cấp để trả thù Thương Ngao, sẵn tiện giáo huấn những người đó luôn.

Thử nghĩ mà xem, bạc từ trên trời rơi xuống, ai ai cũng vui vẻ. Sau đó, lại có thêm một đồng bạc rơi xuống nữa, những người này nhất định là vui vẻ đến quên cả trời đất luôn rồi. Chỉ là, nếu sau khi vui mừng mà phát hiện đây chỉ là giấc mộng đẹp thì sẽ như thế nào?

Thật ra, Mộ lâu chủ cho phép Hường Liên Thiên các bị chia cắt là vì Địa Ngục nhai đã nắm toàn bộ Hường Liên Thiên các trong tay. Mặc kệ họ phân phối Hường Liên Thiên các như thế nào thì đều không thoát khỏi lòng bàn tay của nàng rồi.

Từ lâu, Mộ lâu chủ đã không muốn để cho Dạ Trạch sống. Một khi Dạ Trạch chết thì Hường Liên Thiên các nhất định sẽ loạn. Tất nhiên là Mộ lâu chủ đã nghĩ đến điều này, làm sao nàng có thể không chuẩn bị, để nhóm người này tùy ý phân phối Hường Liên Thiên các chứ?

Và lại, nàng tân tân khổ khổ đối phó Dạ Trạch thì Phá Thiên đao đao phổ chỉ năm vạn lượng hoàng kim có thể thỏa mãn nàng sao? Mộ lâu chủ còn lâu mới hạn hẹp như vậy.

*Tân tân khổ khổ: Vô cùng cực khổ.

Mộ lâu chủ cũng không thích may giá y thay người khác đâu. Nàng xuất lực giải quyết Dạ Trạch, mấy người ồn ào này dựa vào cái gì để chiếm toàn bộ tiện nghi chứ!

*May giá y thay người khác: Ý là tỷ đã làm phần tốn sức hơn, mấy người kia chỉ việc hưởng thành quả của tỷ.

Vì vậy, nàng đã chuẩn bị từ sớm để nuốt trọn Hường Liên Thiên các.

Nhưng mà, khi nàng muốn vô thanh vô thức nắm giữ Hường Liên Thiên các thì đã phát hiện Quốc sư đại nhân đã đi trước nàng một bước.

Sau khi phát hiện ra, Mộ lâu chủ dĩ nhiên không muốn giao đấu với Quốc sư đại nhân. Bởi vì, một khi hai người họ giao đấu thì sẽ đá thảo kinh xà, thế thì chẳng phải là mất nhiều hơn được, tiện nghi cho những người khác sao?

*Đá thảo kinh xà: Bứt dây động rừng.

Tuy rằng Mộ lâu chủ luôn nghĩ đến việc thu thập Quốc sư đại nhân nhưng khi có liên quan đến tiền bạc, nàng nhất định sẽ không giao đấu với Quốc sư đại nhân.

Huống hồ, Quốc sư đại nhân cũng rất thức thời. Dựa vào việc phu thê là một thể, đồ của hấn cũng chính là của Mộ lâu chủ, ai kia vô cùng hào phóng đưa quyền sở hữu Hường Liên Thiên các cho Mộ lâu chủ. Trên thực tế, hấn nắm Hường Liên Thiên các trong tay là vì Mộ lâu chủ.

Nhưng Mộ lâu chủ vẫn luôn tuân thủ nguyên tắc "Nữ nhân yêu tiền một cách đúng đắn", phu quân nhà mình bận rộn vào ban ngày, nàng lại không giúp đỡ mà lại nhận hết mọi thứ thì không đúng lắm.

Vì vậy, Mộ lâu chủ rộng lượng quyết định, cửa hàng nào của Hường Liên Thiên các có thể kiếm tiền thì Địa Ngục nhai có thể giữ lại để kinh doanh, nàng chỉ cần một nửa lợi nhuận thôi. Còn những thứ khác, bán được thì cứ bán, Địa Ngục nhai chia đôi bạc với Lạc Tiên lâu.

Lúc đó, khi Quốc sư đại nhân nghe xong quyết định hào phóng của nàng thì không khỏi cười khở, "Mộ lâu chủ, chẳng lẽ nàng không cảm thấy nàng chiếm được nhiều tiện nghi hơn sao?"

Địa Ngục nhai không những phải làm người ác mà còn phải ra sức lao động, Mộ lâu chủ lại không cần làm chuyện gì cả, chỉ cần ngồi chờ lấy tiền mà thôi.

Đối với nghi vấn của Quốc sư đại nhân, Mộ lâu chủ mặt không đỏ, tim không đập nhanh mới chậm rãi nói, "Quốc sư đại nhân, chàng phải biết rằng, quyết định này của Bản lâu chủ cũng rất mạo hiểm. Nếu chàng muốn đổi ý thì Bản lâu chủ sẽ không có gì cả."

Vấn đề là, Quốc sư đại nhân sẽ đổi ý sao? Đương nhiên là không. Ai bảo nàng là phu nhân của hắn chứ? Chịu thiệt ở trên tay của phu nhân nhà mình chính là phúc!

Mộ lâu chủ định sau khi nắm toàn bộ Hường Liên Thiên các trong tay thì mới lập một thế lực mới. Bởi vì, nàng không thể để mọi người biết Hường Liên Thiên các bị Lạc Tiên lâu nắm giữ. Nếu mọi người biết chuyện này thì nhất định sẽ ảnh hưởng đến hình tượng ngay thẳng của Lạc Tiên lâu.

Với lại, hình tượng của Lạc Tiên lâu quá mức ngay thẳng, đôi khi là chuyện tốt nhưng đôi khi cũng là sự hạn chế, khiến nàng cảm thấy có chút bó tay. Cho nên, nàng định lập một thế lực vừa tà vừa chính, có thể tùy ý làm việc. Nếu mọi người muốn thảo phạt thì đã có Địa Ngục nhai làm bia đỡ đạn. Và lại, nếu nàng có một thế lực khác làm hậu thuẫn thì có thể thoát khỏi Tần Việt.

Bởi vì Quốc sư đại nhân nhúng tay vào chuyện này nên nàng gác lại kế hoạch của bản thân. Nếu đã có Địa Ngục nhai gánh tiếng xấu thay Lạc Tiên lâu thì nàng cần gì phải lén lút lút làm chuyện này?

Nàng không quen và cũng không thích dựa dẫm vào người khác. Vì vậy nên nàng mới nghĩ đến việc thành lập một thế lực mới, chứ không phải để Địa Ngục nhai giúp nàng. Nhưng mà, sau khi Quốc sư đại nhân náo loạn thì nàng lại nghĩ, nếu nàng dựa vào Quốc sư đại nhân thì cũng không sao, nàng cũng không cảm thấy có bất kỳ gánh nặng tâm lý gì cả. Nàng cảm thấy không cần phải khiến bản thân mệt mỏi như vậy. Vì thế, nàng quyết định thay đổi chủ ý.

Sau khi trải qua việc này, Mộ lâu chủ liền bắt đầu có thói quen dựa vào Quốc sư đại nhân. Đổi một cách nói khác chính là, bắt đầu nuôi dưỡng thói quen áp bức Địa Ngục nhai. Mộ lâu chủ đã âm thầm hạ quyết định, nếu sau này có bất kỳ chuyện gì mà Lạc Tiên lâu không tiện ra mặt giải quyết thì có thể bảo Địa Ngục xuất đầu thay Lạc Tiên lâu.

Vì thế, khi nghĩ đến việc phiền phức sau khi bán Phá Thiên đao đao phổ thì Mộ lâu chủ lập tức nghĩ đến việc đổ hết tội lỗi lên đầu Quốc sư đại nhân. Khi nàng cố tình cắt đứt quan hệ với phái Vô Song thì nàng lập tức nghĩ đến núi dựa lớn là Quốc sư đại nhân.

Chỉ là, Quốc sư đại nhân âm hiểm giả dối bị người áp bức lại vô cùng đắc ý.

Sao có thể không đắc ý cơ chứ? Đây chính là bằng chứng cho việc Mộ lâu chủ tín nhiệm hắn. Nếu Mộ lâu chủ dựa dẫm vào tình địch thì hắn mới cảm thấy không thoải mái. Cho nên, Quốc sư đại nhân hoàn toàn cam tâm tình nguyện bị Mộ lâu chủ áp bức, bị thiệt thòi.

Hơn nữa, Quốc sư đại nhân thân là phu quân của Mộ lâu chủ, hắn đã biết làm sao để lấy lòng phu nhân nhà hắn. Thật ra, rất đơn giản. Hắn chỉ cần giúp Mộ lâu chủ vơ vét của cải, giúp đỡ Mộ lâu chủ làm việc ác, gánh tiếng xấu trên lưng, chăm chỉ làm mọi việc giúp nàng là đủ rồi.

Bất quá, Mộ lâu chủ chưa nói với Quốc sư đại nhân về việc nàng sẽ từ chối nhận những gì nàng nên nhận để thu thập một đám người trong giang hồ, sẵn tiền trả thù Minh chủ đại nhân cả.

Quốc sư đại nhân quả không hổ là con giun trong bụng Mộ lâu chủ, hắn đã sớm nắm Hường Liên Thiên các trong tay nhưng lại không biểu hiện gì. Sau khi Mộ lâu chủ nói không cần bất kỳ thứ gì của Hường Liên Thiên các, mọi người đang cực kỳ hưng phấn, Minh chủ đại nhân đau đầu vì cuộc thương thảo, chưa kịp nghỉ ngơi thì Quốc sư đại nhân lại ra chiêu này, thật sự là quá ác liệt!

Mộ lâu chủ có thể khẳng định, Quốc sư đại nhân có cùng ý nghĩ với nàng. Dù nàng không lên tiếng thì hắn nhất định cũng sẽ lên tiếng, thay nàng từ bỏ tài sản của Hường Liên Thiên các. Dầu sao thì những thứ đó cũng chỉ là những thứ có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Kỳ thật, chuyện này cũng không kỳ quái. Nhóm người này ức hiếp Mộ lâu chủ, Quốc sư đại nhân làm sao không nhớ rõ cơ chứ? Còn Thương minh chủ suốt ngày quần quít lấy Mộ lâu chủ, sao hắn có thể không giáo huấn?

Quốc sư đại nhân vẫn là Quốc sư đại nhân. Đừng nhìn hắn cả ngày quần lấy Mộ lâu chủ, nhàn rỗi không có gì làm mà nhàn. Thật ra, những gì hay những gì nên tính kế thì hắn vẫn tính kế, tuyệt không thiếu một chút nào. Tất nhiên là ngoại trừ Mộ lâu chủ.

Khi Mộ lâu chủ đang cảm thán Quốc sư đại nhân thì đồng thời, nàng cũng đã quên đây chính là hành động mà nàng đã định làm. Cho nên, rất khó nói ai ác liệt hơn ai lắm.

Bề ngoài, đôi phu thê ác liệt này vẫn bình tĩnh như thường. Tuy hai người giả vờ như quan tâm đã xảy ra chuyện gì khi gã sai vặt chạy vào nhưng thực tế,

hai người đem hết biểu tình của mọi người thu vào mắt. Họ muốn nhìn xem, những người biết chuyện gì sắp xảy ra chuyện gì và những người cực kỳ khản trương thì sau khi biết được sự thật thì sẽ có biểu tình như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Chương 78: Quốc Sư Đại Nhân Quá Vô Sĩ

Nhìn sự kinh hoàng của gã sai vặt là đã biết có chuyện lớn xảy ra rồi. Về mặt Thương Ngao nghiêm túc, trầm giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Gã thờ hồn hèn rồi mới nói đứt quãng: "Minh chủ, Hướng Liên Thiên các... Hướng Liên Thiên các đã bị Địa Ngục nhai nắm trong tay, Địa Ngục nhai đã bắt đầu bán Hướng Liên Thiên các..."

Kỳ thật, đối với cái gọi là bán thì chỉ là hành động nhắc nhở cho đám người này tỉnh mộng mà thôi.

Nghe xong lời này, một đám người nóng lòng như lửa đốt.

"Sao có thể thế được? Sao Địa Ngục có thể nắm giữ Hướng Liên Thiên các trong tay?"

"Có nhầm lẫn gì ở đây không?"

"Địa Ngục nhai dựa vào cái gì để bán? Hướng Liên Thiên các là của mọi người, Địa Ngục nhai dựa vào cái gì mà độc chiếm?"

Một đám người huyền não như ong vỡ tổ, không muốn chấp nhận chuyện vệt đến miệng mà còn chấp tay tặng cho người. Cuối cùng, có người trực tiếp quăng vấn đề này cho Thương Ngao.

"Minh chủ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Hướng Liên Thiên các lại rơi vào tay của Địa Ngục nhai?"

"Minh chủ, Hướng Liên Thiên các rất giá trị đó!"

"Địa Ngục nhai càng lúc càng kiêu ngạo. Minh chủ, nhân cơ hội này, chúng ta diệt trừ thế lực tà ma ngoại đạo này đi!"

Thực hiển nhiên, đối với sự biến hoá bất ngờ này đã vô cùng đã kích mọi người. Nếu như trước đây mọi người chán ghét sự cuồng cuồng nhưng lại sợ hãi thủ đoạn tàn nhẫn của Địa Ngục nhai thì nay, vì lợi ích mà họ cũng đã bắt chấp tất cả.

Mộ lâu chủ không chút nghi ngờ, bây giờ, chỉ cần Thương Ngao ra lệnh thì đám người này nhất định sẽ dùng hết toàn lực để diệt trừ Địa Ngục nhai.

Dẫu vậy, Quốc sư đại nhân vẫn không chút lo lắng, mềm nhũn tựa vào người của Mộ lâu chủ. Khi nhìn thấy Mộ lâu chủ đang nhìn mình, ai kia cọ cọ trên vai của nàng, vụn phần lười nhác nói, "Phu nhân, vì phu còn đói."

Mộ lâu chủ tròn tròn mắt, nhét một miếng điểm tâm vào miệng của hắn. Nhân lúc này, Quốc sư đại nhân cắn ngón tay của nàng một chút, liếm lòng bàn tay của nàng hai lần mới đang hoảng lại. Mặt của Mộ lâu chủ vẫn không chút biểu cảm, chỉ là, bàn tay đang đặt trên đùi của Quốc sư đại nhân giật giật một chút mới dùng sức nhéo hắn.

Quốc sư đại nhân rên một tiếng. Vì mọi người đang bận tranh cãi ầm ĩ thì tất nhiên là không ai nghe được nhưng Mộ lâu chủ lại nghe nhất thanh nhị sở. Ai bảo môi Quốc sư đại nhân dán bên tai nàng chứ?

Vì thế, một đám người đang còn quan tâm đến Hướng Liên Thiên các có chút khó hiểu khi nhìn thấy Mộ lâu chủ đột nhiên đứng bật dậy. Sau khi ngẫm nghĩ, mọi người đoán là vì Lạc Tiên lâu đứng đầu chính đạo, mà Mộ lâu chủ lại là Lâu chủ, chắc hẳn nàng cảm thấy hành vi của Địa Ngục nhai trời đất khó dung nên mới có phản ứng lớn như vậy.

Chỉ trong chốc lát, ánh mắt của mọi người liền toả sáng. Nếu Mộ lâu chủ ủng hộ thì Minh chủ nhất định sẽ quan tâm đến việc này.

Mộ lâu chủ không khỏi nhủ mảy khi nhìn thấy những ánh mắt nóng rực của mọi người. Nàng vốn là đến xem diễn, sao bây giờ lại thành tiêu điểm rồi? Nghĩ nghĩ, không khỏi rủ rứt đôi mắt xuống, trừng mắt với Quốc sư đại nhân.

Quốc sư đại nhân lười biếng tựa vào ghế ngồi, nâng mắt nhìn nàng, khoé môi cong cong, tựa tiểu phi tiểu, đôi mắt đào hoa tràn đầy vẻ trêu chọc, lời nói cũng rất là vô tội, "Phu nhân không thoải mái sao?"

Mộ lâu chủ hí hai mắt lại, đôi mắt đào qua người hắn một vòng rồi dừng lại ở nơi giữa hai chân của ai kia mới thân nhiên nói, "Bản lâu chủ nghĩ Quốc sư đại nhân mới là người không thoải mái."

Mối quan hệ giữa Mộ lâu chủ và Quốc sư đại nhân đã vô cùng thân mật, dĩ nhiên là Mộ lâu chủ rất hiểu ai kia. Chỉ cần đôi mắt của Quốc sư đại nhân

chuyển động thì Mộ lâu chủ đã biết hẳn muốn làm gì rồi. Tương tự như vậy, khi nào Quốc sư đại nhân động tình thì Mộ lâu chủ có thể phát hiện ngay lập tức. Vì vậy, theo thói quen, nàng liền muốn cách hẳn càng xa càng tốt.

Quốc sư đại nhân chính là tai hoạ. Nếu nàng vẫn để hẳn tùy ý ôm thì Quốc sư đại nhân tuyệt đối sẽ khiến nàng mất đồ tim đập nhanh, cả người nhũn ra mà không ai biết được cho mà xem.

Đôi mắt của Quân Như Ngọc đảo một vòng qua họ. Khi nhìn Quốc sư đại nhân tràn đầy vẻ yêu nghiệt thì khẽ lắc đầu. Sự tao nhã của Văn Nhân Dịch đúng là độc nhất vô nhị, không ai có thể bắt chước được. Dù hẳn không có quyền thế hay địa vị, không có dung mạo xuất sắc thì vẫn khiến người khác trầm mê. Giống như, từ lúc sinh ra thì người này đã có thể mê hoặc người khác.

Có lẽ, chỉ có nam tử như vậy mới có thể khiến cho Mộ lâu chủ động tâm!

Thương Ngao bị mọi người làm phiền đến đau cả đầu, thấy Mộ lâu chủ đứng lên thì cũng không để ý đến đoạn đối thoại giữa Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ, tranh thủ hỏi Mộ lâu chủ, "Mộ lâu chủ cảm thấy nên xử lý chuyện này như thế nào?"

Mộ lâu chủ thu hồi đôi mắt đang dừng ở trên người Quốc sư đại nhân, nhìn về phía Thương Ngao, khẽ nhíu mày. Hẳn ta muốn quăng củ khoai nóng này cho nàng? Thế thì cũng phải xem nàng có đồng ý nhận hay không đã.

Mộ lâu chủ bình tĩnh ngồi xuống vị trí của nàng, chậm rãi nói: "Minh chủ nói sao thì làm vậy đi!"

Thấy chưa, Mộ lâu chủ ngoan ngoãn biết bao nhiêu!

Thương minh chủ à, làm một vị lãnh đạo, có người vâng lời như vậy, ngài có cảm thấy vinh hạnh không? Thật ra, trên thực tế, Thương Ngao lại không cảm thấy vinh hạnh chút nào. Thậm chí, hẳn ta còn cảm thấy ai oán nữa. Nàng không thể tùy ý đưa ra một ý kiến nào đó để đòi đi lực chú ý của đám người này rồi để hẳn bình tĩnh suy nghĩ chuyện này sao?

Mộ lâu chủ không để ý đến tầm mắt của Thương Ngao. Bởi vì, nàng đang bận chú ý đến Quốc sư đại nhân, đề phòng hẳn sẽ đột ngột nhào tới. Khi Quốc sư đại nhân nhìn thấy bộ dạng phòng bị của nàng, cười càng thêm yêu nghiệt, sao phu nhân nhà hẳn có thể đáng yêu đến mức này chứ? Trước mặt bàn dân thiên hạ, chẳng lẽ hẳn có thể "ăn" nàng sao? Sao nàng lại đề phòng hẳn như phường trộm cướp vậy?

Dĩ nhiên là Mộ lâu chủ biết Quốc sư đại nhân sẽ không "ăn" nàng trước mặt bàn dân thiên hạ. Nhưng mà, hẳn có thể kéo nàng về phòng rồi "ăn" nàng đó! Nàng còn chưa xem hết kịch hay của ngày hôm nay đâu!

Kỳ thật, Mộ lâu chủ một chút cũng không lo lắng về việc nhóm người này sẽ dùng hết toàn lực để diệt trừ Địa Ngục nhai. Không nói đến việc Quốc sư đại nhân đa mưu túc trí, làm sao lại không nghĩ đến chuyện này chứ. Nhất định là ai kia đã có giải pháp cho chuyện này rồi. Huống hồ, nếu đám người này thật sự dùng hết toàn lực để diệt trừ Địa Ngục nhai thì chưa chắc thành công đâu!

Thương Ngao cảm thấy vô cùng mệt mỏi với những người này.

Những người này là một đám ô hợp, chỉ vì một chút lợi ích mà huyên náo cả giang hồ. Thật ra, Thương Ngao cảm thấy đám người này rất phiền phức. Nhưng mà, những người tài giỏi và có thể lực lại không chịu nói một câu về việc này.

Thương Ngao hết nhìn Mộ lâu chủ rồi lại quay qua nhìn Ngọc công tử. Sau khi phát hiện ra cả hai người đều không thèm nhìn hẳn ta, Thương Ngao đành nâng tay lên, ra hiệu cho mọi người yên lặng, giọng nói trầm trầm, "Chúng ta phải biết rõ chuyện gì đã xảy ra rồi mới tính tiếp được!"

Đám người này chỉ cần nghe Địa Ngục nhai đã nắm toàn bộ Hưởng Liên Thiên các trong tay thì đã lộn xộn đến mức này rồi. Đúng là một đám người bát nháo mà! Thương Ngao vừa dẫn dắt đám người này vừa duy trì trật tự của giang hồ đúng là không dễ dàng.

Thương Ngao nhìn về phía người báo tin, mở miệng nói, "Người hãy nói rõ là đã có chuyện gì xảy ra?" Thật ra, trong lòng Thương Ngao còn nóng nảy hơn cả đám người này.

Đám người này chỉ lo lắng về lợi ích của bản thân, còn Thương Ngao lại đề tâm về an nguy của toàn bộ Võ lâm. Địa Ngục nhai là cái gai trong mắt của Minh chủ nhưng hẳn ta lại không thể diệt trừ Địa Ngục nhai được. Nguyên nhân ư? Tạm thời không bàn đến việc có thể diệt trừ Địa Ngục nhai hay không, chỉ cần hai bên chính tà khai chiến thì Võ lâm sẽ phải chịu tai ương, sinh linh đồ thán, máu chảy thành sông.

Vì thế, hẳn ta phải cực kỳ thận trọng với chuyện này.

Bây giờ, Hưởng Liên Thiên các đã tan rã, khiến thế lực của chính đạo yếu đi. Hẳn ta đã lo lắng đến việc Địa Ngục nhai sẽ càng thêm không kiêng kỵ chính đạo thì lại nhận được tin Địa Ngục nhai đã nắm toàn bộ Hưởng Liên Thiên các trong tay.

Thế lực của chánh đạo suy yếu, Địa Ngục nhai càng lúc càng lớn mạnh. Sự uy hiếp từ thế lực này càng lúc càng lớn, khiến cho mọi người không thể không chú ý.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, người nọ nói: "Thuộc hạ phụng mệnh của Minh chủ, đi lấy khế nhà khế đất thuộc về Hưởng Liên Thiên các trong khế phòng đưa cho mọi người thì lại phát hiện, khế ước đã bị trở thành giả hết. Thuộc hạ biết có chuyện không tốt đã xảy ra, trên đường đi bẩm báo cho Minh chủ thì gặp Hữu sứ của Địa Ngục nhai..."

Nha đầu Minh Nguyệt luôn ngai thiên hạ chưa đủ loạn nên đã cảm thán ngay trước mặt của người này. Nội dung đơn giản là, khế nhà khế đất tìm khắp

nơi cũng không thấy chỗ để xuống. Còn cả đám người nhai nhép của Hường Liên các cứ đòi theo Địa Ngục nhai không biết nên an bài như thế nào đây. À, nàng ấy còn thuận miệng oán hận là khế ước vừa mới bán ra quá rẻ rồi...

Minh Nguyệt còn chưa nói hết thì người nọ đã chạy mất tiêu rồi.

Trong cơn kinh hoàng, người nọ vội vàng chạy đi điều tra thì phát hiện đúng như lời Minh Nguyệt đã nói. Địa Ngục nhai vừa mới bán ra một mảnh đất và mảnh đất đó thật sự thuộc về Hường Liên Thiên các. Vậy thì, những khế đất và khế nhà đã bị mất chắc chắn là nằm trong tay của Địa Ngục nhai. Người của Hường Liên Thiên các vốn dễ sai bảo nay lại chỉ nghe lệnh của Địa Ngục nhai.

Tất nhiên là vậy rồi! Những người không tuân lệnh đã sớm bị Quốc sư đại nhân đổi thành người của Địa Ngục nhai. Chuyện này có thể nói là một mũi tên bắn hai con nhạn. Vừa giải quyết những người không ngoan ngoãn vừa giám thị những người có vẻ như nghe lời.

"Đáng hận!"

Nghe xong lời của người nọ, đám người này lại nhao nhao đòi thảo phạt Địa Ngục nhai.

"Địa Ngục nhai càng ngày càng kiêu ngạo!"

"Địa Ngục nhai rõ ràng là đang khiêu chiến với chúng ta mà!"

Trong lúc hình tượng của Mộ lâu chủ thăng cấp trong mắt mọi người thì Nhai chủ Địa Ngục nhai rút xuống thành đại ma đầu làm đủ mọi việc ác.

Quốc sư đại nhân nhìn Mộ lâu chủ. Ý tứ trong mắt ai kia chính là, vì phu đã hy sinh quá nhiều, cầu bồi thường từ phu nhân

~Mộ lâu chủ không để ý đến ánh mắt của hắn, tiếp tục nghe ngóng tin tức.

Sau khi nghe xong lời của người nọ, Thương Ngao nhíu mày trầm tư. Địa Ngục nhai dưới tầm mắt của vô số người lại có thể nắm được toàn bộ Hường Liên Thiên các trong tay thì không thể nói là vận khí tốt được.

Hắn ta đã quá xem thường Địa Ngục nhai. Thương Ngao không khỏi suy nghĩ là nếu hắn ta quyết định tiêu diệt Địa Ngục nhai từ sớm thì mọi việc có phải sẽ không đến mức không thể khống chế được hay không.

Suy nghĩ một lúc mà hắn ta cũng không tài nào đưa ra được một kết luận xác thực.

Chuyện đã xảy ra thì không thể vãn hồi được. Trên thực tế, dù Địa Ngục nhai càng ngày càng lớn mạnh thì sự uy hiếp từ thế lực này cũng càng cao. Chỉ là, điều này cũng tương đương với việc, mọi người không thể nào dễ dàng thảo phạt Địa Ngục nhai được.

Thương Ngao không nghĩ nữa. Bây giờ, chuyện quan trọng nhất là giải quyết vấn đề trước mắt. Nếu nhóm người này dưới cơn xúc động mà đi gây phiền toái cho Địa Ngục nhai thì đúng là có đi mà không có về. Tuy rằng Thương Ngao không thích đám người này nhưng cũng sẽ không để bọn họ tự tìm chết.

Quốc sư đại nhân đã biết là khi Địa Ngục nhai nắm toàn bộ Hường Liên Thiên các trong tay thì sẽ khiến Thương Ngao càng thêm kiêng kỵ. Nhưng mà, Quốc sư đại nhân không để tâm đến việc này. Bởi vì, ngày nào Địa Ngục nhai vẫn còn là cái gai trong mắt Thương Ngao thì hắn ta tuyệt đối không dám động đến Địa Ngục nhai.

Chỉ là, một đám ô hợp này cũng rất phiền toái. Nếu hắn giết hết đám người này thì Võ lâm cũng sẽ không náo nhiệt nhưng cũng sẽ náo loạn.

Vì thế, Quốc sư đại nhân cũng chịu lên tiếng: "Mọi người bình tĩnh, đừng nóng vội." Thanh âm không lớn, ngữ điệu vẫn lười biếng nhưng chỉ một câu lại khiến mọi người yên tĩnh hẳn, đồng loạt nhìn về phía ai kia, vô cùng chăm chú.

Uy nghiêm của bề trên được Quốc sư đại nhân phát huy vô cùng thuần thực. Nhìn thấy ai kia như vậy, Mộ lâu chủ không khỏi bối rối, bắt đầu cảnh tỉnh bản thân, có phải nàng đã không còn uy nghiêm như xưa không? Quốc sư đại nhân bây giờ giống nàng của dĩ vãng, nhưng mà, bây giờ, quyền uy của nàng không bằng quá khứ.

Tuy nàng muốn tùy tâm sở dục mà sống nhưng có người khiến cho Quốc sư đại nhân phải kiêng kỵ thì nàng cũng phải lưu ý. Có lẽ, nàng nên nghiêm túc hơn rồi.

Ừ, bắt đầu từ việc kiểm tiền đi. Nàng nhất định phải vơ vét toàn bộ của cải của Hường Liên Thiên các!

Cũng may là Quốc sư đại nhân không biết ý tưởng của Mộ lâu chủ. Nếu không, ai kia nhất định sẽ không nhịn được mà hỏi một câu, Mộ lâu chủ, nàng chắc chắn là nàng không phải kiểm soát cho việc vơ vét của cải chứ?

Quốc sư đại nhân nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, ôn hòa nói: "Mặc dù Bồn tọa không hiểu biết về giang hồ lắm nhưng cũng biết Địa Ngục nhai rất khó đối phó. Đồng thời, Địa Ngục nhai còn có căn cơ vững chắc. Nếu mọi người đồng loạt đi tiêu diệt Địa Ngục nhai thì dù có thắng cũng như bại mà thôi, chắc chắn sẽ tổn thất nghiêm trọng về nhân lực và tiền tài. Thế này thì chẳng phải là mất nhiều hơn được sao?"

Lời nói của Quốc sư đại nhân không có ý tứ khuyên can, chỉ trần thuật lại một sự thật mà thôi. Chỉ là, lời của hắn nói lại khiến người khác tin tưởng, bình tâm suy nghĩ.

Thương Ngao nhìn đám người này chăm chú lắng nghe, thậm chí còn có người gật đầu tán thành nữa, khoé môi không khỏi cười khỏ. Xem ra, vấn đề hoàn toàn không phải là do đám người này. Nhìn đi, dưới sự lãnh đạo của Quốc sư đại nhân, họ vô cùng ngoan ngoãn, không hề khiến người ta đau đầu.

Quân Như Ngọc nhìn Thương Ngao cũng lắc lắc đầu. Xem ra, Văn Nhân Dịch sinh ra là để đả kích người khác. Y chỉ mong Thương minh chủ đừng nản lòng, toàn bộ Võ lâm đều dựa vào hấn ta.

Quốc sư đại nhân chậm rãi nói: "Địa Ngục nhai là tà ma ngoại đạo, tác phong kiêu ngạo, hoàn toàn không xem ai ra gì. Một thế lực như vậy là uy hiếp với Võ lâm, cũng là một mối lo ngại với triều đình. Bôn toạ không hy vọng giang hồ không được yên bình, càng không mong triều đình bị uy hiếp. Bôn toạ đã chú ý đến Địa Ngục nhai đã lâu nhưng vẫn không tìm được thời cơ tốt để ra tay. Người làm việc lớn phải biết nhẫn nhịn, hy vọng mọi người tạm thời dừng hành động thiếu suy nghĩ để tránh đả thảo kinh xà.

*Đả thảo kinh xà: Đánh cỏ động rắn. Kế sách này tấn công vào xung quanh kẻ địch khiến chúng hoảng sợ mà lộ diện.

Khi Mộ lâu chủ nghe Quốc sư đại nhân nói những lời này, ngoài mặt thì vô cùng bình tĩnh nhưng trong lòng không ngừng nói Quốc sư đại nhân vô sỉ. Hừ! Ai kia mặt không đỏ sắc lại lừa gạt mọi người. Những lời Quốc sư đại nhân vừa nói, mọi người đồng loạt tin rằng Quốc sư đại nhân đang chờ đợi cơ hội để cho Địa Ngục nhai một kích trí mạng, dĩ nhiên sẽ tránh đối nghịch với Địa Ngục nhai. Nếu đã như vậy, Địa Ngục nhai muốn yên tĩnh một hai năm cũng không phải là vấn đề lớn.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Chương 79: Tâm Kế

Editor: Nhạc Dao

Beta-er: Hikari2088

Đầu tiên, xin lỗi vì lâu như vậy mà ta không ra chương mới nên ta quyết định sẽ tăng tốc trong hè này

Cảm tạ chị Hikari xinh đẹp đã beta cho em *moa moa*

Mộ lâu chủ đang suy nghĩ thì bên tai vang lên tiếng nói: "Phu nhân, vì phu đã sớm nói với nàng, chúng ta là cùng một loại người mà."

Mộ lâu chủ khẽ nhú mày, lời này chẳng phải ám chỉ rằng nàng cũng vô sỉ như hấn sao? Quay đầu nhìn Quốc sư đại nhân thì thấy ánh mắt của hấn vẫn dừng trên đám người kia, nụ cười ôn hoà trên môi vẫn không đổi. Tựa như Quốc sư đại nhân không phải là người vừa mới nói câu vừa rồi.

Truyền âm nhập mật sao? Mộ lâu chủ nhú mày, nhéo lòng bàn tay của hấn một cái nhưng vẫn không nói gì cả. Truyền âm nhập mật sao? Mộ lâu chủ nhú mày, nhéo lòng bàn tay của hấn một cái nhưng vẫn không nói gì cả. Mặc dù Mộ lâu chủ rất muốn đối nghịch với hấn nhưng sau khi biết được kẻ thù của hấn nguy hiểm thế nào, nàng quyết định sẽ không khiến hấn gặp nguy hiểm chỉ vì những giận dữ nhỏ nhặt của nàng nữa.

Để người ta nghĩ Quốc sư đại nhân và Địa ngục nhai không hoà thuận cũng là một việc tốt. Trong mắt mọi người, sau khi Địa Ngục nhai nắm Hường Liên Thiên các thì thế lực sẽ bành trướng và ảnh hưởng đến Quốc sư đại nhân. Nếu Quốc sư đại nhân không xử lý chuyện này thì có vẻ không hợp lý lắm

Bởi vì Mộ lâu chủ vô cùng hiểu chuyện nên Quốc sư đại nhân "bị trừng phạt" bằng thẻ xác có vẻ hơi nhiều

~Tuy nhiên Quốc sư đại nhân không hổ là con giun trong bụng Mộ lâu chủ. Dù khuôn mặt của nàng không thể hiện bất kỳ cảm xúc gì nhưng hấn cũng có thể đoán được phu nhân nhà mình đang suy nghĩ điều gì. Hấn nhéo nhéo bàn tay nhỏ bé của nàng đang "hành hung" hấn, nụ cười nơi khoé môi rạng rỡ hơn. Mộ lâu chủ và hấn vốn là người tám lạng kẻ nửa cân, chẳng lẽ nàng còn có thể phủ nhận sao?

Nghe lời nói của Quốc sư đại nhân, mọi người im lặng trong chốc lát rồi mới có người lên tiếng: "Nếu đã như vậy, tạm thời chúng ta sẽ không đụng đến Địa Ngục nhai, tránh làm hỏng đại sự của Quốc sư đại nhân." Nói cho cùng, đám người này vẫn kiêng kỵ Địa Ngục nhai nên mới để Quốc sư đại nhân đấu với Địa Ngục nhai.

Có người mở đầu, những người khác cũng lên tiếng phụ hoạ.

"Chúng ta sẽ đợi ngày Địa Ngục nhai bị diệt trừ tận gốc!"

"Có Quốc sư đại nhân ở đây, tin chắc rằng Địa Ngục nhai cũng không làm ra việc ác gì!"

"Địa Ngục nhai tội nghiệt nhiều không kể xiết, cuối cùng cũng có người thu thập. Quốc sư đại nhân đừng thủ hạ lưu tình."

Chỉ trong một thời gian ngắn, mọi người vừa nâng Quốc sư đại nhân tận trời vừa đả Địa Ngục nhai xuống đất. Nếu ai không biết chuyện thì sẽ nghĩ

Quốc sư đại nhân thiết diện vô tư, mà Địa Ngục nhai làm biết bao chuyện thương thiên hại lý.

Trên thực tế, trong mắt mọi người thì Quốc sư đại nhân mới chính là đại gian thần. Còn Địa Ngục nhai tuy là tà đạo nhưng cũng không phải thiên lý khó dung.

Mộ lâu chủ lẳng lẳng thấp một ngọn nến cầu nguyện cho đám người này, trước mặt Nhai chủ Địa Ngục nhai lại gào thét đòi thảo phạt Địa Ngục nhai. Không biết sau này, đám người này biết được thân phận của Quốc sư đại nhân thì sẽ có vẻ mặt như thế nào.

Quốc sư đại nhân nắm giữ quyền lực đã lâu, nếu thật sự dễ dàng bị lung lay bởi người khác thì đã không giữ được vị trí này. Quốc sư đại nhân thấy đám người này châm ngòi ly gián, khoé miệng vẫn cong cong, đôi mắt sâu thẳm không lộ ra bất kỳ cảm xúc gì, khiến cho người khác không thể nhìn thấu hần.

Thương Ngao và Quân Như Ngọc nhìn một màn này, trong lòng cũng không khỏi cảm khái, Quốc sư đại nhân có thể nắm vững triều chính trong tay đúng là không sai. Ngồi ở địa vị cao đã lâu, tự tin nhưng không tự phụ, không phải ai cũng làm được điều này.

Mọi người nói một lúc lâu cũng không thấy Quốc sư đại nhân đáp lại, ngượng ngùng ngậm miệng lại.

Thấy đám người này dừng lại, Quốc sư đại nhân kéo Mộ lâu chủ dậy, không thèm chào hỏi liền rời đi.

Dựa vào thân phận của Quốc sư đại nhân, chuyện này cũng không tính là thất lễ. Chỉ là trong lòng Thương minh chủ vô cùng lo lắng nhìn đám người không biết đã phạm phải sai lầm, trong lòng không khỏi thờ dài.

Quốc sư đại nhân đâu phải là dạng người tùy ý để cho người khác sai bảo, nhóm người này tự cho là thông minh, nói liên miên không dứt. Nếu Quốc sư đại nhân tính sổ chuyện này thì đám người kia đúng là tự chuốc họa vào thân.

Hướng Liên Thiên các đã bị Địa Ngục nhai nắm trong tay, đám người này không có nhận được bất kỳ lợi ích gì. Tuy bọn họ không cam lòng nhưng cũng không tìm ra được giải pháp nào cả. Ở nơi này đã lâu, cũng là lúc phải trở về.

Vì thế, buổi tối hôm nay liền tổ chức tiệc từ giã, mọi người chơi đùa vô cùng vui vẻ.

Nửa đêm, đột nhiên ồn ào, âm thanh bi thương vang vọng khắp Hướng Liên Thiên các.

Thương Ngao bị kinh động, sau khi xem xét thì phát hiện ra mọi người đều có chung một tình trạng - bị đau bụng!

Một đám nam nhân đau đến sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh đầm đìa, ôm bụng lăn lộn trên giường. Thậm chí, có một vài người đau đến mức chảy nước mắt.

Nếu một người bị bệnh thì chỉ là chuyện bình thường. Nhưng mà, nếu một đám người bị bệnh thì tuyệt đối không bình thường chút nào. Ý nghĩ đầu tiên của Thương Ngao chính là: Những người này trúng độc. Vì vậy, hần ta vội vàng sai người đi mời Ngọc công tử.

Sau khi Quân Như Ngọc bắt mạch, chỉ nói một câu: "Chịu đựng mười hai canh giờ là sẽ ổn thôi."

Nghe vậy, tiếng kêu rên lại vang lên lần nữa. Mười hai canh giờ? Có muốn để cho người ta sống không?

Thương Ngao nhíu mày nói: "Không có biện pháp giải độc sao?"

Ngọc công tử mỉm cười, mở miệng nói: "Có biện pháp giải độc nhưng quá trình giải độc đau đớn hơn bây giờ rất nhiều lần trong mười hai canh giờ."

Thương Ngao không khỏi rút rút khoé miệng, đây có phải là thuốc độc đâu? Rõ ràng là được dùng để chinh người thì có!

Ngay từ lúc đầu, Bích Tiêu đã chạy tới đây để góp vui. Bây giờ, nhìn một đám người chịu tội, cảm giác trong lòng hần ta chính là vui sướng khi người gặp họa. Ai bảo đám người này dám khi dễ Lâu chủ chứ, đáng đời!

Quan sát toàn bộ tình huống ở nơi này, Bích Tiêu chuẩn bị về bẩm báo cho Mộ lâu chủ. Khi hần ta xoay người thì nhìn thấy ở trên nóc nhà đối diện có một người đang đứng. Người nọ ẩn mình trong bóng đêm, không nhìn thấy rõ diện mạo nhưng có thể dựa theo hình dáng đoán rằng đây là một nữ nhân. Trong bóng đêm, y phục của nàng ấy vờn theo gió, hệt như tiên nữ giáng trần.

Thương Ngao và Quân Như Ngọc cũng phát hiện ra người đang đứng trên nóc nhà, lập tức vào trạng thái đề phòng.

Hai người tạm thời chưa nhận ra người nọ là ai nhưng Bích Tiêu chỉ mới liếc mắt là biết ngay đó chính là Minh Nguyệt, cô nương có bát tự tương khắc với hần ta. Bích Tiêu nhíu mày, xem ra hần ta không cần phải bẩm báo cho Mộ lâu chủ rồi, việc này tám phần là do Địa Ngục nhai làm.

Trong những tiếng rên rỉ, tiếng cười thanh thúy pha lẫn tiếng kêu ngao vang lên.

Vừa nghe thấy tiếng cười, Quân Như Ngọc hí hóp mắt, thấp giọng nói: "Hữu sư của Địa Ngục nhai."

Đa số thời gian đều là Minh Y đi theo Quốc sư đại nhân, vì thế chuyện của Địa Ngục nhai đều do Minh Nguyệt ra mặt giải quyết. Khác với Tà sư hành tung bí ẩn của Địa Ngục nhai, đại danh của Hữu sư Địa Ngục nhai vang dội như sấm bên tai, ai ai cũng kiêng kị, lên gọi nàng ta là yêu nữ Minh Nguyệt!

Vì vậy, Minh Nguyệt bị nhận ra là chuyện rất đổi bình thường. Huống hồ, đây cũng là lý do nàng ấy xuất hiện.

Sắc mặt Thương Ngao trầm xuống, nhìn người đứng trên nóc nhà ở đối diện, trầm giọng nói: "Địa Ngục nhai đúng là quá kiêu ngạo!" Không cần điều tra cũng biết, Địa Ngục nhai chính là hung thủ đã hạ độc họ.

Minh Nguyệt cười khẽ vài tiếng, tiếng cười thanh thúy khiến người ta không tài nào liên tưởng đến hai chữ yêu nữ nhưng lời nói của nàng ấy lại khiến mọi người cảm hận: "Minh Chủ đại nhân, có chuyện ác nào mà Địa Ngục nhai chưa làm sao? Thêm một chuyện cũng không khác gì. Còn về phần kiêu ngạo, chẳng lẽ mọi người còn chưa quen với việc này sao?"

Minh Nguyệt thờ dãi, lại tiếp tục nói: "Thật ra, Nhai chủ cũng chỉ muốn chư vị biết cái gì gọi là bệnh từ miệng mà vào, họa từ miệng mà ra."

Nghe vậy, một đám người đang đau đến chết đi sống lại liền chửi rủa không dứt, mắng Minh Nguyệt là yêu nữ, hận không thể lột da rút gân nàng ấy. Bọn họ chỉ nói bậy vài câu về Địa Ngục nhai trước mặt Quốc sư đại nhân thôi, Địa Ngục nhai có cần phải ra tay ác độc như vậy không?

Quân Như Ngọc đột nhiên lên tiếng: "Nàng ta chỉ có một mình."

Thương Ngao có chút hiểu được ý tứ của y, nhủ thầm nói: "Nhai chủ Địa Ngục nhai cực kỳ bao che khuyết điểm. Nếu chúng ta làm Hữu sứ của hắn thì sự bình tĩnh bên ngoài này cũng không tiếp tục được nữa."

Quân Như Ngọc nhìn thân ảnh ở đối diện, âm thanh ôn hoà chỉ truyền vào tai của Thương Ngao: "Chỉ cần bắt nàng ta rồi giao cho Quốc sư đại nhân là được."

Nghe vậy, hai mắt Thương Ngao sáng ngời. Đúng vậy, hắn ta suy tính an nguy của giang hồ nên không dám đắc tội với Địa Ngục nhai. Quốc sư đại nhân thì khác, hắn không sợ. Ngược lại, Địa Ngục nhai còn kiêng kỵ Quốc sư đại nhân vài phần.

Và lại, hắn ta cũng có ý định xem thử những lời trước đó của Quốc sư đại nhân có phải là thật không. Nếu Quốc sư đại nhân thật sự định đối phó với Địa Ngục nhai là tốt nhất. Nếu không, hắn ta cần phải chuẩn bị.

Văn Nhân Dịch nắm giữ triều chính đã sáu năm. Nếu muốn đối phó với Địa Ngục nhai thì nên ra tay từ sớm mới đúng. Nhưng mà lâu như vậy nhưng vẫn không có động tĩnh gì. Cái gì mà vì sợ đã thảo kinh xà, người khác tin nhưng Thương Ngao và Quân Như Ngọc không tin được.

Thậm chí, Thương Ngao còn hoài nghi rằng, có lẽ Quốc sư đại nhân và Địa Ngục nhai có quan hệ với nhau nên Quốc sư đại nhân mới không ra tay với Địa Ngục nhai. Nhưng mà, ngầm lại cũng không có khả năng. Nhai chủ Địa Ngục nhai làm việc đều theo ý mình, duy ngã độc tôn. Tuy rằng hắn tác phong bừa bãi nhưng lại có quy tắc riêng, người như vậy hắn là sẽ không nhúng tay vào việc của triều đình, lại càng không thân phục bất kỳ ai.

Sau khi ngầm nghĩ, Thương Ngao cảm thấy, chắc Quốc sư đại nhân đột nhiên phát hiện ra Nhai chủ Địa Ngục nhai là sự uy hiếp với hắn, một núi không chứa hai hổ nên mới quyết định diệt trừ Nhai chủ Địa Ngục nhai. Nhưng mà, lại luyến tiếc "anh tài" nên mới quyết định tự mình động thủ, không đồng ý cho họ ra tay.

Suy đoán của Quân Như Ngọc thì thế này, Quốc sư đại nhân đã chú ý đến Địa Ngục nhai từ lâu, ra mặt áp chế chuyện này là vì muốn tự mình giao đấu với Nhai chủ Địa Ngục nhai.

Mọi người đều biết Nhai chủ Địa Ngục nhai ái mộ Mộ lâu chủ, y cũng thấy được sự chiếm hữu của Quốc sư đại nhân dành cho Mộ lâu chủ. Nếu Quốc sư đại nhân đột nhiên muốn giao đấu với Nhai chủ Địa Ngục nhai, không ai sẽ cảm thấy khó hiểu hết.

Thương Ngao và Quân Như Ngọc đều là người thông minh nhưng bọn họ tuyệt đối không tài nào đoán được, Quốc sư đại nhân và Nhai chủ Địa Ngục nhai là một người.

Đầu tiên, là vì Quốc sư đại nhân che giấu rất tốt. Thứ hai là vì suy nghĩ này làm cho người ta sợ hãi, không ai dám tin.

Bây giờ, Quân Như Ngọc gợi ý cho Thương Ngao bắt Minh Nguyệt rồi giao cho Quốc sư đại nhân hoàn toàn là vì nể mặt của Mộ lâu chủ.

Tình cảm sâu đậm giữa Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ đôi khi khiến Quân Như Ngọc ghen tị nhưng y là người lý trí, sẽ không buông thả cảm xúc của bản thân.

Y mong Mộ lâu chủ được hạnh phúc, dĩ nhiên sẽ không muốn Nhai chủ Địa Ngục nhai phá hỏng tình cảm của hai người họ. Dựa theo tác phong làm việc của Nhai chủ Địa Ngục nhai, nếu hắn đã nhận định Mộ lâu chủ thì sẽ tiếp tục quần lấy nàng, có lẽ sẽ liên lụy đến cả Lạc Tiên lâu.

Nếu đưa Hữu sứ của Địa Ngục nhai cho Quốc sư đại nhân thì đây sẽ là cái cớ để cho Quốc sư đại nhân xé rách mặt với Địa Ngục nhai. Vì thế, Nhai chủ Địa Ngục nhai sẽ không có sức lực để quần lấy Mộ lâu chủ.

Trong mắt của Quân Như Ngọc, Nhai chủ Địa Ngục nhai phải dốc toàn lực ứng phó với đối thủ như Quốc sư đại nhân mới được.

Về phần sau khi hai người giao đấu với nhau, Quân Như Ngọc không muốn suy nghĩ ai thắng ai thua hoặc là lưỡng bại câu thương. Nếu Quốc sư đại nhân bại dưới tay của Nhai chủ Địa Ngục nhai, y sẽ vì Mộ lâu chủ mà giúp đỡ Quốc sư đại nhân. Nhưng mà, y sẽ không giúp đỡ Quốc sư đại nhân ngay từ lúc ban đầu. Kỳ thật, y vẫn là người phàm mà thôi. Nếu đã là người phàm thì sẽ không ai muốn giúp đỡ tình địch cả.

Ngọc công tử có con mắt tinh tường, không nhìn nhầm điểm này. Quốc sư đại nhân và Nhai chủ Địa Ngục nhai chính là một người, tất nhiên thực lực sẽ

ngang nhau. Nếu hai người này có thể giao đấu với nhau thật thì sẽ lưỡng bại câu thương.

Thực đáng tiếc, bởi vì đây là cùng một người nên tình huống như vậy sẽ không xảy ra.

Sau khi Thương Ngao suy nghĩ thông suốt, hắn ta liền nhảy lên nóc nhà ở đối diện, xuất ra một chưởng. Minh Nguyệt nghiêng người, tránh thoát một chưởng này, về mặt vẫn tràn đầy ý cười, ngọt ngào nói: "Minh Chủ đại nhân muốn gặp Tả sứ của Địa Ngục nhai ư?"

Sắc mặt Thương Ngao cứng đờ, đứng yên tại chỗ, không dám tùy tiện ra tay.

Thân phận của Tả sứ của Địa Ngục nhai vô cùng thần bí nhưng người trong giang hồ cũng biết đôi điều về y. Tuy Tả sứ không thường xuất hiện nhưng càng khiến người khác kiêng kị hơn cả Hữu sứ. Vũ khí của y là một cây sáo bằng ngọc, mỗi lần tiếng sáo vang lên là sẽ có thể nhiếp hồn của vô số người, máu chảy thành sông.

Thấy Thương Ngao có chút kiêng kị nhưng không hề muốn buông tha cho nàng ấy, Minh Nguyệt cười càng thêm ngọt: "Tả sứ đại nhân, huynh cũng không thể thấy chết mà không cứu đâu!"

Minh Y đang núp ở một nơi bí mật gần đó, bị sự kiên trì của Minh Nguyệt đánh bại, khuôn mặt vẫn vô cảm. Hắn mím môi, trong tay liền xuất hiện một cây sáo bằng ngọc rồi đưa lên miệng thổi vài tiếng.

Nghe tiếng sáo, khuôn mặt của Thương Ngao lập tức biến sắc. Sau đó, hắn ta nhận ra sau khi tiếng sáo vang lên, toàn bộ tiếng rên rĩ đều biến mất. Có điều sau khi phát hiện ra điều này, sắc mặt của hắn ta cũng không dễ nhìn chút nào. Người này chỉ dùng vài tiếng sáo là đã có thể làm cho một đám người đang đau đớn tột cùng quên hết đau khổ, yên tĩnh lại. Chỉ cần là người có đầu óc thì sẽ biết tiếng sáo này lợi hại đến cỡ nào.

Quân Như Ngọc cũng nhũn mảy, không ngờ Tả sứ thần bí cũng xuất đầu. Đây là vì những người này nói bậy về Địa Ngục nhai hay là vì Địa Ngục nhai cảnh cáo Quốc sư đại nhân?

Thực hiển nhiên, lý do thứ hai có sức thuyết phục hơn nhiều.

Tuy Ngọc công tử cũng kinh tài tuyệt đỉnh, tài hoa không thua kém gì Quốc sư đại nhân nhưng vẫn kém hơn Quốc sư đại nhân về mảng tâm kế. Tất nhiên là không ai am hiểu tâm kế hơn Quốc sư đại nhân nên y mắc mưu là chuyện hiển nhiên.

Nếu một mình Minh Nguyệt xuất hiện, Quân Như Ngọc sẽ không cảm thấy có gì không ổn. Nhưng mà, một khi Minh Y cũng xuất hiện, y cũng sẽ bắt đầu hoài nghi. Đây cũng là lý do mà Quốc sư đại nhân không ngăn cản Minh Nguyệt lôi kéo Minh Y đi hù dọa người khác.

Ngọc công tử là người thông minh, dĩ nhiên sẽ nghĩ đến việc đây chính là cảnh cáo. Nếu Minh Nguyệt cảnh cáo Quốc sư đại nhân bằng lời nói thì Quân Như Ngọc sẽ nghĩ đến nhiều khả năng hơn, hiệu quả sẽ suy giảm.

Bây giờ, cảnh cáo nhìn như uyển chuyển này lại làm Ngọc công tử tin rằng Quốc sư đại nhân sẽ đấu với Địa Ngục nhai.

Ngọc công tử không tranh giành với đời nhưng y thông minh hơn người, Thương Ngao vô cùng coi trọng ý kiến của y. Chỉ cần Ngọc công tử tin thì Thương Ngao cũng sẽ tin. Thương Ngao tin thì toàn bộ giang hồ sẽ tin. Như vậy, Địa Ngục nhai có thể yên tĩnh được một thời gian, cũng sẽ không khiến những người đang theo dõi Quốc sư đại nhân nghi ngờ khi thấy hắn không làm gì cả.

Hiện giờ đã có Mộ lâu chủ bên cạnh, mỗi nước cờ Quốc sư đại nhân đi đều cần phải suy tính kỹ càng hơn trước. Con át chủ bài chưa lật Địa Ngục nhai này, hắn phải che giấu cẩn thận, không thể bại lộ.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Chương 80: Tang Nhu Cầu Kiến

Editor: Nhạc Dao

Beta-er: Hikari2088

Minh Nguyệt nhìn Thương Ngao, trên mặt tràn đầy thương tâm, giọng nói lại ngập tràn trêu tức: "Minh chủ đại nhân, nói như thế nào thì chúng ta cũng đã từng làm giao dịch với nhau. Không ngờ Minh chủ không nhớ rõ tình bằng hữu năm xưa, đúng là làm cho Minh Nguyệt đau lòng quá."

Sắc mặt Thương Ngao càng ngày càng khó coi, hắn ta bỏ ra mười vạn lượng hoàng kim là vì không để cho đao phủ Phá Thiên đao trôi dạt trong chốn giang hồ. Bây giờ, chuyện này lại thành cái cớ để Địa Ngục nhai uy hiếp hắn ta, đúng là đáng giận!

Nhìn sắc mặt đen thui của Thương Ngao, Minh Nguyệt bật cười thành tiếng.

"Ha ha..." Tiếng cười kiêu ngạo dần dần đi xa, sắc mặt của Thương Ngao đã đen như đáy nồi. Nhưng hắn ta không thể làm được gì cả, làm Minh chủ đứng là quả ghen khuất mà!

Hắn ta đã mất tiền thì không nói, còn trúng kế của Địa Ngục nhai, bị một Tả hữu sứ châm chọc mà còn phải nhịn xuống. Vì thế, Thương Ngao lại càng bất mãn Địa Ngục nhai.

Ngọc công tử nhủ mảy mềnh nhưng vẫn im lặng, y chỉ nghĩ là Quốc sư đại nhân đã gặp phải kỳ phùng địch thủ.

Bích Tiêu nhìn kịch hay đã hết thì mới nhàn nhã rời đi, trong lòng cũng đã thay đổi cái nhìn về Địa Ngục nhai. May mắn là Địa Ngục nhai và Lạc Tiên lâu không phải kẻ thù, nếu không Lạc Tiên lâu sẽ bị tổn thất nghiêm trọng.

Một đám người đang yên tĩnh lại bắt đầu lẩn qua lẩn lại, rên rỉ đau đớn.

Mấy người này tự nghĩ bản thân là thông minh, nào ngờ không những đắc tội Nhai chủ Địa Ngục nhai mà còn đắc tội với cả Quốc sư đại nhân, đúng là tự tìm đường chết mà. Họ có kết cục như thế này hoàn toàn là nhờ Quốc sư đại nhân đã nương tay.

So với sự náo nhiệt ở nơi này, viện của Mộ lâu chủ cực kỳ yên tĩnh. Bởi vì vị trí hẻo lánh nên chỉ nghe loáng thoáng tiếng kêu gào của đám người này.

Quốc sư đại nhân lười biếng tựa vào trên giường, cong môi mỉm cười khi nghe âm thanh thảm thiết truyền tới.

Mộ lâu chủ ngửa đầu lên từ trong lòng hắn, nhìn ai kia rồi lắc đầu nói: "Quốc sư đại nhân, nụ cười của chàng thật đáng sợ!"

Nụ cười nơi khoé môi của Quốc sư đại nhân cứng đờ, chỉ trong một khoảnh khắc ai kia lại trở về bình thường, cười càng thêm rực rỡ, nói bóng gió: "Phu nhân, chưa được bao lâu mà nàng đã ghét bỏ ta sao? Xem ra, vì phu căn phải cố gắng hơn mới có thể nắm giữ trái tim của phu nhân."

Mộ lâu chủ hơi ngần ngại vì độ yêu nghiệt của Quốc sư đại nhân thì đã bị người nào đó đặt ở dưới thân giờ trò, dù nàng bình tĩnh đến cỡ nào thì cũng không kiềm được mà tức giận: "Văn Nhân Dịch, coi chừng miệt mài quá độ sẽ tỉnh tấn nhân vong!"

*Tỉnh tấn nhân vong: Lao lực mà chết.

Không thể trách Mộ lâu chủ nổi giận được, kể từ lúc Quốc sư đại nhân được nếm mùi thịt là bắt đầu tìm đủ mọi lý do để kéo nàng lên giường. Ví dụ, no com ẩm ướt hoặc là nhầm chán quá, chỉ bằng lên giường bồi dưỡng tình cảm. Có khi lại là, kịch hay chưa bắt đầu thì nên "vận động" một chút để không ngủ quên.

Quốc sư đại nhân cảm thấy Mộ lâu chủ xù lông cực kỳ đáng yêu, tiếp tục đè lên người nàng, hai tay vẫn không ngừng, tùy ý nàng đánh đập, nụ cười trên môi hắn càng lúc càng chói mắt.

Kết quả là Mộ lâu chủ lười động dậy, để mặc ai kia làm càn, nhìn hắn một hồi lâu rồi đột nhiên mở miệng nói: "Quốc sư đại nhân, có phải Bản lâu chủ rất dung túng chàng không?"

Quốc sư đại nhân cúi xuống nhìn nàng, giống như đang ngắm nghía rồi mới tà mị cười: "Không biết phu nhân còn nhớ không, vì phu rõ ràng là lấy thân báo đáp mà?"

Mộ lâu chủ hừ lạnh một tiếng, đột nhiên ngửa đầu lên, cắn cổ của hắn một cái. Quốc sư đại nhân rên một tiếng, cánh tay đang ôm nàng bỗng siết chặt, ánh mắt toả sáng, toàn thân toả ra sự quyến rũ mà khiến người khác trầm mê.

Mộ lâu chủ nâng mắt nhìn hắn, khi đôi mắt của hai người giao nhau, nàng liền bị mê hoặc, hai tay vô thức quàng lên cổ của Quốc sư đại nhân.

Khi đôi môi của hai người chạm nhau, nàng mới phục hồi tinh thần nhưng vẫn không muốn buông hắn ra. Nàng càng ngày càng nghĩ rằng định lực của bản thân với Quốc sư đại nhân đã sớm không còn tồn tại.

Lúc đầu, Quốc sư đại nhân chỉ định đùa với nàng mà thôi. Thấy nàng mê đến nỗi không xuống giường được, hắn cũng rất đau lòng. Vì vậy, hắn vẫn luôn có chừng mực khi làm chuyện này. Có điều dường như nàng đã hết mê rồi thì phải.

Nếu Mộ lâu chủ đã chủ động thì Quốc sư đại nhân tất nhiên sẽ không cự tuyệt. Huống hồ, phu nhân chủ động, hắn thân là phu quân thì phải thoả mãn nàng chứ?

Tiếng kêu rên từ xa hoàn toàn không thể ngăn được lửa tình đang dần tăng cao trong viện của Mộ lâu chủ. Kết quả là hai người lại lăn lên giường.

Sau khi hoan ái chấm dứt, Mộ lâu chủ dường như có chút cam chịu, giả chết trong ngực Quốc sư đại nhân.

Trong lòng Quốc sư đại nhân cảm thấy buồn cười nhưng không dám cười thành tiếng. Nếu hắn thật sự chọc giận thì người thiệt thòi chính là hắn. Vì thế, Quốc sư đại nhân nhìn người đang nằm ỏ trong ngực mình, cố gắng nhịn cười, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng.

Một lúc sau, thấy Mộ lâu chủ vẫn không hề có ý định ló đầu ra, Quốc sư đại nhân cảm thấy hắn cần phải nói vài lời an ủi. Ít nhất, hắn phải đưa cái thang để Mộ lâu chủ bước xuống.

Hắn rất muốn nói: Bị hắn hấp dẫn cũng không phải là chuyện mất mặt gì. Nhưng mà, nếu hắn nói câu này thì Mộ lâu chủ sẽ phát điên mất. Bởi vì, nàng sẽ

nghĩ rằng hẳn đang đắc ý, nhất định sẽ muốn giáo huấn hẳn cho mà xem.

Chỉ là Quốc sư đại nhân đã xem nhẹ năng lực chấp nhận của Mộ lâu chủ rồi. Đúng như hẳn nghĩ, bị hẳn hấp dẫn cũng không phải chuyện mất mặt gì, dĩ nhiên Mộ lâu chủ cũng sẽ không cảm thấy bản thân bị Quốc sư đại nhân mê hoặc rồi chủ động là sẽ mất mặt. Lúc trước, nàng cường ép Quốc sư đại nhân rồi ăn sạch chàng, chẳng lẽ chàng cũng cảm thấy mất mặt sao? Mà da mặt của nàng cũng không mỏng hơn hẳn chút nào thì sao có thể cảm thấy mất mặt được chứ?

Thật ra, Mộ lâu chủ chỉ đang cảm thán về định lực của bản thân thôi. Lúc còn là Đảo chủ của Thánh đảo, người nịnh bợ nàng cũng không ít, có không ít người đưa vài thiếu niên tuấn tú cho nàng, nàng cũng gặp đủ loại nam nhân nhưng không ai có thể mê hoặc nàng. Thậm chí, có một vài người là cơ sở ngầm động lòng với nàng, thế chết vì nàng cũng không khiến nàng rung động được. Đôi khi, ngay cả bản thân nàng cũng nghĩ, có lẽ bản thân chính là người lãnh tâm lãnh tình.

Chỉ là, không ngờ được trọng sinh một lần, nàng lại lưu lạc đến nước này, một ánh mắt của Quốc sư đại nhân cũng có thể câu hồn của nàng. Chẳng lẽ, đây là quả báo?

Mộ lâu chủ thờ dài, đang cảm thấy lo lắng, vừa muốn hỏi hận thì mùi hoa sen thanh khiết vờn quanh mũi khiến cho cảm xúc bị thương biến mất không chút dấu vết.

Quả nhiên, nàng không thích hợp với đa sầu đa cảm mà. Đặc biệt là khi ở trong lòng của Quốc sư đại nhân.

Vì vậy, Mộ lâu chủ cọ cọ trên ngực của Quốc sư đại nhân, ngửa đầu hôn môi của hẳn, sau đó dựa đầu vào ngực của hẳn, tìm vị trí thoải mái để ngủ.

Quốc sư đại nhân đang muốn an ủi nàng, đành phải nuốt lại lời muốn nói. Khi nhìn thấy động tác vừa lười biếng vừa thân thiết của nàng thì hẳn cong môi cười, đột nhiên cảm thấy vô cùng vui vẻ, cánh tay đang ôm lấy nàng siết chặt hơn.

Rất nhiều lúc, Mộ lâu chủ vô thức xem Quốc sư đại nhân là đối thủ. Đấu với đối thủ, tất nhiên là không ai muốn nhận thua, mặc kệ là về phương diện nào. Trong tình huống như vậy, nếu cả hai người đều cố chấp, không ai chịu nhường ai, nhất định phải giành phần thắng thì sẽ lưỡng bại câu thương.

Rất hiển nhiên, tình huống này sẽ không xảy ra với Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ. Cả hai đều là người thông minh, hơn nữa so với thể diện, hai người càng để ý đến tâm của mình hơn.

Hai người là đối thủ của nhau. Ngay từ lúc đầu, Mộ lâu chủ không hề muốn dây dưa với Quốc sư đại nhân nhưng trong lòng rất vui vẻ vì có một đối thủ như vậy. Nhưng còn chưa khai chiến thì đã trở thành người thân thiết nhất của nhau rồi, trong lòng tuy tiếc nuối nhưng có đối phương bầu bạn, điều này còn thoải mái hơn so với việc chiến thắng một kỳ phùng địch thủ.

Họ sinh ra là dành cho nhau, không hề có trở ngại cũng biết nên yêu đối phương như thế nào. Khó khăn lắm hai trái tim cô độc mới gặp được nhau, trân trọng nhau còn chưa hết thì sao có thể làm hại nhau được cơ chứ?

Bọn họ đều biết đối phương không thích bị người khác nắm trong tay. Vì thế, ngay từ lần đầu gặp nhau, họ chưa từng có ý nghĩ sẽ nắm giữ người kia.

Với những người khác, Mộ lâu chủ cường thế, không chịu thiệt nửa phần nhưng lại vô cùng dung túng Quốc sư đại nhân. Quốc sư đại nhân ghi tạc sự dung túng của nàng vào trong lòng, mỗi khi nghĩ đến đều khiến bản thân vô cùng thoải mái.

Tuy rằng Quốc sư đại nhân âm hiểm giả dối nhưng khi gặp Mộ lâu chủ, hẳn đã tiết chế lại. Thậm chí, hẳn còn mở ra bí mật lớn nhất của bản thân ở trước mặt nàng.

Quốc sư đại nhân vẫn luôn cẩn thận, bởi vì sai một bước sẽ dẫn đến vạn kiếp bất phục. Thế mà hẳn lại tin tưởng Mộ lâu chủ, rõ ràng biết nàng không vô hại như vẻ bề ngoài nhưng vẫn tin tưởng nàng sẽ không hại hẳn. Tâm ý của hẳn, nàng cũng nhận thấy được. Vì vậy, trái tim lạnh lùng của nàng mới bị Quốc sư đại nhân làm cho tan chảy, không nỡ để hẳn bị ủy khuất.

Hai người cũng không phải cố ý nhường nhịn hay bao dung, họ chỉ tùy tâm mà làm thôi.

Không có thủ đoạn cường thế, phương thức ôn hoà càng ngày càng buộc hai người chặt chẽ lại với nhau. Đối với họ, thắng thua đã không quan trọng nữa.

Vợ chồng là một, cần gì phải làm tổn thương bản thân?

Đương nhiên, lâu lâu liếc mắt đưa tình sẽ không ảnh hưởng đến toàn cục.

Mộ lâu chủ nhắm mắt lại một hồi lâu cũng không buồn ngủ, mở mắt ra liền thấy người nọ đang ôn nhu nhìn nàng bằng đôi mắt hoa đào, nàng cọ cọ trong lòng hẳn rồi mới lên tiếng: "Ta còn tưởng chàng sẽ nhân cơ hội này để trả thù Thương Ngao và Quân Như Ngọc đây~" Không ai hiểu Quốc sư đại nhân hẹp hòi bằng nàng, bây giờ Thương Ngao và Quân Như Ngọc đều khiến cho hẳn cảm thấy chướng mắt.

Quốc sư đại nhân nhún mày nói: "Vi phu là người hẹp hòi như vậy sao?"

Mộ lâu chủ bĩu môi, không thèm trả lời, không phải đáp án đã quá rõ rồi sao?

Quốc sư đại nhân phát hiện cơ thể của Mộ lâu chủ lạnh hơn, bèn lấy cái chăn kẻ bên, còn chưa kịp quần chặt Mộ lâu chủ thì đã bị nàng ngăn lại.

Mộ lâu chủ nhíu mày nói: "Quốc sư đại nhân, công lực của Bản lâu chủ thâm hậu, không cần quán thành kén tằm."

Đối với chuyện này, Mộ lâu chủ rất buồn rầu, nàng đã cam đoan rất nhiều lần là nàng sẽ không bị cảm lạnh nhưng hắn vẫn luôn canh cánh chuyện này trong lòng mãi.

Thật ra, quán chần cũng không phải là chuyện lớn gì nhưng lần nào hắn cũng quán nàng chặt quá, không động đậy được, nàng sắp phát điên rồi.

Quốc sư đại nhân biết nàng công lực thâm hậu nhưng nhiệt độ cơ thể của nàng thật sự khiến hắn rất lo lắng.

Tuy rằng Mộ lâu chủ luôn khoẻ mạnh nhưng Quốc sư đại nhân rất sợ nàng không cẩn thận bị cảm thì sẽ dẫn đến các bệnh nghiêm trọng nên hắn luôn luôn chú ý đến thân thể của nàng.

Quốc sư đại nhân vỗ vai nàng, dỗ dành như một đứa trẻ: "Ngoan, nghe lời."

Mộ lâu chủ xem thường nhìn hắn một cái. Sau đó, tay chân nàng quán lấy thân thể hắn, đôi mắt ánh lên vẻ khiêu khích, giống như đang muốn nói: "Chàng quán đi! Nếu muốn quán thì chàng cũng quán chung với ta!"

Hiếm lắm mới thấy được nàng hành động ngây thơ như thế này, Quốc sư đại nhân dùng tay che miệng, ho một tiếng, che giấu khoe môi cong cong nhưng đôi mắt hoa đào vẫn ngập tràn ý cười, khuôn mặt yêu nghiệt càng thêm mị hoặc. Mộ lâu chủ nhìn hắn, nàng cũng biết hành động của mình giống như trẻ con nhưng mà, nàng bị ai kia bắt buộc thôi.

Nếu đã như vậy thì Mộ lâu chủ kiên quyết không chịu buông tay. Cuối cùng, Quốc sư đại nhân đành phải quán chung với nàng.

Mộ lâu chủ có chút nhụt chí, nhưng mà có Quốc sư đại nhân "chịu tội" chung, trong lòng Mộ lâu chủ liền cảm thấy cân bằng lại.

Còn vấn đề ban nãy, không cần Quốc sư đại nhân, nàng cũng biết được đáp án. Hắn tha cho Thương Ngao và Quân Như Ngọc, tuyệt đối không phải là vì hắn rộng lượng, mà là vì hai người này khác với đám ô hợp kia. Hạ độc hai người này sẽ nguy hiểm hơn nhiều, nếu bị phát hiện, chẳng phải là kiếm củi ba năm thiêu củi một giờ sao? Và lại, nhiều người không bị trúng độc, nàng và Quốc sư đại nhân tất nhiên sẽ không bị hoài nghi.

Hai người ôm nhau ngủ mặc kệ những kêu gào thảm thiết vang lên.

Sau sự việc tối qua do Quốc sư đại nhân sắp đặt, những người bị trúng độc cũng không thể trở về, đành phải nằm ở trên giường dưỡng bệnh, đợi thể lực khôi phục. Về phần Tang Nhu và Lục Diễn, sau sự việc tự sát không thành thì không xuất hiện nữa, vì cả hai không tham gia dạ tiệc nên mới tránh thoát một kiếp nạn.

Tuy Quốc sư đại nhân không ở kinh thành nhưng cũng không rảnh rỗi, ngày thứ hai liền ra ngoài, không biết đi làm gì nữa.

So với Quốc sư đại nhân, Mộ lâu chủ nhàn nhã hơn nhiều. Nhưng mà sau khi hắn đi rồi, nàng cũng không ngủ tiếp được, liền rời giường.

Vừa dùng xong điểm tâm, Thiên Liễm đi vào bẩm báo: "Lâu chủ, nữ nhân kia muốn gặp người."

Mộ lâu chủ uống một hớp trà, suy nghĩ một chút liền biết nữ nhân kia chính là Tang Nhu. Nghĩ vậy, lông mày nhíu lại, Quốc sư đại nhân vừa mới ra khỏi cửa, Tang Nhu liền tới tìm nàng. Xem ra, tin tức của vị Tang Nhu cô nương này cũng rất nhanh nhạy.

Nhưng mà, Tang Nhu vẫn dám tới gặp nàng, đúng là rất dũng cảm.

Mộ lâu chủ muốn xem thử, vị Tang Nhu cô nương này có mưu kế gì mà nhân lúc Quốc sư đại nhân không ở đây liền tới gặp nàng. Vì thế, nàng để cho Thiên Liễm dẫn người vào.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Chương 81: Ép Buộc

Editor: Nhạc Dao

Beta-er: Hikari2088

Sau hơn 80c, mình mới biết tên đúng của Thiên Liễm là gì, nên từ chương này trở đi, mình sẽ đổi Thiên Liễm thành Bích Lạc nhé. Sau khi hoàn truyện thì sẽ đổi hết tất cả các chương.

Sau khi tỉnh dưỡng vài ngày, khuôn mặt của Tang Nhu đã bớt sưng, chắc hắn là đã dùng được thượng phẩm. Lục Diễn đúng là hận không thể đào tìm

móc phôi ra cho Tang Nhu mà nàng ta lại chỉ một lòng một dạ với Quốc sư đại nhân.

Tang Nhu cúi đầu, đi phía sau Bích Lạc. Khi tới trước mặt Mộ lâu chủ, nàng ta mới ngẩng đầu lên nhìn Mộ lâu chủ. Nhưng chưa kịp nói thì khuôn mặt đã trắng bệch, đầu óc trống rỗng, quên hết những gì định nói.

Mộ lâu chủ lười biếng dựa vào thành ghế, nhìn kỹ thì có vẻ giống với kiểu ngồi của Quốc sư đại nhân. Nhưng mà sự chú ý của Tang Nhu không phải là chuyện này, nàng ta đang bận chú ý đến dấu hôn chường mắt trên cổ của Mộ lâu chủ.

Dưới ánh mắt vô cùng chăm chú của Tang Nhu, rốt cuộc Mộ lâu chủ cũng biết được nàng ta đang nhìn cái gì. Nàng cong khoé môi, tất nhiên là nụ cười này của nàng không phải khiêu khích hay mỉa mai Tang Nhu, nàng chỉ đang nhớ lại sáng nay mà thôi. Hèn gì mà sáng nay Quốc sư đại nhân nhất quyết đòi chải tóc cho nàng rồi còn buộc hết tóc của nàng ra phía sau. Bây giờ ngẫm lại, Quốc sư đại nhân định dùng dấu hôn này để đã kích tình dục khi chàng không ở đây, biết điều thì hãy tránh xa phu nhân của hắn ra.

Kết quả đúng là đã kích tình dục nhưng lại là tình dục của nàng chứ không phải của hắn.

Khi nhìn thấy dấu hôn này, sắc mặt của Tang Nhu đã trắng bệch. Bây giờ, nhìn thấy nụ cười của Mộ lâu chủ, nàng ta càng cảm thấy chường mắt vạn lần. Đôi môi run run, hai tay nắm chặt vạt áo trước ngực, chỉ cảm thấy trái tim vô cùng đau đớn, đau đến mức không thể thở nổi.

Mộ lâu chủ nhìn nàng ta như có điều suy nghĩ, nhưng lại không hề thương tiếc khi nhìn thấy Tang Nhu suy sụp: "Tang Nhu cô nương cầu kiến Bản lâu chủ là vì chuyện gì?" Giọng nói thân nhiên mang theo vài phần lạnh nhạt.

Mộ lâu chủ rất giỏi khống chế cảm xúc của bản thân, nhưng nếu muốn nàng đối xử hiền hoà, tươi cười với tình địch thì phải có lợi ích đi kèm khiến nàng động tâm.

Lúc này, Tang Nhu mới hồi hồn, hít sâu vài cái, sắc mặt hồng hào trở lại, nhìn Mộ lâu chủ rồi đột nhiên quỳ xuống trước mặt nàng.

Ánh mắt của Mộ lâu chủ vẫn dừng dừng, biểu cảm vẫn như cũ, không hề kinh ngạc hay khó hiểu, cũng không bối rối. Bàn tay của nàng nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, bình tĩnh chờ Tang Nhu mở miệng.

Bích Lạc đứng phía sau Mộ lâu chủ, nhìn một màn này, cúi đầu xuống, trong lòng thì nghĩ, đúng là không ai bị được với khí chất của Lâu chủ mà. Khi Tang Nhu và Lâu chủ đứng chung với nhau, không phải là người mù thì có thể nhìn ra ai mạnh ai yếu ngay.

Tang Nhu cắn môi, nhìn Mộ lâu chủ rồi bị thương nói: "Quốc sư phu nhân, tiểu nữ tự biết yêu cầu của bản thân có phần quá quắt nhưng tiểu nữ chỉ có thể cầu xin người..."

Mộ chủ không nói lời nào, chỉ nhìn Tang Nhu tựa như đang chờ nàng ta tiếp tục. Nhưng mà dưới ánh mắt giống như đã nhìn thấu mọi chuyện của Mộ lâu chủ, Tang Nhu lại không biết phải nói gì.

Bầu không khí đột nhiên yên tĩnh, Bích Lạc vốn ít nói, nếu bảo nàng ấy đứng tại chỗ rồi im lặng trong một ngày cũng được nữa. Về phần Mộ lâu chủ, tuy rằng định lực của nàng ở trước mặt Quốc sư đại nhân gần như là không có nhưng khi đối mặt với những người khác hay chuyện khác thì định lực của nàng gần như vô tận.

Vì vậy, người mất kiên nhẫn đầu tiên chính là Tang Nhu. Trong lòng tâm tâm niệm niệm Quốc sư đại nhân, nàng ta không có kỳ gì nữa, dưới ánh mắt xuyên thấu của Mộ lâu chủ, cắn răng nói: "Quốc sư phu nhân, cầu người cho tiểu nữ ở lại bên cạnh Quốc sư đại nhân, tiểu nữ sẽ không tranh sủng với người, sẽ không mơ ước vị trí Quốc sư phu nhân, tiểu nữ chỉ cầu ở bên cạnh chàng mà thôi..." Khi Tang Nhu nói xong lời cuối cùng, đôi mắt đã ngập nước, đôi môi bị cắn nát.

Tang Nhu đã từng là một cô nương kiêu ngạo. Dù là lúc trước cùng đường được Quốc sư đại nhân cứu, nàng ta đã động lòng với Quốc sư đại nhân nhưng lòng tự tôn của nàng ta vẫn còn.

Ở bất kỳ nơi nào hay bất cứ lúc nào, Quốc sư đại nhân vẫn luôn là tâm điểm, hấp dẫn người khác như thiêu thân lao đầu lửa. Huống hồ vào lúc nàng ta đang bất lực nhất thì Quốc sư đại nhân lại xuất hiện, kéo nàng ta khỏi vũng bùn. Dưới tình huống bị thảm như vậy lại gặp được một người đặc biệt như Quốc sư đại nhân thì rất khó mà không động lòng. Mặc dù chính Tang Nhu cũng tự biết, Quốc sư đại nhân không có tình cảm gì với mình, chỉ là tiện tay cứu nàng ta mà thôi.

Lúc đó, một phần là vì động lòng, phần còn lại là vì nàng ta không còn chỗ để nương tựa nên mới quyết định đi theo Quốc sư đại nhân. Nhưng lòng tự trọng không cho phép nàng ta dính lấy chàng, nên mới nói là không cầu hỏi báo. Nàng ta đã rung động với chàng nhưng kiên quyết không dây dưa.

Lúc đó, Tang Nhu cứ nghĩ bản thân vẫn còn tự trọng nhưng lại không nghĩ tới, đó là lần đầu tiên nàng ta buông xuống tự tôn, không danh không phận đi theo một người nam nhân xa lạ.

Những chuyện sau đó đều thoát khỏi sự kiểm soát của nàng ta.

Có một số người, nhìn từ xa thì giống như thần thánh, không thể chạm vào nhưng một khi tiếp cận thì lại phát hiện ra những người đó cũng chỉ là phàm nhân tục tử mà thôi. Nhưng Quốc sư đại nhân lại không phải vậy, càng tới gần hắn thì càng bị cuốn hút, khiến người ta luân hãm muôn đời.

Tiếp xúc càng lâu thì càng bị hấp dẫn, lòng tự trọng của nàng ta bị sự si mê đánh tới hoa rơi nước chảy.

Thậm chí nàng ta còn quý gối trước chính thất của chàng, cầu xin ả ban cho nàng ta một vị trí bên cạnh chàng. Sống hèn mọn như vậy, nàng ta sắp không thể nhận ra bản thân nữa rồi.

Thấy Mộ lâu chủ trầm mặc, thật lâu vẫn chưa mở miệng, Tang Nhu rũ mắt xuống, nước mắt không ngừng rơi xuống, trong lòng vừa cảm thấy nhục nhã lại vừa không cam lòng, ngực vẫn đau âm ỉ.

Tang Nhu không vì sự trầm mặc của Mộ lâu chủ mà bỏ cuộc, vẫn quỳ ở nơi đó, dường như quyết tâm phải chờ được kết quả mới thôi. Sự chấp nhất của nàng ta dành cho Quốc sư đại nhân đã thành chấp niệm, có lẽ là vì quá yêu, cũng có lẽ là vì không chiếm được nên không cam lòng. Nói tóm lại, dù đã bị Mộ lâu chủ đánh bại, Tang Nhu vẫn không định buông bỏ.

Bây giờ, nàng ta thể hiện rằng bản thân sẽ không tranh sủng với Mộ lâu chủ bằng cách quy củ gọi Mộ lâu chủ là Quốc sư phu nhân, cũng không gọi thẳng tên của Quốc sư đại nhân, giống như thật sự chỉ cần ở lại bên cạnh ý trung nhân là đủ rồi. Yêu cầu này nghe thì có vẻ đơn giản nhưng lại tràn đầy sự ép buộc. Cũng may là Mộ lâu chủ sẽ không cảm thấy khó xử vì chút chuyện nhỏ này.

Mộ lâu chủ nhìn nữ nhân đang quỳ trước mặt nàng, mặc kệ những lời của nàng ta là thật hay giả, nàng không có nghĩa vụ phải giải quyết nỗi buồn và nước mắt của nàng ta.

Trái tim của nàng mở cửa cho Quốc sư đại nhân, không có nghĩa là sẽ mở rộng cho những người khác. Lòng của nàng vẫn lạnh nhạt như cũ, chỉ khác biệt với ai kia mà thôi.

Qua một hồi lâu, Mộ lâu chủ mới mở miệng: "Người có biết hậu quả sau khi Văn Nhân Dịch nhận người là gì không?"

Tang Nhu không hiểu được hàm ý của câu nói này, lắc đầu.

Mộ lâu chủ nhìn nàng ta bất an, thân nhiên nói: "Ta sẽ huỷ hấn!"

Nàng rũ mắt, không nhìn khuôn mặt tái nhợt của Tang Nhu và ánh mắt khó tin của nàng ta, không ai có thể nhìn rõ biểu cảm trên mặt của nàng, lạnh lùng nói: "Ai cũng có thể phản bội ta, chỉ có hấn là không được. Nếu không, vạn kiếp bất phục!" Không biết vạn kiếp bất phục là đang nói bản thân hay hấn hay là cả hai.

Nghe những lời này, Bích Lạc ngẩng đầu lên nhìn về phía Mộ lâu chủ, nhủ mảy. Có thể khiến cho Lâu chủ nói ra những lời như vậy thì đã biết được Quốc sư đại nhân quan trọng đến cỡ nào với Lâu chủ. Đây rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu đây?

Mong rằng Quốc sư đại nhân không bao giờ làm ra chuyện có lỗi với Lâu chủ.

Qua một lúc lâu Tang Nhu mới hồi thần lại, run rẩy nói: "Người không thể làm vậy..." Có lẽ là bị giọng điệu của Mộ lâu chủ, nàng ta có linh cảm rằng Mộ lâu chủ là loại người đã nói được thì làm được.

Mộ lâu chủ không để ý đến lời của Tang Nhu, nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng ta, lạnh lùng nói: "Không cần ghen ghét ta. Nếu không, người sẽ hối hận."

Câu này nghe thì có vẻ tràn đầy sự khiêu khích nhưng đây là lời nhắc nhở hảo tâm cuối cùng của Mộ lâu chủ.

Nếu tính kĩ thì Tang Nhu đã chiếm không ít tiện nghi, nhưng ai bảo Quốc sư đại nhân chọc vào tiểu cô nương này trước nên xem như là nợ đào hoa của Quốc sư đại nhân. Câu nhắc nhở này của Mộ lâu chủ xem như là trả hết nợ cho Quốc sư đại nhân. Nếu đã trả hết nợ thì sau này nàng ra tay với Tang Nhu cũng sẽ không cảm thấy áy náy chút nào.

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của một mình Mộ lâu chủ. Nàng hiểu rất rõ rằng hiệu quả của lời nhắc nhở hảo tâm này.

Bích Lạc nhìn Mộ lâu chủ, nàng ấy cảm thấy Lâu chủ có ý chọc giận Tang Nhu. Với tính tình của Lâu chủ, người nhất định sẽ không nói những lời này với Tang Nhu.

Sau khi thấy Lục Diễm chạy vào, Bích Lạc càng thêm chắc chắn là mỗi hành động Lâu chủ đều nằm trong kế hoạch của người. Cho dù không có ám vệ thì còn có Bích Tiêu, sao Lục Diễm có thể thuận lợi xông vào như vậy được?

Bích Lạc không lên tiếng, suy nghĩ một chút liền đoán được mục tiêu của Lâu chủ. Mục tiêu của người chưa bao giờ là Tang Nhu cả, mà là Lục Diễm, nói cho chính xác là phái Vô Song!

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Bích Lạc cũng không ngăn cản Lục Diễm, trong lòng càng thêm bội phục Lâu chủ. Trước khi mọi người kịp nhận ra mọi việc thì Lâu chủ đã nhìn thấu hết mọi chuyện, lợi dụng mọi thứ xung quanh để tạo thành lợi ích lớn nhất cho người.

Khi Lục Diễm xông vào thì thấy Tang Nhu đang quỳ trên mặt đất, sắc mặt nhợt nhạt, khuôn mặt thấm đẫm nước mắt, vừa nhìn là đã biết nàng đã chịu áp lực. Gã liền trừng mắt với Mộ lâu chủ, há miệng vừa định nói gì thì giống như có kị điều gì, đành phải nuốt vào. Nhưng mà, khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên đỏ bừng vì tức giận.

Mộ lâu chủ cười cười, xem ra Lục Diễm vẫn còn nhớ sự giáo huấn lần trước.

Lục Diễm sợ Tang Nhu sẽ chịu thiệt thêm, đưa tay ra nâng nàng ta dậy: "Tiểu Nhu, chúng ta về trước đã." Gã rất khổ sở khi nhìn thấy Tang Nhu chấp nhất với Quốc sư đại nhân nhưng gã cũng không có cách nào cả.

Tang Nhu kiên quyết không đứng lên, yếu ớt đáp lời: "Lục đại ca, huynh đừng để ý đến muội." Sau đó, lại nhìn về phía Mộ lâu chủ, mở miệng nói: "Quốc sư phu nhân, tiểu nữ chưa hề ghen ghét người..." Trong giọng nói còn mang theo một chút uỷ khuất.

Mộ lâu chủ nhìn nàng ta, cười lạnh trong lòng. Có phải Tang Nhu rất quan tâm Lục Diễm không nhỉ? Có điều trùng hợp đây chính là điều nàng muốn.

Nghe xong lời nói của Tang Nhu, Lục Diễm đã không nhẫn nhịn được nữa. Tuy gã không chửi bới om sòm nhưng giọng điệu cũng không tốt chút nào: "Mộ lâu chủ, Tang Nhu ái mộ Quốc sư đại nhân, muốn ở bên cạnh Quốc sư đại nhân mà thôi. Mục đích của nàng ấy rất đơn thuần, sẽ không hại ai cả, Mộ lâu chủ đừng nghĩ ai cũng ác độc hết!"

Mộ lâu chủ cảm thấy nếu không phải Lục Diễm sợ nàng sẽ ra tay với Tang Nhu thì gã nhất định sẽ nói như này: "Mộ lâu chủ đừng nghĩ ai cũng ác độc như người!"

Thật ra Mộ lâu chủ đang cảm thấy rất vui vẻ. Không có Quốc sư đại nhân ở đây, có người bồi nàng giết thời gian cũng không tồi. Vì thế, nàng mở miệng: "Lục Diễm, nể tình giao hảo giữa Lạc Tiên lâu, Bản lâu chủ khuyên người một câu, trên đầu chữ sắc có một con dao, coi chừng bị người khác lợi dụng mà bản thân còn không biết."

Kỳ thật, lời nói của Mộ lâu chủ không có gì sai cả. Chẳng qua người nói lại là Mộ lâu chủ, dĩ nhiên là Lục Diễm sẽ không thèm nghe. Thậm chí, gã còn cảm thấy nàng cố ý châm ngòi ly gián giữa gã và Tiểu Nhu. Đã vậy nàng còn điếu võ dương oai, lấy quan hệ của Lạc Tiên lâu và phái Vô Song ra uy hiếp gã ta.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Chương 82: Ai Bắt Nạt Ai?

Editor: Nhạc Dao

Beta-er: Hikari2088

Tang Nhu cúi đầu im lặng, trong lòng vô cùng áy náy, không dám nhìn Lục Diễm. Nhưng Lục Diễm không phát hiện ra sự khác thường của ả bởi vì sự chú ý của gã đều tập trung vào câu nói của Mộ lâu chủ.

Lục Diễm không phải là loại người nhẫn nhịn được lâu, nghe xong lời "uy hiếp" của Mộ lâu chủ, gã ta cũng không kiêng kỵ điều gì nữa, nổi giận nói: "Nếu Mộ lâu chủ có gì bất mãn với phái Vô Song thì có thể nói thẳng ra. Tuy phái Vô Song không bì được với Lạc Tiên lâu nhưng cũng sẽ không mặt dày bám lấy Lạc Tiên lâu."

Gã biết là phái Vô Song không thể sánh bằng Lạc Tiên lâu nhưng nếu Lạc Tiên lâu đã hợp tác với phái Vô Song thì tất nhiên là có lý do cả. Nếu không phải Lạc Tiên lâu cần phái Vô Song thì đã không hợp tác lâu dài với phái Vô Song. Vì vậy, lời này của gã cũng có ý uy hiếp Mộ lâu chủ, bảo nàng hãy suy nghĩ kỹ một chút, đừng quá kiêu ngạo.

Lúc trước đúng là Lạc Tiên lâu cần phái Vô Song cho nên mới hợp tác lâu dài với họ. Dẫu bề ngoài Lạc Tiên lâu có vẻ dễ dàng tha thứ cho phái Vô Song nhưng nàng âm thầm ghi nợ họ.

Nhưng mà không có chuyện gì là không thay đổi cả, Lục Diễm hiển nhiên là đã quên điều này, gã cũng không biết hậu quả khi chọc giận Mộ lâu chủ là gì.

Vốn dĩ Mộ lâu chủ không hề tức giận nhưng nếu phái Vô Song làm ra chuyện gì khiến Mộ lâu chủ quyết định hạ sát lệnh thì dù không có núi dựa hay phải đối địch với toàn giang hồ, Mộ lâu chủ cũng có thể nghiền họ thành tro. Lời này tuyệt đối không khoa trương chút nào, chưa có bất kỳ ai trong giang hồ chứng kiến thủ đoạn ngoan độc của Mộ lâu chủ. Vì vậy, Tàn Việt là một lão hồ ly, lão kiêng kỵ Mộ lâu chủ nhưng vẫn không dám vượt qua ranh giới.

Lục Diễm lẫn lộn giang hồ chưa lâu, lại còn không biết đưa đẩy, đúng là ngu ngốc!

Sau khi Lục Diễm nói xong, Mộ lâu chủ trầm ngâm trong chốc lát. Ngay khi Lục Diễm nghĩ Mộ lâu chủ kiêng kỵ gã ta thì nàng lại đột nhiên lên tiếng: "Thì ra từ lâu phái Vô Song đã có suy nghĩ này...Nếu phái Vô Song muốn tách ra khỏi Lạc Tiên lâu thì Bản lâu chủ cũng không miễn cưỡng giữ lại. Bích Lạc, thông tri cho Tàn chương môn, nể tình giao hữu mấy năm nay giữa Lạc Tiên lâu và phái Vô Song, bất kể là vì nguyên nhân gì mà lão ta sinh ra dị tâm thì Bản lâu chủ cũng bỏ qua."

Mộ lâu chủ hào phóng rộng lượng lại làm cho Lục Diễm thất thần. Gã tuyệt đối không ngờ rằng, chỉ một câu của mình đã làm Mộ lâu chủ nhận định là phái Vô Song đã muốn tách ra khỏi Lạc Tiên lâu từ lâu. Nhưng mà gã ta lại không muốn mở miệng tạ tội. Vì vậy phái Vô Song vô cơ phải gánh tội danh phản bội.

Lục Diễm cảm thấy chuyện này có chút không hợp lý nhưng trong nhất thời vẫn chưa nghĩ ra, đành phải ngây ngốc nhìn Bích Lạc rời đi.

"Sao lại thế này?"

Một tiếng nói trầm thấp đột nhiên vang lên, Mộ lâu chủ ngẩng đầu lên, nhìn về phía người nào đó, nhú mày: "Sao chàng trở về sớm vậy?"

Khi nghe giọng nói này, Lục Diễm nhin không được mà nhú mi, Tang Nhu thì lại tiếp tục rơi lệ.

Quốc sư đại nhân vô cùng chán ghét hai người này. Nếu không phải phu nhân nhà hắn còn cần dùng đến thì họ đã không còn xuất hiện trong tầm mắt của hắn nữa.

Quốc sư đại nhân rất ít khi bộc lộ cảm xúc nên dù không mang mặt nạ thì không ai có thể đoán ra được tâm tình của hắn. Huống hồ, bây giờ hắn còn đang đeo mặt nạ thì rất khó phán đoán.

Hắn không thèm nhìn Lục Diễm và Tang Nhu, đi đến bên cạnh Mộ lâu chủ, cánh tay tùy ý gác sau ghế, cúi đầu nhìn nàng cười nói: "Sự việc có biến."

Mộ lâu chủ nhìn hắn trong chốc lát, suy đoán được sự việc có biến không phải là chuyện lớn, ít nhất thì Quốc sư đại nhân sẽ không bị đau đầu vì chuyện đó.

Hắn hưởng thụ sự quan tâm của nàng, tâm tình tốt hẳn lên, cũng không mất kiên nhẫn khi nhìn hai người đáng ghét nữa, hứng thú hỏi nàng: "Sao lại thế này?"

Tất nhiên Mộ lâu chủ biết hắn muốn chia sẻ niềm vui với nàng nhưng những người khác không thể đoán được suy nghĩ của Quốc sư đại nhân. Lúc nói câu này, Quốc sư đại nhân vừa hỏi ngắn gọn vừa không cười khiến người ta cảm giác như đang khởi binh vãn tội.

Bởi vậy mới nói, cảm xúc của Quốc sư đại nhân không dễ đoán chút nào, đoán tới đoán lui lại làm bản thân kẹt luôn trong đó.

Thực hiển nhiên, hiện tại có hai người gặp xui xẻo với cảm xúc của Quốc sư đại nhân.

Nghe xong câu này của Quốc sư đại nhân, Tang Nhu cúi đầu không nói tiếng nào. Ai nhìn vào cũng sẽ nghĩ cô nương nhu nhược này vừa mới bị người khác ức hiếp, rất dễ khơi gợi ham muốn bảo vệ của cánh đàn ông. Nhưng ả không dám nói những lời không hay, có lẽ là vì sau khi náo loạn một trận đã làm ả có một cái nhìn mới về Quốc sư đại nhân, hoặc có lẽ ả biết sẽ có người thay ả nói ra chẳng?

Vì Tang Nhu, Lục Diễm vẫn luôn chúm mắt Quốc sư đại nhân. Bây giờ lại thấy Quốc sư đại nhân "khởi binh vãn tội" Mộ lâu chủ, gã nghĩ Quốc sư đại nhân có vài phần thương tiếc Tang Nhu. Tuy gã vô cùng đau khổ nhưng cũng vui mừng thay nàng ta. Ít ra, nàng vẫn còn cơ hội. Thực hiển nhiên, gã ta đã quên mất Quốc sư đại nhân lạnh nhạt cỡ nào với Tang Nhu.

Vì lẽ đó, Lục Diễm chủ động kể lại chuyện Tang Nhu "bị khi dễ". Gã thêm mắm thêm muối rằng Mộ lâu chủ bắt Tang Nhu quỳ xuống, còn đổ oan cho Tang Nhu là muốn hại Mộ lâu chủ, miêu tả sinh động y như gã đã ở đó. Thật ra đây là những gì Lục Diễm nghĩ đã xảy ra.

Bây giờ Bích Lạc đi rồi, chỉ còn Mộ lâu chủ và Tang Nhu biết chuyện gì đã xảy ra. Nhưng cả hai không nói lời nào, Mộ lâu chủ không có ý định giải thích, Tang Nhu chỉ yên lặng rơi lệ.

Tất nhiên là không ai biết ở đây có âm vệ. Trên thực tế, tuy mọi người biết bên cạnh Quốc sư đại nhân có vô số âm vệ nhưng không ai biết rằng bên cạnh Mộ lâu chủ cũng có một nhóm âm vệ của Quốc sư đại nhân.

Sau khi Quốc sư đại nhân nghe câu chuyện đặc sắc của Lục Diễm, hắn đột ngột nâng tay lên. Đương lúc Lục Diễm nghĩ Quốc sư đại nhân định đánh Mộ lâu chủ thì hắn lại kéo Mộ lâu chủ dậy, tự mình ngồi xuống rồi kéo Mộ lâu chủ ngồi lên đùi của mình, ôm nàng thật chặt, gác cằm trên vai nàng rồi cọ cọ vài cái. Hắn vẫn không đếm xỉa đến Tang Nhu đang quý và Lục Diễm, chỉ chăm chú nhìn vào sườn mặt xinh đẹp của Mộ lâu chủ, lười biếng hỏi: "Phu nhân, chuyện này chơi đâu có vui?"

Mộ lâu chủ thả lỏng, dựa vào trong lòng hắn, nghiêng đầu nhìn hắn, nhú mày nói: "Vậy theo ý Quốc sư đại nhân, chơi sao mới được tính là vui?"

Nghe nàng hỏi, cuối cùng Quốc sư đại nhân cũng chịu liếc nhìn Tang Nhu một cái, trầm ngâm một hồi rồi đáp: "Chảy máu mới vui, rơi nước mắt thì có gì hay để xem đâu?"

Mộ lâu chủ cong môi: "Chàng không đau lòng sao?" Nàng liếc nhìn Tang Nhu sắc mặt tái nhợt, cuối cùng cũng chịu ngẩng đầu lên. Mộ lâu chủ đúng là không biết nói gì với Tang Nhu luôn.

Nàng không hiểu, vì sao nữ nhân này không nhìn ra được việc Quốc sư đại nhân vô tình với ả? Nàng đánh ả ngay trước mặt Quốc sư đại nhân, chàng chưa hề ngăn cản nàng, chẳng lẽ ả nghĩ rằng bây giờ Quốc sư đại nhân sẽ thương tiếc ả sao?

Quốc sư đại nhân nghiêng người, hôn Mộ lâu chủ một cái, ôn nhu đáp lời: "Nếu phu nhân vì nhàm chán mà bị bệnh thì vì phu mới đau lòng gần chết đó."

Tuy tạm thời hắn không thể giải quyết hai người kia sạch sẽ, nhưng với những người làm phu nhân của hắn khó chịu thì hắn sẽ làm cho những người đó không thoải mái gấp bội.

Sẵn tiện, ăn đậu hũ của nàng luôn - tất nhiên là hắn không dám nói câu này cho phu nhân nhà hắn.

Sắc mặt của Tang Nhu trắng bệch, xụi lơ quỳ ở dưới đất, giống như là mất hết toàn bộ sức lực, hai mắt đắm lệ mông lung nhìn Quốc sư đại nhân và Mộ

lâu chủ. Cảm giác tuyệt vọng đột nhiên ùa về, ả không còn sức để phản kháng nữa rồi.

Có phải dù mình làm gì thì chàng cũng không nhìn mình nữa phải không? Chẳng lẽ, trong lòng hay trong mắt chàng cũng chỉ có mỗi Mộ Lưu Ly, không chứa được thêm bất kỳ ai sao?

Tang Nhu nắm chặt vạt áo, lồng ngực như muốn vỡ tung, ngay cả hô hấp cũng khó khăn vô cùng.

Mộ lâu chủ chọc chọc cánh tay của ai kia, ý bảo hắn tự có chừng mực, đừng giết chết Tang Nhu. Tuy bây giờ, mọi chuyện đã như ý nguyện nhưng giữ Tang Nhu lại cũng tốt, biết đâu còn có tiết mục thầy trò trở mặt vì một nữ nhân. Dẫu sao Tang Nhu cũng không nguy hại.

Quốc sư đại nhân hôn mặt nàng mấy cái, không sờ mó nữa nhưng vẫn ôm chặt lấy nàng.

Hành vi của Quốc sư đại nhân vừa ngoài dự kiến của gã vừa giống như gã đoán, làm cho gã ta thất thần. Chờ sau khi gã hồi hồn lại thì con tức giận đã đạt đỉnh. Ngay từ đầu, lẽ ra gã ta không nên trông cậy vào việc Văn Nhân Dịch sẽ có tình người.

Lục Diễm nhìn Tang Nhu như người mất hồn, đau lòng ôm nàng ta vào lòng: "Tiểu Nhu..."

Gã muốn mở miệng an ủi nhưng lại không biết nói gì, đành phải trút giận lên người Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ: "Văn Nhân Dịch, ta còn tưởng người khác biệt, không ngờ rằng người lại là hạng người trầm mê sắc đẹp, lạnh lùng ích kỷ, không biết phân biệt trắng đen. Tiểu Nhu kém nữ nhân này chỗ nào?"

Quốc sư đại nhân miễn cưỡng nâng mí mắt, thản nhiên nhìn gã, nói một câu tức chết người ta: "Điểm nào cũng kém hơn cả." Về phần đánh giá của Lục Diễm dành cho hắn, Quốc sư đại nhân không thêm nghe vào tai.

Lục Diễm bị một câu này của hắn làm tức đến đỏ mặt, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói gì.

Đúng lúc này, Quốc sư đại nhân lại nhíu mày, lắc đầu nói: "Không, đúng là có một điểm hơn hẳn Mộ lâu chủ."

Những lời này thức tỉnh Tang Nhu, yên tĩnh nhìn hắn, trong lòng loé lên một tia hy vọng nhỏ nhoi.

Mộ lâu chủ day day thái dương, đột nhiên cảm thấy buồn cười. Cô nương Tang Nhu này đúng là lúc nào cũng có thể tìm được hy vọng, khó trách ả vẫn chưa chịu buông tay.

Lục Diễm nhíu mày nhìn Quốc sư đại nhân, không biết hắn có âm mưu gì. Dù sao, bây giờ gã cũng không trong mong Quốc sư đại nhân sẽ nói lời hay.

Mộ lâu chủ cũng nhìn hắn, giống như tò mò hắn sẽ nói gì.

Dưới cái nhìn chăm chú của ba người, Quốc sư đại nhân chậm rì rì nói: "Phu nhân nhà ta cũng sẽ không gây ra lũ lụt khi hạn hán..." Quốc sư đại nhân lắc đầu, giống như vô cùng tiếc nuối về khuyết điểm này của Mộ lâu chủ.

Lục Diễm hiểu được ý của hắn, sắc mặt xanh mét: "Văn Nhân Dịch, nếu không phải nữ nhân này ức hiếp Tiểu Nhu thì sao Tiểu Nhu có thể khóc được?!"

Ánh mắt Quốc sư đại nhân lạnh lẽo, ngữ khí vẫn lười biếng: "Sao Bốn toạ lại cảm thấy các người đang bắt nạt Ly nhi nhỉ?"

Lục Diễm tức đến nổ phổi, đột nhiên bình tĩnh lại, nhưng ngữ khí vẫn cay cú: "Văn Nhân Dịch, người dùng đầu của người suy nghĩ thử xem, Tang Nhu yếu ớt như cành liễu thì sao có thể bắt nạt Lâu chủ Lạc Tiên lâu được chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Chương 83: Yêu Ai?

Editor: Nhạc Dao

Beta-er: Hikari2088

Quốc sư đại nhân nguy hiểm nheo mắt nhìn gã, hừ lạnh: "Lục Diễm, người nhân lúc Bốn toạ không ở đây liền chạy tới đây bắt nạt Ly nhi yếu ớt như cành liễu. Phái Vô Song đúng là khiến Bốn toạ mở mang kiến thức mà." Dĩ nhiên Quốc sư đại nhân không thêm để ý Lục Diễm vừa mới nói một nữ tử yếu ớt không thể bắt nạt Lâu chủ của Lạc Tiên lâu.

Về phần Mộ lâu chủ có phải yếu như cành liễu không thì cần phải xem xét lại.

Lục Diễm phải hít sâu nhiều lần mới dần xuống con tức được. Gã đột nhiên phát hiện ra mình không thể câu thông với Văn Nhân Dịch được.

Thực hiển nhiên, gã ta còn chưa nhận ra là Quốc sư đại nhân muốn gã tức đến học máu.

Đúng lúc này, Tang Nhu đang quỳ ở dưới đất bỗng nhiên nhũn người rồi ngã vào lòng của Lục Diễm, bất tỉnh nhân sự.

"Tiểu Nhu..."

Lục Diễm hoảng loạn gọi một tiếng, không để ý đến chuyện gì nữa, ôm Tang Nhu đi ra ngoài.

Quốc sư đại nhân nhìn theo bóng lưng hai người rồi đi, hàn ý lướt qua đôi mắt. Sau đó, hần cong khoé môi, trở lại với hình tượng yêu nghiệt bí hiểm.

Đưa mắt nhìn Mộ lâu chủ, Quốc sư đại nhân tiếc nuối nói: "Phu nhân, ta "không cẩn thận" chọc giận thú vui của nàng, làm nó chạy mất rồi."

Mộ lâu chủ thân nhiên đáp: "Chuyện của Tần Việt đành phải nhờ cậy Quốc sư đại nhân vậy."

Câu trả lời của nàng dường như không liên quan gì đến lời nói của hần nhưng hần vẫn hiểu được ý của nàng.

Dựa theo tính cách của Mộ lâu chủ, nếu Quốc sư đại nhân chọc cho chuyện vui của nàng chạy mất, dù nàng không để ý nhưng cũng sẽ bắt hần đền bù cho mình. Vì vậy, nàng liền "thuận tay" đẩy việc đối phó lão hồ ly cho hần.

Không phải là nhân sĩ trong giang hồ thì không nên nhúng tay vào ân oán của chốn võ lâm, nhưng Quốc sư đại nhân phải đòi lại công bằng cho phu nhân nhà mình khi nàng bị bắt nạt chứ? Vì thế, Quốc sư đại nhân vô cùng vui lòng nhận lấy trọng trách này.

Lão hồ ly Tần Việt cũng không làm Mộ lâu chủ thất vọng khi mắc bẫy của nàng.

Khi Lạc Tiên lâu đến chỗ lão đòi bạc là lão ta đã biết có chuyện không đúng rồi. Mộ lâu chủ thuận tay cứu Lục Diễm không có gì lạ, nàng ta không để ý giao tình giữa Lạc Tiên lâu với phái Vô Song mà đòi tiền cũng không phải là vấn đề lớn. Nhưng sau khi Mộ lâu chủ cứu người đã lâu thì mới đến đòi tiền, đây tuyệt đối không bình thường chút nào.

Rất dễ nhận ra Mộ lâu chủ vốn dĩ không định đòi bạc, tất nhiên không phải là nàng ta đã quên thu tiền. Lão hợp tác với Mộ lâu chủ lâu như vậy thì cũng nhận ra đôi điều, nàng ta có thể quên ăn cơm nhưng tuyệt đối sẽ không quên thu tiền. Lúc trước Mộ lâu chủ cứu Lục Diễm là vì muốn lão nợ nàng ta một món nợ nhân tình. Chỉ là nhân tình đã bán ra lại đột nhiên thu về, ắt hẳn là có nguyên nhân gì đó.

Suy nghĩ đầu tiên của Tần Việt là Lục Diễm đắc tội Mộ lâu chủ.

Suy đoán này làm cho lão ta lo lắng không thôi. Phái Vô Song nhận được khá nhiều lợi ích khi hợp tác với Lạc Tiên lâu, bây giờ Mộ lâu chủ tức giận, lão sốt ruột là điều hiển nhiên. Lão ta không muốn cây đại thụ này chạy mất đâu.*

(*Ý là Lạc Tiên lâu che chở cho phái Vô Song nên được ví như đại thụ.)

Vì thế, Tần Việt vội vàng xuất phát từ phái Vô Song, ra roi thúc ngựa chạy suốt ngày đêm. Cuối cùng lão ta cũng đến Hường Liên Thiên các. Tuy trong lòng nôn nóng đến phát điên nhưng lão không đến viện của Mộ lâu chủ trước. Lão đến viện của Lục Diễm trước để tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Lục Diễm vô cùng kinh ngạc khi thấy Tần Việt nhuộm đầy phong sương. Chưa đợi gã lên tiếng thì Tần Việt đã hỏi: "Lục Diễm, có phải con đã làm chuyện gì chọc giận Mộ lâu chủ không?"

Một môi lúc bốn ba cộng thêm sự nôn nóng làm giọng nói của Tần Việt ngập tràn sự tức giận.

Nghe câu chất vấn của Tần Việt, Lục Diễm nhướng mi, tức giận hừ lạnh: "Sư phụ, có phải nữ nhân kia cáo trạng với người không?"

Thấy biểu cảm của Lục Diễm như vậy, Tần Việt nhăn mày lại, trong lòng đã chắc chắn rằng chuyện này y như những gì mình đoán, tức giận nói: "Mau kể hết đầu đuôi câu chuyện cho ta!"

Tần Việt biết chắc rằng dẫu Mộ Lưu Ly có âm thầm tính kế người khác nhưng ngoài mặt luôn ôn hoà, tuyệt đối không chủ động đắc tội người khác. Nếu Mộ Lưu Ly chướng mắt với người nào thì nàng ta sẽ làm người đó chủ động đắc tội bản thân rồi mới đường đường chính chính phản kích.

Nếu Mộ Lưu Ly đã cứu Lục Diễm thì sao bây giờ Lục Diễm lại có thái độ như thế này với nàng ta? Rốt cuộc là đầu của Lục Diễm bị kẹp cửa nên mới đối nghịch với Mộ Lưu Ly hay là đũa đẽ từ này vẫn luôn bị nàng ta lợi dụng?

Thấy Tần Việt cực kỳ tức giận, Lục Diễm chỉ phải trung thực kể lại toàn bộ câu chuyện, bắt đầu từ lúc gã bị Minh Nguyệt đả thương rồi được Tang Nhu cứu. Sau cùng là khúc mắc tình cảm giữa Tang Nhu, Mộ lâu chủ và Quốc sư đại nhân.

Thấy Tần Việt nhíu mày càng sâu, Lục Diễm mở miệng nói: "Sư phụ, nữ nhân kia ác độc như vậy, vốn dĩ không hề xứng là người trong chính đạo. Tuy phái Vô Song không bằng Lạc Tiên lâu nhưng cũng không nhất thiết phải dựa vào Lạc Tiên lâu..."

Nghe từng câu từng chữ của Lục Diễm đều có ý muốn phái Vô Song tách khỏi Lạc Tiên lâu, Tần Việt quát lên: "Câm miệng! Con thì biết cái gì!"

Nếu không nhờ Lạc Tiên lâu thì sao phái Vô Song có được ngày hôm nay? Càng nghĩ càng giận, rốt cuộc Tần Việt cũng nhận ra được khuyết điểm của

Lục Diễm đó là không hiểu chuyện, suy nghĩ quá đơn giản!

Dù sao Lục Diễm là đệ tử lão coi trọng nhất, Tàn Việt thở dài thườn thượt khi thấy Lục Diễm ngậm miệng lại nhưng vẫn tỏ vẻ không phục.

Nhớ lại lời nói ban nãy của Lục Diễm, Tàn Việt nhú mày nói: "Con nói là nữ nhân kia cứu con ư?"

Lúc mới đến tìm Lục Diễm, lão ta thấy nó đang bảo vệ một nữ tử. Vì quá sốt ruột nên lão không để ý đến nữ tử kia. Nhưng bây giờ ngẫm lại, nữ nhân kia mới là điểm mấu chốt.

Mộ Lư Ly là Lâu chủ của Lạc Tiên lâu, tất nhiên sẽ không gạt lão ta về chuyện cứu Lục Diễm. Vì chuyện này không phù hợp với tác phong của Mộ lâu chủ chứ không phải vì nàng ta quang minh lỗi lạc gì.

Nếu người cứu Lục Diễm là Mộ Lư Ly thì nữ nhân kia tuyệt đối có vấn đề.

Lục Diễm gật đầu: "Lúc đó, suýt chút nữa là đệ tử đã bị yêu nữ của Địa Ngục nhai giết chết, con chỉ còn sót lại một hơi tàn, may mắn được Tiểu Nhu cứu giúp và dốc lòng chăm sóc nên con mới nhặt về được cái mạng nhỏ này."

Lục Diễm mò côi từ nhỏ, sư phụ là người thân duy nhất của gã. Gã ta thật lòng với Tang Nhu nên gã hy vọng sư phụ cũng thích nàng, dẫu cho ý trung nhân của nàng không phải là gã.

Chính bản thân Lục Diễm cũng biết vết thương của gã nặng đến cỡ nào, gã ta cũng nhớ rất rõ là có người đút đan dược cho gã, công hiệu của nó tốt như vậy, tất nhiên phải là đan dược thượng phẩm. Nhưng thần trí của gã đã mơ hồ, chỉ nhớ được một hình bóng mờ ảo. Sau đó, lúc gã tỉnh lại thì thấy Tang Nhu đang chăm sóc gã nên liền ngộ nhận người cứu mình là Tang Nhu. Vì vậy, gã chưa hề hoài nghi vì sao Tang Nhu có được đan dược thượng phẩm cả.

Tuy Lục Diễm ngộ nhận người cứu gã là Tang Nhu nhưng Tàn Việt suy xét kỹ càng hơn nhiều, cẩn thận hỏi tình trạng của Lục Diễm khi bị thương. Sau đó, Tàn Việt lẳng lặng nhìn Lục Diễm, làm gã mất tự nhiên vô cùng, không khỏi mở miệng hỏi: "Sao vậy sư phụ?"

Tàn Việt lắc đầu, thở dài nói: "Lục Diễm, ta cảm thấy vô cùng thất vọng về con. Theo lời của con, con bị thương nghiêm trọng như vậy, chẳng lẽ vì sự tỉ mỉ chăm sóc của một cô nương yếu ớt mà con có thể khoẻ lên hay sao?" Có lẽ cô nương kia chăm sóc Lục Diễm là thật nhưng nàng ta không phải là người cứu mạng Lục Diễm.

Nghe vậy, Lục Diễm sững sờ rồi phản bác theo bản năng: "Nếu không phải là Tang Nhu thì là ai? Tuy rằng Tang Nhu đưa cho con cực phẩm đan dược nhưng nàng ấy đã từng ở phủ Quốc sư, có được loại đan dược này cũng không có gì lạ cả!"

Lục Diễm không muốn thừa nhận một người khác đã cứu mạng gã, mặc dù gã biết rằng Quốc sư đại nhân không thích Tang Nhu, tất nhiên là sẽ không đưa đan dược cho nàng ấy. Vả lại, Tang Nhu cũng không phải là người thường xuyên mang theo đan dược.

Ân cứu mạng là mối liên kết duy nhất giữa gã và Tang Nhu, nếu đây chỉ là hiểu lầm thì sao gã chịu được?

Tàn Việt nhìn gã rồi nói: "Mộ Lư Ly phái thuộc hạ đến phái Vô Song đòi tiền cho thảo dược." Dựa theo thời gian Mộ Lư Ly rời khỏi phủ Quốc sư, nàng ta hoàn toàn có thể gặp được Lục Diễm. Huống hồ, bên cạnh nàng ta lại là Hữu hộ pháp của Lạc Tiên lâu, muốn cứu Lục Diễm cũng dễ như trở bàn tay.

Lục Diễm mở to mắt nhìn Tàn Việt, khó tin hỏi: "Người có ý gì?" Ý của sư phụ là... Người cứu gã chính là nữ nhân ác độc đã bắt nạt tiểu Nhu ư? Sao có thể?

Trong một khoảnh khắc, Lục Diễm không tiếp nhận được sự thật này, điên cuồng lắc đầu: "Không, người cứu ta là Tang Nhu, không phải là nữ nhân kia..." Bóng trắng mơ hồ không ngừng hiện lên trong đầu, sắc mặt gã càng lúc càng khó coi. Không màng tới Tàn Việt vẫn còn ở đây, Lục Diễm xoay người lại chạy ra ngoài.

Bóng hình nọ và khuôn mặt thấm đẫm nước mắt của Tang Nhu thay phiên nhau xuất hiện trong đầu của Lục Diễm, hai mắt gã đỏ bừng, hai chân vô thức bước đi.

Mộ Lư Ly, Tang Nhu...

Rốt cuộc người cứu gã là ai? Nàng... Là ai?

Gã chỉ có thể trở mắt nhìn Tang Nhu như thiêu thân lao đầu vào lửa, liều lĩnh tới gần Văn Nhân Dịch. Sau đó, tự mình gặm nhấm nỗi đau khổ. Gã ta đã cảm nhận được tư vị cầu mà không được, giây dựa lâu như vậy, chợt có người nói cho gã rằng gã đã nhận lầm người rồi. Có chuyện nào mỉa mai và苦涩 hơn chuyện này không?

Gã rất muốn chạy tới hỏi Tang Nhu rằng người cứu gã là ai. Nhưng mà gã không dám.

Mộ Lư Ly... Mộ Lư Ly... Nàng rất hợp với màu trắng.

Cuối cùng, Lục Diễm cũng dừng lại, gạt người thờ dốc một lát rồi mới đứng thẳng dậy, tiếp tục đi về phía trước. Khuôn mặt của gã mờ mịt tựa như đã thất hồn lạc phách.

Nếu Mộ Lư Ly là người cứu gã thì gã phải làm gì đây? Tiếp tục giúp đỡ Tang Nhu hay là đổi sang giúp đỡ Mộ Lư Ly? Nhưng dù sự thật là gì đi nữa, gã cũng không thể có được ý trung nhân. Bởi vì cả Tang Nhu và Mộ Lư Ly đều muốn lao vào vòng tay của Văn Nhân Dịch. Nghĩ vậy, Lục Diễm cười khổ.

Vào lúc này, âm thanh thấp thoáng nơi xa xa truyền đến. Ngữ khí du dương uyển chuyển, trầm thấp mà lười biếng vô cùng hấp dẫn người khác "Phu nhân..."

Lục Diễm chợt dừng lại, Văn Nhân Dịch! Gã ngẩng đầu lên thì mới phát hiện mình đã chạy tới sau núi. Lục Diễm đứng tại chỗ trong chốc lát, chân lại không nhin được mà đi về phía trước, gã đột nhiên rất muốn nhìn Mộ Lư Ly.

"Phu nhân..." Âm thanh mê hoặc kia lại tiếp tục vang lên, giọng nói kéo dài, vừa dụ dỗ lại âm ỉ, tin rằng ai nghe thấy cũng không thể nhẫn tâm làm trái lời chủ nhân của giọng nói này được.

Ở phía trước, Mộ lâu chủ đang nằm nhả nằm trên nhuyễn tháp chuyên dụng của Quốc sư đại nhân, bàn tay gác trên mắt, nhìn nàng như đang ngủ.

Cách đó không xa, Quốc sư đại nhân ngồi xổm, trên tay còn cầm mấy gốc cỏ nhỏ nhắn, đầu ngón tay dính một ít bùn đất, càng thêm tôn lên ngón tay trắng nõn của hắn.

Quốc sư đại nhân vẫn không chút chột vật khi đào thảo được, hắn vẫn hấp dẫn ánh mắt của người khác. Thực đáng tiếc, phu nhân nhà hắn lại không thèm để ý đến hắn.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Thầy Trò Trở Mặt

Quốc sư đại nhân mỉm cười nhìn ai kia đang nằm trên nhuyễn tháp, nụ cười của hắn nhìn như vô cùng bất đắc dĩ nhưng sự sùng ái nơi đáy mắt lại trái với nụ cười của hắn. Bất kỳ ai liếc nhìn sự ôn nhu của hắn thì trái tim của người đó sẽ hoá thành nước lून.

Quốc sư đại nhân đặt mấy gốc thảo được mà hắn đã cực khổ đào xới qua một bên, rửa tay ở hàn đàm*. Sau khi rửa sạch sẽ thì hắn mới ngồi xuống nhuyễn tháp. Mộ lâu chủ đang ngủ liền cửa quấy, nằm lên đùi hắn, kéo ống tay của hắn đặt lên mắt mình để che nắng.

(Hàn đàm: hồ lạnh như băng.)

Quốc sư đại nhân không gọi nàng nữa, bàn tay nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, đôi mắt tràn ngập nhu tình.

Hai người đẹp tựa tranh, khiến người khác không nỡ quấy rầy họ.

Khi Lục Diễm tới gần, Quốc sư đại nhân nhủ mi, ánh mắt loé lên rồi ôm Mộ lâu chủ tựa vào ngực mình, cười cười: "Phu nhân, nàng thu nhiều bạc của Tần Việt như vậy mà không sợ lão ta phát hiện ra nàng lừa lão sao?"

Bước chân của Lục Diễm nặng hơn một chút, gã tức giận nắm chặt tay, khớp xương kêu răng rắc.

Khoé môi Quốc sư đại nhân cong cong, nếu Tần Việt đã tới thì chắc chắn sẽ hỏi rõ mọi chuyện từ Lục Diễm trước. Bây giờ, Lục Diễm chạy tới đây, hắn là gã đã biết hết mọi chuyện.

Thực đáng tiếc, có hắn ở đây thì sẽ tuyệt đối không để Lục Diễm vịn vào cái cơ ân cứu mạng để tiếp cận Mộ lâu chủ. Hừ, tiên nữ? Dù nàng có là tiên nữ thật thì cũng là tiên nữ nhà hắn.

Mộ lâu chủ lười biếng liếc Quốc sư đại nhân một cái. Tuy trong lòng nàng vẫn còn khó chịu vì Quốc sư đại nhân thắng nàng một nước cờ nhưng bây giờ là lúc họ đồng lòng đối ngoại, nội chiến thì tính sau.

Vì vậy, Mộ lâu chủ thuận theo ý hắn: "Dù lão có phát hiện thì đã sao, lão dám làm gì Bản lâu chủ!"

Lục Diễm tự cho rằng bản thân vẫn chưa bị phát hiện, trừng mắt với hai người từ xa, cơn tức giận trong lòng vẫn chưa tiêu. Rất may, người cứu gã chính là Tang Nhu, mọi chuyện vẫn không thay đổi. Gã cho rằng bản thân sẽ cảm thấy nhẹ nhõm nhưng trên thực tế, gã vừa cảm thấy vô cùng phẫn nộ vừa có một cảm xúc phức tạp không thể gọi tên.

Một câu nói của Tần Việt lại làm cho thành trì kiên cố của gã lung lay.

Lục Diễm lắc lắc đầu, gã không nên nghĩ nhiều như vậy. Sao tình cảm của gã dành cho Tang Nhu có thể tan biến chỉ vì những cơn sóng nhỏ nhoi? Gã ta âm thầm hạ quyết tâm, nhìn hai người lần cuối rồi xoay người rời đi.

Quốc sư đại nhân hí hóp mắt nhìn về phía Lục Diễm rời đi, cười mĩa một tiếng. Tình cảm của Lục Diễm dành cho Tang Nhu dễ dao động như vậy chứng tỏ gã không thích ả nhiều như gã vẫn tưởng.

Lục Diễm vừa rời đi thì Mộ lâu chủ nằm xuống, không thèm để ý đến ai kia nữa.

Quốc sư đại nhân buồn cười khi nhìn thấy hành động này của nàng. Thật ra, nếu không phải nàng đột nhiên nghe thấy Bích Tiêu nhắc tới bạc thì cũng sẽ không đi sai nước cờ, tất nhiên nàng cũng sẽ không thua hắn.

Hắn mới phát hiện ra nàng càng ngày càng mê tiền.

Mộ lâu chủ buồn bực như vậy là vì nàng đã quyết tâm so tài với hắn, kết quả là nàng thua. Bất kể là vì nguyên nhân gì, thua chính là thua.

Nếu nàng đấu với người khác thì nàng sẽ không bất cẩn như vậy. Nhưng mà đối thủ của nàng lại là hắn. Tuy đã dặn lòng là phải tập trung vì đây là một trận đấu nhưng khi giáp mặt với hắn, nàng vẫn vô ý thả lỏng.

Quốc sư đại nhân ôm nàng vào lòng, cười nói: "Nếu không nhờ nàng nhắc nhở thì ta cũng sẽ không thắng được."

Mộ lâu chủ tỏ vẻ khinh thường khi nghe những lời an ủi của Quốc sư đại nhân. Hắn nghĩ nàng không biết hắn cố tình để nàng nhắc nhở hắn sao? Nàng hiểu rõ trình độ của Quốc sư đại nhân, nếu thắng thì phải thắng cho vẻ vang, để ai kia nhường thì có tính là vẻ vang không?

Mộ lâu chủ chỉ buồn bực một lát là hết ngay. Nàng vốn không phải là người đa sầu đa cảm. Huống hồ, còn có kịch hay đang đợi nàng đó!

"Đi thôi! Chắc Tần Việt sẽ tới bãi phóng nhanh thôi."

Quốc sư đại nhân không có dị nghị gì, thuận tay đem theo mấy gốc cây thảo dược. Hết cách rồi, ai bảo phu nhân của hắn muốn mấy gốc cây này chứ?

Tuy Tần Việt luôn tận tình áp bức Lạc Tiên lâu nhưng bởi vì lợi ích nên lão ta cực kỳ xem trọng mối quan hệ hợp tác giữa phái Vô Song và Lạc Tiên lâu.

Không ngoài dự đoán của Mộ lâu chủ, hai người chưa ngồi được bao lâu thì Tần Việt đã tới bãi phóng, Lục Diễm cũng cùng đi. Chỉ là Lục Diễm không tự nguyện đến đây, mà là bị Tần Việt bắt buộc đến.

Nhìn một màn chịu đòn tạ tội sắp xảy ra này, Mộ lâu chủ nhủ mảy may nhưng vẫn không nói gì.

Quốc sư đại nhân vẫn nhớ rõ chuyện đã đồng ý với phu nhân nhà mình, nhân lúc nàng không nói lời nào thì hắn hỏi: "Tần chương môn làm gì vậy?"

Tần Việt không dám lơ là cảnh giác khi nói chuyện với Quốc sư đại nhân. Chưa tính đến thân phận Quốc sư của hắn, chỉ mỗi sự giả dối của hắn đã khiến người khác phải dè chừng rồi.

Nghe vậy, Tần Việt cung kính đáp lời: "Trước, nghiệt đồ bị ma xui quỷ khiến, ngu muội nên đã bắt kính với Mộ lâu chủ. Bây giờ nó đã biết sai, mong Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ nể mặt lão phu mà đừng chấp nhặt với nó."

Nếu là những người khác thì lão sẽ tỏ ra kiêu ngạo, tránh cho đối phương được vui đòi tiên. Nhưng với hai người này, lão ta phải hạ mình hết cỡ vì chuyện này không chỉ liên quan đến lợi ích của phái Vô Song mà còn sự tồn vong của cả phái nữa. Bởi vì cả Văn Nhân Dịch và Mộ Lưu Ly đều không phải là người nhân từ. Đây cũng là lý do mà Tần Việt la rầy rồi trối Lục Diễm đến đây tạ tội. Lão ta không muốn thấy đầu và thân của Lục Diễm ở hai nơi, cũng không muốn phái Vô Song bị phá huỷ chỉ trong nháy mắt.

Chỉ tiếc là Lục Diễm không biết nỗi khổ của lão. Tuy bây giờ Lục Diễm không nói gì nhưng nhìn khuôn mặt tràn đầy phần nộ của gã là biết ngay gã không cam lòng tới cỡ nào. Có lẽ, trong lòng gã đã gieo xuống hạt giống nghi ngờ và chán ghét Tần Việt.

Mọi chuyện rõ ràng là do Mộ Lưu Ly tác oai tác quái, nhưng sự phụ thà tin nữ nhân xấu xa kia cũng không chịu tin mình. Người không quan tâm đến việc gã không đồng ý, ép buộc gã tới đây, thậm chí còn dùng Tang Nhu uy hiếp gã ta. Sau tất cả, sao gã có thể không oán hận sự phụ được đây?

Quốc sư đại nhân nhủ mảy may lười biếng nhìn Lục Diễm và Tần Việt, chậm rãi nói: "Hừ? Sao Bốn toạ cảm thấy Lục thiếu hiệp vẫn chưa bản thân đã sai nhỉ?"

Sắc mặt Tần Việt cứng đờ, đá mạnh vào đùi của Lục Diễm, quát lớn: "Quý xuống!"

Lục Diễm không phòng bị, đầu gối cong xuống, quỳ xuống đất, sắc mặt của gã ta liền trở nên rất khó nhìn. Gã là Đại đệ tử của phái Vô Song, luôn được Tần Việt xem trọng, cũng khá nổi trong chốn giang hồ, chưa bao giờ bị đối xử như này cả. Cho nên gã liền cảm thấy không cam lòng pha lẫn với khuất nhục và oán hận.

Thật ra Tàn Việt cũng thương Lục Diễm lắm. Nếu không phải Lục Diễm kiên quyết không đi tạ tội thì lão sẽ không trối nó lại.

Nhưng sau khi tới đây, Tàn Việt không còn lòng dạ nào mà để tâm đến cảm xúc của Lục Diễm, lòng lão đang tâm tâm niệm niệm nghĩ cách cứu vãn chuyện này.

Sau khi suy tính kỹ càng, lão cảm thấy chuyện này không thể hoàn toàn trách Lục Diễm. Hẳn là Lạc Tiên lâu đã muốn tách ra khỏi phái Vô Song từ lâu. Tuy hành động Lục Diễm không đúng nhưng chắc chắn đã bị người khác lợi dụng.

Tàn Việt biết rõ, nếu Lạc Tiên lâu muốn tách khỏi phái Vô Song thì lão không thể ngăn được. Chỉ ít, lão có thể bảo vệ phái Vô Song. Lão biết Mộ Lưu Ly là người thích ghi thù, Lục Diễm đã làm sai, tất nhiên phải tạ tội.

Ngay từ đầu, Quốc sư đại nhân đã không thích Lục Diễm, cũng không ưa những người có liên quan đến gã như Tàn Việt. Vì vậy khi nhìn một màn này, hẳn thờ dài nói: "Tàn chương môn làm gì vậy? Tuy Lục thiếu hiệp có sai nhưng chung quy vẫn là đệ tử của người, sao Tàn chương môn nở ra tay được vậy?"

Tuy lời này không có vấn đề gì nhưng vào tai Lục Diễm thì ý nghĩa lại khác hẳn.

Nếu Tàn Việt tốt với gã thật thì sao lại không tin gã? Sao có thể để gã phải nhục nhã như này?

Nhìn Quốc sư đại nhân tinh bơ chằm ngòi ly gián, ý cười trong mắt Mộ lâu chủ chợt loé lên, mở miệng nói: "Tàn chương môn yên tâm, Bản lâu chủ là người phân biệt rạch ròi giữa ân và oán. Tuy Lục Diễm bất kính với Bản lâu chủ nhưng ta sẽ không giận cá chém thớt lên phái Vô Song."

Mấy câu này đã làm cho ý nghĩa của Lục Diễm càng bay xa hơn. Những lời này rõ ràng là đang nói với gã rằng Tàn Việt đối xử với gã như vậy là vì sợ phái Vô Song bị liên lụy nên mới hy sinh gã ta.

Sao Lục Diễm có thể là đối thủ của Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ được chứ?

Nhìn sắc mặt đen thui của Lục Diễm, cả Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ vẫn vô cảm nhưng khuôn mặt già nua của Tàn Việt đã đỏ bừng vì tức giận. Lục Diễm không hiểu mưu đồ của hai người họ nhưng lão thì khác, sao có thể không biết hai người đang chằm ngòi ly gián?

Điều khiến trái tim lão lạnh lẽo là Lục Diễm đã bị chằm ngòi. Uống cho bình thường lão luôn thương Lục Diễm nhất, kết quả lại nuôi một con sói mất trắng!

Nhưng dù là tức giận hay trái tim lạnh lẽo thì cũng phải giải quyết chuyện này trước đã.

"Phải làm sao thì Mộ lâu chủ mới chịu tha thứ cho Lục Diễm?" Tuy rằng Tàn Việt đã cố gắng kìm lại nhưng giọng điệu của lão vẫn không tốt chút nào.

Mộ lâu chủ cũng không để ý đến giọng điệu của lão, thân nhiên đáp lời: "Không phải Bản lâu chủ muốn gây khó dễ cho Lục thiếu hiệp nhưng Lục thiếu hiệp vì ý trung nhân mà năm lần bảy lượt bày cách chia rẽ tình cảm của Bản lâu chủ và Quốc sư đại nhân, chuyện này có phải là hơi quá không?"

Rốt cuộc Lục Diễm không nhịn nổi nữa, tức giận nói: "Mộ Lưu Ly, người không được đổi trắng thay đen, ai muốn chia rẽ các người? Tiểu Nhu không cầu danh phận, chỉ muốn ở bên cạnh Quốc sư đại nhân, rõ ràng là người ghen tị còn bắt nạt tiểu Nhu..."

Câu nói kế tiếp còn chưa bật ra thì gã đã bị Tàn Việt đá một cú, quỵ xuống đất: "Con câm miệng lại cho ta! Theo ta thấy, con đã bị sắc đẹp làm mờ mắt rồi, không phân biệt được đúng sai!"

Cú đá này của Tàn Việt nhìn qua thì có vẻ mạnh nhưng chẳng thể làm bị thương Lục Diễm được. Lão ta không nở làm tổn thương Lục Diễm nhưng đã vô cùng thất vọng về đứa đệ tử này. Người vừa không có đầu óc vừa trầm mê sắc đẹp thì dù võ công cao cường cách mấy cũng không thể tồn tại được trong chốn giang hồ được. Xem ra, lão không thể truyền chức vị chương môn cho Lục Diễm được rồi.

Bất mãn trong lòng Lục Diễm dành cho Tàn Việt đã đầy, một cú này làm giọt nước tràn ly. Gã đứng dậy, giựt phăng dây thừng ra.

Tàn Việt chỉ giả vờ dẫn theo Lục Diễm để tạ tội mà thôi, mục đích của lão là câu sự tha thứ từ Mộ lâu chủ chứ không phải hy sinh Lục Diễm. Vì thế, mặc dù lão trối Lục Diễm lại nhưng không phong bế nội lực của gã. Lúc trước, Lục Diễm vẫn luôn nhẫn nhịn là vì tôn sư trọng đạo. Chỉ là, bây giờ thì sự tức giận đã lấn át lý trí, gã không thêm để ý đến mấy vấn đề đó nữa.

Lục Diễm nhìn Tàn Việt, gằn giọng: "Nếu sư phụ sợ phái Vô Song bị liên lụy thì trực xuất đệ tử là được rồi!"

Gã vừa dứt lời, không màng tới phản ứng của Tàn Việt, xoay người đi luôn.

Ngón tay Tàn Việt run rẩy vì tức giận, chỉ vào Lục Diễm nhưng lại không nói nên lời. Lão đã hoàn toàn thất vọng về Lục Diễm rồi.

Lời tác giả: o(ゝゝ)o Haizz, không có cảm hứng để viết, cũng chả biết bản thân đang viết gì nữa. Toàn thân đều nhức mỏi, không ngồi dậy được, thay đổi môi trường sống đúng là quá khó mà~

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Kết Cục Thê Thảm Của Tang Nhu

Nếu không phải Lục Diễm là đệ tử lão hiểu rõ nhất thì chắc lão sẽ cười lạnh hai tiếng, trực xuất khỏi môn phái là xong sao? Không biết nên nói đứa trẻ này ngây thơ hay là ngu xuẩn nữa. Nó đắc tội với Mộ Lưu Ly, dù là phái Vô Song cũng khó bảo hộ nó, bây giờ nó còn muốn thoát khỏi sư môn?

Tình cảm thầy trò thắm thiết lại biến thành trở mặt nhau, trong lòng Tàn Việt tất nhiên là oán giận Mộ lâu chủ và Quốc sư đại nhân nhưng lão là người thông minh. Đã tới bước này, lão vẫn chưa muốn cá chết lười rách với Mộ lâu chủ, nhưng lão đã chủ động đề nghị tách ra khỏi Lạc Tiên lâu. Lý do là đệ tử của lão bất kính với Mộ lâu chủ nên lão không còn mặt mũi nào hợp tác với Lạc Tiên lâu nữa.

Đây cũng xem như là Mộ lâu chủ đã đạt được mục đích của mình.

Nhưng mà Quốc sư đại nhân hơi lo lắng khi thấy biểu hiện của Tàn Việt. Tuy bây giờ lão già Tàn Việt thông minh ngậm bồ hòn về chuyện này nhưng một khi có cơ hội thì chắc chắn lão sẽ tặng Lạc Tiên lâu một đòn trí mạng.

Chỉ là nhìn Mộ lâu chủ như thế đã lường trước mọi việc thì chắc nàng đã có tính toán riêng nên hẳn cũng không nói gì nữa.

Khi Tàn Việt về tới viện của lão thì không nhận được mà đánh nát cái bàn, trút hết giận trong lòng ra rồi nói: "Mộ Lưu Ly đúng là khinh người quá đáng!"

Lão luôn hành xử đúng mực vì phái Vô Song dựa vào Lạc Tiên lâu. Vì vậy lão luôn khách khí với Mộ Lưu Ly. Nhưng không ngờ Mộ Lưu Ly không nể tình cũ, dùng lão xong rồi vứt đi, đúng là đáng giận!

Đây là điểm thất bại của Tàn Việt. Tuy bề ngoài nể mặt Mộ lâu chủ nhưng trong tối, lão luôn âm thầm gây áp lực lên nàng. Tuy lão cực kỳ đúng mực, chiếm những món lợi mà lão nghĩ mình xứng đáng có được nhưng Mộ lâu chủ lại không nghĩ rằng lão xứng đáng có được nhiều như vậy.

Tuy phái Vô Song ủng hộ Lạc Tiên lâu nhưng chưa từng làm gì cho Lạc Tiên lâu cả. Nói thẳng ra, phái Vô Song chỉ là vật trang trí mà thôi. Tuy nhiên, có Lạc Tiên lâu làm hậu thuẫn thì cho dù là đối thủ hay kẻ thù của phái Vô Song cũng không dám ra tay với phái Vô Song. Nếu đã như vậy thì khi xong chuyện, hai bên không ai nợ ai hết.

Ai bảo Tàn Việt quá tham lam, còn muốn Lạc Tiên lâu đem lại vô vàn lợi ích cho lão sau khi xong việc. Vì vậy, Mộ lâu chủ hoàn toàn không muốn dung túng cho lão nữa.

Tàn Việt ngồi một lát rồi hô lên: "Người tới!"

Một người đẩy cửa bước vào phòng, cung kính hỏi: "Chường môn cần phân phó gì ạ?"

"Gọi Lục Diễm tới đây cho ta!"

Tuy Tàn Việt rất tức giận về hành vi của Lục Diễm nhưng lão vẫn không muốn buông tay Lục Diễm. Nói sao thì hai người đã là thầy trò nhiều năm như vậy, ông không nỡ trơ mắt nhìn Lục Diễm tự tìm đường chết nên lão muốn gọi gã tới rồi khuyên bảo.

Chỉ là Lục Diễm vô cùng ương bướng. Khi Tàn Việt cho người đi gọi Lục Diễm thì không thấy gã đâu cả, cũng không tìm được gã.

Đêm khuya thanh vắng.

Mộ lâu chủ nằm trong lòng Quốc sư đại nhân, khi thấy hắn suy tư thì không khỏi lên tiếng: "Chàng đang nghĩ gì vậy?"

Quốc sư đại nhân vuốt vuốt lưng nàng, ung dung trả lời: "Trong triều có động tĩnh." Có vài người là chó cùng rứt giậu.

Mộ lâu chủ không chú ý đến chuyện trong triều nên nàng không biết triều đình đã thay đổi đến mức nào, bây giờ nghe hắn nói như vậy thì chỉ hỏi đúng một câu: "Chúng ta cần về kinh thành gấp không?"

Quốc sư đại nhân hôn nàng một cái: "Không sao, hai ngày nữa trở về cũng chưa muộn, nàng đừng lo lắng."

Nàng biết hẳn cho nàng hai ngày để xử lý mấy chuyện lộn xộn này. Nhìn hẳn tự tin như vậy nên nàng cũng không từ chối ý tốt của hẳn nhưng không còn tâm trạng để chơi đùa nữa, nàng thăm nghĩ phải giải quyết chuyện này thật nhanh mới được.

Vào lúc này, Lục Diễm chơi trò mắt tích nguyên ngày đã chịu xuất hiện. Chỉ là bây giờ gã đã say mềm nhưng cũng không về phòng của mình.

"Rằm..."

Cánh cửa phát ra một tiếng cực kỳ lớn khi đập vào vách tường, đánh thức Tang Nhu đang ngủ. Dưới ánh trăng, ả chỉ nhìn thấy được một bóng người mờ mờ nơi cửa, sợ hãi hỏi: "Ai đó?"

Người đứng bên cửa không trả lời, bước thẳng vào phòng, Tang Nhu siết chặt hai tay bên trong chăn, run rẩy hỏi lại một lần: "Người là ai?"

Ai mà không sợ khi đột nhiên có một người xuất hiện ở phòng mình vào lúc nửa đêm chứ, huống chi ả chỉ là một cô nương yếu ớt. Và lại Tang Nhu đã lẫn lộn trong chốn giang hồ trong một khoảng thời gian không ngắn, tất nhiên là ả biết Mộ lâu chủ không dễ chọc. Vì vậy, dù ả muốn giành người từ tay Mộ lâu chủ thì cũng chưa từng làm chuyện gì quá khích cả. Ý nghĩ đầu tiên của ả khi người này xông vào phòng của mình chính là, không biết đây có phải là người Mộ lâu chủ phái tới để giết nàng không.

Trái tim của Tang Nhu đập nhanh theo mỗi bước chân của người nọ. ả đang suy nghĩ rằng, nếu mình kêu cứu thì các vị đại hiệp có thể kịp thời chạy tới đây cứu ả không?

Lúc người đó cách ả hai bước thì ả đã thấy diện mạo của người đó, thở phào nhẹ nhõm: "Lục đại ca, đã trễ thế này huynh còn có việc gì ư?"

Nửa đêm canh ba, cô nam quả nữ ở chung một phòng khó tránh lời đàm tiếu. ả chợt nghĩ đến việc Quốc sư đại nhân sẽ hiểu lầm, nhíu mày nói: "Lục đại ca, bây giờ đã khuya, có việc gì thì mai hẵng tính!"

Lục Diễm giống như không nghe thấy lời của ả, tiếp tục đến gần giường, mùi rượu nồng nặc bay vào cánh mũi của Tang Nhu, ả nhăn mày: "Lục đại ca...A..."

Đột nhiên bị té trên giường, Tang Nhu sợ hãi kêu lên. Sau đó, ả chưa kịp phản ứng thì Lục Diễm đã tàn bạo hôn ả, làm đôi môi của ả đau vô cùng.

Tang Nhu vô cùng sợ hãi, hai tay liên tục đánh Lục Diễm nhưng gã đã nắm cổ tay của ả, bắt chéo ra sau lưng rồi kéo mạnh y phục của ả.

Chỉ nghe một tiếng "Xoẹt", trung y màu trắng của Tang Nhu đã bị xé ra làm đôi, gã tiện tay lấy mảnh vải này trói hai tay đang giãy dụa của Tang Nhu.

Tang Nhu điên cuồng vùng vẫy để thoát khỏi kiềm chế của Lục Diễm, nước mắt tràn ra. ả chưa bao giờ thấy một Lục Diễm như thế, gã làm ả sợ quá: "Lục đại ca, huynh tính lại đi, muội là Tang Nhu mà!"

Nhưng dù ả khóc lóc ra sao cũng không khiến gã động lòng, gã nhanh tay cởi hết y phục của ả, hai mắt đỏ bừng nhìn thân thể mềm mại ở dưới thân. Cuối cùng, Tang Nhu cũng đoán ra được chuyện sắp xảy ra, ả cực kỳ sợ hãi, vừa giãy dụa vừa kêu to: "Cứu..."

Tang Nhu vừa mới nói một chữ thì đã bị Lục Diễm điểm á huyệt.

(*Á huyệt: Huyệt cấm.)

"Ồn ào muốn chết!"

Lục Diễm cảm nhận được người dưới thân gã đang run rẩy không ngừng, duỗi tay sờ sờ gương mặt của ả, nhẹ giọng nói: "Đừng sợ..."

Ngữ khí nhẹ nhàng giống hệt như bình thường gã nói với Tang Nhu nên đã giảm bớt sự sợ hãi trong lòng ả. ả mở miệng muốn nói nhưng không nói thành tiếng, vô cùng sốt ruột, nước mắt càng rơi nhiều hơn.

Lục Diễm nhíu mày, lại nói một câu: "Đừng khóc..."

Tang Nhu thấy gã không có hành động nào nữa, đoán rằng tuy gã uống rượu nhưng vẫn đau lòng khi ả khóc. Nghĩ vậy, nước mắt tuôn như mưa, trong lòng thăm nghĩ rằng làm vậy thì gã sẽ buông tha cho mình.

Lục Diễm nhắm mắt, dùng hai tay che mắt của Tang Nhu.

Tang Nhu sững sốt, không biết gã định làm gì, ả chợt cảm giác được mắt cả chân bị nắm. Tang Nhu run rẩy, theo bản năng muốn tránh ra nhưng ả quá yếu ớt, không thể làm được gì.

Ngay sau đó, cảm giác đau đớn như bị xé nát truyền tới, làm cho khuôn mặt của Tang Nhu trắng bệch. ả mở miệng theo thói quen nhưng không thể kêu thành tiếng, nước mắt tuôn ra ào ạt.

Tang Nhu cắn môi, không có sức lực để giãy dụa. Cả người đều đau, chỗ đó cũng đau, hai tay bị bắt chéo ra sau lưng cũng đau không kém. Nhưng bây giờ Lục Diễm không tính toán nên không quan tâm đến cảm xúc của ả, trong đầu gã chỉ có mỗi việc hưng hăng làm ả.

Sau khi xong xuôi, Lục Diễm xoay người, nằm xuống cạnh ả, tức giận nhìn khuôn mặt tái nhợt của ả, vừa giống như đang hỏi ả cũng giống như đang hỏi bản thân: "Vì sao không yêu ta?"

Tuy Lục Diễm luôn tỏ vẻ chỉ cần Tang Nhu hạnh phúc là đủ rồi nhưng trong lòng vô cùng khổ sở. Ban nãy lại bị Tần Việt "bỏ rơi", nỗi buồn chồng chất nên gã chạy đi uống rượu để giải sầu. Sau khi gã say thì những buồn bực trong lòng cũng được giải thoát.

Tang Nhu run rẩy vì sợ hãi, rất sợ sẽ bị gã làm thêm một lần nữa.

May là Lục Diễm không làm gì nữa, nhìn ả trong chốc lát rồi cắn răng nói ba chữ: "Mộ Lưu Ly!"

Sau đó, gã giống như đã mệt rồi, nhắm hai mắt lại, ngủ thiếp đi.

Thấy thế, Tang Nhu mới cẩn thận ngồi dậy, sự đau đớn từ cơ thể làm khuôn mặt của ả càng thêm tái nhợt, hai bên thái dương cũng toát mồ hôi. Sau một hồi giây dựa thì ả cũngค่อย tỉnh lại được, ả huyết cũng đã hết hiệu lực.

Ả thần thờ nhìn ga trải giường bị nhuộm đỏ, hai tay ôm đầu gối khóc nức nở, đôi mắt ngập tràn tuyệt vọng. Dịch vốn không thích ả, bây giờ chàng sẽ càng có lý do không thích ả. Dẫu ả muốn lừa chàng chuyện này thì chắc chắn chàng sẽ phát hiện ra thôi, chàng khôn khéo vậy mà.

Vì sao mọi chuyện lại thành ra như vậy? Ả không cam lòng!

Khi nghĩ đến chuyện gì đó, hai mắt mờ mịt của ả sáng bừng lên, quyết tâm muốn làm ngọc đá cùng tan!

Tang Nhu oán hận nhìn Lục Diễm đang nằm trên giường, ả bò xuống giường, tiện tay mặc vào một bộ y phục, nâng cơ thể đau đớn ra ngoài.

Quốc sư đại nhân đang ngủ chợt mở mắt ra, đáy mắt không chút mơ màng, hoàn toàn không giống như người mới tỉnh ngủ. Hắn nghe âm vệ bẩm báo, hai mắt loé lên vẻ lạnh lẽo.

Hắn dùng truyền âm nhập mật phân phó cho âm vệ ngăn ả ở bên ngoài viện. Sau khi làm xong chuyện này thì hắn mới nhẹ nhàng buông người trong lòng ra, mặc vội một bộ y phục rồi đi ra ngoài.

Tang Nhu không cam lòng khi bị ngăn ngoài viện, muốn la hét om sòm nhưng không thành công. Thật không may cho ả khi âm vệ ngăn ả là Minh Y. Thân là thủ hạ đắc lực của Quốc sư đại nhân, y cũng hiểu đôi chút về tình cảm của Quốc sư đại nhân dành cho Tang Nhu là gì nên không sợ đụng chạm ả thì sẽ bị trách tội.

Không cần nghĩ cũng biết nguyên nhân Quốc sư đại nhân ngăn Tang Nhu ở ngoài viện, tất nhiên là vì sợ ả làm ồn đến Mộ lâu chủ, sẽ đánh thức nàng dậy. Bây giờ, nữ nhân này còn muốn la hét om sòm, Minh Y sẽ không khách khí với ả nữa. Y lấy ra một cái bánh bao thịt, thẳng tay ném vào miệng của Tang Nhu.

Đừng coi thường cái bánh bao thịt này, cũng đừng xem thường cú ném tùy ý của Minh Y nhé. Người ném là ai? Là Minh Y đó. Kỹ thuật ném bánh bao thịt của Minh Y rất tốt đó, cái bánh bao này vừa khít với miệng của Tang Nhu, ả không thể phun ra hay nuốt cái bánh bao này, chỉ có thể banh miệng ra. Và lại, bánh bao này có thể ngăn được tiếng la sắp thành tiếng của ả nữa.

Tiểu tặc Kinh Thiên khó khăn lắm mới chạy tới được đây vô tình chứng kiến cảnh này, gã liền trượt chân, lăn xuống từ trên tường cao. Sau đó, gã đứng lên, vỗ vỗ bụi bặm dưới móng, trừng mắt với Minh Y, khóe miệng run rẩy, không biết nói gì hơn: "Lão đại Minh Y, thì ra lúc nào huynh cũng mang theo bánh bao thịt à!"

Nhìn từ góc độ nào thì chuyện này cũng không phù hợp với Minh Y mặt lạnh luôn!

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 86: Hãm Hại Mộ Lâu Chủ

Minh Y lờ mờ gỡ một cái rồi khoanh tay trước ngực, đứng dưới bóng râm đội Quốc sư đại nhân.

Tiểu tặc Kinh Thiên cũng không để ý đến sự lạnh nhạt của y, đây vốn là tính cách của Minh Y. Nếu y đột nhiên xoi lời thì gã mới sợ hãi đó. Vì vậy, Kinh Thiên không nhìn Minh Y nữa, gã đi vòng quanh Tang Nhu, chắc chắn vài tiếng: "Mỹ nhân đang xinh tươi như hoa như ngọc, sao lại ra nông nỗi này? Là ai thiếu đạo đức mà không thương hoa tiếc ngọc như vậy hả?"

Lúc này, y phục của Tang Nhu xốc xếch, mái tóc rối bù, sắc mặt tái nhợt, hai mắt đỏ ngầu, phần thân thể lộ ra ngoài bị bầm, vừa nhìn là đã biết ả vừa mới bị cưỡng gian. Sau đó, hai tay ả giữ ngực, nhìn như sắp gục ngã, cực kỳ chật vật.

"Yến Kinh Thiên." Giọng điệu lười biếng tưởng chừng như vô hại lại khiến cho Kinh Thiên nhảy về sau vài bước, gả nhìn về phía cửa viện, cười nhỉnh nọt: "Sư huynh..." Quả nhiên, muốn xem kịch hay là phải trả giá thật đắt mà. Gã đã cực khổ lết được tới đây thì lại bị bắt quả tang.

Tang Nhu không biết Quốc sư đại nhân có sư đệ nhưng ả cũng từng nghe qua thanh danh của đạo tặc Kinh Thiên. Chỉ là, bây giờ ả không kịp nghĩ nhiều như vậy, mắt thấy Quốc sư đại nhân thì liền lao tới chỗ hấn ngay.

Quốc sư đại nhân nghiêng người qua một bên, Tang Nhu liền ngã chổng vó. Không biết là do hấn cố tình hay là trùng hợp mà cú ngã này đã làm cho ả phun ra cái bánh bao thịt bị kẹt ở trong miệng. ả ho khan hai tiếng, lặn qua lộn lại rồi mới đứng lên, bàn tay đang muốn nín áo của hấn thì Quốc sư đại nhân đã né ra.

Quốc sư đại nhân rũ mắt nhìn ả, giống như không nhìn thấy sự chật vật của ả, khuôn mặt vẫn vô cảm, lạnh nhạt lên tiếng: "Nói đi!"

Dưới ánh nhìn bình tĩnh của hấn, cõi lòng Tang Nhu lạnh đi, bỗng chốc sinh ra một nỗi sợ hãi, ả cảm thấy cực kỳ khó thở, vết thương nơi lồng ngực càng khó chịu hơn nhưng bây giờ ả không quan tâm gì nữa, hai mắt đỏ hồng, vừa khóc nức nở vừa kể: "Quốc sư đại nhân, lần này Mộ lâu chủ cực kỳ quá đáng, nàng ta hạ được Lục Diễm, ta... Ta..." ả không nói hết câu nhưng dựa trên những gì ả đã nói cộng thêm bộ dáng hiện tại của ả, ai cũng đoán ra được ả muốn nói gì.

Tang Nhu bắt chập việc sẽ bị Quốc sư đại nhân chán ghét mà hăm hại Mộ lâu chủ. Nếu ả đã không sống tốt được thì Mộ Lưu Ly đừng hòng sống yên. Chỉ là, ả vẫn không dám kêu thẳng tên của Quốc sư đại nhân.

Nếu là người khác thì ả đã hăm hại được rồi, tiếc rằng đây là Mộ lâu chủ. Dẫu sao, Tang Nhu cũng đã bị Lục Diễm cưỡng bức. Huống hồ danh tiết của một nữ nhân rất quan trọng, xảy ra chuyện như vậy, che giấu còn chưa đủ thì sao có thể chủ động nói ra được chứ. Bây giờ, ả lại chủ động nói hết với ý trung nhân của mình, người bình thường sẽ nghĩ rằng ả không cam lòng bị hại nên mới bất chấp tất cả để nói ra sự thật. Vì thế, người khác nhất định sẽ không nghĩ ngờ lời của ả.

Nhưng người đang đối mặt với ả cũng không phải là người bình thường. Sau khi ả dứt lời, sắc mặt của Minh Y và Kinh Thiên liền trở nên cực kỳ khó coi.

Bây giờ, Kinh Thiên là người của Lạc Tiên lâu. Và lại, Mộ lâu chủ còn là phu nhân của sư huynh của gã. Với Minh Y thì Mộ lâu chủ đã được xem như là một nửa chủ tử của y. Còn Tang Nhu chỉ là người qua đường với họ mà thôi. Vì thế, cả hai đều thiên vị Mộ lâu chủ hơn.

Huống chi, họ khá hiểu về nhân cách của Mộ lâu chủ. Nếu Mộ lâu chủ muốn đối phó với Tang Nhu thì sẽ hạ thủ tàn độc gấp trăm ngàn lần, tuyệt đối sẽ không để cho ả còn sức để chạy tới tìm Quốc sư đại nhân để cáo trạng.

Nghĩ vậy, ánh mắt hai người nhìn Tang Nhu liền thay đổi. Kinh Thiên không hề che dấu sự chán ghét với Tang Nhu. Hừ, dám chen chân vào gia đình người ta, ta nguyện rửa người bị lừa dối!

Khuôn mặt của Minh Y vẫn không thay đổi nhưng ánh mắt nhìn Tang Nhu lạnh đi vài phần, hai tay vuốt ve sáo ngọc trong ống tay áo, suy tư có nên thổi một khúc yên giác cho ả không.

Lạ lùng thay, Quốc sư đại nhân vẫn cực kỳ bình tĩnh, ánh mắt không chút gợn sóng. Một lát sau, hấn nói: "Tang Nhu, Bồn tọa đã xem thường ngươi."

Quốc sư đại nhân lắc đầu khi nhìn Tang Nhu đang lấy tay ấn ngực ả, thân hình run rẩy nhưng vẫn đứng thẳng. Quả nhiên, phải nhờ cỏ tận gốc mới có thể yên tâm mà!

Thật không ngờ Tang Nhu có thể dựa vào hận ý để chiến thắng thuốc độc. Lúc ấy, thuốc hấn đưa cho Tang Nhu không phải là thuốc bổ. Bất kể lúc nào, Tang Nhu có địch ý với Mộ lâu chủ thì ngực sẽ cực kỳ đau. Đây xem như là trừng phạt vì Tang Nhu mơ tưởng sẽ phá vỡ tình cảm giữa hấn và Ly nhi. Mặt khác, đây là chế ước ràng buộc Tang Nhu, để phòng ả sẽ tổn thương Mộ lâu chủ. Tuy rằng phu nhân nhà hấn thông minh hơn Tang Nhu rất nhiều nhưng hấn vẫn phải đề phòng.

Tuy gần đây Tang Nhu thường xuyên bị đau ngực nhưng ả không nghĩ nhiều, bởi vì ả tưởng rằng ả đau lòng khi nhìn thấy Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ thân mật với nhau. Thật ra, nguyên nhân là vì ả ghen tỵ với Mộ lâu chủ nên sinh ra địch ý, viên thuốc kia mới khiến ả đau lòng như thế. Lần trước, ả ngất xỉu là vì địch ý với Mộ lâu chủ đã đạt tới đỉnh.

Bây giờ, Tang Nhu hăm hại Mộ lâu chủ nhưng vẫn không ngất đi, thực hiện nhiên là đã thoát khỏi sự ràng buộc của thuốc. Điều này chỉ có thể giải thích rằng tiềm lực của con người là vô hạn, tất nhiên, đây cũng là nguyên nhân ả ta phải chết.

Lý do thứ nhất, Quốc sư đại nhân sẽ không để một người oán hận Mộ lâu chủ như vậy còn sống. Thứ hai, từ lúc Tang Nhu muốn chen chân vào giữa hấn và Ly nhi thì ả đã trở thành cái gai trong mắt hấn. Nếu không phải ả ta vẫn còn hữu dụng với phu nhân nhà hấn thì hấn đã không dễ dàng tha cho ả lâu như thế.

Long có nghịch lân, đụng vào tất chết. Với Quốc sư đại nhân, Mộ lâu chủ là nghịch lân của hấn. Một khi đụng vào Mộ lâu chủ, hấn sẽ phơi bày hết sự vô tình từ trong xương tủy ra, thậm chí là lục thân cũng sẽ không nhận.

Có lẽ đây là bản chất của dòng họ Văn Nhân. Khi xưa, Văn Nhân Hoảng vì ái tề mà từ bỏ mọi thứ, quy ẩn nơi non xanh nước biếc. Sau đó, ông lại bỏ lại con thơ, tuấn táng vì tình, không biết nên nói là vô tình hay si tình nữa? Mà lúc ấy, Quốc sư đại nhân mới lên năm đã có thể hiểu được hành động của phụ thân. Từ đó có thể thấy được, hấn và phụ thân hấn giống nhau từ trong xương cốt.

Thật ra Quốc sư đại nhân không nghĩ Tang Nhu rất yêu hấn. Hấn biết Tang Nhu mê mẩn hấn nhiều hơn là yêu, chỉ là phần mê mẩn đó đã lẫn tạp chất.

Trước đây, điều này không thể hiện rõ ràng nhưng từ khi gặp lại, hắn có thể nhìn ra Tang Nhu mê luyện hắc pha lẫn không cam lòng. Ắ không cam lòng là vì nhìn thấy hắn và Mộ lâu chủ quá mức ân ái, còn ả vẫn lẻ loi một mình. Vì vậy, lúc nào ả cũng có muốn ganh đua với Mộ lâu chủ.

Tang Nhu hẳn là có lòng muốn được hắn chở che thêm một lần nữa. Dẫu sao, Quốc sư đại nhân cũng khá hiểu Tang Nhu. Hắn có thể đoán được, sau khi rời khỏi phủ Quốc sư, cuộc sống của ả sẽ không thuận buồm xuôi gió nhưng hắn không hề có ý định hỏi han. Vì hắn không có nghĩa vụ phải nhọc lòng chiếu cố người khác, ngoại trừ Mộ lâu chủ. Đương nhiên, năng lực sinh tồn của Mộ lâu chủ rất mạnh, nàng vốn không cần sự quan tâm của hắn.

Hiện tại, Tang Nhu vẫn chưa biết vận mệnh của ả sẽ ra sao. Nghe xong lời nói của Quốc sư đại nhân, ả càng tỏ ra thương tâm, đồng thời cũng tỏ ra phần nộ vì bị hại: "Quốc sư đại nhân, Mộ Lưu Ly ác độc như vậy, chẳng lẽ chàng vẫn muốn bảo vệ ả sao? Nếu là như vậy thì ta sẽ không nói thêm gì nữa. Nhưng mà, dù phải làm ngọc đá cùng tan thì ta sẽ tuyệt đối không tha cho người đã hại ta!"

Quốc sư đại nhân hít hai hơi, cong môi cười. Khi nhìn Tang Nhu, sự khinh miệt trong mắt hắn vô cùng rõ ràng. Ánh mắt của hắn không khiến người ta chán ghét, nó chỉ khiến người khác cảm thấy người bị hắn nhìn kém hơn hắn một bậc, đây vốn là ánh nhìn của người trên cao nhìn xuống họ.

Quốc sư đại nhân lười biếng nói: "Tang Nhu, khả năng đóng kịch của ngươi càng ngày càng tiến bộ." Thực đáng tiếc, trong mắt hắn, đây vẫn chỉ là múa rìu qua mắt thợ thôi.

Sau khi cảm thán một câu, không để cho Tang Nhu có cơ hội phản bác, Quốc sư đại nhân không chút nương tay bóp cổ Tang Nhu, giọng nói cực kỳ ôn hoà: "Ngươi nghĩ ta sẽ để cho ngươi có cơ hội làm hại nàng sao?"

Tang Nhu kinh sợ, run rẩy không ngừng, sắc mặt tái nhợt đỏ dần, càng lúc càng khó thở, ả mở to hai mắt nhìn người trước mặt. Đến bây giờ, ả mới đột nhiên phát hiện, bản thân chưa bao giờ hiểu người nam nhân này. Lúc này, trên khoé môi của hắn vẫn là nụ cười lười biếng quen thuộc, nhìn vào thì cực kỳ ôn hoà, giờ này khắc này lại khiến ả rét đến tận tim.

Dù là tà mị hay lười biếng hoặc ôn hoà cũng chỉ để che đi trái tim lạnh như băng kia.

Hai tay Tang Nhu cố hết sức gỡ bàn tay đang bóp cổ ả nhưng vẫn không thành công. Quốc sư đại nhân khống chế lực rất tốt, hắn không lấy mạng ả nhưng sẽ để ả cảm giác được cái chết đang cận kề. Tang Nhu cực kỳ sợ hãi, đồng thời cũng vô cùng phần nộ vì sự vô tình của Quốc sư đại nhân. ả hé miệng thở dốc, nói đứt quãng: "Ta chỉ... Yêu chàng mà thôi, điều này... Là sai sao?" ả nói không liền mạch nhưng Quốc sư đại nhân vẫn hiểu được.

Nhưng muốn Quốc sư đại nhân động lòng từ bi không hề dễ dàng, hắn ôn hoà mở miệng: "Ngươi yêu ai là chuyện của ngươi. Nhưng ngươi có tâm tư không nên có thì đây là tội tày đình, không thể tha được."

Cổ tay dùng sức, đầu óc của Tang Nhu trở nên mơ hồ. Đương lúc ả nghĩ mình đã chết thì lại cảm thấy không cam lòng, không muốn nhắm mắt lại nên ả ra sức mở to mắt, dùng hết toàn bộ sức lực của bản thân, mở miệng quát: "Ta hận Mộ Lưu Ly, ta muốn ả chết. Dù ta thành quỷ thì cũng sẽ không tha cho ả..." Nói xong, trong lòng ả sung sướng vì đã trả được thù, khoé miệng cong cong, vẻ mặt cực kỳ quý dị.

Tuy Tang Nhu không thể nói thành tiếng nhưng Quốc sư đại nhân có thể đọc khẩu âm, cong môi cười, vừa lười biếng vừa tà mị, đáy mắt lạnh lẽo như tuyết, giọng nói cực kỳ ôn hoà: "Vậy thì, để nỗi hận của ngươi giết chết ngươi nhé?"

Tà mị pha lẫn lạnh lùng và ôn hoà, đúng là một sự dung hoà hoàn mỹ. Quốc sư đại nhân lúc này khiến người ta cảm thấy nguy hiểm đến tận cùng nhưng đồng thời cũng hấp dẫn chết người.

Kinh Thiên quan sát sư huynh, chắc chắn vài tiếng. Mỗi lần như thế này, gã đều cảm thấy may mắn là bản thân đã bị sắc đẹp của Quốc sư đại nhân đầu độc quá lâu nên đã kháng cự được, ít ra thì gã không mất hồn vì một cái mặt nạ.

Giọng nói của Quốc sư đại nhân tràn đầy sự thương lượng nhưng hắn không hề có ý thương lượng với Tang Nhu. Nói xong, hắn ném người ra chỗ khác, liếc Minh Y rồi quay người lại. Nếu bây giờ hắn không trở về thì Mộ lâu chủ sẽ tỉnh lại mất.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Khó Phòng Bị Trộm

Editor: Nhạc Dao

Beta-er: Hikari2088

Nhưng Quốc sư đại nhân vẫn chậm một bước, Mộ lâu chủ đã tỉnh giấc. Khi hắn vừa mới bước vào cửa viện thì đã nhìn thấy phu nhân nhà hắn ở xa xa. Nàng hít hai hơi, đôi chân lướt như gió về phía này. Dưới ánh trăng, bạch y lay động theo làn gió, mái tóc dài tung bay phiêu dạt tựa nàng tiên.

Khi thấy Quốc sư đại nhân, Mộ lâu chủ dừng lại. Hắn bước nhanh đến chỗ nàng, dùng tay vén sợi tóc đang bay trước mặt nàng. Nàng nhào vào lòng hắn, luồn hai bàn tay lạnh cóng của mình vào lồng ngực hắn để sưởi ấm rồi mới nhìn ra ngoài cửa viện.

Minh Y đưa cây sáo bằng ngọc sáng bóng lên môi, ngón tay liên tục động đây nhưng không hề có một âm thanh nào cả.

Tang Nhu đang xui lơ ngời trên mặt đất chột nóng nẩy đứng đây, dần dần trở nên điên cuồng, hai mắt toát lên hận thù khiến cho người khác kinh hãi. Hai mắt ả đỏ ngầu, há miệng muốn hét lên nhưng vẫn không nói thành tiếng.

Thấy cảnh này, sự hứng thú đã đánh bay con buồn ngủ của nàng.

Tang Nhu không kêu thành tiếng là vì Minh Y đã điểm á huyết của ả từ trước. Còn tiếng sáo của Minh Y thì vẫn phát ra âm thanh nhưng đã bị y không chế chỉ lọt vào tai của một mình Tang Nhu.

Với Minh Y, tuân theo mệnh lệnh của Quốc sư đại nhân rằng hãy để Tang Nhu bị nổi hận của bản thân giết chết không phải là chuyện khó gì. Một khi nổi hận bị phóng đại gấp bội thì sẽ cực kỳ kinh khủng, chỉ cần nhìn tình trạng bây giờ của Tang Nhu là biết.

Khi ngón tay của Minh Y nhanh hơn, Tang Nhu đã lăn qua lộn lại trên mặt đất, hai bàn tay tằn nhằn cào mặt đất giống như mặt đất là kẻ thù không đội trời chung của ả.

Mộ lâu chủ thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Quốc sư đại nhân. Sau đó, nàng nhú mày rồi thẳm thì mảy câu với hắn. Quốc sư đại nhân mỉm cười rạn rở, tay vuốt nhẹ mái tóc của nàng, gật gật đầu.

Cảm nhận được sự dao động trong không khí, nàng liền biết ám vệ có việc phải làm nên cũng không quan tâm đến Tang Nhu nữa, kéo Quốc sư đại nhân về phòng rồi nói: "Ngày mai chúng ta trở về đi!"

Tất cả mọi chuyện cần giải quyết cũng đã được xử lý xong xuôi, vậy thì họ không phải ở lại đây nữa. Tuy Vân quý phi và Thái tử điện hạ vẫn bị Quốc sư đại nhân không chế nhưng lỡ có người giúp đỡ một trong hai người này thì sao?

"Được."

Nhìn theo bóng dáng của hai người đã đi xa, Kinh Thiên gãi gãi đầu rồi ngửa mặt lên trời. Rốt cuộc, gã có bị giám sát không đây?

Minh Y hành động như thể đã đoán được chuyện gì sắp xảy ra, thân ảnh chột lơ rồi biến mất. Chỉ là, nhìn Tang Nhu vẫn thống khổ lăn lộn trên mặt đất thì biết "Khúc yên giấc" của y vẫn còn tiếp diễn.

Kinh Thiên bị bỏ rơi khó chịu lâu bầu vãi câu rồi cũng biến mất.

Lục Diễm đang say giấc chột bưng tỉnh, bản thân ngồi ở trên giường rồi mới xoa xoa thái dương. Sau đó, gã nhìn vết máu loang lổ trên giường, trong lòng cả kinh, kí ức về đêm qua tuôn ra, sắc mặt của Lục Diễm trở nên cực kỳ khó nhìn khi gã nhận ra gã đã làm gì đêm qua. Gã không thấy Tang Nhu ở trong phòng, sợ nàng nghĩ quần thì vội vàng đi tìm người.

Lúc gã tìm được Tang Nhu thì nàng đang nằm trên mặt đất, cả người dính đầy máu nhưng không nhúc nhích. Có hai người đang đứng bên cạnh nàng, Tần Việt và một đệ tử Tần Việt dẫn theo từ phái Vô Song.

Hai người không phát hiện Lục Diễm đang đứng gần đó, chỉ nhìn chăm chăm vào Tang Nhu đang nằm trên mặt đất.

Lục Diễm nhìn Tang Nhu, trong nháy mắt, đầu óc của gã trắng xoá, quên mất phải đi tới. Chờ gã hoàn hồn thì nghe đệ tử của phái Vô Song nói: "Chưông môn, nếu Lục sư huynh biết thì sao đây?"

Tần Việt hừ lạnh rồi nói: "Lục Diễm sẽ không nghĩ nhiều đâu. Nữ nhân này chết ở đây thì Lục Diễm sẽ cho rằng Mộ Lưu Ly đã ra tay!"

Nghe vậy, vị đệ tử kia cũng không nói thêm gì nữa. Hai người nhìn Tang Nhu nằm dưới đất lần cuối rồi rời đi.

Lục Diễm cả kinh, thân hình loé lên một cái rồi núp đằng sau ngọn núi giả. Đợi hai người kia đi xa thì gã mới chậm rãi đi đến trước mặt Tang Nhu. Gã vẫn còn mơ màng, khi ôm Tang Nhu vào lòng mới phát hiện toàn thân ả không có chỗ nào còn nguyên vẹn, từng lớp da rạn nứt. Nhưng vết thương không giống như bị dao kiếm gây ra, mà tựa như làn da tự nứt ra vậy. Khuôn mặt tái nhợt cũng bị cào nát bươm.

Lục Diễm đưa tay xuống dưới mũi của Tang Nhu, phát hiện nàng đã ngừng thở. Trong lòng gã đau đớn rồi chột nhớ ra lời nói của Tần Việt, gã siết chặt nắm đấm, đôi mắt ngập tràn phần nộ và hận thù. Gã chưa bao giờ ngờ được vị sư phụ mà gã kính trọng sẽ làm ra chuyện như vậy, giết ý trung nhân của gã rồi vu oan giá hoạ cho Mộ Lưu Ly.

Minh Y ẩn thân trong bóng tối, y không để tâm đến Kinh Thiên đang lộn xộn ở bên cạnh mình, ngón tay nháy múa trên sáo ngọc vài cái rồi mới dừng lại, lạnh nhạt nhìn Lục Diễm thương tâm. Không thể trách y vô tình được, chuyện nữ nhân kia gây ra là tội chết, mà Lục Diễm không biết đúng sai, lấy oán trả ơn với Chủ mẫu cũng đáng chết. Về phần Tần Việt, lão muốn bán cơ mật của Lạc Tiên lâu cho Địa Ngục nhai, đây là tội đáng muốn chết!

Mộ lâu chủ biết Tần Việt là hạng người gì, nàng cũng biết lão ta chỉ tạm thời nhẫn nhịn, một khi tìm được cơ hội thì sẽ xuống tay với Lạc Tiên lâu. Nàng chỉ không lường được, Tần Việt lại thiếu kiên nhẫn đến bức này, nhanh như vậy đã liên lạc với Địa Ngục nhai.

Tất nhiên là Tần Việt cũng có nghe giang hồ đồn thổi về quan hệ mập mờ giữa Địa Ngục nhai và Mộ lâu chủ nhưng lão ta cho rằng Nhai chủ Địa Ngục nhai tiếp cận Mộ lâu chủ là có mục đích riêng. Một núi không có hai hổ, nếu Lạc Tiên lâu tiếp tục phát triển thì sẽ ảnh hưởng đến Địa Ngục nhai. Huống

hồ chính tà bất lưỡng lập, chính đạo và tà đạo trong chốn võ lâm chưa bao giờ hoà thuận với nhau cả.

Thật không may, lão muốn bán đứng Mộ lâu chủ, ai dè lại bán nhầm cho phu quân của người ta, đúng là tự tìm đường chết mà. Huống hồ, cơ mật trong tay lão cũng không có giá trị gì cả. Chỉ cần là người biết suy nghĩ thì sẽ biết Mộ lâu chủ sẽ đề phòng Tần Việt từ trước. Nếu lão ta thật sự tin đây là cơ mật của Lạc Tiên lâu thì sẽ đập trúng cạm bẫy mà Mộ lâu chủ đã giăng sẵn rồi.

Chắc Tần Việt nên cảm tạ tính cách cẩn thận của bản thân, lão chưa từng nghĩ rằng chỉ tiết lộ một cơ mật của Lạc Tiên lâu là có thể đối phó với Lạc Tiên lâu nên lão không tự ra tay. Nếu không, lão đã chết một vạn lần. Nhưng bây giờ lão cũng không sống thọ được.

Mặc dù trong mắt của Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ, hành động này của Tần Việt chính là một trò cười nhưng không thể để lại Tần Việt được. Hai người vốn không phải là người nhân hậu, bây giờ lại có thêm một kẻ thù bí ẩn thì càng phải cẩn thận hơn, diệt cỏ tận gốc mới là kế sách đúng đắn!

Sáng sớm hôm sau, Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ liền về Kinh thành, không quan tâm Lục Diễm và Tần Việt hay những người còn ở tại Hưong Liên Thiên các nữa.

Nhưng trên đường về, họ liên tục nhận được tin tức. Nào là Lục Diễm khi sư diệt tổ, độc chết Tần Việt rồi bị phái Vô Song đuổi giết, gã chết rất thê thảm. Khi họ đến phủ Quốc sư thì có một tin tức truyền đến, phái Vô Song như rắn mất đầu, bị Địa Ngục nhai phá huỷ.

Bây giờ, trong chốn giang hồ đã không còn phái Vô Song.

Sau khi về lại phủ Quốc sư thì Mộ lâu chủ phát hiện nơi này đã thay đổi. Nàng nhìn những mầm cây được gieo xuống rồi hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Quốc sư đại nhân cong môi cười: "Đây là mầm của hoa anh đào đỏ, giống cây này lớn rất nhanh, sang năm là đã có thể thấy được hoa anh đào nở rồi."

Hắn biết nàng thích hoa anh đào đỏ nhưng hiện giờ hắn không thể rời nhà thường xuyên, tạm thời không có cách nào dẫn nàng đi xem hoa anh đào đỏ vừa mới nở. Nếu đã như vậy thì hắn phải chuyển mầm của loài cây này vào phủ Quốc sư.

Trong quá khứ, hắn còn phải cố kỵ rất nhiều điều nhưng bây giờ, nhà nhà đều biết phu thê họ ân ái nên hắn cũng không cần kiêng dè nhiều như vậy. Nàng thích cái gì thì hắn sẽ tìm cái đó cho nàng, có thể sủng nàng lên tận trời đúng là rất tốt. Nhưng sau đó phải cẩn thận gấp bội. Tuy năng lực của Mộ lâu chủ là nhất phẩm nhưng mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng*.

(*Mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng: Đòn trước mặt dễ tránh, đòn sau lưng khó phòng.)

Mộ lâu chủ lắc đầu khi mấy chỗ trồng cỏ thụ được đổi thành mầm cây hoa anh đào đỏ, ngay cả hoa trong vườn cũng bị nhổ sạch: "Sao ta có cảm giác chẳng có tiềm chất làm hôn quân nhỉ?" Mấy gốc cây cỏ thụ này không phải mọc sau một đêm đâu.

"Hoàng đế?" Quốc sư đại nhân nhíu mày, ôm nàng rồi cười đáp: "Mộ lâu chủ, nàng nhìn thử Bồn toạ xem, bộ ta giống như người không có chí hướng vậy sao?"

Mộ lâu chủ nhìn hắn, nghiêm nghị lắc đầu: "Không giống." Nếu Quốc sư đại nhân muốn làm Hoàng đế thật thì đúng là dễ như trở bàn tay. Chỉ là hắn không có dã tâm đó.

Trên thực tế, quyền lực hiện tại của Quốc sư đại nhân cũng ngang ngửa với Hoàng đế. Nhưng mà, so với làm hoàng đế, hắn vẫn thích làm Quốc sư hơn. Mộ lâu chủ cũng cảm thấy xưng hô "đại gian thần" thích hợp tên yêu nghiệt này hơn.

Tuy Mộ lâu chủ không tỏ vẻ gì với mấy mầm cây nhỏ xíu nhưng đêm đó nàng cực kỳ dung túng cho Quốc sư đại nhân được voi đòi tiên. Cuối cùng, bị con sói nào đó ăn không nhả xương.

Họ rời khỏi Kinh thành cũng được một khoảng thời gian, dù Quốc sư đại nhân năng lực xuất chúng nhưng vẫn tồn đọng không ít việc. Hắn ở lý trong thư phòng từ sáng sớm đến tối mới ra. Nhiều việc cỡ nào thì cũng không thể vắng vẻ phu nhân được, tất nhiên hắn phải dùng bữa tối với phu nhân nhà hắn. Hắn cũng muốn dùng ngọc thiện chung với nàng nhưng buổi trưa nàng có việc nên nàng bỏ rơi hắn rồi về Lạc Tiên lâu.

Nàng vừa thấy hắn thì đã kéo hắn ngồi xuống ghế, cười cười bóp vai cho hắn làm cho Quốc sư đại nhân thụ sủng nhược kinh. Trong lòng hắn hoài nghi, đôi mắt hoa đào nhìn nàng đang mỉm cười vui vẻ, hắn hỏi: "Tâm tình của phu nhân tốt lắm?" Chẳng lẽ, Lạc Tiên lâu lại có thêm một khoản thu nhập không nhỏ?

Không thể không nói, Quốc sư đại nhân đoán việc như thần. Hắn vừa dứt lời thì đã nghe ám vệ bẩm báo rằng khó phòng bị trộm. Người trộm là vị sư đệ tốt của hắn, mà số tài vật bị đánh cắp cũng không nhiều, chỉ một phần ba mà thôi.

Yến Kinh Thiên chưa bao giờ dám trộm đồ của hắn, bây giờ lớn mật như vậy, không cần nói cũng biết là vì có núi dựa. Chỉ có một mình Mộ lâu chủ làm núi dựa thì gã mới dám chơi lớn như này. Huống chi, nếu không phải có người trợ giúp thì còn lâu Yến Kinh Thiên mới nhẹ nhàng trộm đi không ít tài vật của hắn.

Nhìn Mộ lâu chủ vẫn cười kinh diễm, Quốc sư đại nhân chợt nhớ về câu nói khi Mộ lâu chủ không nhận chìa khoá của khó phòng khi hắn đưa nàng: "Của chàng vốn là của ta, đặt ở chỗ ai cũng giống nhau cả thôi." Quốc sư cảm thấy dở khóc dở cười khi nàng lại trộm đi một phần ba tiền bạc của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88: Tam Tông Tứ Đức Là Cái Gì Vậy?

Editor: Nhạc Dao

Beta-er: Hikari2088

Quốc sư kéo nàng vào lòng, buồn cười hỏi: "Đối nghịch với ta vui vẻ như thế ư?"

Mộ lâu chủ ôm cổ hắn, cười cười: "Cảm giác rất thành công khi trộm được đồ từ tay của Quốc sư đại nhân."

Quốc sư đại nhân hôn nàng rồi bất đắc dĩ cười đáp: "Nàng vui vẻ là được."

Mộ lâu chủ nhìn hắn trong chốc lát rồi mất hứng bĩu môi: "Chàng nổi giận thì Bản lâu chủ sẽ càng cảm thấy thành công hơn!" Quốc sư đại nhân rất hiếm khi nổi cơn thịnh nộ đó!

Quốc sư đại nhân rời kinh lâu như vậy, khi về lại kinh thành sẽ trở thành tâm điểm của sự chú ý. Vì vậy, ngày thứ hai sau khi Quốc sư đại nhân trở về liền có một vị công công đến truyền lệnh rằng, hai người phải tiến cung vào tối nay để tham gia cung yến.

Mặc dù trên danh nghĩa đây là tiệc tẩy trần của Quốc sư đại nhân nhưng mọi việc chắc chắn không đơn giản như vậy. Bởi vì, Vân quý phi là người khởi xướng buổi tiệc này. Từ buổi cung yến lần trước, Vân quý phi đã không được sủng ái như trước nữa.

Mặc Thiên vẫn luôn phiền não vì bản thân không cứng lên được, hoàn toàn không có tâm tư quan tâm đến mỹ nhân. Huống chi, đầu bây giờ có mỹ nhân ở trong ngực thì lão cũng chỉ nhìn được chứ không ăn được, làm vậy thì chẳng khác nào tự sát muối vào vết thương lòng. Vì vậy, trong khoảng thời gian này, Mặc Thiên thành thật hơn xưa rất nhiều.

Vân quý phi biết chuyện của Mặc Thiên là do có người động tay động chân vào. Nếu đã như vậy thì chắc chắn sẽ có thể chữa khỏi. Á nghĩ ra không ít biện pháp nhưng không có cách nào có tác dụng cả.

Mặc Thiên vốn đã không vui, nay lại bị ả bắt ép uống thuốc thì càng bức bối hơn, nhưng lão vẫn nhìn xuống vì mỹ nhân. Chỉ là, một hai lần còn đỡ, đến lần thứ ba thì lão nổi cơn tam bành. Uống nhiều thuốc nhưng vẫn không khá hơn chút nào, làm lão bắt đầu nghĩ ngợi lung tung, không biết bản thân có cứng lên được nữa không.

Vân quý phi bị lão giận chó đánh mèo, tất nhiên là không vui nổi. Vì thế, ả quyết định đến thẳng phủ Quốc sư để khởi binh vãn tội, sau đó mới phát hiện kẻ đầu sỏ đã rời khỏi đây từ sớm. Hơn nữa, Tiểu Tam nhi được nàng đặt ở bên cạnh Quốc sư đại nhân lại biến thành độc nhãn long. Tuy gã chỉ là một nô tài nhưng đánh chó còn phải ngó mặt chủ. Mộ Lưu Ly kiêu căng như thế, rõ ràng là không đặt ả vào mắt.

Lúc trước, không gặp được người thì ả không có cách nào để tính sổ với cả hai nhưng bây giờ Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ đã trở về, ả phải thanh toán nợ nần hết một lượt, để Mộ Lưu Ly biết Liễu Vân Sương đây không phải dễ trêu vào.

Suýt thì quên, phải bảo nàng ta chữa khỏi bệnh cho Mặc Thiên. Nhưng chuyện này không phải vấn đề gì lớn, bởi vì đã có Quốc sư đại nhân.

Vì vậy, khi nhận được tin Quốc sư đại nhân và Mộ Lưu Ly đã về kinh thì Vân quý phi lập tức cho người chuẩn bị cung yến. Tuy bây giờ ả không được sủng ái nhưng không có mấy ai dám bỏ đá xuống giếng. Có hai nguyên nhân mà Vân quý phi được Hoàng đế sủng ái, một là vì dung mạo xinh đẹp của ả, hai là thủ đoạn của vị Vân quý phi này cũng rất cao minh.

Khi Quốc sư đại nhân không ở đây, vì lý do thân thể nên Mặc Thiên luôn ở lý trong tầm cung, không bước chân ra khỏi cửa dù chỉ nửa bước. Nếu Thái tử điện hạ không nào loạn thì hoàng cung là thiên hạ của Vân quý phi.

Thái tử điện hạ không định phản đối lần cung yến này.

"Quốc sư đại nhân tới..."

Yến hội vẫn được tổ chức ở ngự hoa viên. Lần này, Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ là người tới trễ nhất. Nghe âm thanh của vị thái giám, ngoại trừ Vân quý phi và Thái tử điện hạ thì toàn bộ mọi người đều quý xuống: "Tham kiến Quốc sư đại nhân!"

Tâm tình của Quốc sư đại nhân có vẻ không tồi, tay ôm Mộ lâu chủ, lười biếng bỏ xuống ba chữ: "Miễn lễ đi!"

Mặc Thiên không xuất hiện nhưng vẫn không ảnh hưởng đến bầu không khí căng thẳng của ngự hoa viên. Tầm mắt của Mộ lâu chủ lướt qua Vân quý phi và Thái tử điện hạ, nàng cảm thấy khó hiểu, vì sao nàng cảm thấy ánh mắt của Vân quý phi và Thái tử điện hạ khi nhìn Quốc sư đại nhân không mấy thân thiện nhỉ? Tuy rằng trong quá khứ cũng không được gọi là thân thiện nhưng cũng không giống như bây giờ, cả hai đều không thèm che dấu, có thể thấy được hai người đang rất tức giận. Không biết Quốc sư đại nhân lại làm ra chuyện gì khiến người người oán hận nữa đây?

Và lại, thái độ của đám đại thần với Quốc sư đại nhân cũng khác xưa, hình như họ cung kính với hắn hơn thì phải? Mộ lâu chủ hồi hồn khi bị Quốc sư đại nhân vừa ôm vừa ngồi xuống, nàng ngẩn ngơ khi nhìn về phía chỗ ngồi của trọng thần trong triều.

Ban này, khi mấy người này quỳ xuống hành lễ thì nàng chỉ thấy đỉnh đầu của họ nhưng vẫn cảm nhận được thái độ của họ dành cho Quốc sư đại nhân đã thay đổi. Bây giờ nhìn kỹ lại thì phát hiện ra rất nhiều khuôn mặt non nớt, hơn một nửa đều không giống với những người trong yến hội lần trước. Mộ lâu chủ ngạc nhiên hỏi Quốc sư đại nhân: "Chẳng lẽ đại thần của Mặc Lạc quốc rất nhiều nên tham dự yến cũng cần thay phiên nhau đến sao?"

Đương nhiên là Mộ lâu chủ biết đại thần của Mặc Lạc quốc không nhiều đến mức này nhưng tình huống bây giờ rất kỳ lạ.

Quốc sư đại nhân cười cười, thân mật kề sát tai nàng rồi nói: "Triều đình không cần một đám háo sắc."

Hơi thở ấm áp kề sát và giọng nói tràn đầy mê hoặc của Quốc sư đại nhân làm phản xạ của Mộ lâu chủ có chút chậm chạp, nàng ngơ ngác một hồi lâu mới hiểu được, những người hôm nay nàng không nhìn thấy đã bị Quốc sư đại nhân đổi hết rồi!

Hiếm khi Mộ lâu chủ ngơ ngẩn, lần nào Quốc sư đại nhân cũng cảm thấy nàng cực kỳ đáng yêu, không nhận được mà hôn nàng. Lần này cũng không khác mấy, chỉ là hoàn cảnh không thích hợp nên Quốc sư đại nhân kiềm chế, chỉ hôn lướt qua mà thôi.

Nàng không để tâm đến hành động của hắn, nàng chỉ lo nhìn kỹ những vị đại thần thì phát hiện những ánh mắt không đứng đắn khi nhìn nàng lần trước đã không còn. Quốc sư đại nhân nhân lúc nàng không để ý đã tính sổ giúp nàng rồi ư?

Mộ lâu chủ cảm khái trong lòng, chắc chỉ có mình Quốc sư đại nhân mới dám chơi lớn như này, hắn thay máu toàn bộ triều đình luôn rồi!

Cũng khó trách Quốc sư đại nhân nói rằng gần đây Vân quý phi và Thái tử điện hạ thường xuyên có dị động - chớ cùng rút giậu đây mà. Gần như toàn bộ triều đình đều là người của Quốc sư đại nhân, người khác có thể giữ bình tĩnh nổi sao?

Bây giờ thì Mộ lâu chủ đã hiểu vì sao Vân quý phi và Thái tử điện hạ oán hận nhìn chòng chọc vào Quốc sư đại nhân rồi.

Thể xác và tinh thần của Thái tử điện hạ đều mệt mỏi vì hành động kinh hãi của Quốc sư đại nhân, trong lòng gã cũng cực kỳ bức bối nhưng vẫn nhịn, không nổi giận. Tuy định lực của Vân quý phi không kém nhưng bị hình ảnh ân ái giữa Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ kích thích nên không dằn nổi cơn tức.

Thái tử điện hạ và Vân quý phi đều nghe được tin đồn Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ ân ái vô song nhưng vẫn chưa tin lắm.

Chỉ là Vân quý phi cảm thấy cực kỳ chướng mắt khi hai người thân mật.

Huống chi, Quốc sư đại nhân càng thân thiết với Mộ Lưu Ly thì càng đối chọi gay gắt với ả, ả càng nghĩ càng thấy tức, không thèm nhịn nữa nên lời nói cũng cực kỳ gay gắt: "Tuy Quốc sư phu nhân là người trong giang hồ nhưng vẫn là nữ nhân, hắn là cũng biết tam tòng tứ đức. Bây giờ lại làm công khai làm hành động như vậy thật sự là khiến người khác nghĩ rằng người không biết liêm sỉ."

Ả vừa dứt lời thì ngự hoa viên liền yên ắng, ý cười nơi khóe mắt của Quốc sư đại nhân liền biến mất, hắn mím chặt đôi môi. Mộ lâu chủ vội vàng giữ chặt hắn, nếu hắn đã nhường nhịn Vân quý phi lâu như vậy thì không cần phải trở mặt với ả bây giờ. Vì nàng, Tang Nhu đã thành con cò vô dụng, bây giờ không thể loại luôn Vân quý phi. Huống hồ, Vân quý phi và Tang Nhu không giống nhau - Tang Nhu là quân cờ có cũng được mà không có cũng chẳng sao, còn Vân quý phi là một quân cờ hữu dụng.

Suy tính đến vấn đề của Mộ lâu chủ, Quốc sư đại nhân luôn nói rất nhiều việc cho nàng nghe. Nếu bây giờ Mộ lâu chủ đã bị hắn kéo vào vòng xoáy này thì không thể đứng ngoài được. Vì vậy, chuẩn bị tâm lý trước vẫn hơn là không biết gì cả. Quốc sư đại nhân là một người cực kỳ lý trí, chỉ khi nào có liên quan đến Mộ lâu chủ thì mới do dự. Nhưng sau khi do dự một lúc thì hắn vẫn luôn biết biện pháp nào là tốt nhất dành cho Mộ lâu chủ.

Vì vậy Quốc sư đại nhân đã nói hết mọi chuyện cho Mộ lâu chủ, bao gồm những chi tiết nhỏ nhất, tất nhiên là có ý định của hắn nữa chứ.

Vì thế, Mộ lâu chủ hoàn toàn hiểu được nguyên nhân Quốc sư đại nhân vẫn luôn nhường nhịn Vân quý phi. Trước khi có được manh mối gì thì chỉ có thể dùng kế dẫn xà xuất động.

Chỉ là đã dụ nhiều năm mà con rắn này cũng không bị mắc mưu. May là tính kiên nhẫn của Quốc sư đại nhân cực cao, nếu không sẽ điên mất.

Dù kế sách này có vẻ không được hiệu quả lắm nhưng Mộ lâu chủ cảm thấy tạm thời giữ lại Vân quý phi vẫn tốt hơn.

Điều nàng chắc chắn là lúc Liễu gia bị diệt môn, Liễu Văn Sương không biết võ công. Bây giờ, ả có võ công cao cường. Chuyện này nhìn sao cũng không được bình thường. Hơn nữa, theo lời của Yến Kinh Thiên, võ công của Vân quý phi có vẻ rất thâm độc. Nếu tìm ra võ công của ả từ đâu mà có thì có lẽ sẽ tìm ra manh mối về kẻ thù của họ.

Tuy Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ không nổi bão nhưng vẫn có người không vừa mắt với Vân quý phi - Thái tử điện hạ. Đôi mắt hẹp dài của gã tràn đầy châm chọc, cười lạnh nói: "Chẳng lẽ Quý phi nương nương biết tam tòng tứ đức là gì sao?"

Hắn thế, lúc Vân quý phi chỉ trích Mộ lâu chủ lại không hề nghĩ tới hành động đồi phong bại tục của ả khi xưa. Trước đây ả luôn bám lấy Mặc Thiên, y phục xộc xệch, suýt nữa là biểu diễn xuân cung đồ sống rồi.

Tuy những lời của Thái tử điện hạ là thật nhưng cũng quá thẳng thắn rồi, làm vậy thì chẳng khác nào tát vào mặt Vân quý phi trước bao người.

Tất nhiên Mộ lâu chủ sẽ không tự luyến nghĩ rằng Thái tử điện hạ làm vậy là vì tình hữu nghị giữa nàng và gã. Rất dễ nhận thấy mục đích của Quốc sư đại nhân đã thành nên mối quan hệ giữa Vân quý phi và Thái tử điện hạ mới gay gắt như này.

Vân quý phi neho đôi mắt phượng, khuôn mặt vẫn tràn đầy ý cười nhưng đã siết gãy một móng tay của mình rồi mới bình tĩnh lại, mở miệng nói: "Người xưa đều bảo anh hùng khó qua ải mỹ nhân, xem ra Thái tử điện hạ cũng không phải là ngoại lệ."

Bây giờ, nụ cười của Vân quý phi vừa rực rỡ vừa giả tạo.

Những lời này của ả đang ám chỉ Mặc Diễm và Mộ lâu chủ có quan hệ mập mờ với nhau, đồng thời cũng đánh trả lại Mặc Diễm. Mặt khác, ả cũng ly gián quan hệ giữa Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ, nhắc nhở đừng diễn quá nhập vai, mỹ nhân trong lòng hắn không có ý tốt và cũng không phải là người bên hắn.

Vân quý phi hận chết Quốc sư đại nhân, luôn luôn đối nghịch với hắn nhưng bây giờ lại nhắc nhở hắn rằng không thể tin người bên gối. Dù mục đích của ả là gì thì hành động của ả rất mâu thuẫn.

Nếu ả hợp tác với Mặc Diễm để đối phó Quốc sư đại nhân thì sẽ có phần thắng lớn hơn nhưng ả không hề kết thành đồng minh với Mặc Diễm. Trái lại, ả còn náo loạn với Mặc Diễm.

Mộ lâu chủ cảm thấy Vân quý phi vừa yêu vừa hận Quốc sư đại nhân.

Ả hận không thể giết chết hắn nhưng không nỡ xuống tay. Vì vậy, ả luôn đặt ra mục tiêu là giết hắn rồi lại không xuống tay tàn độc.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Quốc Sư Đại Nhân Say

Editor: Nhạc Dao

Beta-er: Hikari2088

Mặc Diễm cười lạnh trong lòng khi thấy nụ cười giả dối của Vân quý phi, thân nhiên đáp lời: "Mỹ nhân thực thụ sẽ khiến cho người khác thương tiếc."

Lời này của gã rõ ràng là đang ám chỉ Vân quý phi không phải là mỹ nhân thực thụ nên mới không có ai thương tiếc ả.

Vân quý phi vì quá tức giận nên lại làm gãy thêm một cái móng, ả nhìn về phía Quốc sư đại nhân. ả phát hiện hắn không thèm nhìn ả, hắn cực kỳ ôn nhu lột vỏ quýt cho Mộ Lưu Ly rồi dứt cho nàng ta.

Mộ lâu chủ ăn ý há miệng vừa nhìn Vân quý phi. Ánh mắt của nàng vẫn bình thản nhưng trong lòng thì nghĩ, có khi nào Quốc sư đại nhân không cam lòng vì bị nàng ngăn cản nên mới dùng biện pháp này khiến cho Liễu Vân Sương tức chết chăng?

Nhưng dưới góc nhìn của Liễu Vân Sương, ánh mắt đó lại mang tính khiêu khích!

"Rầm..." Vân quý phi vỗ mạnh lên bái, đứng bật dậy, trừng mắt với Quốc sư đại nhân, cá giận nói: "Văn Nhân Dịch!"

Cuối cùng, Quốc sư đại nhân cũng chịu nhìn ả nhưng ánh mắt ngập tràn bức bối. Nếu là trước đây, hắn không ngại giả vờ giả vịt với nữ nhân này nhưng bây giờ hắn đã có Mộ lâu chủ, hắn không muốn bản thân hay Ly nhi phải chịu bất kỳ áp lực nào.

Dám nói xấu phu nhân của hắn mà còn muốn hắn sẽ cho ả sắc mặt tốt ư? Đúng là nằm mơ!

Thật ra vài năm nay cũng khá bình yên. Nếu không phải vòng cẩm thạch rêu kia đột nhiên xuất hiện thì có lẽ hắn đã nghĩ đến khả năng người đứng sau màn đã chết oan uổng nhưng sự thật đã chứng minh, người nọ vẫn còn sống. Hơn nữa, còn có ý định ra tay thêm một lần nữa.

Hắn hiểu ý của Ly nhi, năm xưa, Liễu Vân Sương là người duy nhất sống sót sau tai hoạ diệt môn của Liễu gia, bây giờ ả lại có được chiếc vòng cẩm thạch rêu kia, nhìn thì có vẻ như mọi chuyện đều có liên quan đến ả. Và lại, công lực của ả đột nhiên tăng vọt, có lẽ trên người ả có manh mối gì đó.

Huống chi vòng cẩm thạch rêu của Vân quý phi vừa bị mất lại trở về tay của ả, rất khó nói đây chỉ là trùng hợp mà thôi.

Dù là như thế, Quốc sư đại nhân cũng không muốn tiếp tục thân cận với Vân quý phi. Nguyên nhân ư? Vì Mộ lâu chủ sẽ ghen. Tuy người đứng sau mọi chuyện rất thần bí nhưng hắn còn chưa đến mức ném chuột sợ vỡ bình đâu.*

(Ném chuột sợ vỡ bình: đại ý là khuyên mỗi người nên thận trọng trước khi làm việc gì đó để tránh gây ra hậu quả xấu => Ý bảo anh còn chưa đến mức

phải tiếp tục nhường nhịn Vân quý phi dù người sau màn rất thần bí.)

Vân quý phi càng thêm tức giận khi nhìn thấy ánh mắt tức giận của Quốc sư đại nhân. Nàng cảm nhận được hắn đã thay đổi, Văn Nhân Dịch trong quá khứ luôn ngoan ngoãn phục tùng ả, giải vây đúng lúc cho ả đã không còn. Bây giờ, Văn Nhân Dịch không những không thèm nhìn ả mà còn dám công khai chống đối ả. Tất cả những điều là vì sự xuất hiện của Mộ Lưu Ly.

Mặc kệ đây là diễn kịch hay là thật thì ả phải thừa nhận rằng, ả cảm thấy bị hấn phản bội.

Các vị đại thần mất nhìn mũi mũi nhìn tim, tỏ vẻ rằng bản thân không cảm giác được mùi thuốc súng trong không khí. Về phần Thái tử điện hạ, gã đang cực kỳ hứng khởi nhìn màn kịch hay này. Văn Nhân Dịch là đối thủ một mất một còn của gã, Vân quý phi thì gần đây luôn gây phiền toái cho gã, kẻ thù của bản thân đấu đá lẫn nhau thì tất nhiên là gã phải đứng ngoài xem kịch rồi.

Tuy nói vậy nhưng gã cũng không quên quan sát Mộ lưu chủ, trong lòng âm thầm tìm cơ hội để gặp mặt với Mộ lưu chủ. Tình thế của hắn bây giờ không được khả quan lắm, thậm chí còn rất bất lợi là đằng khác. Gần như toàn bộ triều đình đều là người của Văn Nhân Dịch. Nếu gã còn không ra tay thì sẽ không thể xoay chuyển tình thế được nữa.

Tính cách Mặc Diễm cực kỳ đa nghi, tuy đã thử Mộ lưu chủ nhiều lần nhưng gã vẫn chưa thể hoàn toàn tin tưởng nàng được. Thái độ của gã dành cho Mộ lưu chủ là nếu có thể phòng bị nàng thì cứ phòng nhưng vẫn phải nói cho nàng biết một vài chuyện. Gã thật sự định mượn sức của nàng chứ không phải nói suông.

Nghĩ vậy, Thái tử điện hạ nhú mày rồi liếc Mộ lưu chủ một cái, tâm trạng xem kịch cũng biến mất tã. Phải biết rằng, hành động lần này của gã chính là ăn cả ngã về không. Nếu thua cuộc thì gã sẽ mất hết toàn bộ nên gã phải chuẩn bị kỹ càng. Chỉ là, Văn Nhân Dịch đột nhiên ra chiêu này, khiến gã phải dựa vào thế lực của Lạc Tiên lâu.

Khó khăn lắm Vân quý phi mới dần xuống con tức, tuy ả không làm ra hành động thất lễ gì nhưng ánh mắt nhìn Quốc sư đại nhân đã không còn thân mật như xưa. Một lát sau, ả mới tảo nhả ngồi xuống, ngón tay trắng nõn vuốt vuốt tóc, Vân quý phi chậm rãi nói: "Gần đây, Hoàng thượng không khoẻ, chốc nữa Quốc sư đại nhân đi xem đi. Bây giờ, bên cung chỉ còn một mình Hoàng thượng mà thôi."

Giọng nói của ả ngập tràn ưu thương và lo lắng, khác hẳn ban nãy. ả khiến cho người ta hoài nghi rằng người ban nãy tức giận tột độ và người đang ưu thương cho Hoàng thượng không phải là cùng một người.

Nghe lời nói của Vân quý phi, bàn tay đang cầm ly trà của Mộ lưu chủ khựng lại một chút rồi đặt ly xuống bàn, nhìn về phía Vân quý phi, thân nhiên cười cười: "Tình cảm giữa Quý phi nương nương và Hoàng thượng thật khiến người khác ngưỡng mộ. Hoàng thượng không màng đến vô vàn mỹ nhân trong cung mà chỉ độc sủng một mình Quý phi nương nương."

Giọng nói của Mộ lưu chủ bình bình, hoàn toàn không nghe ra được sự ngưỡng mộ nhưng cũng chẳng nghe được ác ý nhưng Quốc sư đại nhân có thể đoán được phu nhân nhà hắn đang tức giận. Hắn cong môi cười, cầm ly trà nàng chưa kịp uống lên, đưa tới gần miệng của nàng, hắn cười nói: "Phu nhân...Uống trà..."

Mộ lưu chủ lờm hẩn một cái khi thấy ai kia cười đắc chí. Nàng vịn tay hắn rồi uống một hớp trà. Sau khi uống, nàng cũng không bực mình nữa.

Nếu tin tức "Vân quý phi biết thân thể của Mặc Thiên xảy ra chuyện mà những mỹ nhân khác lại không biết" truyền vào tai những mỹ nữ đã lâu không gặp Mặc Thiên thì dù có khá nhiều người kiêng kị Vân quý phi, nhưng cũng sẽ có không ít người gây sự với Vân quý phi.

Chuyện năm xưa chỉ là hiểu lầm, nếu tính kỹ thì không biết là ai thiếu nợ ai nữa. Chỉ là, với Mộ lưu chủ luôn bao che khuyết điểm thì nàng chỉ biết Vân quý phi đã tôn thương Quốc sư đại nhân là thật.

Năm xưa, ả không những tặng Quốc sư đại nhân một dao, mà mấy năm nay luôn lợi dụng hắn. Tuy rằng mọi chuyện đều nằm trong tầm khống chế của Quốc sư đại nhân nhưng cũng không thể thay đổi được việc Vân quý phi rất ác độc. May mắn là Quốc sư đại nhân không có tình cảm với ả ta, nếu không thì tiết mục vừa yêu vừa hận này của Vân quý phi đúng là ngược thân lẫn tâm của hắn nữa.

Nếu Quốc sư đại nhân thật sự có tình cảm với ả thì sẽ không cho phép mọi chuyện đi tới bước này. Chỉ là với tính cách kiêu ngạo của Quốc sư đại nhân, kể từ lúc ả không hề do dự đâm hấn một nhát thì hắn đã chấm dứt mọi tình cảm với Vân quý phi cho dù hắn đã từng thích ả.

Tuy nàng biết hắn sẽ không thương tâm vì hành động này của Vân quý phi nhưng trong lòng nàng không thoải mái chút nào khi thấy Vân quý phi công khai dùng thâm án diệt môn năm xưa để áp chế Quốc sư đại nhân.

Người nói xem, nữ nhân này dựa vào cái gì mà làm vậy? Chỉ bằng "tình yêu" của Quốc sư đại nhân dành cho ả sao? Đúng là nực cười! Tình cảm của Quốc sư đại nhân sao có thể tùy ý bị giẫm đạp được!

Sau khi uống trà, nàng đã hết giận nhưng vẫn không nhịn được mà nói với hắn một câu: "May là ánh mắt của chàng không tòi." May là chàng không yêu nữ nhân này.

Nghe vậy, Quốc sư đại nhân bật cười thành tiếng, hắn kể sát tai nàng, hỏi nhỏ: "Phu nhân đang tự khen mình sao?"

Mộ lưu chủ không hề nghĩ tới hướng này nhưng nghe lời nói của Quốc sư đại nhân, nàng cũng không cảm thấy xấu hổ, liếc hắn rồi hất cằm lên rồi nói: "Sao, Bôn lưu chủ không đáng khen ư?"

Bàn tay của Quốc sư đại nhân ôm lấy thắt lưng của nàng, cả người đều dính vào nàng, cọ cọ ở gáy nàng, tỏ vẻ buồn rầu: "Phu nhân, nếu nàng còn như này thì đừng trách vì phu hoá thân thành sói nhé." Quốc sư đại nhân cảm thấy bộ dạng kiêu ngạo hất cằm của nàng rõ ràng đang dụ dỗ hắn.

Khoé miệng của Mộ lâu chủ run rẩy, bắt lấy hai móng vuốt của ai đó đang sờ mó trên đùi nàng, hờ hững thốt ra hai chữ: "Cầm thú."

Quốc sư đại nhân cực kỳ bình tĩnh đáp lại: "Đa tạ phu nhân đã khích lệ." Vừa dứt lời, hắn ôm chặt lấy nàng: "Phu nhân, chúng ta về nhà nhé?"

Nghe vậy, Mộ lâu chủ liền quay đầu nhìn hắn, đôi mắt nàng tràn đầy nghi hoặc, nàng chưa làm gì mà? Vì sao Quốc sư đại nhân lại có vẻ như sắp không nhận được vậy?

Mộ lâu chủ còn đang bận suy tư xem Quốc sư đại nhân có ý định xấu xa gì nữa không thì Vân quý phi đã bị sự thân mật giữa hai người họ chọc giận, ả liền nói: "Quốc sư đại nhân vẫn nên đi cùng bản cung xem Hoàng thượng đi!"

Trị liệu cho Mặc Thiên? Buồn cười! Quốc sư đại nhân đã khiến lão thành ra như vậy thì còn lâu mới cứu lão. Ai bảo lão định xuống tay với Ly nhi chứ? Đáng đời lắm!

Thân thể của Quốc sư đại nhân liền nhún ra, dán vào người của Mộ lâu chủ, hai mắt lơ đãng nhìn nàng rồi than nhẹ: "Phu nhân, hình như vì phu say rồi, chóng mặt quá..."

Nàng sờ sờ đầu hắn: "Ngoan, chúng ta về thôi."

Cũng may là định lực của hắn rất tốt nên mới không khuất phục trước giọng điệu dỗ trẻ con của nàng.

Dù là người mù cũng có thể nhìn ra được hai người họ đang đóng kịch, hoàn toàn không nề mặt Vân quý phi chút nào.

Mất thấy Mộ lâu chủ đỡ Quốc sư đại nhân "say rượu" chuẩn bị rời đi thì Vân quý phi đập bàn, tức giận ra lệnh: "Ngăn bọn họ lại!"

Ả vừa dứt lời thì có vài thị vệ muốn chắn ngang đường đi của họ nhưng cũng có thị vệ không dám manh động.

Phải biết rằng, thế lực của Quốc sư đại nhân không chỉ là mỗi Địa Ngục nhai và ám vệ thôi đâu. Đại đa số triều thần đều nằm trong sự khống chế của hắn, dù hắn muốn chạy thì một Vân quý phi nhỏ nhoi làm sao ngăn hắn được chứ?

Nhìn thị vệ ở hai bên bày ra tư thế sẵn sàng, Vân quý phi càng tức giận hơn: "Văn Nhân Dịch, người đừng làm ta thất vọng!"

Quốc sư đại nhân vẫn ôm chặt lấy Mộ lâu chủ, gác cằm lên vai nàng, vờ như vô tình thò vào tai của nàng, ngoài miệng lại như không rõ chuyện gì: "Phu nhân, hình như có người kêu ta..." Nói xong, hắn mở mắt nhìn xung quanh rồi giống như không thấy ai kêu nên tiếp tục nhìn Mộ lâu chủ, vuốt sói vẫn vuốt ve trên eo nàng.

Mộ lâu chủ bắt lấy bàn tay đang lộn xộn của hắn, cực kỳ bình tĩnh đáp lời: "Chàng nghe nhầm rồi."

Sau đó, nàng phát tay áo, hất ngã đám thị vệ đang cản đường của họ rồi đỡ Quốc sư đại nhân đang vui vẻ thoải mái đi ra ngoài.

Vân quý phi âm thầm nhìn thị vệ ngã trên mặt đất. Tuy ả đã nhận được tin tức rằng Mộ Lư Ly biết võ công nhưng lại không ngờ công lực của nàng ta thâm hậu như vậy.

Mặc Diễm nhíu mày nhìn theo bóng lưng của họ. Võ công của Mộ lâu chủ càng cao thâm thì Lạc Tiên lâu sẽ như hổ thêm cánh nên gã không để tâm đến chuyện này. Chỉ là, hình như Văn Nhân Dịch không giống như xưa. Trong quá khứ, hắn là một người bí hiểm, luôn ra vẻ cao cao tại thượng, vĩnh viễn đều lười biếng nhưng ôn hoà. Dù là sự tàn nhẫn hay lạnh lùng của hắn cũng rất hiếm thấy, sự xảo trá được ẩn giấu trong xương tủy càng khiến người ta khó lòng phòng bị.

Dù đây là đóng kịch nhưng hắn cũng sẽ không làm ra chuyện mất hình tượng như giả vờ say, trừ phi là có chuyện quan trọng hay người quan trọng hơn. Trước đây hắn luôn nhường nhịn Vân quý phi dù có lúc bị ả quất tháo nhưng lại khiến người khác cảm thấy là hắn cao cao tại thượng nhìn ả có tình gây sự thôi. Bây giờ người đang giả vờ say, quần chặt lấy Mộ lâu chủ, đường đường chính chính đùa giỡn Mộ lâu chủ là ai thế?

Có lẽ nào, Quốc sư đại nhân thật sự xem trọng Mộ lâu chủ không nhỉ? Thái tử điện hạ nhận không được nhử mồi, đáy lòng có chút bức bối

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Hạ Độc

Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ vừa rời đi thì Thái tử điện hạ đã không còn hứng ở lại đây nữa, Vân quý phi cũng cực kỳ tức giận, ả cũng không còn lòng dạ nào để ngồi lại nữa. Vì thế, yến hội đành phải chấm dứt trước thời hạn.

Trong cung Vân Thiên.

"Tức chết bản cung!" Vân quý phi giận dữ hét lên rồi sau đó là âm thanh đồ vật bị rơi xuống đất. Thái giám và cung nữ hầu hạ trong cung đều giả vờ không nghe thấy, tiếp tục làm tròn bổn phận của mình.

Đầu tiên chọc giận Vân quý phi - Quốc sư đại nhân đang cực kỳ vui vẻ, thoải mái vô cùng. Còn Mộ lâu chủ thì chỉ có thể than thở rằng bản thân đã bị mắc mưu của hắn.

Nếu Quốc sư đại nhân muốn giả vờ say thì nàng sẽ phối hợp hết mình. Nhưng lúc nàng đang phối hợp với hắn thì đã quên mất hắn đang động tình, kết quả là nàng tự đưa bản thân vào miệng cọp. Sau khi trở về, hắn không kiềm chế mà lăn lộn nàng trên giường không biết bao nhiêu lần.

Ánh mặt trời rực rỡ, từng làn gió nhẹ thổi qua. Dưới tàng cây, Mộ lâu chủ nằm yên trên nhụy tháp, Quốc sư đại nhân nằm bên cạnh xoa eo cho nàng. Hắn nở một nụ cười mê hoặc lòng người, gọi tình nhưng cũng rất ngửa đời.

Mộ lâu chủ hình như phát giác ra, quay đầu nhìn hắn thì bất giác nụ cười này. Nàng hừ lạnh một tiếng rồi thui hắn một cú.

Quốc sư đại nhân ôm bụng, hít hà vài cái, ra vẻ cực kỳ đau đớn. Mộ lâu chủ nhìn hắn phối hợp như thế thì bật cười thành tiếng, nàng nghiêng người rồi gối đầu lên đùi hắn, dùng ngón tay chọc chọc cánh tay hắn: "Tiếp tục."

Hắn vuốt vuốt tóc nàng, ôn nhu cười hỏi: "Không tức giận nữa à?"

Hai tay nàng ôm lấy thắt lưng hắn rồi áp mặt vào bụng hắn, hờn dỗi nói: "Bản lâu chủ là người hẹp hòi vậy sao?" Nàng chỉ hơi buồn bực thôi, Mộ Lưu Ly nàng công lực thâm hậu mà cũng bị ép buộc đến không còn sức để nhúc nhích, mặt mũi của Lâu chủ Lạc Tiên lâu là nàng đây cũng mất hết.

Khoé miệng Quốc sư đại nhân càng cong hơn, ý vị thâm trường nói: "Phu nhân ơi, kỳ thật không thể trách vì phu hết được nhỉ?" Hắn vốn có chừng mực, nhưng lúc hắn định buông tha cho nàng thì nàng lại chủ động bò lên người hắn. Làm một phu quân tốt, hắn phải thoải mái phu nhân nhà mình mới phải phận chứ?

Cả người nàng cứng đờ rồi thẹn quá thành giận mà cào lưng hắn.

Quốc sư đại nhân không khách sáo mà bật cười thành tiếng trước phản ứng đáng yêu của Mộ lâu chủ, hắn cũng không quên bắt lấy hai bàn tay đang hành hung hắn.

Mộ lâu chủ nhìn hắn với vẻ xem thường, không thêm để ý đến hắn nữa. Nàng ôm chặt lấy thắt lưng của hắn rồi nhắm mắt lại.

Nàng chỉ định nhắm mắt dưỡng thần nhưng bị hơi thở quen thuộc vây quanh, nàng liền không tự chủ mà ngủ quên. Chờ đến nàng tỉnh lại thì phát hiện hắn vẫn còn bị nàng ôm.

Thấy nàng đã tỉnh, hắn duỗi tay bế nàng dậy rồi mới giãn đầu gối bị tê rần, Mộ lâu chủ báo đáp hắn bằng cách bóp bóp chân giúp hắn, hỏi: "Không phải chàng phải cần phải ra cửa sao?"

"Không phải chuyện lớn, buổi chiều đi cũng được." Hắn vừa nói chuyện vừa bắt lấy tay nàng. Nếu nàng còn bóp nữa thì hắn không thể đảm bảo rằng bản thân sẽ biến thành sói hay không. Thậm chí, hắn còn không dám nhìn nàng. Thực hiện nhiên, Mộ lâu chủ chỉ mới bóp vài cái mà đã làm cho ai đó hưng phấn rồi.

Nàng thấy hai mắt của hắn dừng tại một điểm nào đấy nên nàng cũng quay đầu lại xem thử thì không thấy có gì đặc biệt, không khỏi lên tiếng hỏi: "Chàng nhìn gì vậy?"

"Con bướm."

Mộ lâu chủ nhìn kỹ con bướm nhưng cũng không thấy có gì đặc biệt, nhíu mày hỏi: "Chàng thích bướm?"

Quốc sư đại nhân cười cười, dịu dàng nói: "Bướm là sinh vật mỹ lệ nhất."

Mộ lâu chủ bĩu môi, trong lòng không được thoải mái. Đây là lần đầu tiên nàng thấy hắn dịu dàng với sinh vật khác ngoài nàng. Thì ra đây là nguyên nhân mà mỗi lần hắn thấy con bướm dưới xương quai xanh của nàng đều sờ rồi hôn nó hơn nửa ngày.

Mộ lâu chủ tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình ghen với một con bướm, đồng thời nàng cũng cảm thấy giận dữ vì một con bướm đúng là làm giảm khí chất của nàng. Bản thân nàng cũng cảm thấy bản thân cổ tình gây sự nên không nói gì thêm.

Nhưng cảm xúc của nàng không thể lừa được Quốc sư đại nhân. Mắt thấy nàng trầm mặc, hắn nhíu mày rồi bế nàng đến đại sảnh, cười nói: "Đến giờ dùng cơm trưa rồi."

Mộ lâu chủ duỗi tay ra ôm cổ hắn, tầm mắt nhìn về phía con bướm đang hấp hối đằng sau vai hắn, im lặng trong giây lát rồi nói: "Thật ra, chàng không cần phải làm vậy." Chỉ là một con bướm thôi mà, nàng còn chưa hẹp hòi đến mức đó.

Nàng thích hoa anh đào đỏ, hắn còn trồng rất nhiều loài cây này trong phủ. Nếu hắn thích bướm thì nàng cũng phải rộng lượng một chút.

"Chỉ là một con bướm thôi, sao có thể quan trọng bằng tâm tính của phu nhân chứ?" Dù nàng không muốn thừa nhận nhưng tâm trạng của nàng tốt hơn nhiều. Nàng cũng không nói thêm gì nữa, hôn hân một cái rồi để hân ôm nàng vào đại sảnh.

Trong lòng nàng còn nghĩ thầm, nàng là thiếu nữ, không cần phải rộng rãi thế.

Đây vốn là bữa trưa cực kỳ bình thường nhưng vì một chuyện đặc biệt nên đã trở thành bất bình thường.

Mộ lâu chủ có thói quen húp một chén canh trước khi dùng cơm nên Quốc sư đại nhân liền múc cho nàng một chén canh như bình thường, hân cũng tự múc cho mình một chén nhưng canh của hân không giống canh của nàng.

Mộ lâu chủ dùng canh ngó sen còn Quốc sư đại nhân chưa bao giờ đụng đến ngó sen hay hạt sen. Vì thế, nàng từng hoài nghi rằng có phải vì hân chán ghét mùi hoa sen trên người mình nên mới ghét hết những gì liên quan đến sen không. Nhưng sự thật đã chứng minh, Quốc sư đại nhân rất giỏi ngụy trang nên hoàn toàn không để cho người khác biết sở thích và sở đoản của bản thân.

Trái ngược với Quốc sư đại nhân, Mộ lâu chủ cực kỳ thích đồ ăn được chế biến từ sen.

Mộ lâu chủ bưng bát canh lên rồi ngừng lại một chút mới dùng thìa múc một muỗng. Nàng chỉ mới uống được một muỗng là đã bị Quốc sư đại nhân giật lại bát canh.

Quốc sư đại nhân không phát hiện vấn đề khi múc canh nhưng hân quan sát từng cử chỉ của nàng nên đã nhận ra canh này có vấn đề. Tuy hân biết thân thể của nàng còn kháng độc tốt hơn hân nhưng hân cũng không nguyện ý nhìn nàng uống từng muỗng độc được như vậy.

Thực hiển nhiên, độc này là nhắm vào Mộ lâu chủ nên hân cũng không phát hiện ra ngay, có thể thấy được người hạ độc đã tốn biết bao nhiêu công sức.

Quốc sư đại nhân quan sát bát canh đó một chút rồi lạnh lùng nói: "Tra!"

Quốc sư đại nhân tức giận là vì có người dám hạ độc Mộ lâu chủ, hân cũng ảo não vì bản thân không cẩn thận, làm cho người ta có cơ hội hạ độc nàng ngay trong phủ của hân. Hơn nữa, canh đó là tự tay hân múc mà hân lại không phát hiện ra điều bất thường.

Mộ lâu chủ nhìn hân rồi cảm lấy đôi đũa, thần nhiên bình phẩm: "Độc này không màu không mùi, chàng không phát hiện ra cũng rất bình thường. Huống chi, Bản lâu chủ không xem chút độc ấy vào mắt." Nói xong, nàng còn tiếc nuối nhìn bát canh, vị cũng không tồi nhưng chắc chắn hân sẽ không cho nàng uống tiếp.

Quả thật như lời của Mộ lâu chủ, độc này không màu không mùi nên rất khó phát hiện. Nhưng với năng lực của Quốc sư đại nhân, chỉ cần hân chú ý một chút là có thể phát hiện ra ngay.

Đã có Mộ lâu chủ hiểu biết về độc được nên hân cũng không xem trọng về mặt này lắm, vì vậy nên mới để cho người khác thừa cơ hội mà xuống tay.

Mặc dù Quốc sư đại nhân biết độc này không làm gì được Mộ lâu chủ nhưng hân vẫn cực kỳ phần nộ.

Ấm vệ trong chỗ tối phải ráng lắm mới không lui bước trước sát khí dày đặc bao quanh Quốc sư đại nhân, còn Mộ lâu chủ vẫn không bị ảnh hưởng, nàng nhét đôi đũa trong tay vào tay hân rồi nói: "Quốc sư đại nhân, không phải buổi chiều chàng còn phải ra cửa sao? Dùng bữa trước đã."

Đối lập với Quốc sư đại nhân đang cực kỳ phần nộ, Mộ lâu chủ vẫn vô cùng bình tĩnh, giống như người bị hạ độc không phải là nàng vậy. Không những thế, nàng còn khuyên hân dùng bữa trước, cố ý nhấn mạnh bốn chữ "Quốc sư đại nhân" để nhắc nhở rằng bây giờ hân là Quốc sư đại nhân chứ không phải Nhai chủ Địa Ngục nhai.

Quốc sư đại nhân nhìn biểu tình hờ hững của nàng rồi mới thu hồi sát khí dày đặc. Nhưng nụ cười ôn hoà thường trực trên môi hân cũng không còn nữa, hân nhếch môi đầy ý vị. Hân cũng đã đoán được ai là người hạ độc. Xem ra, phải giải quyết một số người mới được.

Tốc độ làm việc của thủ hạ của Quốc sư đại nhân cực kỳ nhanh nhẹn, khi hai người đặt đũa xuống thì người hạ độc cũng bị ném tới trước mặt họ.

Quốc sư đại nhân uống một hớp trà, rũ mắt nhìn về phía người run cầm cập đang quỳ trên mặt đất, nhẹ nhàng nói: "Bồn toạ đã xem thường ngươi." Hơi lạnh trên người của hân đã biến mất, hoàn toàn không nhìn ra được sự tức giận ban nãy. Bây giờ, hân chỉ mang lại cảm giác bí hiểm cho người khác.

Người quỳ trên mặt không phải ai khác mà chính là cơ sở ngầm Vân quý phi đặt ở bên cạnh Quốc sư đại nhân - tiểu Tam nhi.

Về mặt tiểu Tam nhi trắng bệch, đôi mắt ngập tràn sợ hãi, gã tự biết rõ lần này dữ nhiều lành ít. Sau lần trước, gã luôn né tránh Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ nhưng có một ít việc không do gã quyết định.

Bây giờ, Quốc sư đại nhân ra cửa cũng không dẫn theo gã, việc gã có thể làm càng ngày càng ít nên Vân quý phi đã rất bức bối về gã. Lần này, Vân quý phi ra lệnh cho gã phải hạ độc Mộ lâu chủ. Tuy gã biết độ nguy hiểm là rất cao nhưng vẫn phải làm vì gã biết nếu không hoàn thành nhiệm vụ này thì Vân quý phi sẽ không tha cho gã.

Dẫu sao, bây giờ một chân của gã cũng đã bước vào quỹ môn quan, chỉ bằng dùng toàn lực thì có lẽ còn một con đường sống. Chỉ là, ông trời cũng không giúp gã, khó khăn lắm gã mới hạ độc được vào canh thì Mộ Lưu Ly lại không uống. Hơn nữa, Quốc sư đại nhân còn tra ra gã cực kỳ nhanh chóng.

Bây giờ, nếu Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ tha mạng cho gã thì Vân quý phi sẽ không tha cho gã, tất cả đều là ngõ cụt rồi.

Dù vậy, gã vẫn cố giảy dựa, run run nói: "Quốc sư đại nhân, nô tài là người của Vân quý phi, việc nô tài làm cũng do Vân quý phi giao phó mà thôi. Nếu người trừng phạt nô tài thì Vân quý phi sẽ không vui."

Gã đã đi theo Quốc sư đại nhân lâu như vậy, tất nhiên là gã biết thái độ của Quốc sư đại nhân dành cho Vân quý phi nên gã muốn đánh cược một lần.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Quý Phi Tới Nhà

Editor: Nhạc Dao

Beta-er: Hikari2088

Rất hiển nhiên, Tiểu Tam nhi đã thua. Ngay từ ban đầu, Quốc sư đại nhân đã biết gã là người của Vân quý phi, những gì gã biết đều do Quốc sư đại nhân cố tình để lộ chứ gã chưa hề biết được một góc nhỏ về Quốc sư đại nhân.

Nhìn gã giả vờ trấn tĩnh, Quốc sư đại nhân cười lạnh rồi nói: "Bỏ toạ chờ ả ta đến hỏi tội." Vừa dứt lời, hắn khoát tay, thân nhiên ra lệnh: "Minh Y, xử lý!"

Xử lý có nghĩa là không tha mạng cho gã.

Sắc mặt của Tiểu Tam nhi trắng bệch, đương lúc gã đang nghĩ cách để chạy trốn thì Mộ lâu chủ lên tiếng: "Cho ta đi!" Đúng lúc Bích Lạc đang cần được nhân*.

*Được nhân: Người được dùng để thử nghiệm thuốc.

Quốc sư đại nhân không hỏi gì, đưa Tiểu Tam nhi cho Mộ lâu chủ. Tiểu Tam nhi tưởng mình thoát chết thì thở phào nhẹ nhõm, không giảy dựa vì gã nghĩ, sớm muộn gì gã cũng sẽ tìm được một cơ hội để chạy trốn thôi. Nhưng gã sẽ sớm hối hận vì vận may này.

Mộ lâu chủ mỉm môi khi nhìn thấy Tiểu Tam nhi bị dẫn xuống. Quốc sư đại nhân lại trở mặt với Vân quý phi vì chút chuyện nhỏ này, xem ra hắn đã chuẩn bị giải quyết nữ nhân kia rồi. Như vậy cũng tốt, dù sao nàng cũng không vừa mắt với ả.

Buổi chiều, sau khi Quốc sư đại nhân ra khỏi nhà, Mộ lâu chủ cũng giải quyết một số việc của Lạc Tiên lâu. Sau đó, nàng nhàn nhã ngồi trong đình ngắm hoa sen. Vì hoa sen sống dưới nước nên mới may mắn thoát khỏi bàn tay của Quốc sư đại nhân, không bị thay thế bằng hoa anh đào đỏ.

Nghĩ vậy, Mộ lâu chủ bật cười thành tiếng. Tuy nàng cũng thích hoa anh đào đỏ nhưng lại thích hoa sen hơn. Nhưng đây là lần đầu tiên nàng ngắm hoa sen nên hắn cũng chưa phát hiện ra sở thích này của nàng.

Là một người có địa vị cao thì không nên có sở thích hay sở đoản vì đó là nhược điểm chí mạng. Kiếp trước, không ai có thể nhìn thấu nàng vì nàng che giấu rất tốt. Thậm chí, có đôi khi nàng cũng bị bản thân đánh lừa.

Liên tục ám thị cho bản thân không thích thứ gì đó, dần dần cũng không thích thứ đó nữa. Hoặc liên tục ám thị rằng bản thân không ghét cái gì đó thì dần dà nàng cũng không ghét nó nữa. Nàng đối xử bình đẳng với mọi thứ, không ai có thể xuống tay hại nàng nữa. Nhưng theo thời gian, nàng trở nên lạnh nhạt vô cảm với mọi chuyện, không có gì là quan trọng với nàng nữa.

Ngay cả chuyện Mộc Vũ cũng thế. Tuy nàng luôn tính kỹ mọi đường cho nàng ta nhưng cũng không thích nàng ta lắm. Vì vậy, khi Mộc Vũ phản bội thì nàng chỉ cảm thấy hơi bi ai nhưng không hề đau lòng.

Còn bây giờ, kể từ lúc gặp Quốc sư đại nhân, tính cách lạnh nhạt của nàng đã tan biến, sở thích của nàng cũng càng ngày càng rõ nên mới cho người ta có cơ hội để hạ độc nàng.

Kiếp trước, những thứ nàng yêu quý đều từ từ biến mất, chỉ còn lại một ao hoa sen do chính tay nàng trồng. Nhưng nàng cũng để mặc chúng nó nở rộ rồi héo úa trong ao.

Đôi lúc nàng đi ngang qua ao hoa sen cũng nhìn nó hoặc ngửi được mùi hoa sen nên mới giảm bớt sự mệt mỏi trong lòng nhưng nàng chưa bao giờ dừng lại thưởng thức nó cả. Chưa có bất kỳ ai phát hiện ra sự yêu thích của nàng dành cho ao sen trắng đó, dù cho nàng rất rất thích nó.

Vì thái độ hờ hững của nàng nên ao sen vẫn còn, không hề bị tàn phá.

Cái đình này được thiết kế giữa hồ, chỉ cần cúi xuống là có thể chạm tay vào những đóa sen. Ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng lướt qua đóa sen trắng rồi ngất nó xuống. Nàng đưa nó lên mũi ngửi, khoe miệng cong cong. Sau đó, đóa sen xinh đẹp liền đổi màu, màu đen từ từ lan tỏa, đóa hoa héo dần, cuối cùng khô héo mà rơi xuống đất.

Nàng giương mắt nhìn về ao sen, hoa sen vừa xinh đẹp vừa yếu ớt nên dù nàng thích cũng chưa bao giờ dám tỏ ra là mình thích cả. Bởi vì, nó không gánh nổi sự yêu thích của nàng, thậm chí sẽ gặp nguy hiểm vì nàng.

Không biết nàng đã ngồi đây bao lâu, ở ngoài đình có một nha hoàn đang đi tới đây, cung kính nói: "Phu nhân, Vân quý phi tới."

"Đã biết." Giọng nói hồ hững hờ giống như không mấy để tâm, mặc dù nàng cũng không định đi gặp Vân quý phi. Bây giờ ả tới phủ Quốc sư, chắc là đã nhận được tin tức rồi nhỉ? Chắc chắn vị Vân quý phi sẽ nhân cơ hội này để thăm dò thực lực của Quốc sư đại nhân.

Nghe vậy, Mộ lâu chủ liền hỏi: "Quốc sư đại nhân đã về chưa?"

"Quốc sư đại nhân đã ra đại sảnh, người ra lệnh cho nô tỳ đi bẩm báo cho phu nhân."

"Ừ, lui xuống đi!"

Nha hoàn cẩn thận nhìn nàng rồi chậm rãi lui xuống, trong lòng nàng ấy vẫn còn đang nghĩ thầm, quả không hổ danh là chủ mẫu, tình địch tìm tới tận cửa mà người vẫn không lộ vui buồn, cũng khó trách Chủ thượng sẽ coi trọng người.

Rất hiển nhiên, nha hoàn này là ám vệ duy nhất được làm việc ở ngoài sáng nên mới cung kính với Mộ lâu chủ như vậy.

Mộ lâu chủ mỉm cười, Quốc sư đại nhân còn cố ý để cho hạ nhân đến thông báo cho nàng là vì không muốn để nàng nghi ngờ đấy à?

Nàng nhìn về phía ao hoa sen lần cuối, bàn tay vén sợi tóc vương vào mắt ra sau tai, cười nhẹ một tiếng rồi lầm bầm: "Quả nhiên, Bản lâu chủ chỉ có thể thích yêu nghiệt..."

Nàng không chịu nổi những thứ quá yếu ớt vì rất mệt mỏi, cũng may là Quốc sư đại nhân rất yêu nghiệt.

Nàng mỉm cười, đứng dậy và đi ra khỏi đình. Nếu Quốc sư đại nhân đã cố tình báo nàng thì nàng cũng phải nể mặt hắn.

Nàng vừa bước ra, phía sau liền truyền đến tiếng "ầm ầm". Cái đình đã bị phá đi trong chớp mắt, hoa sen trong ao cũng bị gãy, trôi lênh bênh trên mặt nước. Cảnh đẹp vẫn còn vài giây trước bây giờ lại trở nên điêu tàn.

Nụ cười của Mộ lâu chủ càng rực rỡ hơn.

Nhược điểm ấy hả? Chỉ một là đủ rồi.

Nàng cũng chợt phát hiện ra nàng cũng không thích sen trắng nhiều như bản thân tưởng. Hoa sen trắng nõn xinh đẹp thì đã sao? Còn không phải cực kỳ yếu ớt, không chịu nổi một đòn ư? Mùi hoa sen thanh nhã thì làm sao? Chung quy vẫn thiếu hơi ấm của con người.

Nha hoàn cho rằng Mộ lâu chủ bình tĩnh, lúc quay đầu nhìn cảnh tượng kinh khủng đó thì khoe miệng giật giật, cả người cứng đờ. Sau đó, nàng liền chạy như thỏ, nàng ấy muốn nói cho Chủ thượng biết, Chủ mẫu rất tức giận, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng!

Minh Y đứng trong bóng tối mỉm cười mỗi khi nhìn nha hoàn hấp ta hấp tấp, y nhủ may, ám vệ hoạt bát như vậy chắc chắn không phải do y huấn luyện. Nàng ta hoàn toàn không có tố chất làm ám vệ, phải bắt về huấn luyện lại mới được.

Nha hoàn đang chạy trốn chợt rùng mình, hai chân lập tức tăng tốc. Trong lòng điên cuồng nghĩ: "Tiêu rồi, Chủ mẫu tức giận hơn nàng tưởng, nàng còn cảm giác được sát khí nữa!"

Vì nàng ấy chạy rất nhanh nên khi Mộ lâu chủ chậm rãi đi vào đại sảnh, Quốc sư đại nhân đã biết hành động vĩ đại của nàng.

Quốc sư đại nhân tùy tiện dựa vào ghế, chăm chú nhìn nàng rồi nở một nụ cười mê hoặc lòng người.

Vì Quốc sư đại nhân đã lật bài ngửa với Vân quý phi nên hắn cũng lừa phải giả vờ cung kính thêm nữa. Nhưng hắn không phát hiện ra sự lừa dối của hắn càng hấp dẫn người khác hơn, ánh mắt của Vân quý phi dán chặt vào hắn còn nhiều hơn xưa, sự tức giận ban đầu đã biến mất vô tích.

Nhưng đó chỉ là trước khi Mộ lâu chủ xuất hiện, sau khi nàng vừa xuất hiện thì Vân quý phi liền cực kỳ phẫn nộ. Đây chính là màn tình địch gặp nhau thì đố mắt. Và lại, Mộ lâu chủ vừa vào cửa thì đã hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của Quốc sư đại nhân, sao ả không tức cho được?

Hai người kia lại không thèm để ý đến ả, Quốc sư đại nhân kéo nàng ngồi vào trong lòng mình, cười nói: "Nghe nói Mộ lâu chủ phá hủy ao hoa sen và đình ngắm sen của Bản tọa?"

Mộ lâu chủ "ừ" một tiếng, thẳng thắn thừa nhận tội của mình.

Quốc sư đại nhân cười khê bên tai nàng: "Mộ lâu chủ định bồi thường sao đây?"

Mộ lâu chủ nhìn nụ cười đắc ý của hắn, nhún mày nói: "Có phải Quốc sư đại nhân hiểu lầm gì không?"

"Ồ? Bỏn tọa có hiểu lầm gì sao?"

Nàng vuốt cằm hắn, lắc đầu nói: "Quốc sư đại nhân, Bản lâu chủ sẽ không làm chuyện mất phẩm giá như vậy."

Quốc sư đại nhân cúi đầu, bàn tay đang vuốt cằm hắn liền dời lên môi, hắn hôn lòng bàn tay mềm mại của nàng rồi thở dài: "Cứ tưởng Mộ lâu chủ có nỗi khổ gì, không ngờ lại là cố ý phá hoại. Nếu đã như vậy thì phải bồi thường."

Khoe miệng của Mộ lâu chủ giật giật, không biết nói gì: "Quốc sư đại nhân, chàng đang tự lừa dối bản thân sao?" Hắn quyết tâm ép nàng thừa nhận rằng bản thân vì ghen mà phá hủy ao hoa sen. Thậm chí, ai kia còn dám lấy bạc ra uy hiếp nàng nữa, đúng là tì bì!

"Vậy Mộ lâu chủ có muốn bồi thường hay không?"

Mộ lâu chủ híp mắt, lấy ra hai nén bạc vụn cho hắn rồi cười nói: "Bản lâu chủ bồi thường là được chứ gì."

Quốc sư đại nhân dở khóc dở cười nhìn hai nén bạc vụn, trong lòng thì cảm thán: "Mộ lâu chủ đúng là... cực kỳ to gan!"

Vân quý phi không chịu nổi nữa, lạnh lùng nói: "Quốc sư đại nhân, có phải nên bàn chính sự không?"

Ả đã nhận định rằng Quốc sư đại nhân không có tình cảm gì với Mộ lâu chủ nên dẫu có hơi ghen tị khi thấy Quốc sư đại nhân cực kỳ sủng ái nàng ta thì vẫn cho rằng hắn đang đóng kịch. Nhờ vậy mà ả mới có thể tỉnh táo.

Mộ lâu chủ cong cong khoe miệng, nếu đã định giải quyết Vân quý phi nhanh gọn lẹ thì không sợ kích thích ả.

Nghĩ vậy, nàng liền cười hỏi: "Quốc sư đại nhân không hài lòng với lễ bồi thường của Bản lâu chủ?"

Quốc sư đại nhân nhìn nàng, hắn cũng đã đoán ra ý nàng, nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời, phối hợp với nàng: "Dĩ nhiên là không hài lòng."

Dưới ánh mắt mong chờ của Quốc sư đại nhân, Mộ lâu chủ nhích lại gần hắn, hôn lên đôi môi của hắn. Hai đôi môi mới chạm vào nhau, cảm giác mềm mại liền truyền tới não, hai người say đắm nhìn nhau. Cả hai hôn nhau quên cả trời đất, đã qua một lúc lâu nhưng vẫn chưa tách ra.

Bàn tay của Quốc sư đại nhân đang đặt ở thắt lưng của Mộ lâu chủ liền dời lên trên, giữ chặt gáy nàng. Môi dính chặt với nhau vẫn chưa đủ, đầu lưỡi liền không khách sáo, mở miệng nàng ra, nhảy múa với lưỡi của nàng.

Nhìn thấy cảnh này, Vân quý phi tức đến xanh mặt. Chuyện này là sao đây? Mộ Lưu Ly đang ra oai với ả ư? Văn Nhân Dịch còn dung túng nàng ta!

"Văn Nhân Dịch, ngươi có ý gì?" Ả bảo hắn trị liệu cho Mặc Thiên thì hắn không muốn, người của ả đặt bên người hắn nhiều năm cũng im hơi lặng tiếng mà bốc hơi. Nếu không phải mấy năm này Văn Nhân Dịch không thay lòng thì ả còn cho rằng hắn đang muốn tuyên chiến với ả.

Rốt cuộc, hắn muốn làm gì? Vân quý phi chợt cảm thấy Quốc sư đại nhân bây giờ rất đáng giận. Sự bí hiểm mà người đời ca tụng, ngay cả ả cũng không nhìn thấu.

Đến tận bây giờ, Vân quý phi vẫn còn cảm thấy rằng hành vi khác thường của Quốc sư đại nhân là vì mục đích nào khác. Không thể trách ả ngu ngốc được, muốn trách thì trách mấy năm nay Quốc sư đại nhân diễn đạt quá.

Một người cực kỳ thâm tình chịu thiệt thòi vô số lần vì ả, ngốc nghếch chờ đợi ả thì sao có thể đột nhiên phản bội ả chứ?

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Lừa Gạt Vân Quý Phi

Dù ả nghĩ vậy nhưng trong lòng vẫn nôn nao vì sự việc đã không nằm trong sự kiểm soát của ả nữa.

Hai đôi môi dính chặt cuối cùng cũng tách ra, Mộ lâu chủ tựa vào ngực Quốc sư đại nhân. Hơi thở của nàng đứt quãng, đôi mắt trong veo ngập nước càng khiến nàng quyến rũ hơn nhưng nàng vẫn hồ hững, khép hờ mắt rồi lạnh nhạt nói với Vân quý phi: "Quý phi thiếu kinh nghiệm hơn hẳn Thái tử điện hạ." Lời này không hề khách sáo chút nào cả.

Vân quý phi kinh ngạc: "Đây là ý gì?" Ả ngạc nhiên đến quên cả tức giận.

Mộ Lưu Ly sẽ không tự dung nhắc đến Mặc Diễm. Tuy mọi người đều ngầm hiểu nàng ta là người của Mặc Diễm nhưng sẽ không nói ra. Bây giờ, nàng ta lại chủ động nhắc tới vấn đề này ngay trước mặt Quốc sư đại nhân, khiến cho Vân quý phi vô cùng bất an. Hình như có rất nhiều việc vượt qua tầm

kiểm soát của ả nhưng ả lại không nhận ra.

Mộ lâu chủ cười nhẹ: "Không phải chuyện này rất đơn giản sao? Mặc Thiên quá ngu ngốc trong khi Mặc Lạc quốc cần một vị minh quân. Còn Quốc sư đại nhân sẽ vẫn là Quốc sư đại nhân."

Vân quý phi hiểu ý của Mộ Lưu Ly, Quốc sư đại nhân đã chuẩn bị vứt bỏ bù nhìn Mặc Thiên và ủng hộ Mặc Diễm rồi.

Tất nhiên là Vân quý phi không tin những lời này, lạnh lùng đáp lời: "Dã tâm của Mặc Diễm không nhỏ đâu. Đến lúc đó, chỉ sợ Quốc sư đại nhân cũng chỉ là một danh xưng mà thôi!"

Sao Quốc sư đại nhân lại không biết điều này chứ? ả ta cũng biết Văn Nhân Dịch là người khôn ngoan, tất nhiên sẽ không làm chuyện vừa tổn sức mà chẳng có ích lợi gì như này. Huống chi, Văn Nhân Dịch trở thành Quốc sư khổng chế toàn bộ Mặc Lạc quốc là vì ả ta đã là nữ nhân của Mặc Thiên. Lẽ nào Mộ Lưu Ly vẫn chưa biết chuyện này sao? Nên nàng ta mới nói như vậy. Nàng ta nghĩ ả sẽ tin chắc?

Mộ lâu chủ cựa quậy, tìm một tư thế thoải mái, không nhanh không chậm nói: "Quý phi nương nương từng nghe qua câu "Hong nhan họa thủy" chưa?"

Vân quý phi nheo đôi mắt phượng quyền rũ, sắc bén nhìn Mộ lâu chủ, khuôn mặt lạnh đi vài phần: "Có phải Mộ lâu chủ hơi tự tin không?" Nếu Văn Nhân Dịch không bị một nữ nhân mê hoặc thì hai người họ đã không tới bước đường này.

Mộ lâu chủ nhú mi, dịu dàng cười: "Quý phi nương nương cứ đùa, Bản lâu chủ không dám đương hai chữ "họa thủy" này." Nói xong, đôi mắt tràn đầy thâm ý của nàng đánh giá Vân quý phi rồi cười nói: "Không phải Quý phi nương nương biết Quốc sư đại nhân muốn gì ư..."

Nói xong chữ cuối cùng, giọng nàng run rẩy nhưng Vân quý phi vẫn còn kinh ngạc nên không nhận ra. ả đang mê man nhìn Quốc sư đại nhân, ả chợt nhận ra nụ cười của hắn rất nguy hiểm, khiến cho người khác sợ hãi nhưng đồng thời cũng hấp dẫn vô cùng.

Vân quý phi cụp mắt xuống, cố gắng bình ổn lại trái tim đang rung động. Lúc trước, vì oán hận hắn mà ả tiến cung, trở thành sủng phi của Mặc Thiên. Mấy năm gần đây, có không ít lần ả hối hận nên càng thêm hận hắn. Vì hắn đã lấy hết những gì ả có nên ả sẽ không hoà nhã với hắn.

Nguyên nhân ả tiến cung ngoại trừ nâng địa vị và bồi dưỡng thế lực cho mình để đối phó với Văn Nhân Dịch thì còn dùng cách này trả thù hắn. Cách trả thù lưỡng bại câu thương như này không khôn ngoan vì nó làm tổn thương kẻ thù cũng làm hại đến bản thân. Nhưng đã tới bước này, ả không còn đường lui nữa rồi. ả không thể kiểm chế tình cảm đối với Văn Nhân Dịch nhưng cũng chẳng có cách nào quên đi thù hận trong lòng. Cảnh tượng máu chảy lênh láng trên mặt đất, tiếng kêu thảm thiết đã khắc vào linh hồn của ả, dù ả làm gì cũng không thể xoá đi được.

Bây giờ, hắn đã không còn kiên nhẫn với ả nên muốn kết thúc sự giằng co bấy lâu sao?

Trong một khoảnh khắc, lòng ả đã rất vui vẻ nhưng cảm giác đó chỉ là thoáng qua mà thôi. Thù hận giữa ả và Văn Nhân Dịch không thể nào gỡ được. Huống hồ, bây giờ ả đã thân bất do kỷ, ngừng hay không cũng không do ả quyết định.

Vì suy nghĩ quá mức nhập tâm nên ả không phát hiện ra sự khác thường của hai người ngồi đối diện. Mộ lâu chủ cố gắng giữ vẻ mặt hờ hững nhưng cơ thể lại run rẩy không thôi, nàng muốn ngăn cản đôi tay đang treu chọc nàng nhưng móng vuốt của hắn quá linh hoạt, lần nào cũng né được.

Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ đã là phu thê, tất nhiên sẽ biết chỗ mẫn cảm của đối phương.

Cuối cùng, Mộ lâu chủ không nhịn được mà trừng mắt với người đang nở nụ cười rất nguy hiểm kia. Sau đó, Quốc sư đại nhân bấm eo nàng khiến nàng không giả vờ bình tĩnh được nữa, hai mắt ngập nước, nhìn có vẻ rất đáng thương. Tuy đó có thể là ảo giác nhưng Quốc sư đại nhân vẫn từ bi tha cho nàng, chẳng qua bàn tay vẫn tiếp tục vuốt ve eo nàng như có ý cảnh cáo.

Hắn biết bản thân muốn gì và Mộ lâu chủ cũng biết người hắn muốn tuyệt đối không phải là Liễu Văn Sương, vậy mà nàng còn dám tác thành cho hắn và nữ nhân khác. Hắn có nên khen nàng rộng lượng không?

Mộ lâu chủ nổi giận, nàng chỉ nói mấy câu thôi mà. Nàng không ghen chút nào, sao Quốc sư đại nhân phải so đo chứ? Quốc sư đại nhân đúng là người buồn vui thất thường, khó lòng đoán được mà. Hắn còn dám uy hiếp nàng nữa, nàng là loại người sẽ chịu uy hiếp ư?

Mộ lâu chủ trừng mắt với Quốc sư đại nhân rồi lại nhìn Vân quý phi. Lúc này, tâm trạng của Vân quý phi đã khôi phục lại như cũ, ả ngẩng đầu lên, đôi mắt của họ giao nhau, Mộ lâu chủ vẫn bình thản cười cười rồi nói: "Dù không chiếm được lòng thì chiếm được người cũng được mà?" Nàng hoàn toàn bỏ lơ cảnh cáo của Quốc sư đại nhân, to gan khiêu khích quyền uy của hắn.

Quốc sư cúi xuống nhìn người trong lòng, đương lúc hắn đang muốn lặp lại trò cũ thì thân thể cứng đờ, đôi tay đang ôm Mộ lâu chủ càng chặt, hơi thở gấp gấp hơn.

Mộ lâu chủ khẽ cười, hắn cho là nàng rất dễ bắt nạt ư? Hừ, hãy xem chiêu gây ông đập lưng ông của nàng nhé! Nàng vừa nghĩ vừa tăng thêm sức trên tay.

Quốc sư đại nhân mím môi, hầu kết trượt lên trượt xuống, hắn chợt vùi đầu vào gáy Mộ lâu chủ, cắn cổ nàng.

Mộ lâu chủ vỗ vỗ đầu hắn, cười nói: "Ngaoan, ta không nói bí mật của chàng nữa, chàng đừng e thẹn nhé."

Quốc sư đại nhân không nói tiếng nào mà chỉ liếm mát cổ nàng đầy ham muốn, hai tay cũng sờ soạng khắp người nàng. Đây là trận chiến xem ai trầm

luân trước.

Mặc dù đã động tình nhưng Mộ lâu chủ không hề lo lắng mình sẽ thua vì nàng chắc chắn định lực của bản thân còn tốt hơn Quốc sư đại nhân rất nhiều. Thậm chí, nàng vẫn còn tâm trạng đùa đùa hân: "Quốc sư đại nhân, chàng không cần lợi dụng Bản lâu chủ để chọc tức Quý phi nương nương nữa đâu. Dẫu sao thì chàng đã thương lượng với Thái tử điện hạ rằng sẽ cảm tù Quý phi nương nương khi việc thành mà, đến lúc đó thì chàng muốn sao chẳng được ư? Chàng vui không?"

Quốc sư đại nhân cắn chặt răng, mặc kệ nhược điểm của mình đang nằm trong tay "kẻ thù", tức giận nói: "Mộ Lư Ly, nàng muốn ta tức chết phải không?" Cảm tù là cái quỷ gì?

"Được được được, là Bản lâu chủ dùng sai từ. Quý phi nương nương là bảo bối ngậm trong miệng sợ tan cầm trong tay sợ vỡ, sao có thể dùng chữ "cảm tù" nhỉ?"

Hơi thở của hân càng thêm nặng nề nhưng lần này là vì bị tăng xông.

Mộ lâu chủ nhíu mày, ánh mắt khiêu khích khi nhìn hân. Bầu không khí như có tia lửa xẹt xẹt giữa hai người.

Sau khi bình phục tâm trạng, Vân quý phi dường như đã che dấu được cảm xúc của mình nhưng khi nghe lời nói của Mộ lâu chủ, trong lòng như có ngổ vọt tạp trần. Chỉ sợ chẳng mấy ai có thể chọn nỡ nhân thay giang sơn cả.

Nếu đã như vậy, sao lúc trước Văn Nhân Dịch phải làm thế?

Giờ này khắc này, ả đột nhiên muốn hỏi lúc trước Văn Nhân Dịch đã nghĩ gì nhưng ả vẫn kiềm chế. Mọi việc đã thành ra như này, hỏi rõ thì đã sao, chẳng lẽ Văn Nhân Dịch có nỗi khổ tâm thì ả có thể tha thứ cho hân sao?

Vì cảm xúc phức tạp đó nên ả không phát hiện Quốc sư đại nhân và Mộ lâu chủ đang liếc mắt đưa tình. Cũng có lẽ vì hành động của cả hai rất bí ẩn cộng thêm dưới ống tay áo rộng thùng thình nên ả không thấy được. Ví dụ như nơi Mộ lâu chủ đang để tay.

Nếu như Vân quý phi không phân vân thì ả sẽ nhận ra rằng Quốc sư đại nhân không phải cố tình thân thiết với Mộ lâu chủ để chọc tức ả.

Đến khi nghe Quốc sư đại nhân lạnh lùng nói: "Mời Quý phi nương nương quay về!" thì Vân quý phi mới hoàn hồn.

Lúc này, ả không nói thêm hay làm thêm gì nữa vì ả cần phải tĩnh tâm.

Vì thế, Vân quý phi quên luôn mục đích tới đây, hồi cung luôn.

Vân quý phi vừa đi, Quốc sư đại nhân liền ôm Mộ lâu chủ về phòng. Thực hiển nhiên, về chuyện này, định lực của Quốc sư đại nhân không bằng Mộ lâu chủ.

Trên giường lớn mềm mại, hai thân hình quấn quýt lấy nhau, y phục xóc xếch.

Mộ lâu chủ nhắm nghiền hai mắt nhưng miệng lại nói: "Đã đến lúc gặp Thái tử điện hạ rồi."

Tâm trạng của Quốc sư đại nhân rất tốt sau khi com no rượu say: "Phu nhân, sao lúc này nàng lại nghĩ đến nam nhân khác vậy?"

Mộ lâu chủ hừ một tiếng: "Bản lâu chủ đang giải quyết phiền toái giúp người đấy!"

Quốc sư đại nhân cũng không phản bác lời của nàng. Tuy bây giờ họ đã xử lý Liễu Vân Sương nhưng họ đang hoài nghi phía sau ả ta còn có người khác. Dù sao thì công lực của ả cũng vô cùng kỳ lạ, không nằm trong dự kiến của Quốc sư đại nhân, khiến cho hân phải đắn đo suy nghĩ liệu có chuyện nào đã vượt khỏi tầm kiểm soát của hân hay không. Vì vậy, hai người đều cực kỳ cẩn thận trong việc xử lý Liễu Vân Sương.

Mộ lâu chủ cố tình nói những lời này trước mặt Vân quý phi là vì tăng thêm mâu thuẫn giữa ả và Mặc Diễm rồi để Mặc Diễm ra tay. Nếu Mặc Diễm thua thì đây là một phép thử dành cho Vân quý phi. Nếu Mặc Diễm thắng thì mượn tay gã giết ả cũng giảm bớt rất nhiều phiền phức cho họ.

Dù hân biết tính toán của nàng nhưng vẫn rất bức bối: "Nếu nữ nhân kia thật sự bám dính lấy ta vậy thì để xem nàng sẽ làm thế nào!"

Mộ lâu chủ vô tình đáp: "Giết là được. Coi bộ mị lực của Quốc sư đại nhân cũng không cao lắm nhỉ!"

Có điều Vân quý phi đã giằng co lâu như vậy với Quốc sư đại nhân, muốn buông tay cũng không phải là chuyện một sớm một chiều.

Không biết Vân quý phi sẽ phản ứng như thế nào khi biết thù hận nhiều năm chỉ là hiểu lầm nhỉ?

Nàng đang mừng rỡ ra cảnh đó thì thấy Quốc sư đại nhân cười rạn rở. Hân dí sát khuôn mặt yêu nghiệt vào mặt nàng, giọng nói càng thêm quyến rũ: "Rất nhanh phu nhân sẽ biết mị lực của vi phu thôi."

Chốc lát sau, trong phòng liền truyền ra tiếng rên rỉ.

Nhìn đôi mắt mơ màng của nàng, Quốc sư đại nhân cong môi, tiếng cười trầm thấp bật ra từ miệng hân: "Ly nhi, chỉ có lúc này nàng mới ngoan nhất thôi."

Tuy bình thường Mộ lâu chủ rất thích đối nghịch với Quốc sư đại nhân nhưng lúc lẫn giường, nàng cực kỳ lười. Lười đến mức không muốn suy nghĩ gì hết, chỉ tuân theo bản năng hưởng thụ sự sung sướng khi làm chuyện ấy. Vì vậy mỗi lần làm chuyện này, nàng luôn phối hợp với hắn.

Nghe hắn chọc ghẹo mình, nàng nheo mắt cảnh cáo: "Chàng đừng đắc ý, coi chừng vui quá hoá buồn!" Bản thân nàng lại không biết bây giờ nàng quyền rũ đến cỡ nào. Đối với Quốc sư đại nhân, bộ dạng của nàng lúc này chính là sự cám dỗ chí mạng. Còn giọng nói run run của nàng cũng không có sức uy hiếp gì cả.

Kết quả là Mộ lâu chủ bị Quốc sư đại nhân găm sạch sẽ, không nhả xương luôn.

Nhưng Quốc sư đại nhân cũng vui quá hoá buồn vì bị phu nhân đá ra khỏi phòng, bắt hắn đi ngủ ở thư phòng. Nhưng Quốc sư đại nhân của chúng ta là ai chứ? Hắn là đại gian thần, sao có thể thành thật như vậy được. Vì vậy, nửa đêm hắn liền trèo cửa sổ vào.

Hắn nhẹ nhàng ôm mỹ nhân đang trần như nhộng, dấu vết hoan ái trải rộng khắp thân thể vào lòng rồi thoả mãn cười. Mộ lâu chủ cọ cọ trong ngực hắn, nhiệt độ ấm áp của cơ thể hắn khiến nàng giãn hai hàng lông mày rồi mới từ từ đi vào giấc ngủ.

Trước khi ngủ say, Mộ lâu chủ quyết định sẽ không trừng phạt Quốc sư đại nhân như thế này nữa, làm vậy chẳng khác nào tự ngược bản thân nàng cả!

Quốc sư đại nhân dịu dàng mon trón khuôn mặt của nàng, thấp giọng cười nói: "Bây giờ đúng là rất ngoan."

Lúc này Mộ lâu chủ ngủ rất ngoan, nàng kê sát vào lồng ngực ấm áp của hắn rồi đặt tay lên ngực hắn. Vẻ mặt nàng tràn đầy thoả mãn và mang theo sự quyền rũ sau khi hoan ái, hoàn toàn không còn vẻ lạnh lùng như lúc tỉnh táo.

Sau khi Mộ lâu chủ tỉnh giấc thì nàng không ngoan chút nào, ví dụ như trộm khóa phòng của hắn, huỷ hoại của công. Tuy nhiên đây chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần nàng vui thì hắn cũng chẳng để tâm.

Nhưng sau khi Quốc sư đại nhân vừa tỉnh giấc thì không thấy Mộ lâu chủ đâu cả.

Sau khi hắn nghe ám vệ bẩm báo là nàng đã đi gặp Thái tử điện hạ thì khuôn mặt đen như đất nòi. Có lẽ ngay cả Mặc Diễm cũng không biết tâm ý của gã nhưng Quốc sư đại nhân thấy rõ gã ta không chỉ muốn lợi dụng Mộ lâu chủ mà còn có lòng riêng. Nhất là sau lần hồi kinh này, ánh mắt Mặc Diễm nhìn Mộ lâu chủ càng thêm đáng khinh, lúc này nàng đi gặp gã thì chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp.

Không thể không nói, Quốc sư đại nhân suy nghĩ quá nhiều. Dù Mộ lâu chủ là cừu non thì cũng là bằng sắt, không phải con nào cũng có thể ăn được cả. Và lại, ánh mắt Thái tử điện hạ nhìn Mộ lâu chủ nhiều nhất chỉ được gọi là nóng bỏng chứ làm gì đến mức đáng khinh chứ?

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Giết Quốc Sư Đại Nhân?

Editor: Nhạc Dao

Beta-er: Hikari2088

Mộ lâu chủ và Thái tử điện hạ vẫn gặp mặt ở chốn cũ, giống như không sợ Quốc sư đại nhân sẽ phát hiện ra.

Thật ra thì Thái tử điện hạ không còn lựa chọn nào tốt hơn cả. Tuy đa phần thế lực của gã đều ở kinh thành nhưng nơi đây cũng là địa bàn của Quốc sư đại nhân, muốn qua mặt Quốc sư đại nhân cũng không dễ. Nếu đã như vậy thì quang minh chính đại vẫn tốt hơn.

Dẫu sao, Quốc sư đại nhân cũng biết gã và Mộ lâu chủ lén lút gặp mặt nhau, gã cũng không ngại để cho Quốc sư đại nhân biết hai người họ lại gặp nhau thêm lần nữa. Chỉ là, tuyệt đối không để Quốc sư đại nhân biết nội dung của cuộc đối thoại giữa họ được.

Vì chuyện này mà Thái tử điện hạ chuẩn bị rất nhiều nhân lực.

Lúc Mộ lâu chủ tới gần nhà gian của Thái tử điện hạ liền phát hiện toàn bộ căn phòng đã bị bao vây, không những thế, có khoảng một trăm cao thủ núp trong bóng tối. Mộ lâu chủ nhui mày, xem ra Thái tử điện hạ rất kiêng kỵ Quốc sư đại nhân, gã vì phòng ngừa Quốc sư đại nhân biết cuộc đàm thoại ngày hôm nay mà biến căn phòng thành một cái thùng sắt.

Đáng tiếc thay, Thái tử điện hạ lại chọn Thính Phong lâu - địa bàn của Địa Ngục nhai. Dù gã có làm vậy thì cũng chẳng phòng bị được gì cả. Không biết nên cảm thán là vận may của Thái tử điện hạ quá kém hay thế lực của Quốc sư đại nhân nữa.

Thật ra, Thái tử điện hạ đã suy xét trước khi chọn Thính Phong lâu. Gã không biết chỗ nào là thế lực của Quốc sư đại nhân, nên đi nơi nào cũng mạo hiểm ngang nhau mà thôi. Vì vậy, gã đành phải chọn Thính Phong lâu, thế lực thuộc về giang hồ. Xui xẻo thay, gã lại vào nhầm ổ sói mất tiêu.

Hơn nữa, người mà gã muốn gặp không đáng tin chút nào. Phải biết là từ lúc bắt đầu, Mộ lâu chủ đã chuẩn bị lúc thích hợp bắt Quốc sư đại nhân bỏ ra một đồng tiền, đổi lại một lần nàng sẽ không ra tay. Lúc nào cũng có một đối tượng hợp tác luôn muốn chơi khăm mình. Không thể không nói, hiện thực thật đáng buồn.

Mộ lâu chủ còn định ra giá cao hơn về việc nàng tự ra tay nhưng Quốc sư đại nhân không cần nàng giúp đỡ hắn, hắn chỉ mong nàng đừng đổi nghịch với hắn là đã may lắm rồi. Huống hồ, ai bảo nàng đã đáp ứng Thái tử điện hạ là sẽ không giúp Quốc sư đại nhân rồi chứ? Nàng luôn giữ vững chữ tín mà.

Lần này, Thái tử điện hạ không kêu người nào vào hầu hạ, chỉ có một mình gã ngồi trong nhà gian. Thực hiện nhiên, gã cũng đề phòng Thánh Phong lâu. Thấy Thái tử điện hạ cẩn thận như vậy, Mộ lâu chủ cảm thấy rất tò mò chuyện gã muốn nói với nàng.

Mặc Diễm nghe thấy tiếng động nơi cửa nên ngẩng đầu lên thì thấy dáng hình yếu đuối của Mộ lâu chủ đang đi vào. Tuy nàng rất tùy ý nhưng lại mang đến cảm giác ưu nhã cho người khác hơn những vị phi tần và công chúa luôn tuân theo lễ nghi, làm cho người khác không tài nào đòi mất được. Ánh mắt gã ngừng lại khi nhìn thấy những dấu vết ái muội trên cổ nàng, sự tàn nhẫn nơi đây mắt cũng được phơi bày.

Tuy gã nhận được rất nhiều tin tức về sự ân ái giữa Quốc sư đại nhân và Quốc sư phu nhân, đồng thời gã cũng đã tận mắt nhìn thấy những cử chỉ thân mật giữa hai người họ nhưng gã vẫn luôn nghĩ rằng họ chỉ bằng mặt chứ không bằng lòng, theo lẽ tất nhiên thì những cử chỉ thân mật của họ cũng chỉ là giả dối mà thôi.

Gã chợt bừng tỉnh khi nhìn thấy những dấu vết đó, dù Văn Nhân Dịch và Mộ Lưu Ly có phòng bị hay nghi ngờ lẫn nhau thì đây cũng không phải là lý do khiến Văn Nhân Dịch không chạm vào nàng.

Nếu gã gặp mỹ nhân bực này thì gã cũng sẽ không nhìn thôi đâu.

Mộ lâu chủ thấy được sự tàn nhẫn trong mắt Thái tử điện hạ, nàng cũng nhìn thấy sắc mặt hầm hầm của gã nhưng không biết nguyên nhân gã tức giận. Chỉ là, nàng không định hỏi han gì cả, bình tĩnh ngồi xuống rồi tự rót một ly trà cho mình, chờ Thái tử điện hạ nói mục đích của gã.

Lần này là Mộ lâu chủ nhận lời mời của Thái tử điện hạ.

Nàng cũng định gặp Mặc Diễm nhưng nàng chưa kịp làm gì thì đã nhận được lời mời vội vã của gã, đây cũng là nguyên nhân mà nàng bỏ rơi Quốc sư đại nhân vào sáng sớm tinh mơ.

Mặc Diễm nhìn nàng một lúc lâu, đủ loại tâm trạng phức tạp thay phiên nhau xuất hiện trong mắt gã rồi quyết định mở lời: "Văn Nhân Dịch bắt ép nàng?"

Gã nghĩ rằng, tuy Mộ lâu chủ gã cho Quốc sư đại nhân vì thánh chỉ nhưng bọn họ bằng mặt không bằng lòng nên tuyệt đối sẽ không tự nguyện lên giường với Văn Nhân Dịch.

Trong một khoảnh khắc, Mộ lâu chủ không biết Thái tử điện hạ đang ám chỉ điều gì, cho đến khi nàng phát hiện ra ánh mắt của gã đang nhìn cổ mình thì nàng đã đoán được rồi nhủ nhủ mồm.

Trước khi hồi kinh, nàng đã từng suy nghĩ rằng không biết lần hợp tác này có vì mối quan hệ giữa nàng và Quốc sư đại nhân đã bị lộ mà thành công cốc hay không. Kết cục, tuy Mặc Diễm rất đa nghi nhưng lại không hoài nghi chuyện này là thật.

Ngắm lại cũng đúng, trong mắt người có ý đồ xấu thì ban đầu Mộ lâu chủ và Quốc sư đại nhân bị ép phải bên nhau rồi Mộ lâu chủ về phe Thái tử điện hạ nên mối quan hệ giữa họ càng thêm căng thẳng và gay go. Dưới tình huống như vậy mà họ lại đột nhiên âu yếm thì Thái tử điện hạ sẽ không nghĩ đây là thật. Bởi vì, nếu đổi lại là gã thì chuyện này là không tưởng.

Thu lại suy nghĩ trong lòng, Mộ lâu chủ sờ sờ cổ rồi nói: "Bản lâu chủ không phải là người sẽ bị người khác ép buộc." Dù là đối thủ mạnh hơn muốn bức bách nàng cũng không phải dễ dàng gì. Tuy lúc trước nhìn nàng giống như bị buộc phải thân mật với Quốc sư đại nhân nhưng thật ra đó chỉ là quyết định của nàng mà thôi.

Nghe vậy, sắc mặt của Thái tử điện hạ càng trầm hơn, giọng nói cũng trở nên lạnh lẽo: "Nói như vậy, là nàng tự nguyện sao? Nàng lỡ yêu hắn rồi?"

Mặc Diễm hiểu rất rõ mị lực của Văn Nhân Dịch có bao lớn, tuy hắn ta đã bị huỷ dung nhưng số nữ nhân muốn vào phủ Quốc sư tuyệt đối còn nhiều hơn muốn vào cung. Nếu không phải có Văn quý phi trấn thủ thì e rằng bây giờ hậu viện của phủ Quốc sư đã chật ních.

Chỉ là, cô nương như Mộ Lưu Ly cũng dễ bị mê hoặc như vậy ư? Tuy Mặc Diễm không phân biệt được cảm xúc trong lòng ngực là phần nộ hay thất vọng nhưng gã nhìn chằm chằm nàng, giống như phải có đáp án mới chịu bỏ qua.

Vì hành vi của Thái tử điện hạ quá lộ liễu nên Mộ lâu chủ muốn bỏ qua cũng không được. Nàng cảm thấy cứng họng khi nhớ về đêm qua, vào lúc nàng và Quốc sư đại nhân đang trong cơn mê thì hắn đã tức giận nói rằng Thái tử điện hạ có ý đồ bất chính với nàng nên không cho phép nàng gặp mặt gã. Lần này không phải nàng cố tình đổi nghịch với Quốc sư đại nhân, mà nàng đã quên lời dặn của hắn, ai bảo Quốc sư đại nhân canh sai thời điểm để dặn dò làm chi? Bây giờ Mộ lâu chủ có thể nhớ đến cũng không dễ dàng gì cho cam.

Sau khi hồi hồn, Mộ lâu chủ thần nhiên nói: "Chuyện này vốn là người tình ta nguyện. Dẫu sao thì cả thiên hạ đều biết Hoàng thượng ban hôn cho Bản lâu chủ và Quốc sư đại nhân, ta cũng chẳng còn danh dự gì nữa rồi. Huống chi, Quốc sư đại nhân cũng được tính là nhân trung chi long, nếu hắn đã bỏ lên giường của Bản lâu chủ thì hà cớ gì ta phải từ chối?" Thật ra thì nàng đã định từ chối nhưng ai bảo Quốc sư đại nhân rất hấp dẫn và âm áp như một lò sưởi tay, khiến nàng không nở buông tay chứ?

Mặc Diễm bỗng cảm thấy phẫn nộ khi nghe giọng điệu hồ hững nói ra những lời thẳng thắn này. Một khi con người tức giận thì rất dễ phạm lỗi, Thái tử điện hạ đã vút hết mối quan hệ hợp tác giữa họ và mục đích gặp mặt lần này ra sau ót, gãi lạnh lưng nói: "Không biết liêm sỉ!"

Mặc Diễm cảm thấy hối hận khi vừa nói bốn chữ này, nếu bây giờ đắc tội Mộ lâu chủ thì cực kỳ ngu xuẩn. Huống hồ chi, gã cũng không có lập trường gì để quân giáo hành vi của nàng. Chỉ là, lời nói ra cũng giống như bát nước hắt đi, không thể lấy lại nên dù gã có hối hận hay ảo não cũng vô ích.

Khoé môi Mộ lâu chủ cong cong, đúng lúc này, một làn gió nhẹ thổi qua, một sợi tóc nhẹ nhàng phất qua mặt nàng. Nụ cười thản nhiên của nàng đẹp đến mức không thật.

Thực đáng tiếc, đó chỉ là cảm giác của một mình Thái tử điện hạ. Đương sự không hề biết bản thân hấp dẫn đến cỡ nào, ngón tay trắng nõn lướt qua miệng ly, giọng điệu vẫn ung dung như xưa: "Thái tử điện hạ, đây là việc riêng của Bản lâu chủ."

Từ giọng điệu đã không thể nhìn ra được nàng buồn hay vui, càng miễn bàn đến biểu cảm của nàng vẫn như thường.

Mặc Diễm tức điên, suýt thì bùng nổ nhưng chính gã cũng không biết vì sao bản thân lại thất thường như vậy.

Đầu ngón tay đang vuốt ve miệng ly đột nhiên ngừng lại, Mộ lâu chủ rũ mắt xuống, khoé môi cong cong, chút buồn bực trong lòng cũng bay mất. Quốc sư đại nhân nhanh tay thật đấy.

Một nơi nào đấy bên ngoài Thính Phong lâu, Minh Y nghiêm nghị nhìn về phía nhà gian của hai người họ, không biết nên nói gì. Dù Chủ thượng đuổi y đi thì cũng không thể qua mắt Chủ mẫu đâu!

Y lắc lắc đầu, biến mất khỏi chỗ này, chuẩn bị hoàn thành nhiệm vụ Quốc sư đại nhân mới giao.

"Chắc Thái tử điện hạ tìm Bản lâu chủ không phải vì quan tâm đến mối quan hệ giữa Bản lâu chủ và Quốc sư đại nhân đâu nhỉ?"

Lúc này, Mặc Diễm mới điều chỉnh lại cảm xúc, tập trung vào việc chính rồi mở miệng nói: "Bỏ thái tử cần Mộ lâu chủ giúp làm chuyện thứ hai."

Mộ lâu chủ giương mắt nhìn gã, chờ câu nói kế tiếp.

Sắc mặt Mặc Diễm âm trầm, đôi mắt hẹp dài tràn đầy vẻ ngoan độc, gãi gằn từng tiếng: "Giết Văn Nhân Dịch!"

Nàng rũ mắt xuống, che giấu sự lạnh lùng mới xuất hiện nơi đáy mắt. Sau khi ngược lên thì nàng đã quay về sự lãnh đạm thường ngày, mở miệng nói: "Quốc sư đại nhân không dễ giết vậy đâu, độc được lần trước cũng không làm gì được hần cả."

Sát khí trên người Mặc Diễm đã biệt tăm, gã thông thả uống một hớp trà rồi mới trả lời nàng: "Bỏ thái tử vốn không định chọn nước cờ nguy hiểm như này nhưng sau khi chứng kiến võ công cao siêu của Mộ lâu chủ thì bản cung mới cảm thấy kế hoạch này cũng có thể thành công."

Thấy Mộ lâu chủ không nói gì, Thái tử điện hạ lại nói thêm: "Huống chi, Mộ lâu chủ lại có cơ hội tiếp cận hần vào lúc hần thiếu cảnh giác nhất thì xác suất thành công sẽ càng lớn hơn nữa."

Dĩ nhiên Mộ lâu chủ hiểu lúc hần thiếu cảnh giác nhất mà Thái tử điện hạ đang đề cập chính là lúc trên giường. Thái tử điện hạ cũng khá giỏi đấy, biết rằng tuy Quốc sư đại nhân biết người trong lòng là kẻ thù nhưng lúc mây mưa cũng khó lòng phòng bị.

Mộ lâu chủ vẫn không ừ hử gì.

Lời nhắc nhở của Quốc sư đại nhân và hành động khác thường của Thái tử điện hạ đã làm nàng hiểu được rằng, tuy Mặc Diễm có ý với nàng nhưng gã vẫn xem trọng ngai vàng hơn nhiều.

Mộ lâu chủ sẽ không cảm thấy thất vọng vì chuyện này, dẫu sao thì Mặc Diễm không phải là gì của nàng, thậm chí, gã còn thiếu nợ nàng khá nhiều. Huống hồ, nàng cũng không cần dùng lực hấp dẫn của bản thân với Thái tử điện hạ để chứng minh sức hút của mình.

Nàng đang suy nghĩ làm sao giải quyết chuyện này mà vẫn có thể thoả mái kiếm mười vạn lượng hoàng kim từ Thái tử điện hạ.

Bảo Quốc sư đại nhân giả chết? Không được, sớm muộn gì hần cũng phải "sống lại".

Nàng thất thủ? Cũng không được, nàng bị Quốc sư đại nhân nhốt vào đại lao thì không thể tính là hoàn thành nhiệm vụ.

Nếu cả hai cách này đều không được thì chỉ còn nước khiến Thái tử điện hạ bỏ ý định này đi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Thái Tử Điện Hạ Đáng Thương

Editor: Nhạc Dao

Beta-er: Hikari2088

Tuy lòng nàng đã có quyết định nhưng cũng không vội khuyên nhủ gã mà chỉ hỏi: "Nhất định phải đi nước cờ nguy hiểm này sao?"

Thái tử điện hạ nhíu mày nói: "Thế lực của Văn Nhân Dịch rất sâu, bây giờ triều đình lại thay máu, gần như toàn bộ triều đình đều là người của hắn. Giờ Bản thái tử làm gì hay đi đâu cũng bị hắn quản chế, chỉ có giết hắn thì bốn cung mới có cơ hội trở mình." Nếu Văn Nhân Dịch chết thì thế lực của hắn cũng sẽ như rắn mất đầu, gã chỉ cần động tay động chân một chút là thế lực còn sót lại cũng sẽ tan thôi.

Gã vừa dứt lời, nhả gian lặng ngắt như tờ, cả hai đều không nói gì. Qua một lúc lâu, Mộ lâu chủ mới lên tiếng: "Thái tử điện hạ có muốn nghe ý kiến của Bản lâu chủ không?"

Gã nhíu mày: "Nàng nói đi."

"Nghe nói quan hệ giữa Thái tử điện hạ và Càn Vương cũng không tệ." Lời này của nàng chỉ mang ý trần thuật chứ không hề có ý dò hỏi.

Trong lòng Mặc Diễm cả kinh, đôi mắt ngập vẻ đề phòng. Chuyện gã hợp tác với Càn vương là bí mật, ngay cả Văn Nhân Dịch cũng không biết mà nàng lại biết, thật sự khiến gã rất kinh hãi, lẽ nào gã đã quá xem thường thế lực của Lạc Tiên lâu ư?

Mộ lâu chủ không để tâm đến sự đề phòng của Thái tử điện hạ. Nếu nàng đã nói thì sẽ không sợ gã đề phòng mình. Chẳng phải Mặc Diễm luôn phòng bị nàng ư? Thêm một lần cũng chả sao cả.

Tuy Thái tử điện hạ nghĩ bản thân che giấu rất tốt nhưng cũng không qua được pháp nhãn của Quốc sư đại nhân. Lạc Tiên lâu là thế lực của giang hồ, gốc rễ trong triều đình không sâu, tất nhiên là sẽ không phát hiện ra chuyện bí ẩn như này. Sở dĩ Mộ lâu chủ biết được chuyện này là vì Quốc sư đại nhân nói cho nàng nghe.

Mặc Diễm đè nén khiếp sợ, bình tĩnh hỏi: "Mộ lâu chủ cảm thấy Càn vương có phải là một đối tượng hợp tác tốt không?" Miệng hỏi nhưng trong lòng gã đang suy nghĩ đến một ngàn lẻ một lý do vì sao đột nhiên nàng lại nhắc tới Càn vương.

Nếu mối quan hệ hợp tác giữa gã và Càn vương bị tiết lộ thì gã sẽ càng khó xoay chuyển tình thế hơn. Mặc dù người nói ra lời này là đối tác của gã nhưng gã vẫn rất căng thẳng. Dù sao thì mối quan hệ hợp tác cũng không đáng tin cậy. Họ hợp tác vì lợi ích thì tất nhiên cũng có thể phản bội nhau vì lợi ích mà. Tuy thanh danh của Lạc Tiên lâu luôn rất tốt nhưng gã vẫn không thể yên tâm.

Trái ngược với vẻ căng thẳng của gã, Mộ lâu chủ rất bình tĩnh, vì nàng biết Quốc sư đại nhân đang núp ở một nơi bí mật gần nàng. Tâm tình của nàng rất tốt nên không trêu chọc Thái tử điện hạ nữa, nói thẳng vào vấn đề: "Chẳng lẽ Thái tử điện hạ không biết Càn vương và Văn quý phi có liên quan đến nhau sao? Trước khi giết Quốc sư đại nhân, Thái tử điện hạ phải xử lý hết kẻ thù ẩn nấp bên cạnh trước rồi hẵng tính."

Nàng cũng biết được mối quan hệ giữa Càn vương và Văn quý phi từ Quốc sư đại nhân. Lúc ấy, khi nghe hắn thâm ý nói ả dùng thân thể của bản thân để đổi lấy hầu hết thế lực thì nàng còn cảm thấy hơi thương hại ả. Có lẽ, yêu nhầm Quốc sư đại nhân là nỗi bất hạnh lớn nhất trong đời ả.

May là ả không biết Quốc sư đại nhân đã lạnh nhạt nhìn ả cực khổ dùng sắc đổi lấy thế lực nhưng lại không đủ để đổi chọi với hắn.

Nghe xong lời nói của nàng, sắc mặt của Thái tử điện hạ đổi màu liên tục. Đến cuối cùng, mặt gã âm trầm như nước: "Mộ lâu chủ có được tin tức này từ đâu?" Nếu đây là thật thì gã đã quá xem thường Liễu Văn Sương, ả lại có thể gieo một mầm họa xuống cạnh gã.

Mộ lâu chủ thân nhiên cười đáp: "Chẳng lẽ Thái tử điện hạ đã quên bây giờ Bản lâu chủ đang ở phủ Quốc sư?"

Nghe vậy, Thái tử điện hạ nhíu mày: "Nàng chắc chắn không phải

là Văn Nhân Dịch cố tình dẫn dắt nàng?"

Nàng cũng không tức giận vì sự hoài nghi của gã: "Bản lâu chủ cũng không bảo Thái tử điện hạ phải tin. Ta chỉ vì mối quan hệ hợp tác giữa chúng ta mà báo tin này với Thái tử điện hạ thôi. Bản lâu chủ không quan tâm Thái tử điện hạ chọn lựa như thế nào cả." Đây là ưu điểm của việc thu tiền trước rồi mới làm việc. Lỡ như Thái tử điện hạ chết thì nàng cũng sẽ yên tâm mà nhận lấy mười vạn lượng hoàng kim kia, dù sao thì trong hiệp ước giữa họ không có điều khoản phải bảo vệ tính mạng của gã.

Thái tử điện hạ sầm mặt suy nghĩ trong chốc lát rồi đáp: "Bản thái tử sẽ điều tra chuyện này."

Mộ lâu chủ không nói thêm gì nữa. Mục đích của nàng chỉ là khiến Thái tử điện hạ bỏ đi ý định ám sát Quốc sư đại nhân rồi tiện tay thực hiện kế hoạch của mình mà thôi.

Vì độ nguy hiểm của việc ám sát Quốc sư đại nhân quá cao, với tính cách cẩn thận của Thái tử điện hạ, khi biết bên cạnh có nội gián thì chắc chắn sẽ không hành động lỗ莽. Dù ám sát thất bại thì gã cũng có thể để Lạc Tiên lâu gánh tội thay nhưng Mộ lâu chủ biết lúc này gã không dám tự ý vứt bỏ nàng. Với Thái tử điện hạ, vứt bỏ Lạc Tiên lâu cũng giống như chặt đứt một cánh tay của mình. Gã vốn dĩ yếu hơn Quốc sư đại nhân, làm vậy thì chẳng

khác nào tự tìm đường chết.

Quả nhiên, Thái tử điện hạ cũng không nhắc lại chuyện ám sát Quốc sư đại nhân nữa.

Lý do nàng đồng ý gặp Thái tử điện hạ là vì nói cho gã biết tin tức này. Bây giờ, lời cũng đã nói, nàng không định nán lại thêm nữa. Sau khi uống cạn ly trà, đương lúc nàng định cáo từ thì Thái tử điện hạ lại lên tiếng.

"Mộ lâu chủ có muốn suy xét lại đề nghị của Bản thái tử không?"

Mộ lâu chủ nhú mày, trong mắt có ý dò hỏi. Mặc Diễm nhìn chăm chăm vào mắt nàng, giọng nói cũng ôn hoà hẳn: "Sau khi ta đăng cơ thì sẽ phong nàng làm hậu nhé?"

Gã vừa dứt lời thì xung quanh liền ngập tràn sát khí, chỉ là nó đã biến mất trong tích tắc. Vì sát khí không rõ ràng nên những cao thủ mai phục trong bóng tối không phát hiện ra.

Lòng của Thái tử điện hạ đang rối rắm vì gã chợt phát hiện ra bản thân muốn độc chiếm Mộ lâu chủ nên không phát giác ra sự khác thường, gã chỉ nghĩ là do nàng không thích đề nghị này. Gã không biết sắc mặt đen như đất nòi của Quốc sư đại nhân trong chỗ tối.

Dám đào góc tường nhà hắn ngay trước mặt hắn, Mặc Diễm đúng là gan to bằng trời mà. Xem ra mấy năm nay hắn đã quá mức nhân từ với Mặc Diễm rồi.

Điều khiến Quốc sư đại nhân buồn bực là, sát khí của hắn lại bị nàng đánh bật lại, nàng bảo vệ nam nhân khác trước mặt phu quân chính quy của nàng, hắn... Hắn cần được an ủi...

Sự ai oán của Quốc sư đại nhân bay thẳng về phía Mộ lâu chủ, làm nàng không biết nói gì. Trước kia, Quốc sư đại nhân vừa khó lòng vừa âm hiểm xảo trá đúng là rất đáng giận, còn bây giờ, đôi khi hắn phá hỏng hình tượng bằng sự u oán cũng rất khiến nàng bất đắc dĩ.

Thái tử điện hạ nhìn sắc mặt căng ra của nàng thì cho rằng nàng không vui chứ không biết nàng đang bận nghiêm túc chống lại đôi mắt ai oán của ai kia mà thôi.

"Nếu Mộ lâu chủ đã có thể chấp nhận Quốc sư đại nhân thì sao lại không muốn làm Hoàng hậu của Bôn cung? Bôn cung sẽ không kém hơn Quốc sư đại nhân."

Tuy gã có ý mượn sức của Lạc Tiên lâu nhưng cũng thật lòng muốn nàng làm Hoàng hậu của gã. Đây là lần đầu tiên gã muốn mong muốn có được một nữ nhân như vậy, dầu tâm ý không chân thành thì cũng sẽ không bạc đãi nàng.

Bây giờ, Mộ lâu chủ đã là nữ nhân của Quốc sư đại nhân, thân thể cũng không còn trong sạch nhưng gã lại không hiểu vì sao nàng lại phản cảm, thậm chí lại lộ ra sát khí khi gã hứa sẽ tặng cho nàng vị trí Hoàng hậu và không bạc đãi nàng. Lúc trước khi gã đưa ra đề nghị này cũng không thấy nàng phản ứng dữ dội như vậy mà!

Thái tử điện hạ chưa kịp nghĩ gì, vì gã vừa mới dứt lời thì Mộ lâu chủ lắc mình tới gần gã, nhanh nhẹn đập vào gáy gã. Thái tử điện hạ không hề đề phòng nàng đã ngất xỉu như vậy đây.

Nhìn vài hắc y nhân xuất hiện, Mộ lâu chủ nắm cổ áo của Thái tử điện hạ lên, ném gã về phía họ, hờ hững nói: "Thái tử điện hạ ngủ không đủ nên đầu óc vẫn còn chưa tỉnh táo, bảo gã ngủ nhiều chút."

Nói xong, nàng xoay người đi ra ngoài. Hắc y nhân nhìn nhau, kết cục vẫn không ngăn nàng lại, các ám vệ còn lại cũng không ra tay. Họ vẫn nhìn ra được Thái tử điện hạ vừa ý Mộ lâu chủ nên không dám tùy tiện đắc tội nàng, lỡ như làm hỏng việc tốt của Thái tử điện hạ thì tội đời.

Về chuyện Thái tử điện hạ không theo đuổi được người ta rồi còn bị áp chế phải giải quyết như thế nào thì đợi Thái tử tỉnh rồi tính sau!

Không thể trách Mộ lâu chủ bạo lực được, nàng làm vậy là vì tốt cho Mặc Diễm thôi. Nếu nàng ra tay chậm hơn chút xíu, để Quốc sư đại nhân ra tay thì gã sẽ mất mạng đó.

Nàng cứu mạng của Mặc Diễm lại không thể lấy tiền, tiếc quá đi.

Mộ lâu chủ tự giác đi đến chỗ ít người, khi nàng đi vào ngõ hẻm Minh Y đang ẩn mình thì eo bị nắm lấy rồi bị ai kia ôm từ phía sau, vành tai cũng bị ngậm lấy, một giọng nói lười biếng nhưng nguy hiểm vụn vặt vang lên: "Phu nhân muốn làm Hoàng hậu?"

Mộ lâu chủ thả lỏng người, dựa vào lòng hắn, cảm nín nhìn trời. Nàng tỏ vẻ như vậy hỏi nào? Nam nhân khi ghen tuông không thể nói lý, ngay cả Quốc sư đại nhân khôn khéo cũng không thoát khỏi được định lý này.

Thấy nàng không nói lời nào, Quốc sư đại nhân thờ dài, liên tục oán hờn: "Ly nhi, lúc này nàng nên an ủi ta mới đúng. Tự gặm nhấm nỗi đau là một chuyện buồn biết mấy."

Mộ lâu chủ nghiêng đầu, né khỏi cái lưỡi đang tác quái trên cổ của nàng, hừ lạnh rồi đáp: "Nếu chàng không làm chuyện khinh bạc với Bản lâu chủ thì ta sẽ rất lo lắng, sợ chàng thương tâm."

Hắn xoay đầu nàng lại, để nàng đối mặt với mình, cúi đầu hôn môi nàng rồi cười nói: "Nếu phu nhân không chịu an ủi vì phu thì vì phu phải tự tìm kiếm sự an ủi vậy."

Hắn vừa dứt lời, không đợi nàng kịp mở miệng thì đã dùng đôi môi giam cầm nàng. Đến khi cả hai không thở nổi thì họ mới tách ra, mặt nạ lạnh như băng từa vào trán nàng khiến nàng không được thoải mái nên nàng ngửa đầu ra phía sau, hai tay vòng ra sau cổ hắn.

Nàng hít một hơi nhìn đôi mắt đào hoa yêu dã của Quốc sư đại nhân, mỉm cười nói: "Dạ, gã kém hơn chàng!" Không những kém hơn mà là kém xa!

Nàng không tỏ ra vui vẻ khiến người ta không thể không nghi ngờ nguyên nhân nàng đánh ngất Thái tử điện hạ chính là vì để hả giận!

Quốc sư đại nhân nở một nụ cười như gió xuân, ngón tay thon dài vuốt ve gương mặt của nàng, giọng nói càng mỉa mai hơn: "Rốt cuộc phu nhân cũng phát hiện ra vì phu rất tốt rồi ư?"

Một lúc chốc không thích nhìn thấy hắn đắc ý, nhướn mày đáp: "Bản lâu chủ nhiều tiền hơn ăn mày, chẳng lẽ điều này có thể chứng minh là ta rất giàu có sao?"

Quốc sư đại nhân bật cười thành tiếng: "Phu nhân, thật ra nàng rất giàu!"

Vô số âm vệ đang đứng trong bóng tối oán thầm trong lòng, nếu Thái tử điện hạ biết bản thân bị so sánh với ăn mày thì sẽ khóc đó!

Bạn đang đọc truyện *Gian Nịnh Quốc Sư Yêu Tà Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.